

REFORMÁTUS
ÉNEKESKÖNYV

REFORMÁTUS ÉNEKESKÖNYV

© Szerzők és jogutódjaik • © Magyarországi Református Egyház

Kiadja
a Magyarországi Református Egyház
Kálvin János Kiadója
Budapest, 2025

REFORMÁTUS ÉNEKESKÖNYV (RÉ21)

Ezt az énekeskönyvet összeállította
a Generális Konvent Liturgiai és Himnológiai Bizottsága,
elfogadta a Magyarországi Református Egyház Zsinata
2019 novemberében.

A 2021. évi első kiadás utánnyomása

© Szerzők és jogutódjaik

© Magyarországi Református Egyház

© A Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2025

A szerzői jogokkal és forrásokkal kapcsolatos adatokat
a kiadvány függeléke részletezi.

TARTALOM

Ajánlás	9
Előszó	11
ZSOLTÁROK	17
<i>Genfi zsoltárok (1–150)</i>	19
<i>Zsoltárdicséreték (151–197)</i>	299
DICSÉRETEK	361
<i>Istentisztelet</i>	363
Kezdőénekek (201–214)	363
Főénekek (221–252)	376
Könyörgések, fohászkodások (261–269)	417
Záróénekek (281–302)	422
<i>Hitünk alapjai</i>	441
Szentírás (311–315)	441
Hitvallás (321–327)	446
Imádság (331–334)	454
Keresztség (341–347)	459
Úrvacsora (351–364)	466
<i>Az egyházi év</i>	489
Advent – Jézus Krisztus eljövetele (371–395)	489
Karácsony – Jézus Krisztus születése (401–423)	520
Óév, újév – Jézus Krisztus a kezdet és a vég (431–440)	547
Vízkereszt ideje – Jézus Krisztus messiási küldetése (441–456)	557
Böjt – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála (461–477)	578

Nagyhét – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála (481–498)	595
Húsvét ideje – Jézus Krisztus feltámadása (501–521)	620
Mennybemenetel – Jézus Krisztus megdicsőülése (531–536)	643
Pünkösd – A Szentlélek eljövetele (541–554)	650
Szentháromság ideje – Keresztyén élet a Szentlélek erőterében (561–570)	665
Anyaszentegyház, reformáció (581–591)	678
Keresztyén reménység – Jézus Krisztus visszajövetele (601–630)	692
<i>Egyéb ünnepek énekei (641–644)</i>	725
<i>Napi énekek</i>	729
Reggel (651–668)	729
Napközben, asztali áldások (671–677)	746
Este (681–705)	752
BIBLIAKÖRI ÉNEKEK	779
<i>Könyörgés, bűnbánat (711–731)</i>	781
<i>Bizalom Istenben (741–780)</i>	801
<i>Hitvallás, hála (791–810)</i>	847
<i>Keresztyén élet (821–834)</i>	869
<i>Áldás (841–846)</i>	885

<i>Istentiszteleti rész</i>	891
Isten törvénye – a Tízparancsolat	893
A törvény summája – a nagy parancsolat	894
A szent keresztség szereztetési igéje	895
Az úri szent vacsora szereztetési igéje	895
Úrvacsorai imádságok	896
Az apostoli hitvallás	897
A nicea–konstantinápolyi hitvallás	897
A Heidelbergi Káté első és második kérdés-felelete	898
Az Úr imádsága	899
Javasolt istentiszteleti rendek	900
Napi imádságok	904
Passióének	907
Egyházi évünk	915
Imádságok	921
 <i>Függelék</i>	 953
Tájékoztató az énekeskönyvről	955
Szerzők és énekgyűjtemények adatai	962
Szerzői jogok	993
Nem magyar eredetű énekek kezdősorai	995
A zsoltárok tematikus mutatója	1002
Az énekek betűrendes tartalomjegyzéke	1005

A J Á N L Á S

Isten népe mindig énekel. Énekelt Mózes a szabadulás nagy óráján, mikor a nép átkelt a Veres-tengeren. Énekelt Debóra, mikor reménytelen helyzetben győzelmet aratott. Énekelt Dávid, szemlélve Isten dicsőségét, de bűnbánatban, keserű órán is, majd kegyelmet nyerve, boldog szívvel, áldások áradásában. Énekelt a nép a templom szentelésekor, és énekeltek a zarándokok a szentek szentjéhez igyekezve. Énekeltek a próféták siratót és remény-zsoltárt. Énekelt a virágvasárnapi sokadalom, üdvözölve a Megváltót, és énekeltek Krisztus tanítványai, mikor a Gecsemáné kertjébe indultak Krisztussal. Énekeltek, és énekelni tanítottak az apostolok, tudva, hogy így lesz teljessé bennünk a hit igaz ismerete, az isteni szeretet titka. És énekel öröktől a mennyei sokadalom, boldog színről színre látásban magasztalva az üdvösséget szerző Szentháromságot. Valóban, a szentek közössége, az egyház, együtt az előttünk járt nemzedékekkel, akkor és úgy teljes, ha éneklő közösség is. Ha nem énekel az egyház, kiszárad a lelkünk, és olyan, mint a szikkadt föld, mely áldásra vár, hogy eső érkezvén, megsarjadjon és gyümölcsöt hozzon az evangélium magvetése.

Ezzel a bizonyossággal és örömmel adjuk közre a Magyarországi Református Egyház új énekeskönyvét, hogy a régi és új énekeknek ez a gyűjteménye a közös imádságnak, az Isten magasztalásának ihletője és vezetője legyen istentiszteleteinken. Hisszük, hogy ennek a sokféle, de egyre tekintő énekegyüttesnek mindegyike megnyitja a szívünket a Lélek érkezésére, az ige meghallására és a szentségek kiszolgáltatására. Alkalmasak arra, hogy általuk a szívünk mindig megelőzze a szót (Kálvin) az egyházi év jeles napjain, örömben és gyászban, hálaadásban és küzdelemben, életünk nagy fordulói és csendes elmélkedésben, testvéri együttlétben és magányos órán egyaránt.

Augustinus egyházatya mondása szerint megkétszerezve imádkozik, aki jól énekel. Lehet az ének réges-régi vagy mostanában íratott, ha az Örökkévalóhoz vezet, akkor minden megverselt szó és felcsendülő dallam a mennyei dicsőség visszhangja lesz itt, a mulandóban, ahol teljesedni vágyunk az Örök Isten múlhatatlan és örökkévaló szépségével.

*Bogárdi Szabó István
püspök*

ELŐSZÓ

Az éneklés az istentisztelet szerves alkotórésze, amely a gyülekezet Istennek szóló válasza, énekelt imádsága. Kálvin az éneklést egyenesen a közös imádság ünnepélyes formájának nevezte. Az éneklés az örökkévaló Isten és a benne hívő ember párbeszédének szépséges része. Énekléskor elsősorban Isten felé fordulunk, de ugyanakkor a gyülekezet tagjai egymást is erősítik, intik és vigasztalják. Emellett tanító szerepe is van az egyházi éneknek, amikor egy-egy ünnep történetét eleveníti meg versbe szedve, vagy az üdvtörténet fontos teológiai üzenetét fogalmazza meg költői formában úgy, hogy középpontjában Isten és az ő nagy tettei állnak.

Az éneklés lényünk mélyrétegeit is megszólítja és megszólaltatja, emellett lehetőséget ad a gyülekezet aktív részvételére, de közösségteremtő ereje nyilvánvaló.

A gyülekezeti éneklés nemcsak saját gyülekezetünkkel való kapcsolatunkat erősíti, hanem különösen is alkalmas arra, hogy Krisztus egyházának téren és időn felül álló egységét is megéreztesse velünk. Az énekben nemcsak a jelen levő közösség, hanem a teljes egyház korokon és határokon átívelő, hitvalló hangja szólalhat meg. Dallam és ritmus rendezettségé kiemeli az énekelt imádságot a mindennapokból, megadja ünnepélyességét.

A legrégebbi időkben maga a Szentírás volt az énekek szövege, és csak kisebb mértékben jelentek meg a költői szövegű himnuszok. A reformáció emelte be a gyülekezeti éneket az istentisztelet keretébe, mely a liturgia állandó részeihez (például bűnvalláshoz a Tízparancsolat, úrvacsorai hálaadásként pedig Simeon éneke), vagy az ünnepi, illetve reggeli-esti könyörgésekhez kapcsolódott. A zoltáros kegyesség – Kálvin munkásságának köszönhetően az ún. genfi zoltárok révén – a református identitástudat részévé vált, amely azt a teológiai üzenetet hordozza, hogy a zoltárok mindenkor értékmerő a református gyülekezeti imádságnak és éneklésnek. Az

egyéni hangú énekek nagyrészt a reformáció századát követően keletkeztek, és elsősorban magánhasználatra íródtak.

Egyházunk évszázadokon át megőrizte az első reformált nemzedékek korában kialakult énekanyag nagy részét, de a 19. század elején lezajlott radikális teológiai szemléletváltás eredményeképpen jelentős részben kimaradt az énekeskönyvekből a reformációs énekanyag. Helyére a kor eszmeáramlatainak hatása alatt keletkezett új énekek kerültek. Az 1948-as énekeskönyv előszava szerint ez volt az „az első szeretettől” való elhajlás (Jel 2,4), melyet 1948-ban mintegy száz, korábban elhagyott, teológiailag és zeneileg egyaránt értékes dicséret visszaemelésével igyekeztek helyrehozni. Ezt a helyes törekvést erősítjük most tovább, amikor megújító munkánk során, az 1948-as énekeskönyv anyagát nagyrészt megőrizve, azt jó arányérzékkel bővítjük további értékes dicséretekkel.

Református énekeskönyvünk megújításának érdemi munkája 1989 után indulhatott el. Első lépésként a Doktorok Kollégiuma Himnológiai Szekciója és a Református Egyházzeneészek Munkaközösségének szervezésében, több mint harminc munkatárs közreműködésével jelent meg 1995-ben az *Ó és Új* című, 111 éneket tartalmazó kiadvány. Egy évvel később készült el az 1996-os világtalálkozóra a Magyar Református Tanácskozó Zsinat énekeskönyve, amely a Kárpát-medence egyes részegyházainak gyülekezeti éneklésében előrelépést biztosított. Tíz évvel később jelent meg Berkesi Sándor szerkesztésében *„Az Úrnak zengjen az ének!”* ifjúsági énekeskönyv (2006), valamint a Dunamelléki Református Egyházkerület énekfüzetei (2009–2010) után, 2012-ben Draskóczy László gondozásában jelent meg a *Krisztus az énekem* című dunamelléki énekeskönyv.

A Magyarországi Református Egyház Zsinata 2009 végén határozott arról, hogy kezdődjön el az énekeskönyv megújítása, és 2010 elején megalakult az MRE Énekeskönyvi Bizottsága. Pár hónappal később a Generális Konvent részegyházainak képviselői is bekapcsolódhattak a bizottság munkájába, azzal a céllal, hogy a megújuló énekeskönyv majd az egész magyar reformátusság szolgálatára legyen.

Az énekeskönyvet megújító munka folyamata három szakaszra bontható. Az első, előkészítő időben alapelvek megfogalmazása és más gyűjteményekből átvehető új énekek vizsgálata zajlott. A 2013-ban indult középső időszakot egy énekeskönyvi konferencia indította, ahol külföldi előadók segítségével nyertünk betekintést a holland, a svájci és a cseh énekeskönyv megújításának folyamatába. Az MRE Zsinata 2015. novemberi határozata – a Generális Konvent Elnökségével előzetesen egyeztetetten – az énekeskönyvi és a liturgiai bizottság összevonásával létrehozta a Generális Konvent Liturgiai és Himnológiai Bizottságát. A már korábban meg szerkesztett *Lélekkel és értelemmel* című első előkészítő füzetet már ez a testület hagyta jóvá és jelentette meg 2016-ban. A harmadik szakaszban, 2018 elején született meg a második előkészítő füzet 92 új énekkel, amely tízezer példányban jutott el csaknem száz gyülekezetbe. Ezzel egyidőben indult az új énekeskönyv szerkesztésének végső fázisa.

Új énekeskönyvünk megújult tartalommal és megújult beosztással kívánja segíteni istentiszteleteinken az éneklés liturgikus funkcióját, az adott istentisztelet rendjének és az egyházi év ünnepi időszakainak megélését. Ezért rendeztük egyházi énekeinket három nagy fejezetbe.

Az első fejezetbe kerültek a *Zsoltárok* mint az Isten ígétéhez legközelebb álló énekes imádságok. Ez a fejezet a genfi psalterium 150 tételével indul, amit a hazai reformációt alapvetően meghatározó zsoltárdicsérek csoportja követ.

A *Dicsérek* alkotják énekeskönyvünk második nagy fejezetét, egyben gerincét, mely az istentisztelethez kötődő általános témájú, az ünnepeken, ünnepi időszakokon kívül eső kezdő-, fő- és záróénekekkel kezdődik. A *Hitünk alapjai* címet kapott következő egység a két sákramentumhoz kapcsolódó énekek mellett egyéb alapvető hitigazságokhoz és szentírási helyekhez kapcsolódó énekek gyűjtőfejezete. Az énekeskönyv legnagyobb fejezete *Az egyházi év* énekeit tartalmazza. Ez a csoportosítás hangsúlyt helyez a nagyobb ünnepek mellett az azokat körülölelő ünnepi időszakokra is. Külön említést érdemel a Jézus Krisztus megváltó munkáját középpontba

helyező *Vízkereszt ideje*, valamint az utolsó, *Keresztyén reménység* című egység, amelyben a temetési énekek mellé rendeztük a feltámadásra és az örök élet reménységére vonatkozó énekeket. A *Dicséret*ek zárófejezete a *Napi énekek*, amely reggeli és esti énekeken túl néhány asztali áldást is tartalmaz.

Új énekeskönyvünk harmadik fejezetében az egyéni hangú *lelki énekek* kaptak helyet. Míg a zsoltárok és dicséretetek elsősorban az istentiszteletre valók, a *Bibliaköri énekek* című harmadik fejezet a különböző közösségi csoportok alkalmain használatos énekek gyűjteménye tematikus elrendezésben, öt alcsoportban: *Könyörgés – Bizalom Istenben – Hitvallás, hála – Keresztyén élet – Áldás*.

„Az egyházi énekeskönyv funkciójánál fogva egyebek között közműveltségi dokumentum is” – írta Csomasz Tóth Kálmán 1986-ban –, és nemritkán az éneklést megújító szándék is felismerhető bennük. A mi munkánkat is ez a kettősség határozta meg, és ennek mentén próbáltunk énekről énekre, fejezetről fejezetre lépve bölcs döntésekre jutni. Elhagytunk nem használt énekeket, megtartottunk minden ismert, használatban lévő éneket, szükség esetén igazítva azok kottaképén, szövegezésén. A kevésbé ismert, ám értékes tételeknél szöveg- és dallamigazítással próbáltuk növelni azok használatának jövőbeni esélyeit, végül pedig kiegészítettük az énekeskönyvet már ismert és igényelt, valamint az eddigi énekanyagot témában, illetve stílusban gazdagító új énekekkel. Mintegy félszáz ének elhagyásával, több mint kétszáz új ének felvételével gazdagodik most a magyar református énekrepertoár.

Hetven év telt el 1948 óta, ami az éneklés változásait tekintve nagyon hosszú idő. Az a reménységünk, hogy okulni fog egyházunk ennek a korszaknak a vitáiból és az énekeskönyvvel kapcsolatos hiányérzetből. Az énekcsoportokra osztott számozással, amely az énekanyag további bővítésére hív, azt szeretnénk ösztönözni, hogy az énekeskönyv ügyének gondozása, a használat közben megmutató további alakítás ne válasson olyan hosszú ideig magára, mint ahogyan az most történt.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik az énekeskönyv összeállításán áldozatos munkával fáradoztak.

Legyen ez az új énekeskönyv Isten eszköze egyházunk és gyülekezeteink megújulásában!

„Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicsőretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szívetekben Istennek. Amit pedig szóltok vagy tesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.” (Kol 3,16–17)

Budapest, 2020 adventjén

A Generális Konvent Liturgiai és Himnológiai Bizottsága
képviselésében

Fekete Károly
püspök,
a bizottság elnöke

Bódiss Tamás
egyházzenei vezető,
a bizottság titkára

Zsoltárok

GENFI ZSOLTÁROK

Gondoskodjunk ne csak tisztességes, hanem valósággal szent énekekről, hogy azok ösztökéljenek bennünket szüntelenül Isten segítségül hívására és magasztalására, meg arra, hogy az ő cselekedetein elmélkedjünk, s ekként támadjon a szívünkben szeretet és félelem öiránta, az ő dicsőségére! Ámde igazán mondja Szent Ágoston: Senki sem tud Istenről méltóképpen énekelni, csak az, akit ő tanít meg erre. Ezért akármerre keresgéljük is körös-körül, sem jobb, sem Isten dicsőítésére alkalmasabb énekeket nem találhatunk, mint a Dávid zsoltárait, amelyekre maga a Szentlélek tanította meg őt. Amidőn tehát ezeket énekeljük, bizonyosak lehetünk abban, hogy e szavakat maga Isten adja szánkba, mintha csak ő maga énekelne bennünk önnön dicsőségét magasztalva. Ezért buzdítja Aranyszájú Szent János egyházatya mind a férfiakat, mind a nőket s a gyermekeket: szokjanak hozzá a zsoltárok énekléséhez, s ezáltal igyekezzenek lélekben fölemelkedni az angyalok társaságába. (Kálvin, Genf, 1543. június 10.)

1 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Genf, 1542

1. A - ki nem jár hit - le - nek ta - ná - csán,
És meg nem áll a bú - nő - sök út - ján,
A csú - fo - lók - nak nem ül ő szé - ké - ben,
De gyö - nyör - kö - dik az Úr tör - vé - nyé - ben,
És ar - ra gond - ja mind éj - jel, nap - pal:
Ez ily em - ber nagy bol - dog bi - zony - nyal.

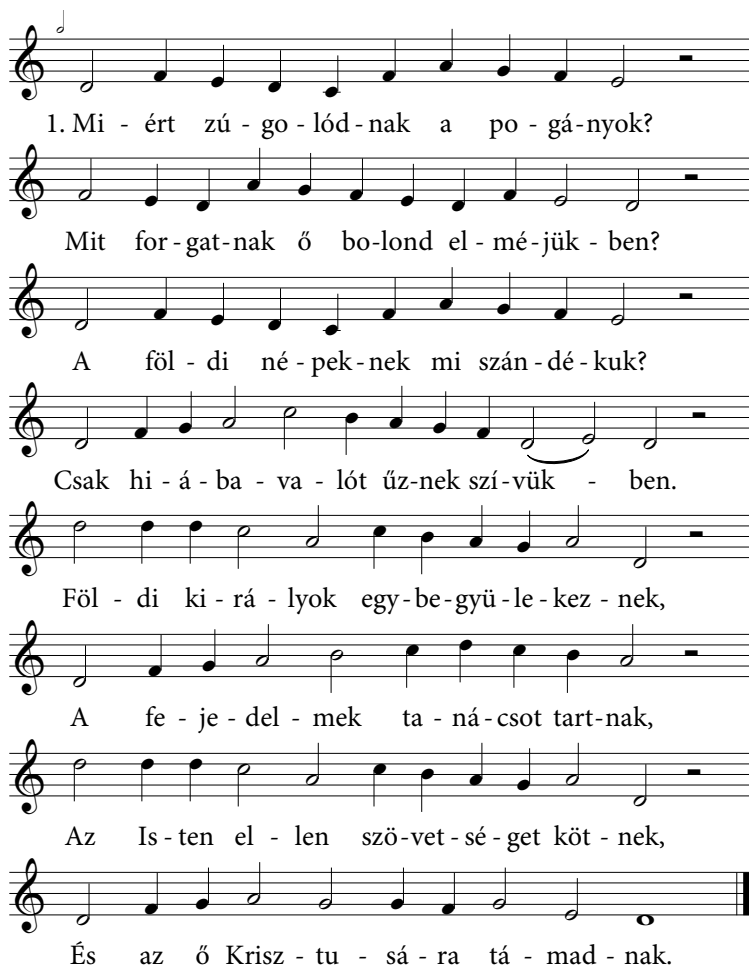
2. Mert ő olyan, mint a jó termőfa,
Mely a víz mellett vagyon plántálva,
Ő idejében meghozza gyümölcsét,
És el nem szokta hullatni levelét;
Ekképpen, amit ez ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.

3. De nem így vannak a gonoszak;
Hanem mint az apró por és polyvák,
Melyek a szélről széjjelragadtatnak:
Az ítéletben ők meg nem állhatnak,
A gonoszok, és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.
4. Mert az Isten ismeri útjukat,
Az igazaknak érti dolgukat;
Azért mindörökké ők megmaradnak;
De akik csak a gonoszságban járnak,
Azoknak nyilván mind elvész útjuk:
Mert Istennek nem kell az ő dolguk.

” *Melyek a jó cselekedetek? – Csak azok, amelyek igaz hitből fakadnak, Isten törvényének megfelelnek és az ő dicsőségére történnek; nem pedig azok, amiket mi tartunk jónak, vagy amelyek emberi hagyományon alapulnak. (Heidelbergi Káté 91)*

2 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Genf, 1542

Kiemelt versek: 1., 4., 6.

1. Mi - ért zú - go - lód - nak a po - gá - nyok?

Mit for - gat - nak ő bo - lond el - mé - jük - ben?

A föl - di né - pek - nek mi szán - dé - kuk?

Csak hi - á - ba - va - lót űz - nek szí - vük - ben.

Föl - di ki - rá - lyok egy - be - gyü - le - kez - nek,

A fe - je - del - mek ta - ná - csot tart - nak,

Az Is - ten el - len szö - vet - sé - get köt - nek,

És az ő Krisz - tu - sá - ra tá - mad - nak.

2. Nagy fennen mondják: Mit késünk ezzel? / Jer, szaggassuk el ezeknek kötelét, / És minden igájukat rontsuk el, / Ne viseljünk többé rajtunk effélét! / De az Úr Isten a magas mennyekben / Csak neveti dolgukat azoknak, / Csúfolja őket, ülven szent székében, / Néki ezek semmit nem árthatnak.
3. És végre hogy megindul haragja, / Kemény beszéddel kezd szólni azoknak, / Rettenetesképpen megriasztja, / Mely miatt teljességgel elbágyadnak: / Hogy mertek, úgymond, ez ellen zúgódni, / Akit én kentem a királyságra? / És királyi pálcát én adtam néki, / Az én szent hegyemre, a Sionra.
4. Mond e királyság: Ím, kihirdetem / Az ő tanácsát és szent dekrétumát: / A felséges Úr mondá énnekem: / Én fiam vagy, ma szültelek, fiamat. / Kérjed éntőlem a sok pogányokat, / Kiket örökségül neked adok, / Föld kerektségén sok tartományokat / Mindenütt én teneked ajánlok.
5. Rontsd meg őket te nagy hatalmaddal, / Mint a földből égetett cserépedényt, / És a te királyi vaspálcáddal / Verd össze, és törd apró pozdorjánként! / Azért fejedelmek, bírák, királyok, / Ezekből tanulságot vegyetek, / És magatokat jól meggondoljátok, / Kik e földön regnáltok, ítélték.
6. Szolgáljatok e hatalmas Úrnak / Jámbor étellel, igaz félelemmel, / Örvendezzetek ő nagy voltának, / De ezek is légyenek rettegéssel: / Csókoljátok e néktek küldött fiat, / Hogy erősen meg ne haragudjék; / Ti azért teljes szívvel elhiggyétek, / Boldog, ki magát ez Úrra bízza.

3 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Ó, mely so - kan van-nak, A - kik há-bor-gat-nak

En - ge-met, én Is - te-nem!

Nagy sok el-len-sé-gim És sok gyű-lő-lő-im

Tu - sa-kod-nak el-le-nem.

So - kan azt gon-dol-ják, Lel-kem-ről azt mondják:

El - ve-szett en-nek dol-ga,

Se - gít-sé-ge nincs, Mert el-hagy-ta Is-ten,

Így szól-nak bolond mód-ra.

2. Mert te, én Istenem, / Pajzsom vagy énnekem,
Ki életem megmented,
És nagy tisztességre, / Fejem dicsőségre
Idővel fölemeled.
Tehozzád, Úr Isten, / Kiáltok szüntelen,
És te megvidámítasz;
Meghallgatsz kedvedből, / Sion szent hegyéről
Nagy segedelmet nyújtasz.
3. Ha ágyamban nyugszom, / Csendesen aluszom,
Nincsen semmi félelmem.
Midőn felserkenek, / Semmit sem kesergek,
Mert te megőrzöl engem.
Csak te vagy az Isten, / Ki minden szükségben
Meg tudsz szabadítani,
Ki a te sereged / Megtartod, szereted,
És meg fogod áldani.

” Az Úrtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! (Zsolt 3,9)

1. Én i - gaz - sá - gom - nak Is - te - ne,
Hall - gasd meg én ki - ál - tá - som!
Szánj meg, és te - kints ín - sé - gem - re,
Te vígy en - ge - met tá - gas hely - re,
Mi - dőn itt szo - ron - gat - ta - tom!
Ti, nagy u - rak, med - dig gya - láz - tok
En - ge - met tisz - tes - sé - gem - ben?
És hív - ság - ban med - dig ma - rad - tok,

Ha - zu - do - zás - ra mi - ért vágy - tok?

Mit gyö - nyör - köd - tők e - zek - ben?

2. De vegyétek jól eszetekbe, / Hogy az Úr Isten engemet
Bévelt kedvébe, kegyelmébe, / Csudamód megmentett engemet,
És meghallja kérésemet!
Rettegjete hát, és lássátok, / Hogy ellene ne vétsetek;
Magatokat meggondoljátok, / Az ágyasházban ha nyugosztok,
Hogy lehessen csendességetek!
3. Az igazak áldozatjával / Áldozzatok az Istennek;
Jó étellel és igazsággal, / És az Istenben bátorsággal
Bízzatok és örvendjete!
De sokan mondják azt minékünk: / Ki vezérel minket jóra?
Azért téged, Úr Isten, kérünk, / Mutasd kegyes orcádat nekünk,
Jöjjön el az áldott óra!
4. Mellyel inkább vigasztalsz engem, / És örvendeztetsz szívemben,
Hogynem kiknek sok mustjuk terem, / Búzájukkal rakva sok verem,
Mikkél élnek bőségesen.
Azért élek jó békességben, / Fekszem, aluszom kedvemre,
Uralkodván lakom földemben / Bátorságos örvendezésben,
Mert az Úr vigyáz életemre.

Kiemelt versek: 1-4., 7-8., 11-12.

1. Úr Is-ten, az én i-mád-sá - gom,
Kér - lek, ve-gyed fü - le - id - be,
És hall-gass meg ké - ré - sem - be'!
Én Is - te-nem és én ki - rá-lyom,
Értsd meg mon-dá - som.

2. Tekintsd meg esedezésem, / És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak, királyomat! / Meghallgatod én könyörgésem,
Bizonnal hiszem.
3. Jó reggel meghallgatsz engemet, / Uram, még virradta előtt,
Idején a nap hogy feljött; / Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmet.
4. Mert egyedül vagy olyan Isten, / Kinek a gonoszság nem kell;
És aki gonosz bűnben él, / Nem mehet hozzád semmiképpen,
Míg él véteiben.
5. A kábák és az esztelenek / Nem állhatnak színed előtt;
Gyűlölsz minden gonosztévőt, / És tőled távol üzettenek
Mind az ilyenek.

6. Akik csak hazugságot szólnak, / A gyilkosokat, rablókat,
Szörnyen elveszted azokat; / Kik embert hamisan megcsálnak,
Megutáltatnak.
7. Én pedig nagy jó reménységgel / Bémegek szent templomodba,
És imádlak szent házadba; / Nagy jóvoltodért félelemmel
Szolgállak szívvel.
8. Uram, vezérelj igazságban / Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra; / Oktass, hogy a te útjaidban
Járhassak jobban.
9. Mert szájukban nincs egy igaz szó, / Szívük teljes nyavalyával,
Nyelvük szól nagy álnoksággal, / Torkuk oly, mint a nyílt koporsó,
Hol nincs semmi jó.
10. Büntesd meg, Uram Isten, őket, / Tedd semmivé tanácsukat,
Rontsd el ő találmányukat; / Kik ellenkeznek, verd meg őket,
A pártütőket!
11. És hogy azok mind örüljenek, / Akik bíznak csak tebenned,
Szívükből szeretik szent neved: / Engedd, hogy vígan Felségednek
Énekeljenek.
12. Az igazat mert te megáldod, / Te nagy irgalmassággal
Körülveszed, mint pajzzsal; / A gonosz ellen őt megtartod,
És oltalmazod.

” Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak,
mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet.
Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint
pajzzsal. (Zsolt 5,12–13)

Kiemelt versek: 1., 3–4., 8.

1. U - ram, te nagy ha - ra - god - ban,
Mely mi - att va - gyok bú - ban,
En - ge - met ne feddj meg!
És ha - ra - god - nak tü - ze,
Szűn - jék meg se - bes - sé - ge,
Mely - ben ne bün - tess meg!

2. Nékem, Uram, légy irgalmas, / Mert vagyok nagy fájdalmas.
Ne hagyj, Uram, kérlek!
Gyógyítsd meg kínjaimat, / Elgyöngült tagjaimat
Újítsd meg, hogy éljek!
3. Lelkem igen háborodik, / Ínségében bánkódik,
Kesergek szívemben:
Uram, meddig hagysz engem / Ily erősen vergődnöm
E nagy gyötrelemben?

4. Térj, Uram, kegyesen hozzám, / Mert, jaj, elfogyatkozáom!
Te nagy irgalmadból
Szánj meg nagy nyavalyámban / És keserves kínomban:
Ments meg a haláltól!
5. Elfáradtam bánatimban, / Egész éjjel sírtomban;
Könnyhullatásimmal
Nedvesítem ágyamat, / Áztatom nyoszolyámat,
Sűrű siralmimmal.
6. Sok szomorúságom miatt / Az én orcám elhervadt,
Szemem homályosult;
Ezt szerzik ellenségim, / Vigadnak gyűlölőim,
Min szívem elbúsult.
7. Azért éntőlem menjetek, / Kik gonoszságban éltek;
Távozzatok innen!
Mert az Úr kiáltásom, / Meghallgatá sírásom,
És bevett kedvébe.
8. Könyörgésem meghallgatja / Az Úr, és elfogadja
Én imádságomat,
És amit tőle kérek, / Minden jókat megnyerek,
Úgy kívánja jómat.
9. Azért minden ellenségim / És én háborgatóim,
Pironkodjatok el!
Már mind hátra térjete, / És megszégyenüljete
Nagy hirtelenséggel!

7 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 1., 5–6.

1. Ó, én U - ram és én Is - te - nem,
Te - ben - ned va - gyon re - mén - y - sé - gem,
Én ol - tal - mam - ra légy je - len,
Tarts meg el - len - sé - gem el - len,
Hogy en - ge - met el ne ra - gad - jon,
Mint o - rosz - lán, szét ne szag - gas - son,
A - mi - dőn nincs se - gít - sé - gem,
A - ki meg - men - te - ne en - gem.

2. Hogyha én ezt tettem, Úr Isten, / Avagy hamisság van kezemben;
Hogyha gonoszt tettem ennek, / Ki örült békességemnek;
Hogyha valaki abban megért, / Hogy gonoszt fizettem a jóért;
Sőt, ha jól nem tettem azzal, / Ki nekem volt bosszúsággal:
3. Akkor kergessen ellenségem, / És igen megragadjon engem,
Életemet földhöz verje, / Dicsőségem porrá tegye!
Kelj föl azért nagy haragodban, / Ellenségem ellen támadván;
Add meg az előbbi tisztem, / Kit rendeltél, Uram, nekem!
4. Nagy sereggel aztán a népek / Hozzád gyűlnek, és körülvésznek,
Azért, Úr Isten, támadj fel, / Magas helyre köztük állj fel!
És ottan ítéld a népet, / Ki jól rendelhetsz mindenedet,
És engem hűségem szerint, / Ítéld igazságod szerint!
5. Verd meg az istenteleneket, / És védelmezd meg híveidet,
Mert mindeneknek titkait, / Látod, Uram, szívit-lelkit.
Te vagy paizsom, igaz Isten, / És nem hagysz el veszedelmemben,
Ki a híveket megtartod, / A gonosztól takargatod.
6. Azért Istennek adok hálát, / Hirdetem ő szent igazságát,
És felséges szent nevének / Dicséreteket éneklek.

” *Az én pajzsom az Isten, aki megszabadítja a tiszta szívűeket.*
(Zsolt 7,11)

Kiemelt versek: 1-6., 9.

1. Ó, fel - sé - ges Úr, mi ke-gyes Is - te - nünk,
Mely csu-dá - la - tos a te ne-ved né-künk!
Nagy di - cső - sé - ged ez e - gész föld - re
Ki - ter - jed, és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsemők is,
Szájukban viselik nevedet ők is,
Kik által ellenséget megejtesz,
És bosszúállót megszégyenítesz.
3. Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak,
Melyeket a te kezeid formáltak,
Az eget, holdat, a fényes napot,
És szép renddel a sok csillagokat:
4. Csudálván mondom: Micsoda az ember,
Ki tőled ennyi sok dicsőséget nyer?
De micsoda az embernek fia,
Kiről Felségednek van ily gondja?

5. Az angyaloknál noha egy kevésbé
Kisebbé tőd, de nagy dicsőségessé
Teremtéd őtet és magasztalád,
Nagy dicsőségre felkoronázád.
6. Kezed munkáin őtet úrrá tevéd,
Hogy azokkal bírna, néki engedéd,
Valamit e világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.
7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat,
A hegyen és völgyön élő vadakat,
Kik az erdőkön széjjel legelnek,
Avagy sík réten és mezőn élnek.
8. És a repeső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép melódiákat,
És sok halait a nagy tengernek
Adád birtokába az embernek.
9. Ó, felséges Úr, mi kegyelmes Urunk,
Mely csudálatos a te neved nálunk!
Felségednek mely nagy dicsősége,
Mellyel teljes e föld kereksege.

” Úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél... Ó,
Urunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!
(Zsolt 8,7.10)

Kiemelt versek: 1., 6–8., 11–12.

1. Di - csér - lek té - ged, Úr Is - ten,
És áld - lak tel - jes szí - vem - ben,
És a te csu - da - té - te - li - det,
Hir - de - tem jó - té - te - mé - nyi - det.

2. Tebenned, Uram, vigadok, / Nagy örömben tombolok,
És a te felséges nevednek / Szép dicséreteket éneklek.
3. Mert az én ellenségimet / Veréd, megtérítéd őket,
Kik rettegvén, hátra esének, / Szent színed elől elveszének.
4. Én ügyemet megtekintéd, / És kegyelmesen felvevéd;
Ülvén a törvénytevő székbén, / Megmentél igaz ítéletben.
5. A pogányokat megfeddéd, / A gonoszokat elvesztéd;
Semmivé tőd az ő nevüket, / Teljességgel eltörléd őket.
6. Törvényed te szent mértéked: / Előhívod a te néped,
És igazsággal mindeneket, / Megítélsz minden nemzeteket.
7. Te a szegénynek oltalma, / Őrzője vagy és jutalma,
Aki szükségnek idejében / Hozzád óhajt könyörgésében.

8. Azért bíznak csak tebenned, / Akik ismerik szent neved;
Kik tőled várnak segítséget, / Úr Isten, nem hagyod el őket.
9. Énekeljete az Úrnak, / A Sion hegyén lakónak!
Sokságát cselekedetinek / Hirdessétek el minden népnek.
10. Aki nyilván megkeresi / Az igaz vért, nem felejtí,
A szegény népet ő nem hagyja, / Akiknek kiáltását hallja.
11. Én Uram és én Istenem, / Tekintsed meg nagy ínségem:
Életemet a gonosz gyötri; / A halál kapuiból végy ki!
12. Dicsérhesselek nagy vígan / A Sionnak kapuibán;
Hadd örvendezzek én szívemben, / Hogy engem megtartál
kegyesen.
13. Kelj fel, Uram, és légy jelen, / Hogy ember erőt ne vegyen;
A pogányokat hívd elődbe, / Ítéld meg erős törvényedbe'!
14. Szívükben, Uram, retentsd meg, / Hogy magukat
gondolják meg,
És ismerjék a pogány népek, / Hogy ők is halandó emberek.

” Az elnyomottak menedéke az Úr, menedék a nyomorúság idején. Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak. (Zsolt 9,10–11)

Kiemelt versek: 1-2., 4., 7.

1. Mi - ért tá - vo - zol tő-lünk, Úr Is - ten,
E sok i - de - ig va - ló ín - ség - ben,

Ily mesz-sze, és ma-gad mit rej - ted el?
Mi - ért, hogy min-ket így fe - lej - tesz el?

Ím, az is - ten - te - len ke - vély - ség - gel

Ker - ge - ti a sze-génnyt és nyo-mor-gat - ja:

Há - ló - ja es - sék az ön-nön nya-ká - ba!

2. Mert az istentelen dicsekedik,
És gyönyörködik kívánságában.
Dicséri a fősvényt, hízelkedik,
Istent káromol felfuvalkodván,
Akit megutál nagy hívságában,
Sőt, kevélységében így gondolkodik:
Hogy nincsen Isten, azzal csúfolódik.

3. Átokkal, szitokkal rakva szája,
Szól az ő nyelve csak álnokságot.
E nyelvet szoktatta csalárdságra,
Mellyel szerez sok bút és bánatot.
Barlangban magát meghúzza titkon,
Leshelyből a szegényre ólálkodik,
Hogy megfoghassa, azon forgolódik.
4. Még azt is mondja az ő szívében,
Hogy Isten ezzel semmit sem gondol;
Orcáját elrejtí ezek ellen,
Szemét behunyja, máshová fordul.
Kérlek, Uram, e dolgon megindulj,
Nyújtsd ki kezed, a szegényt ne felejtsd el,
A nyomorultnak légy jó segítséggel!
5. Miért mívelné a gonosz ember,
Hogy káromolja, csúfolja Istent?
Szívében mond: számot Isten nem kér.
De te, Uram, értesz és látsz mindent.
Azért a szegény csak reád tekint,
A nyomorult, az árva benned bízik,
És kegyesen tőled megsegíttetik.
6. Törd meg az istentelenek karját,
Hívd elődbe, és idézd törvénybe,
Vizsgáld és ítéld meg gonoszságát,
Ekképpen nem mer jönni elődbe.
És így örökké regnál az Isten:
A pogányokat földről mind eltörli,
És igazsággal szent népét vezérli.
7. Uram, tekintsd meg a nyomorultat,
A szelídeket kegyesen tartsd meg;
Vedd füledbe ő kiáltásukat,
Erősítsd szívüket, vigasztald meg.
A szegény árvákat védelmezd meg,
Zabolázd meg az erőszaktevőket:
E földön óvd a gonoszoktól néped.

11 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Az Is - ten - ben bí - zom jó re - ménység - gel,
Mi - ért szól - tok hát így én lel - kem - nek,
Hogy én a ti he - gye - tek - re fus - sak el,
És mint egy ma - dár, mesz - sze re - pül - jek?
Mert a ke - gyet - le - nek í - ju - kat szeg - zik,
Hogy a tiszt - ta szí - vű - ket meg - lő - jék,
Már a nyi - la - kat az i - deg - be vet - ték.

2. Mert igaz ő, és igazságot szeret,
És kedves orcát mutat azoknak,
Kik igazságban rendelik éltüket.

Kiemelt versek: 1., 5–7.

1. Sza - ba-díts meg, és tarts meg, U - ram Is - ten,
Mert szen-tid el - fogy - tak, nincs jól té - vő,
És itt, e föl - dön sok már a hi - tet - len,
Nincs em - be - rek közt i - gaz be - szé - dű.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hívságot,
Dolgukat festik szép beszédekkel;
Hízeltkedvén, mutatnak nyájasságot,
De nyelvük nem egyez ő szívükkel.
3. Csalárd ajkukat elveszti az Isten,
Eltörli hízeltkedő nyelvüket,
Kik kevélységükben szólnak nagy fennen,
És csúfolják az együgyűeket.
4. És ezt mondják: Jer, tegyük azt nyelvünkkel,
Hogy minket minden nagyra becsüljön;
Ajkunkkal, szánkkal elbírnunk ezekkel,
És senki sincs, ki velünk pörölgjön.

(12)

5. A - zért mond Is - ten: Í - mé, a sze - gé - nyek

El - ha-gyat-nak, ö - let-nek, pusz - tul - nak;

A - zért ő - ket meg - szá-nom, és fel - ke - lek,

És ke - zük-ből ki - men-tem a - zok - nak.

6. Az Istennek mondási oly igazak,
Mint a drága ezüst, kit a tűzben,
Az ötvösök kohókban tisztítottak,
És hétszer megolvasztottak szépen.
7. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen,
Kérünk, jóvoltodból reánk tekints!
Őrizz meg örökké a gonosz ellen,
Hozzánk mindenkor jókedvet jelents!
8. Mert a gonoszok nagy fennen forgódnak,
Udvaroltnak nagy kevélységben,
Midőn a rosszak felmagasztaltatnak,
És a jó ember nincs becsületben.

Kiemelt versek: 1., 3., 5.

1. Med - dig fe - lej - tesz el, U - ram,
Míg nem em - lé - ke - zel ró - lam?
A te or - cá - dat én - e - lő - lem,
Ö - rök - ké el - rej - ted - e tő - lem?
Mi - ért nem kö - nyö - rülsz raj - tam?

2. Míg tanácskozzam szívemben? / Míg keseregjek elmémben, / Még nappal is arra gondolván, / Ellenségem hogy rohan énrám? / Míg uralkodik fejemben?
3. Tekints reám, kegyes Uram! / Szánj meg nyomorúságomban! / Szemeimet világosítsd meg, / Hogy életemben viduljak meg, / Halálban el ne aludjam.
4. Hogy ellenségem ne mondja: / Íme, erőt vettem rajta! / És azon ők örvendezzenek, / Ha engemet elejthetnének, / És nem állhatnék lábamra.
5. Mert én bízom jókedvedben, / Ki megvigasztalsz szívemben. / Örvendez azért az én lelkem, / Hogy Isten az én segedelmem, / Melyért dicsérem énekben.

Kiemelt versek: 1-3., 7.

1. A bo-lond így szól az ő szí - vé - ben:

„Nincs Is - ten”, a - zért nagy go-nosz-ság-ban él;

U - tá - la - tos bünt tesz, de sem-mit nem fél,

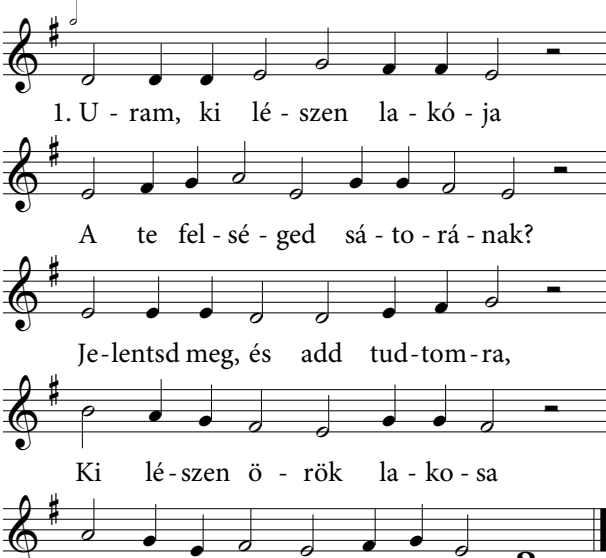
Ez e - gész föl - dön, a - ki jót te-gyen,

Sen - ki nin-csen.

2. Az Úr az égből alátekinte
E földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa, ha kinek esze volna,
Ha valaki az Istent keresné
És tisztelné.
3. De azt jól látja dicsőségében,
Hogy a jó útról eltértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek;
Aki az Istent tisztelné híven,
Csak egy sincsen.

4. De a hamisak meg nem gondolják,
Hogy népemet, mint kenyeret, megeszik;
Meg nem térnek, sőt magukat elhiszik.
Segítségül az Istent nem hívják,
Sem imádják.
5. Azért erősen majd megrémülnek,
Midőn eszükbe veszik, hogy az Isten
Az ő híveit megtartja kegyesen;
Mert ő melléáll a jó nemzetnek
Mint híveknek.
6. De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti csak csúfoljátok a szegényt,
Aki tiszta szívből féli az Istent,
És csak őtet hívja segítségre
És mentségre.
7. A Sionról vajon ki jövend el,
Ki a szent Izráelt megszabadítja?
Ha Isten fogságból népét kihozza,
Örvend a Jákób és az Izráel
Teljes szívvel.

”Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az Úr jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel. (Zsolt 14,7)

1. U - ram, ki lé - sen la - kó - ja
A te fel - sé - ged sá - to - rá - nak?
Je-lentsd meg, és add tud-tom-ra,
Ki lé-szen ö - rök la - ko - sa
Szent he-gyed-nek és haj - lé-kod - nak?

2. Aki jár igaz életben,
Szól és szolgáltat igazságot,
Forgódik híven mindenben,
És hűséges ő szívében,
És szereti a jámborságot.
3. Ki az ő felebarátját
Ő nyelvével nem rágalmazza,
Kárral nem bántja szomszédját,
Nem csúfolja atyjafiát,
És tisztességét nem gyalázza.

4. Az istentelent utálja,
Az istenfélőt megbecsüli,
Őt nagy tisztességben tartja,
Esküvését megfontolja,
Ha kárt vall is, azt meg nem szegi.
5. Aki pénzével él híven,
Kölcsön ad, de nem kér uzsorát;
Az ártatlan ember ellen
Ajándékot ő nem vesz:
Aki így tészén, az megállhat.

” *Isten nem a mi érdemeinket, hanem a maga ajándékait koronázza meg bennünk... Az elnyert jutalom kegyelem is, és inkább kegyelem, mintsem jutalom... (Második Helvét Hitvallás XVI)*

Kiemelt versek: 1., 3., 6.

1. Tarts meg en - ge - met, ó, én Is - te - nem,

Mert re-mény-sé - gem ve - tem csak te - ben - ned!

A - zért az Úr - nak mond - jad ezt, lel - kem:

Én U - ram vagy te, ör - ven - dek te - né - ked!

E kí - vül nem kér - ked - he - tem sem - mi - vel,

Hogy né - ked hasz - nál - hat - nék jó - té - tem - mel.

2. A szentekkel e földön jól teszek,
És segítek jámbor istenfélőket,
De azoknak léssen nagy sérelmek,
Kik követnek idegen isteneket.
Ő véres áldozatjukat nem nézem,
És nevüket ajakimra sem vészem.

3. Az Úr Isten az én örökségem,
Mely nekem kiváltképpen részeltetett,
És ő megtartja híven azt nékem.
Az én sorsom a legjobb részre esett;
Hogy az örökség zsinórral osztatott,
Azzal a legszebbik rész nekem jutott.
4. Dicséreteket mondok az Úrnak,
Ki tanácsával engem jól vezérel;
Még veséim is erre tanítanak,
És az ágyban is megintenek éjjel.
Az Urat szüntelen előttem tartom:
Mert jobbom felől van, nem ingadozom.
5. Öröme vagyok szívemnek ezen,
Örvendez lelkem, és megnyugszik testem:
Noha a sírban fekvése leszén,
De azt szívemben nyilván én elhiszem:
A koporsóban nem hagyod szentedet,
De rothadás ellen megmented őtet.
6. Az életre nekem utat mutatsz,
Mely életben van az örök boldogság,
Hol szent színednek gyönyörű voltát
Láttatod, mely nagy öröm és vigasság.
Nagy dicsőséged, jobbod erőssége
Örökké megmarad, soha nincs vége.

17 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Hall-gasd meg i - gaz - sá - go-mat,
Én ki - ál - tá - som, U-ram, értsd meg!
Hoz-zám fi-gyel-mezz, és te-kintsd meg
Szív - bé - li i - mád - sá - go-mat!
Í - té - le - tet te - tő - led vá - rok,
Nézd meg ü-gyem, lát-tass tör - vényt:
Í - télj meg i - gaz-ság sze - rint,
Mert én ál - nok-ság-gal nem já - rok.

2. Szívem éjjel megpróbáltad,
És megvizsgáltad teljességgel,
Láttad, hogy egyez én nyelvemmel:
Csalárdság nélkül találtad.
Amit ember szól, avagy művel,
Én ajakid beszédire,
Gondot tartok szent igédre,
Nem járok a gonosztevővel.
3. Vezérelj én járásomat,
És tarts meg a te ösvényiden,
Máshova senki ne térítsen;
Erősítsd lábaimat!
Téged hívlak én segítségre,
Uram, láss meg szükségembe',
Kérésem vedd füleidbe,
És légy figyelmes beszédemre.
4. Te vagy bizonyos oltalmuk,
Akik tebenned reménylenek;
Jóvoltod mutasd meg ezeknek,
Hogy lássák a rád támadók:
Mint a te szemeidnek fényét,
Úgy őrizz meg, Uram, engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargasd, őrizvén ösvényét.

18 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Lyon, 1547

Kiemelt versek: 1., 4-5., 9-10.

1. Ó, én U - ram, ki e - rőt adsz én - né - kem,
Én e - rős Is - te - nem és bi - zo - dal - mam,
Sze - ret - lek té - ged, míg le - szen é - le - tem.
Üd - vös - sé - gem - nek bi - zony - sá - ga, paj - zsom!
Én ma - gas kő - szá - lam, ó, én U - ram,
Mi - dőn az U - rat di - csér - vén ké - rem,
E - rős bás - tyám és e - rős kő - vá - ram!
El - len - sé - gim - től ő meg - tart en - gem.
Ha - lál fáj - dal - mi hogy kö - rül - ven - né - nek,
Go - nosz - ság ár - ja - i ret - teg - tet - né - nek,
Po - kol kö - te - le vett kö - rül en - gem,
Csak - nem a ha - lál tő - ri - be es - tem.

A továbbiakban a dallamot ismétlőjel nélkül énekeljük.

2. Ily ínségemben az Úrhoz kiálték,
Nagy szükségemben Istennek könyörgék,
Szózatom templomába felhatott,
És kiáltásom fülébe jutott.
A föld is ottan szörnyen megindula,
A hegyek fundamentuma mozdula,
Rengedeznek, reszketnek szertelen,
Mert haragra indult az Úr Isten.
3. Nagy sötét köddel magát befedezte,
Melyben magát mint sátorban rejtette,
De a fényesség, mely előtte járt,
A sűrű ködöt mind eloszlatá.
Nagy köesők hullnak, tűzláng villámlék,
Az Úr mennydörgése égen hallaték.
Rettenetes szó adaték tőle,
Köesőt, villámlást földre löve.
4. Megszabadított én ellenségimtől,
Megmentett hatalmas gyűlölőimtől,
Kik rám rohantak én ínségemben;
De gyámolom lett nekem az Isten.
Tág helyre hozott, s kimentett engemet,
És mutatott hozzám nagy szeretetet,
Megfizetett az igazság szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint,
5. Mert az Úrnak útjától nem tértem el,
Az én Istenemtől nem szakadtam el,
Ítéletire szüntelen néztem,
És szent törvényét meg nem vetettem.
De mindenkor híven előtte jártam,
Gonosztételtől magamat megóvtam:
Megfizetett az igazság szerint,
Kezeimnek tisztasága szerint.

(18)

6. Szent vagy, és jól - te - vő a jól - te - vők - kel,
És i - ga - zat téssz i - ga - zán é - lők - kel,
Tisz - ta vagy a - zok - hoz, a - kik tisz - ták,
El - for - dulsz tő - lük, a - kik go - no - szak.
Nyo - mo - rult sze - gé - nye - ket meg - se - gí - ted,
A ke - vély sze - mű - ket meg - szé - gye - ní - ted;
Né - kem, U - ram, szö - vét - ne - ket gyűj - tasz,
És a sö - tét - ben vi - lá - got nyúj - tasz.

7. Teáltalad ellenségim seregén
Általfutok, átszököm kerítésén.
Mely tökéletes az Isten útja,
Tiszta és próbált az ő mondása.
A benne bízóknak ő erős pajzsa,
Ez Istennek de ki lehetne mása?
De holott volna oly erős kőszál,
Mint az Isten, aki minket táplál?
8. Az Isten erejébe felöltöztet,
És utamban jól vezérel engemet,
Lábam gyorsítja, mint a szarvasnak,
Magas hegyekre hogy felhághassak;
Ő tanítja kezemet hadakozni
És az acél kézívet elrontani;
Üdvösségednek paizsát nekem
Adod, és jobb kezed megtart engem.
9. Él az Isten, kinek legyen dicséret,
Áldom én üdvözítő Istenemet,
Ki énnekem e hatalmat adta,
Ellenségimet meghódoltatta.
Megőriz engem ellenségeimtől,
Kiken engem fölemelt fejedelmül;
A kegyetlentől megvéd oltalma,
Ki mindenkor halálom kívánja.
10. Azért dicséretet mondok tenéked,
A pogányok közt magasztallak téged,
Szent nevedet éneklek szüntelen,
Hogy te királyodat felségesen
Megsegítéd, és adál kegyességet,
És néki jelentél ily üdvösséget.
Fölkenetett Dávidnak főképpen,
És maradékinak mind örökkön.

1. Az e - gek be - szé - lik És nyilván hir - de - tik
Az ég mennye - ze - ti Szé - pen ki - je - len - ti

Az Úr - nak e - re - jít.
Ke - zé - nek mun - ká - it.

A na - pok egy - más - nak Tudományt mu - tat - nak

Az ő böl - ces - sé - gé - ről,

Egy éj a más éj - nek Be - szél az Is - ten - nek

Ő nagy di - cső - sé - gé - ről.

2. Nincs szó, sem tartomány, / Ahol e tudomány / Nem prédikáltatnék;
Mindenfelé mégyen / E földkerekségen / Beszédük ezeknek.
Szózatuk kimégyen / Mind e világ végén, / Ott, hol a fényes napnak,
Hajlékot az Isten / Helyeztetett szépen / Ő lakószállásának.

3. Melyben mint vőlegény / Reggel felkél szépen / Ő ágyasházából,
És ugyan örvendez, / Mint az erős vitéz, / Ha futásra indul.
Az égnek egy végén / Fölkel, és elmégyen / Gyorsan a más végére;
Sehol semmi nincsen / Ő hévsége ellen, / Ki magát elrejtse.
4. Az Isten törvénye, / Tiszta ő beszéde, / Lelkeket megtérít,
Hűség bizonyága, / Kisdedeket abba' / Bölcsességre tanít.
Ő parancsolati, / Igazak mondási, / Mik szívet vigasztalnak.
Minden ő törvényi, / Tiszták szent beszédi, / Szemet világosítanak.
5. Az Isten félelme / Tiszta, mindörökké / Megmarad és megáll.
Az ő ítélete / Igaz mindenekbe', / Teljes nagy jóssággal.
Aranynál, ezüstnél / És drágaköveknél / Becsesebb, értékesebb;
Ő szerelmessége / És gyönyörűsége / A méznél is édesebb.
6. Aki szolgál néked, / Tanul, Uram, tőled / Nagy jó tanulságot.
És ha azt megtartja, / Jól leszén ő dolga, / Mert veszen jutalmat.
Ki tudná bűninek, / Számát elestinek, / És ki gondolhatná meg?
Én sok bűneimet, / Titkos vétkeimet, / Uram, nékem bocsásd meg!
7. Szolgádat őrizd meg, / Kevélységtől tartsd meg: / Ne essék e bűnbe,
És én tiszta lések, / Semmi bünt nem tések, / Járván te kedvedbe'.
Szájamnak szólása, / Szívem gondolatja / Kedves legyen tenéked!
Adjad, ó, én Uram, / Kösziklám, megváltóm, / Hogy ne vétsek
ellened.

” Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait,
Uram, kösziklám és megváltóm! (Zsolt 19,15)

1. Az Úr té - ge - det meg - hall - gas - son

Te nagy ín - sé - ged - ben,

A Já - kób Is - te - ne meg - tart - son

Te ve - sze - del - med - ben!

Küld - jön te - né - ked se - ge - del - met

Az Úr ő szent há - zá - ból,

Te - re - ad for - dít - sa ke - gyel - mét,

Tart - son meg a Si - on - ból!

2. Áldozatodat megtekintse, Mikkel őt tisztelel,
Égő áldozatodat tüze Égesse meg neked.
Amit a te szíved kívánhat, / Adja meg ő tenéked,
Hogy mindennemű szándékodat / Te jó véghez vihed.
3. Adjad, Uram, hogy te nevedben A mi zászlóinkat
Felemeljük nagy örömkben, És adjunk hálákat,
Mondván: Az Úr Isten megőrzi / Fölkentjét kegyelmével,
A mennyből őtet erősíti / Jobb keze erejével.
4. Némelyek az ő szekerükben, És bíznak lovukban;
De mi a nagy Isten nevében Bízunk mint Urunkban.
Azért ők keményen elesnek, / Mi pediglen megállunk;
Ők mind a földhöz verettetnek, / De mi épen maradunk.
5. Tartsd meg, Uram, és engedd nekünk, Hogy e király híven,
Mikoron hozzá esedezünk, Segítségül legyen.

„ Jól tudom, hogy az Úr győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hőstetteivel. Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét. (Zsolt 20,7–8)

Kiemelt versek: 1-4., 10.

1. Ör - ven - dez, U - ram, a ki - rály
A te nagy ha - tal - mad - ban
És sza - ba - dí - tá - sod - ban;
És vi - gad nagy buz - gó - ság - gal,
Hogy őt meg - se - gí - téd,
Ín - ség - ből ki - men - téd.

2. Úgy viseled néki gondját, / Hogy amit csak kér tőled,
Mindent ő megkap tőled.
Mihelyt megnyitja ő száját, / Szól alig egy igét:
Már hallod kérését.
3. Előbb, hogynem könyörgene, / Meghallgatod, meglátod,
Irgalmaddal megáldod,
És felteszel ő fejére / Színarany koronát
Mint királyi pompát.

4. Felvevéd nagy dicsőségre / A te segedelmeddel,
Örök üdvösségeddel.
E nagy királyi felségre / Tőled emelteték
És ékesítették.
5. Szereted őt minden jókkal, / És a te szent áldásod
Néki örökké nyújtod.
Örvendtes vígságokkal / Őt gyönyörködteted,
S járhat teelőtted.
6. E király mindenkor bízik / Csak az ő Istenében,
És nem fél veszélyében.
A Magasságosnak nyugszik / Irgalmasságában,
És megmarad abban.
7. Megtalálja kezéd őket, / Akik reád támadnak,
Bosszúságodra járnak.
És a te gyűlölőidet / Kezeidből senki
Soha ki nem menti.
8. Mint a hev tüzes kemence, / Haragod körülveszi,
És őket mind ellepi.
Haragos orcádnak színe / Őket megemészti,
Mint a láng, elnyeli.
9. Mert gonoszra igyekeztek, / Szándékoztak ellened,
Hogy bosszantsanak téged.
Sok csalárdságot terveztek, / De hogy véghez menjen,
Erejükben nincsen.
10. Azért, Uram, már támadj föl: / Mutasd meg hatalmadat,
Lássuk erős voltodat,
Hogy dicsőséges erődről / Vígán énekeljünk,
És benned örvendjünk.

22 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Lyon, 1547

Kiemelt versek: 1., 4., 8–10.

1. Én Is - te - nem, én e - rős Is - te - nem!

Mi - ért ha - gyál el eny - nyi - re en - gem?

Ki - ál - tá - som - tól a se - ge - de - lem

Nagy tá - vol va - gyon.

Én ki - ál - tok te - hoz - zád e - gész na - pon,

De még - sem fe - lelsz meg, nincs ki meg - tart - son;

Még éj - jel sem hall - ga - tok sem - mi mó - don

Ez ín - ség - ben.

2. De te szent vagy, és az Izráelben / Te szentséged megmarad mindenben: / Dicsértet e gyülekezetben / Szívvel, lélekkel. / A mi régi atyáink teljességgel / Tebenned bíztanak jó reménységgel, / Szükségükben őket segedelmeddel / Megtartottad.
3. Ha ők szívből kiáltottak hozzád, / Mindjárt őket megszabadítottad; / Benned bíztak, és őket nem hagytad / Esni szégyenben. / Én nem vagyok ember, de féreg lévén, / Minden népeknél vagyok nevetségben: / Csúfolnak, utálnak, és megvet minden, / És keserget.
4. Aki lát, minden csúfol engemet, / Száját elhúzza, szól merő mérget, / Fejét rázza, hunyorgatja szemét, / Reám néz szörnyen, / Mondván: „Ez ember bízott az Istenben, / Szabadítsa meg azért őtet innen; / Ha szereti az Isten, néki légyen / Segítségül.”
5. Hogy te engemet anyám méhéből / Kihozál, ottan segedelmem löl, / Csecsemőkoromban is egyedül / Csak benned bíztam. / Sőt, mihelyt anyám méhéből származtam, / Istenem voltál, reád támaszkodtam, / Bátorsággal tehozzád ragaszkodtam, / Én Istenem!
6. Ne távozzál azért messze tőlem, / Ne hagyj el, mert nagy az én gyötrelmem! / Nincs segítőm, és az én sérelmem / Nem fáj senkinek. / Sok erős bikák engem körülvettek, / A básáni nagy ökrök reám törnek, / Megölni, megtaposni igyekeznek / Nagy méltatlan.
7. Az ő szájukat énreám tátván / – Ragadozó, ordító oroszlán – / Agyarkodnak, hogy engem torkukban / Béfalhassanak. / Könnyhullatásim, mint a vizek, folynak, / Én csontjaim helyükből ki-mozdulnak. / Szívem megolvadt, és tagjaim fájnak / Sebek miatt.
8. Mint cserép, minden erőm elszáradt, / Száraz nyelvem az ínyemhez ragadt; / Porba vetél engem, érzem kínját / Halál mérgének. / Mert engemet sok ebek körülvettek, / Gonosz népek ellenem ösz-szegyültek, / Kezeimet és lábaimat ezek / Általszúrták.
9. Én csontjaimat megszámlálhatnak, / Szörnyű szemeket reám fordítanak, / Kínomban nem szánnak, de gúnyolnak, / Űznek csúfságot. / Elosztották egymás közt én ruhámat, / És öltözetemre vetettek sorsot, / Hogy abból ne metélnének foltokat, / Osztván részre.

(22)

10. A - zért tő - lem, U - ram, ne légy mesz - sze,

Ne kés-sél, é - le - tem-nek e - re - je!

Kér - lek, si - ess, te - kints ín - sé - gem - re:

Légy se - ge - del - mül!

Mentsd meg é - le - tem az é - les fegy-ver - től,

Vé - delmezz meg e sok dü-hös e - bek - től,

E - gye-dül - vol - tomat mentsd meg e - zek - től,

Jó - vol - tod - ból!

11. Tarts meg éhes oroszlán torkától, / És az egyszarvú fenevadaktól,
/ Mik mostan körülvettek nagy mordul, / Ó, tarts meg engem! /
Ezért nevedet híven hadd dicsérem, / Az én atyámfiainak hirde-
tem, / És a szent gyülekezetben tisztelem / Felségedet.
12. Istenfélők, dicsérjétek őtet, / Jákób fiai, áldjátok nevét; / Izráel
népe, féld e Felséget / Mint Istenedet! / Mert nem utálja a sze-
génynek ügyét, / És tőle el nem fordítja szent színét, / De ha kiált,
meghallgatja kérését / Nagy kegyesen.
13. Azért dicséretem rólad leszen / Minden előtt a gyülekezetben, /
És én fogadásim semmiképpen / Meg nem töretnek. / A szegé-
nyek esznek, megelégesznek, / Téged az Istent keresők dicsérnek,
/ Él az ő lelkük, és benned örvendnek / Mindörökké.
14. E földi népnek minden serege / Az Úrhoz gyűl ez emlékezetre, /
És a pogányoknak nemzetsége / Néki hajt fejet. / Mert egyedül
az Úr bír mindeneket, / Övé az ország, és a pogány népet / Bírja,
rajtuk megmutatván erejét / Kezeinek.
15. A gazdagok, kik megelégedtek, / És kik már porrá lenni készül-
tek, / Dicsérnek téged minden szegények / És nyomorultak, / És
maradéki mindnyájan azoknak / Néked szolgálván, térdet-fejet
hajtnak, / És mindörökké téged Úrnak mondnak, / Ó, nagy Isten!
16. Minden nemzetek a jövődőben / Te igazságodat dicséretben /
Tisztelik, magasztalják szívükben / Az egész földön.

1. Az Úr én - né - kem ő - ri - ző pász-to - rom,
A - zért sem - mi - ben meg nem fo-gyat-ko - zom.
Gyö - nyö - rű szép me - zőn en - ge - met él - tet,
És szép ki - es fo - lyó-víz - re le - gel - tet;
Lel - ke-met meg-nyug - tat - ja szent ne - vé - ben,
És ve-zér! en - gem i - gaz ös - vé - nyé - ben.

2. Ha a halál árnyékában járnék is, / De nem félnék még ő sötét völgyén is, / Mert mindenütt te jelen vagy évnélem, / Vessződ és botod megvigasztal engem, / És nekem az én ellenségim ellen / Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.
3. Az én fejemet megkened olajjal, / És engemet itatsz teljes pohárral; / Jóvoltod, kegyességed körülvészen / És követ engem egész életemben. / Az Úr énnékem megengedi nyilván, / Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

1. Az Úr bíz ez egész föld-dél,
És min-den ben-ne é-lők-kel;
Ö-vé a föld-nek ke-rek-sé-ge,
Mit a ten-ge-ren é-pí-tett,
Fo-lyó-vi-zek-kel kö-rül-vett,
Mely-ben meg-lát-szik böl-cses-sé-ge.

2. Ki mégyen fel a szent helyre, / Az Úrnak ő szent hegyére?
És vajon kitől tiszteltetik? / Akinek tiszta ő szíve,
És ártatlan az ő keze, / Aki hamisan nem esküszik.
3. Ezt az Úr megáldja szépen, / És az üdvözítő Isten
Adja ő igazságát néki. / Az pedig a boldog nemzet,
Mely, nézve az ő szent színét, / Jákóbnak Istenét keresi.
4. Ti, szent kapuk, kinyíljatok, / Fejetekeket feltartsátok:
E dicső király hadd térjen be! / Micsoda dicső király ez?
A seregek Istene ez, / Nagy ennek hadi erőssége.
5. Ti, kapuk, emelkedjetek, / Fejetekeket felvessétek,
Hogy e király belétek térjen! / Kicsoda e nagy királyság?
A teremő hatalmasság! / Mely nagy az ő dicsőségében!

1. Szi - ve - met hoz - zád e - me - lem,
És meg nem szé - gye - nít - te - tem,

És ben - ned bí - zom, U - ram;
Nem ne - vet sen - ki raj - tam,

Mert szé - gyent nem val - la - nak,

A - kik hoz - zád e - se - dez - nek,

A - zok pi - ron - kod - ja - nak,

A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Útjaid, Uram, mutasd meg, / Hogy el ne tévelyedjem;
Te ösvényidre taníts meg, / Miken intézd menésem.
És vezérelj engemet / A te szent, igaz igédben;
Oltalmazd életemet, / Mert benned bízom, Úr Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból / Nagy kegyelmességedre,
Emlékezzél irgalmadról, / Mely megmarad örökre.
Ifjúságomnak vétkét, / Kérlek, hogy meg ne említsed,
Sőt, nagy kegyességedet, / Én Istenem, megtekintsed.
4. Jó és igaz az Úr Isten / Mind örökkön-örökké,
A bűnösöket térítvén / Ő igaz ösvényire;
És a nyomorultakat / Életükben igazgatja,
Nagy kegyesen azokat / Az ő útjában megtartja.
5. Az Istennek minden útja / Kegyesség és nagy hűség
Azoknak, kik mondására / Gondot tartnak mindvégig.
Énnékem kegyelmezz meg, / Uram, a te szent nevedért,
És bűnömet bocsásd meg, / Ne ostorozz nagy voltaért!
6. Aki az Úr Istent féli / És tiszteli szívében,
Azt ő nagy híven vezérli / Igaz ösvényeiben.
Nagy békességben annak / Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak / Gazdag örökség hagyatik.
7. Az igaz istenfélőknek / Megjelenti titkait,
Szövetségit a hívőknek, / Megmutatja kötésit.
Istenhez szemeimet / Felemelem szüntelenül,
Ő megőriz engemet, / Lábam kivonja a tűrből.
8. Térj azért hozzám, Istenem, / Tekints reám kegyesen,
És kegyelmezz meg énnékem, / Mert élek szegénységben.
Betegsége szívemnek / Napról napra mind nehezebb;
Uram, add végét ennek, / Végy ki engem ez ínségből!

26 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 1-3., 8., 10.

1. Légy í - té - lőm, U - ram,
Mert hű - ség - gel jár - tam,
És él - tem nagy ár - tat - la - nul!
A - zért hi - szem az Is - tent,
Hogy ő en - ge - met meg - ment
Min - den há - bo - rú - sa - gom - tól.

2. Próbálj és kísérts meg, / Ügyemet jól nézd meg:
Meglátod tisztaságomat!
Vizsgáld meg veséimet, / És próbáld meg szívemet,
Hogy értsed indulatomat.
3. Látom szemem előtt / Kegyelmisségedet,
És azon vagyok szüntelen,
Hogy minden dolgaiban / Járjak az igazságban,
Ne vétsek Felséged ellen.

4. A hazug emberek / Nálam nem kedvesek;
A tettető csalárdokat
Szívem szerint gyűlölöm, / És nagy távol kerülöm
Az álnoksággal járókat.
5. A gonosztevőknek / És hamis népeknek
Társaságukat gyűlölöm.
Ő gyülekezetükben / Nem ülök semmiképpen,
Sőt, magam előtt sem tűröm.
6. Belső tisztaságban / És ártatlanságban
Én kezeimet megmosom;
Tisztán téged dicsérlek, / Áldozván Felségednek,
Oltárodnál forgolódom.
7. Ékes énekszóval / És víg hangossággal
Magasztalom Felségedet;
Néked adván hálákat, / Hirdetvén csodáidat,
Mindenütt áldlak tégedet.
8. Uram, hajlékodat, / Szeretem házaodat,
Hol lakozol dicsőséggel,
Szent helyedet kedvelem, / És azt jobban szeretem
Minden e világi kincsnél.
9. Ostorodat, Uram, / Fordítsd el énrólam,
Ne büntess a bűnösökkel!
Vélük ne verd lelkemet, / Ne vedd el életemet
A vérontó emberekkel!
10. Az én lábam megáll, / Tágas helyet talál,
És megmarad ösvényiben:
Azért, Uram, dicsérlek, / És örömmel tisztellek
A hívek szent seregiben.

Kiemelt versek: 1., 5–7.

1. Az Úr Is - ten az én vi - lá - gos - sá - gom
Ő é - le - tem - nek e - re - je, jól tu - dom:

És üd - vös - sé - gem, hát ki - től fél - nék?
Ki vol - na hát, a - ki - től ret - teg - nék?

Mi - dőn a ke - gyet - len go - nosz - té - vők

Mint el - len - sé - gim én - re - ám tör - nek,

Hogy en - ge - met u - gyan le - nyel - je - nek:

Meg - bot - la - nak, és mind el - es - nek ők.

2. Hogyha táborral körülvennének is, / De mégsem félne semmit
én szívem; / Habár az ellenség között volnék is: / Őbenne vetném
mégis reményem. / Egy dolgot kívántam én az Úrtól, / Melyet még
most is kérek nagy bízván: / Hogy lakhassam az Úrnak házában,
/ Míg e földön élek jóvoltából.

3. Melyet én azért kérek, hogy meglássam / Az Úrnak felséges dicsőségét, / És ő szent templomát látogathassam, / Mely tiszteletére építtetett. / Mert engem hajlékába befedez / Én háborúságimnak idein, / És elrejt engem rejtekhelyein, / Magas sziklára bizton fölhelyez.
4. És az én fejemet ő felemeli / Ellenségimen, kik körülvettek; / Azért az ő hajlékában őnéki / Felszóval áldozom, és éneklek: / Uram, mikor hozzád felkiáltok, / Figyelj énrám, és hallgass meg engem; / Kegyelmezz meg, légy gyámolom nékem, / Midőn tehozzád szívből óhajtok!
5. Tefelőled ezt mondja az én szívem: / Keressétek az én színe-met! / Azért nékem is ez igyekezetem: / Nézhessem, Uram, te szent színedet. / Ne fordítsd el hát orcádat tőlem, / Szolgádat ne vesd el haragodban; / Vigasztalj meg nyomorúságimban: / Segíts meg, Uram, ne hagyj el engem!
6. Mert mind én atyám s anyám elhagy engem, / De az Úr kegyesen hozzá vészen. / Mutasd meg, Uram, te utadat nékem, / Ellenség ellen tarts ösvényedben! / Kívánságukra ellenségimnek / Ne adj engemet, mert sokan vannak, / Kik ellenem hamisságot szólnak, / Hazudnak, és erőszakot tesznek.
7. Ha nem hittem volna, hogy még éltemben / Jóvoltát az Úrnak meglátandom / Az élőknek földén: hát immár régen / Odalett volna minden én dolgom. / Várjad azért biztonnyal az Urat, / Légy víg és bátoroságos szívedben, / Mert téged megtart a nagy Úr Isten, / Csak tőle várjad hát oltalmadat.

1. Hoz - zád ki - ál-tok, ke-gyes U - ram,

Én se - gít - sé-gem és kő - vá - ram!

Hall-gass meg ke-gyel-me-sen en - gem!

Ne for - dulj el, mert el kell vesz-nem!

A - zok-hoz ha - son - ló lé - szek,

Kik - nek a ko - por - só he - lyek!

2. Midőn tehozzád esedezem,
És kezeimet felemelem
A te szentséges templomodban:
Hallgass meg én imádságomban!
Ne büntess a hitlenekkel,
Ne verj a gonosztevőkkel!

3. Áldott legyen a nagy Úr Isten,
Ki meghallgata kérésemben!
Az Úr énnékem erősségem,
Én paizsom és segedelmem;
Örvend szívem, és énekben
Dicsérem őtet szüntelen.
4. Az Úr én népemnek ereje,
A Krisztusnak nagy erőssége.
Tartsd meg azért a te népedet,
És áldjad meg örökségedet:
Legeltessed és vigasztald,
És örökké felmagasztald!

” Téged hívlak, Uram, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Mert ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhhoz. Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok, kezemet föl-emelve szent templomod felé. (Zsolt 28,1–2)

1. Mos - tan, ti, ha - tal - ma - sak,
Te - kin - té - lyes nagy u - rak,
Ad - ja - tok az Is - ten - nek,
Di - cső - sé - get ne - vé - nek!
Mint ha - tal - mas Is - ten - te - ket
Fél - jé - tek, tisztel - vén ő - tet!
Temp - lo - má - ban őt áld - já - tok,
És tér - det, fe - jet hajt - sa - tok!

2. Az Úr szava megzendül, / A vizeken megdördül; / Mennydörgő dicsősége / Elhat a nagy tengerre. / Az Úrnak rettentő szava / Nagy hatalmát megmutatja. / Az Úrnak dördülő szaván / Nagy volta meglátszik nyilván.
3. De az ő templomában / Ő hívei mindnyájan / Hirdetik nagy erejét, / Beszélik dicsőségét. / Az Úr ült az özönvízen, / Mint bíró ítélőszéken; / Az Úrnak ő királysága, / Örökké megáll országa.
4. Az Úr az ő népének, / Erőt ad seregének, / Őket híven megtartja, / Békességgel megáldja.

1. Di - csér - lek, U - ram, té - ge - det,
Mert te meg - tar - tál en - ge - met,
És ke - gye - sen fel - e - me - lél,
El - len - sé - gim - től meg - men - tél,
És meg nem en - ge - déd a - zok - nak,
Hogy ín - sé - ge - men vi - gad - ja - nak.

2. Hogy felkiálték tehozzád, / Betegségem meggyógyítád,
És hogy én csaknem a sírba, / Esném a halál torkába:
Ismét feltámasztál engemet, / Pokoltól megmentéd lelkemet.
3. Istenes hívek és szentek, / Az Úrnak énekeljete, /
Áldjátok őtet mindvégig, / Mert nem haragszik sokáig,
Az ember alig gondolhatja, / Mily hamar elmúlik haragja.
4. De az ő kegyelmessége / Rajtunk megmarad örökre.
Néha oly dologom érkezik, / Min este szívem bánkódik,
De reggel, mihelyen felkelek, / Azonnal víg örömet lelek.

Kiemelt versek: 1-3., 7-8.

1. U - ram, én csak te - ben - ned bíz - tam,
Ö - rizz meg ke - gye - sen,
Ne es - sem szé - gyen - ben!
Te i - gaz - sá - god for - dítsd hoz - zám,
És tarts meg jó - vol - tod - ból,
Ments ki nagy nya - va - lyám - ból!

2. Hajtsd énhozzám, Uram, füledet,
Ó, én üdvösségem! / Siess, tarts meg engem!
Mutasd meg nagy erősségedet,
Légy én erős kőváram, / Melyben bátran lakhassam!
3. Te vagy kösziklám, erősségem:
Szent nevedért kérlek, / Vezérelj, hogy éljek!
Szabadíts ki a tőrből engem,
Melyet énnékem vetnek, / Mert megtartómnak hiszek!
4. Kezedbe ajánlom lelkemet,
Mert nagy ínségemben / Megtartál, Úr Isten.
Azoktól elvonom szívemet,
Akik élnek hívságban; / És csak bízom Uramban.

5. Örvendezek nagy vigasságban,
Vigadok szívembe', / Irgalmadra nézve.
Ha megtekintesz bajaimban,
Szívemet megismered, / Sérelmét megenyhítéd.
6. Nem hagysz te engemet kezükben
Én ellenségimnek, / Kik engem gyűlölnek,
Sőt, minden ellenségim ellen
Utat adsz lábaimnak, / Hogy meg ne akadjanak.
7. Orcádat világosítsd rajtam,
És szolgálodd tégy jól / Te nagy irgalmadból,
Hogy soha meg ne csúfoltassam,
Mert tehozzád kiáltok, / Oltalmat tőled várok!
8. Jóvoltod felette igen nagy,
Mit tartasz híveknek, / Akik téged félnek,
És csudaképpen irgalmas vagy,
Melyet azok jól látnak, / Akik tebenned bíznak.
9. Tenálad azokat elrejtéd,
Megőrzöd kegyesen / A kevélyek ellen.
Hajlékodba őket beveszed,
Hogy kegyetlenek nyelve / Őket meg ne sérthesse.
10. Dicsőség adassék az Úrnak,
Ki tart oltalmában, / Mint egy szép városban,
Melynek erős bástyái vannak,
Hogy aki abban lakik, / Senkitől nem bántatik.
11. Félelmes futásomban mondtam:
Tőled elvetettél, / Nem nézel szemeddel,
De nálad kegyelmet találtam,
Meghallád könyörgésem, / Megadád, amit kértem.
12. Az Urat szeressétek, szentek,
Ki megtart híveket, / Büntet kevélyeket!
Ő legyen néktek reménységtek!
Higgyétek szívetekben: / Megvigasztal az Isten.

1. Ó, mely bol - dog az oly em - ber él - té - be',
A - kit az Is - ten be - vett ke - gyel - mé - be,
És meg - bo - csá - tá az ő vét - ke - it,
És be - fe - dez - te min - den bú - ne - it.
Bol - dog, a - ki - nek ő nagy ha - mis - szá - ga
Is - ten - től né - ki nincs tu - laj - do - nít - va,
És csa - lárd - ság nin - csen ő szí - vé - ben,
Tet - te - tes nél - kül jár é - le - té - ben.

2. Hogy bűnömet el akarám hallgatni,
És neked meg nem akarám vallani,
Csontjaim ottan elszáradának
Soksága miatt én siralmimnak,
Mert éjjel-nappal kezed nehéz volta
Nagy bűneimért rajtam fekszik vala,
Elfogya bennem minden erősség,
Mint nyári hőségben a nedvesség.
3. De hogy bűnömet előtted megvallám,
Nagy vétkeimet el nem hallgathatám,
De híven előbeszélém neked:
Ott bocsánatot nyerék tetőled.
Azért az Úr Istennek minden hívek
Könyörögjenek, míg vagyon idejek,
Mert ha nagy árvizek jönnének is,
De nem árthatna ezeknek mégis!
4. Te vagy oltalmam, őrizz meg engemet,
A gonosz ellen tartsd meg én lelkemet,
Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek,
És vígan néked énekelhessek!
Tanítlak téged, úgymond az Úr Isten,
És vezérellek az igaz ösvényen,
Szememmel mindig reád vigyázok,
És igazgatlak, rád gondot tartok.
5. Örvendezzetek a nagy Úr Istenben,
És, igaz hívek, legyetek örömben,
Vigadjatok és énekeljeteK,
Akiknek vagyon tiszta szívetek!

33 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Strasbourg, 1545

Kiemelt versek: 1-3., 8-10.

1. No - sza, ti, is - ten - fé - lő hí - vek,
Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,

Ör - ven-dez - ze - tek az Úr - nak,
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak!

Áld-já-tok a - zér - tan Han-gos ci - te-rák-ban!

Az Úr ál - das-sék!

Lantban, he-ge-dű-ben, Cim-bal - mi zengés-ben

Ma-gasz-tal-tas-sék.

2. Énekeljetek néki vígan / Gyönyörű szép új éneket!
Szép muzsikáló szerszámokkal / Mondjatok ékes verseket!
Igaz ő mondása, / Állhatatos dolga: / Amit az Úr szól,
Megáll igazságban, / Minden ő dolgában / Cselekeszik jól.

3. Ő szereti az igazságot, / És ítélete kegyelmes,
Dolgában tart irgalmasságot, / Mellyel mind e világ teljes.
Az Úrnak igéje / Egeket teremte, / Melyeket ott fenn
Szájának lelkével, / Nagy szép seregekkel / Szerze ékesen.
4. Az Úr Isten mint egy tömlőbe / Szorítja a tenger vizét,
Elrejtí, mint egy kincses helybe, / Ő mondhatatlan mélységét.
Minden földi népek, / Az Urat féljétek! / Mind e világon
Valakik hol laktok, / Őtőle tartsatok / Szorgalmatosan!
5. Mert mihelyt ő csak egy igét szól, / Azonnal meglészen minden,
És valamit ő megparancsol, / Nagy hamarsággal meglészen.
Pogányok tanácsát / És minden szándékát / Az Úr megtöri,
Magukban a népek, / Amit elvégeznek, / Semmivé tészí.
6. De az Úr Istennek tanácsa / Megmarad most és örökre,
És megáll minden gondolatja, / Kiterjed minden időkre.
Boldog az a nemzet, / Ki ily Urat szeret / Mint ő Istenét;
Boldog a nemzetség, / Kit kedvel e Felség / Mint örökségét.
7. Az Úr Isten a magas mennyből / Alátekint szemeivel,
E világra néz onnan felül / Minden nemzetekre széjjel.
Szép palotájából / Szeme reánk fordul, / E széles földre;
Nagy dicsőségesen, / Vigyáz nagy fényesen / Az emberekre.
8. Aki ő gyors lovában bízik, / Megcsalatkozik dolgában,
Ki erős karjával dicsekszik, / Meg nem tartatik a hadban;
De a nagy Úr Isten / Népére szünetlen / Néz szemeivel;
Akik benne bíznak, / Hozzá folyamodnak, / Nem felejtí el.
9. Gondot tart rájuk, s a haláltól / Megtartja őket éltükben,
Szükségtől és éhenhalástól / Őrzi ínséges időben.
Lelkünk azért várja, / Szüntelen óhajtja / Az Úr oltalmát,
Ki paizsul végre / Eljő segítségre, / Ád diadalmat.
10. Őbenne azért a mi szívünk / Igen örvendez szüntelen,
Mert ő minékünk reménységünk, / És bízunk ő szent nevében.
Nagy kegyelmességed / Mirajtunk bővítsed, / Légy mi gyámolunk!
Ne hagyj szükségünkben, / Segíts meg éltünkben, / Mert téged
várunk!

34 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 1-4., 9.

1. Min - den - ko - ron ál - dom

Az U - rat, míg en - gem él - tet,

És az ő szent di - csé - re - tét

Szá - jam - ban hor - do - zom.

Di - cse - ked - vén áld - ja

Lel - kem jó vol - tát az Úr - nak,

Mit a sze - gé - nyek hal - la - nak,

És ö - rül - nek raj - ta.

2. Magasztaljuk vígan / Az Úrnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét / Dicsérjük mindnyájan!
Mert midőn keresém / És kérém az én Uramat,
Meghallá kiáltásomat, / És megtarta engem.
3. Az Úrra kik néznek, / Tőle megvigasztaltatnak,
Soha orcáik azoknak / Meg nem szégyenülnek.
A szegény kiálta, / És meghallgatá az Isten,
El nem hagyá ínségében, / De megszabadítá.
4. Az Isten angyali / Hívek körül tábort járnak,
Istenfélőket megtartnak / Mint Isten követi.
Jóvoltát az Úrnak / Kóstoljátok és lássátok,
Mert bizony boldogok azok, / Kik őbenne bíznak.
5. Féltétek az Urat / Mindnyájan, hívek és szentek,
Mert soha szükségük nem lesz, / Kik félik hatalmát.
Még az oroslán is / Szükségbe gyakorta esik,
De ki az Istent tiszteli, / Meg nem fogyatkozik.
6. Én fiaim, gyertek, / Hallgassatok beszédemre:
Megtanítlak szent életre, / Hogy Istent féltétek!
Kicsoda az ember, / Ki hosszú életet kíván,
És minden ő dolgaiban / Jó állapotot kér?
7. Őrizd meg nyelvedet / A gonosz rágalmazástól,
Óvd ajakid álnokságtól, / Meg ne sértsd más hírét!
Tégy jól, gonoszt gyűlölj, / Békességet kérj és kövess,
És, hogy Istennél légy kedves, / Tisztességnek örülj!
8. Az Isten szemei / Látják a gonosztévőket,
És az ő rossz emléküket / A földről eltörli.
A jókat nem hagyja; / Kik hozzá tiszta szívükből
Kiáltnak nagy ínségükből: / Mind megszabadítja.
9. Közel az Úr Isten / A töredelmes szívekhez,
És a megsebzett lelkekhez / Lészen segítséggel.
Az igaznak itten / Ő baja gyakran sokasul,
De nyomorúságaiból / Kimentí az Isten.

35 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 1., 4-5.

1. Pe - relj, U - ram, per - lő - im - mel,
Har - colj én el - len - sé - gim - mel,
Te pa - i - zso - dat ra - gadd e - lő!
Én se - ge - del - mem - re állj e - lő!
Dár - dá - dat nyújtsd ki ke - zed - del,
El - len - sé - gi - met ker - gesd el!
Mond - jad ezt az én lel - kem - nek:
Té - ge - det én meg - se - gít - lek!

2. Gyászban jártam lehorgadva,
Mint ki az anyját siratja,
De ők szomorú esetemen
Örülnek, és gyűlnek seregben.
Hát mögül a gonosz népek
Engemet szörnyen nevetnek;
Ártatlan lévén, nem szánnak,
Sőt, csúfolnak és szagatnak.
3. A képmutató ostobák
Fogukat rám csikorgatják;
És rajtam nagy csúfságot űznek,
Kik csak rágalmazni szeretnek.
Uram, míg nézed ezeket?
Jövel, tartsd meg én lelkemet!
Egyedül voltom tekintsd meg,
Ez oroszlánoktól ments meg!
4. Dicsérlek téged szüntelen
Nagy sűrű gyülekezetben,
És nagy, roppant sereg nép előtt
Téged dicsérlek minden fölött.
Ne engeddd, hogy örüljenek,
Akik ok nélkül gyűlölnek;
Ellenségimet fordítsd el,
Ne gúnyoljanak szemükkel.
5. Már azok énekeljenek,
Kik igazamnak örülnek,
Mondván: Hála legyen az Úrnak,
Ki nyugalmat ad szolgájának!
Én nyelvem igazságodat,
Hirdeti nagy jóvoltodat;
Dicséretedet nagy híven
Éneklek minden időben.

1. A go - no - szon gon - dol - kod - ván,
Ma - gá - ban fel - fu - val - ko - dik,
E - szem - be ve - szem azt nyil - ván,
Bű - ne - i - től meg nem szű - nik,
Hogy Is - ten - re nincs gond - ja.
A hí - ve - ket u - tál - ja.
Ha - mis és ha - zug be - szé - de,
Jó ta - nú - ság - hoz nincs ked - ve,
És nem jár i - gaz - ság - gal;
Hív - sá - got gon - dol á - gyá - ban,
Fog - la - la - tos go - nosz út - ban,
Sem - mi bűnt ő nem u - tál.

2. Égig ér, Uram, hűséged,
És a te nagy kegyességed
Mind a felhőkig felhat.
Mint a hegy, te igazságod,
Törvényed mélység, megtartod
Az embert és a barmot.
Kegyességed jóakarát,
Azért te szárnyaid alatt
A hívek meghúzódnak,
Kik jól megelégtetnek,
És bőséggel részeltetnek
Javaival háznak.
3. Nálad az élet kútfeje,
Világodnak nagy ő fénye,
Mely nekünk szépen fénylik.
Bővítsd rajtuk kegyességed,
Akik jól ismernek téged,
Szívvel neved tisztelik!
Ne hagyd, hogy a kevély lába
Rám rohanjon, és hatalma
Letapodjon a földre;
Adjad, hogy a kegyetlenek
Elessenek, süllyedjenek,
Fel se keljenek többé!

„ Uram, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig. (Zsolt 36,6)

Kiemelt versek: 1-4.

1. Ne bosz-szan-kod-jál a go-nosz-té-vők - re,
Mi - dőn ő - né - kik jól va-gyon dol-guk!
Ne nézz nagy bú - san ő sze-ren-csé-jük - re,
Ha lá - tod: job - ban megy ne - kik dol-guk!
Mert mint a szé - na - fű, le - vá - gat - tat - nak,
És mint a zöld fű, ha - mar el - hull - nak.

2. Tégy jól, és bízzál erősen Istenben:
Békével élhetsz itt ez országban;
Hűséggel járj el egész életedben,
Örvendj az Úrnak nagy jóvoltában,
És valamit kérsz tőle, mind megnyered,
Mindent megád, amit kíván szíved.

3. Csak az Istenre támaszd minden dolgod,
És kétség nélkül fordulj őhozzá,
Mert megcselekszi, biztonnal meglátod:
Ártatlanságod világra hozza,
Hogy igazságod ugyan lássa minden,
Mint fényes nap fénylik délidőben.
4. Bízzál az Úrban, csendes légy szívedben,
És reménységed vessed őbenne!
Ne haragudjál jó szerencsédre
Azoknak, akik élnek kedvükre!
Ne gondolj semmit az ő életükkel,
Hogy velük együtt ne essél bűnbe!
5. Mert a gonoszok mind eltöröltetnek,
De akik a nagy Istenben bíznak,
E földnek azok örökösi lesznek:
A gonosztévők szörnyen elhullnak.
Majdan, ha ő helyüket megtekinted,
Ahol ők laktak, üresen leled.
6. Élj igazán, légy hű és tökéletes,
És nagy jól léssen tenéked dolgod,
Békességed léssen nagy örömdetes.
A gonoszok mind vallnak csúfságot,
Mert ők szertelen nagy ínségbe esnek,
És teljességgel végül elvesznek.
7. Mert az Úr oltalma az igazaknak,
Megmenti őket sok ínségükből,
Velük vagyon, és tőle megtartatnak.
És hogy őhozzá fordulnak szívből,
A gonosztévőktől megszabadítja,
És jelenvoltával vigasztalja.

Kiemelt versek: 1., 6–10.

1. Ha - ra-god-nak nagy vol - tá-ban Meg - in - dul-ván,

Ne feddj meg, U-ram, en - gem!

Bú - sult ger - je - de - zé - sed - ben Rám te - kint - vén,

Ne bün - tess meg, Is - te - nem!

2. Nyilaid belém lövettek, / Mik szereznek
Énnekem nagy sebeket;
Kezeidnek súlyossága / Hátam nyomja,
És sanyargat engemet.
3. Testemnek semmi részében / Épség nincsen
Haragodnak miatta;
Nincs békeség tagjaimban, / Csontjaimban
Bűneimnek miatta.
4. Mert az én nagy gyarlóságim / És bűneim
Fejem felülhaladták,
Miknek nehéz, terhes voltát, / Súlyosságát
Tagjaim nem bírhatják.

5. Minden mostani kérésem, / Én Istenem,
Vagyon szemeid előtt,
És minden fohászkodásom, / Óhajtásom
Tőled el nem rejtetett.
6. Szívem nyugalmat nem lelhet, / Igen reszket,
Minden erőm elfogyott;
Szemeim világossága, / Vidámsága
Éntőlem eltávozott.
7. De én Istenemben bízom, / És úgy várom,
Hogy kérésem meghallja,
Mert szívem hozzá emelem, / És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.
8. Hamisságomat megvallom, / Nem tagadom
Gonosztéteményimet;
Bűneim miatt lett sebek / Kesergetnek
És gyötrenek engemet.
9. Uram, ne hagyj el engemet! / Nézd ügyemet,
Egyedül mint hagyattam!
Kérlek, légy irgalmas nékem, / Én Istenem,
Mert csak tebenned bíztam!
10. Azért tőlem ne állj messze, / Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Ne késsél segedelmeddel, / Siess, jöjj el,
Én édes üdvösségem!

39 szöveg: Th. de Bèze, 1525 | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 3–5., 8.

1. Szí - vem-ben el - vé - ge-zém, és mon-dám:
Hogy ma - gam meg - tar - tóz - tat - nám,
Hogy nyel-vem o - lyan szót nem ej - te - ne,
Mely én - ne - kem bút szer - ze - ne,
Én szám-ra e - rős fé - ket ve - tet - tem,
Míg a hit - len áll e - lőt - tem.

2. Én, mint a néma, vesztég hallgaték,
Még a jóról sem beszélék,
Sőt, fájdalmam is titkolnom kellett,
Min sérelmem növekedett;
Ég vala szívem, hogy meggondolám,
Feltüzesedvén ezt mondtam:

3. Mutasd meg, Uram, éltednek végét,
És meddig éltetsz engemet,
A napok számát jelentsd meg nekem!
Míg e világon kell élnem,
Mert időm nálad csak egyarasznyi,
Előtted életem semmi.
4. Bizony, mulandó semmi az ember,
Ki magának sokat ígér!
Mint az árnyék, az ember elmúlik,
Mégis szorgalmatoskodik,
Sokat gyűjt, és sok kincset rak össze,
Nem tudja, kié lesz végre.
5. Uram, hát nékem kiben kell bíznom?
Nincs kívüled vigasságom!
Ments ki engemet minden vétkeimből,
És a bolondok nyelvétől
Őrizd meg, hogy ők ne csúfoljanak,
Midőn ez ínségben látnak.
6. Mint a néma, hallgatok erősen,
Szájamat én fel sem nyitom;
Tudom, hogy ezt mind te cselekedted.
Ostorod rólam elvegyed!
Mert kemény kezed nagy volta miatt
Én minden erőm ellankadt.
7. Mert amidőn megfedded az embert
Az ő nagy gyarláságáért,
Azonnal elvész szép ábrázatja,
Mint a molytól a szép ruha.
Lám, az ember mely igen mulandó,
Semmi dolga nem állandó.
8. Hallgasd meg, Uram, könyörgésemet,
Kérésemre ne légy siket!
Mert előtted vendég és zárándok,
Mint atyáim, olyan vagyok.
Feddőn ne nézz rám, hadd vegyek erőt
Az én elmúlásom előtt!

40 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Vár - ván vár-tam a fel - sé - ges U - rat,
 És í - me, hoz-zám for - du - la,
 Ke - gyel-me - sen meg-hall - ga - ta,
 És raj - tam meg-mu-ta - tá jó - vol - tát.
 Ki-vett a mély ve-rem-ből És a sá-ros fer-tő-ből,
 És én lá - ba - i - mat
 Szép e-gye-nes kő - re Biz-ton fel-he-lyez-te,
 Ve-zérl-vén u - ta - mat.

2. Ő adott számba új énekeket / Istenünk dicséretire,
Hogy akik hallgatnak erre, / Higgyék és féljék ő Istenüket.
Boldog, aki az Urban / Bízik, fejét elhajtván
A kevély népektől,
Kiknek minden dolguk / Hazugságra hajlók:
Tőlük távol kerül.
3. Csudatételidnek sok ő száma, / És nagy bölcs gondolatidnak,
Hozzánk való jóvoltodnak / Sokságát senki meg nem mondhatja.
Ha elkezdem számlálni, / Nem tudom kimondani,
Mert te nem kívántad
A sok áldozatot, / De hogy fogadjak szót,
Fülem megnyitottad.
4. Égő áldozat nincsen kedvedben, / A bűnért valók sem kellők.
Akkor mondom: Ím eljövök, / Rólam írás van a törvénykönyvben:
Hogy akaratom tegyem, / Én kegyelmes Istenem!
A te törvényedben
Gyönyörködik lelkem, / És örvendez szívem
A te szent igédben.
5. Nagy sok népeknek seregeiben / Te igazságod hirdettem,
Meg nem tartóztattam nyelvem; / Jól tudod, hogy én minden időben
Jóvoltod magasztaltam, / Soha el nem hallgattam
Te üdvösségedet;
Hűséggel hirdettem, / Mindennek beszéltem
Nagy kegyességedet.
6. Uram, éntőlem irgalmasságod / Ne vond meg, tarts meg kegyesen,
És igazságod őrizzen: / Számtalan gonosz reám áradott!
Sok baj engem körülvelt, / Nagy sok inség reám jött,
Melynek nincsen száma,
Mint hajam szálinak, / Mik fejemen vannak;
Szívem is elhagya.
7. Már tebenned mind örvendezzenek, / Akik keresnek tégedet,
Kívánják üdvösségedet, / Azt mondván: Dicsőség az Istennek!
Noha én szegény vagyok, / És én szükségim nagyok,
De rám gondot visel
Az Úr, én megtartóm, / Jöjj el, szabadítóm,
Úr Isten, ne késsél!

41 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Bol - dog, a - ki a szen - ve - dőt hí - ven

Szán - ja ín - sé - gé - ben,

Mert szük - sé - gé - ben ő - tet is - mét - len

Meg - men - ti az Is - ten.

Meg - tart - ja él - tét, és ez or - szág - ba'

Lesz jó ál - la - pot - ja,

El - len - sé - gi - nek kí - ván - sa - gá - ba,

Nem ad - ja mar - ká - ba.

2. Fájdalmában az Isten megtartja,
Szépen felgyógyítja;
Betegágát fordítja örömré
És jó egészségre.
Azért így szólok neked, Istenem:
Kegyelmezz meg nekem!
Gyógyítsd meg, Uram, én betegségem,
Mert igen vétkeztem.
3. Tisztaságomban engem megtartasz,
És megszabadítasz,
És színed eleibe állítasz,
Örökké el nem hagysz.
Áldott légy, Izráelnek Istene,
Most és mindörökre!
Szent neved dicsértessék mindenben.
Ámen, és úgy légyen!

” Ezt mondom: Uram, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened! (Zsolt 41,5)

1. Mint a szép hí-ves pa-tak-ra

Lel-kem úgy ó-hajt U-ram-ra,

A szar-vas kí-ván-ko-zik,

És hoz-zá fo-hász-ko-dik,

Te-hoz-zád, én Is-te-nem,

Szom-jú-ho-zik én lel-kem,

Va-jon szí-ned e-le-i-be

Mi-kor ju-tok, é-lő Is-ten?

2. Könnyhullatásim énnékem / Kenyerem éjjel-nappal,

Midőn azt kérdik éntőlem: / Hol Istened, kit vártál?

Ezen lelkem kiontom, / És házatad óhajtom,

Hol a hívek seregében / Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? / Mit kesergesz ennyire?

Bízzál Istenben, nem hágy el, / Kiben örvendek végre,

Midőn hozzám orcáját, / Nyújtja szabadítását;

Ó, én kegyelmes Istenem, / Mely igen kesereg lelkem!

4. Mert terólad emlékezem / E Jordánnak földjéről,
Szent helyedre igyekezem / Hermon- s Micár-hegy mellől.
Mélység kiált mélységet, / Midőn én fejem felett
A sok sebes víz megindul, / Mint egy erős hab, megzúdul.
5. Sebessége árvizednek, / És a nagy, zúgó habok
Énrajtam összeütköznek, / Mégis hozzád óhajtok;
Mert úgy megtartasz nappal, / Hogy éjjel vigassággal
Dicséreteket éneklek / Néked, erős őrizőmnek.
6. Mondván: Isten, én köszálam, / Mért, hogy így felejtess el?
Ellenségim vannak rajtam, / Gyászban járok veszéllyel.
Mert az ő hamis nyelvek / Csontjaimban megsértnek,
Mert így bosszantnak ellened: / Lássuk, hol vagyon Istened?
7. Én lelkem, mire csüggedsz el: / Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben, s nem hagy el, / Kiben örvendek végre.
Ki nekem szemlátomást / Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nékem, / Hogy csak ő az én Istenem.

„ *Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el,
hogy megjelenjek Isten előtt? (Zsolt 42,3)*

1. Í - télj meg en - ge-met, Úr Is - ten,
 És fo - gadd fel én ü - gye-met
 E ke-gyet-len nem-zet-ség el - len!
 A ha-mis em - ber - nek ke-zé - ben
 Ne bo-csáss, U - ram, en - ge - met,
 Tartsd meg én fe - je - met!

2. Uram, engem miért hagytál el? / Lám, te vagy én erősségem!
 Miért járok keserűséggel? / Örömöm miért távozott el?
 Miért kerget ellenségem, / És sanyargat engem?
3. Igazságodat add értenem, / Világosságod küldd alá,
 Mely megvilágosítson engem! / Szent hegyedre légyen vezérem;
 Bémenésem igazgassa / A te hajlékodba!

4. Isten oltárához bemégyek, / Az én Uram eleiben,
Aki öröme én szívemnek. / Hegedűvel néked éneklek,
És hálát adok szüntelen / Tenéked, Úr Isten.
5. Miért vagy szomorú, én lelkem? / Mit kesergesz így
szertelen?
Bízzál az Istenben, mert hiszem, / Hogy őtet én még
dicsőítem,
Midőn híven megment engem / Megváltó Istenem.

” Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!
Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, hogy eljussak Isten
oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. (Zsolt 43,3–4a)

Kiemelt versek: 1-2., 10.

1. Hal - lot-tuk, Is - ten, fü - le - ink - kel,
A - mit te ré - gen cse - le - ked - tél.
Né - künk a - tyá - ink mon-dot-ták,
Kik nagy dol - ga - i - dat lát - ták;
A po - gány né - pet ke - zed - del
El - vesz - téd, föld-jét el-pusz-tí - tád;
Né - ped he - lyük - re vit - ted be,
A - hol is-mét meg - so - ka - sí - tád.

2. Mert nem ő fegyverük által lett, / Hogy elfoglalták e jó földet; / Nem az ő kezük, sem karjuk / Volt nekik szabadítójuk, / De te orcád tekintése / És a te karod és jobb kezed / Őket így megsegítette, / Mert őhozzájuk volt jó kedved.
3. Úr Isten, te vagy én királyom / És az én teljes vigasságom! / Já-kóbnak küldd segedelmed, / Amint régenten mívelted. / Általad ellenséginket / Felökleljük mi és megrontjuk, / És a mi gyűlölőinket / A te nevedben letapodjuk.
4. Mert én nem bízom kézívemben, / Sem az én éles fegyveremben; / Az engem meg nem szabadít, / Ha az ellenség megszorít, / De te tartasz meg bennünket / Minden mi ellenségünk ellen, / És a mi kergetőinket / Elvesztet, és ejted szégyenben.
5. Azért az Istent magasztaljuk, / És szent nevét örökké áldjuk; / Mindennap dicsérvén őtet, / Hirdessük nagy kegyességét! / De minket te megvetettél, / És juttattál nagy szégyenségbn, / A hadba velünk nem jövel, / Hogy megtartottál volna épen.
6. A pogányok példabeszédet, / Szólnak mirőlünk nevetséget. / És mindenféle nemzetek / Csúfolván, fejükkel intnek; / Gyalázat, szitok szüntelen, / És szégyen forog énelöttem, / Úgy, hogy nagy szégyenletemben / Az én orcámat be kell fednem.
7. Nagy sok szidalmat kell hallanom, / Mely miatt csak elszomorodom, / Midőn szemem előtt nézem / Bosszúálló ellenségem. / Mindezek esnek mirajtunk, / Mégis nem felejtünk el téged, / Kötésed ellen nem járunk, / Mindenben engedünk tenéked.
8. A mi szívünk nem fordul vissza, / De gondolatit rajtad tartja. / A mi lábunk ki nem mozdul, / Ösvényedről el nem hajol. / Mégis így büntetsz bennünket, / Bevetél a sakálok közé, / És már mindenfelől minket / Halál árnyéka környékeze.
9. Ha elfeledtünk volna téged, / Meg sem gondoltuk volna neved; / Ha más isten-szolgálatra / Kezünket emeltük volna: / Nyilván nem tűrted volna el, / Sőt, igen megbüntettél volna, / Mert mindezt látsz te szemeddel, / Minden szívnek előtted titka.
10. De mi teéretted naponkint / Üldöztetünk e világ szerint; / Miként az ártatlan juhok, / Kik a mészárszékre valók. / Kelj föl azért, oltalmaz meg, / És a te nagy kegyességedből / Akaratod szerint tarts meg, / Ments ki minket nagy ínségünkből.

Kiemelt versek: 1., 4.

1. Egy szép dol-got hoz e - lő az én szí - vem,
A di - cső ki - rály - ról lesz é - nek - lé - sem,
Kit nyel - vem di - csér nagy szép fel - szó - val,
Mint egy de - ák az í - ró - tol - lá - val.
Sok - kal szebb vagy te min - den em - be - rek - nél,
Min - dent fe - lül - mül sz te szép ter - me - ted - del,
A - ja - kid - nak nagy ő ked - ves - sé - ge,
Mert meg - ál - dott az Is - ten ö - rök - re.

2. Te, kegyes, erős vitéz, készüljél fel,
Vedd fegyvered, és oldaladra kösd fel,
Úgy, mint királyi ékességedet,
Ez ékességben végy győzedelmet!
A jó igazság vezérlje utadat,
Jóság, kegyesség bírja járásodat,
És a te karodnak erejével
Nagy csudákat téssz, megládd szemeddel!
3. Mert hegyesek a te sebes nyilaid,
Mit megéreznek minden ellenséged,
Szívüket midőn általszegezed,
És őket hatalmad alá veted.
Ó, Úr Isten, a te királyi széked,
Megmarad mindörökké dicsőséged;
Pálcája a te királyságodnak:
Pálcája bizony igazságodnak.
4. Az igazságot te igen szereted,
A hamisságot viszontag gyűlölöd,
Azért az Isten mindenek felett
Drága olajjal megkent tégedet.
A te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre beszélem:
És minden maradéki ezeknek
Mindörökké tégedet dicsérnek.

1. Az Is - ten a mi re-mény-sé - günk,
 Mi - dőn re-ánk tör el - len - sé - günk,
 Min - den há - bo - rú - sa - gink - ban
 Meg - tart e - rős ha - tal - má - ban.
 A - zért a mi szí-vünk nem fél - ne,
 Ha az e - gész föld meg-ren-dül - ne,
 És a he-gyek a ten - ger - nek
 Kö - ze - pé - be be - dől - né - nek.

2. Ha a tenger szörnyen zúgna is,
Minden víz felzavarodnék is,
És ha a sebes szélvésszel
A hegyek hányatnak széjjel:
A szép folyóvíz mindazáltal
Az ő szép tiszta folyásával
Az Istennek szent városát,
Megvigasztalná hajlékát.
3. Mert közepén lakik az Isten,
Azért hát romlása nem leszen;
Semmi ínségbe nem ejti,
Az Isten jókor megmenti.
A pogány népek dúlnak-fúlnak,
Nagy sok országok feltámadnak,
De az ő haragos szava
Mind e földet elolvasztja.
4. És az Isten minden időben
Mivelünk vagyon ínségünkben;
Jákób Istene oltalmunk,
Az Úr a mi erős várunk!
Jertek, lássátok e nagy Úrnak,
Csudadolgait hatalmának,
Ki mind e föld kerekességét,
Elpusztítja ékességét!
5. E földön széjjel nagy hadakat,
Ő megcsendesít háborúkat,
Ívet, kopjákat megrontat,
Társzekereket felgyújtat,
Így szólván: Mindnyájan halljátok,
Hogy erős Istenetek vagyok,
És hogy birodalmam vagyon
Minden népen e világon!
6. Tudjátok meg: az erős Isten
Velünk van minden ínségünkben;
Jákób Istene oltalmunk,
Az Úr a mi erős várunk!

1. No, min - den né - pek, Ör - ven - dez - ze - tek,
 És tap - sol - ja - tok, Is - tent áld - já - tok
 Szép han - gos - ság - gal És nagy fel - szó - val,
 Mert az Úr Is - ten Nagy fel - sé - gé - ben,
 Ő ki - rály - sá - ga És nagy or - szá - ga
 Ki - ter - jed mesz-sze, Ez e - gész föld - re.

2. Hatalmunkba vet Nagy sok népeket,
 És meghódoltat Sok pogányokat
 Minékünk végre Ő nagy ereje.
 Minket ő felvett, Örökévé tett,
 Nékünk engedte Ő kegyessége
 Jákóbnak tisztét, Kit igen szeret.

3. Íme, az Isten Szépen felmegyen
Nagy vigasságban, Trombitaszókban;
Urunk felmegyen Nagy dicsőségben.
Énekeljete Az Úr Istennek
Zengő verseket, Szép énekeket,
E nagy királynak Mint mi Urunknak!
4. Őnéki minden Jól énekeljen,
Mert minden népek Néki engednek.
Királyi székből Ül nagy kegyesen.
A fejedelmek Őhozá gyűlnek,
Mint Ábrahámnak Istenét áldják,
Alázatosan Néki szolgálván.
5. Ez erős Isten Úr mindeneken,
Népét megőrzi És jól vezérli.
Nagy dicsősége, Melynek nincs vége.

„ Az egész föld királya Isten, zengjete neki éneket! (Zsolt 47,8)

Ha az éneklésnek megadjuk azt a jelentőséget, ami illik is Isten és az angyalok jelenlétében, akkor egyrészt méltósággal és szépséggel ruházza fel a szent cselekményeket, másrészt a léleknek is igen nagy hasznára válik, mert felbuzdítja és fellelkesíti az igaz imádságra. (Kálvin, Institutio 3.20.32)

Kiemelt versek: 1., 5.

1. Nagy az Úr mál - tó - sá - gá - ban,
Az Is - ten szent vá - ro - sá - ban,

A - hol la - ko - zik di - cső - sé - ge,
És di - csér - te - tik ő szent ne - ve.

A szent Si - on - nak he - gyén,

An - nak é - sza - ki szé - lén,

E gyö - nyö - rű - sé - ges he - lyen,

A - hol he - lyez - te - tett szé - pen

A nagy ki - rály - nak vá - ro - sa,

Mely - nek nincs e föl - dőn má - sa.

2. Itt jól ismerik házanként, / Mint menedéket az Istent,
Mert a királyok egybegyűltek, / És ők sereggel előjöttek;
Erősen megszállották, / Hogy bevegység, elszánták.
De ottan megrettenének, / Megfutamodni kezdenek,
Város mellől elállanak, / Nagy rettegve szaladának.
3. Nagy félelme lőn azoknak, / Mint gyermekszülő asszonynak,
És mint a hajó a szélvészben, / Ha napkeleti szél fúj szörnyen.
Ezt mi szemünkkel látjuk, / Mint azelőtt hallottuk,
Városában az Istennek, / Melyet őneki szenteltek,
Mit magának foglalt Isten, / Hogy néki szolgáljon minden.
4. Mit megerősített Isten, / Hogy romlása ne lehessen.
Nézünk itt te kegyességedre / Szent templomodnak közepette.
Dicsőséges szent neved / Mind e földre kiterjed;
Ekképp a te dicséreted / Nagy messzire kiterjeszted;
Jobbod teljes igazsággal, / Mindenben irgalmassággal.
5. Örül a Sionnak hegyi / És a Júdának leányi,
Te igaz ítéleteiden / Szíve szerint örvendez minden.
A Siont járjátok meg, / Tornyait lássátok meg,
Mert igaz és hű az Isten, / Ki minket minden időben
Megtart, vezérli éltünket, / Mindhalálíg őriz minket.

„ Jóságodról elmélkedünk templomodban, ó, Isten... Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön-örökké, ő vezet minket mindhalálíg. (Zsolt 48,10.15)

Kiemelt versek: 1–3.

1. Hall - gas - szá - tok meg, min - den nem - ze - tek,
E föld la - kó - i, jól fi - gyel - je - tek,
Köz - né - pek és a fő - ren - den va - lók,
Min - den sze - gé - nyek és a gaz - da - gok!
Az én szá - jam szól nagy böl - ces - sé - get,
És el - mém gon - dol jó ér - tel - me - ket;
E pél - dá - ra én ma - gam is fi - gye - lek,
He - ge - dű - szó - val tör - té - ne - tet zen - gek.

2. Mit félnék én a gonosz időben,
Hogy nyomorgatóm engem elejtsen,
Ha ellenségem mind azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon?
Némelyek igen bíznak pénzükben,
És dicsekednek az ő kincsükben;
De senki meg nem váltja atyjafiát,
Nem adhatja meg Istennél váltságát.
3. Mert drága a léleknek váltsága,
Életét senki meg nem válthatja,
Hogy a halált ő elkerülhesse,
És a sírba menni ne kellene.
Mert látja, hogy sem bolond, sem eszes,
Nincs ember, ki a haláltól mentes,
És holtuk után minden gazdagságuk,
Más emberre száll az ő sok jószáguk.
4. Csak ez önékik fő gondolatjuk,
Hogy mindörökké tartson szép házuk,
Hogy el ne fogyjon az ő nemzetük,
És megmaradjon örökké nevük.
Mert, noha vagyon pénzük és tisztük,
De nem sokáig tartnak mindezek,
Mert végül minden jóktól elszakadnak,
Mint oktalan állatok, ők meghalnak.
5. Mert odalészen minden ő dolguk,
A koporsó lészen ő hajlékuk,
De a haláltól engem az Isten
Megment, magához vesz kegyelmesen.
Annak okáért azzal ne gondolj,
Hogy némely ember mint meggazdagul,
Mert minden kincset másoknak kell hagyni,
A dicsőségtől meg kell néki válni.

Kiemelt versek: 1-3., 7.

1. Az e - rős Is - ten, u - rak - nak U - ra,
Szól, és e föl - det mind e - lő - hív - ja,
Tá - ma - dat - ról és nap - e - nyé - szet - ről,
Nagy szép - ség - gel a Si - on he - gyé - ről
El - jő az Is - ten ő fé - nyes - sé - gé - ben,
Sem - mit el nem hall - gat í - té - le - té - ben.

2. Emésztő tűzláng mégyen előtte,
Nagy forgó szélvész lészen körüle;
Szólítja az eget és a földet,
Hogy megítéljen minden népeket,
Mondván: Gyűjtsétek ide a híveket,
Kik áldozattal vették kötésemet!

3. Ő igazságát hirdeti az ég,
Mert igaz bíró, igazat ítél.
Én népem, hallgasd meg, szólok neked,
Mert bizonytságot teszek ellened,
Én néked Urad és Istened vagyok,
Áldozatiddal keveset gondolk.
4. Szükségben tőlem segítséget kérj,
Én megsegítlek, hogy engem dicsérj!
Mond a gonosznak az örök Isten:
Nyelvedre vészed ugyan törvényem,
Szájaddal vallod az én kötésemet,
De gyűlölöd és megveted ígémet.
5. És mikoron te látod a lopót,
Együtt futsz véle, dolgát javallod;
A paráznákkal örömet mulatsz,
Rossz társaságnak gyakran helyet adsz;
Szájaddal szólasz nagy sok gonosztságot,
Nyelveddel szerzel sok háborúságot.
6. Összeülsz velük rágalmazásra,
Felebarátod gyalázására;
Ezt műveled, de én csak hallgatok.
Azt véled, én is csak olyan vagyok,
Amilyen te, de téged előveszlek,
Számadás napján bűnödért megfeddlek.
7. Értsétek ezt meg, minden emberek,
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül!
Az, ki hálát ad, engem az becsül;
Mond az Úr Isten: „Az, ki jár ez úton,
Nincs semmi kétség, kíséri áldásom!”

51 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Úr Is - ten, kér - lek, ke - gyel - mezz né - kem,
 És ke - gyel - med - ből kö - nyö - rülj én - raj - tam,
 Bű - ne - im - ből tő - led meg - tisz - tít - tas - sam,
 Nagy ir - gal - mad - dal végy kö - rül en - gem!
 Tő - röld el az én nagy bű - ne - i - met,
 Mo - so - gass jól meg fer - tel - mes - sé - gim - ből,
 A - mik - kel meg - fer - tőz - tem él - te - met:
 Tisz - tít - sad el nagy ke - gyel - mes - sé - ged - ből!

2. Mert ismerem jól gyarló voltomat, / És bűnöm mindig forog én-
előttem, / Melyet csak teellened cselekedtem, / Mely miatt tészek
én nagy siralmat. / Vétkeztem a te szemeid előtt, / Melyért enge-
met méltán megbüntethetsz, / Rám vetheted kemény ítéleted, /
Mindazonáltal igazán ítélhetsz.
3. Mert íme, látom, nyilván jól értem, / Hogy én a gyarlóságban fo-
gantattam, / Vétekben az én anyámtól származtam, / Szüleim bű-
nös véréből lettem. / De te az igazságot szereted, / És igen kedveled
a tiszta szívet, / És a te titkos bölcsességedet / Nagy kegyelmesen
nekem megjelentet.
4. Hints meg, Uram, engemet izsóppal, / És én azontúl tisztán meg-
újulok; / Moss meg engem, és szépen megtisztulok, / Fehérebb lé-
szek a tiszta hónál. / Hogy örvendezhessen az én szívem, / Add,
hogy megértsem te nagy irgalmatod, / És megújul az én egész tes-
tem, / A te haragod melyet összerontott.
5. Színedet rejtsd el vétkeim elől, / Fertelmes bűneimet ne tekintsed,
/ Haragos orcád énrólam elvégyed, / Tisztíts meg engem minden
bűnömből! / És teremts tiszta szívet énbennem, / Dolgomat min-
dig jóra vezéreljed, / Az erős lelket újítsd meg bennem, / Hogy
kedves legyen életem előtted!
6. Ne vess el engem szent színed elől, / És ne vedd el szent Lelkedet
éntőlem, / Sőt, szerezz teljes örömet énbennem, / Tégy bizonyossá
engedelmedről! / Indíts szívemben nagy vigasságot, / És engem
vidám lélekkel erősíts, / Értsem örömmel nagy irgalmatod, / Ke-
gyelmességgel engemet bátoríts!
7. És példa leszek erről mindennek, / A bűnösöket utadra tanítom, /
Bűnükből hozzád térésre indítom, / Hogy csak tebenned remény-
kedjenek. / Ó, én Istenem, én üdvösségem, / Szabadíts meg e vér-
rel buzgó büntől, / Hadd énekeljen örökké nyelvem / Te igazságos
szent ítéletedről!
8. Nyisd meg azért az én ajakimat, / Hogy az én szájam dicsérhessen
téged! / Ha az áldozat kedves volna néked, / Nem kímélném én
áldozatomat, / De nem kell néked égő áldozat: / Az alázatos lelket
te szereted, / Az tenálad a kedves áldozat; / A töredelmes szívet
meg nem veted.

1. Mit di - cse - ke - del go - nosz - ság - ban,

Te ha - tal - mas - ko - dó?

Mit fu - val - ko - dol fel ma - gad - ban,

Nagy - ra vá - gya - ko - zó?

Mert az Is - ten - nek jó - vol - ta

A jó - kat meg - tart - ja.

2. De én, aki jó hittel bízom / A nagy Úr Istenben,
Az ő házába plántáltatom, / És zöldellek szépen:
Mint az ékes, zöld olajfa, / Mely nem szárad soha.
3. Én téged örökké dicsérlek, / Mert megtartál engem,
És a te nevedben remélek, / Míg leszen életem.
Mert jó a te híveiddel / Lakoznom örömmel.

1. A bo-lond így szól az ő szí - vé - ben:
„Nincs Is - ten”, a - zért nagy go - nosz - ság - ban él,
U - tá - la - tos bűnt tesz, de sem - mit nem fél.
Ez e - gész föl - dön, a - ki jót te - gyen,
Sen - ki nin - csen.

2. Az Úr az égből alátekint
E földön az emberek fiaira,
Hogy meglássa, ha kinek esze volna,
Ha valaki az Istent keresné
És tisztelné.
3. De azt jól látja dicsőségében,
Hogy a jó útról eltértek mindenek,
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek;
Aki az Istent tisztelné híven,
Csak egy sincsen.

A további strófák a 14. zsolnárnál megtalálhatók.

Kiemelt versek: 1-2.

1. Tarts meg, U-ram, én Is - te - nem,
 És szent ne - ve - dért vé - del - mezz meg,
 Ár - tat - lan ü - gye - met te - kintsd meg,
 Ha - tal - mad - dal te állj mel - lém!
 Ké - rem te szent Fel - sé - ge - det,
 Hall - gass meg én kö - nyör - gé - sem - be',
 És ke - gye - sen vedd fü - le - id - be
 Az én szá - jam - nak be - szé - dét!

2. Mert ellenségim kevélyen
Reám támadnak, és kergetnek,
És engem halálra keresnek,
Eszükbe sem jut az Isten.
De az Isten megtart engem,
Kegyelmességét megmutatja,
És segedelmét hozzám nyújtja,
Jóra vezérli életem.
3. E nékem szánt nagy nyavalyát
Én ellenségimre téríti,
És ezt őnékik megfizeti,
Megmutatván igazságát.
Akkor tenéked víg szívvel,
Hálaadásokkal áldozom,
És szent nevedet magasztalom,
Mert teljes vagy kegyességgel.
4. Mert minden én ínségemből
Te megszabadítál engemet.
Megbüntetéd ellenségimet,
Mit én megláték szememmel.

„*Istenem, hallgasd meg imádságomat, figyelj beszédemre!* (Zsolt 54,4)

1. Hall-gasd meg az én kö-nyör-gé - sem,
 Úr Is - ten, ne for - dulj el tő - lem,
 I - mád-sá-gom vedd fü - le - id - be,
 Mert nagy kí - no - kat szen - ve - dek,
 Szi - vem-ben i - gen ke - ser - gek,
 E - lőt - ted pa - nasz - lok resz - ket - ve!

2. Kesereg szívem nagy ínségben,
 Élek halálos félelemben,
 Teljességgel elszomorodtam;
 Rettegek, félek, gyötrődöm,
 Reszketvén szörnyen vesződöm,
 Úgy, hogy immár sokszor kívántam:

3. Szárnyaim, ó, ha lehetnének,
Mint a galamb, ha repülhetnék:
Én elrepülnék messze földre,
Elmennék én e nép közül.
Pusztát keresnék, ezektől
Ahol nyugodalmam lehetne.
4. Mind este, reggel őt óhajtom,
Délben is ő nevét kiáltom,
És meghallgatja könyörgésem,
Megtart engem békességben
Minden ellenségim ellen,
Kik összegyűltek énellenem.

” *Istenem, Uram, kérlek tégedet: Fordítsd reám szent szemeidet;
Nagy szükségemben ne hagyj engemet, Mert megemészti nagy
bánat szívemet.*

*Hogyha énnékem szárnyam lett volna, Mint a galamb, elrepül-
tem volna;*

Hogyha az Isten engedte volna, Innét én régen elfutottam volna.

*Te azért, lelkem, gondolatodat, Istenbe vessed bizodalmadat;
Rólad elvész minden terhedet, És meghallgatja te könyörgésedet.*

(Kecskeméti Vég Mihály)

1. Ke-gyel-mezz meg ne-kem, én Is - te - nem,
Mert az em-ber i - gen ker-get en - gem,
Nagy ha - ta - lom - mal tá - mad el - le - nem,
Hogy en-gem el - ejt - hes - sen.
Sok el - len - sé - gim há-bor-gat-nak ször-nyen,
El - szán-ták, hogy el - nyel-je-nek hir - te - len,
Úr Is - ten, én i - lyen nagy fé - lel-mem - ben
Ben - ned re-mény-sé - gem!

2. Én az Úr Istenben dicsekedem,
Szent igéjében nem kételkedem.
Mit tehetne az ember énnekem,
Aki kerget engemet?
Visszafordítják az én beszédemet,
És naponként úgy jártatják eszüket,
Hogy nékem szerezzenek veszedelmet,
Csak gonoszt gondolnak.
3. A gonoszságban nagy bizodalunk,
Azt vélik, jól leszen minden dolguk,
De haragod ha sújt, Uram, rajtuk:
Őket te mind levered.
Könyörgésemet midőn hozzád nyújtom,
Ellenségim ottan futni látom,
Mert velem vagy, és te vagy megtartásom,
Kegyelmes Istenem!
4. Úr Isten, Fölségedet dicsérem,
És szent igédben nem kételkedem;
Áldom az Urat, míg lesz életem,
Bízával ő beszédében.
Reménységemet vetem az Istenben,
Irgalmasságára nézek szüntelen,
Azért félelmem senkitől nem leszen:
Ki árthatna nekem?
5. Szent fogadásom tartja azt nekem,
Hogy jóvoltodért neved dicsérjem,
Mert kegyelmesen megmentéd lelkem
A halál köteléből.
És lábaimat megtartád eséstől,
Hogy én élhessek tenéked kedvesül;
Az élők fényes világában szentül
Járhassak előtted.

1. Ir - gal - mazz, U - ram, ir - gal - mazz ne - kem,
Mert te - ben - ned bí - zik az én lel - kem!
Több se - ge - del - mem se - hol nin - csen né - kem!
Szár - nyad - nak ár - nyé - ka - ban vé - del - mem,
Míg ve - sze - del - mem el - tá - vo - zik tő - lem.

2. Én a felséges Istenben bízom,
Ki jóra vezérli minden dolgom;
Segedelmet küld alá ínségemben.
Az ellen léssen nekem oltalmam,
Aki engem kerget, hogy benyelhessen.
3. Én nyelvem és lantom, már serkenj föl,
Véletek ím, a hajnalt keltem föl!
Jó reggel én is ágyamból fölkelek,
És éneklek nagy dicsőségedről.
Téged, Uram, minden népnek hirdetlek!
4. Mert nagy jóvoltod, örök irgalmad
És igazságod az égig fölhat!
Nagy dicsőséged láttasd meg az égen,
És jelentsd meg te nagy hatalmad
Az embereknek mind ez egész földön!

1. Ti, ta-nács-ban ü - lő sze-mé-lyek,
Kik zú - go - lód - tok el - le - nem:
Mond - já - tok csak meg én - ne - kem,
Hogy i - gaz - e, a - mit be - szél - tek,
És i - gaz - e, mit í - tél - tek,
Á - dám - tól szár - ma - zott né - pek?

2. Sőt, ha az ember jól megnézi:
Álnoksággal jár szívetek,
Mér hamis fonttal kezetek;
Nincs dolgotoknak tökéleti.
A gonoszok eltévedtek,
Mihelyt anyjuktól születtek.
3. De végül azt mondhatja minden,
Hogy jó az igaznak dolga,
Sok és nagy az ő jutalma.
Azt vegye mindenki eszében,
Hogy Isten mindent megítél,
Akár gonoszul vagy jól él.

1. Sza - ba - díts meg en - gem, Úr Is - ten,
 És tarts meg el - len - sé - gim el - len!
 Mentsd meg a - zok - tól é - le - tem,
 Kik fel - tá - mad - tak el - le - nem!
 Ol - tal - mazz meg a ha - mis nép - tül,
 Ki én ve - sze - del - mem - nek ö - rül,
 És szom - ja - zik ár - tat - lan vért!
 Ments meg at - tól szent ne - ve - dért!

2. Mert szörnyen életemre törnek,
És énellenem szövetkeznek;
Hatalmaskodnak énrajtam,
Kiknek soha nem ártottam.
Azok készülnek énellenem,
Kik ellen semmit nem vétettem;
Kelj fel azért, Uram, láss meg,
És kegyelmesen őrizz meg!
3. Én ellenségimnek ereje,
Kezedben minden tehetsége.
Benned bízom, én Istenem,
Mert te vagy én segedelmem.
Az Isten jóvoltát jelenti,
Nyavalyámnak elejét veszi,
És megláttatja énvélem,
Hogy elvész én ellenségem.
4. Mert te vagy, Uram, én oltalmam,
Reménységem és bizodalmam;
Azért, ó, én erősségem,
Mindenütt neved dicsérem,
Hogy nekem az én szükségemben,
Segedelmem vagy ínségemben;
Te vagy én erős kőváram,
Kegyességed nagy énrajtam.

1. Min - ket, Úr Is - ten, el - ha - gyál,

És re - ánk meg - ha - ra - gud - tál,

Tő - led széj - jel el - osz - la - tánk,

Térj ke - gye - sen is - mét hoz - zánk!

Mind e föl - det meg - in - dí - tád,

Nagy ha - tal - mad - dal meg - ron - tád,

For - dítsd meg az ő nagy rom - lá - sát,

Mert rom - lá - sá - ban meg nem áll - hat.

2. Népedet keményen tartád,
És igen megsanyargatád;
Minket mintegy csípős borral,
Itatál keserű búval.
De akik tégedet félnek,
A zászlót adád nékiek,
Hogy fölemeljék igazságban,
Bízzván a te szent oltalmadban.
3. Légy minékünk segítségül,
Őrizz meg ellenséginktől,
Mert az emberi segítség
Hiábavaló reménység.
Az Isten által minekünk
Lészen erős győzedelmünk,
És megszabadít ő bennünket,
Megtapodja ellenségünket.

„Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér! Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el. (Zsolt 60,13–14)

1. Ki - ál - tásom halld meg, Is - ten! Vedd fü - led - be

Az én kö - nyör - gé - se - met,

Mert én szívem nagy ín - ség - ből, Mesz - sze föld - ről

Ki - ált - ja Fel - sé - ge - det!

2. Végy fel engemet kőszálra, Magasságra,
Hol bátorságom legyen,
Mert te vagy én erős tornyom, Vigasságom
Én ellenségim ellen!

3. Te hajlékodban lakásom Én kívánom
És óhajtom szüntelen;
Szárnyaidnak árnyékába Kíváncozva
Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben, Ó, Úr Isten,
Nyújtván kegyességedet.
Örökségüket megadod, És megáldod,
Akik félik nevedet.

5. És aztán vígan éneklek Szent nevednek
Mostan és mindörökre,
És amely fogadást tettem, Megfizetem
Naponként ónékie.

1. Az én lel - kem szép csen - de - sen
Nyug - szik csak az Úr Is - ten - ben,
Mert csak ő az én üd - vös - sé - gem.
Ő né - kem e - rős kő - vá - ram,
Meg - tar - tóm és én ol - tal - mam,
Min - den go - nosz - tól meg - ment en - gem.

2. Azért, szívem, reménységed / Csak az Úr Istenben vessed,
Élj csak az ő segedelmével! / Ő nekem magas köszálam,
Oltalmam és erős bástyám, / Hogy soha ne tántorodjam el.
3. Az Isten én üdvösségem, / Erősségem, dicsőségem;
Bízatom azért csak őbenne! / Előtte ti szíveteket,
Töltsétek ki lelketeket, / Ő legyen lelkünk segedelme!
4. Ne bízatom erőszakban, / Hamisan szerzett zsákmányban,
Mulandó dolgon ne kapjatok! / Ha sokasul ti kincsetek,
Abban ne bízzék szívetek, / Mert nem állandó gazdagságtok.
5. Az Isten egy szót szólt egyszer, / Melyet én hallottam kétszer:
Hogy nagy ereje vagyon néki. / A kegyesség, Uram, tied,
És te nyilván megfizeted, / Akinek dolga mint érdemli.

1. Is - ten, te vagy én Is - te - nem,
 Jó reg - gel ke - res - lek én té - ged,
 Hoz - zád ó - hajt - ván, el - e - pe - dett
 Szom - jú - ság mi - att én lel - kem.
 Én tes - tem hoz - zád á - hí - to - zik,
 Szom - jú - ság - ban el - halt szin - tén
 E puszt - a és szá - raz föl - dön,
 Hol sem - mi víz nem ta - lál - ta - tik.

2. Mert látni igen kívánja
A te nagy erős dicsőséged,
És isteni tiszteletedet
A te dicső templomodba'.
Mert nékem drágább életemnél
A te nagy kegyelmességed,
Melyért én ajakim téged
Dicsérjenek szép énekléssel.
3. Magasztallak én tégedet
Életemnek minden rendiben,
Én kezeimet fölemelvén
Áldom te dicső nevedet.
Örvend, mintha drága étkekkel
Jóllakott volna én szívem;
Szent Fölségedet dicsérem,
Éneklek rólad nagy örömmel.
4. Rólad el nem felejtkezem,
Még ágyamban is emlegetlek,
És midőn reggel én fölkelek,
Csak terólad emlékezem.
Mert énvélem te sok jót tettél,
Megszabadítottál engem,
Azért most is én életem
Szárnyaid árnyékában örül.

Kiemelt versek: 1-2., 5-6.

1. Hall-gasd meg, U - ram, kö-nyör-gé - sem,
Tarts meg el - len - sé - gem el - len,
A - ki re - ám dü - hödt ször - nyen;
Fé - lel - mé - től ő - rizz meg en - gem,
Mentsd meg é - le - tem!

2. Rejts engem el a gonoszoktól,
Akik mind énreám törnek,
Csak gonoszra igyekeznek;
Tarts meg ő hamis tanácsuktól,
Háborgásuktól!
3. Akik nyelvüket élesítik,
Mint öldöklő fegyvereket;
Mint a nyilat, beszédüket
Az ártatlan emberre lövik,
És azt megsértik.

4. Őket a saját gonosz nyelvük
Ejti a veszedelembé,
És kik ezt veszik eszükbe,
E dolgon igen megijednek
És elrémülnek.
5. És nagy félelemmel mindenek
Hirdetik az Isten dolgát,
Beszéli annak nagy voltát,
Melyet innen eszükbe vesznek,
És megértének.
6. De szíve a hű embereknek
Örvend az erős Istenben
És az ő nagy kegyelmében.
Az igaz hívek örvendeznek
És dicsekednek.

”*Félelem fog el minden embert, és hirdetik Isten tetteit, megértik cselekedeteit. Örülni fog az igaz az Úrnak, mert nála talált oltalmat, dicséretet mondanak a tiszta szívűek. (Zsolt 64,10–11)*

1. A Si - on - nak he - gyén, Úr Is - ten,
Fo - ga - dást tesz - nek né - ked it - ten,

Ti - ed a di - csé - ret,
Tisz - tel - vén té - ge - det,

Mert ké - ré - sü - ket a hí - vek - nek

Meg - hal - lod ke - gye - sen,

A - zért te - hoz - zád az em - be - rek

Jön - nek min - de - nün - nen.

2. Rajtam a bűnök erőt vettek, / Terhelvén engemet,
De nagy volta te kegyelmednek / Eltörli vétkünket.
Boldog, akit te elválasztál, / Fogadván házadba,
Hogy előtted nagy buzgósággal / Járjon tornácodba.
3. Javaival a te házadnak / Megelégtettünk,
Szép dolgain te templomodnak / Gyönyörködik szívünk.
A te csuda igazságodból / Megfelelsz minekünk,
Hallgass meg, Isten, velünk tégy jól, / Ó, mi segedelmünk!

4. Mindenek csak tebenned bíznak / E föld kerektségén,
Akik széjjel messze lakoznak / A tengernek szélén.
Te mondhatatlan hatalmaddal / A magas hegyeket
Körülfogod, mintegy abronccsal / Erősítvén őket.
5. Tengeri habok nagy zúgását / Te megcsendesíted,
A pogány nép zúgolódását / Ottan megszünteted.
Nagy félelmükben elbágyadnak / Mindenek e földön,
Nagy voltán a te csudáidnak, / Miknek számuk nincsen.
6. Te megvigasztalsz mindeneket / Reggel a napfénnel,
És biztatsz minden embereket / Csillagokkal éjjel.
Áldásaiddal látogatod / Az elszáradt földet,
Hasznos esővel meglágyítod, / Gazdagítván őtet.
7. A te kutaiddból a vizek / Soha el nem fogynak,
Hogy a szép földi vetemények / Szaporodhassanak.
A barázdákat megitatod / A szántóföldeken,
A vetést szép esővel áldod, / Hogy bőven teremjen.
8. Megkoronázod az esztendőt / Nagy sok javaiddal,
Lábaid nyoma nagy bőséget / Csepegtet áldással.
Lakóhelyei a pusztáknak / Folyanak kövérséggel,
Hegyek és halmok vigadoznak / Nagy bő termésekkel.
9. A szép sík mezők ékeskednek / Sok gazdag nyájakkal;
Villognak a szép szántóföldek / Sűrű gabonákkal.
A hegyoldalak, mezőföldek / Szép búzanövesssel
Örvendeznek, és énekelnek / Nagy gyönyörűséggel.

1. Ör - vendj, e - gész föld, az Is - ten - nek,
És é - ne - kelj szép zen - gés - sel!
Nagy di - cső - sé - gét szent ne - vé - nek
Min - de - nek di - csér - jék széj - jel.
Mond - já - tok ezt az Úr Is - ten - nek:
Csu - dá - la - to - sak dol - ga - id,
E - rős - sé - ged nagy, hoz - zád es - nek
Hí - zel - ked - vén el - len - sé - gid.

2. A te isteni felségedet / E földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet / Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok, / Minden jól ide figyelmezz:
Istennek mily csudálatosok / Dolgai az emberekhez.
3. A tengert és a folyóvizet / Megszárazsítja, hogy a népnek
Lábuk szárazon általmehet, / Min szíveink örvendeznek.
Országá megmarad örökké, / Szeme lát minden népeket,
Akik feltámadnak ellene, / Előmenetük nem lehet.
4. Áldjátok a mi Istenünket / E földön, minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét / Nagy zengéssel, minden népek.
Mert életünket ő megadá / Az ő nagy kegyességéből,
Lábainkat meggyámolítá, / Oltalmazván eleséstől.
5. De minket igen megpróbáltál, / Megkeserítettél, Isten.
Megolvasztottál, tisztítottál, / Mint ezüstöt, a nagy tűzben.
Minket, te szegény szolgálodat / Adtál ellenség törében,
Kik hevederrel tagjainkat / Megkötözték nagy erősen.
6. Mi fejünkre népet ültettél, / Mint a barmok, terheltettünk;
Nagy árvizet ránk eresztettél, / Sebes tűzön általmentünk.
De te kihoztál, Uram, minket, / Megenyhítettél, nyugtattál,
Templomodban azért tégedet / Dicsérlek szép áldozattal.
7. Jertek, halljátok, hadd beszéljem / Tinéktek, istenfélőknek,
Amiket Isten tett énvélem, / Mily kegyesen tett lelkemnek!
Hogy szájjammal hozzá kiálték, / Ottan meghallgata engem,
Azért beszédével nyelvemnek / Mindenkor őtet dicsérem.
8. Légyen áldott a nagy Úr Isten / Az ő nagy kegyességéért,
Ki meghallgatott kérésemben, / És kegyelmesen hozzám tért!

1. Úr Is - ten, áldj meg jó - vol - tod - ból,
Ol - tal-mazz meg min-den go-nosz - tól,

És ke - gye - sen for - dulj hoz - zánk,
Szent szí - ne - det for-dítsd re - ánk,

Hogy e föl-dön min-den Meg-is-mer-je szé - pen

A te u - ta-dat,

És a pogány né - pek Té - ged tisztel - je - nek,

Meg-tar - tó - ju - kat.

2. És akkoron dicsérnek téged, / Dicsérnek téged a népek,
Nagy tisztességet tesznek néked. / A pogányok is örülnek,
Midőn mindeneket / És a pogány népet / Szent igazsággal
Bírod és ítéled, / És jóra vezérled / Nagy hatalmaddal.
3. Dicsérjen téged minden nemzet, / Úr Isten, téged dicsérjen!
A föld teremjen bő gyümölcsöt, / Áldjon meg minket az Isten!
Adja szent irgalmát, / Nyújtsa bő áldását, / És ő felségét
Félje és rettegje / E föld kereksege / Mint ő Istenét.

” *Legyen kegyelmes hozzánk az Isten,
áldjon meg bennünket,
és ragyogtassa ránk orcáját!
Ismerjék meg utadat a földön,
szabadításodat a népek között!
Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!
Örüljenek, ujjongjanak a nemzetek,
mert pártatlanul ítéled a népeket,
és vezeted a nemzeteket a földön.
Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!*

*Meghozta termését a föld,
megáld bennünket Istenünk, az Isten.
Megáld bennünket az Isten,
féljék őt mindenütt a földön!*

(Zsolt 67,2–8)

1. Hogy - ha fel - in - dul az Is - ten,
És el - fu - ta - mod - nak széj - jel

El - ker - get - tet - nek szer - te - len
Ő ha - ra - gos szí - ne e - lől

Min - den ő el - len - sé - gi.
Min - den ő gyű - lö - lö - i.

Úgy el - ű - zet - nek hir - te - len,
Mint a füst sem - mi - vé le - szen,

El - vész min - den ő dol - guk;
Mint vi - asz ol - vad a tűz - től,

2. De az igazak mindnyájan / Örvendeznek nagy vígságban
A kegyes Isten előtt;
És víg szívvel énekelnek, / Hogy ő kevély ellenségek
Megszégyenült, elveszett.
Nagy örömmel az Istennek, / Énekeljetez nevének,
Dicsérjétek, áldjátok;
Ki pusztá földeken megyen, / Kinek neve erős Isten:
Őtet magasztaljátok!
3. Őelőtte vigadjatok, / Mert ő az árváknak atyjok,
Kiket táplál kegyesen;
Az özvegyeknek oltalma / Az ő isteni hatalma,
Lakván ő szentségében.
Isten a mi segedelmünk, / És kegyesen lakik velünk,
Őriz minket mint népét;
Élet és halál kezében, / Ő az erős, örök Isten,
Megtartja minden hívét.
4. Énekeljetez Istennek, / Ki lakója az egeknek,
Kiket teremtett régen.
Ahol nagy hatalmával ül, / Honnan szava úgy megdörög,
Hogy zeng és harsog minden.
Dicsérjétek nagy hatalmát, / Ki felséges méltóságát
Izráelen láttatja!
Kinek nagy erejét ott fönn, / Az égen és a felhőkön
Senki sem tagadhatja.
5. Ó, csudálatos az Isten / Az ő dicső szentségében!
Ki Izráel népének
Erőt ad nagy kegyelmesen; / Azértan minden időben
Mitőlünk dicsértessék!

Kiemelt versek: 1-2., 4., 6.

1. Úr Is - ten, tarts meg és se - gíts en - gem,
Mert a vi - zek szin - te lel - ke - mig ér - nek,
Kö - ze - pén va - gyok a sá - ros mély - ség - nek,
A - mely - ben csak - nem el - süly - lyed fe - jem!
Az ár - vi - zek öz - sze - üt - nek raj - tam,
A ki - ál - tás mi - att tor - kom el - re - kedt,
Én sze - me - im - ben meg - fo - gyat - koz - tam,
Mi - dőn vá - rom a te se - ge - del - me - det.

2. Én hajam szálánál többen vannak, / Akik engemet ok nélkül gyűlölnek; / Én ellenségim szerfelett erősek, / És engem eltörteni akarnak. / Noha semmit nem vettem senkitől, / De mégis énnékem kell megfizetnem; / Nincs, Uram, elrejtve színed elől / Én bolondságom és minden én vétkem.
3. Seregek Ura, hatalmas Isten, / Aki vezérled a te seregedet! / Kik benned vetik ő reménységüket, / Ne hagyj miattam esni szégyenben! / Izráel Ura, akik tebenned / Szívből bíznak, ne szégyenítsd meg őket, / Mert nagy szidalmat szenvedek érted, / A gyalázat elborítja színemet!
4. Mert idegennek rokonim tartnak, / Atyámfiái sem ismernek engem; / Szent templomodban gerjedez én szívem, / Megemészt nagy szerelme házadnak. / És gyalázód ő sok szidalma / Énrám esének, én pediglen sírtam, / És böjtöltem, de ők csak csúfoltak / Engemet, noha minden jót kívántam.
5. Bánat miatt én zsákba öltöztem, / De ők énrólam meséket költöttek; / A kapun ülők és a részegesek / Csúf énekléssel nevetnek engem. / De én tehozzád nagy buzgó szívből, / Ó, kegyes Isten, könyörgök naponkint; / Hallgass meg, Uram, kegyességedből, / És kegyelmezz meg te hűséged szerint!
6. Emelj ki engem e fertős sárból, / Hogy el ne sülyedjek, gyűlölőimtől, / Ments meg e nagy vizeknek örvényiből, / Tarts meg ellenségim haragjától, / Hogy a mély víz engem el ne nyeljen, / Se pedig felül reám ne boruljon; / Ne merüljek tengeri mélységben, / A kút-nak szája engem be ne zárjon!
7. Úr Isten, nagy a te kegyességed, / Hallgassd meg azért, amit tőled kérek: / Irgalmas szemeid reám nézzenek, / Hadd láthassam nagy kegyelmességed! / Ne rejtse el, Uram, kegyes orcádat / Szegény szolgálótól, mert szorongattattam; / Ne késsél, halld meg kiáltásomat, / Add meg kérésem, vigasztalj meg, Uram!

1. Si - ess, ments meg, U - ram Is - ten,
Mert ben-ned bí - zom tel - jes szív - vel,
A - zért ha-mar légy se - gít - ség - gel
Min - den el - len - sé - gim el - len!
A - kik tör - nek én é - le - tem - re,
Mind meg - szé - gye - nít - tes - se - nek;
Kik ín - sé - ge - men ö - rül - nek,
Tér - je - nek meg nagy szé - gye - nük - re!

2. Nyomorult és szegény vagyok,
Tarts meg azért, ó, én Istenem,
Mert csak te vagy én segedelmem:
Ne késsél – mert majd elfogyok –,
Hogy azok benned örvendjenek,
Kik segedelmedet várják
És magukat rád bízzák,
Ezt mondván: Dicsőség Istennek!

” *Istenem, ments meg engem, Uram, siess segítségemre!... Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten! (Zsolt 70,2.5)*

Kiemelt versek: 1-3., 7., 13-14.

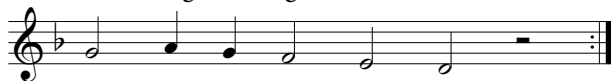
1. Te - ben - ned bí - zom, én Is - te - nem,
Kér - lek, ol - tal - mazz meg,
Gya - lá - zat - tól ments meg,
Hogy ö - rök szé - gyen - be ne es - sem!
A te nagy jó - vol - tod - ból
Tarts meg min - den go - nosz - tól!

2. Hajtsd hozzám füled, tarts meg engem, / Nyújtsd segítséged, / Amint megígérted, / Hogy segítségül leszel nékem; / Légy azért én kösziklám / És én erős kőváram!
3. Ments ki a hamisnak kezéből, / És annak markából, / Aki él csalárdul; / Oltalmazd meg a kegyetlentől! / Benned bízom, Uramba' / Gyermekségemtől fogva.
4. Hogy származám anyám méhéből, / Ottan is énnékem / Voltál reménységem. / Anyám méhéből engem kívől, / Azért neked éneklek, / És szüntelen dicsérlek.

5. Engem csudának tartnak sokan, / De te vagy énnékem / Biztos menedékem. / Adj éneket az én szájamba, / Hogy hirdessem nevedet, / Áldjam dicsőségedet!
6. Ez én erőtlén, vén koromban, / És betegségimben / Ne vess el, Úr Isten! / Ne hagyj el nyomorúságimban, / Midőn szegény testemben / Semmi erősség nincsen!
7. Szüntelen hirdeti én nyelvem / Szent igazságodat / És nagy jóvótódat. / Jótettid mindennap beszélem, / Sokságát nem titkolom, / Noha számát nem tudom.
8. Az Úrnak erejére térek, / És ő nagy hatalmát, / Szemlélem jóvótát. / Nagy igazságát az Istennek / Mindenkor emlegetem, / Soha el nem felejttem.
9. Gyermekségemtől fogva engem / Híven tanítottál / Csudadolgaidal. / És hogy immáron megvénhedtem, / És a hajam megőszül: / Légy most is segítségül!
10. Míglen a te karod erejét / Hirdetem mindennek, / Jövendő nemzetnek, / És igazságodnak hűségét, / Melyet lát nyilván minden, / Magasztalom szüntelen.
11. Hozzád hasonló ki lehetne? / Engemet, Úr Isten, / Ejtél nagy ínségbe. / De a föld mélységéből végre / Ismét kivontál engem, / Visszaadtad életem.
12. Erősségemet öregbítéd, / És felmagasztaltál, / Mélységből felhoztál. / Énhozzám tért, Uram, felséged, / És megvigasztalt engem, / Midőn voltam ínségben.
13. A te hűségedet, Úr Isten, / Hirdetem, éneklek, / Mindennek beszélem. / Dicsérlek lantnak zengésében, / Ó, szentek dicsősége, / Izráelnek szentsége!
14. Ajkaimmal vígan dicsérem / A te hatalmadat / És nagy irgalmat. / Lelkemet hozzád fölemelem: / Megtartád életemet, / Hogy dicsérjelek téged!

1. U - ram, a te í - té - le - te - det
És i - gaz - sá - god - nak ér - tel - mét

Ad - jad a ki - rály - nak,
A ki - rály fi - á - nak,

Hogy ő a te nagy se - re - ge - det

I - ga - zán í - tél - je,

És a te sok sze - gény né - pe - det

Tör - vény - nyel ve - zér - le - je.

2. Előtte térdet, fejet hajtnak / Az idegen népek,
A földet előtte csókolják / Minden ellenségek.
A tenger melléki királyok / És szigetbéliak,
Az arabiai gazdagok / Ajándékkal jönnek.
3. Nagy alázatosan imádják / Őt minden királyok;
Minden népek csak őt szolgálják, / És ő leszen Uruk,
Mert ő a szegényt megsegíti, / Mind aki őt hívja,
És a nyomorultat megmenti, / Kinek nincs gyámola.
4. A szűkölködőket megszanja / Nagy kegyességében,
És a szegényt hozzá fogadja, / Megőrizvén híven.
Megtartja erőszaktól őket, / És a csalárdságtól;
Drágának tartja ő vérüket, / Megmenti gonosztól.
5. E földön minden nemzetségek / Őt áldják nagy vígan,
És szívük szerint dicsekednek / E kegyes királyban.
A pogányok is így dicsérik: / Dicsőség Istennek,
Aki nagy csudákat cselekszik, / Ura Izráelnek.
6. Az ő neve nagy dicsőséggel / Mindenütt áldatik,
Szentségének dicséretével / Mind e föld eltelik.

73 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Kiemelt versek: 1., 4–6., 8–10.

1. Bi - zo - nyá - ra jó az Is - ten,
Hí - ve - i - hez ki - vált - kép - pen,
A - kik szí - vü - ket tisztán tart - ják,
Az ő jó - vol - tát a - zok lát - ják.
De én már úgy el - gyen - gül - tem,
És meg - tán - to - ro - dott lá - bam,
Já - rá - som - ban meg - bot - lot - tam,
Hogy im - már csak - nem el - dől - tem.

2. Mert bosszankodom e népre, / Kinek nagy esztelensége,
Midőn látom, hogy a hitlenek / Jó szerencsében, vígan élnek;
A halállal nem bajlódnak, / Semmi fájdalmat nem látnak,
És erősek ő testükben, / Élnek nagy jó egészségben.
3. Szólanak végül: Úr Isten, / Látod-e ezt a mennyekben?
Mi ínségünket megérted-e? / Keserűségünket szánod-e?
Ímé, az istentelenek, / Látjátok, élnek örömben,
Amint kívánják szívükben, / Gazdagok, jó szerencsések.
4. Mit használ tehát énnékem, / Hogy tisztán tartom én szívem?
És micsoda hasznom van abban, / Hogy kezem mosom tisztaságban?
Ímé, mind hiába marad, / Hogy én így kesergettetem,
Ottan marad büntetésem / Reggel, mihelyen megvirrad.
5. Csaknem én is ekképp szólék, / De látám, hogy nem jól esnék,
És ártalmas lenne azoknak, / Te fiaidnak kik mondatnak.
Azért jobban meggondolám, / Magamban meghányám-vetém,
De nehezebbnek ismerém, / Hogynem végét találhatnám.
6. Mígnem eljutottam végre / Az Istennek szent helyére,
És végül azt vettem eszemben, / A gonoszok vége mi légyen.
Azt is jól megértem aztán, / Hogy őket te megbünteted,
Mert síkos földre helyezed, / És veted a pusztaságban.
7. Úgy, hogy csudálják mindenek, / Hogy ily hamar odalesznek;
Vesznek és esnek nagy ínségbe, / Szégyenbe és nagy rettegsébe.
Minden ő gazdagságukat / Mulandó álommá teszed,
Melyből ember ha fölébred, / A lelt jókban semmit nem lát.
8. De én mindig veled vagyok, / És közeledben maradok,
Mert te megtartál jobb kezeddel, / Nagy ínségemben nem hagytál el.
Tanácsoddal vezess engem, / És igazgass ösvényedre,
Aztán végy fel dicsőségre, / Tégy ily kegyesen énvelem!
9. A mennyekben te vagy nekem / Csak egyedül én Istenem;
Ez egész földön senki nincsen, / Kit kívüled lelkem kedveljen.
Ha elfogy testem és lelkem, / Mégis vigasztalsz szívemben;
Egyéb javam nekem nincsen / Tenáladnál, én Istenem!
10. Mert kik tőled eltávoznak, / Azok elvesznek, romlanak;
Elveszted azokat hirtelen, / Kik bíznak bálványistenekben.
Azért én néked ezt mondom: / Közelséged oly jó nékem,
Mert te vagy én menedékem, / És jótéved magasztalom!

Kiemelt versek: 1–3., 8., 10.

1. Mi - ért vetsz min - ket így el, Úr Is - ten?
Mi - ért ha - rag - szol mi - re - ánk ö - rök - re?
Med - dig ger - jed fel ha - ra - god - nak tü - ze
Ju - ha - id - nak nyá - já - ra ily i - gen?

2. Emlékezzél meg te seregedről, / Melyet régente magadnak szerzettél;
/ Felvett örökségedről emlékezzél, / A Sion hegyén lakóhelyedről!
3. Kelj föl, és végre jöjj el, Úr Isten: / Szent templomodat rútul össze-
dönték, / Mindent elrontott benne az ellenség, / Pusztaság lett a te
szent helyeden!
4. Ahol dicséreted hirdettetett, / Most ellenséged ordítanak ször-
nyen, / És a tenéked szenteltetett helyen / Az ő zászlójuk fölemel-
tetett.
5. Te templomodat ők fölgújtották, / És szent helyedet tűzzel meg-
égették; / Te szent nevednek drága lakóhelyét / Tövestől fogva
mind elrontották.
6. „Nosza, hozzá – mondják ők magukban –, / Pusztítsuk el őket
nagy szörnyűséggel!” / Az Istennek szentegyházait széjjel / Mind
megégették e tartományban.
7. Már jeleit nem látjuk erődnök, / Immáron nincsen közöttünk
proféta; / Nincs jövőmondó, aki tudhatná, / Mint lesz már
vége e nagy veszélynek.

8. Ó, Úr Isten, ezt meddig engeded, / Hogy ellenségink minket ne-
vessenek? / Örökké hagyod-e gyűlölőidnek, / Hogy gyalázattal
illessék neved?
9. Miért fordítod el kezeidet? / Jobb kezedet mért rejtet kebeledben?
/ Bárha egyszer kinyújtánád ismétlen, / Mutatván nekünk segedel-
medet!
10. De az Isten én királyom régen, / Aki engemet bírt és jól vezérlett, /
Hatalmát jelentvén e világ előtt, / Hogy segedelmem ő mindenek-
ben.
11. Te választád kétfelé a tengert, / A sárkánynak te rontottad meg fe-
jét; / Tengeri szörnyek fejeit megtöréd, / Nagy testük széjjel a par-
ton hevert.
12. Miket aztán eledelül küldtél / A népeknek a nagy pusztá helyek-
ben; / Patakvizet és forrást csudaképpen / Az erős kősziklából
eresztél.
13. Megszáraztád a folyóvizet, / Tied a nap, és tied az éjszaka; /
Hogy a sötétséget világosítsa, / Arra teremted a napnak fényét.
14. Te isteni nagy bölcsességeddel / Bizonyos határt vetettél a földnek,
/ És különbségét a nyártól a télnek / Elosztád hévséggel és hideggel.
15. Emlékezzél meg, lásd meg e dolgot: / Ellenséged mint gúnyolnak,
nevetnek; / A bolond népek veled csúfot űznek, / Szent neveden
tesznek gyalázatot!
16. Te gerlicédet, galambocskádat / Ne dobd oda gonosz fenevadak-
nak; / A szegényekre gondolj irgalmaddal, / Ne feledd őket, viseld
gondjukat!
17. Emlékezzél meg szövetségedről, / Mert az egész föld eltelt sötét-
séggel, / Erőszakos és csalárd, gonosz néppel, / Kik nyomorgatnak
nagy kegyetlenül!
18. Ne engedd meghátrálni szegénnyel / A te nyomorult, szegény szol-
gáidat; / Fordítsd hozzájuk te nagy jóvoltodat, / Hogy nevedet di-
csérjék víg szívvel!

1. Di - csé - rünk té - ged, Is - ten,
 Di - csé - ret lé - gyen ne - ked,
 Mert a te di - cső ne - ved
 Hoz-zánk kö - zel jött hí - ven,
 Mi a - zért csu - dá - i - dat,
 Hir - det - jük jó - vol - to - dat.

2. Mert a tiszt és az erő / Nem a napkelet felől,
 Sem a napenyészetről, / Sem nem a pusztából jó:
 Minden az Istenen áll, / Ő aláz, ő magasztal.
3. Én örökké dicsérem / A Jákóbnak Istenét,
 Hirdetem dicsőségét, / Orcájukat megverem
 Az istenteleneknek, / Hogy a jók felkeljenek.

” *Magasztalunk, ó, Isten,
magasztalunk téged,
mert közel van neved azokhoz,
akik hirdetik csodáidat.*

*Én állapítom meg azt az időt,
amikor igazságot szolgáltatok.
Ha meginog a föld és minden lakója,
én megszilárdítom oszlopait!*

*A kérkedőknek ezt mondom:
Ne kérkedjete!
A bűnösöknek pedig:
Ne legyetek fennhéjázók!*

*...Isten fog ítélni:
egyiket megalázza,
másikat fölmagasztalja.*

*Ezt én mindenkor hirdetni fogom,
és zsoltárt zengek Jákób Istenének.*

(Zsolt 75,2–5.8.10)

Kiemelt versek: 1-2., 7.

1. Is - me - re - tes az Úr Is - ten

A Jú - dá - ban, és szent ne - ve

Az Iz - rá - el - nek föld - jé - ben;

Mesz - sze ter - jed di - cső - sé - ge,

A Sá - lem - ben szép ő sá - to - ra,

A Si - o - non la - kó - haj - lé - ka.

2. Ott meglátja minden ember, / Hogy isteni hatalmával
Megtörik íj, pajzs és fegyver, / Hadat megállít azonnal.
Nagyobb felségednek ereje, / Hogynem az ellenség fegyvere.
3. A bátor is levereték, / Reájuk mély álom esék;
Kiket vitézeknek véltek, / Lőn tudatlan az ő kezek;
Mihelyen feddésed hallatik, / Mind szekér, mind ló elaluszik.

4. Ki állhatna meg előtted, / Aki ily rettenetes vagy,
Midőn haragod felgerjed? / Mennybéli ítéleted nagy,
Melyet hallatsz az emberekkel, / A föld megrémül csendességgel.
5. Midőn felkel az Úr Isten, / Tartván kemény ítéletét,
Hogy a szegényeket itten, / E földön megtartsa népét:
Dicsőségedre válik néked, / Ha a nép haragszik ellened.
6. Még egyszer bizton elveszted / E maradék ellenséget.
Dicsérjétek Istenteket, / Megtartván ti eskütokeket,
Kik mindenkor vagytok övéle, / És el nem távoztok őtőle!
7. Adjatok szép ajándékot / E rettenetes Istennek,
Ki megtöri hatalmukat / A gonosz fejedelmeknek!
A nagy királyok itt, e földön / Előtte lesznek rettegésben.

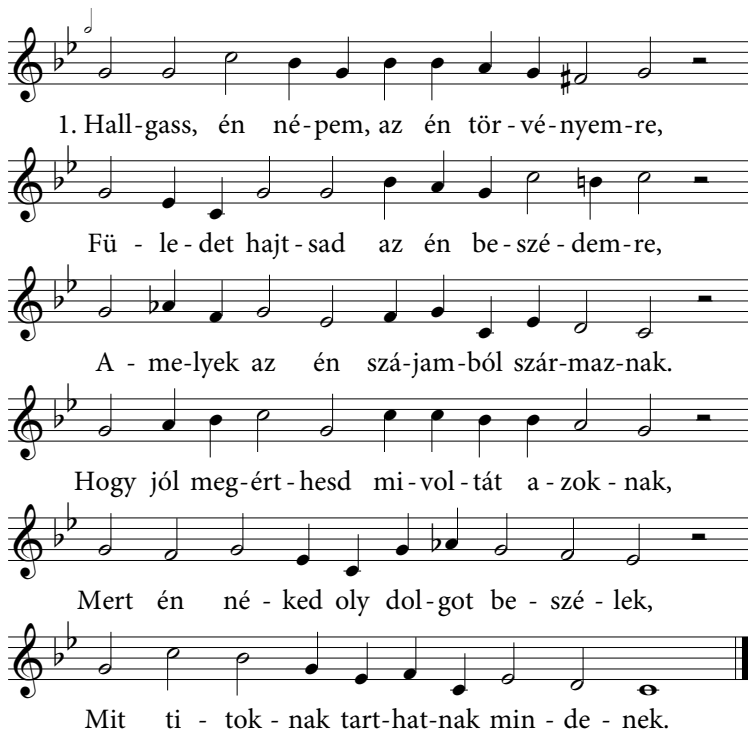
” *Ha ítéletet hirdetsz a mennyben, félni fog a föld, és elcsendesül.
Mert ítéletet tart az Isten, szabadulást ad a földön az alázatosak-
nak.* (Zsolt 76,9–10)

Kiemelt versek: 1-2., 6-7.

1. Az Is - ten - hez az én szó - mat,
E - me - lém ki - ál - tá - so - mat;
Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,
Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.
Min - den - né - mű szük - sé - gem - ben
Re - mény - sé - gem csak az Is - ten;
Éj - jel ke - zem fel - tar - tom,
Az ég - re hoz - zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, / Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rettent engem, / Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben / Panaszlok nagy ínségemben,
Lelkem mégsem találhat / Semmiben nyugodalmat.
3. Szemeimet nyitva tartod, / Aludni éjjel sem hagyod;
Erőmben úgy elfogyék, / Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt, / És forgatám szemem előtt
Az elmúlt esztendőket, / Hányám és vetém őket.
4. E harag mindenkor tart-é? / Az Úr örökké elvet-é?
Nincsen-e önekie / Énhozzám semmi kedve?
Elfogyott-é nagy kegyelme, / És ő atyai szerelme?
És immáron megszűnék, / Amit nekünk megígért?
5. Teljességgel elfogyott-e / Hozzánk való nagy szerelme?
Elaludt-e irgalma / Az ő nagy haragjába?
Végül mondtam: odavagyon / Az én életem immáron,
Isten megvonta kezét, / Nem nyújtja segedelmét.
6. De meggondolám ismétlen, / Miket míveltél régenten:
A te nagy csudáidat, / Miket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodva, / Miket láték dolgaidba',
Elmélkedém erősen, / Végre szólék ekképpen:
7. Ó, erős és kegyes Isten, / Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen / Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten, a te dolgod, / Amint gyakran megmutatod,
Minden népek jól látják / Hatalmadnak nagy voltát.
8. Népedet te kimentetted, / Nagy ínségéből kivetted,
Jákóbnak és Józsefnek / Nemzetét mindkettőnek.
Hogy a víz téged meglátott, / Ott nagy félelemre jutott,
És a tenger mélysége / Hirtelen megrendüle.
9. A felhők esőt ejtettek, / És nagy mennydörgések lettek,
A magas ég harsogott, / Széjjel minden csattogott.
Sűrű nyílvesszők repültek, / Sebes köesők is estek,
Olyan nagy villámlás lett, / Hogy az egész föld fénylett.
10. A föld megrendült ím, szörnyen, / Utad lett a nagy tengeren;
Általmentél a vízen, / Lábad nyoma még sincsen.
A te szerelmes népedet, / Mint egy nyáját, vezérletted,
Kihoztad hatalmaddal / Mózes és Áron által.

1. Hall-gass, én né-pem, az én tör - vé - nyem-re,
Fü - le - det hajt - sad az én be - szé - dem-re,
A - me-lyek az én szá-jam-ból szár-maz-nak.
Hogy jól meg-ért - hesd mi - vol - tát a - zok - nak,
Mert én né - ked oly dol - got be - szé - lek,
Mit ti - tok - nak tart-hat-nak min - de - nek.

2. Oly dolgot, amit a mi atyáinktól
Hallottunk, és megértettünk azoktól,
Nem azért, hogy csak mi megemlékeznénk,
De fiainknak is jól elbeszélünk;
Hirdessük azért nagy dicsőségét,
És az ő sok csodatéteményét!

3. A pusztán a kősziklát meghasítja,
És a vízzel, amely abból kifolya,
Népét megitatá, és azon helybe'
A kősziklából kútfejet ereszte,
Melyből bőséges forrás buzdula,
Mely, mint a patak, sebesen folya.
4. Bátorsággal ő seregét kivitte,
Az ellenséget tengerbe vesztette;
Mindenütt nyíltan és szabadon mentek,
Míg a szent föld határába nem értek,
Bevitte őket arra a helyre,
Melyet erős jobb kezével szerze.

” Amiket hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt. Intelmeket írt Jákób elé, tanítást adott Izráelnek, és megparancsolta őseinknek, hogy adják azokat tovább utódaiknak. (Zsolt 78,3–5)

79 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Strasbourg, 1545

Kiemelt versek: 1., 3., 5., 7.

1. Ö - rö - köd - be, U - ram, po - gá - nyok jöt - tek,
És szent temp - lo - mo - dat meg - fer - tőz - tet - ték,
Je - ru - zsá - lem vá - ro - sát el - ron - tot - ták,
És széj - jel nagy kő - ra - ká - sok - ra hány - ták.
Szol - gá - id - nak tes - tek, A - kik meg - ö - let - tek,
A - dat - tak a hol - lók - nak;
Hú - suk te szen - tid - nek É - te - lül vet - tet - tek
A me - ze - i va - dak - nak.

2. A városon nagy sok vért kiontának, / A sok vér, mint vizek, széjjel folyának; / Oly szörnyű nagy öldöklést véghez vittek: / Nem volt, ki eltemetné a testeket. / A mi szomszédságunk / Csúfságot űz rajtunk; / Akik miköztünk laknak, / Minket nem becsülnek, / Sőt, csak kinevetnek, / Csúfolnak és gúnyolnak.
3. Meddig haragszol, Uram, ránk ekképpen? / Haragod míglen gerjedsz oly igen? / Bosszúállásodat meddig terjeszted, / Mely minket, mint a sebes tűz, megéget? / Bosszúdat azokra, / Ontsd a pogányokra, / Kik tégedet nem félnek. / Töltsd az országokra, / Hol nevedet soha / Nem tisztelik a népek!
4. Mert Jákóbot ők megették, elnyelték, / Az ő nemzetségét megemésztették; / Minden házait földre lerontották, / Kietlen pusztaságra fordították. / Az atyák vétkéért, / Ne büntess mindezt, / Nagy haragod szűnjék meg! / Jövel, mi Istenünk, / Mert igen gyötretünk, / És kegyelmesen tarts meg!
5. Tekintsd meg, Uram, kegyelmességedet, / A te szent nevedért segíts meg minket! / Szabadíts és tarts meg minket kegyesen, / Bűneinket bocsásd meg szent nevedben! / Hogy ne nevetessünk, / Kérdvén: Hol Istenünk? / Verd meg a pogány népet! / Vérét szolgálidnak, / Mit ők kiontának, / Nékik el ne engedjed!
6. Jusson elődbe siralmuk azoknak, / Kik a rabságban sóhajtnak és sírnak; / Siess, mentsd meg, hogy ők el ne vesszenek, / Kik immár halálra ítéltetnek! / Szomszédinknak épen, / Fizesd meg hétképpen, / Amit velünk műveltek! / Hogy téged, Úr Isten, / Szidalmaztak szörnyen: / Őnekik mind fizesd meg!
7. És mi úgy, mint te nyájad és sereged, / Hálákat adván, magasztaljuk neved; / Dicséretedet mindenkor hirdetjük, / És nemzetről nemzetre kiterjesztjük.

Kiemelt versek: 1-3., 8., 10.

1. Hall - gasd meg, Iz - rá - el pász - to - ra,
 És Jó - zsef - nek ve - zér - lő U - ra,
 Kit őr - zöl, mint egy juh - nyá - jat,
 For - dítsd hoz - zánk szent or - cá - dat!
 A - ki ülsz a ké - ru - bo - kon,
 Je - len - jél meg vi - lá - go - son!

2. Úr Isten, térj hozzánk ismétlen, / Őrizz meg minden gonosz ellen!
 Nyújtsad világosságodat, / Fordítsad ránk irgalmadat,
 Térítsd hozzánk szent orcádat, / És semmi nekünk nem árthat!
3. Ó, Úr Isten, vajon míg tartod / Mirajtunk a te nagy haragod?
 Míg veted meg kérésünket? / Könnyhullatást kenyér helyett
 Adtál nekünk, és itattál / Minket nagy könnyhullatással.

4. Te minket nagy szégyenbe ejtél, / Szomszédinkkal nem becsültettél;
Lettünk az ellenség csúfja! / Tarts meg, seregeknek Ura!
Világosítsd színed rajtunk, / És nem lesz semmi bántásunk!
5. A szőlőtövet Egyiptomból / Elhozád, szolgálat házából,
És a jó földbe plántálád, / Honnan a népet kihozád;
E tágas téren nagy messze / Ő gyökere kiterjed.
6. Ő széles árnyéka kiterjedt, / Béfödte a magas hegyeket,
Az ő vesszői magasak, / Felnöttek, mint a cédrusfák,
Ágait mind a nagy vízig / Kiterjeszté, a tengerig.
7. Mért rontottad el kerítését, / Hogy átengedd az ellenséget,
Ki szőlőjét leszaggassa? / Még gyökerét is tapossa!
A vadak kitúrják szörnyen! / Hogy engedted ezt, Úr Isten?
8. Uram, ismétlen térj mihozzánk, / Mennyekből szemed fordítsd reánk,
És látogasd meg a szőlőt, / Melyet jobb kezed ültetett,
Nézd meg a csemetét végre, / Kit szerzél dicsőségedre!
9. Tűzzel megint megégettetik, / Teljességgel elpusztítatik
Haragodnak nagy tűzében. / Nyújtsd kezedet, ó, Úr Isten,
Az emberre, kit keziddel / Magadnak erősítettél.
10. És mi el nem térünk tetőled, / Csak életünket erősítsed,
És dicsérjük szent nevedet, / Úr Isten, vigasztalj minket!
Világosítsd színed rajtunk, / És mi nyilván megtartatunk.

Kiemelt versek: 1–6.

1. Ör - ven - dez - ze - tek Az e - rős Is - ten - nek!

É - ne - kel - je - tek Di - csé - re - te - ket,

Szép é - ne - ke - ket Já - kób Is - te - né - nek!

2. Szép dicséretet Néki mondjon minden!
Lantokban ötlet És citerákban
Dicsérjük vígan, Néki zengedezvén!
3. Most ez új hóban (évben) Néki örvendezzünk
Trombitaszóban! Rendelt időnkben,
Víg ünnepünkben Illik énekelnünk!
4. Mert Izráelnek Isten parancsolta,
És a Józsefnek, Hogy ők ekképpen
Éljenek híven, Jelöl nekik hagyta.
5. Hallgasd meg, népem, És közlöm tevéled
Erős kötésem! Halld meg, Izráel,
Amit szám beszél, És azt jól megérted!
6. Néked ne legyen Idegen istened,
De egyedül én! Csak engem tisztelj,
Senki mást ne félj. Nevemet becsüljed!
7. Én vagyok neked Istened egyedül;
Ínségben téged Megtartottalak,
És kihoztalak Egyiptom földjéről.

8. Tátsd föl csak szádat, És megtöltöm bőven;
Menten meglátod, Hogy nagy bőséggel
Lesz az eledel Csudálatosképpen.
9. De az én népem Engem nem hallgata,
Noha intettem Sűrű intéssel,
De az Izráel Füleit befogta.
10. Min elbúsulék, És őket elhagyám,
Hogy bár menjenek Önnön kedvükre,
És ösvényükre Szabadon bocsátám.
11. Ha népem szívvel Szót fogadott volna,
És ha Izráel Én utaimban
És tanácsomban Járnai akart volna,
12. Én is legottan Az ő ellenségét
Nagy hatalmamban Megvertem volna,
Vettem volna Rájuk én kezemet.
13. Ő ellenségét Néki adtam volna,
Jó szerencsáját Én őnékie
Nagy sok időkre Terjesztettem volna.
14. Búzáat nékie Szépet adtam volna
Eledelére. És nagy bőséggel
A kősziklából Mézet adtam volna.

” Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istene előtt! Kezdetek zsoltárba, szólaltassátok meg a dobot, a szép hangú citerát és a lantot! Fújjátok meg a kürtöt újhholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján! (Zsolt 81,2–4)

1. Az Is - ten áll ő se - re - gé - ben,
A bí - rák gyü - le - ke - ze - té - ben,
És köz - tük i - ga - zat í - tél,
És né - ki - ek í - gyen be - szél:
Med - dig í - tél - tek ti ek - kép - pen
A tör - vény i - gaz - sá - ga el - len,
Hogy sze - mé - lyét a ha - mis - nak
Né - zi - tek, ked - vez - vén an - nak?

2. Ítéljetek szegényt igazán,
És könyörüljetek az árván!
Ügyét a szegény embernek
Erőszaktól megmentsétek!
A nyomorultat a hamistól,
Szabadítsátok ki markából,
Hogy a szegény erőt végyen
A hatalmaskodó ellen!
3. De intésemet nem fogadják,
Sőt, értetlenül kigúnyolják.
Nagy sötétségben mennek el,
Min a föld csaknem süllyed el.
Támadj fel azért, ó, Úr Isten,
És ítélj meg e földön mindent,
Mert neked hatalmad vagyon
Minden népen e világon!

” Védelmezzétek a nincstelennek és az árvának a jogát, szolgáltatások igazságot az elesettnek és szűkölködőnek! Mentsétek meg a nincstelent és a szegényt, ragadjátok ki a bűnösök kezéből! (Zsolt 82,3–4)

1. U - ram, ne hall - gass ily i - gen,
 Ne ma-radj e vesz-teg - lés - ben,
 Ne nyu-god-jál, ó, e - rős Is - ten!
 Mert dü-hös-kö - dő el - len - sé - gid
 És min-den go-nosz gyű-lö - lő - id
 Fel - e - mel-ték fe - jü - ket fen - nen.

2. Kiváltképpen néped ellen,
 Csalárd árultatásképpen
 Sok álnok ármányokat szőnek,
 És akikre te gondot tartasz,
 És rejtekhelyedben oltalmazsz,
 Azok ellen összeesküsznek.

3. Mondván: „Jertek, ím, ezeket,
Veszejtsük el e nemzetet,
Töröljük őket el e földről;
Fogyasszuk el e népet itten,
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izráel népe nevééről!”
4. Kergesd el forgószeleddel,
Nagy rettegéssel ijeszd el,
Szélvésszel háborítsd meg őket!
Ő orcájukat szégyenítsd meg,
Hadd ismerjenek tégedet meg,
És keressék te szent nevedet.
5. Taszítsd őket nagy szégyenbe,
És ejtsd be nagy félelembe!
És megismerjék minden népek,
Hogy te az élő, egy Isten vagy,
Akinak hatalma igen nagy,
Akit felségesnek neveznek.

” *Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istene-
nem!* (Zsolt 83,2)

1. Ó, se - re - gek - nek Is - te - ne,
Mely ked - ves gyö - nyö - rű - sé - ge
A te sze - rel - mes haj - lé - kid - nak!
Az én lel - kem fo - ház - ko - dik,
Tor - ná - cod - ba kí - ván - ko - zik.
Ó, Is - te - ne a ma - gas - ság - nak!
Á - hí - to - zik tes - tem, lel - kem
Te - hoz - zád, é - lő Is - te - nem!

2. A verébnek is van fészke, / És honjában költ a fecske.
 Én királyom, hatalmas Isten:
 Hol vannak a te oltárid / És te szentséges hajlékid,
 Hol dicsértettel felségesen?
 Bizony, boldog az oly ember, / Ki téged házádban dicsér.
3. Ó, boldog az ember nyilván, / Aki a te utaidban
 Kíván járni szívvel-lélekkel!
 Menvén a siralom völgyén, / Ahol merő száraz minden,
 Ott is ő nagy és erős hittel
 Kutakat ás és csatornát, / Melybe esővizet bocsát.
4. Mennek erőről erőre, / Segítségéről segítségre,
 Míg hozzád jutnak a Sionra.
 Ó, erős, felséges Isten, / Hajtsd hozzám füled kegyesen,
 És figyelmezzél az én szómra!
 Jákób Istene, nagy Isten, / Hallgass meg én szükségemben!
5. Mi paizsunk, ó, Úr Isten, / Fölkentedre nézz kegyesen,
 Mert jobb egy nap a te házádban,
 Hogynem ezer nap egyebütt! / Az Isten tornáca előtt
 Kapunálló lennék inkábbban,
 Hogynem mint sok időt éljek / Házukban a hitleneknek.
6. Mert minékünk fényes napunk / Az Isten, és mi paizsunk,
 Nagy dicsőséggel szeret minket.
 Azokkal kegyelmet tészén, / Kik járnak a jó ösvényen;
 Sok javaival áldja őket.
 Boldog az ember éltében, / Ki bízik az Úr Istenben.

1. Nagy ke-gyes vol - tál, U-ram, föl - ded - del,
Já - kób nem-ze - ti - vel a fog - ság - ban,
Ki - ket rab-ság - ból ha - za - en - ged-tél,
Meg - bo - csá - tot - tál nagy ir - gal - ma-san.
El - en - ged - ted bú - nü - ket, el - fed - ted,
El - le - nü - k ha - ra - god eny - hí - tet - ted.
U - ram, ke - gye-sen fo-gadj el min - ket,
Vedd el ró-lunk nagy ha - ra - god tü - zét!

2. Nemde mindörökké haragszol-é?
Mind éltig nyújtod-é haragodat?
Népedet már meg nem enyhítéd-é?
Hogy benned lellessen vigasságot,
És, noha nagyok a mi bűneink,
Mégis kegyelmed mutasd minékünk,
És, noha tettünk sok gonoszságot,
De tőled kérünk irgalmasságot.
3. Én meghallgatom, mit szól az Isten
Az ő népének és ő szentinek:
Békességet beszél kegyelmesen,
Hogy bolondságból ne vétkezzenek.
Akik őt félik, minden elhiggye,
Közel azokhoz ő segedelmé;
Hogy dicsősége lakjék földünkben,
Minden ínséget rólunk elveszen.
4. Jóság a hűséggel találkozik,
Békesség, igazság összeérjen;
A hit e földön felnövekedik,
És az igazság látszik az égen.
Mindennemű jót ad az Úr Isten,
És sok jó gyümölcs terem e földön.
Az igazság mégyen őelőtte,
És ő járása tart mindörökké.

Kiemelt versek: 1-2., 4., 6.

1. Hajtsd hoz-zám, U-ram, fü - le - det,

És hall-gasd meg ké - ré - se - met,

Mert i - gen sze-gény va-gyok,

Az én szük - sé - gim na-gyok.

Tartsd meg tes - te-met, lel - ke - met,

Te-kintsd ke-gyes é - le - te - met,

Szol - gád - hoz tér - jen ked-ved,

Ki bí - zik csak te - ben-ned!

2. Hozzád mindennap óhajtok, / Nagy szükségemben kiáltok;
Te nagy irgalmad szerint / Kegyelmezz meg naponként!
Szolgád lelkét vigasztald meg, / Uram, kiáltásom halld meg,
Mert szívemet evégre / Emeltem fel az égrel!
3. Uram, jókedvű, édes vagy, / A te irgalmasságod nagy,
Minden emberhez pedig, / Ki hozzád esedezik.
Hallgasd meg azért kérésem, / És nézd meg esedezésem;
Tekintvén kegyelmedre, / Figyelmezz beszédemre!
4. Nagy szükségemben óhajtok, / Tehozzád szívből kiáltok,
És te engem meghallgatsz, / Nyomorúságban nem hagyysz.
Bizony, nincs sehol több Isten, / Ki hozzád hasonló légyen,
Nincsen több erős Isten, / Ki ily dolgot tehessen.
5. E világon minden népek, / Kiket teremtél, eljönnek,
És imádnak tégedet, / Dicsőítik nevedet.
Mert te nagy és hatalmas vagy, / Csudatételed sok és nagy;
Te vagy egyedül Isten, / Sehol Isten több nincsen.
6. Vezess, Uram, útjaidban, / Hogy járjak igazságodban,
És csak arra hajtsd szívem, / Hogy szent nevedet féljem.
Néked, Uram, hálát adok, / Teljes szívemből vigadok,
Mindörökké nevednek / Dicséretet éneklek.
7. Mert megkegyelmezél nékem, / Megmentéd pokoltól lelkem;
Újonnan feltámasztál, / A mélységből kihozál.
Ímé, az istentelenek, / Uram, énreám dühödtek,
Kik csak hatalmaskodnak, / Semmit reád nem adnak.
8. De te, irgalmas Úr Isten, / Igaz vagy természeteden,
Jó vagy, hű és kegyelmes, / Haragra késedelmes.
Tekints reám, kegyelmezz meg, / Uram, szolgádat segítsd meg!
Szolgálóleányodnak / Fiát fogadd magadnak!

87 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: P. Davantès, Genf, 1562

1. Az Úr Is - ten az ő la - kó - haj - lé - kát
Az ő szent - sé - ges he - gyén he - lyé - zi,
És a Si - ont ő in - kább sze - re - ti,
Hogy - nem Já - kób - nak a - kár - mely sá - to - rát.

2. Azért ott énekelnek szép éneket, / Mond az Isten, és itt örvendez-
nek, / Mert én, dicsőségére e helynek, / Támasztok nagy, szép, élő
kútfejeket.

88 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: P. Davantès, Genf, 1562

Kiemelt versek: 1., 6-7.

1. Úr Is - ten, én üd - vös - sé - gem,
Éj - jel - nap - pal ki - ál - tok hoz - zád!
Kö - nyör - gő szó - mat meg - hall - gas - sad,

2. Lelkem nyomorúságokkal / Teljességgel eláradt, eltelt: / Mint aki már a sírba készült, / És a pokolra alá száll, / Vagyok ahhoz szinte hasonló, / Akinek már kész a koporsó.
3. Megfosztattam életemtől, / Mint akik elerőtlenedtek, / Kik a halottak közt hevernek, / Kikről már nem emlékezel. / Kik eltemetve fekszenek, / És te kezedből kikerültek.
4. A sírba tettél már engem, / Bévetettél sötét mélységben, / Ahol haragod nyom keményen; / Elborítád szegény fejem / Nagy árvi-zednek habjaival, / Mik rám rohannak nagy zúgással.
5. Engem te megutáltattál, / És tőlem én ismerősimet / Elvitted, el-hagytak engemet, / És a tömlöcbe taszítál, / Ahol kemény fogság-ban vagyok, / Melyből ki nem szabadulhatok.
6. Uram, miért vetsz el engem, / Miért rejted el szemeidet? / Szegény vagyok, erőm elveszett, / Jaj, mely igen gyötrettetem! / Ez én régi nagy ínségemben, / Előtted vagyok rettegésben.
7. Nagy haragod reám borult, / Nagy rettegés engem körülvelt, / És teljességgel elmerített, / Mint az árvíz, reám tódult. / Sanyargat engem minden dolog, / Ami csak körülöttem forog.

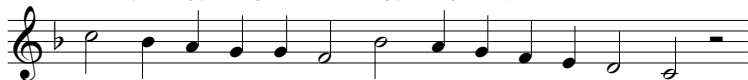
1. Az Úr-nak ir - gal-mát ö - rök-ké é - nek-lem,
És hű - sé-ges vol-tát min-den-kor hir - de - tem,

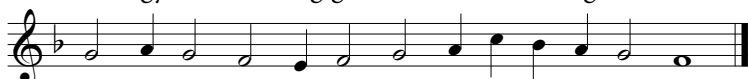
Mert mondom, hogy megáll mind-ö-rök-ké ir - gal - ma,

Me-lyet úgy meg-é - pít, hogy meg-áll-jon min-den-ha,

És hogy mind az é - gig e - rő - sí-ted, meg-tar-tod

Te szent i - gaz - sá-god és a te fo - ga - dá - sod.

2. Az egek hirdetik sok csudadolgotat,
A szent gyülekezet te igazságodat.
Mert vajon kicsoda volna ott fenn az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen?
Az erős angyalok seregében vagyon-e,
Ki e dicső Úrhoz hasonlatos lehetne?
3. Igen rettenetes e fölséges Isten,
Ötet féli minden a szent gyűlésekben.
Ó, seregek Ura, minden enged tenéked,
Te, nagy, erős Isten, vajon ki érne véled?
Tenálad lakozik a te nagy igazságod,
Soha el nem múlik a te igaz mondásod!

4. Boldog a nép, amely tenéked örvendez,
Minden dolgát, Uram, ez viszi jó véghez.
Fényes orcád előtt ezek járnak merészen,
És a te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
És jótéteményed rajtuk megszorítod.
5. Te vagy ékessége az ő erejüknek,
Minden hatalmukat te adtad nékiek.
A te kegyelmedből orcánkat fölemeljük,
Tetődled, Úr Isten, mi paizsunkat vettük.
Dicsőség tenéked, és áldassál, Úr Isten,
Melyre minden néptől mondassék: Ámen, ámen!

„ Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mind-
azok között, akik körülötte vannak. Uram, Seregek Istene! Ki
olyan erős, mint te, Uram? Hűséged körülvesz téged!
Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád vilá-
gosságában járhat, Uram! Nevednek örvendeznek mindennap,
és igazságod fölmagasztalja őket, mert te vagy díszük és erejük.
Kegyelmed által emelkedik hatalmunk, mert az Úrtól van a paj-
zsunk, Izráel Szentjétől a királyunk. (Zsolt 89,8–9.16–19)

1. Te - ben - ned bíz-tunk e - le - i - től fog - va,
U - ram, té - ged tar - tot-tunk haj - lé - kunk - nak!
Mi - kor még sem - mi he - gyek nem vol - ta - nak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt for - mál - va,
Te vol - tál, és te vagy, e - rős Is - ten,
És te meg - ma - radsz min - den i - dő - ben.

2. Az embereket te meg hagyod halni, / És ezt mondd az emberi nemzetnek: / Légyetek porrá, kik porból lettetek! / Mert ezer esztendő előtted annyi, / Mint a tegnapnak ő elmúlása / És egy éjnek rövid vigyázása.
3. Elmúlni hagyod őket oly hirtelen, / Mint az álom, mely eltűnik azontól, / Mihelyt az ember felserken álmából, / És mint a zöld füvecske a mezőben, / Amely nagy hamarsággal elhervad, / Reggel virágzik, este megszárad.

4. Midőn, Uram, haragodban versz minket, / Ottan meghalunk, és földre leesünk, / A te kemény haragodtól rettegünk, / Ha megtekinted mi nagy bűneinket, / Titkos vétünkét ha előhozod, / És színed eleibe állítod.
5. Haragod miatt napja életünknek / Menten elmúlik nagy hirtelenséggel, / Mint a mondott szót elragadja a szél. / Mi napjaink, miket nekünk engedtek, / Mintegy hetvenesztendei idő, / Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő.
6. És ha kedves volt is valamennyire, / De többnyire volt munka és fájdalom; / Eltűnik éltünk minden ékessége, / Elmúlik, mint az árnyék és az álom. / De ki érti a te haragodat? / Csak az, ki féli te hatalmadat.
7. Taníts meg minket azért kegyelmesen, / Hogy rövid voltát életünknek értsük, / És eszességgel magunkat viseljük! / Ó, Úr Isten, fordulj hozzánk ismétlen! / Míg hagyod, hogy éltünk nyomorogjon? / Könyörülj már a te szolgáládon!
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal, / Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket, / Ne terheltessünk nyomorúságokkal! / Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget, / És haragodat fordítsd el rólunk, / Mellyel régóta ostoroztatunk!
9. Szolgáládon láttassad dolgaidat, / Dicsőségedet ezeknek fiain! / Add értenünk felséges hatalmadat, / Mi kegyes Urunk, ó, irgalmas Isten! / Minden dolgunkat bírjad, forgassad, / Kezeink munkáit igazgassad!

” *Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*
(Zsolt 90,12)

1. A - ki a fel - sé - ges Úr - nak
És e nagy ha - tal - mas - ság - nak
La - ko - zik ol - tal - má - ban,
Nyu - go - szik ár - nyé - ká - ban,
Az i - lyen nyil - ván mond - hat - ja:
Is - ten az én kő - vá - rom,
Ő é - le - tem - nek ol - tal - ma,
És csak ő - ben - ne bí - zom.

2. A vadásznak ő törétől / Téged megment féltedben;
A pusztító betegségtől / Megoltalmaz kegyesen;
Téged ő kedves szárnyával / Takargat és befedez,
És az ő igazságával / Mint paizzsal védelmez.
3. Ha temellőled egyfelől / Ezren is elesnének,
És tízezren jobb kéz felől: / Mégis nem árthat néked,
Sőt, megnézed kedved szerint / Őket szemeid előtt,
Mondván: ő érdemük szerint / E veszély rajtuk esett.

4. Azért egyedül Istenben / Vetem az én hitemet,
Aki ül a magas mennyben, / Abban vesd reménységed,
És semmi kár téged nem ér, / Sem nem esel veszélyben,
És minden gonosz hátra tér, / Házad felé sem mégyen.
5. Mert az ő szent angyalinak / Megparancsolta nyilván,
Hogy téged oltalmazzanak / Minden te utaidban.
Tégedet ezek nagy szépen / Ő kezükben hordoznak,
Hogy lábad meg ne üsd kőben, / Oly híven igazgatnak.
6. Sárkányon és oroszlánon / Minden kár nélkül járhatsz,
Oroszlánkölykön és kígyón / Lábaiddal tapodhatsz.
Mond Isten: Őtet megtartom, / Mert engem szívből szeret;
Én őtet megoltalmazom, / Mert ismeri nevemet.
7. Mihelyt hív könyörgésében, / Őt menten megsegítem;
Vele leszek inségében, / Melyből hamar kivészem;
És nagy dicsőségre őtet / Emelem, magasztalom,
És az én segedelmemet / Őneki megmutatom.

” *Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. (Zsolt 91,14–15)*

1. É - kes do-log di-csér - ni, U-ram, Fel-sé - ge-det,
 És a te ne - ve - det É-nek-kel ma-gasz-tal - ni.
 Hogy em-ber áld - ja reg - gel Te nagy jó vol-to-dat,
 És i - gaz-sá - go - dat Di-csér-je min-den éj - jel.

2. Lantban és hegedűben És szép cimbalmokban, / Hangos citerákban, Dicsértéssel zengésben! / Dolgaidon örvendek Hatalmatodat látván; / Kezednek csudáján Örömben éneklek.
3. Sok és nagy csudálatos Te cselekedeted, / Mélység bölcsességed, Beszéded drágálatos. / E dolgot az esztelen Egy szálnyit sem érti, / És meg sem tekintí, Hogy ez miképpen légyen.
4. Hogy a gonoszok nőnek, Mint a fű a mezőn; / Virágoznak szépen A sok istentelenek, / Hogy örökké essenek A veszedelemben. / Te vagy, örök Isten, Fölötte mindeneknek.
5. Virágoznak a hívek, Mint a szép pálmafák, / És mint a cédrusfák, Mik Libanonon nőnek. / És az Úr hajlékában Ezek plántáltatnak, / Szépen virágoznak Az Isten tornácában.
6. Ámbátor megőszülnek, De mindazonáltal / Nagy szaporasággal Szép gyümölcsöt teremnek, / Hogy igazságát híven Mindenütt hirdessék / Az én Istenemnek, Kiben hamisság nincs.

1. Nagy ha - ta - lom-mal reg-nál az Is - ten,
Öl - töz - vén fel - sé - ges e - re - jé - ben.
E föld ke - rek - sé - gét úgy he - lyez - te,
Hogy moz-du - lá - sa nem lesz né - ki - e.

2. Királyi széked kezdettől megvolt,
Istenséged örökké országolt.
A folyóvizek erősen zúgnak,
A magas habok igen harsognak.
3. És bár a tenger zúgjon erősen,
És a habok hánykódjának fennen,
De ők mind semmik az Isten ellen,
Mert ő hatalmasb a magas mennyben.
4. Uram, megmarad a te mondásod,
Tiszta hűség a te tudományod,
Házadnak szentség ő ékessége,
Amelynek nem lészen soha vége.

Kiemelt versek: 1., 6–8.

1. Ó, e - rős bosz - szú - ál - ló Is - ten,
Ki bú-nün-kért bün-tetsz e - rő - sen:
Je - lentsd meg már ha - tal - ma - dat!
Mind e vi - lág - nak bí - rá - ja,
Tá - madj fel, add meg va - ló - ba'
A ke - vé - lyek - nek ju - tal - mát!

2. Míglen marad ez büntetlen, / Míg fuvalkodnak föl kevélyen / A gonosz istentelenek? / Míg élnek ily vigassággal, / És az ő gonoszságukkal / Vajon meddig dicsekednek?
3. Uram, a te népedet rontják, / És örökséged sanyargatják / Minden irgalmasság nélkül. / Özvegyet, árvát megölnek, / Szegényt, jövevényt elvesztenek; / Ezt mondják szentségtelenül:
4. Az Isten e dolgot nem látja, / A Jákób Istene nem tudja, / Amiket mi szerzünk mostan. / Én csudálkozom rajtatok, / Hogy ily oktanok vagytok! / Fontoljátok meg valóban:

5. Aki a fület teremtette, / És a látó szemet szerzette, / Hogy ne lát-na, sem hallana? / A pogányok büntetője / Titeket hogy ne bün-tetne: / Ki más-tanít, hogy ne tudna?
6. Az Isten minden szívnek titkát, / Jól tudja minden gondolatját: / Hiábavalók, jól látja. / Boldog, akit te igazgatsz, / És törvényedre tanítasz, / És kinek vagy oktatója.
7. Hogyha gonoszul leszen dolga, / És érkezik háborúsága, / Min-dent elszenved csendesen, / Míglen az istentelennek / Vermet, koporsót készítnék: / Örömének vége leszen.
8. Mert nem hagyja Isten ő népét, / El nem taszítja örökségét, / Sőt vagy-on rájuk nagy gondja. / És midőn ideje eljő, / Mindent iga-zán ítél ő, / És a híveket megtartja.
9. Ki ment meg a gonosztól engem? / És ki támad fel énmellettem / E gonosztévő nép ellen? / Ha Isten nem őrzött volna, / Már régen meghaltam volna, / És most feküdném a sírban.
10. Midőn mondom: „Ím, el kell esnem”, / Ott menten megsegítesz engem / Te nagy irgalmasságoddal. / Mikor nagy bánatban vol-nék, / És szívemben kesergenék, / Megvigasztaltál azonnal.
11. Ítéletedhez hogy férhetne / Az istentelenek törvénye, / Kik jót ha-misra fordítanak? / Nagy sereggel összegyűlnek, / Hogy az igazat megöljék, / És ártatlan vért ontsanak.
12. De én csak az Istenben bízom, / Ő énnékem erős kővárom, / És ezeket megbünteti. / Az ő számtalan bűnükért / És gonosztéte-ményükért / Az Isten őket elveszti.

1. Jer - tek, ör - vend - jünk mind - nyá - jan

Az Úr - ban, mi kő - szik - lánk - ban!

Vi - ga - doz - zunk szép é - ne - kek - kel,

Men - jünk szí - ne e - le - i - ben,

És ma - gasz - tal - juk ke - gye - sen

Ör - ven - de - tes di - csé - re - tek - kel!

2. Mert hatalmas az Úr Isten, / És nagy király mindeneken,
Ő a fejedelmeknek Ura. / Ez egész földnek mélységét
És a hegyeknek tetejét / Hatalmas kezébe foglalja.
3. Övé a tenger, amelyet / Erős kezével teremtett,
A szárazt is ő szerzé szépen. / Az Úrnak, jer, imádkozzunk,
Néki térdet, fejet hajtsunk, / Aki minket teremtett bölcsen!
4. Mert ő Istenünk és Urunk, / Mi pedig juhain vagyunk;
Ő legeltet minket mint nyáját. / Lágyságátok szíveteit,
Hogy ha ma hívna titeket, / Bár csak meghallanátok szavát!

1. É - ne - kel - je - tek, min - den né - pek,
Új é - ne - ket az Úr Is - ten - nek!
E föl - dön ő - né - ki min - den
Di - csé - re - tet é - ne - kel - jen,
Jó - vol - tát hir - des - se min - den - nek.

2. A pogányok közt dicsőségét, / Hirdessétek jótéteményét!
Mert nagy és erős az Isten, / Hát inkább tisztelje minden,
Hogynem mint egyéb isteneket!
3. A pogányoknak sok istenük / Mind merő bálvány, ha megnézzük.
De Isten mennyet teremte, / Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai felségesek.
4. Nagy dicsőségét látja minden / Ő tiszteletes szent helyében.
Jertek tehát, minden népek, / Adjunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő dicsőségében!
5. Az Úrnak dicsőség adassék, / És az ő neve dicsértessék!
Adjunk őnéki hálákat, / Minden kedves ajándékot
Tornácaiban szent helyének!

(96)

6. Jer, men-jünk az Úr e - le - i - ben,
És i - mád - juk szent - sé - ges dísz - ben!
Temp - lo - má - ban szent - sé - gé - nek
Tő - le min - de - nek fél - je - nek
Ez e - gész föld ke - rek - sé - gé - ben.

7. Ne rejtsetek a pogányoktól, / Hogy e nagy Úr Isten országol!
E földet megerősíti, / Megrendülni nem engedi,
Népét ítéli igazságból.
8. Örvendjen az ég hangossággal, / A föld örüljön vigassággal,
A tenger zúgjon, a mező / Zengedezzen és az erdő
Az Úr előtt nagy hál'adással!
9. Eljő az Isten törvényt tenni, / És mind e földet megítélni,
És igazsággal e földet, / Tisztasággal a népeket
Ítéli: a jókat megmenti.

1. Az Úr Is - ten reg-nál, Ő az e - rős ki-rály,
Kin mind e föld örvendjen, Min-den szi-get ö - rül - jön!
Fel - hő áll e - lőt-te, És ho-mály kö - rü - le,
Ő tör-vény-szé - ké - nek És í - té - le - té - nek
Áll e - rős tör - vé - nye.

2. Tűz megy öelötte, / Mellyel ellensége / Szörnyen megégettetik, / És hamuvá tétetik. / Hírük sem lesz soha, / Az ő villámlása / Fénylik világosan / Ez egész világon, / Fél a föld, ha látja.
3. Az Isten színének / Előtte a hegyek, / Mint viasz, elolvadnak, / Mert Ura e világnak. / Hirdetik az egek / Mindenféle népnek / Az ő igazságát, / És dicső nagy voltát / Az ő hatalmának.
4. Hát pironkodjanak, / Kik bálványt imádnak, / És tisztelnek képeket, / Mikre vetik szívüket! / Ti, minden istenek, / Őtet tiszteljétek, / Állván széke előtt, / Kit a Sion hallott, / És örült e hírnek.
5. Ti, Istent szeretők, / Gonoszt gyűöljetek, / Hogy részetek ne legyen / Hamis cselekedetben. / Mert az ő szolgálait, / Megmenti híveit / A gonosz kezéből; / Ő nagy erejéből / Megtartja népeit.
6. Szentéhez világát, / Nyújtja nagy irgalmát; / És a tiszta szívűek / Tőle örömet nyernek. / Szent hívek, ez Úrban / Örvendjete vígan, / És az ő szentségét, / Dicsőséges nevét / Áldjátok mindnyájan!

1. É - ne - kel - je - tek új é - ne - ket

Az Úr Is - ten - nek ö - röm - mel,

Mert nagy csu - dá - kat cse - le - ke - dett

Kar - já - nak nagy e - re - je - vel.

Mi ve - lünk az ő üd - vös - sé - gét

Két - ség nél - kül meg - ér - te - té,

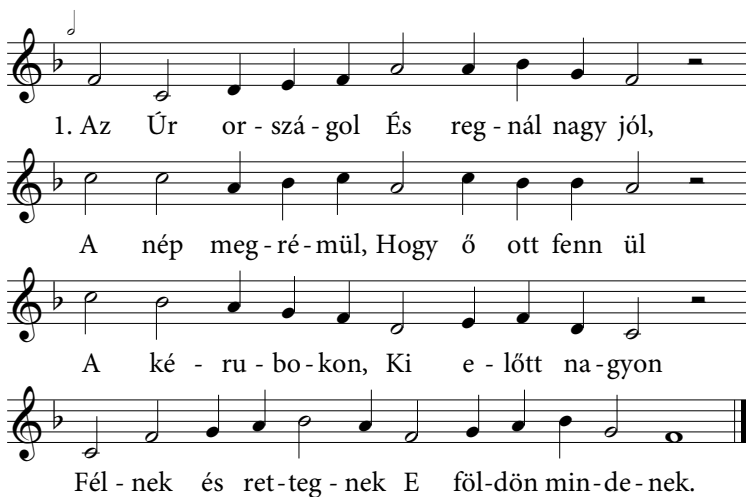
Szent i - gaz - sá - gát, ke - gyes - sé - gét

Min - den nép - nek ki - je - len - té.

2. Meggondolá irgalmasságát, / És kegyességét tekinté,
És az ő nagy hűséges voltát / Az Izráelhez téríté.
A nekünk küldött üdvösséget / Ez egész földkerekségen
Nyilván meglátta minden nemzet. / Örvendjen néki hát minden!
3. Vigadjatok és örvendjete, / Mondjatek szép zsoltárokat!
A hárfákat is pengesséte, / Zendítsetek citerákat!
A trombitákat fújjátok meg, / E király előtt zengjete!
Csendüljete, zúduljatek meg, / Tengeren-földön mindenek!
4. Az Úr előtt a folyóvizek / Örvendezzenek mindnyájan,
A magas hegyek az Istennek / Tapsoljanak víg voltukban!
Mert íme, eljő törvényt tenni, / Megítél e földön mindent,
Mind e világot jól rendeli, / A tiszta igazság szerint!

” Megmutatta szabadító erejét az Úr, a népek szeme előtt nyilvánvalóvá tette igazságát. Hűséggel és szeretettel gondolt Izráel házára, és látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását. (Zsolt 98,2–3)

Kiemelt versek: 1-3., 8.

1. Az Úr or - szá - gol És reg - nál nagy jól,
A nép meg - ré - mü, Hogy ő ott fenn ül
A ké - ru - bo - kon, Ki e - lőtt na - gyon
Fél - nek és ret - teg - nek E föl - dön min - de - nek.

2. Nagy az Úr Isten Ő erejében.
A Sion-hegyen Minden népeken
Vagyon hatalma, Minden őt áldja,
Mert nagy az ő neve, És dicső szentsége.
3. Ez erős Úrnak Mint jó királynak
Nem kell hamisság, Csak az igazság.
Jó ítéletet A Jákóbbal tett,
Kit ő igen szeret Mint választott népet.
4. Istent áldjátok, Magasztaljátok;
Hajtsatok térdet Zsámolya előtt!
Mert ő szentséges! Áron és Mózes,
Az ő szent papjai Könyörögtek néki,
5. És a Sámuel Könyörgésével
Istent keresé Nagy szükségébe'.
És kérésükben Meghallá Isten,
Megadá nékiek, Amit tőle kértek.

6. Fönn, a felhőben, Oszlop képében
Őket vezérlé A puszta helybe',
Kik ő törvényét És szent igéjét
Híven megőrizték, Frigyét kedvellették.
7. Meghallád, Isten, Ő kérésükben
Hozzájuk térél, És megengedél
Kegyességedből. De hogy bűnükből
Ők ki nem térnének: Megbüntettetének.
8. Áldjátok őtet, Mint Istenünket,
Térdet hajtsatok, És imádjátok!
A Sion hegyén, Ő lakóhelyén,
Dicsértetik itten, Mert szent az Úr Isten!

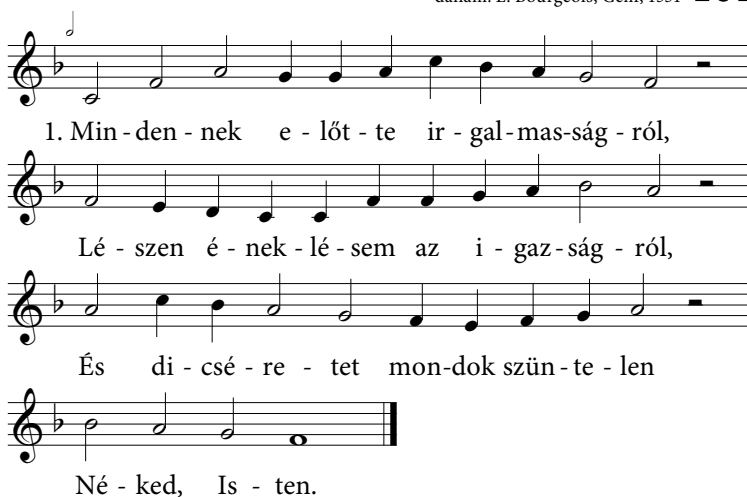
” Nagy az Úr a Sionon, magasan fölötté van minden népnek...
Magasztaljátok Istenünket, az Urat, boruljatok le lába zsámolya
előtt, mert szent ő! (Zsolt 99,2.5)

Énekelhető a 134. zsoltár (Úrnak szolgálói, mindnyájan) dallamára is.

1. E föl - dön, ti, min - den né - pek,
Az Is - ten - nek ör - vend - je - tek,
E - lőt - te szép é - ne - kek - kel
Szol - gál - já - tok őt víg szív - vel!

2. Tudjátok, hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bölcsen,
És mi vagyunk ő népei,
És ő nyájának juhái.
3. Ő kapuin menjete be,
Hálát adván szívetekbe!
Jer, menjünk be tornácába,
Néki nagy hálákat adva!
4. Mert nagy az ő kegyessége,
És megmarad mindörökre,
És az ő szent igazsága
Megáll, és el nem fogy soha.

1. Min - den - nek e - lőt - te ir - gal - mas - ság - ról,
Lé - szen é - nek - lé - sem az i - gaz - ság - ról,
És di - csé - re - tet mon - dok szün - te - len
Né - ked, Is - ten.

2. Okossággal járok minden utamban, / Vajon mikor jössz már el, Isten, hozzám? / Hogy házamat híven vezérlehessem, / Igyekezem.
3. Én nem kedvelek semmi gonosz dolgot, / De gyűlölök én minden csalárdságot, / Ezekre semmiképpen nem vetem / Az én kezem.
4. A hamis szívű távol menjen tőlem, / A gonosz embert bizony nem kedvelem, / Nem jut a csalárd ember előmbe / Semmiképpen.
5. Titkon ki ő feleit rágalmazza, / Nem leszen nálam annak maradása, / A fuvalkodó kevélyt előttem / Nem szenvedem.
6. Szeimeim inkább azokra nézzenek, / Akik e földön igazságban élnek, / Lakjanak nálam, és mint hű szolgák / Szolgáljanak.
7. A csalárd ember nekem soha nem kell, / Én házamban annak nem adatik hely; / A hazudozó szeimeim elől / Távol kerül.
8. Reggel elnémítom a gonoszokat, / Eltörlöm e földről a hamisakat, / Az Isten városát megtisztítom, / Tisztán tartom.

Kiemelt versek: 1-3.

1. Hall-gasd meg, U - ram, ké - ré - sem,
Te - kintsd meg e - se - de - zé - sem!
Be - szé - dem jus - son hoz - zád,
Ne rejt - sd el tő - lem or - cád!
Hajtsd én - hoz - zám te fü - le - det,
Eny - hítsd meg nagy ín - sé - ge - met!
Mi - dön ki - ál - tok, Úr Is - ten,
Si - ess, hall - gass meg ke - gye - sen!

2. Mert napjai életemnek / Oly hirtelen eltelének, / Mint a füst és a pára, / És mint a tűzhely pora. / Minden csontom úgy elszáradt, / Szívem, mint a fű, elhervadt, / Úgy, hogy az én életemet, / Elfelejttem kenyeremet.

3. Azért kelj fel, ó, Úr Isten, / Haragod ne gerjedezzen! / Siont immáron szánd meg, / És néki kegyelmezz meg! / Mert már, ím, az idő eljött, / És amely már sokat késett, / Jelen vagyon az az óra, / Melyben dolga fordul jóra.
4. Hogy a te szolgálid végre / Összegyűlvén e szent helyre, / Szeresék köveit is, / Kedveljék még porát is. / És aztán a pogány népek, / Uram, nevedet rettegjék; / E földön minden királyok / Megvallják, hogy te vagy Uruk.
5. Mert az Úr jól megépíté, / A Siont megékesíté, / Dicsőségét is itten / Megmutatá ismétlen. / Nyomorultak sok panaszát, / Meghallgatá nagy siralmát, / Kérésüket meg nem veté, / Sőt, kegyesen meglelték.
6. Ember ezt híven fölírja, / Hogy megmaradjon mindenha; / Légyen emlékezete / Nemzetségről nemzetre, / Hogy a jövőendő nemzetek, / Kik még e földre születnek, / A mennybéli Istent áldják, / E dolgaért magasztalják:
7. Hogy alánéz onnan felől / Az ő magas szent helyéből; / A mennyből alánézett, / E földre letekintett, / Hogy meghallja kérésüket, / A foglyoknak ínségüket, / És azokat ő megtartja, / Kiket ítélték halálra.
8. Hogy szent neve az Istennek / A Sionban dicsértessék, / És a Jeruzsálembe' / Áldassék dicsősége, / Midőn a népek seregben / Összegyűlnek e szent helyben, / A királyok is itt lesznek, / És szolgálnak az Istennek.
9. Az én erőmet letörte, / Éltem megrövidítette, / És e nagy szükségemben / Így szólék keservesen: / Ne hagyj elvesznem, Úr Isten, / Életemnek közepében! / Mert mindörökké megvannak / Eszten-deid, el nem fogynak.
10. E földet te teremtetted, / És ekképpen helyeztetted; / Csak te kezéd munkája / Az égnek alkotmánya. / Te vagy, aki régen voltál, / Voltod változás nélkül áll; / Te esztendeidnek vége / Nem lészen soha örökre.
11. Azért a te szolgálidnak / Fiai megszaporodnak, / És megmaradnak végig, / Azaz örök időkig. / A néked szolgáló hívek / És minden ő nemzetségek / Megállnak és megmaradnak, / És örökké el nem fogynak.

1. Áld - jad, én lel - kem, U - rad, Is - te - ne - det,
Min - den én - ben - nem di - csér - je szent ne - vét
És az ő mond - ha - tat - lan jó - vol - tát!
No, di - csérd, lel - kem, és az U - rat áld - jad,
El ne fe - led - jed és el ne hall - gas - sad
Ő jó - té - te - mé - nyi - nek sok vol - tát.

2. Adj hálát néki, aki bűneidet / Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet, /
Kiment minden nagy bajodból híven,
És életedet veszélytől megmenti, / A halál veszedelmitől megőrzi: /
Irgalmával megkoronáz szépen.
3. Aki lelkedet kegyesen táplálja, / Ami kell szádnak, bőséggel meg -
adja; / Mint a sást, megifjít és megújít.
És akik méltatlanságot szenvednek, / Tőle kegyesen azok meg -
mentetnek, / Hozzájuk nyújtja az ő jókedvit.

4. Ő útjait megmutatá Mózesnek, / Azonképpen az Izráel népének
/ Megjelenté nagy csudadolgait.
Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes, / Hozzánk türelmes
és igen hűséges, / Haraggal nem terheli szolgálait.
5. És hogyha bűnünkkel megbántjuk őtet, / Néha megvonja tőlünk
nagy kegyelmét: / De nem haragszik reánk örökre,
És nem mindenkor perel ő bennünket, / Nem bűneinknek mér-
tékeben büntet, / Oly hajlandó ő a kegyelemre.
6. Úgy felépíti azokhoz irgalmát, / Kik szeretik őt, félik ő hatal-
mát, / Amily magas az ég e föld felett.
Minden bűnünket mitőlünk oly messze / Ő elfordítja, mint
amilyen messze / A napkelettől a napenyészet.
7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, / Ő is azokhoz oly igen türel-
mes, / Kik őt igazán félik, tisztelik,
Mert jól tudja, mily gyarló a mi voltunk, / És hogy mi oly rom-
lott emberek vagyunk, / Mint a por, mely a szélről hintetik.
8. Az ember élte a fűhöz hasonló, / Felnő, és zöldül, de hamar
elmúló, / Mint a gyenge virág a sík mezőn,
Melyet mihelyt megfuvall a meleg szél, / Elhull, és hervad, ékes-
sége elkél, / Ember nem tudja, hol volt, hova lőn.
9. Az Úr kegyelme megáll mindörökkön, / És igazsága az őtet
félőkön, / És firól fira terjed irgalma
Azokon, kik megtartják szövetségét, / Akik gyakran megemlí-
tik törvényét, / És azok szerint járnak mindenha.
10. Az Úr a mennyben helyezettette székit, / Hol gyakorolja igaz
ítéletit; / Ő országlása kihat mindenre.
Isten angyali, áldjátok az Urat, / Ti, erős lelkek, kik ő akaratját /
Megteszitek, járván ő kedvére!
11. Dicsérjétek őt, minden ő seregi, / Kik a mennyekben szolgáltok
őnéki, / És cselekszitek szent akaratját!
Minden teremtményei, őt áldjátok, / És birodalmát felmagasz-
taljátok! / Örökké áldjad, lelkem, az Urat!

Kiemelt versek: 1., 10., 12–13.

1. Áld - jad, lel - kem, az U - rat, és tiszteld,
Di - cső - sé - gé - vel rak - va menny és föld.
A te fel - sé - ged, U - ram, nagy és e - rős,
A te é - kes - sé - ged nagy szép és fé - nyes.
Te öl - tö - ze - ted é - kes és tiszt - ta,
Szép vi - lá - gos - ság szár - ma - zik ró - la.
Az e - ge - ket szé - le - sen ki - ter - jesz - téd,
Mint egy kár - pi - tot, úgy fel - é - ke - sí - téd.

2. A vizet körüléd, mint kamarát, / Jól megépítéd, mint szép palotát.
/ A felhőkön úgy jársz, mint egy szekéren, / A szelek szárnyukon
hordoznak szépen. / Angyalidat sebes szélle teszed, / Száguldó
postáidként kiküldöd; / Mennydörgés, tűzláng, villámlás előtted,
/ Mint kész szolgálid, úgy függnek tetőled.

3. A föld fundamentumát megvetéd, / Amelyre erősen helyeztetéd,
/ Hogy azon mindenkoron megállana, / És helyéből soha ki nem
mozdulna. / Mely azelőtt a nagy mélységekbe' / Vízze, mint ru-
hával, volt elfödve; / Őrajta a nagy vizek felül folytak, / Kik a nagy
hegyeken is felülmúltak.
4. De amint te megdorgálad őket, / Feddésed látván, elfutnak tőled;
/ Hogy meghallák mennydörgését te szódnak, / A földről sietvén
elszaladának. / A nagy hegyek fölemelkedének, / És a mély völ-
gyek előtűnének; / Minden megtartja ő tulajdon helyét, / Melyet
Felséged nékiek engedett.
5. Határát a nagy tenger megtartja, / Azt semmiképpen által nem
hágja, / Hogy többé e fölemelkedett földek / Ő vize miatt el ne
merüljenek. / A kútfejeket a szép völgyeken / Te Felséged rendelte
nagy szépen; / A patakok, mik innen kicsordulnak, / A hegyek
között zengedezve folynak.
6. Azért, hogy a mezőn járó juhok / És az erdőn lakó vadállatok / E
vizekben és a szép kútfejekben / Igyanak, és megújuljanak szépen.
/ E helyen ember hall ékes zengést, / Égi madaraktól szép éneklést,
/ Akik a hűvös, zöld ágakon ülnek, / És gyönyörűségesen énekel-
nek.
7. A nagy hegyeket te onnan felől / Megnedvesítéd a magas égből, /
Hogy a te jó, bőséges kezeiddel / E földet betöltsed szép gyümöl-
csökkel. / És a jószágnak szénát adsz bőven, / Melyet teremtesz
széjjel a réten, / És az ő munkájából az embernek, / Búzát és szőlőt
adsz ő életének.
8. Vigasságra bort adsz az embernek, / Kenyért adsz, melytől meg-
erősödjék, / És olajat bőven engedsz nékie, / Hogy orcája megfé-
nyesedjék tőle. / Te megöntöződ az élőfákat, / És a szép növendék
cédrusokat, / Miket a Libanon-hegyen ültettél, / Megnedvesítéd
szép, hasznos esőkkel.
9. A holdat helyeztetted az égre, / Hogy az esztendő összes részekre;
/ Tudja a fényes nap, hol kell lemenni, / És tudja útját oda vezé-
relni. / Te alkottad a nagy sötétséget, / Hogy elválassza naptól az
éjjelt, / És éjszaka az erdei sok vadak / Az ő barlangjukból előbal-
lagnak.

10. Az em - ber reg - gel föl - kel i - de - jén,
 És tisz - te sze - rint mun - ká - ra mé - gyen,
 Szán - tó - föld - re, rét - re, kert - be, sző - lő - be,
 És mun - kál - ko - dik ott mind es - té - ig - len.
 U - ram, mily nagy a te böl - cses - sé - ged,
 És böl - cses - sé - ges cse - le - ke - de - ted!
 Nagy dol - ga - id - nak, U - ram, nin - csen szá - ma,
 Mik - kel e - gész föld ke - rek - sé - ge rak - va.

11. Minden élő, Uram, tereád néz, / Szemeit emelvén Felségedhez, /
 Eledelt adsz nekik ő idejükben. / Elődbe gyűlnék, néked esedez-
 vén. / És te mind megelégitéd őket, / Ha megnyitod bőséges ke-
 zedet: / Nem lesz senkinek semmi ínsége, / Mert te jól tudod,
 kinek mi szüksége.

12. De ha tőlük orcádat elrejtéd, / Megrettennek, és ottan elvesznek.
/ Ha leheletét elveszed azoknak, / Menten elhullnak, és porrá változnak.
/ De ha reájuk lehelsz ismétlen, / Hirtelen mind megélednek szépen,
/ Mert tetőled ők megelevenednek, / És te megújítod színét e földnek.
13. Az Úrnak légyen örök tisztesség, / És légyen néki minden dicsőség!
/ Örvend az Úr ő csudadolgaiban, / Gyönyörködik ő minden munkáiban.
/ Tekintetétől a föld megrémül, / És az ő haragjától megrendül;
/ Reszketvén a nagy hegyek, füstölögnek, / Hogyha az Úrtól ők megérintetnek.
14. Dicséretet az Úrnak éneklek, / Ameddig én e világon élek; / Az Úr Istent én egész életemben / Dicsérem és áldom szép éneklésben.
/ De viszont én azt kérem őtőle, / Hogy éneklésem jó kedvvel vegye,
/ És aztán teljes szívből örvendezek, / Szép énekeket mondván szent nevének.

”Mindezek arra várnak, hogy idejében adj nekik eledelt. Ha adsz nekik, szedegetnek, ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal. Ha elrejtéd orcádat, megrémülnek, ha elveszed lelküket, kimúlnak, és ismét porrá lesznek. Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföldeket. Dicsőség legyen az Úrnak örökké! Örüljön alkotásainak az Úr! (Zsolt 104,27–30)

1. Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek,
I - mád - koz - za - tok szent ne - vé - nek!
Hir - des - sé - tek di - csé - re - tét
És min - den jó - té - te - mé - nyét!
Be - szél - jé - tek a né - pek - nek
Nagy csu - dá - it, me - lye - ket tett!

2. Néki vígan énekeljete, / Sok csudadolgát dicsérjete!
Magasztaljátok szent nevét, / Kik szívből félitek őtet!
Örvendjen azoknak szívek, / Kik az Úrról emlékeznek!
3. Keressétek e kegyes Urat, / És az ő színét és hatalmát!
Meggondoljátok dolgait, / Ne felejtsetek csudáit!
Ítéletit hirdessétek, / Melyek ő szájából jöttek!
4. Népét vígsággal ő kihozta, / Választott népét vigasztalta.
A pogányok tartományát, / Ezeknek adta országát,
Mit kezükkel munkálkodván / Szerzetek volt ez országban.
5. Ezt önekik azért mívelte, / Hogy gondjuk légyen törvényére,
Hogy fogadják meg ő szavát, / Megtartsák parancsolatát,
És örökké megőrizzék. / Melyért dicséret Istennek!

„ Adjatok hálát az Úrnak,
 hívjátok segítségül nevét,
 hirdessétek tetteit a népek közt!
 Énekeljete, zengjete zsoldárt neki,
 emlegessétek minden csodáját!
 Dicsőítsétek szent nevét,
 szívből örüljenek,
 akik keresik az Urat!
 Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához,
 keressétek orcáját szüntelen!
 Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt,
 csodáira és döntéseire,
 ti, Ábrahám utódai, kik szolgái vagytok,
 Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!
 Ő, az Úr a mi Istenünk,
 az egész földnek szólak döntései.
 Örökké emlékezik szövetségére,
 ezer nemzedéken át is az adott szavára.

(Zsolt 105,1–8)

1. Az U - rat áld - já - tok, mert jó,

Ir - gal - ma ö - rök - ké - va - ló!

Va - jon ki - cso - da mond - hat - ná ki

Az ő nagy e - rős ha - tal - mát?

Sok és nagy az ő di - csé - re - ti,

Mely - nek ki tud - hat - ná szá - mát?

2. Boldog, aki az Úr szavát, / Megőrzi parancsolatát.
Uram, én rólam emlékezz meg / Népedhez való kedvedért,
Kérlek, engemet látogass meg / Üdvözítő szerelmedért!
3. Javaival hogy élhessek / Te választott híveidnek,
És hogy szívem örvendezhessen / Örömén a te népednek,
És örökséged örömében / A te népeddel örvendjek.
4. Az Úr felmagasztaltassék, / Istene az Izráelnek:
Dicsértessék az ő szent neve! / És hogy örökké úgy legyen,
Minden nép így feleljen erre: / Az Úrnak dicsőség! Ámen.

Kiemelt versek: 1., 5., 7., 10–11.,

de énekelhető az 1. verset követően öt szakaszban is: 2–4., 5–8., 9–11., 12–16., 17–22.

1. Di-csér-jé - tek az U - rat, Mert nagy ő jó - vol - ta,

És ö - rök-ké meg-ma-rad Az ő nagy ir - gal - ma.

A - kik meg-vál - tat - tak Ő - ál - ta - la ke-gye-sen,

Kín-tól meg-tar - tat - tak, Ő - tet di-csér-jék hí-ven.

2. Kiket naptámadatról / És napenyészetről,
Dél felől és északról, / Bégyűjte sok földről,
Kik a szörnyű pusztán / Idestova bujdosnak,
Semmi várost ottan / Lakhatót nem találtak.
3. Mikor nem volt őnékik / Ételük, italuk,
És megfáradt ő lelkük, / Nagy bú szállott rájuk.
Ez ő inségükben / Istenhez kiáltottak,
Ki által kegyesen / Ők megszabadítottak.
4. És igaz úton őket / Nagy szépen hordozta,
Hogy lelnének jó helyet, / Városra juttatta.
Ezek hát víg szívvel / Az Úr Istent dicsérik,
Minden népnek szíjjel / Nagy csudait beszéljék.

(107)

5. Hogy a szom-jas lel-ke-ke-t Meg-i - ta-tá víz-zel,
És mind az é - he-ző-ke-t Bé-től-té é - tel-lel,
Kik a nagy ső - tét-ben A fogságban he-ver-tek,
Ha - lá-los ín - ség-ben Nagy va - sa-kat vi-sel-tek.

6. Mert az Isten ígét / Ők meg nem gondolák,
És az ő jótanácsit / Megveték, csúfolák,
Ezért ők keményen / Megostoroztatának,
Segedelmük nem lőn, / Midőn így kínlódnának.
7. De, hogy ő szükségükben / Kiálták az Urat,
Megmenté őket menten, / Viselvén gondjukat.
Ő nagy hatalmából / Fölbontá kötelüket,
Halál árnyékából / Megszabadítá őket.
8. Ezek áldják az Istent, / Dicsérjék kegyelmit,
Minden nép közt naponként / Hirdessék csudáit!
Ő töri föl menten / Az erős érkapukat,
Eltöri nagy könnyen / Az ő nagy vaszárjukat.
9. A bolondok kínlódnak / Az ő bűnük miatt,
Az Isten nagy haragját / Érzik ők magukban.
Sem étel, sem ital / Nem kell semmire nékik,
Mert a szörnyű halál / Szemük előtt forgódik.

10. Midőn ők kiáltottak / A kegyes Istenhez,
Megtartotta mind őket, / Mert igen kegyelmes.
Mihelyt ő egy szót szólt, / Megjobbult az erőtlén,
A beteg meggyógyult, / Mert megmentette Isten.
11. Ezek áldják az Istent, / Dicsérik kegyelmit,
Minden nép közt óránként / Hirdessék csudáit.
Istennek szívükből / Áldozzanak hűséggel,
Csodatételiről / Énekeljenek széjjel.
12. Hajókon akik járnak / A széles tengeren,
Nagy veszélyben forognak, / Kereskedést űzvé, /
Azok értik dolgát, / És nagy hatalmát látják,
Számptalan csudáját / A mélységről gondolják.
13. Hogyha ő a szélnek szól, / Megindul legottan,
Nagy hirtelen felzúdul, / S habokat széjjelhány,
Melyek felütköznek, / És az eget verdesik,
Ismétlen ledőlnek; / Rettegnek, akik nézik.
14. Széjjel úgy tántorognak, / Mint egy részeg ember,
Semmihez nem kaphatnak, / Mert széles a tenger.
De ha e veszélyben / Az Istenhez kiáltnak,
Megmenti kegyesen, / Hogy ne hánykolódjának.
15. Jó időt támaszt ismét, / A tengert enyhíti,
Felemelt habok vizét / Szépen lefekteti.
Ott igen örvendnek / A tenger csöndességén,
Ha a partra értek, / Amit kívántak szintén.
16. Ezek áldják az Istent, / Dicsérik kegyelmit,
Minden nép közt naponként / Hirdessék csudáit.
És dicsérik őtet / A gyülekezetekben,
Magasztalják nevét / A vének seregében.
17. Ő a folyóvizet / Szintén kiszáraztja,
A csurgó kútfejeket / Szárazra fordítja.
A gyümölcsös földet / Meddő parlaggá teszi,
Mert itt sok bűnököt / Tettek, és azt bünteti.

(107)

18. E - sők - kel ned - ve - sí - ti A szá - raz föl - de - ket,
Fo - lyás - sal é - ke - sí - ti A sovány he - lye - ket.
És az ily föl - de - ket Ad - ja é - he - ző nép - nek,
Hogy itt la - kó - he - lyet És vá - rost é - pít - se - nek.

19. E földet ők bevetik, / És szőlőt ültetnek,
És szép fű nevededik, / Hasznára a népnek.
És őket megáldja, / Hogy szaporodhassanak,
És fogyatkozása / Ne legyen a csordáknak.
20. De elfogynak ismétlen, / És sanyargattatnak,
Elnyomatnak szertelen, / És szorongattatnak.
A fejedelmeket / Megvetettekké teszi,
A pusztában őket / Űt nélkül széjjelviszi.
21. Kegyesen fölemeli / Ó a nyomorultat,
Megáldja gyermekeit / Mint nagy sereg nyáját.
A jók, kik ezt látják, / Örvendez az ő szívük;
Szájukat befogják, / Akik gonoszul élnek.
22. Akinék esze vagyon, / Megnézze ezeket,
És meglátja immáron / Kegyelmeét Istennek.

1. Úr Is - ten, kész az én szí - vem,
És a - zon va - gyon én lel - kem,
Hogy te - né - ked é - ne - kel - jen,
Di - csé - re - tet zen - ge - dez - zen.
No - sza, lan - tok és ci - te - rák,
Zen - dül - je - tek fel, mu - zsi - kák,
Mert i - gye - ke - zem jó reg - ge - len
Így men - ni az Úr e - le - i - ben.

2. Dicsérlek, Uram, tégedet / Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel / Minden nép előtt víg szívvel.
Mert a te kegyelmességed / A széles égre kiterjed,
Felségednek szent igazsága / A felhőket mind felülmúlja.
3. Légy minékünk segítségül, / Őrizz meg ellenséginktől,
Mert az emberi segítség / Hiábavaló reménység.
Az Isten által minékünk / Lészen erős győzedelmünk,
És megszabadít ő bennünket, / Megtapodja ellenségünket.

1. Ó, Úr Is - ten, én di - cső - sé - gem,
Ne hall - gass, ne fe - lejts el en - gem!
Mert rá - gal - maz az is - ten - te - len,
Rám tá - tot - ta ő szá - ját ször - nyen,
Ha - zug - sa - got szól el - le - nem,
Nyel - vé - vel sér - te - get en - gem.

2. Ok nélkül rólam gonoszt szólnak, / És nagy ellenségüknek tartnak;
Azért, hogy én őket szerettem, / Kegyetlenül gyűlölnék engem;
Én csak Istenhez szüntelen / Fohászkodtam ez ínségben.
3. Irgalmaddal biztatom lelkem, / Szent nevedért őrizz meg engem,
Mert szegény szűkölködő vagyok, / Én szívemnek fájdalmi nagyok!
Ím, el kell múlnom hirtelen, / Mint az árnyék a sötétben.
4. Ez én nagy keserűségemben / Csúfolnak és gyaláznak szörnyen;
Fejüket rázzák, midőn látnak, / És engem gúnyolnak, bosszantnak.
Azért, Úr Isten, segíts meg, / Nagy kegyességedért tarts meg!
5. Az Úr Istent én az én számmal, / Dicsérem szép énekmondással,
Magasztalom őtet szüntelen, / Mert ő könyörül a szegényen,
És azok ellen megtartja, / Akik ítélik halálra.

1. Az Úr Is - ten mon - da az én U - ram - nak:
Ülj az én ha - tal - mam - nak jobb - já - ra,
Míg el - len - sé - gid, a - kik rád tá - mad - nak,
Zsá - mo - lyul té - szem lá - ba - id a - lá.

2. Az Úr Sionból kinyújtja pálcádat / Birodalmadnak erősségére,
Ellenséged közt mutasd országlásod, / Uralkodjál a népnek között.
3. Dicsőségére a te szentségednek / A nép örvendez győzedelmeden.
És neked oly sok fiaid születnek, / Mint a hajnali harmat a földön.
4. Mert az Úr Isten megesküdt tenéked, / Amit meg nem bán
soha örökké,
Melkisédeknek rendje szerint értsed: / Te vagy a főpap most
és örökké.
5. Az Úr, aki ül a te jobb kezeden, / Ha megharagszik egykor
valóban,
A hatalmas királyokat erősen / Hatalmával megrontja legottan.
6. A pogányokon ítéletit tartja, / Megtölti a földet holttestekkel,
Ellenségednek vezérit megrontja, / Országá kihat e földre széjjel.
7. Az úton iszik a tiszta patakból, / Melynek vize foly nagy
harsogással,
Ennek okáért ő nagy hatalmából / Emeli fejét nagy méltósággal.

111 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Lyon, 1547

1. Há - lát a - dok, U - ram, né - ked,
Tel - jes szív - ből áld - lak té - ged
A hí - vek gyü - le - ke - ze - té - ben;
Meg - val - lom nagy di - cső - sé - ged,
És hir - de - tem di - csé - re - ted
É - le - tem - nek min - den ren - dé - ben.

2. Nagyok az Úrnak csudái, / És aki azt megtekinti,
Örvendez annak az ő szíve. / És az ő szent igazsága,
És ő dicső méltósága / Megmarad mind örök időkre.
3. Csudadolgait az Isten / Szerzette emlékezetben
Irgalmas és kegyes kedvéből. / Azoknak ételt ad bőven,
Akkik őtet félik híven; / Emlékezik szövetségéről.

4. Népével nagy csudákat tett, / Hogy a pogányok örökét
Kezükbe adá őnékiek. / Merő hűség és tisztaság
És állhatatos igazság / Minden dolga az ő kezének.
5. Igaz minden ő hagyása, / Minden ő parancsolata,
Melyben semmi változás nincsen. / Az ő népét ő megmenté,
És ővelük kötést szerze, / Mely megmarad minden időben.
6. Szent és dicső az ő neve, / És az Úrnak ő félelme
A jó bölcsességnek kezdete. / Ki megtartja ő törvényét,
És megőrzi szent ígését, / Annak megmarad dicsérete.

”Emlékezetessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az Úr. Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére... Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmetes az ő neve. (Zsolt 111,4–5.9)

1. Bol-dog az em-ber, ki az Is-tent
Fé-li, tisz-te-li szí-ve sze-rint,
És az ő tör-vé-nyét sze-re-ti.
Nagy lesz e föl-dön ő nem-ze-te,
Nö-vek-szik a hí-vek se-re-ge,
Mert az Úr meg-áld-ja és ör-zi.

2. Gazdagsággal őtet meglátja, / Mellyel bővölködik ő háza,
Áll igazsága mindörökké.
A híveknek a sötétségben / Támaszt világot a jó Isten,
Hogy láttassék rajtuk kegyelme.
3. A hű ember kölcsönt ad szívvel, / Hamissággal senkit nem terhel;
Ez nem vész el, megáll végiglen,
Ki az igazságot kedveli, / És életét ahhoz rendeli,
Örök emlékezetben léssen.

4. És ő egy szálat se fél azon, / Hogy róla gonosz hír támadjon,
Reménysége néki az Isten,
És bátorságos az ő szíve, / Míg meglátja, hogy ellensége
Megbűnhődik, esik veszélyben.
5. Javait bőven osztogatja, / A szűkölködőket nem hagyja,
Ettől öregbül igazsága,
Ő ereje meg nem hanyatlik, / Sőt, ékesen fölemeltetik,
Becsületes nagy méltóságra.
6. Hogy ezt látja az istentelen, / Bosszankodik rajta szívében,
És ő nagy gonosz haragjában
Csikorgatja fogait szörnyen. / De ha megeped is mérgében,
Mégis elvész ő kívánsága.

” Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz. A jó ember könyörületes, és kölcsönt ad, ügyeit törvényesen intézi. Nem is fog meginogni sohasem, örökre emlékezetes lesz az igaz. Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve, bízik az Úrban. (Zsolt 112,4–7)

1. Az U - rat, ti, ő szol - gá - i,
Di - csér - jé - tek, mert ér - dem - li,
Áld - já - tok szent ne - vét mind - nyá - jan!
Di - csér - tes - sék szent fel - sé - ge,
Most és ö - rök - kön ö - rök - re
Ő szent ne - ve ál - das - sék tisz - tán.

2. Napkelettől enyészetig / Áldassék neve mindvégig, / Mert az Úr Isten a mennyekben / Regnál minden pogányokon, / Nagy dicső hatalma vagy, / Mely felülhat a szép egeken.
3. De ki volna hasonlatos / E mi hatalmas Urunkhoz, / Kinél erősebb sehhol sincsen? / Aki a mennyből alánéz / Mindenre, ami van és lesz / Itt e földön és fenn az égből.
4. A szegényt porból felveszi, / És a sárból felemeli, / Állapotát felmagasztalván. / Felemeli végezetre / A nagy fejedelmek közé / Az ő népe közt igazában.
5. Az asszony szomorúságát / Ő magtalansága miatt / Nagy vigaságra megfordítja. / Gyermekek anyjává teszi, / Szép fiakkal körülveszi, / Házát gyümölcscsel szaporítja.

1. Hogy Iz - rá - el ki - jött E - gyp - tom - ból,
Az i - de - gen nép - nek or - szá - gá - ból,
Meg - té - re Já - kób há - za.
Jú - dát Is - ten ma - gá - nak szen - te - lé,
Az Iz - rá - elt or - szá - gul föl - ve - vé,
Ő lőn ne - ki - e U - ra.

2. A tenger ezt látván hátraálla, / A Jordán vize visszafordula, / Mind hátrasietének. / A hegyek szökdöstek, mint a kosok, / És a halmok, mint a juhbarányok, / Magasan szökdösének.
3. Mi lelt téged, tenger, mit térsz hátra? / Mi lelt téged, Jordán, ki űz vissza, / Hogy elszaladsz ily igen? / Mit szóktetek, hegyek, mint báránykák, / És ti, halmok, mint a kis juhocskák, / Mért szóktok ilyen fennen?
4. Az Úrnak haragos színe előtt, / Jákób Istene haragja előtt / Mind e föld megrettenjen! / Ki a kősziklát tóvízzé teszi, / Forrásnak útját kőben repeszi, / Hatalmas erejében.

1. Nem ne-künk, U - ram, nem ne-künk en-gedd,
Ha-nem adj ne-ved-nek di-cső - sé - get,
A te nagy hű - sé - ge - dért!
Mit csú - fol - ná - nak a po-gány né-pek,
Mond - ván: „Hol va - gyon az ő Is - te - nek,
Ki meg - men - te - né ő - ket?”

2. De Istenünk ő nagy erejével, / Amit csak akar, mindent megmível
Mind mennyen és e földön.
De sok bálványuk a pogányoknak / Aranyból, ezüstből csináltattak
Embereknek kezében.
3. Szájuk vagyon nékik, de nem szólnak, / Szemük vagyon, de
semmit nem látnak:
Nincs elevenség bennük.
Kezük vagyon, de semmit nem fognak, / Lábuk is vagyon,
mégsem járhatnak,
Nem szólal az ő nyelvük.

4. De te, Izráel, Istenben bízzál, / És az Úr Istenhez ragaszkodjál:
Ő paizsod tenéked!
Áronnak háza, Istenben bízzál, / A nagy Úr Istenhez ragaszkodjál:
Ő megsegíthet téged!
5. Istenfélők, bízzatok Istenben, / Higgyetek az ő segedelmében,
Bízzatok e paizsba’!
Gondol az Úr ránk, mert szeret minket, / És Izráelhez nyújtja
kegyelmét,
Áron házát megáldja.
6. Ő megáldja a kicsinyt, a nagyot, / Kik őtet félik mint jó Urukat,
És kik szolgálják őtet.
Az Úr titeket bőven megáldjon, / Sok áldásával megszorítsa,
És minden nemzedéket!
7. A nagy Úr Isten megáld titeket, / Ki teremte a mennyet és földet
Minden szép ékességgel.
Annakokáért, akik itt élünk, / Téged, Úr Isten, áldunk, dicsérünk
Most és minden időben.

” Gondol ránk az Úr, meg fog áldani. Megáldja Izráel házát, megáldja Áron házát. Megáldja azokat, akik félik az Urat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt. (Zsolt 115,12–13)

Kiemelt versek: 1-5., 9-11.

1. Sze - re - tem és ál - dom az Úr Is - tent,
Mert meg - hall - gat - ta az én be - szé - de - met,
Kö - nyör - gé - sem - re haj - tá ke - gyes fű - lét,
E - zért i - má - dom ő - tet na - pon - ként.

2. Midőn körülvevett a halál engem,
És csaknem szörnyű kötelibe ejtett,
A pokol kínja engemet rettentett,
Bánatom nagy volt, és nagy sérelmem.
3. Segítségül hívtam az Úr nevét:
Lelkemet tartsd meg! – és ő megsegített;
Az Úr igaz, hű, és nagy ő kegyelme,
Ő megőrzi az elesetteket.
4. Nagy szükségemben mikor én valék,
Ottan megmenté nyomorult életem.
Légy csendességben te azért, én lelkem,
Szent felségének látván kegyelmét!
5. Te megmentél a haláltól engem,
Szemem sírástól, lábamat eséstől;
Az élők földén járok szünetlenül
Színed előtt, én erős Istenem.

6. Hittem Istenben, mikor így szólék,
Én szegény lelkem vala nagy ínségben,
És ezt mondtam én csüggedésemben,
Hogy hazugok már minden emberek.
7. Mit adjak az Úrnak jótettéért?
A hálaadó pohárt én felveszem,
És az Úr jótéteményét hirdetem,
Szent nevét áldom segítségéért.
8. Fogadásom az egész nép előtt
Hálaadással megadom nékie.
A híveknek halála, minden higgye,
Drága dolog az Úr szeme előtt.
9. Imádlak téged, Üdvözítőmet,
Ki engem választál szegény szolgádnak;
Nékem, szolgálóleányod fiának,
Föloldozád minden kötelimet.
10. Áldozom néked hálaadással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem,
És fogadásom, mit előtted tettem,
Megállom minden előtt vígsággal.
11. A te háznak ő udvarában,
És egész Jeruzsálemben tisztellek.
Vélem együtt az Urat dicsérjétek,
Halleluját mondjatok mindnyájan!

117 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

Az U - rat min - den nem - ze - tek,
 Di - csér - jé - tek min - den né - pek,
 Mert nagy az ő ke - gyes - sé - ge,
 Mit raj - tunk meg - e - rő - sí - tett,
 És meg - ma - rad i - gaz - sá - ga
 Mind - ő - rök - ké. Hal - le - lu - ja.

1. Ad - ja - tok há - lá - kat az Úr - nak,
Mert nagy az ő ke - gyes - sé - ge,
És nagy vol - ta szent ir - gal - má - nak
Meg - ma - rad most és ö - rök - re!
Iz - rá - el, bá - tor - ság - gal mond - jad,
Hogy meg - áll ke - gyel - mes - sé - ge;
Ir - gal - mas vol - tá - ról azt vall - jad,
Hogy meg - ma - rad mind - ö - rök - re!

2. Mondjad bízvást, Áronnak háza, / Hogy az Úrnak ő jókedve,
És megmarad irgalmassága / Most és örökön örökre.
Istenfélők, mondjátok mostan, / Hogy az Úrnak kegyessége
Megmarad ő teljes voltában / Ettől fogva mindörökre.

(118)

3. Az Úr-hoz én nagy ín - sé - gem - ben
Kö - nyö - rög - vén fel - ki - ál - ték,
És meg-hall - ga - ta ké - ré - sem - ben,
Tő - le se - ge - del - met nye - rék.
Az Úr Is - ten va - gyon én - vé - lem,
És tő - lem más - ho - vá nem tér,
Hát ki - től kell - jen né - kem fél - nem,
Mit árt - hat né - kem az em - ber?

4. Jelen vagyok velem az Isten, / Köztük, kik engem segítenek.
Megvetem őket, félre nézván, / Akik engemet gyűlölnék.
Sokkal jobb az Istenben bízni, / Hogynem valamely emberben;
Sokkal jobb benne reménykedni, / Mint földi fejedelmekben.

5. Körülvettenek a pogányok, / De az Úr nevében bízom,
És oly jó reménységben vagyok, / Hogy őket mind eltaposom.
Mint a méhek, úgy körülvettek, / De őket elverem menten,
Vélük együtt odalesz nevük, / Mint aszú tövis a tűzben.
6. Körös-körül fogtak engemet, / És kerengnek körülöttem,
De én reményilem Istenemet, / Hogy őket én mind elvesztem.
Te, ellenség, énrám támadtál, / És meg akartál ejteni,
De csak hiába munkálkodtál, / Mert éltetemet Isten őrzi.
7. Az Úr énnékem erősségem, / És én őrá éneklek;
Csak ő énnékem segédem, / És én őbenne reményelek.
A hívek vígan énekelnek / Ő hajlékukban, örömmel,
Mert jobb keze az Úr Istennek / Nagy erős dolgokat mível.
8. Az Úr megmutatja hatalmát, / Jobb karját ha felemeli,
És cselekedik nagy dolgokat, / Miket nyilván kell dicsérni.
Nem halok én meg, hanem élek, / Az Úr tetteit hirdetem.
Csak benne bízok és remélek, / Ő az én erős Istenem.
9. Az Úr megbüntete engemet, / És igen megostoroza,
De nem akará elvesztemet, / És a halálnak nem ada.
Nyissátok meg azért kapuit / Az igazság templomának,
Hogy bemenvén, nagy dicsőségit / Dicsérhessem e nagy Úrnak.
10. Mert csak ez kapuja az Úrnak, / Melyen a hívek bemennek,
Mik felnyitnak csak azoknak, / Akik igazságban élnek.
Dicsérlek téged énekekben, / Hogy engemet megalázál,
De ismét felvél kegyesen, / És engem megszabadítál.
11. E kő, amit a házépítők / Ítélték megvetendőnek,
Az épületbe helyezteték, / Lőn feje a szegeletnek.
Ez pedig az Úr Istentől lett, / Aki ezt így rendelte,
E dolognak szemeink előtt / Csudálatos hossza-vége.
12. E jeles napot őmagának / Készítette az Úr Isten,
Azért e nap jelenvoltának / Vigadva minden örvendjen!
Kérlek, Uram, hogy megőrizzed / E te Sionodat mostan,
Bírad és szerencsésé tégyed / Mindennémű dolgaiban.
13. Áldott, aki az Úr nevében / Eljöve nagy dicsőséggel!
Áldunk, dicsérünk egyetemben / Az Úrnak házanépével!
Adjatok hálát e nagy Úrnak, / Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta szent irgalmának / Megmarad most és örökre!

A

1. Az oly em - be - rek nyil - ván bol - do - gok,
Kik i - gaz - ság - gal jár - nak é - le - tük - ben,
Is - ten tör - vé - nyé - re va - gyon gond - juk,
És a - sze - rint él - nek min - den i - dő - ben,
Szent bi - zony - sá - git a - kik meg - ő - r - zik,
És az Is - tent szí - vük sze - rint ke - re - sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván, / Akik hamisságot nem cselekednek, / De mindenkor az Úr útjaiban
Járnak, és szent ártatlanságban élnek. / Meghagyta, hogy a te parancsodat / Jól megőrizzük, minden mondásodat.
3. Vajha én oly boldoggá lehetnék, / Hogy járhatnék a te szent utaidban, / És engedhetnék szent törvényednek!
Ha te parancsod nézhetném valóban, / És azt szívemben bizony-nyal hinném, / Hogy soha semmi szégyenbe nem esném!
4. Hálát adok néked teljes szívből, / Hogy megtanítasz te ítéletidre, / Melyek tiszták minden hiba nélkül!
Megtartom, és gondom lesz törvényidre, / De kérlek téged, ó, én Istenem, / Hogy soha örökké ne hagyj el engem!

- B 5. Beszéld el, mit tégyenek az ifjak, / Hogy élhessenek ők feddhetetlenül? / Szent ígéd szerint újtukat szabják.
Én téged kerestelek szüntelenül; / Kérlek, Úr Isten, teljes szívemből: / Eltévelyednem ne hagyj törvényedtől.
6. A te ígédet rejtem szívemben, / Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged, / De megmaradjak te ösvényedben,
Minden dolgomban megtartom törvényed. / Ó, áldott Isten, taníts engemet, / Hogy igazán értsem rendelésedet!
7. Ítéletedet én ajakimmal, / És a te szádnak ő kegyes beszédét / Előszámlálom hálaadással,
Szent kötéssel biztatom én szívem; / Bizonyságidon örvendez lelkem, / Mik gazdagságnál kedvesebbek nékem.
8. Szüntelen nékem gyönyörűségem / Vagyon csak a te parancsolatidban, / Te útjaidat gyakran említem,
Hogy el ne essem valaha azokban. / Szent igazságodban minden kedvem, / És te ösvényed én el nem tévesztem.
- C 9. Cselekedd ezt szolgáloddal kegyesen, / Hogy én élhessek tovább e világban, / És szent ígédet megtartsam híven!
Én szemeimet nyisd meg világosan, / Hogy a te törvényed megtekintsem, / És annak csudáit eszembe végyem!
10. Míg itt, e földön én járok-kelek, / Ne rejtse el tőlem parancsolatidat, / Kívánságomban mert elepedek,
És igen vágyom szent igazságodat! / Ítéletedhez az én szívemben / Nagy kívánságom volt minden időben.
11. A kevélyeket, Uram, megrontod, / Átkozottak és büntetésre méltók, / Akik megvetik parancsolatod.
Forduljon el rólam ő gyaláztatjuk, / Kik csak azért gyalázzák szolgálodat, / Mert megőrzi a te bizonyágidat.
12. A fejedelmek énreám törnek, / Ha összegyűlnek, de a te hű szolgálád / Szentségét nézi ítéletednek,
Amely szívemnek igaz örömet ad. / Bizonyságid nékem vigasságim, / És minden dolgomban tanácsadóim.

D

13. De lám, a por - ban he - ver é - le - tem,
Mint - ha vi - tet - ném majd a ko - por - só - ba;
Szent i - géd sze - rint é - lessz meg en - gem!
Út - ja - i - mat mi - dőn e - lő - szám - lál - va
Fel - ki - ál - ték, te nyom - ban fe - lel - tél;
Ren - de - lé - sid - re ta - nít meg jó - kedv - vel.

14. Add értenem parancsolatidat, / Hogy elmélkedjem a te csodáidról! / És elmémben foglalom azokat,
Szívem keserűség miatt kicsordul! / Ígéreted szerint segíts engem, / Hogy tőled ismét megerősíthessem!
15. A hamis útról, Uram, téríts el, / Törvényeidnek vezérelj útjára, /
Min ember járhat szép csendességgel!
Juttass kegyesen szent igazságodra! / Ítéletedet én elfogadom, /
És igazságod szemem előtt tartom.
16. Bizonyosságidra hajtom szívemet, / És életemet aszerint rendelem.
/ Szégyenvallástól ments meg engemet!
Mivel most kitárod bennem én szívem, / Parancsolatidra lesz nagy gondom, / És víg örömmel azokat megtartom.

- E 17. Én Istenem, taníts útjaidra, / Hogy szent törvényedre gondot viseljek, / És azokat megtartsam mindenha!
Adj értelmet, Uram, igazgass, kérlek, / Hogy törvényedet őriz-
zem híven, / És mindenkor megtartsam én szívemben.
18. Vezess, hogy benned leljem örömöm, / Mutasd meg parancso-
latid ösvényét, / Mert azokban igen gyönyörködöm!
Te rendelésedre hajtsad szívemet! / Szent bizonyágid vegyem
eszembe, / És ne hagyj esnem telhetetlenségbe!
19. Fordítsad el az én szemeimet, / Hiábavalókat hogy ne nézzenek;
/ A te utadban éltes engemet!
Bétöltését láttasd ígéretednek / Szolgáddal, aki tégedet tisztel /
És mindenkor fél alázatos szívvel.
20. Végy el rólam minden gyalázatot, / Melytől én igen félek és ret-
tegek! / Ítéletid jók s csodálatosak,
Én megtanulni igen örvendezek. / Gyönyörködik törvényedben
szívem, / És igazságban éltes, Uram, engem!
- F 21. Forduljon hozzám, Uram, kegyelmed, / És segedelmed adjad,
hogy láthassam! / Ígéretedből vélem ezt tegyed,
Hogy szájukat azoknak befoghassam, / Akik engemet gyaláz-
nak szörnyen, / Mert bízom a te szent ígéretedben!
22. Szent, igaz igéd ne vedd el tőlem, / Hogy az mindenkor legyen
az én számban! / A te beszéded én reménységem,
Te törvényedet szívemben foglalván. / És azt megtartom én
minden módon, / Aszerint élvén most és mindenkoron.
23. Szüntelen járok én nagy örömmel, / Mert parancsolataidat kö-
vetem; / Szívem mindenkor azokra figyel.
A királyok előtt bizvást beszélem / A te bizonyágidat, melyek-
től / Nem rettenek meg, nem félek szégyentől.
24. Gyönyörködöm a te törvényedben, / Szent parancsolataidat
szeretem / Mindenek felett egész életemben.
Én kezeimet készen felemelem / A te kegyelmes parancsaidra, /
És én azokról beszélek mindenha.

G

25. Gon-dold meg azt, és jus-son e - szed - be,
A - mit szol-gád - nak egy-szer meg-í - gér - tél,
Jó re-mény-sé - get ad - ván szí - vem - be!
Min - den ín - ség - ben va-gyok bá - tor szív - vel,
Mert szent be - szé - ded bi-zony en - ge - met
Meg - ú - jít, és meg - tart - ja é - le - te - met.

26. A kevély népek csúfolnak engem, / És nevetnek, de nem gondolok vélek, / Hogy törvényedet azért megvetném,
De a te ítéletidre tekintek, / Melyeknek örök voltát jól tudom, / És magamat azokkal vigasztalom.

27. És miként az istentelen népek, / Kik elszakadtak a te törvényedtől, / Gondolatimnak nagy bút szereznek:
Emlékezésem a te szerzésedről / Ének volt nékem nagy örömben, / Bujdosásimnak minden ő helyükben.

28. Sem éjjel, sem nappal meg nem szünöm / A te nevedről gyakran emlékezni; / Szent parancsolatidat keresem,
Főképpen erre szoktam vágyakozni. / Minden előtt magamban elszántam, / Hogy a te törvényedet én megtartsam.

- H 29. Hiszem, te vagy az én örökségem, / Teljes erőmmel azért azon
lések, / Hogy a te igédet megőrizzem.
A te színed előtt szívből könyörgök: / Kegyelmezz meg, Úr Is-
ten, énnekem, / Mert ígéreted megvigasztal engem!
30. Jól meggondolom az én utamat, / Hogy a jó útról el ne tévelyed-
jem; / Arra vezérlem minden gondomat,
Bizonyáságra lábamat térítem. / Igen sietek, nem kések semmit,
/ Hogy megtarthassam szent parancsolatid.
31. Megfosztottak az istentelenek, / Elpusztítának, de mindazonál-
tal / Törvényid tőlem nem felejtetnek.
Éjfélkor is fölkelek vigassággal, / És tégedet dicsérlek és áldlak /
Ítéletéért szent igazságodnak.
32. Az oly népekhez adom magamat, / Kik téged félnek, és tereád
néznek, / És megtartják parancsolatid.
Bőségével te kegyelmességednek / Teljes e világ, azért, én Uram,
/ Szent törvényedre tőled taníttassam!
- I 33. Íme, szegény szolgáladdal jót tettél, / Szent ígéreted szerint meg-
segítél, / Min most is örvendek tiszta szívből.
Taníts, és áldj engem jó értelemmel! / Engedd meg nékem isme-
retedet, / Mert igaznak ismerem törvényedet.
34. Mielőtt büntetésed szenvedtem, / Az igaz utat elvétettem vala, /
Most életem igédhez rendelem,
Szorgalmatossággal tekintek arra. / Uram, kegyelmes és irgal-
mas vagy, / Azért szerzésedre engemet oktass.
35. Ellenim rólam hamisan szólnak. / De én megtartom te szent
törvényedet, / Megőrizem parancsolatidat.
Gonosz a szívük és megkeményedett, / Én pedig a te szent tör-
vényedben / Gyönyörködöm mind egész életemben.
36. Jómra lett nékem, hogy megalázál, / Hogy megtanuljam a te
törvényedet, / Min igyekezem nagy óhajtással.
Aranyt, ezüstöt és egyéb effélét, / Mit az emberek nagyra be-
csülnek, / Törvényedhez képest tartok semminek.

K

37. Ke - ze - id - del for - mál - tál en - ge - met,
Ta - níts meg a - zért pa - ran - cso - la - tid - ra,
Hogy tör - vé - nyid - nek tud - jam ér - tel - mét.
És e - zen in - dul - nak nagy vi - gas - ság - ra
Az is - ten - fé - lők, lát - ván e dol - got,
Hogy i - géd - be ve - tem bi - zo - dal - ma - mat.

38. Igaz vagy, Uram, ítéletidben, / Tudom, hogy senkit nem bűntetsz méltatlan, / Engem is méltán bűntetsz ekképpen.
Kérlek, cselekedjed ezt irgalmadban, / Hogy én megvigasztaltassam megint / Szolgádnak mondott ígéreted szerint!
39. Nagy irgalmadat mutasd meg nekem, / Hogy éljek, mert csak a te törvényedbe' / Vagyon minden én gyönyörűségem.
A kevélyek essenek nagy székelyben, / Kik engem hamis okkal terhelnek, / De én a te törvényedről beszélek.
40. Térjenek hozzám mostan mindenek, / Kik téged félnek, törvényed tisztelik, / És a te bizonyágidnak hisznek!
Tiszta én szívem, el sem tévelyedik, / De megtartja a parancsot, / Hogy ne valljak szégyent, se gyalázatot.

- L 41. Lelkem elfogy nagy kívánságában, / Midőn várom a te segedel-
medet; / Bízván igédnek fogadásában,
Elfárasztom bár az én szemeimet / Nagy várakozás miatt, így
szólva: / Mikor vigasztalsz meg engem valóba?
42. Noha én csaknem hasonló vagyok / Füstben megszáradt, el-
aszott tömlőhöz, / Szerzéseitere mégis gondolk.
Meddig kell várnom, mikor látsz ügyemhez? / Meddig halasz-
tod ítéletedet, / Hogy megbüntesd én ellenségeimet?
43. A kevélyek, kik szent törvényedet / Megvetik, titkon nekem
vermet ásnak, / De ha tekintjük szent szerzésidet,
Parancsolatid mind jók és igazak. / Nagy méltatlanul kergetnek
engem, / Tarts meg azért, és légy én segedlmem!
44. Csaknem elvesztének ők engemet, / És majd ugyan eltörlének e
földről, / Mégsem hagyom el szent törvényedet,
Tartsd meg én éltem kegyelmességedből, / Hogy megtartsam
Felséged kötésit, / És megőrizzem minden bizonyágít.
- M 45. Mindörökké, Uram, a te igéd / Megáll és megtart a magas
mennyeiben, / Azonképpen isteni hűséged
Megmarad örökre minden időben, / Mint a széles föld, mit te
alkottál, / Mely ő helyében mindenkoron megáll.
46. Mind ma és mindörökké megállnak, / Amiket te rend szerint
teremtettél, / És teneked mindenképpen szolgálnak.
Hogyha magamat a te törvényeddel / Nem vigasztaltam volna,
már régen / Elvesztem volna én nagy ínségemben.
47. Nem felejttem el szent törvényedet, / És gondot tartok parancso-
latidra, / Mert te azokban éltetsz engemet.
Tekints, Uram, kegyelmesen szolgálra! / Légy segítségem, mert
tied vagyok, / És törvényednek őrzésire vágyok.
48. Istentelenek énreám titkon / Leselkednek, és törnek életemre. /
Én elmélkedem bizonyágidon,
És minden dolgot ha megnézek végre, / Látom, hogy mindenképpen
elmulandók, / De a te törvényid megmaradandók.

N

49. Nagy sze - rel - mem va - gyon tör - vé - nyed - hez,
 Mely - ről na - pon - ként ö - rö - mest be - szé - lek,
 Mert ez né - kem víg ö - rö - met sze - rez;
 Te pa - ran - cso - la - tid böl - cseb - bé tesz - nek
 En - ge - met min - den el - len - sé - gim - nél,
 Mert meg - ma - rad - tam a te tör - vé - nyed - nél.

50. Tudósabb vagyok tanítóimnál, / Akiket már nagy bölcseknek tart minden, / Mert bizonyságod elmémben megáll.
 Még a véneknél is bölcsőbb vagyok én, / Mert te törvényed szem előtt tartom, / És elmémet attól el nem fordítom.
51. Minden hamis utat elkerülök, / Lábam ne járjon a gonosz ösvényen; / Igéd megtartásának örülök,
 Ítéletidet tekintem szüntelen. / Azoktól soha el nem távozom, / Kik által én tetőled tanítatom.
52. A te beszéded ékes és drága, / Még a méznél is édesebb én számba', / Kimondhatatlan gyönyörű volta.
 Igédben van bölcsességem alapja; / Bölcsességemet abban keresem, / A hamisságnak ösvényit megvetem.

- O 53. Óránként fáklýám nékem szent ígéd, / Mely világot tart nékem
útjaimban, / Hogy egyenesen járjam ösvényed,
Amelyen én járhatok bátorságban. / Megesküszöm, és néked
megállom, / Hogy igazságodnak jussát megtartom.
54. Felette igen megnyomorodtam, / Enyhíts meg, és végy fel engem
ismétlen, / Amint nekem megígérted, Uram!
Az áldozat, mit szájam neked téssen, / Kérlek, hogy legyen ked-
ves tenálad, / Ítéletedet én tudtomra adjad!
55. Oly nagy veszélyben forog életem, / Hogy tenyeremben hordo-
zom lelkemet, / Szent törvényedet mégsem felejttem.
A hitlenek, kik gyalázzák nevedet, / Tört vetnek nékem minde-
nütt széjjel, / Szent szerzésidtól mégsem távozom el.
56. Bizonyásídat örökül bírom, / És azokat tartom drága kincsem-
nek, / Azokban lesz minden vigasságom!
Szívemet hajtom a te törvényednek / Megtartására minden idő-
ben, / És azokat megőrzöm mindvégiglen.
- Ö 57. Ösztönösen gyűlölöm azokat, / Akik mindenkor csak gonoszt
gondolnak, / De szeretem én a te utadat,
És csak tégedet tartlak oltalmamnak. / Ígéretedben van remény-
ségem, / A te szent ígéd paizsom énnékem.
58. Gonosztevők, menjetek el tőlem, / Mert én azt mind meg aka-
rom tartani, / Amit az Isten parancsol nekem!
Ígéd szerint siess engem táplálni, / Hogy élhessek, légy velem,
Úr Isten, / Ne szégyenüljek meg reménységemben!
59. Légy gyámolom, adj jó békességet, / Úgy leszen kedves énnekem
törvényed, / Abban keresem én örömet!
Mindazokat te bizony elveszejtéd, / Kik elhajolnak igazságodtól,
/ És járnak minden dolgukban álnokul.
60. Gonoszakat te elvetsz a földről, / Mint a salakot vagy ércnek
szemétjét. / Szent bizonyásíid szeretem szívből!
Félelmében szívem előtted reszket! / Testem elepedt nagy rette-
gésbe', / A te kemény ítéletedre nézve.

(119)

P

61. Bé - ké - te - len - ség nin - csen ked - vem - re,
És i - gaz - sá - gát meg - a - dom min - den - nek;
Ne adj a - zért a - zok - nak ke - zük - re,
A - kik en - ge - met szün - te - len ker - get - nek!
Szol - gá - dat min - den jó - ra ve - zé - reld,
És a ke - vé - lyek el - len vé - del - mez - zed!

62. Az én szemeim elfogyatkoztak, / Úgy nézik, várják te segedel-
medet, / Óhajtják igazságát szavadnak,
Ne késsél, Uram, segíts meg engemet! / Szegény szolgáloddal tégy
kegyelmesen, / Taníts igédre, oktass törvényedben!
63. Szolgád vagyok, adj értelmet nekem, / Hogy érthessem a te bi-
zonyosságodat, / És jó értelmében gyönyörködjem!
Ideje, Uram, hogy láttasd dolgodat, / Mert helye nincs már az
igazságnak, / A te törvényid mind eltiportatnak.
64. Azért a te szent tanításodat / Tiszta aranynál is inkább szeretem,
/ Mindennél feljebb tartom azokat,
Életemet én aszerint rendelem, / Mert igaznak tartom minden-
képpen, / A hamis ösvényt gyűlölöm erősen.

- R 65. Telve bizonyságid nagy csudákkal, / Hogy azért megtarthassam
én szívemben, / Azon igyekszem nagy buzgósággal.
A te igéd, ha kik veszik eszükben, / Sötét szíveket megvilágosít,
/ Együgyűeket bölcsességre tanít.
66. Felfohászskodom gyakran én számmal, / Mert én azt teljes szí-
vemből kívánom, / Hogy törvényedet értsem bizonynyal.
Tekints reám, és könyörülj szolgálodon! / Irgalmazz nékem, lám,
nagy jókedved / Azokhoz, akik szeretik szent neved!
67. Szent igédben vezérelj utamat, / És őrizz engem minden hamis-
ságtól, / Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat;
Ments meg a népek nyomorgatásától, / Hogy törvényedet öröm-
mel nézzem, / És parancsolatidat megőrizzem.
68. Világosítsd meg orcád szolgálodon, / És taníts meg, hogy én jól
meggondoljam, / Beszéded engem mire tanítson!
Könnyhullatásom szememből azértan / Mint patak ömlik,
merthogy a népek / Becsületet nem adnak törvényednek.
- S 69. Summa szerint, Uram, te igaz vagy / Mindennémű te cselekedede-
tedbe', / Ítéletednek igazsága nagy.
Te igazságod vehetik eszükbe, / Bizonyosságidat akik megnézik, /
És parancsolatidat megőrizik.
70. Megöl a bú nagy indulatomban, / Midőn tekintem a te szent
igédet, / Hogy az ellenség csúfolja bátran,
És elfelejti minden beszédedet. / A te szent igéd igen szép tiszta,
/ Szolgád azért szereti és megtartja.
71. Én kicsiny és megalázott vagyok, / De mégsem felejttem el törvé-
nyedet, / Sőt, mindenütt arra gondot tartok.
Szent igazságidnak nem látják végét, / Mert mindörökké ők
megmaradnak; / Törvényed törvénye az igazságnak.
72. Üldöztetem, és vagyok ínségben, / De nem gondolván az én
bajaimmal, / Nagy örömöm van te törvényedben.
Te igazságod mindörökké megáll, / Melyet jelents meg nékem
kegyesen, / És bátorságos leszek életemben.

(119)

T

73. Tel - jes szív - ből hoz - zád e - se - de - zem,
U - ram, hall - gass meg en - gem ke - gyel - me - sen,
Hogy ren - de - lé - si - det meg - ő - riz - zem!
Kér - lek, sza - ba - díts meg en - gem, Úr Is - ten,
Én pe - dig úgy i - gye - ke - zem a - zon,
Hogy bi - zony - sá - gid meg - tart - sam jó mó - don.

74. Gyakorta reggel, virradat előtt / Könnyörgésemben tehozzád
kiáltok, / Igédbe vetvén reménységemet.
Még mielőtt elmennek a virrasztók, / Az én szemeim tereád
néznek, / És a te szent igédről elmélkednek.
75. Kegyességedért halld meg beszédem, / Tartsd meg életem a te
jóvóltodból, / Hadd vidámuljon meg az én szívem,
Mert sok hitetlen nép ellenem fordul, / És engem szertelen sa-
nyargatnak, / De a te törvényedtől távol vannak.
76. De te énhozzám, Uram, közel vagy, / És te igédből tudom ré-
ges-régen: / Szent törvényednek igazsága nagy,
Te bizonyságid fundáltattak szépen. / Hogy örökké megmarad-
nak, tudom, / És jól értem, azért nyilván kimondom.

- U 77. Vedd eszedbe én nagy ínségemet, / Én bajaimból, Uram, szabadíts meg, / Mert nem felejttem el törvényedet!
Fogadd fel ügyemet, és védelmezz meg, / Megtekintvén szent ígéretedet, / A halál ellen tartsd meg életemet.
78. A gonoszoktól, minden elhiggye, / A segítség, üdvösség távol vagyon, / Mert ők nem néznek szent szerzésidre.
Szent irgalmasságod nagy mindenkoron! / Uram, tarts meg engemet, hogy éljek / Nagy igazságából ítéletednek.
79. Bizonyosságodat én nem hagyom el, / Noha énreám nagy sok népek törnek, / Kik gyűlölnek és kergetnek szíjjel;
Ó, mily sérelmes ez az én szívemnek, / Hogy ellenségi az igazságnak / A te igéddel semmit nem gondolnak!
80. Törvényidet én igen szeretem, / És soha el nem távozom azoktól; / Kegyességedből tartsd meg életem!
Te igaz beszéded mindent felülmúl; / Szent ítéleti igazságodnak / Mostan és mindörökké megmaradnak.
- Ü 81. Űznek, kergetnek a fejedelmek, / Noha senkinek semmit nem vétettem; / Szent ígédttől szívemben rettegek,
Ígéretedben örvendez én lelkem, / Mint aki talál nagy gazdagságot, / Vagy aki megnyer sok nagy drágaságot.
82. A hazugságot igen gyűlölöm, / Semmit e földön inkább nem utálok, / De a te törvényedet szeretem,
És igazságán oly igen vigadok, / Hogy meggondolván ítéletedet, / Naponként hétszer dicsérlek tégedet.
83. Nagy békességük vagyon azoknak, / Kik szeretik a te szent törvényedet, / Semmi veszélyben el nem botlanak.
Várom, Uram, a te üdvösségedet! / Abban forгатom minden gondomat, / Hogy cselekedjem parancsolatidat.
84. Bizonyosságra gondot tart lelkem, / Mert én oly igen szeretem azokat, / És én csak azokban gyönyörködöm,
Rendelésidben gyakorlom magamat. / Előtted vagyon egész életem, / Nincsen elrejtve tőled én ösvényem.

(119)

Z

85. Zen - gö ki - ál - tá - som jus - son hoz - zád,
És i - gaz - sá - go - dat ad - jad ér - te - nem,
Mint szent i - géd - ben te meg - fo - gad - tad!
Jus - son e - lőd - be én e - se - de - zé - sem,
Sza - ba - díts meg min - den ín - sé - gem - ből,
A te ré - gen tett szent í - gé - re - ted - ből!

86. Ha én megtanulom szerzésedet, / Az én ajakimmal dicsérlek
téged, / Hirdeti nyelvem te szent ígédet,
Mert minden törvényed és ígéreted / Merő hűség és tiszta igaz-
ság, / Nem találtatik abban semmi hívság.
87. Ments meg, Uram, engem kezeiddel, / Légy erősségem, segedel-
mem nékem, / Mert törvényedet szeretem szívvel!
Üdvözítésed várom, én Istenem, / Melyben vetettem reménysé-
gemet, / Mert igen kedvelem szent törvényedet.
88. Éltét csak azért kívánja lelkem, / Hogy ő tégedet, Uram, dicsér-
hessen, / Ítéleted legyen segedelmem!
Mint elveszett juh, bujdosom e földön. / Uram, keress meg en-
gem, szolgálodat, / Nem felejttem el parancsolatidat!

Én az Úr Is - ten - hez ki - ál - ték,
Mi - ko - ron nagy ín - ség - ben va - lék,
És be nem fo - gá az ő fű - lét.
Hall - gasd meg, U - ram, ké - ré - se - met!
A né - pek - nek ha - zug szá - já - tól,
Ha - mis nyel - vek gya - lá - zat - já - tól,
É - le - te - met e ve - szély - től
Tartsd meg ke - gyel - mes - sé - ged - ből!

1. Sze-mem a he-gyek-re ve-tem,
On-nan fe-lül né-kem
Min-den se-ge-del-mem.
Is-ten az én re-mény-sé-gem,
Ki az e-get for-mál-ta,
És e föl-det al-kot-ta.

2. Lábad botlani nem hagyja, / És aki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az, / Izráelnek vigyázója, / Mert az nem aluszik el, De rájuk gondot visel.
3. Az Úr téged megőrizzen, / Kezet rád terjesztvén Árnyékkal befedjen! / Hogy a nap ő hévségében, / Néked ne ártson éjjel A hold az ő fényével!
4. Az Úr őrizze örökké / Lelkedet eséstől, Mentse meg veszélytől! / Az Úr híven megőrizze / A te kimenésedet És te bejövésedet!

1. Ör - ven - dek az én szí - vem - be'
E kí - vá - na - tos hírt hall - ván,
Hogy mi be - mé - gyünk ez - u - tán
Az Is - ten la - kó - he - lyé - be,
Je - ru - zsá - lem, ka - pu - id - ban
Mi lá - ba - ink - kal meg - áll - ván.
A Je - ru - zsá - lem jól meg - é - pült
Sok é - kes é - pü - le - tek - kel,
Hol - ott szép pol - gá - ri rend - del
Min - den - fé - le nem - zet egy - be - gyült.

2. Légyen te kőfalaidban / Csendesség és jó békesség, / Az emberek
közt egység; / Jó szerencse házaiddban! / Az én atyámfiáiért /
És ott lakó feleimért / Adjon Isten jó békességet! / Szentségiért
én e helynek, / Mely szeretett az Istennek, / Minden jót kívánok
tenéked!

1. Te - hoz - zád sze - me - i - met, Úr Is - ten,
E - me - lem az ég - ben!
Mint szol - gá - nak sze - me - i nyit - va van - nak,
És az Úr - ra vi - gyáz - nak,
Mint a szol - gá - ló - le - ány asz - szo - nyá - ra
Te - kint min - den ó - rá - ba',
Úgy néz - nek sze - me - ink az Is - ten - re
És ő ke - gyel - mé - re.

2. Kegyelmezz, Uram, kegyelmezz nekünk, / Mert nincs becsületünk!
/ Minden oly szertelenül gyaláz minket, / Melynél jobban nem lehet.
/ Kevély népek minket szörnyen nevetnek, / Rajtunk csúfságot űznek;
/ Gyalázó szókkal úgy illetetünk, / Mikkel eltelt lelkünk.

1. Az Iz - rá - el ezt nyil-ván mond-hat - ja:
Hogy - ha Is - ten nem lett vol - na ve - lünk,
Ha ő nem lett vol - na se - gít - sé - günk,
Mi - dőn az em - be - rek so - ka - sá - ga
Nagy ke-gyet-len tá - ma-da el - le - nünk,

2. Elnyeltek volna ők elevenen, / Úgy reánk gerjedt az ő haragjok. /
Minket teljességgel a nagy habok / Elborítottak volna hirtelen, /
Ránk omlottak volna nagy patakok.
3. A nagy árvíz reánk rohant volna, / Elnyelte volna a mi éltünket. /
Dicséret Istennek, hogy ő minket / Az ő foguktól megszabadíta, /
Hogy ők meg ne ennének bennünket.
4. Miképpen elszalad a madárka / A madarász töriből, akképpen /
Megszabadulánk, a tört elszegvén, / Mert életünknek az Úr oltal-
ma, / Ki mennyet, földet teremtett bölcsen.

1. A - kik bíz - nak az Úr Is - ten - ben
Nagy és e - rős hit - tel,
A - zok nem vesz - nek el
Sem - mi - né - mű ve - sze - de - lem - ben,
Mint a Si - on he - gye, meg - áll - nak,
Nem in - ga - doz - nak.

2. És mint a nagy Jeruzsálemet / Hegyek körülvették / És nagy kerítések, / Akképpen Isten az ő népét / És ő híveit körülveszi, / És jól megőrzi.
3. Mert az övét ő nem hagyja / A hamis kezében, / És semmi ínségben. / Mindenki önmagát megóvjá, / Hogy a hitetlenekkel egybe / Ne essék bűnbe.
4. Jelen van a jószívűekkel, / De a hitleneket / És ő ösvényüket / Elhagyja a gonosztévőkkel. / Ő híveinek békességet, / Ád csendességet.

1. Mi - kor a Si - ont az Is - ten
Fog - ság - ból ki - ho - zá hí - ven,
Úgy men-tünk, mint egy á - lom - ban,
Víg ne - ve - tés volt szá - junk - ban.
Di - cse-ked-tünk a mi nyelvünk-vel,
És é - ne - kel-tünk nagy ö - röm - mel;
A po - gány közt min - den mond - ta:
Ez nyil - ván az Is - ten dol - ga.

2. Az Úr mutatá hatalmát, / Mivelünk tett sok nagy csodát, / Azért
őt dicsérjük itten, / Örvendezzünk szíveinkben! / Hozd ki, Úr Is-
ten, a többit is, / Vesd végét ő fogságuknak is, / Mint az erős, zúgó
széllel / Mind e föld megszárad széjjel.
3. Akik nagy könnyhullatással / Magot vetnek, nagy bánattal, / Ara-
táskor azok széjjel / Majd aratnak víg örömmel. / Sírva mennek
ki a vetésre, / A magot hintik keseregve, / De a jó kévéket aztán /
Béhordják nagy vigasságban.

1. Hogy - ha em - ber há - zat é - pít
Is - ten se - ge - del - me nél - kül,
Ott a mun - ka hi - á - ba kél.
Ha Is - ten nem ör - zi né - pét,
És a vá - rost meg nem óv - ja,
Az ör - zők - nek sem - mi hasz - na.

2. Hiába keltek fel reggel, / Nagy későn feküdni menvén, / Alig esztek a kenyérben, / Mit kerestek verejtéssel, / Holott kit az Isten szeret, / Annak könnyen ad eleget.
3. Akinek gyermeki vannak, / Szép ajándékkal láttatik, / Mely az Istentől adatik. / Kedves áldása az Úrnak: / Láthatja ő magzatait, / Önnön méhe gyümölcseit.
4. Ó, mely drága adományok, / Hogy az ily apró gyermekek / Ékesen felnevelkednek, / A fiak pedig olyanok, / Mint nyilak a jó kézívben, / Az erős vitéz kezében.
5. Nyilván boldognak mondatik, / Ki bővölködik azokkal, / Rakva ő tegze nyilakkal. / Szégyen őrajtuk nem esik, / Ha ő kevély ellensége / Hangosan szólal ellene.

1. Bol - dog az em - ber nyil -ván, Ki az Is - tent fé - li,

Ő út - ja - i - ban jár -ván, Ős - vé - nyit ked - ve - li.

Mert ma - ga - dat táp - lá - lod Ke - zed munká - já - val,

Is - ten meg - áld - ja dol - god, Lát jó ál - la - pot - tal.

2. Házadban feleséged, Mint a szőlővessző,
Szép gyümölcsöt hoz néked, Ha eljő az idő.
Meglátod gyermekidet Te asztalod körül,
Renddel, mint olajvesszőt, Kikben szíved örül.
3. Ez igen szép ajándék, Mit az Isten enged
Az őbenne hívőknek, Akiket ő szeret.
És végre te meglátod Fiadnak fiait,
A Sionnak csudálad Nagy szép békességit.

129 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Én if - jú - sa - gom - tól fog - va en - gem
Sa - nyar - gat - tak, mond - hat - ja az Iz - rá - el,
Rég - tőlők sok bút sze - rez - tek né - kem,
Még - sem pusz - tít - hat - tak el tel - jes - ség - gel.

2. De az igazságnak jó Istene
Elszaggatta az ellenség kötelét;
Kik irigykednek Sion hegyére,
Nagy szégyenség térítse hátra őket!

1. Te-hozzád tel-jes szív-ből Ki - ál-tok szün-te - len:

E siralmas mély-ség-ből Hallgass meg, Úr Is - ten!

Nyisd meg te fü - le - i - det, Mi-dőn té-ged hív-lak,

Tekintsd meg én ü - gye-met, Mert ré-gen ó - hajt-lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint / Minket büntetnél meg:
Uram, e világ szerint / Ki állhatna úgy meg?
De a te irgalmad nagy / A téged félőkön,
És igen türelmes vagy, / Hogy dicsérjen minden.
3. Énnékem reménységem / Vagyon csak Istenben,
És bízik az én szívem / Ő szent igéjében.
Én lelkem erős hittel / Az Urat óhajtja,
Mint a virrasztó éjjel / A virradtat várja.
4. Izráel, az Istenben / Vesd reménységedet,
Mert szent irgalma bőven / Nagy messze kiterjedt.
Megsegít ő mindenben, / Hívein könyörül,
Az Izráelt kegyesen / Kimentí bűnéből.

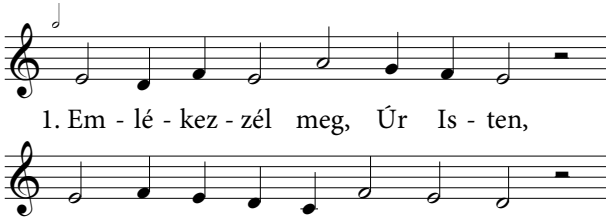
131 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. U - ram, nem űz nagy - ra szí - vem,
Sze - mem nem néz túl ma - gas - ra;
Nem tö - rek - szem oly dol - gok - ra,
Mik fe - lül - ha - lad - nak en - gem.

2. De szívemből kivettem / Mindenféle kevélységet,
Oly nyugodt már az én lelkem, / Mint gyermek anyja ölében.
3. Izráel, az Úr Istenbe / Vessed minden reménységed!
Megtartódnak csak őt higgyed / Mostan és minden időben!

132 szöveg: Th. de Bèze | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

1. Em - lé - kez - zél meg, Úr Is - ten,
Dá - vid - ról és ín - sé - gé - ről,

2. Ezt, úgymond, én megfogadom, / Hogy nem megyek be házamba, / Se le nem fekszem ágyamba, / Szemeimet be sem hunyom, / Szempillámat le sem zárva;
3. Nyugalmam addig nem leszen, / Míglen helyet nem keresek / A Jákób nagy Istenének, / Holott sátort szerzek szépen, / Hol dicsősége lakozzék.
4. A Dávidnak az Úr Isten / Megesküdt mint szolgájának, / És ő bízvást hihet annak: / Ím, a te nemzedetből én / Székedre királyt állítok!
5. És aztán a te gyermekid / Megtartják szövetségemet / És bizony-ságtételimet, / És örökké a te széked / Kapják mint örökségüket.
6. Mert e Siont az Úr Isten / Választá lakóhelyének, / Mondván: E hely kell kedvemnek, / Itt lakom minden időben; / Ez helye jótet-szésemnek.
7. Én őket megelégitem, / Kenyért adok a szegénynek, / Ruhájába üdvösségnek / Papjait felöltöztetem; / Örömük lesz a híveknek.
8. Fölnevelem ez egy magvát / Az én szolgámnak, Dávidnak, / Kit én fölkentem magamnak. / Fölkészíttettem lámpását, / Hogy lássa világát annak.
9. De viszont ő ellenségit / Öltöztetem nagy szégyenben, / Midőn a koronát fején / Meglátják, és dicsőségit, / Hogy megvirágozik ékesen.

Í - mé, mily jó és mily nagy gyö-nyö-rű - ség

Az a - tyá - fi - ak közt az e - gye - nes - ség,

Ha bé - ké - vel e - gyütt lak - nak.

Mint a bal - zsam - o - laj, ők o - lya - nok!

Meg - áld - ja az Úr az i - lye - ne - ket,

Né - kik ád hosz - szú é - le - tet.

1. Úr - nak szol - gá - i mind - nyá - jan,
Áld - já - tok az U - rat ví - gan,
Kik az ő há - zá - ban éj - jel
Vi - gyáz - ván, vagy - tok hű - ség - gel.

2. Felemelvén kezeteke,
Dicsérjétek Istenteket,
Szívből néki hálát adván,
Őt áldjátok minduntalan!
3. Megáldjon téged az Isten
A Sionról kegyelmesen,
Ki teremtette az eget,
A földet és mindeneket!

1. Áld - já - tok az Úr ne - vét,
A - kik ne - ki szol - gál - tok!
Ma - gasz - tal - já - tok ő - tet,
Kik hű szol - gá - i vagy - tok,
Kik ál - lo - tok há - zá - ban,
És jár - tok tor - ná - ci - ban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, / Áldjátok ő szent nevét,
Mert ő igen jókedvű! / Jákóbot mint ő népét,
Izráelt kiválasztá, / Örökévé foglalá.
3. Mert tudom, hogy ez Isten / Erősb más isteneknél,
Hatalma nagy mindenén; / Isteni beszédével,
Amit akar az égen, / Megtészi földön, vízen.
4. Ki e világ végétől / Támaszt súlyos felhőket,
Villámokat küld felül, / Midőn bocsát esőket;
Szeleit rejtekükből, / Kiküldi erejéből.

5. Megáll örökké neve / És szent emlékezete.
Ítéli hatalmában, / Népét igazságában;
Szolgáinak az Isten / Megkegyelmez kegyesen.
6. A pogányok bálványi / Ezüstből és aranyból,
Kézzel szoktak öntetni, / Csak semmik, bár nézd meg jól.
Szájukkal ők nem szólnak, / Ő szemükkel nem látnak.
7. Nem hallanak fülükkel, / Az ő szájuk nem lehel.
Hozzájuk mind hasonlók / Az ily képet formálók,
Kiknek ő reménységek / Efféle bálványképek.
8. Kik az Urat féltetik, / Szent nevét dicsérvétek!
A Sionról áldjátok, / És őt magasztaljátok
Az ő lakóhelyében, / A szent Jeruzsálemben!

”Uram, neved örökkévaló, Uram, téged fognak emlegetni nemzedékről nemzedékre. Mert igazságot szolgáltat népének az Úr, és megkönyörül szolgálóin... Áldott az Úr a Sionon, aki Jeruzsálemben lakik. Dicsérvétek az Urat! (Zsolt 135,13–14.21)

Kiemelt versek: 1–8., 14–15.

1. Di - csér - jé - tek az U - rat,
Mert ő jó - ked - vet mu - tat,
És az ő ke - gyes - sé - ge
Meg - ma - rad mind - ő - rök - re.

2. Áldjátok Istenteket, / Isteneknek Istenét,
Mert az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
3. Dicsérje őtet minden, / Mert nagy csudákat teszen,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
4. Minden őt magasztalja, / Mert ő Uraknak Ura,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
5. Ki a mennyet teremté / És bölcsen ékesíté,
Mert az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
6. Aki a széles földet / Szerzette a víz felett,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
7. Ki nagy szép lámpásokat / Fenn az égen alkotott,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
8. Nappal vezérlésére / A napfényt teremtette,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.

9. Népét vezérlé híven / Szörnyű nagy kietlenben,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
10. A királyokat széjjel / Megrontá kezeivel,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
11. Erős fejedelmeket / Ő megölt és elvesztett,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
12. Megemlékezék rólunk, / Látván nyomorúságunk,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
13. Ellenségünk kezéből / Megmente jókedvéből,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
14. E földön minden testet / Táplál és bőven éltet,
És az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.
15. Áldjátok az Úr Istent / Minden népek naponként,
Mert az ő kegyessége / Megmarad mindörökre.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete! Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete! Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete! (Zsolt 136,1–4)

Kiemelt versek: 1–3.

1. Hogy a ba - bi - lo - ni vi - zek - nél ül - tünk,
Ott mi nagy si - ra - lom - ban ke - se - reg - tünk,
A szent Si - on - ról meg - em - lé - kez - vén,
Mely - nél gyö - nyö - rűbb hely se - hol nin - csen.
A nagy bú - nak és bá - nat - nak mi - at - ta
He - ge - dűn - ket füg - gesz - tet - tük fűz - fák - ra.

2. Akik minket fogva tartottak, kértek,
Hogy hegedülnénk valamit nékiek,
És mondanánk sioni éneket.
Feelvén mondtuk: Miképpen lehet?
Hogy dicsérhetnénk az Úr Istent vígan,
Énekelvén ez idegen országban?

3. Íme, neked én azt nyilván felelem,
Hogy hegedülésemet elfelejtem
Előbb, hogynem a Jeruzsálemet.
Míg e fogságban tartnak engemet,
Inkább ínyemhez ragadjon én nyelvem,
Ha Jeruzsálemre nem óhajt szívem!
4. Az Édom fiairól emlékezzél,
És nékiek azt, Uram, ne engedd el,
Amit ők akkoron kiáltottak,
Midőn Jeruzsálemet rontották:
„Fosszad, fosszad Jeruzsálemnek népét,
Földig lerontsád minden épületjét!”
5. Te, Babilonnak leánya, meghiggyed,
Hogy végre még por-hamuvá kell lenned!
Boldog, aki tenéked e dolgot
Megfizeti, e méltatlanságot,
Ki öledből gyermekidet kirántja,
És az erős kösziklához paskolja!

” Gondoljatok a távolból is az Úrra, jusson eszetekbe Jeruzsálem!
(Jer 51,50b)

1. Di - csér té - ged tel - jes szí - vem,
Di - csér - lek is - te - nek fe - lett

Én Is - te - nem, Hir - de - tem ne - ved.
Én té - ge - det, Mert azt ér - dem - led.

És a te szent Egy - há - zad - ban

I - mád - koz - ván, Ne - ved tisz - te - lem,

Ál - dá - sod - ra én kész va - gyok,

Há - lát a - dok Ne - ked, Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megtérszed, Amit megmondasz.
Ha könyörgök ínségemben,
Engem menten Megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, Uram, dicsérnek,
Mert szent ígéd tiszta voltát,
Igazságát Eszükbe vették.

3. Ez Urat, ki felségesen
Csudát teszen, Felmagasztalják.
Mondván, nagy ő dicsősége
És ereje, Őt azért áldják.
Mert, noha ül nagy magasan,
De lát nyilván Alant valókat;
Messzi dolgokat is könnyen
Lát, élesen, Mind fent, mind alant.
4. Mindennemű szükségemben,
Ínségemben Megerősítesz;
Láttukra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, Engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez Megyen mindenütt.
Jókedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el Kezed munkáit!

„Uram, örökké tart szereteted, ne hagyd cserben most sem kezed alkotásait! (Zsolt 138,8b)

1. U - ram, te meg-vizs-gálsz en-gem,
Meg-is-mersz min-dent én-ben-nem,
Vagy ál-lok, ü-lök, vagy me-gyek,
Mind tu-dod, a-mit mű-ve-lek;
És bár-mit gon-do-lok szí-vem-ben,
Te azt mind jól ér-ted, Is-te-nem.

2. Vagy járok-kelek, vagy fekszem, / Te mindenütt vagy körülöm.
Jól látod minden utamat, / Érted minden dolgaimat;
Egy szó sem jó az én nyelvemre, / Mit előbb ne tudtál volna te.
3. Körös-körül rajtam minden / Tőled vagyom teremtetvén,
Reám bocsátád kezedet, / Felülmúlja értelmemet.
Bölcsességed meg nem foghatom, / Dolgaidon csak álmélkodom.
4. Lelked elől hova mennék, / Ahol elrejtve lehetnék?
Előled hova szaladjak? / Égbe menjek? Ott találalak!
Ágyamat ha vetném a sírban, / Ott látnálak téged legottan.

5. Ha a hajnal szárnyát venném, / És az égre emelkedném,
És elrepülnék nagy messze, / A külső tenger szélire,
Ott is meglelnél, Uram, engem, / Kezedet el nem kerülhetem.
6. Mondám, hogy tán sötétséggel / Bétakarózhatom éjjel.
Az sem lenne alkalmas, / Mert még az éj is világos,
Mely körülöm annyira fénylik, / Hogy nékem fényes napnak látszik.
7. Nálad ismeretes voltam / Előbb, hogynem formáltattam,
Még nem voltam, már ismertél, / És napjaimra tekintél,
Mik könyvedben voltak felírva, / Midőn még nem voltak formálva.
8. Mily drágák a te tanácsid, / Ha megnézem gondolatid,
Számptalan soknak találom, / Ha kimondani akarom;
A homoknál többnek találom, / Mely számtalan a tengerparton.
9. Vizsgálj meg, és jól próbálj meg, / Szívemet valóban nézd meg,
És lásd meg, hogy milyen vagyok! / Ha gonosz ösvényen járok,
És ha olyannak találsz engem, / Vezess a jó útra, Istenem!

” *Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, és a végén is csak nálad vagyok... Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján! (Zsolt 139,17–18.23–24)*

Kiemelt versek: 1., 6–10.

1. Sza - ba-díts meg en-gem, Úr Is - ten,
A go-nosz, csa-lárd em - ber - től;
Ő - rizz e - rő - szak - te-vők el - len,
Ments meg a vak-me - rő nép - től!

2. Kik csak hamisságot gondolnak / Mindenkor az ő szívükben,
És hogy hadakat indítsanak, / Azon vannak mindenképpen.
3. Élesebbre fenik nyelvüket / A kígyónak fullánkjánál.
Mint áspiskígyó, egyebeket / Megsértnek mérges ajkukkal.
4. Ments meg a gonoszok kezéből, / Akik erőszakot tesznek,
És igyekeznek szüntelenül, / Hogy engemet megejtsenek.
5. A kevélyek tört vetnek nékem, / És mindenütt hálót hánynak,
Kötéllel elállják ösvényem, / Hogy engemet megfogjanak.
6. Én pedig mondtam: Ó, Úr Isten, / Te vagy én erős Istenem!
Beszédem végyed füleidben, / Hallgasd meg esedezésem!
7. Uram, segítség vagy te nékem / Mindennemű inségemben,
Azért védelmezd meg én fejem / A hadakozó időben!
8. Ne engedd a hitetleneknek, / Hogy elővigyék dolgukat!
Hogy tovább ne kevélykedjenek, / Rontsd meg gonosz szándékukat!
9. Tudom, hogy Isten a szegénynek / Fölveszi ügyét kegyesen,
Megkegyelmez az erőtlennek, / Ő igazságát jelentvén.
10. Az igazak szép énekekkel / Dicsérik te szent nevedet,
És örökké jó reménységgel / Megmaradnak színed előtt!

1. Te - hoz - zád ki - ál - tok, Úr Is - ten,
Si - ess én - hoz - zám, ne kés - sél,
Mert té - ged ó - hajt - lak szív - vel,
A - zért hall - gass meg ke - gyel - me - sen!

2. Könyörgésem elődbe menjen, / Mint jó illat füstölgése,
Kezeim felemelése / Estvéli áldozatul legyen!
3. Őrizettel tartsd meg én szájam, / Amely gondot tartson arra;
Zárat helyezz ajakimra, / Hogy én a rosszra ne hajoljam!
4. Ne bocsássad szívem gonoszra, / Hogy a hamisan élőkkel
Én soha ne hajoljak el / Az ő gonosz szándékaikra.
5. A hű ember megfeddjen engem, / És feddése kedves legyen,
Mint balzsamolaj fejemen; / Még dorgálása sem árt nékem!
6. Elfogadom s megvallom nyilván, / És én a hitetlenekért,
Imádkozom mentségükért, / Gonoszságukon szánakozván.
7. Szemeim reád néznek, Uram, / Reménységem vagyon benned,
Lelkemet hát el ne vessed, / Mert te vagy minden bizodalmam!

Kiemelt versek: 1-2., 5.

1. Én az Úr-hoz fel-ki-ál-ték,
Ki-ált-ván, né-ki kö-nyör-gék,
Je-lent-vén én pa-na-szi-mat,
El-be-szé-lém ba-ja-i-mat.

2. Ha szorongattatik lelkem,
Te utat mutatsz énnekem,
Módot találsz, amely által
Megszabadulok bizonynal.
3. Utamra tört mernek vetni,
Amelyen szoktam én járni.
Bármerre tekint a szemem,
Senki sem ismer meg engem.
4. Bezárattak utak, ajtók,
Egyfelé sem szaladhatok,
És ez ilyen ínségemben
Senki nincsen, ki segítsen.

5. Tehozzád kiálték, Uram,
Mondván: Te vagy bizodalmam,
És egyedül reménységem
E földön csak te vagy nékem.
6. Halld meg az én imádságom,
Mert igen sanyargattatom!
Ments meg én ellenségeimtől,
Ki hatalmasan reám tör.
7. Vedd ki fogságból lelkemet,
Hogy dicsérjem szent nevedet,
Ha kegyesen teszel velem,
A jók legyenek körülöm.

” Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. (Zsolt 142,6)

Kiemelt versek: 1., 6–8., 10–11.

1. Hall - gasd meg, U - ram, ké - ré - se - met,
Vedd fü - led - be kö - nyör - gé - se - met
A te í - gé - re - ted sze - rint!
Hall - gass meg, és tarts meg en - ge - met
Te szent i - gaz - szá - god sze - rint!

2. Szolgádat törvénybe ne idézd, / Haragodat reám ne gerjeszd
Az én gonosz bűneimre,
Mert ez egész földet bár megnézd, / Nem találsz igaz emberre.
3. Az ellenség kerget engemet, / A földhöz verte életemet,
Helyezettett a sötétbe.
Sötétségben engem elrejtett, / Mint holtat a sír mélyébe.
4. Az én lelkem elkeseredett, / Sérelem miatt elepedett;
Azért, mert elhagyál engem,
Csaknem elszántam életemet, / Úgy elkeseredett szívem.
5. E sok nagy ínségeim között / Felhozom a régi időket,
Nézvén sok csudalogodat,
Melyeket kezded cselekedett, / Ezzel biztatom magamat.

6. Tehozzád, én Uram, Istenem, / Nagy siralommal felemelem
És kinyújtom kezeimet.
Tégedet úgy óhajt én lelkem, / Mint a száraz föld a vizet.
7. Ne késsél, hallgasd meg kérésem, / Mert elfogy bennem az én
lelkem!
Színed tőlem el ne térjen,
Mert immár olyanná kell lennem, / Mint ki nyugszik sír mélyében!
8. Kegyelmezz meg, Uram, énnékem, / Hallgass meg, és őrizd meg
engem,
Mert én csak tebenned bízom!
Útjaidat adjad ismernem, / Mert tehozzád kívánkozom!
9. Szabadíts meg ellenségitől, / Kik engem kergetnek ok nélkül!
Benned vetem reménységem.
Viselj gondot az én ügyemről! / Kérlek, Uram, ne hagyj engem!
10. Taníts meg engemet, szolgálodat, / Hogy tehessem akaratodat,
Mert te vagy az én Istenem!
Hogy őrizhessem útjaidat, / Lelkiddel vezérelj engem!
11. Uram, engemet erősíts meg, / Te szent nevedért vigasztalj meg,
És a te kegyességedből
Az én életem szabadítsd meg / Mindennémű ínségekből!

„Tartsd meg életemet nevedért, Uram, hozz ki engem a nyomorúságból a te igazságodért! (Zsolt 143,11)

Kiemelt versek: 1-2., 7.

1. Ál - dott az Úr, ki ke - ze - met ta - nít - ja,
 És uj - ja - i - mat a ha - da - ko - zás - ra,
 Ál - dott le - gyen az én jó Is - te - nem,
 A - ki min - den - kor meg - ő - riz en - gem!
 Ő az én kő - vá - ram és sza - ba - dí - tóm,
 Ő az én paj - zsom és én ol - tal - ma - zóm.
 Te - ben - ned ve - tem re - mén - y - sé - ge - met,
 Mert a - lám ve - ted az én né - pe - met.

2. De micsoda az ember életében, / Hogy őreá gondot tartasz ekkép-
pen? / Micsodák az emberek fiai, / Hogy felséged őket így kedveli? /
Az ember dolgát hogyha megtekinted, / Nyilván hogy őtet semmi-
ségnek véled. / Az ő napjai hamar elfogynak, / És mint az árnyék,
gyorsan elmúlnak.
3. Hajtsd meg az egeket, és szállj le menten, / Illesd a hegyeket, hogy
füstjük menjen! / Küldjél villámlást, őket verd széjjel, / Mennyütő
nyilaiddal széleszd el! / És segítségül kezed hozzám nyújtsad, / E
nagy árvizet rólam elfordítsad, / És szabadíts meg veszedelmemből,
/ Őrizz a gonosz idegenektől!
4. Kiknek szájuk merő hazugságot szól, / Ő hamis kezükkel tesznek
gonoszul. / Uram, néked mondok új éneket, / Megzendítem néked
hegedűmet. / Mert te vagy, Uram, ki minden ínségben / Megoltal-
mazol bennünket kegyesen, / Dávidot, szolgálodat megtekinted, / Az
öldöklő fegyvertől megmented.
5. Ments meg kezükből ez idegeneknek, / Kik énellenem szörnyen
dühösködnek / – Szájuk beszéde merő hamisság, / Kezükhöz dol-
ga hitvány mulatság –, / Hogy mint a szép plánták, a mi fiaink, /
Felnevekedjenek mi szép leányink, / Kik szépségükben úgy villog-
janak, / Mint ékes oszlopi a templomnak!
6. Hogy a mi tárházink tele légyenek, / Csordáink ezeriglen tenyész-
senek, / Barmunk több légyen sok százezernél, / Mind falun, vá-
roson, mezőn széjjel! / Jól megrakottak légyenek ökreink, / Váro-
sinkra ne üssön ellenségink, / Földünkéből senki el ne vitessék, /
Utcáinkon panasz ne hallassék!
7. Boldog nép az, kit így megáld az Isten, / És kinek ily jó szerencsét
ad itten! / Boldog a nép, és nem lesz szüksége, / Amelynek az Úr az
ő Istene.

1. Ma - gasz - tal - lak té - ged, én Is - te - nem,
Ó, én ki - rá - lyom, ne - ved tiszt - te - lem!
Min - den - nap hir - de - tem di - csé - re - ted,
Ö - rök - ké ál - dom a te szent ne - ved!
I - gen di - csé - re - tes és nagy az Is - ten,
Meg - fog - ha - tat - lan ő di - cső - sé - gé - ben.
Nem - zet - ről nem - zet - re te dol - ga - i - dat,
Min - den - kor hir - de - tik nagy ha - tal - ma - dat.

2. Éneklek a te dicsőségedet, / A te felséges dicséretedet!
Csudatetteid minden népeknél / Elbeszélem én mindenütt széjjel,
Hogy hatalmadat mindenek hirdessék, / Melyet dolgaiban
eszükbé vesznek.
Dicsőségedet én el nem hallgatom, / De mindeneknek jól
előszámolom.
3. Hogy hirdessék a te jókedvedet, / Minden nép előtt
kegyességedet,
Igazságodat ők mind dicsérvék, / És széjjel mindenütt kihirdessék.
Irgalmas az Úr, fölötte kegyelmes, / Megbocsát, és haragra
késedelmes,
Igen szelíd, a büntetésre késő, / Minden teremtetett rendinek
kedvező.
4. Azért amit csak teremtél, minden / Nagy hatalmadért téged
dicsérjen,
De mindennél inkább a szent hívek / A te dicsőségedet dicsérvék!
Hirdessék országod fölséges voltát, / Mindenkor beszéljék nagy
hatalmadat,
Hogy az emberek fiai érthessék, / Országodnak nagy dicsőségét
nézzék.
5. Megáll örökké a te országod, / És mindenkor tart uralkodásod.
Az Úr megtartja a gyengülőket, / És felemeli az elesteket.
Mert mindeneknek szemei rád néznek, / Idején eledelt adsz
őnekiek,
Midőn felnyitod áldott kezeidet, / Megelégitesz bőven
mindeneket.
6. Az Úr igaz minden útjaiban, / És szentséges minden dolgaiban.
Közel vagyon ő azokhoz nyilván, / Akik hozzá kiáltnak igazán.
És amit az istenfélők kívánnak, / Őnékik nagy bőségben
megadatnak;
Nagy kegyelmesen őket meghallgatja, / És üdvösségét nékik
megmutatja.
7. Megtartja, akik szeretik őtet, / De mind elveszti a hitleneket.
Az Úr dicséretét szám hirdesse, / Minden test az ő nevét dicsérje!

1. Áld - jad, én lel - kem, az U - rat,
Hir - des - sed di - csé - re - tét!
Az Is - ten - nek a - dok há - lát,
Va - la - míg en - gem él - tet.
Én az Úr - nak é - nek - lek
Mind - ad - dig, míg - len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok / Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bízzatok, / Kiben segítség nincsen!
Mihelyt lelke kimégyen, / Menten hamuvá lészen.
3. Minden dolga és szándéka / Elvész azon nap vele.
Boldog, akinek oltalma / A Jákóbnak Istene;
Akinek mindenekben / Reménysége az Isten.
4. Ki a mennyet és a földet / És a tengert teremte,
És ezekben mindeneket / Nagy hatalmával szerze,
Igazsága, hűsége / Megmarad mindörökre.

5. Akik méltatlan szenvednek, / Megmenti a jó Isten,
A nyomorult éhezőknek / Ő ad eledelt bőven,
A foglyokat kihozza, / Rabságból kioldozza.
6. És a világtalanoknak / Megnyitja ő szemüket;
Akik immár ellankadnak, / Megtámogatja őket,
Mert az igazat híven / Szereti az Úr Isten.
7. Veszedelmében megmenti / Ő a szegény jövevényt;
Az árvákat megsegíti, / Rájuk kegyesen tekint;
A bánkódó özvegyek / Tőle megenyhítettnek.
8. A hitleneket megrontja, / Ösvényüket elvesztve,
De megáll az ő országa / Most és minden időbe'.
Ó, Sion, a te Urad / Mindörökké megmarad!

„Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr fölegyenesíti a görnyedezőket, az Úr szereti az igazakat. Az Úr őrzi a jövevényeket, támogatja az árvát és az özvegyet. (Zsolt 146,8–9a)

1. Az U - rat di - csér - jé - tek, mert jó,
 És az Is - tent di - csér - ni mél - tó;
 Ked - ves do - log az Úr Is - ten - nél,
 Hogy ő - tet di - csér - jék egy szív - vel,
 Mert Je - ru - zsá - le - met az Is - ten
 Meg - é - pí - ti nagy ke - gyel - me - sen,
 Is - mét az Iz - rá - el nem - zet - jét,
 Ösz - sze - gyűj - ti el - osz - lott né - pét.

2. Töredelmes szívet meggyógyít, / Megsebzett lelket ő megenyhít,
Békötözi az ő sebüket, / Megkönnyebbíti sérelmüket.
A csillagokat megszámlálja, / És azoknak számát jól tudja,
És mindeniket úgy ismeri, / Hogy tulajdon nevén nevezi.
3. Nagy a mi Urunk, az Úr Isten, / És nagyobb nála semmi nincsen;
Erőssége kimondhatatlan, / Bölcsessége számlálhatatlan.
Az alázatost felemeli, / A szelídeket erősíti,
Megalázza a hitleneket, / A földre legyalázza őket.
4. Inkább azokban gyönyörködik, / Kik igazán csak őtet félik,
Kik teljes szívből kegyes voltát, / Remélik mindenkor irgalmát.
Dicsérd, Jeruzsálem, az Urat, / Felmagasztaljad nagy hatalmát,
E kegyes Urat, ó, szent Sion, / Te is dicsérd áhítatosan!
5. Jákóbnak adta szent igéjét, / Hogy ahhoz szabja az életét;
Törvényt adta Izráelnek, / Hogy ők azok szerint éljenek.
Nem tett így semmi pogány néppel, / Nem látta őket így szentséggel,
Szent szerzésit ők nem ismerték, / Halleluja néki mondassék!

„Kihez hasonlíthatnátok engem, kivel mérhetnétek össze? – mondja a Szent. Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Kivezeti seregüket szám szerint, mindnyájukat név szerint szólítja; olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mer hiányozni. Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az Úr, ő a földkerekség teremője! (Ézs 40,25–28)

1. No, di - csér - je - tek mind - nyá - jan

Az U - rat a menny-or - szág - ban!

Őt di - csér - je - tek az ég - ben,

Az ő fel - sé - ges szé - ké - ben!

Min - den an - gya - lok őt di - csér - jék,

És min - den meny - nye - i se - re - gek,

A nap és hold őt di - csér - je

Min - den csil - la - gok - kal egy - be!

2. Az Urat, ti, magas egek,
Dicsérjétek minden vizek,
Mik fenn az égben lebegtek,
Az Úr nevét dicsérjétek!
Mert mindeneket igéjével,
Ő teremte nagy erejével,
Mindent úgy megerősíte,
Hogy megálljon mindörökre.
3. Ifjak, leányok és vénék,
Az Úr Istent dicsérjétek,
Mert nevének dicső volta
Mennyet-földet felülmúlja!
Ád nagy hatalmat ő népének,
Őt minden szentek, dicsérjétek!
Izráel választott népe
Az Úrnak nevét dicsérje!

” *Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat, ti, mennyeiek, dicsérjétek a magasságban! Dicsérjétek őt, ti, angyalai mind, dicsérje őt minden serege! (Zsolt 148,1–2)*

1. Az Úr-nak, no, é - ne-ke - je - tek,
Új é - ne-ke - t szent fel - sé - gé - nek!
A szen - tek gyü - le - ke - ze - té - ben
Di - csér - je Ő - tet min - den!
Az Iz - rá - el ör - ven-dez-zen
Ő te - rem - tő Is - te - né-ben,
Ki - rá - lyuk-nak ö - rül - je - nek
A si - on - bé - li - ek!

2. Az Úr nevét síppal és dobbal,
Zengjétek lanttal és kobozzal,
Légyen a hegedűk zengése
Neve dicséretére!
Mert az Isten az ő népit,
Igen szereti híveit,
A szegényeket megmenti,
Sok jókkal szereti.
3. Szent hívei az Úr Istennek
Nagy tisztességet tőle nyernek;
Örülnek az ő hajlékukba',
Az Urat magasztalva.
Dicséretét az Istennek
Az ő szájukban viseljék,
És kétélű fegyver leszen
Nékiek kezükben!

”Örüljön alkotójának Izráel, Sion lakói örvendezzenek királyuknak! (Zsolt 149,2)

1. Di - csér - jé - tek az U - rat!

Áld - já - tok ő szent vol - tát!

Di - csér - jé - tek meny-nyek-ben,

Hol or - szá - gol ke - gye - sen

Az ő nagy di - cső - sé - gé - ben!

Di - csér - jé - tek ha - tal - mát,

Mely - ből di - cső nagy vol - tát

Min - den ve - he - ti e - szé - be!

2. Dicsérjétek őt kürtben,
Ékes éneklésekben;
Hegedűkben, lantokban
És hangos citerákban
Az Úrnak zengedezzetek!
Sípokban, orgonákban
És más szép muzsikákban
Örvendjete az Istennek!
3. Az Urat cimbalmokban
És egyéb szerszámokban
Mindnyájan dicsérjétek,
Citerát pengessetek,
Az Úr szent nevét dicsérvén!
Minden lelkes állatok,
Istent magasztaljátok:
Dicsőség Istennek! Ámen.

„ Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat! (Zsolt 150,6)

ZSOLTÁRDICSÉRETEK

A zsoltároskönyv Krisztus közbenjáró imádsága gyülekezetéért. Minthogy Krisztus már az Atyánál van, imáját az ő új embersége, Krisztus teste imádkozza tovább a földön az idők végezetéig. Ez az imádság nem az egyes tag, hanem az egész Krisztus-test imádsága. Csak az egészben él az, amiről a zsoltároskönyv beszél, amit az egyén sohasem bírhat egészen megérteni és a sajátjának nevezni. Ezért illik a zsoltárimádság legkivált a gyülekezetbe. Egy-egy vers, egy-egy zsoltár lehet, hogy nem az én imádságom, ámde imádsága a gyülekezetben valaki másnak – így minden bizonnyal imádsága az igazán ember Jézus Krisztusnak és testének a földön. (Dietrich Bonhoeffer)

151 Zsolt 6
szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744 (Ne hagyj elesnem)

1. Ha - tal - mas Is - ten, nagy ha - ra - god - ban
ne feddj meg en - ge - met,
Te ha - ra - god - nak nagy - sá - ga mi - att
ne os - to - rozz en - gem,
Mert ha - ra - god - nak nagy vol - ta mi - att
el kel - le - ne vesz - nem.

2. Mégis, Úr Isten, könyörülj rajtam, mert én gyenge vagyok,
Tudod, Úr Isten, beteg voltomat, mert bűneim nagyok,
Gyógyíts meg engem e fájdalomból, mert gyógyulást várok.
3. Az én testemben, felséges Isten, semmi épség nincsen;
Csontjaim közül, annyira juték, hogy helyén egy sincsen,
Minden erőmben megfogytokoztam, semmi nincs jó bennem.
4. Térj hozzám, Uram, és szabadítsd meg elbúsult lelkemet;
Jelentsd meg bennem te véghetetlen kegyelmességedet,
Tartsd meg, Úr Isten, te irgalmadért az én életemet!

5. Az én két szemem elhomályosult keserűség miatt:
 Immár ezektől megemésztetem; sok bűneim miatt!
 De kérlek téged: tekints énreám; nézd fogadásodat.
6. Hatalmasságát te szent igédnek jelentsd, hogy tudhassam:
 Szabadulását az én lelkemnek engeddd, hogy láthassam:
 Ígéretedet te szent Fiadban adjad, hogy bírhasam.
7. Noha sok bűnöm, örvendez lelkem tebenned, Úr Isten!
 Mert meghallgattad könyörgésemet, hatalmas Úr Isten!
 Bízál, jó fiam, az én lelkemben, azt mondja az Isten!

szöveg: Kádár F. | dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (12. zsoltár) **Zsolt 12 152**

1. Is - te - nem, lásd meg a sok ha - zug - sa - got,
 Á - rad e föl - dön sza - vak szenny - ár - ja.
 Ál - no - kok aj - kán az i - ge is ál - nok.
 Tégy i - gaz - sa - got, szí - vek bí - rá - ja.

2. Istenem, halld meg, mikor csöndben kérlek: / Tisztítsd meg ajkam minden vétectől! / Képmutatásból sohase beszéljek! / Ments meg az álnok, hazug élettől.
3. Istenem, nálad az igaz ígéret, / Áld ezért téged a nagy mindenség. / Add ezüst-tiszta, hiteles ígédet, / Mert ez az élet, ez az üdvösség.

Kiemelt versek: 1., 5–7., 10.

Szent Dávid próféta éneklő könyvének huszonharmad részében,
Bíznán az Istennek az őreá való nagy gondviselésében,
És hálákat adván ő szent Felségének mind egész életében.
Igyen dicsekedik lelkében minden hív keresztyének képében.

1. Tu-dom, pász-to-rom és ve - zé-rem én - né - kem
az én U-ram, Is - te - nem,
Ki - nek gond-ja va - gyon tes-tem-re, lel-kem - re,
mert ő te-rem-tett en - gem,
Én ő ju - ha va-gyok, ő - re - á hall-ga - tok,
mert ő meg-vál-tott en - gem;
A - zért ben-ne bí - zom, tu-dom, sem-mi-kép - pen
nem hagy en-gem el - vesz - nem.

2. Az ő mezejének szép zsíros fűvével szépen legeltet engem,
Szent ígéretinek édes beszédével mikor vigasztal engem;
Anyaszentegyházban és az ő aklában szépen megnyugtat engem,
Lopótól, farkastól, hamis tanítótól ott megoltalmaz engem.
3. Reggel, hogy kiviszen, énelőttem mégyen igaz tudományával,
Minden napon kétszer megitat engemet ő lelki italával,
Lelki folyóvíznek és élő kútforrásnak ő gyenge folyásával,
Evangéliumnak anyaszentegyházban ő prédikálásával.
4. Azzal én lelkemet ugyan megújítja és újonnan megáldja,
Mennyszágnak útját és az igaz hitet énnékem megmutatja;
Az ő szent Fiában szomorú lelkemet csak egyedül biztatja,
Méltatlanságomban az ő szent Fiáért irgalmasságát nyújtja.
5. Ily nagy reménységgel és bizodalommal azért tebenned bízom,
Én Uram, Istenem, testemet, lelkemet én tenéked ajánlom;
Ha szintén a halál völgye árnyékában az én fejemet látom:
Mert te vagy énvélem, szabadulásomat azért tetőled várom.
6. Megvigasztalt engem te pásztori vessződ és te pásztori botod,
A sok nyomorúság, mellyel híveidet megsújtod, sanyargatod;
Mellyel beszédedhez oly nagy szépen őket szoktatod és tanítod,
Hogy el ne vesszenek, sőt veled legyenek, mindörökké megtartod.
7. Ily nagy készüllettel ellenségim előtt asztalt terítesz nékem,
A te szent Fiadnak egy áldozatjával táplálsz az én lelkem;
Megvigasztalsz engem, s mindenkor megáldod bőséggel én életem,
Én ellenségimnek nagy bosszúságukra megtartod az én lelkem.
8. Halandó testemnek ő gyarlóságától megszabadítasz engem,
E világ sem árthat sem álnokságával, sem bosszújával nékem,
Mert én teáltalad fő ellenségemet, az ördögöt meggyőztem,
Az én életemet csak tebenned, bízván, mindenkor helyheztetem.
9. A te jóvoltodból, kegyelmességedből mindezeket én várom,
Mert ezekre való nagy méltóságomat magamban nem találom,
Azért minden napon az én életemet én csak tereád bízom,
És tudom bizonynyal, hogy tebenned soha én meg nem csalatkozom.
10. Élek mindörökké az én Istenemnek és Uramnak házában,
Az én Krisztusomnak pásztorsága alatt az anyaszentegyházban,
Az ő juhainak, igaz híveinek kívánt társaságában,
Kikkel egyetemben örökké vigadok, az örök boldogságban.

1. Ó, én két sze-me-im, ti az Űr-ra néz - ze - tek,
Hogy kegyelmes hoz-zám, mindenkor el-higy-gyé - tek;
Az ő nagy sze-rel - mét, hoz-zám nagy jó - vol - tát
Min-den-kor hir-des - sé - tek.

2. Megragadlak, Uram, az én igaz hitemmel,
Reád támaszkodom erős reménységemmel,
Amíg meg nem hallgatsz, el sem is bocsátlak Az én lelki kezemmel.
3. Felindítlak téged nagy nyomorúságimmal,
Az én bűneimnek számtalan sokságával;
Mindaddig kiáltok, míg bé nem kötsz engem Szent irgalmasságoddal.
4. Ó, mennybéli Isten, te vagy én reménységem,
Kinek hatalmában, kezében ellenségem;
Ott vagy te, Űr Isten, én nagy segítségem, Ahol nincs reménységem.
5. Tanítsál meg engem a te igaz utadra,
Hadd jussak el rajta a te igazságodra;
Ellenségeimet gonosz szándékukban Ne engedd szabadjára.
6. Ha tebenned, Uram, nem reménykedtem volna,
A nagy bánat miatt megemésztettem volna;
Az élőknék földjén a te javaidat Meg nem láthattam volna.
7. Azért, ó, én lelkem, serkentsd fel te magadat:
Mit töröd, fárasztod nagy bánatban magadat?
Majd meg fogod látni Uradnak jóvóltát, Csak el ne hagyd magadat.

1. Szá-ma nincsen, U - ram, jó - té - te - mé-nyid - nek,
 Vé-ge, hosz-sza nin - csen ke-gyel-mes-sé-ged - nek;
 A - zért ma-gasz-tal - lak fe - let - te min-den - nek,
 Mert hi-szek lel - kem-ben te í - gé - re - ted - nek.

2. Kiáltásom, Uram, tőled el nem vetéd,
 Az én nyavalyámat csak te magad nézed;
 Atyai voltodat rajtam éreztetéd,
 Irgalmasságodat mikor megjelentéd.
3. A pokol torkából te kiszabadítál,
 És az én lelkemben engem megnyugtattál,
 Te ígéretteddel mikoron biztattál,
 Fiad által ismét fiaddá fogadtál.
4. Kész mindenkor lelkem néked énekelni,
 Mind e világ előtt rólad vallást tenni,
 Sok jótételeidért néked hálát adni,
 Örökkön örökké tégedet dicsérni.

Énekelhető a 476. dicséret (Ó, áldandó Szentháromság) dallamára is.

1. Ben - ned bíz - tam, U - ram, Is - ten,
 So - ha ne gya - láz - tas - sam;
 A te szent i - gaz - szá - go - dért
 Kér - lek, szá - ba - dít - tas - sam:
 Éj - jel - nap - pal kö - nyör - gök,
 Halld meg én ké - ré - se - met.

2. Nincs énnékem segítségem: / Uram, te légy oltalmam;
Bátorságom vagy énnékem / És örök bizodalمام:
Hajtsd hozzám te füledet, / Siess, tarts meg engemet.
3. Erősségem ördög ellen, / Te vagy nagy reménységem,
Szent nevedért ments meg engem, / Mert nincs nékem
érdemem:
Éjjel-nappal könyörgök, / Halld meg én kérésemet.
4. De sietnek ellenségim / Titkon törbe ejteni;
Uram, te vagy reménységem, / Ne hagyj engem elveszni:
Hajtsd hozzám te füledet, / Siess, tarts meg engemet.
5. Ím, ajánlom kezeidbe / Én szomorú lelkemet:
Igazmondó örök Isten, / Oltalmaz meg engemet:
Éjjel-nappal könyörgök, / Halld meg én kérésemet.
6. Csak hívságot követőknek / Rontója vagy, Úr Isten;
Benned erősen hívőknek / Irgalmas vagy szüntelen:
Hajtsd hozzám te füledet, / Siess, tarts meg engemet.
7. Értem immár hozzám való / Kedves akaratodat;
Benned bíztam: mutasd immár / Nagy irgalmasságodat:
Éjjel-nappal könyörgök, / Halld meg én kérésemet.
8. Isten, mily nagy dicsőséget / Adsz téged szeretőknek,
Hol örökké gyönyörködnek / És véled örvendeznek:
Hajtsd hozzám te füledet, / Siess, tarts meg engemet.
9. Soha nekik már nem lészen / Szükségük, szegénységük,
Tartod őket védelmedben, / Hol nincs semmi félelmük:
Éjjel-nappal könyörgök, / Halld meg én kérésemet.
10. Vallást tészek, hálát adván / Néked, kegyes Istenem:
Mindennémű szükségemben / Jelen voltál énnekem;
Hajtsd hozzám te füledet, / Siess, tarts meg engemet!

157 Zsolt 34
szöveg: Sztárai M., Komjáti, 1574 | dallam: Debrecen, 1778

1. Min-den-ko-ron ál-dom az én U - ra - mat,

Ki-től vá-rom én min-den ol - tal - ma - mat.

Ben-ne ve-tem min-den bi - zo - dal - ma - mat;

Min-den-ko-ron di-csé-rem mint U - ra - mat.

2. Igen vigad és örvendez én lelkem,
Az Istennek segedelmét hogy kérem,
Nyomorultak meghallják, azt örvendem,
Vigadjanak Istenben, arra intem.
3. Én, mikoron Istenhez kiáltottam,
Kegyelmesen tőle meghallgattattam,
Óáltala hamar megszabadultam,
Háborúságimban is megtartattam.
4. Lám, Istennek angyala mind tábort jár,
Az istenfélő emberek körül jár.
Az Istentől azért ki oltalmat vár,
Útjaiban mindenütt az nagy jól jár.

5. Segítségül azért Istent hívjátok,
Ő jóvoltát kóstoljátok, lássátok!
Igen nagy, jó, azt bizonynal tudjátok:
Benne bízó emberek mind boldogok.
6. Valamíglen élsz ez árnyékvilágban,
Szántszándékkal ne élj a gonoszságban,
Sőt, életed foglaljad minden jóban,
Hogy lakozzál Istennek oltalmában.
7. Sok jók közt a békességet szeressed,
És éltedben mindenkor azt keressed;
E világnak békességét ne nézzed,
Az ördöggel ne légyen közösséged.
8. A felséges Isten szemei vannak
Igazakon, kik csak őbenne bíznak;
Mindazok, kik tőle oltalmat várnak,
Kérésükben mindig meghallgattatnak.
9. Igen közel az Úr Isten azoknak,
Töredelmes szívvel akik óhajtnak;
Alázatos lélekkel akik járnak,
Sok ínségből bizton megszabadulnak.

„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. (Zsolt 34,9)

1. *Hagy-jad* az Úr Is - ten - re te min - den u - ta - dat,
Ha bánt szí - ved ke - ser - ve, Ő né - ked nyug - tot ad.

Ki az e - get hor - doz - za, osz - lat fel - hőt, sze - let,

Nap - ját rád is fel - hoz - za, A - tyád ő, áld, sze - ret.

2. Az *Úrra* bízzad dolgod: könnyebbül a teher; / Ezer baj közt is boldog, aki nem csügged el. / Minek a gond, a bánat? Mit gyötrőd lelkedet? / Az Istent kérjed, várjad, s megnyered ügyedet.
3. A *te* irgalmasságod van rajtam, Istenem, / Te jól tudod, jól látod, hogy mi használ nekem. / Sorsomat úgy intézed, amint te akarod; / Bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod.
4. *Utad* van számtalan sok, Uram, és eszközöd; / Reánk is szent áldásod bőséggel öntözöd. / Művednek akadály, szünetje nincs soha; / Űgy téssz, amint kívánja gyermekeid java.
5. *Bízzál*, bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond? / Él még, ki annyi vészek torkából már kivont. / Bajaidból kiment ő, szűnnek keserveid; / Rád még a jó Teremtő vig napot is derít.
6. *Öbenne* vesd halálig jó reménységedet: / Ő biztos révbe szállít a bajból tégedet. / Bár késik a segítség, és nem találsz vigaszt: / Eloszlik gond és kétség előbb, mint véled azt.
7. Ő *megcselekszi* végre velünk azt, ami jó; / Ösvényünk erőssége Te vagy, Mindenható! / Bár nehéz földi pályánk, könny lepi és tövis, / De örök pálma vár ránk: utunk a mennybe visz.

1. Ne zú-go-lódj, ha lá-tod a hi-tet-lent,
Ne kö-ves-sed, mit a ha-mis em-ber tett,
Csa-lárd-ko-dott, az Is-ten-től mesz-sze ment,
Te csak bíz-zál, és vár-jad az Úr Is-tent.

2. Igen hamar mert mindazok elvesznek, / Kik a földön hamisan cselekszenek, / Mint a széna a mezőn, elszáradnak, / Ahogyan a falevelek, elhullnak.
3. Gyönyörködjél te csak az egy Istenben, / És megadja kívánságát szívednek, / Benne bízzál, tartsad gondviselődnék, / Így ő lesz majd pártolója ügyednek.
4. Az igazakat az Isten szereti, / Ezért őket soha el nem felejtí, / Hanem őket mindörökké megőrzi, / A hitetleneket pedig elveszti.
5. Ó, keresztyén, te az Úr Istent várjad, / Lábadat az ő útjain megtartsad, / Hogy Istennek segítségét meglássad, / És magadat ő kezébe ajánljad.
6. A gonoszokat az Isten megrontja, / Az igazakat pedig ő megtartja, / Nyomorúságából megszabadítja, / Minden jóval őket örökké áldja.

1. Fo-hász-ko-dom hoz-zád, U-ram, Is - te - nem!

Kér-lek, ke-gyel-me-sen hall-gass meg en - gem,

Mert te-ben-ned so-ha nem volt két - sé - gem,

A-zért most is te-hoz-zád e - se - de - zem.

2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam. / Előtted nagy nyavalyára jutottam, / De míg te szent Istenségedben bíztam, / Soha semmi-ben el nem hagyattattam.
3. Reménységem míg el nem fogyatkozott, / A te ígéreted nálam nyilván volt, / Hogy énnékem mind megadod azokat, / Amiket én szívem tőled óhajtott.
4. Azért téged hívlak csak segítségre, / És magamat nem is bízom senkire; / Én lelkemet vigyed hálaadásra, / És szívemet juttasd nagy vigasságra.
5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, / Mindjárt elfelejtem minden bánatom; / Abban vagyok nékem nagy vigasságom, / Bűneimnek bocsánatját hogy bírom.
6. Jelentsd nékem a te akaratodat, / Fordítsd hozzám szent irgalmas-ságodat; / Add meg nékem most, amit tőled várok, / Ezért dicséret örökké mondok.

1. E - rős vá - runk ne - künk az Is - ten,
Meg - sza - ba - dít ve - sze - de - lem - től,
És fegy - ve - rünk el - len - ség el - len.
Kik ránk tör - nek most min - den fe - lől.
Mi ré - gi el - len - sé - günk Há - bo - rog ve - lünk
E - rős fegy - ver - rel, És sok csa - lárd - ság - gal,
És min - den nagy ha - tal - mas - ság - gal.

2. Nincsen nekünk semmi hatalmunk, / Mellyel néki ellene álljunk.
/ Viaskodik az Úr érettünk, / Kit az Isten küldött el nekünk.
Ha kéred, ki légyen az? / Jézus Krisztus az, / Seregek Ura, / Ki-
nél nincs több Isten, / Annál vagyon a győzelem.
3. Ha e világ mind ördög volna, / És elnyelni minket akarna, / Még-
is tőle semmit ne féljünk, / Csak Krisztus oltalmában higgyünk,
Hát ő csak dühösködjék, / És fenekedjék, / E világ ura, / Nincs
rajtunk hatalma, / Urunk Krisztus őt már megbírta.
4. Megáll az Istennek igéje, / És nem állhat senki ellene, / A
nagy Isten vagyon mivélünk, / És Szentlelke lakozik bennünk.
Ha a mi testünk elvész, / Vagyonunk sem lesz, / Nevünk, s életünk,
/ És minden gyermekünk, / A mennyország megmarad nekünk.

1. Min - den né - pek ö - rül - vén, tap - sol - ja - nak,

A Já - kób Is - te - né - nek vi - gad - ja - nak.

2. Mert félelmetes Úr ő az egekben,
És felséges Király e széles földön.
3. Legyőzött Ő minékünk sok népeket,
Lábunk alá vet sok nemzetségeket:
4. Ő magának kiválasztott bennünket,
És örököségévé fogadott minket:
5. És adá ő minékünk örökségét,
A Jákób áldását és nagy szépségét.
6. Felmégyen az Úr Isten nagy örömben,
És nagy trombitaszónak zengésében:
7. Dicsérjétek az Istent, dicsérjétek,
És a mi Királyunkat tiszteljétek!
8. Mert nagy Király ő mind az egész földön,
Dicsérjétek mind azért őt nagy bölcsen.
9. Országol Istenünk minden népeken,
És uralkodik királyi székében.
10. Dicséret legyen az Atya Istennek,
Krisztussal együtt és a Szentléleknek.

1. Ne szállj per-be én - ve - lem,

Ó, én é - des Is - te - nem!

Mert meg nem i - ga - zul te - e - lőt - ted lel - kem,

Kár - ho - zat - ra kell men - nem.

2. Mert én anyám méhében / Fogantattam vétekben,
E világra lettem eredendő bűnben,
Kárhozatos esetben.
3. Néked bűnöm megvallom, / Mert én azzal tartozom;
Te bocsáthatod meg, bizonyjal jól tudom:
Segítségedet várom.
4. Bűneimnek töréből, / Az ördögnek kezéből,
Ments ki megérdemlett nagy veszedelmemből:
Tekints reám az égből!
5. Szent Fiad haláláért, / Keserves nagy kínjáért,
Áldott szent vérének el-kifolyásáért:
Kegyelmezz meg mindezért!
6. Az ő tisztaságáért / És ártatlanságáért,
Szent kezein való sebeknek helyéért,
Töviskoronájáért!

(163)

7. Én fer - tel-mes-sé - ge - met

És oly nagy sok vét - ke - met,

Mik - kel meg-fer-tőz-tem un-do-kul lel - ke - met,

Rú - tí - tot-tam tes - te - met:

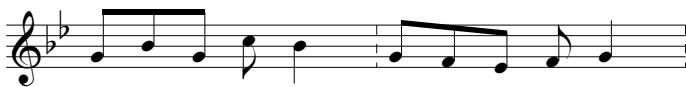
8. Bocsásd meg, ó, Úr Isten! / Ó, áldott Atya Isten!
Kegyelemmel teljes, irgalmas jó Isten!
Nagy türelmű szent Isten!
9. A te áldott Szentlelked, / Kérlek, tőlem el ne vedd,
Sőt, újítsd meg bennem, hogy dicsérjem neved,
Szolgálhassak tenéked.
10. Reád bíztram magamat, / Te viseljed gondomat,
Igazgasd jó útra az én lábaimat
És minden szándékimat.
11. Vigasztald meg szívemet, / Búban epedt lelkemet;
Ne hányd szemeimre undok vétkeimet
És cselekedetimet.
12. Csak tégedet dicsérlek, / Míg e világon élek,
Mert tudom, nyugalmat csak tenálad lelek,
Mikor innét kikelek.
13. Mindörökké áldassál / És felmagasztaltassál,
Áldott Atya Isten, a te szent Fiaddal,
Szentlélek áldásával!

1. A - ty a Úr Is - ten, kö - nyö - rülj raj - tam

te nagy jó - vol - to - dért,

Sok bű - ne - i - met bo - csásd meg né - kem

ir - gal - mas - sa - go - dért;

Ne hagyj, Úr Is - ten, kér - lek, el - vesz - nem,

a te szent ne - ve - dért.

2. Anyám, mikoron az ő méhében engemet fogada,
Nagy siralommal és fájdalommal e világra hozta:
Bűnben fogada, róla reám is a bűn elárada.
3. Nincs hová lennem, nincs hová hajtsam elveszett fejemet,
Féli, rettegi elbúsult lelkem igaz Istenemet:
Vajon mikoron mossza el rólam az én bűneimet?
4. Ím, teelőttem feltárom, Uram, az én bűneimet:
Lássad te magad, irgalmas Atyám, halálos sebemet;
Kössed be nékem orvosságoddal keserves szívemet!

(164)

5. Mely i - gen tisz - ta len-nék, Úr Is - ten,

ha meg-mo-so - gat - nál,

Bi-zony, a nap-nál, hold-nál, csil-lag - nál,

szebb len-nék a hó - nál;

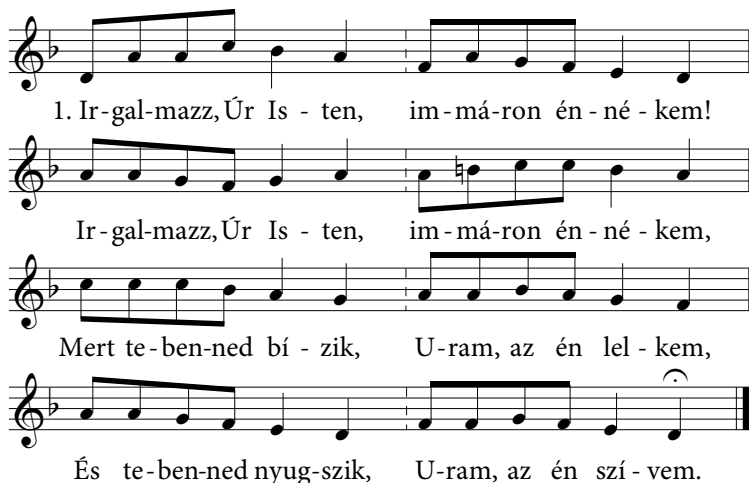

Sen - ki fe - hé - rebb ná - lam nem len - ne,

ha meg-tisz - tí - ta - nál.

6. Hallgasd meg azért fohászkodását a te híveidnek,
Kik most énvelem sírván-óhajtván, együtt könyörögnek:
Hatalmat venni ne hagyj mirajtunk a mi bűneinknek.

1. Ir-gal-mazz, Úr Is - ten, im-má-ron én - né - kem!

Ir-gal-mazz, Úr Is - ten, im-má-ron én - né - kem,

Mert te-ben-ned bí - zik, U-ram, az én lel - kem,

És te-ben-ned nyug-szik, U-ram, az én szí - vem.

2. Szárnyad alá vetem az én reménységim,
Míg elmúlnak tőlem az én ellenségim,
És míg eltávoznak tőlem én bűneim:
Csak tebenned lesznek, Uram, én örömim.
3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Úr Isten,
Mert nincsen énvélem ki már jót tehessen,
Én ellenségimtől engem megmenthessen,
És én dolgaiban ki jóra vihessen.
4. Velem, én szent Atyám, nagy-sok jókat tettél,
Mert énnékem mennyből őrizőt küldöttél,
Én ellenségimtől engem megmentettél,
És az én szívemben örömet szerzettél.
5. Azért téged, Uram, én felmagasztallak,
Te dicsőségedben hatalmasnak mondlak,
Mind e világ előtt irgalmasnak vallak;
És jóakarómnak én tégedet hívlak.

(165)

6. Kész már az én szí - vem né - ked é - ne - kel - ni,
Kész most jó - vol - to - dért nagy há - lá - kat ad - ni,
És min - de - nek e - lőtt té - ged meg - val - la - ni,
A te szent ne - ve - det ö - rök - ké di - csér - ni.

7. Kelj fel azért mostan, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem kedves segítségem,
Erőtlenségemben légy én erősségem,
És veszedelmemben légy oltalmam nékem.
8. Én felmagasztalom irgalmasságodat,
Mindenkoron vallom te igazságodat,
Mind ez egész földön hatalmasságodat:
Mindenkor hirdetem a te jóvoltodat.

1. Áldj meg minket, Úr Is - ten, a te jó - vol - tod - ból,
 Vi - lá - go - síts meg min - ket ir - gal - mas - sá - god - ból
 Lel - ked a - ján - dé - ká - val, or - cád vi - lá - gá - val,
 Hogy él - tünk - ben e föl - dőn jár - junk i - gaz - ság - gal!

2. Engedd meg ezt minekünk, kegyelmes Istenünk,
 Hogy mindnyájan tégedet igazán ismerjünk,
 Hagyj a kishitűekkel együtt örvendeznünk,
 Mikor megítélsz, Uram, kegyelmezz meg nékünk!
3. Ne tántorodjunk mi el soha, Uram, tőled,
 Ne kételkedhessünk is többé már felőled,
 Nyughassék meg mi lelkünk igaz hittel benned,
 Vallhassunk mindenkben Urunknak csak téged.
4. No, azért dicsérjük most felszóval az Urat,
 Mert lám, csak ő viseli mindenütt gondunkat,
 Uram, a te nevedben áldd meg szolgálodat,
 Ezért mindnyájan mi is dicsérjük Fiadat.

1. Si - ess, nagy Úr Is - ten, én se - gít - sé - gem - re,
 És le - gyél fi - gyel - mes az én be - szé - dem - re,
 Em - lé - kez - zél re - á szent í - gé - re - ted - re.
 Hajt - sad fü - le - i - det én kö - nyör - gé - sem - re.

2. Hitből, tiszta szívből azért arra kérlek:
 Engedd, szent igédből hogy ismerhesselek,
 Teljes életemben hogy dicsérhesselek;
 Minden dolgaiban téged nézhesselek.
3. Az én életemet tartsd meg szent nevedért,
 A te szent Fiadnak kedves szerelméért;
 Nagy hálákat adok tenéked ezekért,
 Ha meghallgatsz, Uram, engem jóvoltodért.
4. Szent Fiad vállára raktad bűneimet,
 Ördög rabságából megváltál engemet,
 Érette fiaddá fogadtál engemet,
 Örökké tétél mint édes gyermeket.
5. Tied legyen, Isten, mindenben dicsőség
 A te szent Fiaddal, és minden tisztessé,
 Szentlélek Istennel egyenlő felségben,
 A Szentháromságban mindörökké. Ámen.

1. Ne hagyj el - es-nem, fel - sé - ges Is - ten,
ke - se - rű - sé-gem - ben!
Te szent Fi - a - dért légy se - gít - ség - gel:
ne es-sem két - ség - be,
Mert min-den-fe - lől, lá - tod, Úr Is - ten,
va-gyok kí - sér - tés - ben.

2. Az Írás rólad, Felséges Isten, bizonynal azt mondja,
Hogy valakinek tebenned vagyon szíve nyugodalma,
Az olyan ember meg nem szégyenül, mert te vagy oltalma.
3. Gyermekségemtől fogva, Úr Isten, mind ez ideiglen
Téged hívtalak én segítségül minden szükségemben,
Mostan is nincsen több bizodalمام sem földön, sem mennyen.
4. Nincsen szívemnek több bizodalma, Úr Isten, náladnál,
Ameddig próbálsz, szabad légy velem, csak ne haragudjál,
Mint kegyes Atya fiadat dorgálj, csak hogy meg nem utálj.

(168)

5. Csak te e - gye - dül vol - tál, Is - te - nem,
én - né - kem gyá - mo - lom,
Nagy fáj - dal - mim - ban és rom - lá - sim - ban
az én vi - gasz - ta - lóm;
Ne hagyj el - es - nem s meg - szé - gye - nül - nöm,
ke - gyes ol - tal - ma - zóm!

6. Mely nagy örömem és bizodalmam vagyon nékem ebben:
Hogy ígéreted mint drága zálog itt van én szívemben;
Krisztus Jézusért engem meghallgatsz, tudom, kérésemben.
7. Jelentsd meg hozzám, felséges Isten, kegyelmességedet
És véghetetlen, kegyes atyai te nagy szerelmedet,
Hogy teljesítsd be könyörgésemre szent ígéretedet.
8. Add meg, Úr Isten, te szent nevedért, amit tőled kérek,
Szent Fiad által, teljes szívemből amiért könyörgök,
Mert csak tebenned bízom, Úr Isten, míg e testben élek.

Énekelhető az 561. dicséret (Szent vagy örökké) dallamára is.

1. Sok ín - sé - günk - ben hoz - zád ki - ál - tunk,

fel - sé - ges Úr Is - ten,

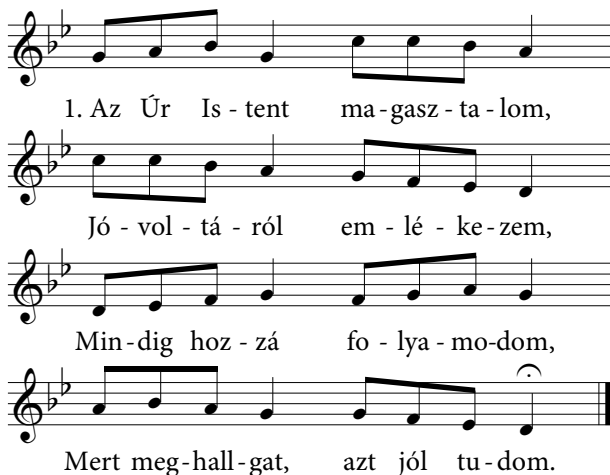

Mert pa - ran - csol - tad, hogy meg - ke - res - sünk

a mi szük - sé - günk - ben.

2. Tudjuk, hogy méltán mi bűneinkért te megvertél minket,
Mert nem tiszteltünk, sőt ingereltük te szent Felségedet.
3. A mi atyáink mivelünk együtt ellened vétkeztek,
Azért, hogy téged ők nem ismertek, téged nem tiszteltek.
4. Reád maradtunk, mert mindenektől mi elhagyattattunk,
Az ellenségtől ostromoltatunk, naponként rontatunk.
5. Ígéretedből, te szent igéből téged megismertünk;
Szent Fiad által néked könyörgünk: légy kegyelmes nekünk!
6. Ne hagyd, tekintsd meg ígéretedet, és a te népedet,
Kik tiszta szívből mostan dicsérik a te szent nevedet.
7. Végy ki immáron e nagy ínségből, pokol köteléből,
Hogy te szent neved magasztaltassék mi nemzetségünkől.
8. Nagy hálát adunk mint Istenünknek és mi Teremtőnknek,
Te Szent Fiadnak és vigasztaló Szentlélek Istennek.

1. Az Úr Is - tent ma - gasz - ta - lom,
 Jó - vol - tá - ról em - lé - ke - zem,
 Min - dig hoz - zá fo - lyá - mo - dom,
 Mert meg - hall - gat, azt jól tu - dom.

2. Számtalan kínokban valék,
 Bűneimért kit érdemlék:
 De ismét megkönnyebbülék,
 Mihelyt vigasztalást hallék.
3. Kiterjesztvén kezeimet,
 Kiáltottam Istenemet,
 Be sem hunytam szemeimet;
 Nem leltem sehol helyemet.
4. Magamban én dolgaimról,
 Elébbeni életemről,
 Nagy kedves nyájasságomról:
 Gondolkodtam énekimről.
5. Nagy erősen, igaz hittel,
 Magam Isten beszédével,
 Kegyelmes ígéretével, Bátorítám
 Szentlelkével.

6. Csuda irgalmasságotat,
Hiszem, Uram, hatalmatat,
Onnan vészen bizodalmat,
Én lelkem minden oltalmat.
7. Kezeidnek karjaiban,
Élet, halál birtokodban,
Megmutatád, hogy markodban,
Vagyon minden oltalmadban.
8. Erős vitéz mint népeit,
Az ember ő két szemeit,
Mint jó pásztor ő juhait:
Úgy oltalmazza híveit.
9. A híveknek számuk vagyon,
Nevük nála írva vagyon,
Hajuk szála számon vagyon:
Rájuk gondja van oly nagyon.
10. Ne félj azért háborúdban,
Ó, én lelkem, nyavalyádban;
Erős légy bizodalmadban,
Mert vagy Isten oltalmában.

” Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. Vé-
giggondolom minden tetteted, elmélkedem dolgaidon. Szent a
te utad, Istenem! Van-e olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk?
(Zsolt 77,12–14)

1. Se - re - gek - nek U - ra, fel - sé - ges Is - ten,

Mely i - gen szép a te há - zad meny - nyek - ben,

A - rany - nál, e - züst - nél, drá - ga, szép kő - nél,

Szebb e vi - lág min - den é - kes - sé - gé - nél.

2. Kívánczik az én lelkem ott lakni,
Áhítatos szívvel tehozzád menni,
Akar veled, élő Isten, örvendni,
Testem, lelkem kész tehozzád költözni.
3. Lám, a madaraknak is helyük vagyon,
Emberek közt fecskének fészke vagyon,
Én Istenem, te vagy az én Királyom,
Te házádban legyen nékem lakásom.
4. Bizony, boldogok az olyan emberek,
Kiknek a te házádban vagyon helyek:
Mindenkoron csak reád tekintenek,
És téged ők mindörökké dicsérnek.
5. Olyan boldog ember kicsoda lészen?
Akit Isten megerősít a hitben,
Kinek törvényét hordozza szívében,
Szentlelkével igazgatja nagy híven.

6. Semmi szükség az ilyenek nem ártott,
Akit Isten házába befogadott,
Bár ínség és nyomorúság közt forgott,
Isten mindent ő javára fordított.
7. Nagy sereggel mindenfelől eljönnek,
Dicsőségről dicsőségre sietnek,
Őt meglátván örülnek az Istennek,
Mert ővele Sionban együtt lesznek.
8. Uram, hallgasd meg az én könyörgésem,
Seregeknek Istene, én kérésem,
Lásd meg, kérlek, az én esedezésem,
Jákobnak Istene, az én beszédem.
9. Úr Isten, csak te vagy a mi oltalmunk,
Zászlónk és a mi nagy erős kővárunk,
A Krisztusért, ki minékünk hadnagyunk,
Szent házadtól ne hagyj messze szakadnunk.
10. Jobb egy nap a te tornácodban laknom,
Hogynem másutt ezer nap mulatoznom,
Házad küszöbét kedvesebbnek tartom,
Mint gonoszok hajlékában vigadnom.
11. Mert miképpen a fényes nap az égen,
Mindeneket világosít nagy szépen:
Te vagy nekünk fényes napunk akképpen,
Oltalom, segítség háborúink ellen.
12. Nem vonja meg tőlünk javát az Isten,
Valakik csak őt tiszteljük nagy híven,
Boldog ember, aki bízik Istenben,
Mindennemű számkivetettségében.
13. Így könyörge Dávid király régenten;
Mikor volna Saultól kergetésben,
Írva vagyon nyolcvannegyedik részben,
Int minket is, hogy bízzunk az Istenben.

172 Zsolt 91
szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744

Énekelhető a 170. zsoltárdicséret (Az Úr Istent magasztalom) dallamára is.

2. A hű ember vallást téssen: / Te vagy nékem én Istenem!
Bátorságom te vagy nékem, / Benned bízom, én Istenem.
3. Mert engemet te megmentél / Ellenségimnek törétől,
Törvény rettegtesétől, / Kemény, nehéz ígéitől.
4. Visel téged az Úr Isten / Ő szent vállán oltalmában;
Bizodalomban hogy lehess, / Isten szárnya árnyékában.
5. Jézus Krisztus egy igazság, / Körülfog és véd paizsul,
Hogy ne légyen félelmed az / Éjszakai irtózatától.
6. Semmit ne félj rettegtesítő / Háborúnak nyilaitól,
Titkon való kísértéstől, / Délben dúló döghaláltól!
7. Ha mellőled bal kéz felől / Ezeren mind elhullanak,
Tízezeren jobb kéz felől, / Semmit néked nem árthatnak.
8. De te magad szemekkel / Ott meglátod bizonyára,
Hogy Isten a gonoszokat / Megítéli, megalázza.
9. Mert vagyon nagy bizodalmod / Az Istennek hatalmában,
Bátorságod helyezettetted / A Felséges oltalmába.
10. Nem járulhat néked soha / Semmi gonosz romlásodra,
Sem házadra nem közelget / Veszedelemnek ostora.
11. Mert parancsolt tefelőled / Szolgáló szent angyalnak,
Hogy jártodban és keltedben / Őrizetlen ne hagyjanak.
12. Az Istennek angyalai / Úgy hordoznak szent kezükben,
Hogy lábadat meg ne üssed / Észrevétlen kemény kőben.

13. Áspiskígyót te lebírhatsz, / Baziliszkuszt megtapodhatsz,
Mert a törvény és a bűnök / Rajtad már nem uralkodnak.
14. Talpad alatt nyomorgatod / Az ördögöt és oroszlánt,
A rút halált, kárhozatot, / A poklot és a nagy sárkányt.
15. Szól az Isten az emberről: / Merthogy bennem reménykedett,
Kimentem őt rabságából, / Mert ismeri szent nevemet.
16. Ha énhozzám ő felkiált, / Meghallgatom és megmentem.
Vele lések búsultában, / Részeltetem dicsőségben.
17. Adok néki hosszú napot, / Véghetetlen boldogságot,
Üdvözítem Krisztusomban, / Hogy általa legyen áldott.

” Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. (Zsolt 91,11–12)

1. Mely i - gen jó az Úr Is - tent di - csér - ni,
 Fel - sé - ged - nek, én U - ram, é - ne - kel - ni,
 Szent ne - ve - det di - csér - vén ma - gasz - tal - ni,
 És min - de - nütt e vi - lá - gon hir - det - ni.

2. Jókor reggel irgalmatat hirdetni,
 Igazságodról éjjel gondolkodni,
 Hegedűvel, orgonával zengetni,
 Minden éneklő szerszámmal tisztelni.
3. Csudaképpen én vigasztalást vészek,
 Cselekedetidre hogyha tekintek,
 Kezeidnek munkájában örvendek,
 Teremtőmnek, megváltómnak éneklek.
4. Az esztelen ember ezt nem ismeri,
 A hitetlen bolond ember nem érti;
 Kinek rólad nincs igaz ismereti:
 Szent Fiadban mert nincs hite őnéki.
5. E világon gonoszok gyökereznek,
 Kik mindenkor hamisan cselekesznek;
 Mint a füvek, virágoznak, terjednek,
 Hogy örökül-örökké elvessenek.

6. Lám, ezeket, Uram, felséges Isten,
Kik támadnak a te szent ígéd ellen,
Viaskodnak a te híveid ellen:
Meggbünteted, mert vagy örök Úr Isten.
7. Rólad, Uram, akik megemlékeznek,
Mint a pálma, olyan szépen zöldellnek;
Mint cédrusfák, ugyan meggyökereznek
Az igazak, kik igaz hitben élnek.
8. Vallást tesznek minden emberek előtt,
Hogy az Isten igaz mindenek fölött;
Hamisságot soha nem cselekedett,
Mint köszikla, ő ad nagy erősséget.

” Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.
Az Úr házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain.
Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak,
és hirdetik: Igaz az Úr, kösziklám ő, akiben nincs álnokság! (Zsolt
92,13–15)

1. Jer, ör - ven-dez-zünk az Úr Is - ten-nek,
 És é - ne-ke-l-jünk az Ő szent ne-vé - nek,
 Üd - vös - sé-günk-nek egy re - mé - nyé - nek,
 Mi ol - tal-munknak, ke-gyes él - te-tőnk - nek.

2. Siessünk hozzá dicséretünkkel,
 Hálaadással és könyörgésünkkel,
 Éneklésünknek szép zengésével,
 Szent angyaloknak nagy-sok seregével.
3. Mert az Úr Isten mi nagy Istenünk,
 És nagy Királyunk, erős Fejedelmünk,
 Minden istenek fölött mivelünk,
 Biztos oltalmunk és mi segedelmünk.
4. Csak ő egyedül bír mindeneket,
 A mélységeket és a nagy hegyeket,
 Minden hatalmas erősségeket,
 Az ördögöket és az embereket.
5. Ő teremtette a széles tengert,
 A benne való nagy szép szigeteket:
 Csak ő formálta a szárazföldet,
 És azon való drága szépségeket.

6. Jer, hajtsunk fejet, térdet nékie,
És boruljunk le arccal őelőtte;
Az Úr Istennek nagy tisztessége,
Forogjon szánkban ő szép dicsérete.
7. Mert csak ő a mi kegyes Teremtőnk,
Minden dolgunkban bizton gondviselőnk,
Nékünk, népének, ő védelmezőnk,
Mint juhainak csak ő megőrizőnk.
8. Az Ő szózatját mihelyt halljátok,
Ti szíveteket nékie adjátok:
Úgy hallgassátok és fogadjátok,
Hogy kísértésbe soha ne jussatok.
9. Mert jól tudjátok régen mint jártak,
Akik ellene igen rugódoztak;
Az ígért földre be nem juthattak:
Mert szót fogadni néki nem akartak.
10. Dicséret néked, Atya Úr Isten:
Légyen dicsőség néked, Fiú Isten:
Tisztesség néked, Szentlélek Isten;
Három személyben egy örök Úr Isten!

” Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át.” (Zsid 3,7–9)

1. Zeng-je-tek, min - den nem - ze - tek,
 Új é - ne - ket az Is - ten - nek!
 Zeng-jé - tek ál - dott jó - vol - tát,
 Di-csér - jé - tek nagy ha - tal - mát!

2. Eljön az Úr ítéletre
 Az egész földkerekségre.
 Népei, minden nemzetek,
 Áldott nevét mind féljétek!
3. Félje őt mind e nagyvilág,
 Zengjen néki halleluját,
 Mondjátok minden nemzetnek:
 Adjanak hálát Istennek!

Énekelhető a 406. dicséret (Az Istennek szent angyala) dallamára is.

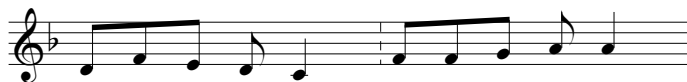
1. Ö-rül-je-tek az Is-ten-nek, Szol-gál-já-tok őt ö-röm-ben,

Va-la-kik vagy-tok e föl-den, Jer-tek ví-gan e - le - i - be.

2. Mert csak ő a mi Istenünk,
Őáltala teremtettünk,
Néki kedves népe vagyunk,
Legelője nyája vagyunk.
3. Templomába egybegyűljünk,
Dicséretet néki mondjunk,
Ott néki hálákat adjunk,
Csak az ő szent nevét áldjuk.
4. Mert kegyelmes az Úr Isten,
Nem hagy vesznünk bűneinkben,
Kegyelmének vége nincsen:
Jóvolta is véghetetlen.

177 Zsolt 103
szöveg, dallam: Debrecen, 1560

1. Di-csérd, én lel-kem, min-den e - rőd-ben

A nagy Úr Is-tent az ő szent ne-vé - ben.

Áld-jad az Is-tent min-den él - ted - ben,

El ne fe-lejt-sed jó - té - te-mé-nyi - ben.

2. Ő megbocsátja minden bűnödöt, / Ő gyógyítja meg te betegségedet. / A kárhozattól megment tégedet, / Ő koronázza meg a te fejedet.
3. Ki minden jóval téged megáldott, / Imádságodban téged meghallgatott. / Mint sasmadarat, mely már megaggott, / Nagy bűneidből ugyan megifjított.
4. Bízzál, én lelkem, az Úr Istenben, / Igen irgalmas ő természetében / És késedelmes a büntetésben, / Csakhogy megjobbulj a te életedben.
5. Ha egy kevésé haragot mutat, / Az ő haragja mindvégig nem marad. / Fenyegétése nem örökké tart, / Irgalmasságot ismét hozzád mutat.
6. Nem bűnünk szerint bánik mivelünk, / Nem érdemünkre fizet ő minékünk. / Mely igen magas az ég felettünk, / Olyan igen nagy irgalma minékünk.

7. Oly igen messze veti bűnünket, / A napnyugathoz mily távol napkelet. / Hogy többé a bűn vissza nem térhet, / Immáron minket pokolra nem vethet.
8. Miként az Atya fiait szánja, / Akképpen Isten híveit nem hagyja. / Mert nem angyalok, azt is jól tudja, / Ő teremtette, mily gyarlók, jól látja.
9. Porból teremté, porrá kell lenni, / Miként a fűnek, úgy meg kell száradni. / Mint a virágnak, el kell hullani, / Úgy meg kell Ádám fiainak halni.
10. Az Úr Istennek irgalmassága / Istenfélőkön mindöröktől fogva. / Firól fiúra mireánk szálla, / Krisztus Jézusnak megigazítása.
11. Akik őt féljük, mondását tégyük, / Parancsolatát híven megőrizzük, / Néki engedjünk, ezt emlegessük, / Ennyi jóvoltát, hogy el ne feledjük.
12. Vigasság nekünk háborúságban, / Hogy Istenünk van magas mennyországban, / Mindenekkel bír királyságában, / Örökkévaló hatalmasságában.
13. Ti, szent angyalok, Istent áldjátok, / Mert őáltala hatalmasok vagytok, / Mindenkor néki szavát halljátok, / Megfogadjátok, néki szolgáljatok.
14. Ti, fejedelmek, meghallgassátok, / Isten Uratok, neki szolgáljatok, / Akaratában ti eljáratok, / Mert tisztetekről számot kell adnotok.
15. Egyházi rendek, ti is, kik vagytok, / Istent áldjátok, mert pásztori vagytok. / Úgy kiáltsatok, prédikáljatok, / Mint egy trombita, ugyan harsogjatok.
16. Te szegény község, szorgalmatos légy, / Gyakran hallgassad Istennek igéjét, / Tőled is Isten úgy dicsértessék, / Hogy alábbvaló másoknál te se légy.
17. Minden állatok, Istent áldjátok, / Ő teremtőtök, mindnyájan valljátok. / Ez egész földön valahol vagytok, / Teremtőtöket örökké áldjátok.
18. De te, én lelkem, te kiváltképpen / Áldjad az Istent, te minden idődben. / Mert ő, ki téged adott e testben, / Szent Fia által ismét hozzá vészen.

1. Én lel-kem, áld - va áld - jad Szép é - nek - szó - val
Ir - gal - ma bő - ven á - rad. Jó - sa - gát nem fe -

Is - te - ned! Ő meg - bo - csát - ja vét - ked, És
led - he - ted.

szán - ja a gyen - gét. Hű szí - vén rejt el té - ged.

Megment, meg - óv, meg - véd. Új if - jú - ság lesz

ré - szed. Meg - áld új e - ró - vel. Ad vi - gaszt bő - ven

né - ked, És baj - ban nem hagy el.

2. Mint jó szülő megvédi / És szánja gyenge gyermekét,
Oly irgalommal nézi / Az Úr, ki féli szent nevét.
Hisz ő jól tudja, látja, / Hogy életünk múló,
Mint fű és rét virága, / Oly gyorsan hervadó.
Ha szél fú rá, már eltűnt, / Helyét se lelnéd fel.
Ily múló földi létünk. / A vég mindig közel.

3. Csak egy nem érhet véget: / Az Úr kegyelme megmarad,
 Bár tűnnek ezredévek / És századok, mint pillanat.
 Népét nem hagyja cserben, / Egy árva hívét sem.
 Úr ő a földön, mennyen / És csillagezreken.
 Ég-föld és minden angyal, / Szolgáld őt, dicsérd, áldd!
 Zengd, lelkem, énekszóval / Az Úr nagy jóvoltát!

szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Debrecen, 1774 (Drága dolog az Úr Istent dicsérni)

Zsolt 113

179

1. Ke-resz-tyé-nek, kik e föl-dön la - koz - tok,

Ne - ve - te - ket az Is - ten - nek ad - tá - tok,

Az ő ne - vét szün - te - len ti áld - já - tok:

Vé - le vég - re hogy ti u - ral - kod - ja - tok.

2. Mind e világ az ő nevét dicsérje, / Légyen áldott az ő neve, azt kérje; / Ellenségünket minékünk megtörje, / És bűnüket őnekik el ne tűrje.
 3. Felemeli földről a szegényeket, / Föld porában heverő bűnösöket; / Hatalmassá hogy tehesse mind őket: / Akik belé vetik az ő hitüket.
 4. Uralkodik az Isten mindeneken, / E világon, mind a pogány népeken; / Dicsősége vagyon néki mennyekben: / Örülnünk kell nekünk ezen szívünkben.

1. Ó, bol-dog az az em-ber, ki Is-ten út-ján jár,
Tör-vé-nyét tart-ja szem-mel, és min-dig ő - rá vár,

Kik Istent szív-ből ó-hajt-ják és ő-r-zik bi-zony-sá-gát,

Hú - sé-gét meg - lát - ják.

2. Ím, tudtul adtad nekem, kegyelmes Istenem,
Hogy utamon vezérel törvényed szüntelen.
Úr Isten, hozzád vágyom én, ezt kérem szívem mélyén
Már itt, e föld színén.
3. Szent törvényedre szívem, igédre föltekint,
És ő-r-zi mindazt híven, mi engem jóra int.
Vezérelj engem, Istenem, a te nagy hűségedben,
Mindvégig éltemben.
4. Megáll az Úr igéje, örökké megmarad,
Hol hangzik ő beszéde, ott bő áldás fakad,
Nem állhat senki ellene, megáll az ő beszéde,
Mert soha nincs vége.

1. Jer, em - lé - kez - zünk, ke - resz-tyén né - pek

Ő jó - vol - tá - ról a nagy Úr Is - ten - nek:

Mert csak e - gye - dül ő mi ü - gyünk - nek,

Mennyen és föl - dön ol - tal - ma él - tünk - nek.

2. Szemem emelvén vetem hegyekre, / Tekintetemet a nagy mély völgyekre, / Hogy onnan jutnék segedelemre, / De nem találék az Istennél többre.
3. Csak Ő énnékem egy segítségem, / Büntől, haláltól, pokoltól védelmem, / A kárhozattól megmenti lelkem, / Ki mennyet, földet teremtett, és engem.
4. Nem hagy tégedet a kísértésben, / Nem hagyja lábad elesni vesztélyben, / Isten szemei reád mindenben / Vigyáznak, csak higgy az Ő szent nevében.
5. No, keresztyének, tehát örvendjünk, / Mert az Úr Isten paizsunk minékünk, / El nem aluszik, vigyáz mellettünk, / És önnön maga örködik felettünk.
6. A nap hévsége nappal nem sérthet, / És a hold éjjel téged nem emészthet, / Mert az Úr Isten őrzi életedet, / Minden gonosztól megmenti lelkedet.
7. Őrizzen téged a nagy Úr Isten, / Minden dolгодban óvjon s vezéreljen: / Valahol te jársz az ő nevében, / Megoltalmazzon most s minden időben.

1. Ö - rül mi szí - vünk, mi - kor ezt hall - juk:

a temp - lom - ba mé - gyünk,

Hol Úr Is - ten - nek szent i - gé - jét hall - juk.

2. Megállunk hittel, örök Úr Isten, a te templomodban,
És tiszta szívvel dicsérünk mi téged.
3. Áldd meg, Úr Isten, a te népedet, kik téged szeretnek,
Tartsd meg közöttünk a gyülekezetet.
4. Légyen békeesség, felséges Isten, Anyaszentegyházban,
Oltalmaz minket minden háborúnkban.
5. Dicséret neked, Atya Úr Isten, a te szent Fiaddal,
És Szentlélekkel, mi vigasztalónkkal!

1. A-kik bíz - nak az Úr Is - ten - ben,

El nem vesz - nek é - le - tük - ben:

Meg - tar - tat - nak ke - gye - lem - ben.

2. Az Istennek szent beszédében,
Kik maradnak törvényében,
Hitük által üdvösségben:
3. Ezek lesznek nagy erősségben,
Mint egy kőszál, keménységben:
Megtartatnak kegyelemben.
4. Sokszor esnek kísértésekben,
De ők el nem vesznek ebben:
Megmaradnak igaz hitben.
5. Akik pedig hitetlenségben
Élnek és nagy kevélységben:
Mind elvesznek azok ebben,
6. De a hívek nagy békességben,
Élnek örök dicsőségben:
Hitük által üdvösségben.

1. Min-de-nek meg-hall - ják és jól meg-ta - nul - ják,
Kik se - ge-del-mü - ket nem Is - ten-től vár - ják:
Nin-csen Is-ten nél - kül se - gít-ség és üd - vös-ség.

2. Ha nem az Úr Isten építi a házat,
Ahány építője, mind hiába fárad.
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
3. Hogyha a városnak avagy háznak népét
Nem az Isten őrzi, hidd el annak vesztét.
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
4. Csak hiába leszen reggel felkeléste
Néktek, kik erősen Istenben nem hisztek:
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
5. Ekképpen történik mindnyájan tinektek,
Munkával, bánattal kenyeret kik esztek:
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
6. Nagy könnyen az Isten mindent ad azoknak,
Kik csak benne bíznak s hozzá fohászkodnak:
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
7. Mint a sebes nyilak az erős kezében,
Erősek a hívek Isten kegyelmében:
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.
8. Boldog, aki lelkét hittel erősíti,
Minden ellenségét bizonynyal meggyőzi:
Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség.

1. Min - den hű ke - resz - tyé - nek, meg - hall - já - tok,

Mi lé - gyen tö - ké - le - tes bol - dog - ság - tok.

2. Féljétek Uratokat, Istenteket,
Az ő parancsolatát szeressétek!
3. Éljetek ti kezetek munkájával,
Így éltek jól és igaz boldogsággal.
4. Házaitokban feleségeitek
Jámbor fiaikat szülnek majd tinéktek.
5. Akik úgy ékesítik házatokat,
Mint szőlőgerezdek az ő fájukat.
6. Asztalod körül ülnek majd gyermekek,
Mint olajfának ága, oly ékesek.
7. Ekképpen áldja meg az embert Isten,
Azt, aki csak őt féli igaz hitben.
8. Áldjon meg titeket az örök Isten,
Ki lakik a gyülekezetetekben.
9. Békesség légyen Anyaszentegyházban,
Úgy légyen, mondja minden ember bátran.

1. Mély - ség -ből hoz - zád ki - ál - tunk:
 Nyisd meg a te fü - le - i - det,
 Úr Is - ten, kö - nyö - rülj raj - tunk!
 Hall - gasd meg kö - nyör - gé - sün - ket!
 Mert ha te mind meg - í - té - led,
 A - mit vé - tet - tünk el - le - ned,
 Mind el - kár - ho - zunk e - lőt - ted.

2. Nagy a te irgalmasságod, / A bűnt Te megbocsáthatod; / Nincs né-
 künk semmi érdemünk, / Már semmi ártatlanságunk. / Nincs, ki
 kérkedjék előtted, / Félünk mindnyájan Tégedet, / És könyörgünk
 mi Tenéked.
3. Bízunk azért az Istenben, / És nem a mi érdemünkben, / Nyu-
 godjék Őbenne lelkünk, / Ő légyen mi reménységünk; / Lám,
 nekünk nyilván ígére, / Hogy akar oltalmunk lenni, / Azért hig-
 gyunk csak Önéki.
4. Erősek legyünk hitünkben, / Bízunk csak az Úr Istenben; / Ne
 essünk Benne kétségben, / Ne szomorkodjunk lelkünkben. / Min-
 den keresztyén hív légyen, / Ki megújult Szentlélekben, / És bízik
 csak az Istenben.
5. Ha minékünk sok bűnünk van, / Istennek több kegyelme van, / Ő ir-
 galmának nincs vége, / Bár sok az emberek vétke. / Ő nekünk kegyes
 pásztorunk, / Ki őriz minket pokoltól, / És megment a kárhozattól.

1. Vég-te-len ir-gal-mú Is-ten, hoz-zád ki-ál-tok,
E nagy mélység-ek-ből szá-ba-du-lást kí-vá-nok;
Értsd meg ké-ré-si-met, ér-jék fü-le-i-det
Eny-nyi sok zo-ko-gá-sok.

2. Igazságod szerint ha cselekedel velünk, / Ha mind számontartod,
amit ellened vétünk: / Senki nem állhatja súlyos kezéd miatt, /
Tőled ha büntettetünk.
3. Fölötte bőséges nálad a kegyelmesség, / Atyai kegyesség, szelíd
engedelmesség, / Néked hát szentektől s földi emberektől / Adas-
sék nagy tisztesség.
4. Az Urat óhajtom, várja lelkem az Urat, / Szívem szomjúhozván,
hogy mutassa jóvóltát; / Igéjéből értem, melyben reménységem: /
Nem vonja meg irgalmát.
5. Lelkem az Úr Istent buzgósággal óhajtja, / Mint éjjeli strázsa nap-
költét alig várja, / Reggelről reggelre, estéről estére / Szívem Istent
úgy várja.
6. Valakik az Úrnak választott szenti vagytok, / Egyedül csak benne
legyen bizodalmatok, / Mert ő nála váltság, vagyon irgalmasság, /
Ő lesz nektek Atyátok.
7. Izráelt megváltja és a keresztyénséget, / Hívek seregének megbo-
csátja vétküket, / Minden nyavalyából, az örök halálból / Kiment
a lelküket.

1. Fel - sé - ges Is - ten, hoz zád ki - ál - tunk

nagy ke - se - rű - ség - gel,

Kö-nyör-günk né-ked, hogy légy se-gít-ség - gel.

2. Tekints mireánk, kérünk Úr Isten, ily nagy szükségünkben,
Segíts meg minket erőtlenségünkben.
3. Miként a foglyok tömlöc fenekén, hangosan kiáltunk;
Senki nem hallja, nem könyörül rajtunk.
4. Pokolnak kínja, bűnnek soksága uralkodik bennünk:
Légy segítséggel, hogy mind el ne vesszünk.
5. Ha bűneinket te számontartod, felséges Úr Isten,
Vajon ki lenne előtted büntelen?
6. Nincsen ártatlan, nincsen bűn nélkül senki teelőtted;
Azért könyörgünk, utunk vezéreljed:
7. Mert csak tenálad vagyon kegyesség és nagy irgalmasság,
Krisztus Jézusért bűnünkből szabadság.
8. Örvezd szívünk, felséges Isten, te ígéretedben,
És hozzánk való nagy kegyessedben.
9. Megszabadultunk a Krisztus által örök kárhozattól;
Nincsen félelmünk immár a haláltól.
10. Ó, szabadító, mennybéli Isten, egyetlen reménység,
Te szolgálidnak légy örök üdvösség.
11. Dicséret néked, Atya Úr Isten, a te szent Fiaddal,
És Szentlélekkel, mi Vigasztalónkkal!

1. Mely i - gen jó lé - gyen az e - gye - nes - ség,

Hall - juk és jól ért - sük meg, ke - resz - tyén - ség!

2. Megírta nekünk ezt szent Dávid szépen,
Miképpen áldja meg ezeket Isten.
3. Kik őreá mint Atyjukra hallgatnak,
És szeretettel egymás között vannak,
4. Atyafiúsággal, s egy akarattal,
Jó szívvel, lélekkel, s egy tudománnyal,
5. Megáldja ezeket az örök Isten,
Hogy éljenek ők szent rendelésében,
6. Az igaz hitben és a jó életben,
Nagy egyenességben, áldott erkölcsben.
7. Kegyesen élnek ezek e világban,
Nagy jó békességben és bátorságban.
8. Nincs gyűlölség köztük, nincsen széthúzás,
Nincsen háborúság, sem haragtartás,
9. De minden időben igaz szeretet,
Isteni félelem és boldog élet.
10. Kérjük mi Urunkat, hogy jó életet
Adjon nekünk, és ilyen drága kincset.
11. Dicsőség legyen az Atya Istennek,
Fiával együtt, és a Szentléleknek.

190 Zsolt 134
szöveg: Komjáti, 1574 | dallam: J. Crüger, 1653

1. Ti, ke - resz - tyé - nek, di - csér - jé - tek Is - tent,
Kik Úr Jé - zus - nak e föl - dőn szol - gál - tok,
És min - den - ko - ron a szent he - lyen vagy - tok -
Di - csér - jé - tek Is - tent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljete -
Dicsérjétek Istent!
3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.

1. Di - csérd az Is - tent, mos-tan, ó, én lel - kem!

Csak őt di-csé - rem, a - míg tart é - le - tem,

Fe - je-del-mek - ben nincs re-mény-sé-gem,

Nem lesz em-ber - ben én üd-vös - sé - gem.

2. Mert ők meghalnak, ismét porrá lesznek, / És az élőkön már nem segíthetnek, / Azért boldogok mindazok lesznek, / Akik Istenben erősen hisznek.
3. Gondja az Úrnak vagyon mindenekre, / Mennyre és földre és nagy tengerekre, / A bennük való teremtményekre, / E földön lakó sok szegényekre.
4. Az igazaknak ő megőrizője, / Kegyetleneknek erős büntetője, / A szegényeknek megsegítője, / Az éhezőknek ő étetője.
5. Megszabadítja Isten a foglyokat, / Látóvá teszi a szegény vakokat, / Fölemeli az elbotlottakat, / Igen szereti az igazakat.
6. És ő megőrzi a jövevényeket, / Szegény árvákat és az özvegyeket, / De megbünteti a bűnösöket, / Eltörli földről ő ösvényüket.
7. Uralkodol te azért, Uram Isten, / Te szent Fiaddal örökké mennyégben, / A Szentlélekkel mind egyetemben, / Dicsérünk téged dicsőségben.

1. Drá-ga do-log az Úr Is-tent di - csér - ni,
Szi-ne e - lőtt ke-gye-sen é - ne - kel - ni,
É - kes do-log szent ne-vét ma-gasz - tal - ni,
A hí-vek-nek ő - e - lőt - te szol - gál - ni.

2. Ő gyógyít meg szomorodott szíveket,
Vigasztalja az elalélt lelkeket,
Ő enyhít meg sok keserűségeket,
Mind testi, mind lelki betegségeket.
3. Az őnéki csodálatos tanácsa,
Hogy a szelídeket felmagasztalja,
De a kevély gonoszokat utálja,
És azokat a földig megalázza.
4. Énekeljünk néki hálaadással,
Vigasságos muzsikáló szerszámmal:
Beszéljessünk e mi kegyes Urunkkal,
Magasztalván őtet imádságunkkal.
5. Dicsérd azért, Jeruzsálem, Uradat!
Keresztyénség, magasztald Megváltódat!
Áldjad, Sion, mennyei királyodat!
Híveknek serege, te szent Atyádat!

1. Meny-nye-i se-re-gek, bol-dog, tiszt-a lel-kek,
Em-be-ri nem-zet-re kik az Ég-ből néz-tek,
Az U-rat örök-ké ti mind dicsér-jé-tek!

2. Angyalok, az Úrnak követi kik vagytok,
Szentek, kik ő székét mind körülálljátok:
Örökké az Urat felmagasztaljátok!
3. Fényes nap világa, ez világ fáklyája;
Szép hold, éj lámpása, Égnek sok csillaga,
Az Úrnak szent nevét mindörökké áldja.
4. Mert ő az, akinek hatalmában az Ég,
Neki enged tenger, Menny és földkerekség,
Segíti övéit mint mennyei felség.
5. Azért hát, ti, hívek, Úrnak szent serege,
Kik leginkább vagytok néki szerelmébe',
Örökké szent nevét dicsérjétek mennybe'!

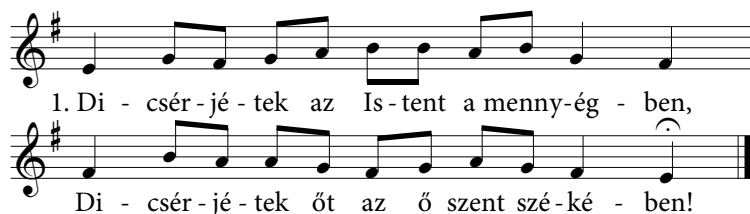
194 Zsolt 148
szöveg: Balassi B., 1589 | dallam: Balla P., 1939

1. Meny-nye - i se - re - gek, bol - dog, tisz - ta lel - kek,
Em - be - ri nem - zet - re kik az Ég - ből néz - tek,
Az U - rat ö - rök - ké ti mind di - csér - jé - tek!

2. Angyalok, az Úrnak követi kik vagytok,
Szentek, kik ő székét mind körülálljátok:
Örökké az Urat felmagasztaljátok!
3. Fényes nap világa, ez világ fáklyája;
Szép hold, éj lámpása, Égne sok csillaga,
Az Úrnak szent nevét mindörökké áldja.
4. Mert ő az, akinek hatalmában az Ég,
Neki enged tenger, Menny és földkerekség,
Segíti övéit mint mennyei felség.
5. Azért hát, ti, hívek, Úrnak szent serege,
Kik leginkább vagytok néki szerelmébe',
Örökké szent nevét dicsérjétek mennybe'!

195 Zsolt 148
szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: L. Senfl, 1534 (Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli)

1. Di - csér - jé - tek az Is - tent a menny - ég - ben,
Di - csér - jé - tek őt az ő szent szé - ké - ben!

2. Dicsérjétek mind őt, ti szent angyalok,
Dicsérjétek őt, ti mennyei karok!
3. Dicsérje nappal nap és a hold éjjel,
Dicsérjék a csillagok fényességgel!
4. Dicsérjétek őt ti is, nagy-szép egek,
És a magasság felett való vizek!
5. Dicsérjék szent nevét az Úr Istennek,
Mert mindezek általa teremtetek!
6. Helyet rendelt ő szépen mindezeknek,
Hogy parancsolatjának engednének.
7. Dicsérjétek őt mind, ti földi lények,
És lakói a vizek mélységének,
8. Tűz, jégeső, köd, hó és minden pára,
Forgószelek, kik engednek szavára.
9. A hegyek, völgyek, termőfák s egyebek,
És fái a cédrusok erdejének.
10. Vadak és minden oktan állatok,
Mind barmok, csúszómászók és szárnyasok,
11. Földi királyok és minden köznépek,
Fejedelmek és bírái e földnek.
12. Ti, ifjú népek és tiszta szép szüzek,
A vének mind és minden jó gyermekek!
13. Dicsértessék az Úr Istennek neve,
Mert felhat dicső volta az egekre!
14. Az ő dicsősége földön és mennyen,
És az ő jóvolta minden helyeken.
15. Az ő népének arcát felemelte,
A Sátán hatalmából kimentette.
16. Dicséret legyen mindenütt azoknak,
Kik az ő irgalmasságában bíznak!
17. Dicséret az Izráel fiainak,
És az Istenhez közel járulóknak!

1. Di - cső - ült he - lye - ken,
 A - kik vi - ga - doz - tok
 meny - nye - i pa - ra - di - csom - ban,
 vég - he - tet - len bol - dog - ság - ban,
 Szent és ár - tat - lan ál - la - pot - ban,
 Az Úr ne - vét szép é - nek - szó - ban,
 Ma - gasz - tal - já - tok vi - gas - ság - ban!

2. Lássátok, ti dicső angyali lelkek az égben,
 A fénylő mennyei testek roppant seregében,
 Mint uralkodik dicsőségben
 Az Úr, és őtet felségben
 Imádjátok tiszta szentségben!
3. Nap, hold, csillagos ég, ti az Urat dicsérjétek,
 Jóságát, hatalmát, bölcsességét hirdessétek,
 Mert amely rendet ő tinéktek
 Kiszabott, az a ti törvénytek,
 És ti annak híven engedtek.

4. Tenger, föld, szigetek s a hegyek pompás szépsége,
Erdők és ligetek, folyóvizek kiessége,
Sík mezők, rétek ékessége,
Vetések kellemetessége:
Mind a Teremtő dicsősége.
5. Fák, bokrok, csemeték, gyümölcsöket hozó kertek,
Pompás liliomok s minden virági szépségek,
Színekkel kihímezett rétek,
Apróbb és nagyobb zöld növények,
A gondviselést hirdessétek.
6. E földön lakozó minden állat boldogsága,
A szárnyon repdeső madaraknak vidámsága,
A halak s férgek sokasága,
Egyszóval az élők világa
Mondja, mily nagy az Úr jósága!
7. Bölcs Isten remeki, kik az ő képei vagytok,
És a tőle lehelt emberi lélekkel bírtok,
Az örökkévalót lássátok
Munkáiban, és imádjátok;
Egy szívvel és szájjal mondjátok:
8. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás,
A szentek Urának legyen örök magasztalás!
Kiben soha nincs megváltozás
Vagy ígérettől elhanyaglás,
Tőle fejünkre szálljon áldás!

1. Di - csér - jé - tek a menny U - rát,
Di - cső - ít - sé - tek ha - tal - mát,
Áld - já - tok őt a szent he - lyen,
Áld - já - tok őt az e - gek - ben!

2. Látjátok hősi tetteit,
Dicsérjétek nagy műveit,
Áldjátok őt nagy boldogan,
Gazdagságához méltóan!
3. Dicsérjék őt a harsonák,
Ércesen zengő trombiták,
Citera, hárfa zengje őt,
Dicsérje mind a Teremtőt!
4. Dicsérje Istent énekszó,
Cimbalom: hangos, harsogó,
Hegedű húrja csillogón,
Fuvola fényes hangokon!
5. Mindenki szívét hassa át
Mennyei béke, boldogság,
Mindaz, ki éltet tőle kap,
Hálákat adjon Urunknak!

Dicséretetek

ISTENTISZTELET

Kezdőénekek

Énekelhetünk alkalomhoz, ünnephez illő genfi zsoltárt vagy zsoltárdicséretet. Fontos kezdőének a 95. és a 122. zsoltár, valamint ezek párhuzamai, a 174., illetve a 182. számú zsoltárdicséret.

szöveg, dallam: Görlitz, 1648
fordítás: Új zengedező mennyei kar, 1743

201

1. U - runk, Jé-zus, for - dulj hoz-zánk,
Szent Lel - ke - det ma töltsd ki ránk,
Ke - gyel - med - del min - ket se - gélj,
Az egy I - gaz - ság - ra ve - zérj.

2. Nyisd meg szánkat hál'adásra, / Készítsd szívünk buzgóságra,
Hitünk s értelmünk neveljed, / Neved velünk ismertessed.
3. Míglen éneklünk mennyégben: / Szent, szent, szent az erős Isten,
És színről színre láthatunk, / A fényességben vigadunk.
4. Dicsőség Atya Istennek, / Fiúnak és Szentléleknek:
A dicső Szentháromságnak / Mindenek áldást mondjanak!

1. Ke - gyes Jé - zus, itt va - gyunk
Gyúl-jon fel kí - ván - sa - gunk

Te szent i - géd hal - lá - sa - ra,
Üd - vös - ség ta - nu - lá - sa - ra,

Hogy a föld - től el - sza - kad - junk,

Csak te - hoz - zád ra - gasz - kod - junk.

2. Elménket, értelmünket
Lelki sötétség fogta be,
De szent Lelked szívünket
Tiszta fénnel úgy töltse be,
Hogy jót gondoljunk és szóljunk,
Mert csak tőled kell azt várnunk.
3. Dicsőségnek napfénye,
Istentől jött világosság!
Indítsd lelkünk készsége,
Nyisd meg fülünk, szívünk és szánk!
Hitvallásunk, könyörgésünk,
Urunk, Jézus, halld meg, kérünk!

1. Hoz - zád jö - vök, ó, Mes - te - rem,
Hogy hall - jam sza - va - id
És ért - sem ö - rök be - szé - ded,
Mely meg - tart, üd - vö - zít.

2. Igéd csodás világánál
Mutassa meg a hit,
Te vagy a váltság egyedül,
Mely megtart, üdvözít.
3. A te erőd a halálból
Az új életre híd,
Hogy hozzád jussak rajta át,
Ki megtart, üdvözít.
4. Hogy útjaidon járhassek,
Szent kezed megsegít,
Csak te vezérelj lábamat,
Te vagy, ki üdvözít.
5. Jól tudom, kinek hittem én,
S ez engem boldogít;
Örökké áldom kegyelmed,
Mely megtart, üdvözít.

1. Krisz-tu-som, kí-vü - led nincs ki-hez já - rul - nom,
 Ily be-tég vol-tom-ban nincs ki - től gyó-gyul-nom.
 Nincs ily fe - ké-lyem-ből ki ál - tal tisz-tul - nom,
 Ve-szé-lyes ver-mem-ből és fel-sza-ba-dul - nom.

2. Gyűjtsd meg szövétnekét áldott szent ígédnek,
 És bennem virraszd fel napját kegyelmednek;
 Igaz utat mutass nékem, szegényednek,
 Járhassak kedvére te szent Felségednek.
3. Várlak, Uram, azért reménykedő szívvel,
 Miként a vigyázó virradást vár éjjel;
 Hozd fel szép napodat nékem is jó reggel,
 Hogy szolgálhassalak serényebb elmével.
4. Dicsértessél, Atya Isten, magasságban,
 Mi Urunk Krisztussal mind egy méltóságban,
 És a Szentlélekkel mind egy hatalomban:
 Háromság egy Isten, áldj meg dolgainkban.

1. Ó, A-tya Is - ten, ir - gal-mas nagy Úr,
Bűn - bá - nó szív - vel, ím, e - léd bo - rul
Hű né - ped, áld - va fel - sé - ges ne - ved,
Hogy esd - ve kér - je nagy ke - gyel - me - det.

2. Gondolsz ránk, híven oltalmaz kezed,
Rólunk egy percre azt le nem veszed,
Irgalmasságod mindig oly közel,
És erős karod minket átölel.
3. Nagy jóságodra méltók nem vagyunk,
Rossz útra térve gyakran elhagyunk;
Áhítjuk mégis szent igéd szavát,
Megtérő gyermekid fogadd be hát.
4. Kérünk, Úr Isten, Krisztus Jézusért,
Vérrel pecsételt szent szerelmedért:
Irgalmasságod közöld mivelünk,
És tárd ki szíved, végy be, Istenünk!

1. E-gek nagy Ki - rá - nya, ma-gasz-ta-lunk té - ged,
Mu-lan-dó és gyar - ló é - le-tünk át-jár - ja

Tér-jen ne-ved-re di - csé-ret! Jöjj, se-gíts, jó-ra ints;
Vég-te-len ke-gyelmed ár - ja.

Ró-lad zeng-jen nyel - vünk, ví-gan é - ne-ke-l-jünk!

2. Dicsérjed, világom, Alkotód hatalmát,
Mindenek felett uralmát!
Hirdesse a csillag ránc sugárzó fénye,
Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt, nap és hold,
Kik ott fennen jártok: ti is Őt áldjátok!
3. Zengjen minden szívben boldog hálaének
A világ Teremtőjének!
Nagy kegyelmessége gondot visel rólunk,
Számontartja minden dolgunk.
Égben fenn, földön lenn
Áldassék jósága, nagy irgalmassága!
4. Halleluját zengve, magasztalva áldjad
Krisztus által jó Atyádat!
Ha az Istent élő, igaz hittel féled,
És a szíved Jézusé lett:
Boldogság, üdv vár rád
Fenn az ég honában, hófehér ruhában.

1. Nagy Is - ten, né - ked zeng az é - nek,
Csak té - ged áld a szív, a lé - lek,

Ki vol - na más te - hoz - zád fog - ha - tó?
Csak té - ged áld - lak, ó, Min - den - ha - tó!

Jö - vel, se - gíts, én é - des Jé - zu - som,

Hogy kö - nyör - gé - sem menny - be fel - jus - son!

2. Ó, vonj, Atyám, Fiadhoz engem, / Hogy szent Fiad is hozzád elvi-
gyen; / S míg jóvoltodat áldva zengem, / Keblem Szentlelked haj-
léka legyen; / Add békességed ízét érzeni, / És dicséreted vígan
zengeni!
3. Ha semmi mást nem kérek tőled, / Csak amit Lelked által kérhe-
tek, / Te szükségim beteljesíted, / Mert Jézus hozzád utat készí-
tett, / Ki gyötrelmével értem áldozott, / És üdvösséget jussomul
hozott.
4. Jó tudnom azt, hogy közbenjáróm / Hű Jézusom, ki jobbod felől
ül; / Óáltala, ha hitből várom, / Kérésem nálad bizton teljesül; / Jó
nékem, hogy míg tart ez életem, / Szent neved vígan, áldva zeng-
hetem!

1. Jöjj, mondjunk há-la - szót Hű száj-jal és hű szív-vel,
Mert raj-tunk itt az Úr Nagy cso-da dol-got mí-vel.

Már a - nya-öl-ben is Volt mindig gond-ja ránk.

A sok jót, mely-lyel áld, Ki sem mondhat-ja szánk.

2. Dús kincsből az Úr / Jó békességet adjon,
Hogy szívünkben a kedv / Vig és derűs maradjon.
Ne hagyja híveit / Bú-bajban sohasem;
A rossztól óvja meg / Itt s túl ez életen.
3. Az Atyát és Fiút / És a Szentlelket áldom;
A menny Urát, kiben / Szent egybe forrt a három;
Aki úgy szól ma is, / Ahogy régente szólt,
Nem változik: az Ő, / És az lesz, aki volt.

Úr Jé - zus, mely i - gen drá - ga
Mely bölcs-csé té - vén az el - mét,
A te i - géd-nek vi - lá - ga,
Szü - li az Úr-nak fé - lel-mét.
Ger - jeszd fel most in - du - la - tunk,
Hogy míg i - géd-re hall - ga - tunk,
Vé - gyen ben-nünk é - pü - le - tet
A hit, re-mény-ség és sze - re - tet:
Tégy böl - csek - ké, tégy szen-tek - ké!

Ó, mely bol-dog em-ber az, Ki té-ged,
És te szent haj-lé-kod-ban Lé-lek-ben,

é-lő, i-gaz Egy Is-tent meg-is-mer-het,
i-gaz-ság-ban Di-csér-het és tisztel-het.

Ó, mi Is-te-nünk, Ad-tad e bol-dog-sá-got ne-künk;

Ad-jad, hogy is-mer-hes-sünk még job-ban,
Na-pon-ként di-csér-hes-sünk buz-gób-ban,

Szent Lel-ke-det hoz-zánk e vég-re

Küldd el se-gít-ség-re!

Szent Isten, noha néked / Az eget ülőszéked, / Ott dicsérnek tégedet,
/ Biztat szent ígéreted, / Hogy azért meg nem veted / Földön lakó
népedet. / Együtt vagy vélek, / Kikben alázatos a lélek. / Mi is hát
térdet hajtunk, hogy rajtunk / Könyörülj, s kegyelmeddel fogadd el,
/ Mikor tehozzád emel kezet / Ez a gyülekezet.

szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (25. zsoltár)

Úr Is - ten, mi sok szük - sé - get
Se - ge - de - lem - ké - rés vé - gett

É - rez - vén kö - rü - löt - tünk,
E szent hely - re fel - jöt - tünk.

U - ram, a kö - nyör - gő - nek

Il - leld meg szí - vét és szá - ját,

A té - ged tisz - te - lő - nek

Áldd és szen - teld meg mun - ká - ját!

Ó, Úr Is - ten, légy kö - zöt - tünk,

Kik i - má - dá - sod - ra jöt - tünk,

Szí - vünk e - gye - dül rád hall - gas - son,

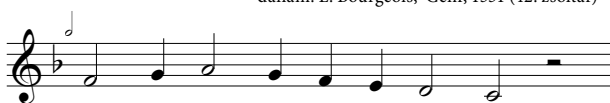
Hogy i - géd - nek ál - dott sza - va,

Mely - től függ lel - künk - nek ja - va,

Min - ket min - den jó - ra bír - has - son:

Szent e hely, lé - gye - nek szen - tek,

Kik e ház - ban meg - je - len - tek!

Nem va-gyunk mi ma-gun-ké - i,
Lel-künk, tes-tünk Is - te - né - i

De Jé - zus vé - re bé - re;
Az ő tisz - te - le - té - re.

U - runk Jé - zus, jöjj most el,

Lel - ked ál - tal se - gíts fel!

Di - cső - í - tünk mi tes-tünk-ben,

Ma - gasz - ta - lunk mi lel - künk-ben!

Főénekek

Énekelhetünk genfi zsoltárt, zsoltárdicséretet vagy ünnepi éneket is.

221 szöveg: Huszár G., Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1774

1. Ad - junk há - lát mind-nyá - jan
az A - tya Úr Is - ten - nek,
És mond-junk di - csé - re - tet
mi te-rem-tő Is - te-nünk - nek,
Ki egy-be-gyűj-te most min - ket,
Hogy ün - ne - pet szen - tel - jünk,
és szent i - gé - jé - vel él - jünk.

2. Ó, kegyes Atya Isten, te vagy Úr mindenkben,
Ki megjelentéd magad szent igédben itt, e földön,
És sok csodatételidben,
A te áldott Fiadban, mi kegyes Üdvözítőnkben.
3. Légy kegyelmes minékünk a te áldott Fiadért,
Az Úr Jézus Krisztusért, mi szentséges Megváltónkért,
És ne állj bosszút mirajtunk
A nagy hitetlenségért, fertelmes sok bűneinkért!
4. De szentelj meg bennünket, bírd és segíts meg minket,
Gerjeszd fel mi lelkünket és a mi gyarló szívünket,
Hogy téged megismerhessünk,
Segítségül hívhassunk, néked hálákat adhassunk.
5. Világosíts meg minket a Szentlélek Istennel,
Hogy szépen tündököljék bennünk az evangélium,
És erősíts meg, Úr Isten,
A te áldott igéddel minden tévelygések ellen!
6. Te igazgasd elméjét és minden tanúságát,
Vezérelj útját, nyelvét a mi lelkipásztorinknak,
És oktassad elméjüket
A te szent beszédedet figyelmesen hallgatóknak.
7. Tarts meg minden időben minket az igaz hitben,
És igaz értelmében a szent evangéliumnak;
Légyen foganatos köztünk
A te kegyes beszéded, és minden jóra intésed.
8. Hogy sok népek tehozzád megtérjenek bűnükből,
És téged szolgáljanak az ő szívükből-lelkükből;
Hogy mindenek imádjanak,
Csak téged tiszteljenek, hogy örökké élhessenek.

1. Nagy há-lát ad - junk az A - tyá Is - ten - nek,
Menny - nek és föld - nek szent te - rem - tő - je - nek,
Ol - tal - ma - zónk - nak, ke - gyes él - te - tőnk - nek,
Gond - vi - se - lőnk - nek.

2. Hála tenéked, mennybéli nagy Isten,
Hogy szent ígéretet adtad mi elménkben,
És hogy ezáltal véssz ismereteden,
Te kegyelmedben.
3. A romlás után nem hagyál bűnünkben,
Sőt, te Fiadat ígéréd ígédben,
Hogy elbocsátod őtet miközénkben,
Emberi testben.
4. Megemlékeztél szent ígéretedről
És a mihozzánk való kegyelmedről,
Így szóltál mennyből küldött szent Fiadról,
Jézus Krisztusról:
5. Ő a Megváltó, akit megígértem,
Róla mit szóltam, íme, betöltöttem,
Áldozatával megengeszteltettem,
És megbékéltem.

6. Emberek, népek, csak Őt hallgassátok,
Amit parancsol, azt megfogadjátok;
Kik nem halljátok, mind eltévelyedtek,
És mind elvesztek.
7. Felséges Isten, tenéked könyörgünk,
Hogy mutassad meg szent Fiadat nekünk,
Hogy őtet látván, benne remélhessünk,
Üdvözlhessünk.
8. Adjad, hogy lássuk a világosságot,
Te szent Igédet, az egy igazságot,
A Krisztus Jézust: örök vigasságot,
És boldogságot.
9. És ne ismerjünk többet a Krisztusnál,
Ne szerethessünk egyebet Jézusnál;
Maradhassunk meg a te szent Fiaddal,
Krisztus Urunkkal.
10. Adj igaz hitet a te szent Fiadban,
És jó életet minden útjainkban;
És Szentlelkeddel vígy be hajlékodbá,
A boldogságba.
11. Dicsőség néked mennyben, Örök Isten,
Ki dicsértetel a te szent Igédben,
Krisztus Jézusban, mi Üdvözítőnkben,
És Szentlélekben.

A régi énekeskönyvek vízkeresztői dicséretei között található éneket most eredeti, három verssel bővebb szövegével énekelhetjük. Ezek a versek (4–6.) a mennyi Atyának Fia megkeresztelésekor elhangzott bizonyágtételét idézik fel a Mt 3,16–17 alapján. A tizenegy strófa az 1–6. és 7–11. versek szerint kétféle bontható.

1. Még - hó - dol - lek - kem te - né - ked, nagy Fel - ség,
Szent - há - rom - ság - ban ki vagy egy Is - ten - ség.
Csak té - ged il - let min - den tisz - tes - ség,
Té - ged vall Úr - nak az e - gész föld s ég.

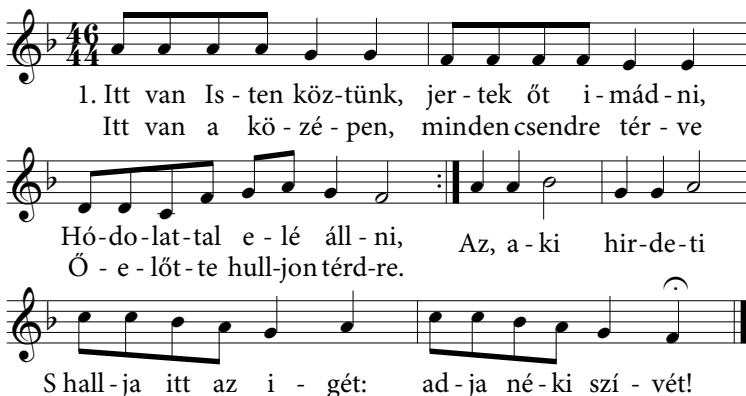
2. Imád a nagy ég ő teljességével,
Mondván: Szent, szent, szent az Úr felségével!
Teljes a föld s ég dicsőségével,
Seregek Ura erősségével!
3. Imád a földnek kiterjedt nagysága,
Mind e világnak nagy hatalmassága;
A sok népeknek minden országa,
Roppant táborok sűrű soksága.
4. Imád téged a napnak fényessége,
Az éjszakának titkos setétsége;
Imád a holdnak ő teljessége:
A csillagoknak szép ékessége.
5. Imád a tenger s a vizek folyása,
A sok hegyeknek magas fennállása;
Minden szeleknek széjjeloszlása
S a madaraknak ékes szólása.

6. Imádlak én is téged, Teremtőmet,
Gondviselőmet és Üdvözítőmet,
Megszentelőmet s erősítőmet:
Én Istenemet, egy Segítőmet.
7. Imádlak téged, Urát kezdetemnek,
Urát végemnek s egész életemnek,
Fő szerző okát a természetnek,
Halálnak Urát és kegyelemnek.
8. Imádlak téged, egyedül Uramat,
Nem vetem másban én bizodalmamat;
Mikor imádlak, halld meg én szómat,
Írd be könyvedbe hódolásomat.

” *Hisszük és tanítjuk, hogy Isten lényege vagy természete szerint egy, önmagától létezik..., a végtelen, egy és oszthatatlan Isten személyeire nézve elválaszthatatlanul és összeelegyíthetetlenül mint Atya, Fiú és Szentlélek különbözik, úgy, hogy az Atya a Fiút öröktől fogva nemzette, a Fiú kibeszélhetetlen módon született, a Szentlélek pedig mindkettőjüktől származik. (Második Helvét Hitvallás III)*

1. Ím, bé - jöt - tünk nagy ö - röm - ben,
Fel - sé - ges Is - ten,
A te szen-tid-nek gyü-le-ke-ze-té - be,
A te temp-lo-mod-ba,
Fel - sé - ges A - tyá Is - ten.

2. Itt megállunk teelőtted, / Felséges Isten, / És igaz hitből áldozunk előtted, / Vallást teszünk rólad, / Felséges Atya Isten!
3. Vágyik lelkünk szent igédhez, / Felséges Isten, / Mint a szomjúhozó szarvas a vízhez, / A hideg kútforráshoz, / Felséges Atya Isten!
4. Csak ez nekünk vigasságunk, / Felséges Isten, / Hogy lakozik a te neved közöttünk, / Dicsérettel tőlünk, / Felséges Atya Isten!
5. Tartsd meg azért békességben, / Felséges Isten, / E szent gyülekezetet igaz hitben, / Te tiszteletedben, / Felséges Atya Isten!
6. Prédikáltsd szent igédet, / Felséges Isten, / Ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket, / Áldd meg életünket, / Felséges Atya Isten!
7. Zengedeznek mi ajakink, / Felséges Isten, / Örvedetes szókban, dicséretekben, / Ékes énekekben, / Felséges Atya Isten!
8. Áldott vagy te magas mennyben, / Felséges Isten, / Kit illet dicséret a szent templomban, / Anyaszentegyházban, / Felséges Atya Isten!

1. Itt van Is - ten köz-tünk, jer - tek őt i - mád - ni,
Itt van a kö - zé - pen, minden csendre tér - ve

Hó-do-lat-tal e - lé áll - ni, Az, a - ki hir-de-ti
Ő - e - lőt-te hull-jon térd-re.

S hall - ja itt az i - gét: ad - ja né - ki szí - vét!

2. Itt van Isten köztünk: Ő, kit éjjel-nappal / Angyalsereg áld s magasztal. / Szent, szent, szent az Isten! Néki énekelnek / A mennyei fényes lelkek. / Halld, Urunk, szózatunk, / Ha mi, semmiségek áldozunk Tenéked!
3. Csodálatos Felség, hadd dicsérlek Téged: / Hadd szolgáljon lelkem Néked! / Angyaloknak módján színed előtt állván, / Bárcsak mindig orcád látnám! / Add nekem mindenben / Te kedvedben járnom, Istenem, Királyom!
4. Általjársz Te mindent; rám ragyogni engedd / Életadó, áldott Lelked! / Mint a kis virág is magától kibomlik, / Rá, ha csöndes fényed omlik: / Hagyj, Uram, vidáman / Fényességed látnom, s országod munkálnom!
5. Egyszerűvé formálj belső-, lelkiképpen, / Békességben, csöndességben. / Tisztogasd meg szívem: tisztaságod lássam / Lélekben és igazságban. / Szívemmel, lelkemmel / Szállhassak sasszárnyon: csak Te légy világom!
6. Jöjj, és lakozz bennem: hadd legyen már itt lenn / Templomoddá szívem-lelkem! / Mindig közel lévő, jelentsd magad nekem, / Ne lakhasson más e szívben; / Már itt lenn mindenben / Csakis Téged lásson, leborulva áldjon!

1. Fel - sé - ges Is - ten, nagy ne - ve - det ál - dom,

Di - csé - rem nap - pal, hosz - szú éj - sza - ká - kon,

Szent di - cső - sé - ged sze - me - im - mel lá - tom,

Drá - ga Ki - rá - lyom!

2. Távoli ködben, nehéz bűnben éltem,
Elveszett immár minden reménységem,
S nagy kegyelemmel lehajoltál értem,
Égi reményem!
3. Dicsérlek téged együtt a világgal,
Együtt az éggel, hegyek szép szavával,
Együtt a földdel, minden termő ággal,
S nagy sokasággal.
4. Mennyei Bárány, imádunk mi téged,
Végy erőt, áldást, igaz bölcsességet,
Égi hatalmat, örök tisztességet,
Szent dicsőséget!

1. Si - ess, ke-resz - tyén, lel - ki jót hal - la - ni,
Ré - gi tör-vény - ből har-col - ni ta-nul - ni,
Az i - gaz hit mel - lett mint kell bajt vív - ni,
Krisz - tus-ban bíz - ni.

2. Mert nem hiába ezt az ó törvénybe,
Próféták írták Biblia könyvébe;
Szép tanulság ez most az új törvénybe', / Mi eleinkbe'.
3. Jól tudja földön ezt minden keresztyén:
Nem csak fegyverrel oltalmaz az Isten.
Ezt minden népnek tudására adom: / Istenünk vagyom!
4. Fejedelemség vagyok csak Istenben,
Minden hatalom vagyok ő kezében;
Kiket ő akar, föld kereksgében: / Emeli égben.
5. Ne ess kétségbe ő nagy jóvoltában,
Az igaz hitben erős légy magadban,
Mint Dávid, úgy jársz párviadalodban, / Hitvallásodban.
6. Dávidot Isten hagyá királyságban,
Ő ellenségét veté gyalázatban.
Dicsérjük Istent nagy hálaadásban, / Énekmondásban.

1. Jer, Krisz-tus né-pe, nagy ví-gan
És egy-be-forr-va, bol-do-gan
Mind egy-ö-röm-re kel-jünk,
Csak ar-ról é-ne-ke-l-jünk,
Hogy kö-nyö-rü-lő Is-te-nünk
Mily ál-dott cso-dát tett ve-lünk,
Mit drá-gán szer-zett né-künk.

2. A Sátán tett rám rabigát / És már halálba veszttem,
A bűn gyötört éj- s napon át, / Mert benne gyökereztem.
Mind jobban elsüllyedtem én, / Nem volt számomra már remény,
Megült a bűnnek átka.
3. Nem használt, sőt káromra lett, / Ha bármi jót is tettem,
Mert az égi ítéletet / Önkényből megvettem.
Mégis kínozott a félelem, / Hogy csak a halál van velem,
És a poklokra hullok.
4. Ám az örök szent irgalom / Nagy ínségem megszánta,
És könyörülvén ily bajon, / Megenyhíteni kívánta.
Mint jó Atya, szívébe vett, / Nem játék volt, amit megtett
Legfőbb kincsével értem.

5. Így szólott Egyszülöttjéhez: / Jött irgalomnak éve,
Én diadalmam, menj, siess, / Légy népem üdvössége,
Bűn átkából segítsd ki hát, / Fojtsd meg a rá leső halált:
Az embert térítsd hozzád.
6. S ím, az Atyának engedett / A Fiú, hozzám jöve,
Egy tiszta szűztől született / Testvéremül a földre.
Járt mint nagy titkos hatalom, / Felölté önnön alakom,
Hogy a Sátánt lebírja.
7. Szólt hozzám: Tarts ki már velem, / Most célod el kell érned,
Immár enyém a küzdelem, / Kiállok készen érted.
Te az enyém, én a tied, / S hol én vagyok, ott lesz helyed:
Szét nem választ az ellen.
8. És bár kioltja életem, / És bár kiontja vérem:
Mindezt javadra szenvedem, / Hű légy e hitben vélem.
A halált éltem megveszi / És szentségem jóváteszi
A bünt, hogy üdvözülhess.
9. Én az Atyához felmegyek, / Ha végeztem a földön,
Hogy aztán Mestered legyek, / A Lelket rád kitöltöm,
Ki félelmedben bátorít, / S hogy engem ismerj, megtanít,
És igazságban járát.
10. Mit tettem és hirdettem én, / Azt kövesd szóban, tettben,
Az Űr országát építvén / És dicsőségét egyben.
Ne hagyd, hogy hívság s emberek / Megrontsák lelki kincsedet:
Ez légyen örök részed!

1. Já - rul-junk mi Is - ten-nek ő szent Fi - á - hoz,
A mi üd - vö - zí - tő U - runk Jé-zus Krisztushoz
Mint ke-gyes és ha - tal - mas sza-ba-dí-tónk-hoz,
Tes - ti - lel - ki nyavalyánkban csak egy vigasztalónk-hoz.

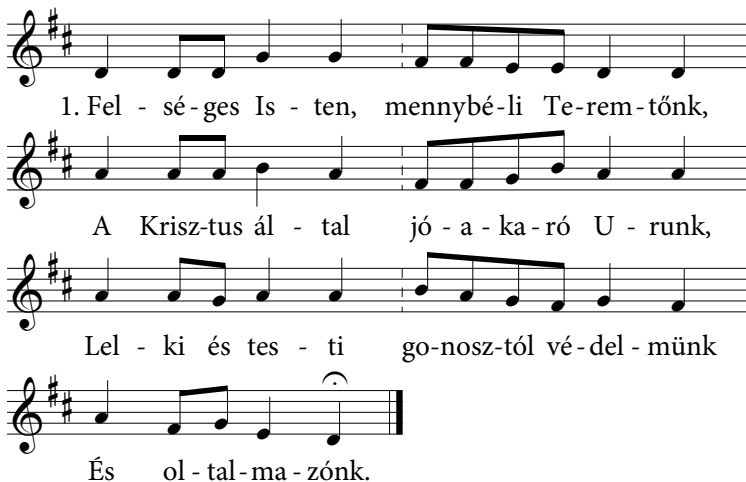
2. Ó, irgalmas Megváltó Fiú Úr Isten, / Ki országolsz szent Atyáddal földön és mennyen, / Tehozzád esedezünk könyörgésünkben: / Segítségül légy minékünk mostani szükséginkben!
3. Sok szükségink jóllehet vannak minékünk, / De most néked kiváltképpen ezen könyörgünk: / Szentlelked erőssége légyen mivélünk, / Hogy az igaz tudományban légyen mi épülésünk!
4. Mi elménk sötétségét távoztassad el, / Ajándékozz engedelmes szívvel, lélekkel, / Hogy a te szent igédet vegyük jó kedvvel, / Tanulhassuk és élünkben kövessük nagy örömmel.
5. Öregbítsed, tápláld bennünk a hitet / És az igaz szeretetet, adj reménységet; / Adj minden jóra való igyekezetet, / Tiszta lelkiismeretet és szentséges életet!
6. Szent nevedet engedjed, nyilván vallhassuk, / Az ördögöt s e világot megutálhassuk, / És te szent országodba kíváncsozhassunk, / Felségeddel egyetemben örökké vigadhatunk!
7. Légyen néked dicséret és nagy tisztesség, / Ki Atyával s Szentlélekkel vagy egy Istenség, / Felséges hatalmasság, örök fényesség. / Téged illet mindörökké véghetetlen dicsőség!

1. Hall - gass meg min - ket, nagy Úr Is - ten,
E mos - ta - ni nagy szük-sé-günk-ben,
És te-kints meg min-ket mi é - le-tünk-ben,
Hogy ne es-sünk e föl-dön hi - tet-len-ség-be,
Ör-dög ke - zé - be.

2. Mert csak te vagy a világosság, / Életünkben te vagy igazság, /
Mi setét szívünkben nagy világosság, / És szomorú lelkünkben te
vagy vigasság, / Örök boldogság.
3. Távoztass tőlünk hamisságot, / Add szívünkbe az igazságot, / És
a mi lelkünkbe nagy bátorságot, / Hogy nyilván elhiessük a bol-
dogságot: / Örök országot.
4. Adj Szentlelket a tanítóknak, / Együtt velük a hallgatóknak, /
Hogy mind engedhessünk akaratomnak, / Dicséretet mondhas-
sunk te szent Fiadnak, / Jézus Krisztusnak.
5. Hála neked, mennybéli Isten, / Ki vigasztalsz minket éltünkben,
/ És el nem hagysz minket nagy szükségünkben, / Megerősítesz
inkább az igaz hitben, / Ígéretedben.

1. Kö-nyö-rög-jünk Is - ten-nek ő Szent-lel-ké-nek,
Bo-csás-sa ki ma-gas mennyből fény-lő vi-lá-gát,
Vé - gye el mi szí-vünk-nek minden ho-má-lyát,
Hogy ért-hes-sük Is - tenünknek mindenben a-ka-rat - ját.

2. Ó, Szentlélek, árváknak kegyelmes Atyja, / Szegény gyarló bűnösöknek bátorítója, / Hitükben tántorgóknak erős gyámola, / És az ő reménységüknek csak te vagy táplálója.
3. Te vagy a mi lelkünknek édes vendége, / A mi szomorú szívünknek igaz öröme, / Lelki háborúinknak csendesítője: / Az örök életnek bennünk csak te vagy elkezdője.
4. Te tanítád régenten a prófétákat, / Igazgatád ő nyelvüket és írásukat, / Te tetted bölccsé a szent apostolokat, / Hogy megtérítsék tehozzád mind e széles világot.
5. Vedd el a mi szívünknek hitetlenségét, / Világosítsd meg elménknek nagy sötéttségét, / Rontsd el a gyűlölségnek kegyetlenségét, / Engedd a te szent hitednek mindenütt egyességét!
6. Válassz minket magadnak élő templomul, / Végyed mi könyör-gésünket szent áldozatul; / Vedd ki már e világot a kárhozatból, / Engedj igaz hitben való távozást e világból.
7. Dicsértessél, felséges Atya Úr Isten, / Légyen áldott a te neved, Fiú Úr Isten, / Ezekkel egyetemben, Szentlélek Isten: / Maradjon a te áldásod a te bűnös népeden!

2. Kinek jó kedve mireánk áradott, / A Fiú által megnyilatkoztatott,
/ Kit most minékünk igazán hirdetnek / Ő igéjéből.
3. Gerjeszd fel azért a te Szentlelkeddel, / A mi szívünket tápláld
igéddel, / Hogy dicsőséged magasztaljuk híven / Minden időben.
4. Vedd el mirőlunk a mi bűneinket, / Ostorcsapással ne fenyíts meg
minket, / Ne tekintsd, kérünk, nagy bűnös voltunkat, / Álnoksá -
gunkat.
5. Tudjuk, mindnyájan mi kicsinységünkben / Bűnben fogantunk
anyánknak méhében, / Ádámként élünk e keserves völgyben, /
Emberi testben.
6. Ha megtekinted a mi bűneinket, / Álnokságunkért büntetsz meg
bennünket, / Ki viselné el haragodnak súlyát, / Iszonyú voltát?
7. Ám te igaz vagy, Ábrahámnak Ura, / Keresztyéneknek kegyelmes
oltalma, / Ne büntess minket azért haragodban, / Igazságodban.
8. Hála tenéked, kegyes Atya Isten, / Dicséret néked, áldott Fiú Isten,
/ Tisztesség néked, Szentlélek Úr Isten, / Minden időben.

1. El - jött hoz - zánk az üd - vös - ség,
Jó - ra nincs ben - nünk te - het - ség,

Mely ke - gye - lem - ből á - rad;
E - rőnk hi - á - ba fá - rad.

De a hit Krisz - tus - ra te - kint,

Ki ö - rök ér - de - me sze - rint

Köz - ben - já - ró lett ér - tünk.

2. Mit a törvény rendelt nekünk, / Nem tudtuk betölteni;
S kárhozatot érdemeltünk / Mi, harag gyermekei.
A test és vér nem engedett, / A lélek sírva szenvedett,
S mi vesztünkbe rohantunk.
3. Sóhajtvá hordtuk az igát, / És a haláltól féltünk;
De Isten elküldte Fiát, / Ki emberré lett értünk.
A törvénynek eleget tett, / És a veszélyből kimentett,
Kiengesztelt Istennel.

4. Vessétek le mindannyian / A gyötrelmes kétséget!
Maga mondja: „Bízzál, fiam, / Hited megtartott téged.”
Mert a keresztség és a hit / Megnyitja a menny kapuit,
Hogy soha el ne vesszünk.
5. Hitből jön a cselekedet, / Hogy életünk betöltse;
Élő, igaz hit nem lehet, / Melynek nincs jó gyümölcse.
Megáld és megszentel e hit, / Jó Istenünkkel egyesít,
Szent, tiszta életet szül.
6. Dicsőség legyen Istennek / E drága ajándékért,
Atya, Fiú, Szentléleknek / Csodás nagy irgalmáért!
Hogy amint a jót elkezdte, / Azt bennünk el is végezze:
Szent neve legyen áldott!

” *Most pedig törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyosságot is tesznek a törvény és a próféták, mégpedig Isten igazsága a Jézus Krisztusban való hit által minden hívőnek. Mert nincs különbség, mivel mindenki vétkezett, és nélkülözi Isten dicsőségét, Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által. Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek. (Róm 3,21–25a)*

2. Adjad nekünk a kenyeret éltünkben, / Amely táplál és erősít hi-tünkben, / Növekedést ad reménységünkben, / És megszentel lel-künkben-testünkben.
3. Ne hagyj minket, Úr Isten, szomjúhoznunk, / Az élő víz adassék most minékünk, / Mely víz után soha nem szomjazunk, / Mert tebenned örökké vigadunk.
4. Akik hallják, Úr Isten, beszédedet, / Ebből értik irántuk jó kedve-det, / Szent Fiadért kegyelmességedet, / Hogy adod nekünk örök-ségedet.
5. Adjad nekünk most is te Szentlelkedet, / Ne hallgassuk hiába szent ígédet, / Sőt, aszerint féljük szent nevedet, / Magasztaljuk mindig Felségedet.
6. Dicsértessék már az Atya Úr Isten; / Szent Igéje, Megváltó Fiú Is-ten; / Vélük együtt Szentlélek Úr Isten: / Szentháromság egy örök Úr Isten!

1. For-dítsd, Úr Is - ten, ke-gyes fü - le - i - det
Ke - resz-tyé-nek - nek ő i-mád-sá-guk - ra,
Fo - gad-jad, ké - rünk, nagy kö-nyör-gé-sü - ket
Te szol-gá - id - nak.

2. A mennyországból nézz alá, Úr Isten, / Te szent ígédnek add világosságát, / És távoztass el a mi szíveinkből / Tévelygéseket.
3. Kegyességedből bocsásd meg bűnünket, / Oldozz el minket bűnnek köteléből, / Könyörülj rajtunk, és helyezz bennünket / Oltalmazó alá.
4. Tenálad nélkül pokol a mi helyünk, / Tenálad nélkül kárhozatra megyünk, / Kérünk, segíts meg, hogy mi bemehessünk / Te országodba.
5. Úr Jézus Krisztus, igaz világosság, / Út, élet, öröm, egyetlen igazság, / Ki a halálból a te szent véreddel / Minket megváltál.
6. Tanítsd meg nekünk a te szereteted, / A mi szívünkbe te adj igaz hitet, / És növeld bennünk a felebaráti / Szent szeretetet.
7. A Szentléleknek adjad ajándékát, / Hitvallásunknak engedd bátorságát, / A mi testünknek vedd el undokságát / Te szent igéddel.
8. A csalárd ördög legyen távol tőlünk, / Kinek erejét te mind elrontottad, / De mennyországból legyen mimellettünk / Te segítséged.
9. Dicsőség légyen az örök Atyának, / Dicsőség légyen neked, ő Fiának, / Ki Szentlélekkel uralkodik mostan / És mindörökké.

236 szöveg: Szenci Molnár A., Herborn, 1607
dallam: G. Franc, Genf, 1542 (6. zsoltár)

1. Meg-hagy-tad né-künk, Úr Is - ten,
Hogy jár-junk tör - vé - nyed - ben,
És té - ged tisz - tel - jünk
Tel - jes szív - vel, lé - lek - kel,
És min - den mi e - rőnk - kel
Té - ge - det sze - res - sünk.

2. A mi felebarátinkat
Szeressük, mint magunkat,
Haragot elhagyván;
Senkinek kárt ne tégyünk,
Mindenhez hívek légyünk
És éljünk igazán.

3. De jaj, mily gyarló életem,
Mert Ádámtól születtem:
Bűnre vagyok hajló.
Elmémmek gondolatja,
Szívemnek indulatja
Teellened járó.
4. Szent ígédet nem követem,
Sőt gyakran elfelejtem,
Jókra tunya szívem;
Feleimet gyűlöli,
Vagy csak színnel szereti:
Mily nehéz énnékem.
5. Méltán ezért haragodat,
Érdemlem ostorodat,
De jó reménységgel
Nézek fel szent Fiadra
Mint kegyes szószólómra,
Kiért hozzám tértél.
6. Mert én csak őbenne bízom,
Nem használ méltóságom,
Mely semmit sem érő.
Ő engem megigazít,
Gonosztól megszabadít,
Oly igen jó kedvű.

1. Te-rem-tő Is - te - nünk, é - des A-tyánk né-künk!

Ha - tal - mas vagy, ir - gal - mad nagy:

Ín-sé-gem-ben, szükségemben, kér-lek, en-gem ne hagyj!

2. Szívem benned bízok, hozzád fohászkodok; / Nézz csendesen, kegyelmesen, / Fájdalmimon, bánatimon könyörülj kegyesen.
3. Tudom, hogy kegyelmed enyhít mindeneket, / Bús szíveket, sebeseket, / Szegénységben, betegségben ellankadt fejeket.
4. Jelen van az idő, hogy te, jó segítő, / Meghallgatod siralmimat, / Nekem adod tanácsodat, mert tudod sorsomat.
5. Megváltó Istenünk, szabadító Urunk: / Vagy paizsom, fő orvosom, / Reménységem, üdvösségem és gyönyörűségem.
6. Azért, ó, Jézusom, legbölcsebb orvosom, / Siess, siess, és lelkemnek, / Segítője légy testemnek, elepedt szívemnek!
7. Nálad lehetetlen, tudom, semmi sincsen. / Nyújtsd kezedet: bús szívemet, / Erősítsd bágyadt lelkemet, mert áldlak tégedet.
8. Szentlélek Istenünk, vigasztaló Urunk: / Bátoríts meg, oltalmaz meg, / Igaz hitben, szerelmedben minden jókkal áldj meg!
9. Keresztemben tűrést, adj boldog szenvedést, / Hogy abban ne zúgolódjam, / És búban ne tántorodjam, hozzád folyamodjam.
10. Légy erős gyámolom, csak rád támaszkodom. / E világi életemben, / Halálom után mennyégben véled legyek. Ámen.

1. El - té-ved-tem, mint juh, el - té-ved-tem, mint juh
Ó, se - gíts, Jé - zu - som, ő - ri - ző pász - to - rom,

A bú-nö-sök út - já - ra. Te ad-tál drá-ga vért
Hogy ne jus-sak rom-lás - ra!

el - ve-szett ju - ho - kért. Vi-selj gon-dot a nyáj - ra!

2. Én is juhod vagyok, én is juhod vagyok, / Nyájadnak legkisebbje, / Kit te megtéríthetsz, bűnből kivezethetsz / A szép, kies helyekre. / Kérlek azért hitből, töredelmes szívből: / Fogadj, végy kegyelmedbe!
3. Ím, előtted állok, ím, előtted állok, / Ajtód előtt zörgetek. / Bár titkos bűnökkel és nyilvánlevőkkel / Vétkeztem teellened: / Kérlek mindazáltal, nagy irgalmassággal / Fogadd vissza gyermeked!
4. Bár a hit szívemben, bár a hit szívemben / Oly kicsiny, mint mustármag, / Mégis, bármily gyenge, Szentlelked nevelje, / Nevelje föl nagy fának, / Hogy terjedjen ága, és legyen virága / Kedves néked, Urának!
5. Míg zarándokúton, míg zarándokúton / Itt tartasz még e testben, / Nevelj igaz hitben, munkás szeretetben, / Hogy élhessek itt bölcsen, / És elmúlásomig, utolsó órámig / Tiszteimet hűn betöltsem!
6. Szállj le, Uram, hozzám, szállj le, Uram, hozzám, / Jöjj, ó, Jézus sietve! / Vágyakozó szívvel, kiterjesztett kézzel / Várlak immár epedve, / Hogy veled mennyekbe örömmel menjek be / Örök dicsőségedbe.

239 szöveg: Balassi B.
dallam: Debrecen, 1774 (Szent vagy örökké)

Énekelhető a 169. zsoltárdicséret (Sok ínségünkben hozzád kiáltunk) dallamára is.

1. Ke-gyel-mes Is - ten, ki - nek ke - zé - ben

é - le - te-met ad - tam,

Vi - seld gon-do - mat, ve-zérld u - ta - mat,

mert csak rád ma - rad - tam.

2. Add meg énnékem én reménységem szerint való jódat!
Áldd meg fejemet, ki bízik benned, viseljed gondomat!
3. A szép harmatot miként hullatod tavasszal virágra,
Sok jódat, Uram, úgy hullasd reám, te régi szolgádra.
4. Hogy mind holtomig szívem legyen víg, téged magasztalván,
Mindenekelőtt s mindenekfölött szent nevedet áldván.

1. Ma-gasz - ta - lunk é - gi fény - nél,
Ál-dunk, U-runk, mert szen-ved - tél,
Hir - de-tünk, mert fel - tá - mad - tál,
Ir - gal - ma - san meg-men - tet - tél.

2. Tisztább vagy a kéklő égnél, / Forrás ezüstös vizénél,
Gyorsabb szélesebb galambnál, / Öszintébb a reggeleknél.
3. Bölcsőbb vagy a bronz-hegyeknél, / Szelídebb a nyári estnél,
Erősebb a kősziklánál, / Otthonabb az édes tejnél.
4. Messzebb vagy a csillagoknál, / Közelebb a pórusoknál,
Szíved szebb a szerelemnél, / Arcod nyíltabb a májusnál.
5. Reszketnénk, ha nem szeretnél, / Nagy kegyelmed titkos szentély,
Tiszta vággyal felruháztál, / Új életre fölemeltél.
6. Magasztalunk égi fénynél, / Áldunk, Urunk, mert szenvedtél,
Hirdetünk, mert feltámadtál, / Irgalmasan megmentettél.

1. Tö - ké - le - tes volt min-den te - kin - tet - ben,
Mind, a - mit, U - ram, te - rem - tél kez - det - ben,
Az em - ber tes - tét te al - ko - tád szé - pen,
És lel - két é - pen.

2. Önmagad képét adtad őreája,
Szent ártatlanság volt ékes ruhája,
Bölcsé is tetted, hogy téged ismerne,
S élvén, dicsérne.
3. Első szüleink de félretérének,
A kísértőnek mikor engedének,
Már mi mindnyájan, kik tőlük eredtünk,
Bűnben születünk.
4. Tagjaink mind, és bennünk minden részek
Restek a jóra, a gonoszra készek,
Nincs erőnk, s a jót, noha jónak hisszük,
Véghez nem vesszük.
5. Fertőbe estünk, Uram, végy ki onnan,
Szülvén minket Szentlelkeddel újonnan;
Újítsd meg rajtunk, hogy legyünk te néped,
Isteni képed.

1. Ó, se - re - gek - nek Ha - tal - mas ki - rá - lya,
A nagy Is - ten - nek, Mi te - rem - tők - nek,
Gond - vi - se - lők - nek Sze - rel - mes szent Fi - a:

2. Az Úr Istennek Te vagy dicsősége,
Dicsőségének Minden vég nélkül
Te vagy egyedül Teljes fényessége.
3. Te vagy részese Isteni voltának;
Szent jelentése Tégedet mond s vall
Minden bizonnal Tulajdon Fiának.
4. Teáltalad lett Nékünk is Atyánkká;
Kegyelemből tett Engedelmedért,
Szent érdemedért Fogadott fiakká.
5. Te vagy az Ura Választott népednek,
És hű pásztora Minden időben,
Most s jövődőben Gyenge seregdednek,
6. Kiket megváltál Drága szent véreddel,
Megszabadítál Bűntől, haláltól,
A kárhozattól Elégtételeddel.
7. Azért már élünk Néked, nem magunknak;
Hát úgy bánj velünk, Hogy nagy örömmel
Szolgáljunk szívvel Néked, mi Urunknak!

243 szöveg: Nagy I., Debrecen, 1806
dallam: P. Davantès, Genf, 1562 (84. zsoltár)

1. Ó, kö - nyör-gést meg-hall - ga - tó

É - des A - tya, min-den - ha - tó,

Ha lel-kem hoz-zád e - mel-ke - dik,

És a buz-gó - ság szár-nya - in,

A - ja - kim ó - haj - tá - sa - in

E - lőd-be ér - vén, re-mény-ke - dik:

Ér - zem, hogy az ö - rök é - let

Már e föl-dön az e - nyém lett.

2. Ha templomban megjelenek, / Ahol összesereglenek
Felséges neved imádói:
Velük együtt fohászkodva / Úgy tetszik, mintha vigadva
Ott volnék, hol a menny lakói
A te királyi székednek / Előtte letelepednek.
3. Te, ki a szív mozdulását, / Mint a vizeknek folyását,
Szabadon hajtod ide s tova,
Neveld ezt az érzést bennem, / És taníts jól könyörögnem;
Majd egyszer pedig, Mennyek Ura,
Vigy be az egek égébe, / Imádásod szent helyébe.

„Szenteltessék meg a te neved.” Azaz: add először, hogy téged igazán megismerjünk, hogy megszenteljünk, dicsérjünk és magasztaljunk minden művedben, amelyekben mindenhatóságod, bölcsességed, jóságod, igazságod, irgalmasságod és igaz voltod tündöklök. (Heidelbergi Káté 122)

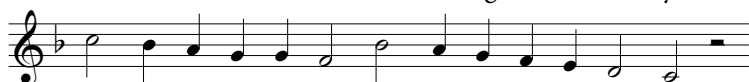
1. I - má-dan-dó Is-ten, e szé-les föld né - ked
Zsá-mo-lyod, és a menny fé-nyes ü - lő - szé - ked,

A te min-den-ha-tó ke - ze - id csi-nál-má - nya

És e-rőd tü-kő-re e vi-lág al-kot-má - nya;

Csak homályt ta-lá-lunk e - lőt-tünk és mély-sé - get,

El-ménkkel meg-fog-ni a - kar-ván ily fel-sé - get.

2. Kezdeté sohasem volt a te idődnék,
Esztendeid soha el nem végeződnek.
Minden dolgok tőled származnak mint kútforrás;
Te lételt nem vettél semmi megelőzőtől,
A változásoknak körülötted helyt nem adsz,
Aki régen voltál, te ugyanazon maradsz.

3. Láthatatlan Lélek, te betöltesz mindent,
Jelen vagy itt alant, valamint odafent.
Nincs oly dolog, melyet szemeid ne látnának,
Bár fedjék ködei a sötét éjszakának.
Ó, emberek, nincsen az Isten előtt titok,
Tudva vannak nála minden gondolatitok.
4. Csudákkal teljes a természet temploma,
Melyekből kitetszik bölcsesség nyoma.
Nagy vagy a nagyokban, bölcs vagy a kicsinyekben,
Gondod el nem fárad annyi sok ezerekben;
Végtelen jóságod a menny és föld hirdeti,
Sokaságát nyelvünk mert ki nem beszélheti.
5. Szenteknek szentje vagy, ó, Isten, s nincs hiba
Szent akaratodnak határozásiba'.
Megáll igazságod, ha tartasz törvényszéket,
Mivel jól ismered a szívet és veséket;
Mégis a bűnösnek halálán te nem örülsz,
Inkább nagy irgalmad szerint rajta könyörülsz.
6. Boldog nép az, amely imád ily felséget,
Boldog, kit ily felség kegyelmébe bevett,
Akinek hatalma mindenre elégséges,
Jósága megadja, akinek mi szükséges.
Tartsd fenn, ó, jó Atyánk, köztünk ez ismeretet,
Hogy te nem egyéb vagy, hanem merő szeretet.

1. U - ram, té - ged tisz - tel - lek

Mél - tó há - la - a - dás - sal.

Ál - dom ne - ved, míg é - lek,

Szép di - csé - ret - mon - dás - sal,

És hir - de - tem min - den - nek

Nagy vol - tát ke - gyel - med - nek.

2. Mert te voltál Istenem / Anyám méhétől fogva.
Felkölt a bűn ellenem, / Hogy törbe ejtsen fogva,
De lelked engem megszánt, / Rólam minden tőrt elhányt.
3. Igazságod palástját / Reám kiterjesztetted,
Szentlelkednek áldását / Bennem felgerjesztetted,
Hogy megújulást vegyek: / Hozzád hasonló legyek.

4. Hát vajon hogy lehetne, / Ó, Jézus, te drága kincs,
Hogy lelkem ne szeretne, / Holott nálad főbb jó nincs.
Csak te vagy a valóság, / Út, élet és igazság.
5. Szívem vallástételét / Jó lelkiismerettel
Megtartom, s adom jelét / Kegyes és szent étellel,
Hogy életem folyása / Légyen másnak lámpása.
6. Szent lábaidnál ülök, / Hallgatok törvényedre,
Bűnt utálok, kerülök, / Hogy lehessek kedvedre,
S megmutassam valóban: / Örül szívem a jóban.
7. Énnékem reménységem / Vagyon az én Uramban,
Hiszem: lesz üdvösségem, / Csak járjak jó utamban:
Ha követem világát, / Meglátom szent országát.

” A Szentlélek kegyelméért könyörögve szüntelenül törekedjünk arra, hogy egyre jobban megújuljunk Isten képére, míg végül a földi élet után elérjük a tökéletességet. (Heidelbergi Káté 115)

1. U - runk, ez a há - la nap - ja,
Né - ked zeng ma é - ne - künk.
Kö - szön - jük, hogy sze - retsz min - ket,
Nél - kü - led nem él - he - tünk.

2. Urunk, most is hálát adunk, / Ha igédre gondolunk.
Hirdettesd, mert így lesz boldog / Életünk és otthonunk.
3. Urunk, szóljon ma is hozzánk / Az a szó, mely bátorít,
Vigasztalj, és nyújtsd erődet / Félelem, ha tántorít.
4. Urunk, annyi ember él ma, / Nem tudják, mint éljenek,
Világossá, vezesd őket, / Egyedül ne legyenek.
5. Urunk, ez a szívünk vágya: / Adjad jól megértenünk,
Mi az, ami terhel minket, / Mi az, ami kell nekünk.
6. Urunk, töltsd be Szentlelkeddel / Minden földi gyermeked,
Hogy megtisztult, boldog szívvel / Teljesítsük tervedet!

1. Di - csér-jük Is - tent! Mind, ki fé - li itt lent,
Nagy ne - vét ví - gan, é - nek-szó - val áld - ja,
És buz - gó há - lát vi - gyen ol - tá - rá - ra!
Di - csér-jük Is - tent!

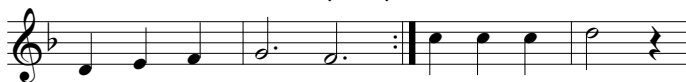
2. Hű őrizőnk, te, minden jó kútforró,
Míg itt a földön vándorolunk, élünk,
Légy éjjel-nappal ezután is velünk! / Dicsérjük Istent!
3. Kísérj el minket, őrizd lépteinket,
Hogy ma az úton békességgel járjunk,
Mindenütt, mindig kegyelmedben álljunk! / Dicsérjük Istent!
4. Készséget ébressz követni igédet.
Szent ügyért éljünk, szolgálatban égjünk,
És erő híján erőt tőled kérjünk! / Dicsérjük Istent!
5. Szívünk készítsd el, hogy feddéseddel
Könnyen ne játsszunk, idején megtérjünk,
És mikor eljössz, ne kelljen majd félnünk! / Dicsérjük Istent!
6. Eljössz! Ígérted! S akkor a te néped
Felviszed, Jézus, oda, ahol téged
Angyalok, szentek karában dicsérhet! / Dicsérjük Istent!

1. Mind ad - jon há - lát Is - ten - nek,
Ki él e föl - dön lenn,
Mint menny - ben an - gyal - se - re - gek
Öt zen - gik szün - te - len!

2. Dicsérjük Istent boldogan, / Mert ő a legfőbb jó.
Nagy csodaműve számtalan, / Karja mindenható.
3. Épségben tartott bennünket / Még anyánk méhétől,
S ha ember már nem segített, / Ügyünk ő vette föl.
4. Bár gyakran bűnnel bántottuk, / Nem fordult tőlünk el.
Megbocsát nekünk Krisztusért, / Megáld kegyelmével.
5. Ő adjon vidám új szívet / A régi helyébe,
És vessen gondot, félelmet / Tenger mélységébe!
6. Tartsa meg dolgos békében / Hazánkat, népünket!
Földi munkánkban kísérjen / Áldása bennünket!
7. Jóvolta járjon mivelünk, / Híven öleljen át,
És tartsa távol mitőlünk / Ma is a bajt, a kárt!
8. Ő legyen, míg tart ez a lét, / A mi üdvösségünk,
És ha itt utunk véget ért, / Égi örökségünk!

1. Áld - jad, én lel - kem, a di - cső - ség
Ő - né - ki meny - nye - i ka - rok - kal

e - rős ki - rá - lyát! Zú - gó ha - rang,
e - gyütt zengj há - lát!

É - nek és or - go - na - hang,

Mind az ő szent ne - vét áld - ják!

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát / Naponként tölti ki rád:
Áldását mindenben érzed.
3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged,
Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
Sok baj között / Erőd volt és örömed:
Szárnyával takarva védett.
4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
Lásd: mit tehet / Jóságos Lelke veled,
És hited tőle mit várhat.
5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
El ne feledd: / Napfényed Ő teneked!
Őt áldjad örökké! Ámen.

1. Zengd Is - ten ne - vét, áldd nagy ke - gyel - mét!

A min-den-ség zúg - ja di - csé - re - tét!

Az an - gya - lok kó - ru - sa har - sog - va szól,

Rá uj - jong - va föld és az ég vá - la - szol.

2. A Fiút is áldd, ki üdvöt hozott,
E világért mindent feláldozott,
Majd elküldte hozzánk a nagy Pártfogót,
A megígért, áldott, hű Vigasztalót!
3. Ím, szívünk dicsér, ó, Szentháromság,
Víg hozsannát zengünk s halleluját.
Ha ajkunkon itt lenn elnémul a szó,
Fenn boldogan áldunk, nagy Mindenható!

1. Úr lesz a Jé - zus min - de - nütt,
Míg csak a nap - nak fé - nye süt,
Úr lesz a mesz - sze ten - ge - rig,
Hol a hold nem fogy s nem te - lik.

2. Öneki mondjunk hő imát,
Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat légyen szent neve,
Minden napon dicsérete.
3. Országok, népek és nyelvek,
Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse:
Áldott a Jézus szent neve!
4. Ő királysága bő áldás,
Nála a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak,
Ínségesek megáldatnak.
5. Minden teremtés dicsérje,
A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn,
S mind e föld mondja rá: Ámen.

1. Há-lás szív-vel ál-dunk Té-ged, Is-te-nünk.

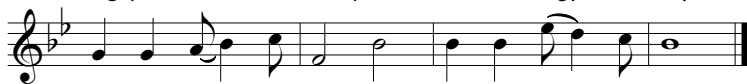
Nézz le ránk az ég-ből, halld meg é-ne-künk!

Tró-nod meg nem ren-dül, mind-vé-gig meg-áll.

Zeng-jen hal-le-lu-jánk Hoz-zád, nagy Ki-rály!

Zeng-jen hal-le-lu-jánk Hoz-zád, nagy Ki-rály!

2. Jézus Krisztus, Úrként szívből tisztelünk,
Mert e földre jöttél, hogy elvedd a bűnt.
Báránként meghaltál értünk Golgotán,
A halált legyőzted húsvét hajnalán.
A halált legyőzted húsvét hajnalán.
3. Ott ülsz Isten jobbján, fényes trónuson;
Égi lények folyton áldnak hódolón.
Ég s föld minden lényé végül megtudja,
Hogy Te vagy a Bíró, Ég és föld Ura!
Hogy Te vagy a Bíró, Ég és föld Ura!

Könyörgések, fohászkodások

szöveg: Komjáti, 1574
dallam: Debrecen, 1774

261

U - ram Is - ten, si - ess min - ket meg - se - gi - te - ni
ily nagy szük - sé - günk - ben, Krisz - tus Jé - zu - sért,
mi U - run - kért és Meg - vál - tón - kért.

A napi áhítatok hagyományos kezdőfohásza a Zsolt 70,2 alapján.

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1774

262

Ha te meg nem tar - tasz, U - ram Is - ten,
Hi - á - ba vi - gyáz - nak a mi sze - me - ink.

Igehirdetés előtt a Szentlélek segítségét kérve az alábbi két ének mellett számos más dicséret megfelelő verseit is választhatjuk. Néhány példa: 204,2; 221,5; 224,3; 230,4; 231,1; 234,5; 285,3; 444,13; 542,1; 546,1; 548,1; 581,7.

263

szöveg: Debrecen, 1736

dallam: Debrecen, 1778

A - tyá, Fi - ú, Szent-lé-lek, ké-szíts szent i - géd - re,
Jé-zus ér - de-mét ru-házd ál-dott hí - ve - id - re.

264

szöveg: Földvári J., Debrecen, 1806

dallam: Debrecen, 1811

Jö - vel, ó, ál - dott Szent - lé - lek!
És szent mun - ká - juk - ban vé - lek
Ger - jeszd fel hí - ve - i - det,
Kö - zöld ke - gyel - me - i - det,
Hogy szí - vünk e - gyé - ne - sen
Az Úr - ra füg - gesz - tes - sen.

szöveg: Kolozsvár, 1837
dallam: Kolozsvár, 1908

265

Is - ten - nel jár - ni, la - koz - ni,

Szent é - let - tel il - la - toz - ni,

I - gaz hit - ben nem ha - boz - ni:

U - runk, ta - níts i - mád - koz - ni!

szöveg: Nagyenyed, 1785
dallam: Kolozsvár, 1811

266

Szű - köl - kö - dünk nagy mér - ték - ben se - ge - de - lem

Re - mény - ke - dünk, ö - rök Is - ten, Te légy se - gít -

nél - kül, Di - csér - hessünk, és le - hessünk Jé - zus sza - va
sé - gül.

hall - ga - tó - i, i - gaz meg - tar - tó - i.

267 szöveg: *Kyrie eleison*
dallam: Budapest, 1948

Az egyes sorok többszöri ismétléssel is énekelhetők.

U - runk, ir - gal - mazz né - künk!

Krisz - tus, ir - gal - mazz né - künk!

U - runk, ir - gal - mazz né - künk!

268 szöveg: *Agnus Dei*
dallam: M. Luther, 1528

Is - ten - nek Bá - rá - nya, ki bű - nün - ket el - ve - szed,

ir - gal - mazz né - künk!

Is - ten - nek Bá - rá - nya, ki bű - nün - ket el - ve - szed,

add ránk bé - kes - sé - ged! Á - men, á - men.

1-3. Krisztus, ár-tatlan Bá-rány, Ki mi - ér-tünk meg - hol-tál,

A ke-reszt-fa ol - tá - rán Nagy en - ge - del - mes vol-tál.

Hor-doz-ván bű-ne - in - ket, Te vál-tot-tál meg min-ket:

1-2. Ir - gal-mazz né-künk, ó, Jé - zus!

3. Adj né-künk bé-két, ó, Jé - zus!

Az előző *Agnus Dei*-hez hasonló, teljes formájában háromverses ének.

Záróénekek

281

szöveg: Bártfa, 1593
dallam: Debrecen, 1774

1. Mond - ja - tok di - csé - re - tet,
Ke - resz - tyé - nek, az Úr Is - ten - nek,
Szent - sé - ges tisz - te - le - tet
Ad - ja - tok ő ne - vé - nek.

2. Örvendjete őneki / Igaz isteni buzgóságban,
Mert köztetek lakozik / Az Anyaszentegyházban.
3. És ő megelégti / Lelketeket lelki kenyérrel;
Biztat ő igéjével / Édes ígérteivel.
4. Szent, Uram, a te neved, / Szent vagy te a magas
mennyeekben,
Szent vagy és rettenetes / Minden nemzetségekben.
5. Tégedet illet, Uram, / Mi tiszteletünk, hál'adásunk,
A mi gyülekezetünk, / Ünnepet szentelésünk.
6. Hála légyen tenéked, / Hogy megjelentéd te magadat,
Hogy megértettük, Uram, / A te akaratodat.
7. Dicséret és dicsőség / Légyen tenéked magasságban,
Dicséret és tisztesség / Az Anyaszentegyházban.

1. Há - lát a - dunk ne - ked, ö - rök Úr Is - ten,
Ki mennyek-ben vagy ö - rök di - cső - ség - ben,
Meg - é - pí - tesz min - ket te szent i - géd - ben,
Hogy ne es - sünk két - ség - be szük - sé - günk - ben.

2. Kérünk téged minden imádságinkban,
Ne hagyj minket elveszni vakságunkban,
Erősíts meg hitünk igazságában,
Fiadnak, Krisztusnak megvallásában.
3. E világnak ne nézzed nagy vakságát,
Szent igédért való hálátlanságát,
Minden bűnben tőled eltávozását,
Szent nevednek ilyen nagy káromlását.
4. De tekintsd meg Krisztusnak méltóságát,
Szent Fiadnak kínos kereszthalálát,
Az ő drága szent vére kiontását,
Bűnösökért hozott nagy áldozatát.
5. Tartsd meg köztünk meghallott szent ígédet,
Állítsd helyre romlott természetünket,
Vigasztalja Szentlelked mi szívünket,
Dicsérhessük örökké felségedet.

1. Ál-dott az Úr Is - ten ö - rök-ké a menny-ben,
 Ki min-ket ve - zé - relt ő di - csé - re - té - ben,
 Meg-hall-ga-tott min - ket mi kö-nyör-gé-sünk - ben,
 Ne - ve di-csér-tes - sék ö - rök-ké mennyek-ben!

2. Erőnk fogyatkozván mi természetünkben,
 Minden csak romlandó mi emberségünkben,
 A nagy ellenségtől való rettegetésben
 Csak tetőled várunk oltalmat életünkben.
3. Vezess, Uram, minket, a te kegyelmedben,
 És igazgass minket a mi életünkben,
 Életünknek rendje legyen szent igédben,
 Hogy ne tévelyegjünk sűrű sötétségben.
4. Dicsértessél, Uram, irgalmasságodért,
 Aki minket kedvelsz a te szent Fiadért,
 Dicsőség tenéked Atyai voltodért,
 A te Szentlelkednek vigasztalásáért.

1. Ad - junk há - lát az Úr-nak, mert ér-dem - li,

Mert min-den gaz-dag-sá - gát ve-lünk köz - li.

2. Ő, mint bő irgalmú kegyelmes Atya,
Fiait testben, lélekben megáldja.
3. Énekeljünk néki egy akarattal:
Dicsőség, Atya Isten, szent Fiaddal!
4. Ki ételt adtál alkalmas időben,
S felruháztál mezítelenségünkben.
5. Adjad, hogy tégedet megismerhessünk,
És szent Fiad által üdvöt nyerhessünk!
6. Szent ígédet hirdettessed közöttünk,
Hogy éhen meg ne haljon a mi lelkünk!
7. Hálát adunk ezekért mi Atyánknak,
Jézus Krisztusnak, mi Közbenjárónknak
8. Szentlélek Istennel egyenlőképpen,
Ki minket vigasztaljon! Mondjuk: Ámen!

1. Há - la - a - dá-sunk - ban ró-lad em-lé - ke - zünk,
 Ke-gyel-mes Is - te - nünk, té - ge-det tiszté - lünk
 Te nagy jó - vol - to - dért, és fel - ma-gasz-ta - lunk,
 Ha-szon-ta-lan szol - gák, mert ez-zel tar - to - zunk.

2. Hajtsd le füleidet, értsd meg kérésünket, / Mi édes Istenünk, ne nézd bűneinket; / Tiszta szívből kérünk, mi könyörgésünket / Vedd hozzád, Úr Isten, esedezésünket.
3. Gerjeszd fel igédnek szerelmét lelkünkben, / Szentlélek Istennek szentségét szívünkben; / Adj igaz értelmet bőséggel elménkben, / Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Tanúságra erőt csak tetőled kérünk, / Hogy szent Istenséged dicsér-tessék tőlünk: / Ha először a te országod keressük, / Semmiben nem léssen fogyatkozás nekünk.
5. Azért gyorsaságot elkezdett dolgunkban, / Végig megmaradást mi hivatalunkban, / Szorgalmatosságot s hűséget tisztünkben, / Egymás-szeretetet plántálj életünkben.
6. Engedd meg ezeket, Szent Atyánk, Krisztusért, / Mi Üdvözítőn-kért, kegyes táplálónkért, / Ki egy hatalomban Szentlélek Istennel / Élész és uralkodol mindörökké, Ámen.

1. Fé-nyes - sé - ges men-ny-bé - li nagy Is - ten,
Ki la - ko - zol fenn a ma - gas mennyben,
Min-den lé - lek en - ged nagy hű - ség - ben,
Az an - gya - lok szol - gál - nak szün - te - len.

2. Az egetek csak te magad bírod, / Villámaid a földre bocsátod. / Csillagoknak számát te jól tudod, / Noha mely sok, de nevükön hívod.
3. Minden szentnek felséges Királya, / Angyaloknak nagy kegyelmes Ura, / Hozzád fogadsz, mint a kegyes atya / Fiainak bűnüket bocsátja.
4. Széked vagyon magas mennyországban, / Felrakatván, mint tiszta kristályban, / Mindeneket jól látsz e világban, / Semmi sincsen előtted homályban.
5. Nagy Úr Isten, tégedet szolgálunk, / Mint Atyánkhoz hozzád folyamodunk, / Teljes szívvel tégedet imádunk, / Magas mennyben utánad kiáltunk.
6. Vigasztalj meg nyomorúságinkban, / Adj Szentlelket, hogy itt, e világban / Bíz hassunk szent irgalmasságodban, / És bemenjünk örök boldogságban.

1. Ad - junk há - lá - kat az A - tyá Is - ten - nek,

Menny - nek és föld - nek szent te - rem - tő - je - nek,

És em - be - rek - nek gond - vi - se - lő - je - nek,

Él - te - tő - je - nek.

2. Mert ő mihozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét,
Nyújtja kegyelmét.
3. És ő megáldja benne reménylőket,
Erősít minden erőtelenséget,
Világosítja homályos szívünket,
Sötét elménket.
4. Atya Istennek mindezekért legyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Fiával s Szentlelkével egyetemben,
Örökké! Ámen.

1. Áld - juk Is - tent vé - gé - vel
Mond - junk im - már ö - röm - mel

Is - te - ni tisz - te - le - tünk - nek,
Di - csé - re - tet szent ne - vé - nek!

Mi Is - te - nünk le - gyen ál - dott,
Hogy lel - künk - ben gaz - da - gí - tott.

2. Immár Isten áldása

Kimondatott mindnyájunkra,
Menjünk örömmel haza
Tisztunkra és dolgainkra.
Ő Szentlelke erősítsen,
Minket tovább is vezessen.

3. Áldja meg kimentünket,

Áldja bemenetelünket,
Áldja meg kenyerünket,
Szentelje meg életünket;
Áldjon meg boldog halállal,
Végre örök boldogsággal.

1. Ó, ma-radj ke-gyel-med-del mi-ve-lünk, Jé-zu-sunk,

Hogy a bú-nös vi - lát - nak tő - ri - be ne jus - sunk.

2. Ó, maradj szent igéddel mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk mindvégig a hitben.

1. Ve-zess, Jé-zu-sunk, Vé-led in-du-lunk.

Küz-de-lem-re hív az é - let,

Hadd kö-ves-sünk ben-ne té - ged;

Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, / Hogy legyünk hívek.
És ha terhet kell viselnünk, / Panaszt mégsem ejt
a nyelvünk;
Rögös bár utunk, / Hozzád így jutunk.
3. Sebzett szívünk majd / Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget, / Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli / Rád tekinteni.
4. Kísérd lépteink / Éltünk végéig,
És ha roskadozva járunk, / Benned támaszt hadd
találunk,
Míg elfogy az út, / S mennyben nyitsz kaput.

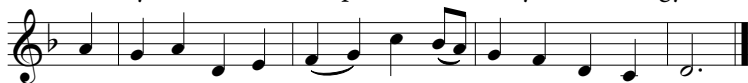
1. Hű pász-to-runk, ve-zesd a te ár-va nyá-ja-dat,

E föl-di út-vesz-tő - ben te mu-tass jó u - tat;

Szent nyomdo-kod-ba lép - ve, a menny fe-lé me-gyünk,

Ó, hal-ha-tat-lan I - ge, ve-zé-rünk, Mes-te-rünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet,
És kóstolgatja mindennap szent beszédedet;
Hát legeltessed igéddel bolygó nyájadat,
És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.
3. Szentlelkedet töltsd ránk ki, mint hajnal harmatát,
És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát,
Hogy áldozatra felgyúlt, megszentelt életünk
Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!

1. U - ram, bo - csásd el né - pe - det bé - ké - vel,
Üd - vö - zí - té - sed kí - vánt ö - rö - mé - vel,
Mert meg - ta - lál - tuk, a - mit lel - künk ked - vel,
Meg - ra - gad - juk hit - tel, nem bo - csát - juk el;
Már ő mi - énk, mi va - gyunk az ö - vé - i,
Vé - le egy tes - tek, ja - va ré - sze - se - i.

2. E gyarló testben Jézus él már, nem mi,
Hű szerelmétől nem szakaszt el semmi.
Ő, Jézus, gyenge hitünket neveljed,
Te magad lelkünk az égre emeljed,
Hogy így lelkünket az ég dicső vára
Fogja be, annak örökös javára.

1. Hir - det - vén az Úr ha - lá - lát,
U - runk, né - ked a - dunk há - lát,
Hogy nem-csak tar - tod tes - tün - ket,
Ha - nem táp - lá - lod lel - kü - n - ket.

2. Ma is ételt készítettél / Ennek, s asztalt terítettél,
Melyről Fiad szent testével, / Elégítél szent vérével.
3. Ezzel világos jelt adtál, / S minket arról megbiztattál,
Hogy ha igaz hitünk léssen, / Fiad miénk lesz egészen.
4. Kérünk, Urunk, adj kegyelmet, / És nyújts nekünk
segedelmet,
Hogy Jézusunkat szeressük, / És őtet végig kövessük.
5. Az ő megtöretett teste, / Mellyel váltságunk kereste,
Lelkünk máskor is táplálja, / A bűnért meg ne utálja.
6. Segítsd gyarló tehetségünk, / Véle kötött szövetségünk
Hogy szent és állandó légyen, / Mígnem lelkünk hozzá
mégyen.
7. Amely fogadást ma tettünk, / Midőn asztalodról ettünk,
Urunk, segélj, hogy megálljuk, / A bűnöket megutáljuk.

Tartsd meg e gyü - le - ke - zet - nek,
I - gaz - gas - sad ta - ní - tó - it,

Me - lyet tör - vé - nyid ve - zet - nek,
Hű - sé - ges e - löl - já - ró - it,

Nagy - ja - it, ki - csi - nye - it;
Fel - sőbb és köz - ren - de - it.

Ad - jad, hogy szív - vel - lé - lek - kel
Di - csér - hes - sünk a szen - tek - kel,

S csak té - ged tisz - tel - hes - sünk.
És ha el - jő a - maz ó - ra,

Mely - ben szál-lunk ko - por - só - ba:

Menny - be hoz - zád me - hes - sünk!

szöveg, dallam:
Kolozsvár, 1727

296

A - tyá, Fi - ú, Szent-lé-lek, tel - jes Szent-há-rom-ság,

Egy és ö - rök Is - ten-ség, menny-bé-li u - ra - ság;

I - gaz, e - rős, ke-gyel-mes, jó, hív ir - gal-mas-ság,

Té-ged áld ég, föld s ten-ger, ál-dott Szent-há-rom-ság!

1. Tarts meg, U - runk, szent i - géd - ben!

Végy e - rőt el - len - sé - gin - ken,

Kik szent Fi - a - dat tá - mad - ják,

Hogy tró - nod - ról le - ta - szít - sák!

2. Úr Krisztus, láttasd hatalmad, / Ki minden urak Ura vagy!
Te véd meg árva népedet, / Hogy dicsérhessen tégedet!
3. Jer, vigasztaló Szentlélek, / Adj egyetértést népednek!
Állj mellénk a végső órán, / Vigy életre halál után!

Adj bé - két a mi i - dőnk - ben, Úr Is - ten, té - ged

ké - rünk, Hisz raj - tad kí - vül más nin - csen, Ki

sík - ra szállna ér - tünk, E - gye - dül te, ö - rök Is - ten!

Az Úr Jé - zus Krisz-tus-nak ke-gyel - me
És A - tyánk - nak, Is - ten - nek sze - rel - me
Szent - lé - lek - kel ál - dott kö - zös - ség - ben
Lé - gyen min - dig mind - nyá - junk - kal. Á - men.

Di - cső - ség az A - tyá - nak, a Fi - ú - nak és
Szent - lé - lek Is - ten - nek, Va - la - mint volt
kez - det - ben, a - zon - kép - pen most és
mind - ő - rök - ké. Á - men. Á - men.

301 szöveg: *Gloria Patri*
dallam: Th. Tallis, 1561 körül

Többször ismételve, 2–8 szólamú kánonban is énekelhető, fokozatos befejezéssel.

(1.) (2.)

Di - cső - ség lé - gyen A - tyá - nak

És egy - szü - lött szent Fi - á - nak,

Vi - gasz - ta - ló Szent - lé - lek - nek,

Szent - há - rom - ság egy Is - ten - nek.

302 szöveg: *Gloria Patri*
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (134. zsoltár)

Di - cső - ség lé - gyen A - tyá - nak

És egy - szü - lött szent Fi - á - nak,

Vi - gasz - ta - ló Szent - lé - lek - nek,

Szent - há - rom - ság egy Is - ten - nek.

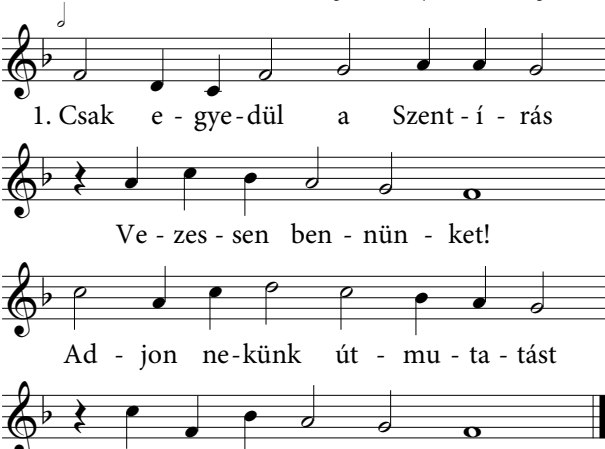
HITÜNK ALAPJAI

Szentírá

Ajánlott zsoltárok és dicséret: 1, 19, 78, 119, 180, 371.

Sola Scriptura – Sola fide – Sola gratia – Solus Christus – Soli Deo gloria
szöveg: Csorba I. | dallam: J. Crüger, 1653

311

1. Csak e - gye - dül a Szent - í - rás
Ve - zes - sen ben - nün - ket!
Ad - jon ne - künk út - mu - ta - tást
És szent böl - cses - sé - get!

2. Csak a hit által, egyedül / Vezet egyetlen út!
Ki bízik rendületlenül, / Az biztos mennybe jut!
3. Csak egyedül a kegyelem, / Mit Urunk ingyen ad:
Átsegít bajban, vészekén, / Nyitott szíveddel várd!
4. Csak egyedül te, Krisztusunk, / Vagy éltető remény.
Reád tekintünk, jó Urunk, / Árassz ránk égi fényt!
5. Csak Istené a dicsőség, / Nem lehet soha más!
Rá tekint az emberiség, / És zeng halleluját!

312 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (30. zsoltár)

1. U - ram, a te i - géd ne - kem
A sö - tét - ben szö - vét - ne - kem;
Mind i - ga - zak és á - me - nek,
A - mik szád - ból ki - jöt - te - nek,
A - zért a - mit nem lá - tok szem - mel,
Bé - ve - szem sza - vad - ra hi - tem - mel.

2. Bízom hozzád erős hittel, / Hogy te mindent megcselekszel,
Amit szent ígédben ígérsz: / Hogy kegyelmesen hozzám
térsz,
És megbocsátván bűneimet, / Megadod örök életemet.
3. E nagy jót neked köszönöm, / Mely nekem arra ösztönöm,
Hogy a Jézust, kiért velem / Közöltetik a kegyelem,
Tartsam lelkem megtartójának, / Szeressem, engedvén
szavának.
4. Igazgass, Uram, engemet, / Hogy megőrizzem hitemet;
Ha von magához e világ, / Én mint Krisztusba oltott ág,
Tőle vegyem tápláltságom, / Míg az élők közt lesz lakásom.

Meg - áll az Is - ten-nek i - gé - je,
És nem áll - hat sen - ki el - le - ne.
A nagy Is - ten va-gyon mi-ve-lünk,
És Szent - lel - ke la - ko - zik ben-nünk.

„A hit dolgában tehát nem fogadunk el más döntőbíró, csak magát Istent, aki a Szentírás által jelenti ki, hogy mi igaz, mi hamis, mit kell követnünk, vagy mit kell kerülnünk. Ezért csak a lelki emberek Isten igéjéből vett ítéleteiben nyugszunk meg. (Második Helvét Hitvallás II)

1. E-meld fel szí-ved, fü - led nyisd meg,
Te, ke-mény-nya-kú Iz - rá - el!
Is - ten pa-ran - cso - la - tát értsd meg,
Tör - vé - nyi - re fi - gyel - mez - zél.

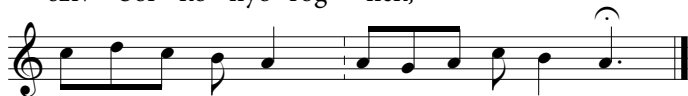
2. *Én vagyok Istened egyedül, / Ki a szolgálatból téged
Kihoztalak nagy ínségedből: / Ne légyenek más istenid.*
3. *Ne csinálj semmi bálványképet / Akárminemű dologból;
Ne imádjad, ne tiszteld őket, / Mert nagy haragom megindul.*
4. *Uradnak, Istenednek nevét / Soha ne vegyed hiába,
Mert aki nem becsüli nevét, / Megbünteti azt valóba.*
5. *Hat nap minden dolgodat tegyed, / Nyugodjál a hetedikén,
Mert hogy teremte mindeneket, / E nap megnyugovék Isten.*
6. *A te atyádat és anyádat / Tiszteld, szeressed híven,
Hogy hosszú életet, sok jókat / Adjon tenéked az Isten.*
7. *Embert ne ölj, ne tégy vérontást, / Parázñaságba ne tévedj,
Ne orozz, gyűlöljed a lopást, / Hamis bizonyosságot ne tégy.*
8. *Felebarátodnak ő házát / Ne kívánd, se házastársát,
Szolgáját, szolgálóleányát, / Se barmát, semmi marháját.*
9. *Uram, hatalmas a te igéd, / Még zengését is rettegjük,
Irgalmadból velünk azt tégyed, / Hogy akaratodat tégyük.*

1. Bol - do - gok, a - kik lel - ki sze - gé - nyek,

szív - ből kö - nyö - rög - nek,

Mert a menny-or-szág a - da - tik né - ki - ek.

2. Boldogok, akik sírván bánkódnak, és károkat vallnak,
Mert Istentől ők megvigasztaltatnak.
3. Boldogok azok, akik szelídek és nem háborognak,
Mert ők e földön örökséget bírnak.
4. Boldogok, akik az igazságot éhezik, szomjazzák,
Mert Istentől ők megelégtetnek.
5. Boldogok azok, kik irgalmasok, másón könyörülnek,
Irgalmasságot mert Istentől nyernek.
6. Boldogok, akik tiszta szívűek, hitből megtisztultak,
Mert megismerve az Istent, meglátják.
7. Boldogok, akik békeségszerzők, mert ők hívattatnak
Az igaz hitben Isten fiainak.
8. Boldogok, akik az igazságért üldözést szenvednek,
Mert a mennyország adatik ezeknek.
9. Boldogok lesztek, mikor Krisztusért emberek gyűlölnek,
Megszidalmaznak, s gonoszul üldöznek.
10. Akkor azért hát örvendeztetek és vigadozzatok,
Mert mennyben leszen ti nagy jutalmatok.

Hitvallás

321 Az Apostoli hitvallás
szöveg: Oppenheim, 1612 | dallam: P. Davantès, Genf, 1562 (74/116. zsoltár)

1. Hi - szek a menny-bé - li egy Is - ten - ben,

Min - den - ha - tó és ke - gyel - mes A - tyá - ban,

Menny-nek és föld - nek te - rem - tő U - rá - ban,

Ki min - dent tart hű gond - vi - se - les - ben.

2. És az ő egyszülött szent Fiában, / Jézus Krisztusban, a mi egy Urunkban,
Aki a Szentlélektől fogantaték, / Szűz Máriától tisztán születék.
3. Szenvede Pilátusnak alatta, / Felfeszítettven keresztre, meghala;
Eltemetettven poklokra leszálla, / Harmadnap halálból feltámadta.
4. Felméne mennybe, üle jobbára / A mindenható Atya Úr Istennek:
Ítéletükre onnan az élőknek / És holtaknak eljő bizonyára.
5. Hiszek a szentelő Szentlélekben / És egy keresztyén Anyaszent-
egyházat,
Egységét a szenteknek mindenben, / És a bűnöknek megbocsá-
tását.
6. Hiszem a testnek feltámadását / És üdvösséggel az örök életet,
Melyet az Isten híveknek megszerzett: / Lelkem e hittel biztatja
magát.

1. Hi-szek egy Is - ten-ben, Ha - tal-mas A - tyá - ban,
És Jé - zus Krisztus-ban, A - tyá egy Fi - á - ban,

Min-dent te - rem - tő - ben,
Mi U - runk ne - vé - ben,

A - ki fo - gan - ta - ték Szent-lé - lek Is - ten-től,

Má - ri - á - tól szü - le - ték,

Szen - ve - de, kín - za - tott Pon - ci - us Pi - lá - tus

Tiszt - tar - tó - sa - ga a - latt.

2. Meg is feszítették, / Azután meghala, / És eltemették,
Szálla a poklokra, / Harmadnap támadá, / Mennybe emeltették,
Űl a mindenható / Atya Isten jobbán, / Onnan lesz eljövendő
Az eleveneket / Ítélni s holtakat. / Hiszek a Szentlélekben.
3. Hiszek egy keresztyén / Anyaszentegyházat, / Szentek egyességét,
Bűnünk bocsánatját, / Test feltámadását / És örök életet.
A szent prófétákkal / És apostolokkal / Mi mindezt hisszük s valljuk,
E hittel, vallással / És szent tudománnyal / Magunkat bátorítjuk.

1. Hi-szünk egy Is - ten - ben, meny-nye-i A - tyánk - ban,
Min - den lát - ha - tó - nak és lát - ha - tat - lan - nak

min - den - ha - tó U - runk - ban, A mennyet és föl - det
ö - rök Al - ko - tó - já - ban,

a - ki te - rem - tet - te, gon - dot vi - sel a - zok - ra.

2. Hiszünk az egy Úrban, Jézus Krisztusunkban, Isten Egyszülöttjében,
Aki az Atyától nemzetett öröktől, az ő szent kebelében,
Minden idők előtt, Isten az Istenből, Világ Világosságból.
3. Valóságos Isten a valóságostól; nem teremtmény: született;
Egyetlen lényegből, a Teremtőéből, Világosság és Élet,
Minden általa lett, hiszem, önékülle semmi nem lett, ami lett.
4. Értünk, emberekért és üdvösségünkért alászállt a mennyekből,
Testté lett Lélektől és Szűz Máriától, ember lett szeretetből,
Keresztre feszíték Pilátus idején tudatlan gyűlölségből.
5. Ő értünk szenvedett, és eltemettetett, harmadnap feltámadván,
Az Írások szerint fölment a mennyekbe, és ül az Atya jobbán,
De majd újra eljön örök dicsőséggel, nem hagy bennünket árván.
6. Visszatér ítélni az eleveneket és régen megholtakat,
Kétfelé választja és külön állítja a kecskéket s juhokat,
Örök uralmának és országlásának vége soha nem szakad.
7. Hiszünk Szentlélekben, Úrban és Istenben, megelevenítőben,
Az örök Atyától és az ő Fiától származó szent Istenben,
Aki imádandó s együtt dicsérendő mindezekkel egysejben.

8. Ő szólt a próféták és az apostolok megtisztított szájával.
Megalapította és megoltalmazza Egyházát hatalmával,
Dicsérjük hát nevét, az igazság Lelkét igen nagy vigassággal.
9. Hisszük az egyetlen, szent és egyetemes, apostoli Egyházat.
Valljuk az egyszeri és szent keresztséget, melyben Isten kiválaszt,
Melyet Krisztus szerzett a bűnbocsánatra, és minket abban megtart.
10. Várjuk a holtaknak, rég elporladtaknak dicső feltámadását.
És az eljövendő, Krisztusban nyerendő örök élet áldását.
Ámen! Ámen! Ámen! Erősítsd, Istenünk, népednek hitvallását.

A nicea-konstantinápolyi hitvallás
az előbbi szöveggel | dallam: *Cantus Catholici*, 1651

324

1. Hi-szünk egy Is - ten - ben, mennye - i A - tyánk-ban,
Min-den lát-ha - tó - nak és lát-ha - tat - lan - nak

min-den-ha - tó U - runk-ban, A mennyet és föl - det
ö - rök Al - ko - tó - já - ban,

a - ki te - rem - tet - te, gon-dot vi - sel a - zok - ra.

1. U - ram, ke - gyes in - du - la - tom - ban,
Ez é - le - tem - ben, ha - lá - lom - ban

Ím, te - szem val - lá - som:
Fő vi - gasz - ta - lá - som:

Hogy én az Úr Jé - zus Krisz - tus - nak

Tu - laj - do - na va - gyok,

Raj - tam ir - gal - mas szent vol - tá - nak

Ke - gyel - me - i na - gyok.

2. Ki, midőn voltam halál révén, / Teljes bűn mérgével,
Meváltott, ügyemet felvévén, / Drága szent vérével.
Az ördög terhes fogságából / Híven feloldozott,
A bűnnek kemény igájából / Szabadságra hozott.

3. Ezután sem hagy el végképpen / Kívánt segedelme,
Sőt, mint fiát, engem akképpen / Takargat védelme.
Gondot visel én életemre / Hatalmas szent karja,
Semmi gonosz nem száll fejemre, / Ő ha nem akarja.
4. Uram, taníts gyarló életemnek / Nagy bűnös voltára,
Ó, vezess én árva fejemnek / Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam / Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát hogy áldhassam / Méltó hál'adással.

” *Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? – Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított. Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készsé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek. (Heidelbergi Káté 1)*

326 *Confessio generalis* – bűneinkről vallástétel, különösen úrvacsora előtt szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744

Kiemelt versek: 1–4., 10–16. A keretező versek együtt, a közbülsők két csoportban váltakozva is énekelhetők.

1. Min-den-ha - tó Úr Is - ten, mi, bú - nös em-be - rek,

Gyó-nást és val-lást te-szünk mint tö - re - del - me - sek.

2. Mert mi igen vétkeztünk Istenséged ellen,
Mint teremő, megváltó és szent Atyánk ellen.
3. Életünknek rendiben igen megbántottunk,
Mi nagy sok bűneinkkel téged bosszantottunk.
4. Gonosz szóval, szándékkal, látással, hallással,
Irigységgel, mordsággal, rágalmazásokkal.
5. Szitkos, átkos voltunkkal, haragtartásunkkal,
Hamisan mi hitünket gyakran mondásunkkal;
6. Isteni káromlással és hitetlenséggel,
Mi nyomorúságinkban békéltelenséggel.
7. Istennek szent igéjét noha gyakran halljuk,
De mibennünk majd semmi gyümölcsöt nem látjuk.
8. Az isteni és atyafiúi szeretet
Nincsen bennünk, de vagyon éktelen, rút élet.
9. Bujaság és torkosság, megfojt a kevélység;
Telhetetlen s átkozott, izgat a fösvenység.
10. Mint tengernek fővénye megszámlálhatatlan:
Azonképpen mi bűnünk nálunk tudhatatlan.
11. Azért mi is magunkat Istenséged előtt,
Bűnösöknek vádoljuk mind e világ előtt.
12. Ne nézd mi bűneinket és gonoszságinkat,
De tekintsd kegyelmesen irgalmasságodat.
13. És el ne feledkezzél te ígéretedről,
A bűnösökhöz való kegyelmességedről.

14. Azért néked könyörgünk, felséges Úr Isten:
Ne állj bosszút szertelen mi gonosz bűnünkön.
15. De minékünk megbocsáss te szent Fiad által,
Hogy mi üdvözülhessünk ő irgalma által.
16. Hisszük, hogy meghallgattál mi könyörgésünkben,
Azért lelki örömmel mi ezt mondjuk: ámen.

szöveg: P. Spangenberg, 1971/73 | fordítás: Petrőczy É.
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (100. zsoltár)

327

1. Hissz-szük: az Úr vi - lág u - ra,
A min-den-ség hű pász-to - ra,
Tő - le szár - ma-zik lét, i - dő,
Min - ket A - tyánk-ként sze - ret ő.

2. Hisszük: Krisztus Isten Fia, / Testvérré tette Golgota,
Szerelme kincsekkel felér, / Értünk jött, minden emberé'.
3. Hisszük: húsvét diadala / Egy új teremtés hajnala,
Mind, amit hitünk lát s remél, / Csak rá mutat, róla beszél.
4. Hisszük: a keresztvíz a jel, / Betelhetünk Szentlélekkel.
Az Írás tanúságot tesz: / Szent igazsága befedez.
5. Hisszük: az Úr embert keres, / Ki oldalán küzd örömet.
Zálog nekünk a bor s kenyér: / Van bűnbocsánat, van remény!
6. Hisszük: az Úr jelül hagyott, / Bennünket eggyé alkotott,
Hogy légyünk neki szent népe / Mind az egész föld üdvére.

Imádság

331

Miatyánk | Mt 6,9–13

szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Tinódi Lantos S., 1549 (Siess, keresztyén)

1. Mi ke-gyes A - tyánk, kit val-lunk hi-tünk - ben:

Légy se - gít - sé - gül ily nagy szük-sé-günk - ben,

É - píts meg min - ket mi ter - mé - sze-tünk - ben,

Ki vagy mennyek-ben.

2. A te szent neved szenteltessék köztünk,
Ne uralkodjék hamisság mibennünk;
A te szent igéd hirdettessék köztünk,
Hogy el ne vesszünk.
3. Jöjjön miközénk a te szent országod,
Csak te bírd minket, bűnös fiaidat;
Ismerhessük meg a te szent Fiadat,
Krisztus Urunkat.
4. Ne legyen bennünk ördögnek országa,
Ne bírjon minket a bűnnek soksága;
Szálljon miközénk hitnek igazsága,
Megtisztulása.

5. Természetünket ne hagyjad követnünk;
Akaratodat építsed mibennünk,
Hogy mindenekben tenéked engedjünk:
Ne hagyj elesnünk.
6. Mi kenyerünket mindennap megadjad,
Dolgunkban áldást, csendes nyugodalmat;
És mindenekben testünket tápláljad
És oltalmazd.
7. Megbocsásd nekünk gonosz bűneinket,
Álnokságinkat, hitetlenséginket:
Végy ki közülünk minden irigységet,
És gyűlölséget.
8. És ne vígy minket gonosz kísértésbe,
Ne hagyj elvesznünk a mi bűneinkbe’;
Oltalmaz minket, ne essünk kétségbe,
Ördög kezébe.
9. Szabadítsál meg minket a gonosztól,
Bűntől, ördögtől, minden álnokságtól,
Ellenséginktől, hirtelen haláltól,
És kárhozattól.
10. Dicsőség néked mennyben, örök Isten!
Ki mihozzánk vagy nagy türelmességben:
Hallgass meg minket e könyörgésünkben,
Áldj meg hitünkben!

1. Menny - bé - li fel - sé - ges Is - ten,
 Ki - nek di - cső - sé - ged ott fenn
 Bol - dog lel - kek se - re - gi - től
 Lát - ta - tik vég - he - tet - le - nül:
 E tel - jes vi - lát ál - ta - lad
 Te - rem - te - tett, áll és ma - rad.

2. Fiúi bizodalomban / Azért te elődbe mostan
 Járuunk imádságunkkal / Szívbeli áldozatunkkal;
Mi Atyánk, fogadj el minket, / S eléd hozott kérésinket.
3. Szenteltessék meg te neved, / Mivelünk azt a jót tegyed,
 Hogy igazán megismerjük / Téged, féljük és tiszteljük,
 Szemlélvén nagy bölcs munkáid / S minden tökéletességed.
4. Jöjjön el a te országod, / Töltse be uralkodásod,
 Ó, mi Királyunk, e földet; / Szaporítsad seregedet,
 Drága igédnek kész szállást, / Adj mindenütt szabad folyást.

5. *Legyen a te akaratod, / Ami jó s rendes, te tudod;
Azért mi akaratunkat / Tetszésed szerint hordozzad:
Hogy amit szeretsz: szeressük, / Amit te gyűlölsz: gyűöljük.*
6. *Engedjünk néked mindenben, / E földön, miként mennyekben:
Ha velünk keményen bánsz is, / Szenvedjük békével azt is;
Tied mind testünk, mind lelkünk, / Teremtőnk, szabad vagy velünk.*
7. *Add meg nekünk kenyerünket / Naponként, eledelünket:
Viselj gondot életünkről, / E mi halandó testünkről;
Szolgáltass jó egészséget, / Termő időt, békességet.*
8. *Bocsássad meg vétkeinket, / Ne vonj ítéletre minket,
Mi vétkeinkért ne feddj meg, / Bűneinket is elengedd,
S mi azokkal megbékélünk, / Akik vétettek ellenünk.*
9. *Ne vígy minket kísértésbe, / Mely rajtunk erőt vehetne;
Jól tudod, mily gyarlók vagyunk, / Könnyen tántorodik lábunk;
Szabadíts meg a gonosztól, / Ki tört vet nekünk akárhol.*
10. *Így kérjük tőled ezeket, / Mi néped és örökséged:
Tied az ország, s hatalom, / Égi, földi birodalom;
Dicsőség nevednek legyen, / Hallgasd meg imánkat. Ámen!*

Miatyánk | Mt 6,9–13
szöveg: Oppenheim, 1612 | az előző dallamra vagy a 117. genfi zsoltárra énekelhető

333

1. *Mi Atyánk, ó, kegyes Isten, / Ki vagy a magas mennyekben:
Szenteltessék neved szívvel; / A te országod jöjjön el;
Te akaratod meglégyen / E földön, miképpen mennyben.*
2. *Mindennapi kenyerünket / Add meg, bocsáss meg vétkünket,
Amint mi is megbocsátunk / Azoknak, kiktől bántattunk;
És ne vígy a kísértésbe, / De szabadíts gonosz ellen.*
3. *Mert tied, Uram, az ország, / Tied minden hatalmasság,
Megadhatz azért minékünk / Mindent, amit tőled kérünk;
Tied a dicsőség. Ámen. / Most és örökké úgy legyen.*

1. „I - mád-koz-za - tok és buz-gón kér - je - tek!”

Bű - nös vol - tun-kért, U - ram, ó, ne vess meg!

Tisz - ta szí - vet és Szent-lel - ket adj né - künk,

Hall-gass meg Fi - ad ne - vé - be', ha ké - rünk.

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!”
Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!
3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!”
Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!

Kereszttség

szöveg: Detrekő, 1582
dallam: P. Tritonius, 1507

341

*Keresztyén hitnek egy fundamentuma
A Krisztus Jézus, kinek hagyománya
A keresztységnek szent sákramentuma Anyaszentegyházban.*

1. A ke-reszt-ség - ben el - pe-csé-tel - tet - tünk,
Az ö - rök Is - tent A - tyá-nak is - mer - jük,
A Szent-lé-lek - nek e - re-jét é - rez - zük,
Krisztust fel-öl-töz - zük.

2. Mert mennyországba csak azok mehetnek,
Vízről, Lélektől kik újjászületnek,
Bűnbocsánatra megkeresztelkednek, / És kegyelmet nyernek.
3. Nem tiltatnak el innen a kisdedek,
Az ígéletben mert ők is részesek:
Istenük nékik ugyanúgy az Isten, / Mint a szüleiknek.
4. Isten nevét is magunkra így vesszük,
Hogy Atya, Fiú, Szentléleknek hisszük,
Örök frigyébe nevünket így tettük; / Hát jól megbecsüljük!
5. Dicsőség légyen Istennek érette,
Hogy magát velünk így megismertette,
El is pecsételt szövettségébe, / Üdvözülésünkre.

Úr Is - ten, ké - rünk té - ge - det:

A Krisz - tus - nak ő vé - ré - vel

Ke - resz - telj és moss meg min - ket,

Nagy bú - ne - in - ket tö - röld el

És tiszt - íts meg ke - gye - sen;

Szent - lel - ked e - re - jé - ben.

A - mit e szent für - dő je - gyez,

Min - dent mi - ben - nünk meg - sze - rezz:

Végy kö - rül sze - rel - med - del,

Hogy a te szö - vet - sé - ged - ben

Meg - ma - rad - junk mind - vé - gig - len,

Min - den mi gyer - me - kink - kel.

szöveg: F. Varga L.
dallam: Tinódi Lantos S., 1549 (Siess, keresztyén)

343

1. Ó, ö - rök Is - ten! Ki A - tyánk vagy né - künk,

Ím, le - bo - rul - va, e - se - dez - ve ké - rünk:

E ki - csin y gyer - mek föl - di e - gész él - tét

Kar - ja - id véd - jék!

2. Te is, ó, Jézus, Isten Egyszülöttje,
Nézz le a mennyből e földi szülöttre,
Légy te önéki út, igazság, élet, / S légyen ő híved!
3. Isteni Lélek, te örök fényesség,
Általad teljes az igaz keresztség;
Bűnt és halált e kicsinyedtől űzz el / Mennyei tűzzel!
4. Az Atya, Fiú és Szentlélek Isten
Téged, kisgyermek, mindig úgy segítsen,
Hogy hited által lelked üdvöt nyerjen / Földön és mennyben.

1. Szen-tel-tes-sék, U-ram, a te szent ne - ved,

Di-csér-je - nek a ki-csi-nyek té - ge - det,

Ad-jad, U - ram, ő-ne-kik Szent-lel - ke - det,

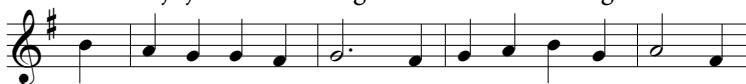

Szent Fi-ad - dal is-mer-je-nek té - ge - det.

2. Urunk, szent, bölcs, jó, irgalmas Atyjuk vagy,
A kicsinynek hű gondviselője vagy,
Mindeneknek életetője csak te vagy,
Kérlek azért, e gyermeket el ne hagyd.
3. No, azért, ti mindnyájan, kisgyermek,ek,
Ne féljete, de Istent dicsérjétek,
Mert irgalmas szent Fiáért tinéktek
A keresztség erről bizonyág néktek.
4. Ringasson el ő Szentlelke tégedet,
Világosítsa meg a te elmédet,
Vigasztalja mindenkoron szívedet,
És vezessen üdvösségre tégedet.

1. Jöjj, térj be, ka-pum tár - va! Légy drá-ga ven-dé - gem,
Ki új - já-szül-tél en-gem már ke-reszt-sé-gem-ben!

Jöjj, ál-dott Szentlé - lek, Jöjj, A - tya, Fi - ú Lel - ke!

Hogy szün-te - le - nül zeng - je e - rő-det új é - nek!

2. Nagy kegyelmedet zengem: holt vesszőt, megszántál,
S a nemes töbe engem immár beoltottál.
De jöjj és segíts hát, Hogy növekedjem szépen,
És gyümölcs bőven érjen! Végezd be jó munkád!
3. Jöjj, bölcsességnek Lelke, Te mutasd meg nekem,
Az Úrnak hogyan kedves most imám, énekem!
Szent segítségével, Útmutatásod által
A könyörgés felszárnyal, s meghallgatásra lel.
4. Jöjj, várva várlak téged! Te tölts meg erőddel!
Mert szennyet, vádat, vétket szent erőd söpör el.
Tedd tisztává szívem, Hogy életem is áldjon,
És szolgálatban járjon mindhalálig híven!

1. Úr Jé - zus, üd - vös - ség fe - je - del - me,
 Én é - le - tem - nek hű se - ge - del - me,
 Meg - té - rek hoz - zád há - la - a - dás - sal,
 Szent ne - ved ál - dom é - nek-mon - dás - sal,
 Em - lé - ke - ze - ted el - rej - tem szí - vem - ben,
 Ró - lad é - nek - lek e - gész é - le - tem - ben.

2. Mert gyarló voltom bűnben eredett, / De nagy kegyelmed rám kiterjedett, / Istenem voltál kezdettől fogva, / Nem hagytad a bűnt, hogy tartson fogva, / Sőt a világtól engem elszakasztál, / Szent szerelmedből magadnak választál.
3. Eljegyzél kegyelmed pecsétjével, / A keresztségnek drága vizével, / Zászlód alá én nevem beírtad, / Néped közé szolgád befogadtad, / Erőtlenségem lelked segítette, / Házaid javait velem éreztetted.

1. Mi ke-gyes A - tyánk, böl-cses-ség-nek U - ra,

És min-de-nek - nek nagy bölcs ta - ní - tó - ja:

A - ki-nek nem vagy te i - gaz - ga - tó - ja:

Nincs ok - ta - tó - ja.

2. Világosítsd meg tudatlan elménket,
Tanulásunkban vezérelj bennünket,
A tudományra gerjeszd fel szívünket / És mi lelkünket.
3. Adj jó tanító mestereket nekünk,
Adj bölcsességet általuk minékünk,
Adj jó erkölccsel, értelemmel élnünk, / Mi jó Istenünk!
4. Hogy jövődre mi felnevekedvén,
Téged dicsérjünk, mindenkor tisztelvén,
Felmagasztaljunk, nagy jámborul élvén, / Néked engedvén.
5. Hogy szolgálhassunk te szent Egyházadnak,
És használhassunk felebarátinknak,
De kiváltképpen atyánknak s anyánknak, / Édes hazánknak.
6. Dicsőség néked, kegyes Atya Isten,
És uralkodó áldott Fiú Isten,
Te, vigasztaló Szentlélek Úr Isten! / Áldj meg hitünkben!

Úrvacsora

Ajánlott zsoltárok és dicséretetek: 23, 34, 103, 111, 116, 153, 177, 178, 234, 444.

351 szöveg: Losontzi Hányoki I., 1754
dallam: P. Davantès, Genf, 1562 (146. zsoltár)

1. Lel - kem si - et hoz - zád men - ni,
Ám - bár gyen - ge e - re - je,
Kí - ván asz - ta - lod - ról en - ni,
Ó, é - let - nek kút - fe - je!
Hogy meg - e - lé - gül - hes - sen,
Ben - ned ré - sze le - hes - sen.

2. Kedveld, Uram, kegyességét / A te szegény szolgádnak,
Éreztesd édességét / Elkészült vacsorádnak,
Hogy véled egyesüljön / S lelke benned örüljön.

1. Ö-rülj, szí-vem, vi-gadj, lel-kem, é-kes-sé-ged lett a hit;

Va-cso-rá - hoz, mégy Jé-zus-hoz, hi - va - ta - los vagy te itt.

2. Ha bűnödért halálos bért érdemlettél lelkedre:
E szent asztal megvigasztal s válik üdvösségedre.
3. Ez örömben, reménységben, Jézus, ma hozzád jövök.
Asztalodnál lábam megáll: testem, lelkem újítsd meg.
4. Tisztogass meg, bűnből moss meg kegyelmedből, Istenem,
És a Sátán lelkem kárán nem örül, nem árt nekem.
5. E vacsora égi módra engem véled összead,
Maradj bennem, benned engem hagyj lennem, hogy áldjalak.
6. Csakhogy immár büntől elválj s légy hússéggel Jézushoz:
Halálával, váltságával minden bűnből feloldoz.
7. Hát jöjjetek, bűnös lelkek, orvosságot kik vártok!
Jézus Lelke, szent kegyelme kiárad ma reátok.

1. Ó, én lel - kem, di - csér - jed Is - te - ne - det,
A - ki ily jól táp - lál - ja é - le - te - det,
Mint hú a - tyá ő sze - re - tett fi - át,
E - zért ö - röm - mel né - ki adj há - lát!

2. És e földön te magad úgy viseljed,
Isten országát, hogy te is terjesszed,
Arra szüntelen nagy gondod légyen,
Mivel tartozik minden keresztyén.
3. Mint a kenyért sok búzamazból sütik,
És a bort is sok szőlőszemből szűrik,
Így lélek szerint e vacsorában
Egy testté, vérré leszünk mindnyájan.
4. Szeresd hát, ember, a te feleidet,
Gyakran jelentvén jótéteményidet!
Gyűlölség, harag benned ne légyen,
Melyet erősen megtilt az Isten.

5. Az Ő szent igéjében gyönyörködjél,
Ki ezért téged megáld nagy bőséggel!
Szentlelke által gerjeszt tebenned
Buzgó szerelmet, és kedvel téged.
6. Végre tégedet ez árnyékvilágból
Felviszen a mennyekbe innét alól,
Hol az ő választott szentjeivel
Örök boldogságban élsz örömmel.
7. Lelkem, szüntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár szent zálogot vettél,
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Boldog léssen életed és holtod.

” Ezzel a szent szertartással az Úr elevenen akarja tartani emlékezetünkben a halandó emberiségnek adott legnagyobb jótétét, azt tudniillik, hogy testének feláldozásával és vérének kiontásával minden bűnünket megbocsátotta, minket az örök halálból és az ördög hatalmából kiváltott, most is etet testével és itat vérével, amelyek az örök életre táplálnak minket, ha igaz hitel, lelkileg vesszük. Ez a nagy jótétemény pedig mindig megújul, valahányszor az Úr vacsoráját ünnepélyesen megülik. (Második Helvét Hitvallás XXI)

1. Ké-szülj U - rad e - lé, lel - kem,
Rakd le bú-nöd sú - lyos ter - hét,

É - kes - sé - ged a hit lé - gyen!
I-mádd Meg-vál-tód ke - gyel-mét!

Nézd, ma üd - vő - zí - tő U - rad

Szent asz - ta - lá - hoz hí - vo - gat!

Ir - gal - ma - san hoz - zád száll ma,

Ki az ég és föld Ki - rá - lya.

2. Mint jegyese égő vággyal, / Siess hozzá buzgósággal!
Amit soha ész nem ér fel: / Megkínál nagy kegyelmével;
Zörget és karját kitárja, / Felelj hálával szavára:
Édes Jézus, térj be hozzám, / Bűnöm bocsánatát hozván!
3. Én Megváltóm, én királyom, / Békességedet kívánom,
Lelkemben a szent vágy éget, / Hogy lehessen te vendéged,
Hogy tebenned, néked éljek, / Mindenekkel megbékéljek,
Hogy lélekben megújuljak, / Hű kebledre ráboruljak.

4. Ó, Istennek nagy csodája! / Lelkem álmélkodva áldja
Kegyelmednek magasságát, / Mérheteretlen gazdagságát:
Hogy a Krisztus teste, vére / Annyi népnek lett üdvére!
Titokzatos, szent eledel, / Mely a lelket üdíti fel!
5. Jézus, napja életemnek, / Jézus, fénye örömömnek,
Jézus, szívem orvossága, / Lelkem éltető világa!
Ím, asztalodhoz járulok, / Színed előtt leborulok
Lelkemnek üdvösségére, / Nevednek dicsőségére.
6. Te, ki minket úgy szerettél, / Hogy a mennyből földre jöttél,
Kész voltál meghalni értünk, / Hogy megváltva újra éljünk;
Kínos keresztre jutottál, / Bűnösökért vért ontottál:
Segíts erről emlékeznünk, / Az óembert levetkeznünk!
7. Jézus, életnek kenyere, / Szeretetnek mély tengere,
Táplálj, üdíts vacsoráddal, / Vegyem méltó hál'adással!
Érezem ez eledelben, / Hogy kegyelmed véghetetlen!
Mennyben is majd, áldva téged, / Lehessek a te vendég!

” Az Úr nincs távol az úrvacsorát ünneplő egyházától. A nap távol van tőlünk az égen, de sugarai által ereje mégis jelen van közöttünk – mennyivel inkább itt van Krisztus, az igazság Napja! Krisztus testileg távol van tőlünk a mennyben, mégis jelen van közöttünk, nem testileg, hanem lelkileg, az ő megelevenítő munkája által, minthogy az utolsó vacsora alkalmával ő maga ígérte meg, hogy velünk marad. (Második Helvét Hitvallás XXI)

1. Én lel - kem, éb - redj fel

Az Úr - nak di - csé - re - té - re,

És szent em - lé - ke - ze - té - re

Víg szív - vel ger - jed - jél.

Ke - gyel - mét ke - res - sed

E te lel - ki or - vo - sod - nak,

Hű és é - des táp - lá - lód - nak

Jó - vol - tát hir - des - sed.

2. Mert éhező valál, / A szomjúság elepesztett,
A bűn oly kútba rekesztett, / Hol kész volt a halál.
De lelke megesett / Rajtad e kegyelmes Úrnak,
Látván, nyavalyáid dűlnak, / Téged felkeresett.
3. A kútból kihozott, / Az igazságnak mezején
És az életnek kútfején / Vezérlett, hordozott.
Végre vitt magához, / Bíborban felöltöztetett,
És kegyelméből ültetett / Ő szent asztalához.
4. Hol megalégített / Megtöretett szent testével
És kifolyt drága vérével, / Melyet elkészített.
Boldog, ki ezzel él, / Mert a Sátán annak nem árt,
Semmi veszély nem tehet kárt, / A haláltól sem fél.
5. Azért, kik éheztek, / Jertek az Úr asztalához,
Siessetek jóvoltához, / És megalégesztek.
Mert az Úr nem hagyja / A töredelmes lelkeket,
Sőt táplálja mindezeket: / Magát nekik adja.
6. Mint a száj részesül / A látható szent jegyekben,
Úgy e nagy Úr a hívekben / Él, s vélek egyesül.
Lesz édes dajkájuk: / Megtöretett szent testének,
Kiontott drága vérének / Hasznát szabja rájuk.
7. Hát lelkem, tégy vallást, / Hogy igaz szívvel szereted
Ez Urat, s híven követed, / És néki adsz szállást.
Jöjj be hozzám, kérlek, / Jézus, én kedves vendégem,
Mert te vagy én dicsőségem, / Csak téged kedvellek.

1. Ó, üd - vös - sé - ges ál - do - zat,
Menny - or - szá - got meg - nyi - tot - tad,
El - vet - ted Is - ten ha - rag - ját,
Meg - tör - ted ha - lál ha - tal - mát.

2. Úr Jézus, ki a keresztfán / Drága szent vérét kiontván
Üdvösségünknek ára lett, / Bűnünkért ő tett eleget.
3. Csak ebben áll azért hitünk, / Hogy Krisztus meghalt érettünk,
Üdvösséget nyert minékünk; / Mert érte kedvessé lettünk.
4. Bizonyáságot erről teszünk, / Szent testét ha jegyben esszük,
És szent vérét hittel vesszük, / Haláláról emlékezünk.
5. Hitünkkel kell testét ennünk, / Mert mennybe vitetett tőlünk;
Ott esedezik érettünk, / Valakik őbenne élünk.
6. E vacsorát hagyta nékünk, / Hogy ővele együtt éljünk,
És lelkünkben ne rettegjünk; / Mert kegyelmet nyert minekünk.
7. Jámorságot csak kövessünk, / Hogy Ő tagjai lehessünk,
Gyűlölségre ne siessünk; / Atyafiszeretők legyünk.
8. Méltatlan ezzel ne éljünk; / De magunkat megpróbáljuk:
Új életre igyekezzünk; / Hitlenséget távoztassunk.
9. Hálát adunk néked, Isten, / Minket szerettél oly igen,
Szent Fiadnak nem kedveztél, / Így vesztünkéből megmentettél.

1. Buz-dulj mély há - lá - ra, lel - künk,

Di - csé - re - tet é - ne - kel - jünk;

Mert ma ve-lünk az Úr jót tett,

Nagy ke-gyel-met é - rez - te - tett.

2. Szent Fiának emlékére, / Kinek értünk omlott vére,
Asztalát elkészítette, / Lelkünk megelégtette.
3. Áldott Jézus, lelkünk imád, / Szeretettel gondolunk rád,
Hisz először te szerettél, / Amikor Megváltónk lettél.
4. Mit adjunk, égi Királyunk, / Hogy ily jó voltál irántunk?
Szívünket neked adjuk át, / Végy abban örök lakozást!
5. Jertek, hívek, buzduljunk fel, / Hála poharát vegyük fel;
Amit fogadtunk, tartsuk meg, / Segítsen erre kegyelmed!
6. Te pedig, áldott jó Atyánk! / Ki szent Fiad küldéd hozzánk;
Lelkeddel úgy munkálj bennünk, / Hogy Krisztussal
hozzád menjünk.

1. Az Úr én - né - kem hű - sé - ges ve - zé - rem,
 Fő - pász - to - rom - nak csak ő - tet is - mé - rem;
 Drá - ga jó - vol - tát el - rej - tem szí - vem - ben,
 Szent ne - vét ál - dom e - gész é - le - tem - ben,
 Mert ke - gyel - mé - ből én ér - de - mem fe - lett
 Sok lel - ki jók - kal en - ge - met kö - rül - vett.

2. Szent beszédének gyönyörűségével, / Áldott Lelkének titkos erejével / Sötét álomból híven felébresztett, / Az én szívemben oly hitet gerjesztett, / Mely bánatában lelkem vidámítja, / Jó reménységgel naponként újítja.
3. Sőt, hogy még inkább érezzem kegyelmét, / Várjam bizonnal ígért segédelmét: / Jósággal teljes, édes indulatja / Sákramentumit vélem kóstoltatja, / Így édesíti szívemet magához, / Hogy erős hitel fussak oltalmához.
4. Csak az szívemnek hozzád óhajta, / Ó, üdvösségnek fakadó forrása: / Ha kegyelmedből már Atyámmá lettél, / Végezd el a jót, amit elkezdettél; / Reménységemnek add meg kívánt végét: / Az én lelkemnek örök üdvösségét.

1. Ó, Is - ten - nek vá - lasz - tott ked - ves né - pe,
Kit é - ke - sít szent - sé - ges lel - ki ké - pe:
Vi - gyázz te bel - ső é - kes - sé - ged - re,
Szép - sé - ged - re.

2. A te szemeid az Úrra nézzenek, / Szent rendelési előtted légyenek,
/ Az Úrnak kertje hogy virágozzék, / Illatozzék.
3. Szent igéjét híven s tisztán hirdessed, / Háza tisztaságát híven szeressed,
/ A jókat vedd és tartsd kebeledben, / Szerelmedben.
4. Akik hitüknek szép jelét mutatják, / Magukat szent áldozatul állatják,
/ Azokat, mint illik, csókolgassad / És biztassad.
5. Az igaz útról kik eltévelyedtek, / Feslett és rossz életre vetemedtek,
/ Térítsd meg őket hasznos intéssel / És feddéssel.
6. Hogyha szeretetből lett intésednek, / Megvetvén a bűnt, kész szívvel engednek,
/ Jó szemmel tovább is nézz azokra, / Járj javokra.
7. Így az Úr háza nem romlik, sőt épül, / Ékes voltában napról napra szépül,
/ Plántái nőnek az Úr kedvére, / Örömére.
8. Te pedig, hívek hűséges pásztora, / Segéld gyenge népedet minden jóra,
/ Hogy a szent igazságot szeresse, / Azt kövesse.

1. Jer, lás - suk az Úr ke - reszt - jét,
Meg - szán - ván em - ber - nek vesz - tét,

Me - lyet fel - vett é - ret - tünk,
Meg - fi - ze - te he - lyet - tünk.

Úr lé - vén, lett szol - gá - vá,

Min - de - nek - nek csúf - já - vá,

Is - ten - sé - gét el - rej - tet - te,

Mi - dőn tes - tün - ket fel - vet - te.

2. A Gecsemáné kertjében / Kezdette szenvedését,
Érezvén a kint lelkében, / S a halál rettentését,
Ívék keserű pohárt, / Fizette értünk az árt;
Véres cseppjei testének / Nékünk gyógyulást szerzének.
3. Itt szintén lelkéig hata / Sebes vizek mélysége,
Itt kezdődék a nagy csata, / S lelke keserűsége:
Egyedül hagyattaték, / Éjjel megfogattaték;
Ki mindent kézen fogva tart, / Megfogattatni így akart.

4. Feszítésre ítélteték / S gyalázatos kínokra,
Pilátushoz vitetteték, / Önként ment ez átokra.
Ki ügyét hogy meghallá, / Őt ártatlannak vallá,
Mégis adá keresztfára, / A legkínosabb halálra.
5. Mint Próféta csúffá tették, / Mert befedvén szent fejét,
Verték, s ki verte?, kérdezték, / Kísértvén szent erejét.
Mint Királyt meggyalázák, / Tövissel koronázzák,
Náddal verék a bársonyban, / Csúfolák térdhajtásokban.
6. A fát adván szent vállára, / Mint Pap meggyaláztaték,
Az is lőn gyalázatjára, / Hogy megostoroztaték.
A vitézek kifoszták, / És ruháit megoszták;
A nagy bűnöst elereszték, / A szentet fára függeszték.
7. Mily csuda buzgó szerelem: / Meghalni barátiért,
De e kegyes Fejedelem / Meghalt ellenségiért.
Ez lelkünk drága bére, / Mert Isten Fia vére:
Mily drága az az áldozat, / Mellyel romol a kárhozat.
8. Ezért szerzé szent asztalát, / Hogy e jót előadja,
Szenvedését és halálát / Szemeink előtt hagyja.
A kenyér megtörése, / A bornak kitöltése
Lelke, teste szenvedését, / Jelenti megöletését.
9. Ez egyszerű vendégségben / Jézussal egyesülünk,
Egy kenyérből e szentségben / Hívók mind részesülünk.
E rövid szent vacsora / Mutat mennyei jóra;
Ezt az ő kint látott teste / Választottinak kereste.
10. Az Úr sebei mi sebünk, / Halálunk ő halála;
Ő érdeme mi érdemünk, / Részesülés ez nála.
Pecsétli ezt az étel, / Együtt a pohárvétel:
Testét midőn hittel esszük, / Magunk ő testévé tesszük.
11. Ez eledel zálog nekünk, / Hogy lesz mennyben menyegzőnk,
Ezzel hitünk, reménységünk: / Öregbül lelki erőnk.
De mit ér sokszor enni, / E szent vacsorát venni,
Ha lélek szerint nem élünk, / Büntetést enni nem félünk?!

(360)

12. Ha meg-hal - tunk Úr Jé - zus - sal,

Fel - tá - mad - ván Úr Krisz - tus - sal,

Nem il - lik már vét - kez - nünk;

Le kell a bűnt vet - kez - nünk.

Mint meny - nye - i la - ko - sok

Le - gyünk tisz - ták, o - ko - sok;

Mint tes - té - nek s ven - dé - gé - nek

Szük - sé - ges len - nünk szen - tek - nek.

13. Isten ártatlan Báránya, / Méltó vagy, hogy végy áldást,

Mert érdemed azt kívánja, / Végy tőlünk hálaadást!

Végy örök dicsőséget, / Hatalmat, tisztességet,

Mert értünk megölettetél, / Atyádnak eleget tettél.

14. Add, Úr Jézus, halálodban, / Követnünk életedben,

Szentséges tudományodban, / Szelíd szenvedésedben.

Légyünk alázasak. / Mindenhez irgalmasak;

Segélj erre Szentlelkeddel, / Oktass, vezérelj igéddel!

1. Üd - vös - sé-günk, vált - sa - gunk,

Jé - zus! hoz-zád ki - ál - tunk;

Mi - dőn a ke-gye-lem asz-ta-lá-hoz lé - pünk:

Jö - vel, ma-radj mi - vé - lünk!

2. Nagy volt szüleink bűne, / De Atyád könyörüle; / És az örök halál
tűzéből megváltott / Engesztelő halálad.
3. Ez a terített asztal / Bűneinkben vigasztal: / Hogy könyörülsz raj-
tunk, s kegyelmed velünk lesz, / Ha bízunk érdemedhez.
4. Szent testednek jegyei / Annak itt a jelei: / Hogy csak az igazán
megtérő találhat / Üdvösséget tenálad.
5. Vérednek kiömlése / Bűneink eltörlése; / Emlékeztess, midőn aj-
kunk a bort issza: / Légyen éltünk szent s tiszta!
6. Jézus! a te véred szent! / Légyen szívünk bűntől ment; / Mert örök
életet veled az remélhet, / Ki megveti a vétet.
7. Szent törvényed fáklyája / Világoljon pályánkra! / Mert e földi
úton, tudjuk, el nem téved, / Ki híven követ téged.
8. Fogjad azért kezünket, / S magad vezérelj minket; / Mert a te uta-
don Istenünkhöz vezet / A hit, remény, szeretet.
9. Ha szemeink meglátnak / Jobbján te szent Atyádnak: / Ott a
Szentlélekkel örök egységben / Üdvözíts majd az égben!

1. Ó, Jé - zus, mi üd - vös - sé - günk,
Fe - je - delmünk, di - cső - sé - günk,
Szi - vünk - nek fő vi - gasz - ta - ló - ja!
Ró - lad, csak ró - lad é - ne - kel
Szánk buz - gó di - csé - re - tek - kel,
Lel - künk - nek é - des táp - lá - ló - ja;
E - gye - dül csak hoz - zád té - rünk,
Mert hú pász - tor - nak is - me - rünk.

2. Ó, mily szent az az indulat, / Mely veled örömet mulat,
Ó, Jézus, üdvösség forrása!
Boldog, akit hívsz magadhoz, / Méltóztatsz szent asztalodhoz,
Hogy kegyelmed jelét ott lássa.
Bizony, boldog az oly ember, / Ki nálad kedvességet nyer.
3. Mert érdemedben részesül, / Teveled, Uram, egyesül,
Ki hű tagja e vendégségnek.
Mint a bort s kenyeret veszi, / Akképp részesévé teszi
A hite őt az üdvösségnek,
Melyhez ártatlan Jézusunk / Vére által vagy jussunk.
4. Azért, kit bűnök rongálnak, / Járulj e kegyes Királynak
Víg örömmel szent asztalához!
Nem vet el ez irgalmas szív, / Mert könyörülő, igaz, hív,
Bátran folyamodj oltalmához:
Bévesz sebe rejtekébe, / Mint ígéri szent jelébe.
5. Nincs is egyébben oltalmunk, / Reménységünk, bizodalmunk,
Édes Jézus, hanem csak benned.
Szállj hozzánk, kedves vendégünk, / Oltsd meg nagy lelki
éhségünk,
Mert eledelünk csak érdemed;
Szívünket, ímé, kitárjuk, / Szentségedet várván várjuk.

1. Hal - lot - tuk, Jé - zus, mi - kép - pen hí - vo - gatsz,

Si - e - tünk hoz - zád, tud - juk, hogy megnyugtatsz.

Vál - lun - kat nyom - ja nagy ter - hünk sú - lya,

Fé - lünk, e - rőn - ket hogy fe - lül - mül - ja.

Fá - rad - tak va - gyunk, rég - ó - ta e - mel - jük,

Mert e - gyütt jött ez a vi - lát - ra ve - lünk;

Jé - zus, ter - hünk - től légy sza - ba - dí - tónk,

Fá - rad - t - sá - gunk - ban légy meg - ú - jít - tónk.

2. De mégis, lelkünk e hittel élesztjük: / Hogy te, Megváltónk, nem akarod vesztünk; / Hanem magadat adtad érettünk, / Életedet letévén helyettünk. / A törvény átka tégedet üldözött, / Míg fel-függeszte az ég és föld között, / Tulajdon tested ott feláldozád, / E világ bűnét a fán hordozád.
3. Ezért az Atya, magával bennünket / Megbékéltetvén, eltörle bűnünket; / Ellenségiből tett fiaivá; / Szent Fia örökös társaivá; / Jézus! te halállal tévén eleget, / Megengesztelted a földhöz az eget; / Általad – amit más nem tehetett – / A teljes váltság elvégeztetett.
4. Azért már minket éleszt és vigasztal / Ez az általad rendeltetett asztal; / Mely annak nyilvánvaló tüköre: / Véred mint omla, tested mint töre! / Sőt tested jegyét itt nemcsak mutatod, / De személy szerint nekünk is átadod: / Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk / A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!
5. Szállj le most mennyből, életnek kenyere! / Tápláld lelkünket az örök életre! / Tudjuk: aki e kenyérből eszik, / Soha örökké meg nem éhezik. / Életnek vize! Nyiss magadnak utat, / A szomjú hívek keresik e kutat; / Szolgáltasd ingyen az italokat: / Oltsd el végképpen szomjúságukat.
6. Óhajtunk, Jézus, egyesülni veled: / Úgy lesz szívünk szent, ha te megszenved. / Adjad hát, hogy mint tagok a főnek, / Engedjünk néked, bennünk élőknek. / Olts be magadba, mint jó szőlőtőbe, / Hogy jó nedvesség folyjon a vesszőbe, / És legyen szívünk szívednek mása, / Éltünkben élted, hogy minden lássa.
7. Adjad: egymás közt legyen egyességek, / Akik e közös asztalnál vendégek; / Mert bizony, aki másokat szeret, / Csak az eszik itt méltán kenyeret. / Fogjon hát ez az egész gyülekezet / Egymással atyafiságosan kezet, / Mert tudjuk: maga a hívogató / Úr Jézus nem személyválogató.
8. Megelégtívén lelkünket ez étel, / Hálaadással távozzunk innét el, / Mondván: az Úrnak dicsőség legyen, / Ki az éhezőt betölti ingyen. / Tartsd fenn, Úr Isten, rajtunk jóvoltodat, / Add nekünk immár kegyes válaszodat: / „Bízzál már, fiam, bízzál, leányom, / Bűneidet szemedre nem hányom.”

364 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: M. Greiter, Strasbourg, 1525 (36/68. zsoltár)

1. Lel - kem, adj dol - got ma - gad - nak,
Hir - des - sed a - ján - dé - ki - nak,
Hir - des - sed é - des U - rad - nak
Me - lye - ket ad ba - rá - ti - nak,
Jó - vol - tát és fel - sé - gét.
Nagy - sa - gát és szép - sé - gét.
U - ram, te - re - ád ger - je - dez
Szi - vem, és ró - lad zen - ge - dez
Nyel - vem kész in - du - lat - tal,
Mert vol - tál s vagy te né - ped - hez,

2. Kijelentéd irgalmadban, / Szentséges végvacsorádban, / Hogy áldozattá lettél; / A benned bízó hívekért, / Halált nemző vétkeikért / Egyszer eleget tettél. / Kikkel is végig lakozol / És karjaidon hordozol, / Sőt azokkal egyesülsz; / Szentlelked által bennük vagy, / Noha felséged dicső nagy, / S az Atyának jobbján ülsz.
3. Azért, akik tusakodnak, / Bűneiken szomorkodnak, / És hittel reád néznek; / Üdvözítésedet várják, / Bűn előtt szívük bezárják, / Megtérni igyekeznek; / Kívánnak néked engedni, / Szent életben nevelkedni, / És futnak jóvoltodhoz: / Azok mint édes fiaid, / Kebeleden nőtt juhaid, / Méltók szent asztalodhoz.
4. De a színes képmutatók, / Bűnt vetők, gonoszt aratók / Innen távol menjenek; / Megtérni nem tudó szívek, / Álnokságra felvont ívek / E jóval ne éljenek. / Ti, álnokságnak fiai, / Fussatok el, mert javai / Az Úrnak nem tiétek; / Ha éltek itt méltatlanul, / A harag csalhatatlanul / Reátok száll, higgyétek.
5. Hát, lelkem, hallgasd Uradat, / Próbáld meg tennenmagadat, / Úgy járulj ez asztalhoz. / Higgy, térj meg, a bűnt utáljad, / Az Istent féljed, szolgáljad, / Fuss hozzá mint kőfalhoz. / Uram, ezekre kész vagyok, / De hibáim sokak, nagyok, / Rajtam nagy terhek vannak: / Ó, Jézus, engem ne hagyj el, / Segélj, tőlem ne maradj el, / Sőt, válassz el magadnak.

AZ EGYHÁZI ÉV

Advent – Jézus Krisztus eljövetele

Ajánlott zsoltárok: 24, 25, 40, 50, 75, 80, úrvacsorai énekként: 378, 388.

Adventi himnusz, a protestáns graduálok nyitótétele
szöveg: Batthyány-Óvári-Ráday-graduál, 17. század eleje | dallam: Kolozsvár, 1744

371

1. Új vi - lá - gos - ság je - le - nék,
Ó té - vely-gés csen-de - se - dék;
Is - ten I - gé - je je - le - nék,
Ú - jon - nan né-künk a - da - ték.

2. Evangélium erejét, / Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét, / Megmutatá ő kegyelmét.
3. Kit sok száz esztendeiglen / Eltitkolt volt Atya Isten,
Mint megmondá jövendölvén / Ámos próféta könyvében.
4. Ezt a mi hitetlenségünk / És nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk, / Emberbeli reménységünk.
5. Igaz az Isten Igéje, / Kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje, / És el nem vész ő reménye.
6. Kérünk, Úr Isten, tégedet, / Erősítsd meg híveidet,
Hogy vehessük szent Igédet, / És vallhassuk te hitedet.
7. Mert csak te vagy bizodalmunk, / Ördög ellen nagy
gyámolunk,
Testünk ellen diadalmunk, / E világ ellen oltalmunk.
8. Dicsőség legyen Atyának / És egyetlenegy Fiának,
Ezeknek Ajándékának; / A dicső Szentháromságnak.

1. Meny - nye - i I - ge, je - le - nél,
Ö - rök A - tyá - tól ki - jö - vél,
Tes - tet ma - gad-ra fel - ve - vél,
S ab - ban min - ket üd - vö - zí - tél.

2. Te vagy Atyánknak Igéje, / Kit Ádámnak megígére,
És Ábrahámnak hirdete, / Dávidnak is megjelente.
3. Világosítsd meg elménket, / Szenteld meg a mi szívünket,
Hogy ismerhessünk tégedet, / Utálhassuk bűneinket.
4. Erősítsd bennünk hitünket, / Nyerhessük üdvösségünket;
Te légy minékünk épület, / Út, igazság, örök élet.
5. Hogy mikor eljössz ítélni, / Minden szív titkát kivenni,
A jóknak minden jót adni, / A gonoszokat büntetni:
6. Akkor tőled bűneinkért / Ne vess el – lám, te azokért
Magas keresztfán ontál vért –, / Sőt üdvözíts érdemedért.
7. Dicséret és nagy dicsőség, / Adassék néked tisztesség,
Ki Atyával egy Istenség, / Szentlélekkel vagy egy Felség.

Énekelhető a 170. ének (Az Úr Istent magasztalom) dallamára is.

1. Csil - la - gok - nak te - rem - tő - je

És hí - vek - nek fé - nyes - sé - ge,

Krisz-tus, min-den Meg-vál - tó - ja,

Légy ké - ré - sünk meg - hal - ló - ja!

2. Ki világon könyörülván, / Örök halált eltérítvén
Meggyógyítád e világot, / Hozván néki orvosságot.
3. E világnak alkonyatán, / Idejének végét látván,
Dicsőséges Szentlélektől / Szűz méhében testet öltél.
4. A te erős hatalmadnak / Minden térdek meghajolnak,
Mennyeiek és földiek / Úrnak vallják fölségedet:
5. A nap felkél és elnyugszik, / A hold szépen fényeskedik,
Csillagok is világolnak, / Híven tartják ő útjukat.
6. Szentséges Úr, téged kérünk, / Jövő Bíránk és Életünk:
E napokban őrizz minket, / Védj Sátántól híveidet!
7. Hálát adjunk az Istennek, / Atya, Fiú, Szentléleknek,
Három személy Fölségének, / Egymivoltú Istenségnek!

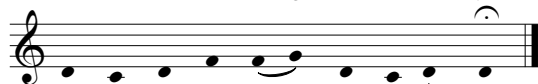
1. Ó, né - pek - nek Meg - vál - tó - ja,

Jö - vel, Szűz-nek szent Mag - zat - ja,

Mert mind ez vi - lát csu - dál - ja:

Is - ten-nek szűz-től lesz Fi - a.

2. Atyától lőn kijövése, / És ahhoz lesz megtérése;
Pokolig lőn leszállása, / De felmégyen mennyországra.
3. Ki Atyával vagy egyenlő, / Testben légy nagy győzedelmű;
Te isteni nagy erődből / Ments meg erőtlenségünktől.
4. A te jászlad immár fénylik, / Az éj megvilágosodik;
Homály, sötétség távozzék, / A hitnek világa fényljék.
5. Dicsőség legyen Atyának / És egyetlenegy Fiának,
Szentlélekkel egyetemben, / Most és mindörökké. Ámen.

1. Jöjj, né - pek Meg - vál - tó - ja,
Szűz-nek é - kes vi - rá - ga,
Mind e vi - lát csu - dál - ja,
Mint jöt - tél, Is - ten Fi - a.

2. Nem emberi erőtlől, / De Szentlélek Istentől
Ige testbe öltözék, / Szűz méhe megvirágzék.
3. Jöve ágyas házából, / Tiszta szűz szent méhéből;
Isten, ember ő egyben, / Eljött hozzánk már testben.
4. Szent Atyjától földre jött, / Szállt poklokra és győzött,
Atyjához emelteték, / Ő székibe ülteték.
5. Atya Isten szent Fia, / E világnak istápjá:
Gyarló néped sok baja / Rád szállt, légy bajjvívója!
6. Jászolod immár fénylik, / Új világa tündöklük,
Melytől éj elenyészik, / Hitünk megerősödik.
7. Dicsőség néked, Urunk, / Mi kegyelmes Megváltónk!
Dicsőség szent Atyádnak / És mi Vigasztalónknak!

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Im - má - nu - el,
 Hogy mentsd meg, kér - lel Iz - rá - el.
 Ím, fog - ság - ból kél só - ha - ja,
 Oly mesz-sze Is - ten szent Fi - a.
 Ör-vendj, ör-vendj, ó, Iz - rá - el,
 Mert el - jö-vend Im - má - nu - el!

2. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Bölcsesség, Ó, Egyszülött, kit ad az ég,
 Te, gyöngédség és őserő: Amit tudnunk kell, tárd elő!
 Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
3. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Adonáj, Ki forgószeleből szólalál,
 Így adtál törvényt népednek, Jöjj, fenségedben jelenj meg!
 Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
4. Ó, jöjj el, Jesse vesszeje, És állj a Rossznak ellene:
 A mélyből, mely már eltemet, A sírból hozd ki népedet!
 Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!

5. Jöjj, Dávid kulcsa, nyisd ki hát Az égi honnak ajtaját,
A mennyországba tárj utat, És rekeszd el a poklokat!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
6. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Napkelet, Hogy megvigasztald népedet:
Törd át a sűrű éj ködét, És oszlasd gyászát szerteszét!
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!
7. Ó, jöjj, ó, jöjj el, Nagy Király, Kit minden nemzet várva vár.
A bűnből mentsd ki hívedet, Kit sárból formált szent kezed.
Örvendj, örvendj, ó, Izráel, Mert eljövend Immánuel!

Az adventi várakozás utolsó hét napján (december 17–23.) énekelhetjük a fenti ének egy-egy versét. Ezek az ősi imádságok Jézus Krisztust ószövetségi előképeken, próféciák adta neveken szólítják meg. Ő a Megváltó, aki egyben a *Sapientia* – Bölcsesség; *Adonai* – Urunk; *Radix Jesse* – Jesse vesszeje; *Clavis David* – Dávid kulcsa; *Oriens* – Napkelet; *Rex gentium* – Népek Királya; és *Emmanuel* – Velünk az Isten. A latin nevek kezdőbetűi visszafelé olvasva különleges üzenetet rejtenek: *ero cras*, azaz: holnap leszek. E gazdag imádság-sorozat a 18–19. században nyert verses feldolgozást, melyben a versszakok sorrendje némileg megváltozott. Az énekversekhez a következő igeszakaszok kapcsolódnak: 5Móz 30,10–14; Ézs 7,14; 8,8–10; 9,1–6; 11,10–12; 22,22; 42,6–7; 49,8–9; Dán 7,13–14 és Mt 1,23.

1. Ka-puk, e-mel-ked-je - tek! Ki - ál - tó szó hal - lik,

Ím, jó fe - je-del-me - tek, Az i - dő haj - nal - lik:

Har-mat - tal ra-kott fe - je, Vé - le sok ál - dá - sa,

Bé - tölt tel - jes i - de - je, Hogy minden test lás - sa.

2. Ímhol jó a Vőlegény, / Lelkem, menj elébe,
Keresd nyugtod mint szegény / Gazdag kebelébe'.
Kedves vendéget várok, / Szívem ajtajárul
Hulljanak a závárok, / Mert már közel járul.
3. Már az ég harmatozzon, / A föld igazságot,
Mint bő gyümölcsöt, hozzon: / Indíts vigasságot,
Ó, kegyes Immánuel, / Mert várlak valóba';
Ó, te, kiseded Sámuel, / Jöjj el már Silóba!
4. Az utat egyengessed, / Szívemben a mérget
S örömgökört éged, / Lelkemről a kérget,
A keménységet vedd ki, / Hogy meglágyulhassak,
A gatz s gerendát szedd ki / Szememből, hogy lássak.

5. Az Illésnek lelkével / Ruházz fel engem is,
Szent szerelmed tüzével / Égjen én lelkem is.
Áldj meg oly kegyességgel, / Hogy higgyek és szóljak,
Hűségedre hűséggel / Másokat unszoljak.
6. Isten Báránya, jövel, / Mutasd szelidséged;
Uram, felemelt fővel / Várom üdvösséged.
Igazság napja, támadj, / Adj világosságot,
Magamnak nincs: reám adj / Örök igazságot.
7. Dávid gyökere s ága, / Fényes hajnalcsillag,
Pogányok kívánsága, / Megígért áldott mag;
Isai törzsökéből / Származott vesszőszál:
Nékem Atyád kedvéből / Erős torony s kőszál!
8. Bennem az Úr temploma / Általad készüljön,
Vesszen a bűnnek nyoma, / Lelked újjászüljön.
Méltóztass személyedre / E gyarló világon,
Dicső jelenlétedre / Dűljön le a Dágon.
9. Tégy szívedre pecsétül, / Bélyegül karodra:
Így Lelked erejétül / Élek csak számodra.
Mindvégig velem maradj / Mennyei erővel,
Holtom óráján ne hagyj, / Jövel! Ámen, jövel!

Az ének szövegéhez a következő igeszakaszok kapcsolódnak: Zsolt 24,7; Mt 25,6; Ézs 45,8; 40,3; Mt 7,5; Lk 21,28; Jel 22,16; Ézs 11,1; 1Sám 5,2–4; Énekek 8,6; Jel 22,20.

1. Jé - zus, szü-let - tél üd-vös-sé-günk-re,
A - mint ré-gen - te va-la í - gér-ve,
A - tya Is-ten - nek nagy sze-rel-me,
Em - be - ri nem - hez tet-szik eb - be
ke-gyes - sé - ge.

2. Első szüleink vétkei miatt
És az ördögi csalárdság miatt
Hoztunk magunkra örök halált,
És kárhozatot, pokol kínját, sok nyavalyát.
3. Nem volt senki sem, ki megmentene,
Ámde szent Atyád megkönyörüle,
Téged ígére, s idő telvén
Szabadítóul nekünk mennyből aláküldte.
4. Értünk felvettél a Szűztől testet,
Melyben szenvedtél s tettél eleget;
Elvetted a mi bűneinket,
Nyervén minékünk örök életet, dicsőséget.

5. Siess már hozzánk, megváltó Urunk!
Adjad, hogy végig benned bíz hassunk,
És szent Atyáddal megláthassunk,
Mennyben téveled lakozhassunk, vigadhassunk.
6. Légyen tisztesség te Felségednek
És szent Atyádnak, mi teremtőnknek,
És egyetemben Szentléleknek:
Dicsőség a Szentháromságnak, egy Istennek!

Ézs 45,8; 2Pt 1,19 | szöveg: F. Spee von Langenfeld, 1622 | fordítás: Eger, 1855
dallam: 17. századi német korál magyar népi gyűjtésből, Tornyosnémeti (Abaúj m.)

379

1. Ó, jöjj, ó, jöjj, Üd - vő - zí - tó!
Be - tel - je - sült már az i - dő.
Törd át az ég zárt aj - ta - ját,
Vár a vi - lág só-várg-va rád.

2. Megnyílt az ég harmatozva, / Megváltónkat hogy lehozza.
Ég felhői, nyíljatok szét, / Hozva Jákob fejedelmét!
3. Föld, virulj ki, völgyön-halmon / Viruló zöld hadd fakadjon!
Nyílj ki, földnek szép Virága, / Dávid házának Királya!
4. Ó, fényes Nap, ó, szép Csillag, / Téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel, Napunk, fényességed / Űzze el a sötétséget!

1. Szent É - zsa - i - ás így ír Krisz-tus-nak
szent szü - le - té - sé - ről,
Hogy egy vesz-sző-szál fel - ne - ve - ke - dik
Jes - se gyö - ke - ré - ről.

2. Ennek gyökerén egy virágocska, úgymond, nevelkedik,
Kin az Istennek, ő szent Atyjának Lelke megnyugoszik.
3. Győzedelmesnek, nagy hatalmasnak, irgalmasnak vallja,
A kegyelemmel és igazsággal őt teljesnek mondja.
4. Ez által leszen az Úr Istennel nekünk békességünk,
Mert közbenjárónk szent Atyja előtt ő leszen minékünk.
5. Drága jószágot és örökséget szerez ő minékünk,
Adósságunkat nagy gazdagsággal megfizeti értünk.
6. Igazságával mind e világot megítélni fogja,
Mert az Úr Isten az ítéletet kezébe bocsátja.
7. Nagy békességet, lelki örömet hoz ő e világra,
Mert birodalmat, nagy királyságot vészen fel vállára.
8. Általa leszen, hogy a bárányok a farkassal laknak,
Semmi bántásuk oroszlánoktól nem leszen juhoknak.
9. Győzedelmének hatalmasságát valakik meglátják,
Krisztus Jézusnak isteni voltát mindazok imádják.
10. Nagy bátorsággal szegény bűnösök akkor könyörögnek;
Krisztus nevében lelki és testi ajándékot vesznek.

11. Az ő zászlóját felemelteti Anyaszentegyházban,
És szent igéjét prédikáltatja e széles világban.
12. Ezt megcselekszi a seregeknek Ura és Istene,
Az Úr Istennek reánk áradott buzgó nagy szerelme.
13. Nagy vigasságunk, örvendezésünk legyen e gyermekben;
Mert üdvösségünk vagyon minékünk szent születésében.

Lk 1,26–38 | szöveg: *Mittit ad virginem* latin szekvencia (P. Abelardus)
fordítás: Lócse, 1635 | dallam: Kolozsvár, 1744

381

1. Kül - dé az Úr Is - ten Hű - sé - ges szol - gá - ját,
Szűz - höz Ná - zá - ret - ben, Gáb - ri - el an - gya - lát,
Hoz - zánk jó - ked - vé - ben:

2. Menj el Máriának / E jót megmondani,
A régi Írásnak / Titkát jelentsd ki / Angyali erőddel.
3. Mondd ezt: Ó, szent, kegyes, / Üdvözlésem végyed;
Ajándékkal teljes, / Az Úr van tevéled; / Szűnjék hát félelmed.
4. Szent szűz, méhedbe vedd / Az Úr Isten Fiát,
Melyben megőrizzed / A szüzesség jussát, / Minden tisztaságát.
5. Hallá s elfogadá / E parancsolatot,
Hívé, és fogada / Méhében magzatot, / De nagy Csudálatost,
6. Emberi nemzetnek / Hű tanácsadóját,
Jövendő életnek / Maradandó atyját / Örök békességben;
7. Kinek erőssége / Minket úgy őrizzen,
Hogy a világ vétke / Minket meg ne sértsen, / Pokolra ne vessen;
8. De a Bűnbocsátó / Végye el vétünköt,
Légyen igazítónk, / Adjon örökséget / Mennyeik országában.

1. Ál - dott Iz - rá - el - nek U - ra,

Mert ő a ke-gyel-mes A - tyá,

Ki min-de - ne - ket meg-ál - dott,

És szent Fi - á - val meg-vál - tott.

2. Dávidnak ezt megígérte, / Próféták által hirdette,
Ígéretét nem feledte, / Szent Fiát értünk elküldte.
3. Hogy kimentsen a veszélyből, / Törvénynek nehéz átkából,
Kárhozatból és kétségből, / A rettenetes fogságból.
4. Megmutatta nagy jóvoltát, / Hozzánk való nagy irgalmát,
Teljesítette mondását, / Esküvését, fogadását.
5. Ábrahámnak ezt fogadta, / Amikor neki azt mondta,
Hogy egykor tőle származik, / Kiben minden megáldatik.
6. Hogy a békételenségből, / Megszabadulván a bűnből,
Kárhozattól és kétségtől, / Pokolbéli ellenségtől,
7. Néki szentségben szolgáljunk, / Mert Krisztus a mi
válságunk,
Csak ő a mi igazságunk, / Akit hittel megragadunk.

8. Téged, gyermek, pedig hívnak / Az Isten prófétájának,
Hogy utat készíts az Úrnak, / Ki ellene áll pokolnak.
9. Vezérelsz minket hozzája, / Mert ő az üdvösség útja,
Kit jóvoltából az Atya / A tévelygőknek mutata.
10. Ily kegyelmes volt az Atya, / Tekintve romlott sorsunkra,
Mert mennyországból meglátott, / Szent Fia vérén megváltott.
11. Azért nézz reánk Úr Isten, / Kik megvakultunk a bűnben,
Gerjessz Szentlelket szívünkben, / Hogy élhessünk mi
lelkünkben.
12. Dicséret néked, szent Atyánk, / Ki uralkodol mennyekben,
Szent Fiaddal mindörökké, / Szentlélekkel egyetemben.

» *Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült... A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni. Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: Nem, hanem János legyen a neve. De ezt mondták neki: Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnának. Ekkor intettek az apjának, hogy milyen nevet akar neki adni. Ő pedig egy írotáblát kért, és ezt írta rá: János a neve. Mindnyájan elcsodálkoztak. És azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent... Apja, Zakariás, betelt Szentlélekkel, és így prófétált: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét... (Lk 1,57.59–64.67–68)*

1. Ma - gasz - tal - ja az én lel - kem

Az U - rat mind él - tig - len,

És ör - ven - dez az én szí - vem

Meg - tar - tó Is - te - nem - ben,

Hir - de - tem ke - gyes - sé - gét

És nagy jó - té - te - mé - nyét.

2. Mert kegyesen megtekinté ő szolgáló leányát,
Jóvoltából meg nem veté Hű, alázatos voltát,
Mert íme, minden nemzet Boldognak mond engemet.
3. Mert énvelem nagy dolgokat Tőn a hatalmas Isten,
Midőn egyszerű voltomat Felemelé kegyesen,
Szent azért az Ő neve, Áldandó dicsősége.
4. És az Ő irgalma vagy on Nemzetségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason Minden istenfelőre,
Hatalmas dolgot szerze Ő karjának ereje.

5. A kevély gondolatúknak Menten eszeket veszté,
Dühös szándékát azoknak A jókra nem ereszté,
Engem is nagy irgalma, Megtarta nagy hatalma.
6. A hatalmas gonoszokat Ő székükből levoná,
És az alázatosokat Híven felmagasztalá,
Mert szeret szelídeket, És gyűlöl kevélyeket.
7. A nyomorult éhezőket Minden jókkal bétölté,
A gazdagsággal tölteket Üresen elereszté,
Mert Őtöle mindenek Bölcsen vezéreltetnek.
8. Izráelt, az ő szolgáját Híven hozzá fogadá,
Említvén irgalmasságát, Népét meglátogató,
Rájok nyújtván kegyelmét, Betölté ígérétét.
9. Amiképpen szólott vala Mi első atyáinknak,
Ábrahámnak mit megmonda És ő maradékinak,
Ím, mind megteljesíté, Áldjuk ezért örökké.

» *Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki. Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben... (Lk 1,41–46)*

Énekelhető a 375. dicséret (Jöjj, népek Megváltója) dallamára is.

1. Ál - dott az e - gek U - ra,
Szent, i - gaz min - den sza - va,
Mert Fi - át, ím, el - küld - te
A mi üd - vös - sé - günk - re.

2. Serege az atyáknak / És a szent prófétáknak
Amit kívánt s hirdetett, / Ím, mind beteljesedett.
3. Sion üdvé, nagy Király, / Érettünk a földre száll,
Hogy legyen mi Megváltónk, / Istennél közbenjárónk.
4. Jövel, gyengék ereje! / Áldlak, üdvöm kútfeje.
Jöjj, egyenged te magad / Én szívemhez utadat!
5. Szállj hozzám, dicső Király, / Tőlem soha el ne válj,
Jöjj, tisztítsd meg szívemet, / Gyomláljad ki vétkeket!
6. Ó, élet Fejedelme, / Ha eljössz ítéletre,
Add, jobbra juthassak, / Mint híved megállhassak!

1. Szép Haj-nal-csil - lag, Jé-zus, ra-gyogj fel!

Tel - jék meg szí - vünk tisz - ta fé-nyed-del!

Ád - ven - ti csend-ben té-ged vá - runk.

Jöjj, U-runk Jé - zus, ma-radj ná - lunk!

2. Adj erőt nekünk vinni szerteszét
Irgalmad fényét! Tűnjék a sötét!
Ádventi csendben téged várunk.
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!
3. Életet, békét hozol te nekünk.
Téged szolgáljon teljes életünk!
Ádventi csendben téged várunk.
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!

1. Jöjj, ál - dott nagy Ki - rá - lyunk,
Ú - jítsd meg szent Egy - há - zad,

Szí - vünk csak té - ged vár,
A go - noszt űzd el már!

Add i - géd tisz - ta fé - nyét,

Gyűjtsd fel szí - vünk re - mé - nyét,

Ó, Jé - zus, jöjj hoz - zánk!

2. Ha elcsügged a lelkünk, / Te adsz reménységet,
Ha megfárad a testünk, / Elnyerjük erődet.
Megváltónk, arra kérünk, / Védjed, óvjad az éltünk!
Ó, Jézus, jöjj hozzánk!

1. Ál - dott az Is - ten, mind-nyá-junk-nak Aty - ja,

Ki az ő né - pét, ím, meg-lá - to - gat - ta,

És meg-vál - tot - ta, mint í - gér - te ré - gen,

Nagy ke-gyel - mé - ben.

2. A szent próféták eleitől fogva
Az Úr Jézusról szóltak álmélkodva;
Bölcsek, királyok, szegények őt várták, / Látni kívánták.
3. Kik a halálnak árnyékában járunk,
Te vagy, ó, Jézus, tündöklő világunk;
Békesség útján, míg a mennybe érünk, / Te vagy vezérünk.
4. Benned jelent meg az Isten kegyelme,
Melyet nem ér föl az emberi elme;
Mert hitünk titka, hogy e földre jöttél, / Testbe öltöztél.
5. Ádventi vendég, végy szállást minálunk,
Szívünkben állíts trónt, örök Királyunk.
Téged követni és szolgálni néked / Te adj húséget!

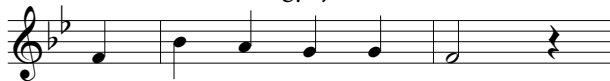
1. A jöt - töd mi - ként vár - jam,
Ki min - de - nek - nek vá - gya,

Ho - gyan fo - gad - ja - lak,
Ki lel - kem é - ke vagy?

Ó, Jé - zus, gyújts e szív - be'

Most szent szö - vét - ne - ket,

Hogy ke - res - sem és ért - sem

Te szent tet - szé - se - det!

2. Ma Sionod hint néked / Zöld pálmaágakat,
És én is áldlak téged, / Mondván zsoltárokat.
A szívem örvendezve / Csak téged dicsóít,
És buzgón zengedezve / Hirdeti tetteid.
3. Ó, mit tettél te értem, / Mint szerzél örömet!
Nemrég még testem-lelkem / Kínok közt szenvedett,
És áldott országodból / Én, jaj, kiűzettem;
Te örök jóvoltodból / Azt visszanyerhettem.

4. Én rút fogságban voltam, / Te megszabadítál,
És voltam gyalázatban, / Te felmagasztaltál,
És égi dicsőségre / Te magad emeltél,
És örök üdvösségre / Te elsegítettél.
5. Az örök fényességből / E földre mi hozott?
A szerelmed, mely mennyből / Engem itt meglátott!
Mert láttad e világot / S a tenger szenvedést:
Otthagyván mennyországot, / E földre hoztál fényt.
6. Ezt jól szívedbe vessed, / Kit bánat ért vagy gyász,
Kit lelki szenvedésed, / Sok bűnöd megaláz!
Ó, ne félj, közel van már / A te segítséged,
Mert Jézus, földre szállván, / Hozza békességed.
7. Már éjjel-nappal nem kell / Azon aggódnotok,
Hogy pislákoló hittel / Miként fogadjátok,
Mert önként jön le hozzánk / Az élő Szeretet,
Örömet, békét hoz ránk / A bűn és baj helyett.
8. Ó, ne féljetek tőle, / Bár sok a bűn, a gond,
Hisz elfedezi őket / A mi hű Megváltónk!
A megtérő szíveknek / Ő üdvösséget hoz,
A benne reménylőknek / Ő békességet oszt.
9. Hát ne félj ellenségtől, / Se mérges nyilától:
A szabadítás eljön / Az egek Urától!
A győztes Jézus jön már, / És győzelmet szerez,
És zúg és zeng a zsoltár, / A földön béke lesz.
10. Az Úr ítélni fogja / Az őt ítéltetőt,
De kebelére vonja / Az őbenne hívót.
Ó, jöjj el, Dicsőségünk, / A lelkünk óhajtoz,
Hisz te vagy örökségünk, / Hát emelj magadhoz!

Az adventi időszak többféle üzenetét is hordozó ének második verse – a virágvasárnapi történetre utalva, amely a középkori olvasmányrendben advent első vasárnapjának evangéliuma – a királyként érkező Krisztust dicsóíti. Az 1–5. vers óhozzá szóló imádság, a 6–10. vers a gyülekezethez szóló prédikáció, egészében pedig adventi úrvacsorai énekként is jól használható.

1. Ki - tá - rom e - lőt - ted szí - vem,

Ó, jöjj, légy ven - dé - gem ne - kem,

Üdv és é - let for - rá - sa vagy,

Bé - kes - sé - get, e - rőt Te adj!

Ha gond és bá - nat por - ba von,

Ó, térj be hoz - zám, Jé - zu - som!

2. Jöjj el, lelkem epedve vár, / Irgalmas mennyei Király!
És ragyogtasd tekinteted / E bujdosás völgye felett,
Hogy járjak a te utadon. / Ó, térj be hozzám, Jézusom!
3. Jöjj, és oszlasd el a homályt, / Mely tévelygő szívemre szállt;
És erősítsen szent kezed, / Ha harcomban elcsüggedek!
Ha bűnöm súlyos terhe nyom, / Ó, térj be hozzám, Jézusom!
4. Jöjj, hű őrizőm, ó, jövel, / Kegyelmeddel maradj közel;
Ha köd takarja arcomat, / Nyiss örök hazámba utat,
Hol szent neved magasztalom! / Ó, térj be hozzám, Jézusom!

1. Várj, em-ber szí-ve, ké-szen, mert jó a Hős, az Úr,
Ki üd-vös-sé-ged lé-szen, szent győztes har-co - sul,

Fényt, él - tet hoz-va jó, Megtört az ő - si á - tok:

Kit vá-gya-koz-va vár - tok, be - tér hoz-zá-tok Ő.

2. Jól készítsétek útját! A Vendég már közel!
Mi néki gyűlölt, utált, azt mind vessétek el!
A völgyből domb legyen, Hegycsúcs a mélybe szálljon,
Hogy útja készen álljon, ha Krisztus megjelen.
3. Az Úr elé ha tárod a szív alázatát,
Őt nem hiába várod: betér hozzád, megáld.
A testi gőg: halál! De bűnödöt ha bánod,
Szentlelke bőven árad, s a szív üdvöt talál.
4. Ó, Jézusom, szegényed kér, vár, epedve hív:
Te készítsd el: tenéked lesz otthonod e szív.
Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás,
De mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát.

391

szöveg: Pálhegyi D.
dallam: karácsonyi kolinda

Kánonban is énekelhető, befejezéskor elfogyó szólamokkal.

1.

1. A sö - tét - ség szűn - ni kezd már,

2.

Az a csil - lag el - jó hoz - zánk,

3.

Vé - get ér a gyász, a só - haj - tás.

2. Ahol az a csillag kigyúl,
A többi mind elhalványul,
Őelőtte minden térdre hull.
3. Ahol annak fénye árad,
A halálból élet támad,
A gonosznak híre sem marad.
4. Ébredj föl hát, aki alszol,
Támadjál föl a halálból,
S fölragyog majd néked a Krisztus.

1. Ál - mél - ko - dás - sal csu - dál - juk
Ó, Is - ten, ha meg - vizes - gál - juk

Vég - he - tet - len sze - rel - med,
Ki - je - len - tett ke - gyel - med;

Ezt száj ki nem mond - hat - ja,

Nyelv nem ma - gya - ráz - hat - ja.

2. Mert az emberi nemzetet / Annyira becsülötted,
Hogy te egyetlenegyedet / Érette elküldötted
Emberi ábrázatban, / Hogy élne gyalázatban.
3. Ó, Isten bölcsességének / Megfoghatatlan titka!
Mély tengerét szerelmének / Ki értené, mily ritka;
Ki ezt eszébe venné, / Mélyen szívébe tenné.
4. Mi azért vígan dicsérünk, / Ó, jó Atyánk, tégedet,
Magasztalunk, s arra kérünk, / Hogy te szeretetedet
Gerjesszed fel szívünkben, / Jobban-jobban lelkünkben.

1. Di - csé - re - tet mond nyel - ve min - den - nek

Te - né - ked, kö - nyö - rü - lő Is - ten - nek,

Hogy meg - lát - ván nya - va - lyás sor - sun - kat,

El - vé - gez - ted sza - ba - dí - tá - sun - kat,

E - vég - re Fi - ad kül - déd e vi - lát - ra,

Hogy u - tat nyis - son né - künk mennyor - szág - ra.

2. Megaláztad, hogy felmagasztaljon,
Ő szomorkodott, hogy vigasztaljon;
Szegénységben élt, hogy gazdagítson,
Meghalt, hogy minket megszabadítson
Kárhozatától az örök halálnak:
Ily dolgot még angyalok is csudálnak.

3. Áldott légy, Atyánk, hogy könyörültél,
És hozzánk ilyen megtartót küldtél!
Vigy elébb ennek ismeretében,
Adj üdvösséget Fiad nevében;
Igaz hit által köss össze övele,
Melynek a szeretet légyen kötele.
4. Tekints Fiadnak szent érdemére,
Melyet elődbe tett drága vére;
Érte bocsásd meg sok bűneinket.
A kárhozattól szabadíts minket,
Általa végre hozzád égbe érjünk,
Ott szent Fiaddal s Lelkeddal dicsérjünk!

» *Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (Jn 1,14)*

1. I - gaz Is - ten, í - gé - re - ted - ben
A - mit a te szent be - szé - ded - ben

Vál - toz - ha - tat - lan va - ló - ság!
Meg - mon - dasz, az mind i - gaz - ság.

Könnyebb meg - a - vul - ni, Vég - kép - pen el - múl - ni

A ter - mé - szet - nek,

Mint sem - mi - be men - ni Az i - gaz, is - te - ni,

Szent í - gé - ret - nek.

2. Megmondottad volt még kezdetben / A legelső emberpárnak,
Hogy ők a szomorú esetben / Mindörökké nem maradnak:
Küldesz vigasztalót, / Ő magvukból valót, / Ki eredeti,
Elvesztett jussukba / És boldogságukba / Visszahelyezi.
3. Lelki örömmel megújulva / Imádjuk szent Felségedet,
Hogy ismét mireánk fordulva / Szemléljük régi kedvedet.
Megnyitjuk szívünket, / Kitárjunk keblünket, / Hogy Jézusunkat
Ekképpen fogadjuk, / Híven általadjuk / Néki magunkat.

4. Tarts meg bennünket az országban, / Melyet ő köztünk állított,
Adj részt abban a boldogságban, / Melyet a földre ő hozott!
Hol az ő széke áll, / És ahol reánk vár / Mi üdvösségünk,
Hol az ő hívei / Száma közt menntei / Országlást érjünk.

szöveg: Lukács I., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (39. zsoltár)

395

Jer, ál - dott ven - dég, vá - runk té - ge - det,
Tisz - tít - juk a te u - ta - dat,
E - gyen - get - jük a te ös - vé - nye - det:
Mu - tasd meg ná - lunk ma - ga - dat!
E - rős hit - tel szí - vünk - be fo - ga - dunk,
Ál - lan - dó szál - lást ott a - dunk.

Karácsony – Jézus Krisztus születése

Ajánlott zsoltárok: 2, 85, 96, 100, 105, 113, 176, úrvacsorai énekként: 407, 413.

401 szöveg: Pécseli Király I., *Csurgai graduál*, 1630 körül
dallam: Debrecen, 1774

1. Krisz - tus U-runk - nak ál-dott szü-le - té - sén,
An - gya-li ver - set mondjunk szent ün-ne - pén,
Mely Bet-le-hem - nek me-ze - já-ban ré - gen
Zen - gett ek-kép - pen:

2. A magasságban dicsőség Istennek,
Békesség légyen földön embereknek,
És jóakarát mindenféle népnek / És nemzetségnek!
3. A nemes Betlehemnek városába'
Gyermek született szűztől e világra,
Örömet hozott Ádám árváira, / Maradékira.
4. Eljött már, akit a szent atyák vártak,
A szent királyok akit óhajtottak,
Kiről jövőndőt próféták mondtak, / Nyilván szólottak.
5. Ez az Úr Jézus, igaz Messiásunk,
Általa vagyon bűnünkből váltságunk,
A mennyországban örökös lakásunk, / Boldogulásunk.
6. Hála legyen mennybéli szent Atyánknak,
Hála legyen született Jézusunknak,
És Szentléleknek, mi vigasztalónknak, / Bölcs oktatóknak!

7. Ó, örök Isten, dicső Szentháromság,
 Szálljon mireánk mennyei vigasság,
 Távozzék tőlünk minden szomorúság, / Légyen vidámság!

szöveg: *A solis ortus cardine* latin himnusz (C. Sedulius, 5. sz.)
 gregorián dallam (Ó, népeknek Megváltója)

402

Énekelhető a 406. dicséret (Az Istennek szent anygala) dallamára is.

1. Tel - jes e szé - les vi - lát - ban,
 Min - den föld - nek ha - tá - rá - ban,
 Ör - ven - dez - zünk a Krisz - tus - ban,
 Szűz - től szü - le - tett Ki - rály - ban.

2. E világnak teremője / Testünk magára felvette,
 Testet testtel hogy mentene, / Teremtményét el ne vessze.
3. A tiszta szűznek méhébe / Beszállt Istennek kegyelme,
 Férfitől nem illetteték, / Szüzessége megtartaték.
4. A szűz leány fiat szüle, / Mint Gábrriel jövendőle,
 Kit még anyjának méhébe' / János fölismert, s örüle.
5. A gyermek szénán fekszik, / Jászoltól nem iszonyodik,
 Kicsiny tejjel neveltetik, / Ki mindenben uralkodik.
6. Mennyben mindenek örülnek, / Angyalok vígan zengenek,
 Pásztorok, örvendeztetek / Ma születésén Istennek.
7. Dicsőség legyen Atyának, / És ő egyszülött Fiának,
 A vigasztaló Léleknek, / Úgy legyen, mondják mindenek.

403

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1774

2. Kit az Atya Úr Isten, Könyörülven emberen,
Elbocsáta teljes időben.
3. Elhagyá gazdagságát, Véghetetlen országát,
Hogy érettünk adja önmagát.
4. Ő életnek adója, Szívek vigasztalója,
Lelkünk megvilágosítója.
5. Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,
Érdeméből kegyelmet nyerjünk.
6. Nagy szeretet mindenhez, Hogy Isten emberekhez
Jöve, fertelmes bűnösökhöz.
7. Akik benne nem bíznak, Sőt bízni sem akarnak,
Örök halállal mind meghalnak.
8. Mi azért e felségben, Emberré lett Istenben:
Higgyünk mi egy reménységünkben.

404

szöveg: Debrecen, 1560
az előző dallamra

1. Kezdetben volt az Ige, A Krisztus ő Felsége,
Szent Atyjának egyetlenegye.
2. Leszálla mennyországból, Atyja akaratjából,
Istenségnek szent tanácsából.
3. E világra adaték, És minékünk születék,
Emberi nem hogy megváltatnék.

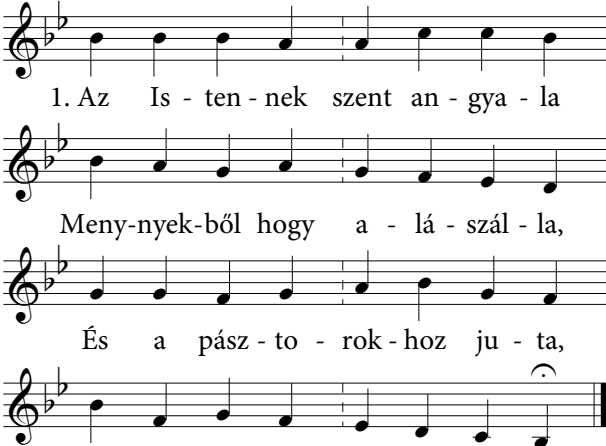
4. Mint Ádám-ban kesergünk: A Krisztus-ban vigadunk,
Mert ő nekünk minden örömrünk.
5. Mert Ádám-ban meghaltunk, De Iőn Krisztus mi Urunk,
Ki által ismét feltámadunk.
6. Örvendjünk és vigadjunk, Istennek hálát adjunk,
Hogy halálból életre jutunk.

szöveg és dallam: M. Luther, 1535, 1539
fordítás: Vizi I.

405

1. A menny-ből jöt - tem hoz - zá - tok,
Ma nék - tek bol - dog hírt mon - dok.
Oly nagy ö - rö - met hir - de - tek,
Hogy mál - tán uj - jong szí - ve - tek.

2. E mai nap egy kisgyermek / Tinéktek szűztől született.
A gyermek édes, kedves, szép, / Öröm sugárzik róla szét.
3. Úr Jézus Krisztus, Isten ő, / Nagy ínségekből megmentő,
Ki megvált, megtart, üdvözít, / A bűn szennjétől megtisztít.
4. Lehozta boldogságotok, / Mely Atyjánál már készen volt,
Hogy országába lépjete, / Örökké véle éljete.
5. Bizonyásként ez lesz a jel: / Egy jászol mélyén ott pihen,
Bepólyálva találjátok, / Ki mennyet-földet alkotott.
6. Mi is együtt örvendezve / A pásztorokkal menjünk be,
Hogy meglássuk ajándékát, / Az Isten drága, szent Fiát.
7. A mennyei magas égben / Dicsőség légyen Istennek,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk legyen nekünk.

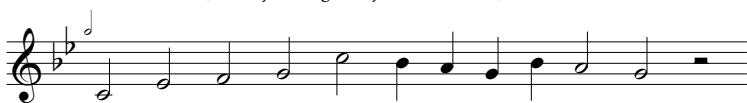
1. Az Is - ten - nek szent an - gya - la
 Meny-nyek-ből hogy a - lá - szál - la,
 És a pász - to - rok - hoz ju - ta,
 Né - ki - ek ek - kép - pen szó - la:

2. Mennyből jövök most hozzátok, / És íme, nagy jó hírt mondok,
 Nagy örömet majd hirdetek, / Melyen örvend ti szívetek.
3. E mai nap egy kis gyermek / Szűztől született tinéktek,
 A gyermek szép és oly ékes, / Vigasságra kellemetes.
4. Már lehozta az életet, / Mely Istennél volt készített,
 Hogy ti is véle éljete, / Boldogságban örvendjete.
5. Ez lesz néktek a jegy róla: / Ímé, fekszik a jászolban,
 Ott megtaláljátok őtet, / Kitől menny, föld teremtetett.
6. Ez Úr Krisztus mi Istenünk, / Nyavalyáinkból kimentőnk,
 Ő léssen az Üdvözítő, / Minden bűnünkből kivévő.
7. Nyílj meg, szívem, lásd meg jobban, / Ki fekszik itt e jászolban?
 Ez a gyermek bizonyára / Az Úr Jézus, Isten Fia.
8. Jertek hát, mi is örvendjünk, / A pásztorokkal bémenjünk,
 Lássuk, mit adott az Isten / Hozzánk való szerelmében.
9. Mindeneknek teremtője, / Miért vagy ily szegénységben?
 Hogy fekszel az aszú szénán, / Szamár s ökrök közt aludván?

10. Nincs-é senki e világon, / Ki tégedet befogadjon?
Nincsen-é meleg helyecskéd, / Sem gyengén rengő bölcsőcskéd?
11. Néked bársonyod s tafotád, / Aszú széna lágy párnácskád;
Noha nagy dicső király vagy, / Mostan ímé, mily szegény vagy!
12. Ó, én szerelmes Jézusom, / Édes megváltó Krisztusom!
Jövel, csinálj csendes ágyat, / Szívemben magadnak házat!
13. Ó, kedves vendég, nálam szállj, / Bűnömtől ne iszonyodjál,
Jöjj be hozzám, te szolgádhoz, / Szegény megtérő juhodhoz!
14. Én lelkemnek rejtekébe, / Zárkózz emlékezetébe,
Hogy el ne felejthesselek, / Sőt, örökké dicsérjelek!
15. A mennyei magas égben / Istennek dicsőség légyen,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk lenne nekünk.

» *Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. (Mt 1,22–23)*

Énekelhető a 32. zsoltár (Ó, mely boldog az oly ember életében) dallamára is.

1. Hogy el - jött az i - dők-nek tel-jes-sé - ge,

Bé - tölt már min-den szen-tek re-mény-sé - ge;

Kit rég - től fog - va min-den szent vá - ra:

A Fi - ú tes - tet öl-tött ma - gá - ra.

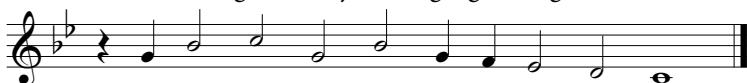
Nyil-ván lett hoz-zánk Is-ten jó szán-dé - ka:

Ím, em-be-rek közt van az ő haj-lé - ka;

E vi - lát tel - jes - ség - gel meg - a - vult,

De Jé - zus el - jöt - té - vel meg - ú - jult.

2. Uraknak Ura értem lett szolgává, / Tévé én dolgom a maga dolgá-
vá. / Ami a testnek nem volt lehető, / Elvégzi Jézus, mindent tehet
ő. / Ó, mint szerette Isten e világot! / Számára nevelt egy szép szál
virágot. / Ma fakadt fel az élet kútfeje, / És megvirágzott Áron vesz-
szeje.
3. Ezáltal a kegyelmi frigy felépült, / Hogy halál árnyékában amely
nép ült, / Láthasson szép nagy világosságot, / A bűnös is nyerhessen
váltságot. / Eljött, hogy a békességet hirdesse, / Hogy az elveszett ju-
hot megkeresse, / Hogy az ördögnek dolgát elrontsa, / Hogy értem
drága vérért kiontsa.
4. Ó, Isten, hozzám kötéd így magadat, / Hogy értem küldéd világra
Fiadat, / Sok gonoszágom nem tekintetted, / Veszendő sorsom szí-
vedre vetted. / Nem gondolál szent gyönyörűségeddel, / Csak azzal,
hogy jót tégy ellenségeddel; / Csuda, hogy annak Istene lettél, / Ki-
nek teljességgel nem kellettél.
5. Már megítélted szegény lelkem perét, / Rám árasztottad szerelmed
tengerét; / Végét nem érem én e mélységnek, / Angyalok is csak
rebegnek ennek: / Ó, nagy szeretet, melyhez hasonló nincs! / Ha
lett volna még Istennél nagyobb kincs, / Nem tartózkodott volna
iránta; / Ez volt a legtöbb; nekem ezt szánta.
6. E kedves vendéget már mint fogadjam? / Dávid Fiának immár
mimet adjam? / Ha nincs a vendégházakban helyed, / Ímhol van
szívem, itt hajtsd le fejed. / Hagyd ott a barmot, jászolt és istállót,
/ Hadd nyerjelek meg, mennyből hozzám szállót! / Itt szállj, galam-
bom, karjaim készek, / E száraz fán vár egy üres fészek.
7. Kereslek, Uram, engem te is keress; / Szeretlek, tudod, ó, hát te is
szeress! / Tedd egy szívvé szívemet szíveddel, / Ejts rabul engem
hívó szemeddel. / Vonj, hogy Atyádhoz általad mehessek, / Élj ben-
nem, benned hogy én is élhessek! / Ó, Uram, tőled hová mehetnék?
/ Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.

1. Ez nap né - künk di - csé - re - tes nap,
Bi - zony, vi - gas - ság - nak nap - ja,
És üd - vös - ség - nek bi - zo - dal - ma,
Mert szü - le - tett ez nap né - künk mi vált - sá - gunk - ra
A Krisz - tus Jé - zus, Is - ten - nek Fi - a.
Refr.
Á - ron - nak vesz - sze - je meg - vi - rá - go - zék,
Tisz - ta szűz - től gyer - mek szü - le - ték,
Meny - nye - i ki - rá - lyul né - künk a - da - ték,
Krisz - tus Jé - zus - nak ne - vez - te - ték.

2. Ez Gyermek volt a megígért mag
A mi első atyáinknak,
Ádám atyáinknak, Ábrahámnak,
Kiben minden nemzetségek megáldatnának,
Örök életre feltámadnának.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
3. Megtöreték e Gyermek miatt
Az ördögnek nagy hatalma,
A halál, ördög, bűn országa;
Megnyittaték mennyországnak erős kapuja:
Istennek kedve mireánk szálla.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
4. Nincsen immár semmi félelmünk
A mi nyomorúságinktól,
Bűntől, haláltól, kárhozattól,
Sem a Mózes törvényének kemény átkától,
Ördögnek rajtunk nagy bosszújától.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
5. Hálát adjunk az Úr Istennek,
Atya-Fiú-Szentléleknek,
És örüljünk mind e Gyermeknek;
Nagy örömet az angyalok nekünk hirdetnek,
Dicsérvén Istent, így énekelnek:
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...

1. Jer, di-csér-jük e szent na-pon a mi U-run-kat.

Bizony mél-tó di-csé-re-tünk-re, nagy tisz-tes-ség-re.

Mert szü-le-tett ez nap né-künk üd-vös-sé-günk-re.

2. Vigasságnak és örömnak ez a nagy napja,
Min örülnek mind az angyalok, no azért mi is
Adjunk hálát e gyermeknek mint mi Urunknak.
3. Atya Isten ő szent Fiát nem azért küldé,
E világot hogy megítélje és elveszítse,
De megtartsa, szabadítsa és üdvözítse.
4. Bizonyásául e világra azért születék,
Hogy azok, kik teljes lélekkel őbenne hisznek,
Örök életet várjanak, Istent nézhessék.
5. Azért higgyen minden ember Jézus Krisztusban,
Mert kik bíznak Ő érdemében, születésében,
Nem kárhoznak el, sőt véle örülnek mennyben.
6. Ó, te, áldott Üdvözítő, Úr Jézus Krisztus,
Hálát adunk e nap tenéked, és kérünk téged,
Tieidet magas mennyből hogy megtekintsed.
7. Adjad nekünk ajándékul te Szentlelkedet,
Hogy örökké vallhassunk téged, és dicsérhessünk;
Holtunk után mennyországban téged láthassunk.
8. Dicsértessék Szentháromság e mai napon,
Atya, Fiú és a Szentlélek: egy bizony Isten;
Dicséretet néki mondjunk örökké. Ámen.

1. Jöjj, Is - ten né - pe, áld - juk őt,
A min - den - ség U - rát,
Ki - tár - ta a menny aj - ta - ját,
El - küld - te szent Fi - át,
El - küld - te szent Fi - át.

2. Jön Atyja szívéről közénk, / És gyengén, szegényen
Ott fekszik kicsiny gyermekként / A jászolbölcsőben,
A jászolbölcsőben.
3. Letette minden hatalmát, / Erőtelenné lett,
Felvette szolga formáját, / Ki mindent teremtett,
Ki mindent teremtett.
4. Mily csodálatos változás: / Az Úr szolgává lett!
Ő alászállt, mást felemelt, / Áldd őt, Istenedet,
Áldd őt, Istenedet!
5. Kitárta újra minekünk / Az Éden kapuját;
Az út szabad, beléphetünk. / Ó, áldd az ég Urát,
Ó, áldd az ég Urát!

1. Csil - lag - fé - nyes éj - sza - kán An - gyal - szó - zat
hang - zik, Bet - le - hem - nek pusz - tá - ján, Hol
pász - tor - nép ta - nyá - zik: Pász - to - rok, ne
fél - je - tek, Ví - gan ör - ven - dez - ze - tek, Mert
föld - re jött, kit el - kül - dött Az Úr, az Is - ten
nék - tek: A ti üd - vös - ség' - tek!

2. Hideg jászol szalmáján / Égi gyermek alszik,
Körülötte szállásán / Halk ének hangja hangzik:
Imádják a pásztorok, / Tiszta szívű jámborok.
Örvendeznek, hálát zengnek / Az Úr nagy jóvoltáért,
Egyszülött Fiáért.
3. Csillag támad Keleten, / Látják gazdag bölcsek.
Útra kelnek serényen, / És velük drága kincsek.
Meglelik a Gyermekeket, / Kit a csillag hirdetett;
Imádatl, ajándékkal / Előtte térdre hullnak,
S hódolnak mint Úrnak.

4. Menjünk mi is jászlához / Örvendező szívvel,
 Boruljunk le lábához / Mély hódolattal, hittel!
 Isten ő és Megváltó, / Atyánál közbenjáró.
 Nem félelmes: nyájas, kedves. / Mint kisgyermek jött
 hozzánk,
 Biztatón mosolyg ránk.
5. Karácsonynak ünnepén / Hangozzék víg ének!
 Mindenütt a földtekén / Ezt zengjék ifjak, vének:
 Dicsőség az Istennek, / Békesség az embernek!
 Az éj elmúlt, a fény kigyúlt, / Az Isten gyermekké lett,
 Nála az üdv s élet!

„*Te pedig, efrátaai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdani időkbe, a távoli múltba.* (Mik 5,1)

1. Itt ál - lok já - szo - lod fe - lett,
El - jöt - tem, el - hoz - tam ne - ked,

ó, Jé - zu - som, sze - rel - mem,
a - mit ke - zed - ből nyer - tem;

Vedd el - mém, lel - kem és szí - vem,

Hadd ad - jam né - ked min - de - nem,

Hogy ked - ves lé - gyek né - ked!

2. Nem éltem még e föld színén: te értem megszülettél; / Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonoddá tettél; / Még meg sem formált szent kezed, / Már elválasztál engemet, / Hogy társam légy e földön.
3. Halálban, éjben vártam én: fölkelt a nap rám véled. / Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, / A Lélek ékességei; / Belőlük hitnek mennyei / Szép tisztasága árad.
4. Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, / Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked: / Bár felfoghatna tégedet / Az emberszív és ismeret, / Hogy megfejtessen titkod!
5. Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nékem: / Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem, / És bölcsőd, szállásod leszek; / Jövel hát, tölts el engemet / Magaddal: nagy örömmel!

1. Is-ten-nek szent Fi - a Em-ber vált-sá - gá - ra
El-jött a vi-lág - ra Szol-ga - i for-má - ba',
Hogy minket megtart - son, Bűn-től sza-ba - dít - son.

2. Még ma is jön hozzánk, / Ma is áldást hoz ránk.
Tanít kegyelméből, / Hogy megtérjünk bűnből,
Tévelygést elhagyjunk, / Igazságban járjunk.
3. Kik őt nem szégyenlik, / De örömmel veszik,
Valóságos hittel, / Igaz reménységgel:
Azokat megtartja, / Bűnből feloldozza.
4. Kik hitben megállnak, / Szolgálván az Úrnak
Jó igyekezetben, / Isten tetszésében,
Azok nagy örömmel / Költöznek innen el.
5. Újra el fog jönni, / Ítéletet tenni,
Amikor a holtak / Porukból támadnak,
És állnak eléje, / Hogy őket ítélje.
6. Jézus, szánj meg minket, / Készítsd el szívünket
Józan vigyázásra, / Boldog távozásra,
Hogy hitben halhassunk, / És örökre jussunk.

1. Ó, jöj - je-tek, hí - vek, ma lel - ki nagy ö - röm - mel,
A já - szol-hoz Bet-le-hem-be jöj - je-tek el!
Meg - szü - le - tett az an-gya-lok ki - rá - lya:
Ó, jöj-je-tek, i - mád - juk, Ó, jöj-je-tek, i - mád - juk,
Ó, jöj - je-tek, i - mád - juk az Úr Krisz - tust!

2. Az életnek szent Ura, dicsőség Királya
Itt fekszik a jászol mélyén nagy szegényen.
Nagy dicsőséges, szent és örök Isten!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!
3. Ti angyali lelkek, ma zengjétek az Úrnak
És vigadva örvendjétek, buzgó hívek!
A magas mennyben dicsőség Istennek!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!
4. Úr Jézus, ki ez napon érettünk születéssel,
Csak tégedet illet szívünk tisztelete!
Isteni Gyermekek, testet öltött Ige!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!

1. Hadd zeng-jen é - nek - szó, Fel, é - gig uj - jon -
In dul - ci iu - bi - lo, Hadd zeng-jen é - nek -
gó, Já - szol - á - gyon szuny - nyad Az
szó, é - des Meg - vál - tó, Ott fény - lik ő, az
új nap, Kit vár - va vár - tunk rég.
Kez-det ő és vég, Kez-det ő és vég.

2. Mint gyenge gyermek ő / E bűnös földre jő.
Várva várlak téged, / Te mennyből érkező.
Hozz vigaszt, békességet! / Úr Jézus, itt e szív:
Térj be, egyre hív, / Térj be, egyre hív.
3. Ó, lelkem, áldva áldd / Megváltód irgalmát!
Vádolt bűnöd átka, / A poklok mélye várt,
De Jézus, ím, kitárta / A mennynek ajtaját,
S üdvösséget ad, / Üdvösséget ad.
4. Új ének merre cseng? / Az égi fényben fent
Kél a halleluja, / És ujjong minden szent,
És szól a hárfa húrja, / Az angyalének zeng,
Bár ott lennék fent, / Bár ott lennék fent!

1. Halld, mint zeng az e - gész ég: „A Ki - rály - nak

di - cső-ség! Bé - kes - ség a föl-dön lenn,

Is - ten - től jó ke - gye-lem.” Né-pek, ör - ven -

dez - ze - tek! Vissz-han-goz-zák a meny-nyek!

Hir-des - se a ter - mé-szet: Krisz-tu - sunk meg-

szü - le - tett! Halld, mint zeng az e - gész ég:

„A Ki - rály - nak di - cső - ség!”

2. Krisztus, kit az ég imád, kié az egész világ,
Mikor az idő eljött, embertestbe öltözött.
Istent szemünk testben lát, dicsérjük e nagy csodát!
Mennyből földünkre jött el Jézusunk, Immánuel!
Halld, mint zeng az egész ég: „A Királynak dicsőség!”

3. Dicsőség! Ő a Király, békesség és igazság,
Éltető világosság, bűneinkre gyógyírt ad.
Kisgyermek lett érettünk, született, hogy élhessünk,
Porból hogy feltámasszon, s újjászületést adjon,
Halld, mint zeng az egész ég: „A Királynak dicsőség!”

szöveg: P. Gerhardt, 1667 | fordítás: Áprily L.
dallam: *Quem pastores laudavere*, latin-német ének, 14. sz.

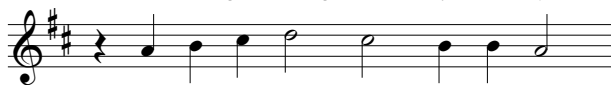
417

1. Jöj - je - tek Krisz - tust di - csér - ni,
Bí - zó szív - vel hoz - zá tér - ni,
É - ne - kek - kel zeng - ve kér - ni,
Krisz - tus né - pe, jöj - je - tek.

2. Bűn, pokol már búban éljen, / Ördögöt hadd ölje szégyen,
Üdvösségünk szent ölében / Már levetjük mind a bút.
3. Küldte Őt az Úr kegyelme / Öröklétre, győzelemre,
Hogy szívünket felemelje / Boldogságos ég felé.
4. Irgalommal szánva minket, / Nagy jósága ránk tekintett,
Ördögcsalta bús szívünket / Mennymagasból látni jött.
5. Áldott óra, boldog óra, / Nagy hitünknek meghozója,
Ajkunk zengő hálaszóra / Nyílik, édes Jézusunk.
6. Jászol-ölben drága Gyerme, / Ég felé vigyen kegyelmed,
Hol dicsérve énekelnek / Édes hangú angyalok.

1. Szí - vünk víg - ság - gal ma be - telt,
Az i - gaz - ság fé - nyes nap - ja:

Mert í - gé - ret sze - rint fel - kelt
Új - tes - ta - men - tum - nak pap - ja

Is - ten - fé - lők szá - má - ra
El - jött, kit sok szent vá - ra.

Jé - zus Krisz - tus ra - gyog már rám,

kit pró - fé - ták lát - tak ré - gen,

Fény - lik, mint szép nap az é - gen.

2. *Próféta*, kinek nincs mása, / Jött hozzánk, hogy népét lássa,
Bölcsességre oktassa;
A Főpap jött, hogy áldozzon, / Tiszta szívet, lelket adjon,
Világ bűnét elmossa;
Eljött s meglett a szenteknek, felkenteknek fejedelme,
Királya, fő segedelme.

3. Légyek benned, te énbennem, / Jézus, engedj hozzád mennem,
Ha te is hozzám jöttél;
Adjad: légyek a te híved, / Essék meg rajtam hű szíved,
Ha kegyelmedbe vettél,
Mert nincs más kincs, mely hűséges híveiddel jót tehetne,
Boldogságot szerezhetne.

szöveg: Simon J., 1931
dallam: Eger, 1855

419

1. Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!
Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!

Az an-gya-li se-re-gek ví-gan így é - ne-kel-nek:

Di - cső-ség, di - cső - ség Is - ten-nek!

2. Békesség földön az embernek! / Békesség földön az embernek! /
Kit az igaz szeretet a Jézushoz elvezet, / Békesség, békesség em-
bernek!
3. Dicsérjük a szent angyalokkal, / Imádjuk a hű pásztorokkal! / Az
isteni Gyermecket, ki minket így szeretett, / Dicsérjük, imádjuk és
áldjuk!
4. Ó, Jézus! Ne vess meg bennünket, / Hallgasd meg buzgó kérésün-
ket! / Jászolodnál fogadjuk, hogy a vétkeket elhagyjuk, / Ó, Jézus, ne
vess meg: hallgass meg!
5. Dicsőség az örök Atyának / És értünk született Fiának, / Mind-
kettő Szentlelkének, áldások kútfejek: / Dicsőség, dicsőség Is-
tennek!

1. Di - cső - ség a ma - gas mennek - ben

Is - ten - nek és it - ten a - lant,

A föl - di a - la - csony he - lyek - ben

Bé - kes - ség és jó - a - ka - rat!

Így é - ne - kel - nek az Is - ten - nek

Az é - gi ka - rok, buz - dít - ván

Az é - lő - ket, kik ör - ven - dez - nek,

Ez é - nek - lést meg - ú - jít - ván.

2. Dicsőség, dicsőség az égben / Istennek, ki úgy szerette
E világot, hogy szegénységben / Szent Fiát eleresztette,
Hogy minket, gyarló halandókat, / Kiket szomorú fogságba'
Tart vala a bűn mint rabokat, / Helyheztessen szabadságba.
3. Jövel, fogadd el te magadnak / E szívet, és lakozz ebben;
Ez az, amit adhatnak s adnak / Híveid legszívesebben
Azért a csuda szeretetért, / Amelyet hozzánk mutattál,
Midőn a mi már vesztére tért / Lelkünkért alászállottál.
4. Szülj újjá, értünk ma született / Jézusunk, a te Lelkeddel
Ezen a néked szenteltetett / Ünnepe napon, s kegyelmeddel
Úgy igazgass és bírd bennünket, / Hogy nyomdokid követhessük,
És e mi földi életünket / Mennyeivel cserélhessük.

» *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. (Jn 3,16–17)*

1. Ör - vend - je - tek, ke - resz - tyé - nek,
Az üd - vös - ség Is - te - né - nek

Nyíl - ja - tok meg, nyel - vek és szí - vek,
Mond - ja - tok ál - dást, min - den hí - vek!

Fel - vál - ta - tott nagy ö - röm - mel

A ha - lál - tól va - ló fé - le - lem,

Mit vég - he - tet - len ér - dem - mel

Meg - győz az is - te - ni ke - gye - lem.

2. A Megtartó ma született, / Az örök Isten emberré lett,
És ma visszaszerzettetett / Az igazság s elvesztett élet.
Kiküldé szerelmes Fiát / Istenünk a teljes időben,
Hogy a kezes a bűn díját / Fizesse s szenvedje testében.

3. Ó, imádandó titkai / Ama békeesség tanácsának,
Ó, nagyhatalmú dolgai / A menny és föld szabad Urának!
Aki által teremtetett / S lett minden serege az égnek,
Az Ige testté született, / Személye az egy Istenségnek.
4. Ennek örülnek az egek, / A mély titkon elcsudálkoznak,
Hirdetik angyalseregek / Jézust, s előtte leborulnak.
A Magasságost tisztelik, / A földön békeességet zengnek,
És ünnepnappá szentelik / Megjelenését az Istennek.
5. Áldom én is szent nevedet, / Én királyom, szenteknek szentje,
És vígan ülöm ünneped, / Ó, Jézus, Istennek felkentje!
Magasztalom Felségedet / És imádlak szent félelemmel,
De egyszersmind szerelmedet / Megölelem igaz hitemmel.

» *Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljeteK, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. (Lk 2,10–11)*

422 szöveg: Batthyány-graduál, 17. század eleje
dallam: Debrecen, 1774

Ka - rá-csony ün - ne - pé - ben, Ka - rá-csony
Mert Is - ten ő szent Fi - át, Mert Is - ten
ün-ne-pé - ben Ör - ven - de - zünk szí - vünk - ben,
ő szent Fi - át Ad - ta meg né - künk test - ben,
Ki az ő né - pét Meg-sza-ba-dí - tá a bű-nök-től,
És a ré - gi kí-gyó - tól meg-men - té,
Né - künk a di-cső-sé - get meg - nye - ré:
Lé - gyen di - cső - ség Ki - rá-lyunk - nak
Most és mind - ő - rök - ké!

423 szöveg: Fejes I., 1903
az előző dallamra

Dicsőség az Istennek, / Dicsőség az Istennek / Fenn a magas egekben! /
Jóakarat, békesség, / Jóakarat, békesség / Az emberi szívekben! / Zeng-
jen a hála, / Mert földre szállt az ég királya! / Szeretet és igazság jön
vele, / Kezében a szabadság fegyvere, / Nyissatok hát előtte szívét, / Ti,
megváltott hívek!

Óév, újév – Jézus Krisztus a kezdet és a vég

Ajánlott zsoltárok és dicsérek: 8, 81, 90, 91, 121, 289, 298, 628, 800.

szöveg: P. Eber, 1580 körül | fordítás: Kis J., 1811
dallam: Lyon, 1557 (Várj, ember szíve)

431

1. Az Úr nagy ke-gyes - sé - gét mindnyá-jan áld - já - tok,
Jó - sa-gát, böl-cses - sé - gét, jer, ma-gasz-tal - já - tok,

Mert min-den i - dő - ben Ve-lünk számta-lan jót tett,

És A-tya-ként ve - zé - relt ez ó - esz-ten-dő - ben.

2. Ő volt, ki szent igéjét köztünk megtartotta,
Ifjak, vénék elméjét világosította,
Táplált kicsinyt, nagyot; Csapásoktól megvédett,
Nyugalmat, békességet hazánkknak ő adott.
3. Ez új évben is minket te támogass, szeress!
Gyógyítsd meg sebeinket, Szentlelkeddel vezess!
Hitben, szeretetben Adj állhatatosságot,
És majdan boldogságot az örök életben.

1. Is - mét e - gyik esz - ten - de - je,
Is - ten - től ki - mért i - de - je
Te - lék el a mu - lan - dó - ság - nak;
Az é - gi tes - tek ó - rá - ja
Le - foly -ván, lett új pél - dá - ja
A kö - zös vál - to - zan - dó - ság - nak;
El - múlt vé - ge, mint kez - de - te,
Már van csak em - lé - ke - ze - te.

2. Boldog, ki csendes lélekkel, / És nem könnyező szemekkel
Tekinthez vissza folyására,
Ki ha magát megkérdezi, / Belső örömmel érezi,
Hogy szolgált ez jobbulására,
Hogy ment mind az ismeretben / Előbb, mind a szeretetben.
3. Boldog, kinek nem kell szánni / Elvesztett idejét, s bánni
Megbecsülhetetlen óráit,
Kinek hív emlékezeti / Elébe nem helyezett
Helyrehozhatatlan hibáit,
Ki az időt megbecsülte, / A hivatkozást kerülte.
4. Tökéletességnek Atyja, / Az öröm szívemet hatja,
Valahányszor azt elgondolom,
Mely sok jókat vettem tőled! / De elrejtőzném előled,
Ha meg másrésről megfontolom:
Azokkal mily rosszul éltem, / Elvesztegetni nem féltem.
5. Minthogy azért te teheted, / Véghez egyedül viheted,
Hogy a jót akarjam és tégyem:
Engedd, hogy a múlt esztendő / Mint már vissza nem jövendőt
Magamnak tükörül felvégyem;
A jót benne követhessem, / A rosszat elkerülhessem.

» *Akik azt mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk”, azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni. (Jak 4,13–15)*

1. Az esz - ten - dő for - du - ló - ján

Ösz - sze - gyűl - tünk mind ez ó - rán;

A - lá - zat - tal le - bo - ru - lunk hál' - a - dás - ra,

Min - den - tu - dó szí - ned e - lőtt szám - a - dás - ra.

2. A múltó év minden napja / Kegyelmedet megmutatja: / Testi-lelki bajainkban gyógyítottál, / A halálnak karjaitól oltalmaztál.
3. A mezőket te ruházod, / Ég madarát te táplálsz; / Nem engedted elpusztulni árván minket, / És megadtad mindennapi kenyerünket.
4. Könnyeinket száríttgattad, / Homlokunkat simogattad; / Ha tévedtünk, a jó útra rátereltél, / Ha elestünk, irgalmasan fölemeltél.
5. Hálásan hát megfogadjuk, / Hogy törvényed el nem hagyjuk. / Új esztendő minden napján légy mellettünk, / Kísértéstől, bűn törétől óvjad lelkünk!
6. Ha majd eljön a végóra, / Ajkunk nyílik búcsúszóra, / Hazatérő lelkünket te vidd magaddal / Oda, hol nincs nap, sem éj, csak örök hajnal!

1. Meg - szü - le - tett a men nye - i Ki - rály,

Üd - vö - zí - tő - nek kit mond az an - gyal.

Új esz - ten - dő - ben mi vi - gad - junk,

Szü - le - tett Jé - zust mi i - mád - juk!

2. Régen megírták ezt a próféták, / Hogy fiat szül majd egy nemes virág:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
3. Szűz Máriától gyermek születék, / De Szentlélektől ő fogantaték:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
4. Nagy hatalmas lett e kisdéd gyermek, / Megtöretének sok ellenségek:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
5. Győzedelmet vett a kárhozon, / Győzedelmet vett örök halálon:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
6. Nincsen a bűnnek hatalma rajtunk, / Kiknek e gyermek lészen oltalmunk:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
7. Adjunk nagy hálát az Úr Istennek / És üdvözítő Jézus Krisztusnak:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
8. Dicsőíttessék a Szentháromság, / Adja minékünk szent ajándékát:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!

435 szöveg: Túrmezei E.
dallam: népi gyűjtés, Felsőseged (Somogy m.)

1. Új esz-ten-dő vir-ra-dott, fé-nyes haj-nal tá-ma-dott,

Jöt-tünk Jé-zust ál-da-ni, új kö-szön-tőt mon-da-ni.

2. Napokat és éveket boldoggá csak ő tehet,
Nincsen élet kívüle, nincsen öröm nélküle.

3. Ha nevében indulunk, velünk lesz a mi Urunk,
Nyomdokában járhatunk, tőle áldást várhatunk.

436 szöveg: Keresztesi J., Debrecen, 1806
dallam: G. Franc, Strasbourg, 1545 (65. zsoltár)

1. Ö - rök Is - ten, ki - nek esz-ten - dők
Je - len van-nak múl-tak, jö - ven - dők

Nin - cse - nek lé - ted - ben,
Egy te - kin - té - sed - ben;

Min - ket pe - dig, mi-helyt szü-le - tünk,

Már a ko - por - só vár,

2. Ó, mely sokan elaluvának / A múlt esztendőbe'!
Kik nálunknál jobbak valának, / Szálltak temetőbe,
Minket pedig, kegyelmes Atyánk, / Eddig takargattál,
S ez új esztendőt derítvén ránk, / Erre eljuttattál.
3. Uram, a te Lelked ereje / Vélünk ily jót tégyen,
Hogy jókedvednek esztendeje / Ez az új is légyen;
Atyai karoddal forgassad / A mi dolgainkat,
Dicsőségedre igazgassad / Minden szándékinkat.
4. Adj minékünk megújult szívet / És új indulatot,
Tehozzád mindenekben hívet / És szent akaratot.
Újítsd meg rajtunk a te képed, / Mely áll szent életben,
Hogy lehessünk választott néped, / Élven szeretetben.
5. Ez esztendőt testi jókkal is, / Uram, koronázzad,
A szükséges mulandókkal is / Házunk felruházzad;
Földünket bő gyümölcsözéssel / Munkálkodásunkra
Áldd meg, hogy szükséges terméssel / Szolgáljon javunkra.
6. Kegyelmed s áldásod újítsad / Te szent Egyházadon:
Közelebből azt szaporítsad / Itt lévő nyájadon.
Gátold hazánkban áradását / A sok gonoszságnak,
Fordítsd el eshető romlását / Nemzetnek, országnak.
7. Tekintsd meg a szűkölködőket, / Légy az árvák Atyja,
Vigasztalja a kesergőket / Szád édes szózatja,
Kik betegágyukban szenvednek, / Vidámitd lelküket;
Ínségükben kik könyörögnek, / Add meg kérésüket!
8. Végre, midőn mind megavulunk / Az esztendeinkkel,
Egymás után mi is elmúlunk / Emlékezetinkkel:
Uram, sorsunkon könyörülvén, / Vígy a dicsőségbe,
Minden bűnünket eltörölvén, / Újíts meg az égbe'!

437 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: Debrecen, 1774 (Dicsőült helyeken)

1. Úr Is - ten, ki min - ket
Ez új esz - ten - dő - vel
sok ál - dá - sid - dal töl - tél be,
jó ked - ved ne sza - kaszd fél - be!
Áldd meg kez - de - tét s vé - gét en - nek,
Hogy mi - dőn nap - ja - i le - men - nek,
Mond - has - suk: Di - cső - ség Is - ten - nek!

2. E gyülekezeten, mely e helyre telepedett,
Könyörülj, Úr Isten, bővítsd rajta kegyelmedet,
Áldd meg nagyjait, kicsinyeit,
Mind köz-, mind tanácsos rendeit;
Töröld el a sírók könnyeit!
3. Adj vidám órákat, ha nekünk azt jónak látod,
Békességes tűrést, ha vessződet ránk bocsátod;
Ha több esztendőt nem számlálunk,
S ma vagy holnap innen megválunk:
Add, hogy legyen boldog halálunk!

1. Áld - juk a nagy Is - ten jó - sa - gát,
Ma - gasz - tal - juk ir - gal - mas - sa - gát;
Szí - vünk - ből szánk é - ne - kel - jen,
Di - csé - re - té - vel bé - tel - jen
E mi ke - gyel - mes jó A - tyánk - nak!

2. Mert megújítja esztendőnket, / Meghosszabbította időnket,
Virrasztván új szakaszára / És e nappal új napjára
Világi rövid életünknek.
3. Teremts új szívet hát mibennünk, / Hogy lehessen elődbe
mennünk,
És nálad kedvet találjunk, / Boldog napokat számláljunk
E felderült új esztendőben.
4. Lelki s testi áldások Atyja, / Egeidnek gazdag harmatja
Szálljon mennyből híveidre, / Tulajdon teremtésidre,
Kik téled várnak minden jókat.
5. A Jézusért, közbenjárónkért, / Mi egyetlenegy szószólónkért
Légy kegyelmes, kérésünket, / Halld meg esedezésünket,
Kik rád bízunk minden ügyünket.

439 szöveg: Batthyány-graduál, 17. század eleje
dallam: Debrecen, 1774

Ez esz - ten - dőt meg - áld - jad, Ez esz - ten -
Bő - ség - gel é - ke - sít - sed, Bő - ség - gel
dőt meg - áld - jad Ke - gyel - med - ből, Úr Is - ten!
é - ke - sít - sed, Te szent fel - sé - ges Is - ten!
Té - ge - det áld - nak, Kik la - koz - nak e földnek szí - nén;
És a puszt - a he - lyek is bő - ség - gel,
Hal - mok á - hí - to - zód - nak víg kedv - vel;
Bol - dog, kit ma - gad - nak vá - lasz - tál,
Si - on - nak ki - rá - lya!

440 szöveg: Budai É., Debrecen, 1806
az előző dallamra

Ez esztendőt áldással, / Ez esztendőt áldással, / Koronázd meg, Úr
Isten, / Hogy víg hálaadással, / Hogy víg hálaadással / Dicsérje ne-
ved minden. / Tetőled jönek / Kedves napjai az időnek; / Nyújts hát,
kérünk, bőséget kezedd, / Tőlünk a békességet ne vedd el; / De mi-
dön megtartod testünket, / Ne hagyd el lelkünket!

Vízkereszt ideje – Jézus Krisztus messiási küldetése

Ajánlott zsoltárok és dicséretetek: 19, 45, 72, 222, 242.

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1778

441

1. Di - csér-jük Is - tent e ma - i na - pon,

Nagy tisz - ta szív - vel a mi U - run - kat.

Új esz - ten - dő - ben mi vi - gad - junk,

Szü - le - tett Jé - zust mi i - mád - junk!

2. Ím, hozzánk küldte szentséges Fiát, / Anyjának választotta Máriát.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
3. Ím, a három bölcs csillagot látott, / És ő szívében így gondolkodott:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
4. Menjünk, keressük és megtaláljuk, / Mennynek Királyát ajándékozzuk.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
5. Egyik bölcs fénylő, tiszta aranyat, / E nagy királynak ajándékozott.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
6. Második kínált drága kenetet, / Mellyel Megváltónk teste kenetett.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
7. Illatos tömjént nagy tisztességgel / A harmadik bölcs nyújta bőséggel.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
8. Adjunk nagy hálát az Úr Istennek, / Atyának, Fiúnak, Szentléleknek.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!

442 szöveg: *Hostis Herodes*, latin himnusz, C. Sedulius, 5. sz.
gregorián dallam (Ó, népeknek Megváltója)

Énekelhető a 406. dicséret (Az Istennek szent anygala) dallamára is.

1. Go-nosz, ke-gyet-len He-ró-des,
Krisz-tus Ki-rály-tól mit ret-tegsz?
Nem vé-szen el mu-lan-dó-kat,
De-ád ö-rök-ké-va-ló-kat.

2. Napkeletről bölcsek jönnek, / Vezércsillagot követnek,
Amelynél ők fényt keresnek, / Hogy új Királyt tiszteljenek.
3. Heródes hadát készíti, / Született Királyt üldözi,
Kisgyermeket öldökli, / Vérükkel a földet festi.
4. De Isten megoltalmazta / Fiát, küldvén Egyiptomba,
Amíg Heródes meghala, / Azután hazahozatta.
5. Krisztus a szent keresztséggel, / Megkereszteltetik vízzel,
De minket drága vérével / Tisztít, s így szent Atyja kedvel.
6. Csudadolgainak száma / Istenségét bizonyítja,
Hogy betegeket gyógyítja, / Halottakat feltámaszta.
7. A kánai menyegzőben / Tett jeles csodát elsőben,
Hol a víz maga nemében / Borrá válik kővedrekben.
8. Dicsőség a nagy Királynak / Mint minékünk egy Urunknak,
Vele együtt szent Atyánknak / És áldott Vigasztalónknak.

1. Krisz - tus, A - tyá Is - ten - nek
Jött kin - csé - ből szí - vé - nek,

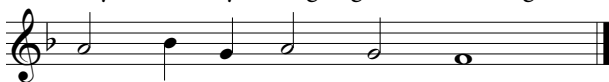
E - gyet - len - egy Fi - a,
Mi - ként meg van ír - va:

Ő a haj - na - li csil - lag,

Mely fé - nyes - ség - gel vil - log,

S nap - nál szeb - ben ra - gyog.

2. Miértünk emberré lett / Időknek végére, / Hogy el ne vesszünk már itt / Istennél örökre. / A halált lerontotta, / A mennyet megnyitotta, / Éltünk visszaadta.
3. Nevelj ismereteden / És szereteteden, / Hogy maradjunk a hitben, / És járjunk lélekben, / Hogy amit tőled kaptunk, / Már itt megköszönlhassuk, / Szüntelen szomjazzuk!
4. Te, menny s föld teremője, / Atyának ereje, / Uralkodol örökké, / Erődnek nincs vége. / Fordítsd tehozzád szívünk, / Igazgassad értelmünk, / El ne tévelyedjünk!
5. Jóságoddal te győzz le, / Támassz föl kegyesen, / Az óembert te rontsd le, / Hogy az új élhessen! / Boldogan itt a földön / És mennyben majd örökön / Rólad elmélkedjünk!

1. Jer, di - csér - jük az Is - ten - nek Fi - át,
A szép Szűz - nek ál - dott szent mag - zat - ját,
E vi - lág - nak é - des Meg - vál - tó - ját,
Bű - nő - sök - nek ke - gyes szó - szó - ló - ját.

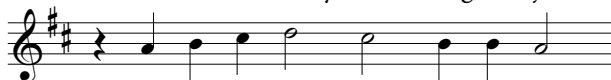
2. Jézus Krisztus, kegyelmes Megváltónk, / Úr Istentől adatott ta-
nítónk, / Szent Atyáddal felséges megtartónk, / Szentlélekkel mi
megigazítónk!
3. Téged vallunk hatalmas Istennek, / Kezdet nélkül való természet-
nek, / Szent Atyáddal egy örök Istennek: / Szentlelkétől lelkeztél
Istennek.
4. Felöltözel az emberi testbe, / E világra jövel miközinkbe, / Igaz hitet
adál mi szívünkbe, / Új világot gerjesztél lelkünkbe'.
5. Szent véreddel minket te megváltál, / Bűneinkből szépen kitisztítál,
/ Szentlélekkel megvilágosítál, / És Atyádnak kedvébe juttattál.
6. A keresztfán érettünk meghaltál, / Harmadnapra ismét feltámad-
tál, / Mennysországbán felmagasztaltattál, / Tisztességgel megkoro-
náztattál.
7. Azért vallunk téged Királyunknak / És örökké való Főpapunknak, /
Isten előtt minden gyámolunknak, / E világon minden oltalmunknak.
8. Te vagy nekünk mi nagy igazságunk, / Jámorságunk és ártatlan-
ságunk, / Te vagy nekünk szentségünk, váltságunk, / Isten előtt
örök boldogságunk.

9. Te vagy nekünk a mi reménységünk, / E világon mi nagy tisztességünk, / Isten előtt minden dicsőségünk, / Mennyszámban örök üdvösségünk.
10. Ó, Istennek drága kincstartója, / Szentléleknek rajtunk nyugtatója, / Nyomorodott árvák megtartója, / Mi hitünknek megkoronázója.
11. Ó, Istennek kedves áldozatja, / Kit jó szemmel megtekint az Atya, / És megmarad az ő jó illatja, / Mindörökké kedves foganatja.
12. Édes Jézus, elődbe járulunk, / Széked előtt arccal leborulunk, / Keservesen tehozzád óhajtunk, / És nagy sírván mennybe felkiáltunk.
13. Adjad nekünk a te Szentlelket, / Terjesztessd a te szent ígédet; / Ismerjünk meg mindnyájan tégedet, / Dicsérhessük a te szent nevedet.
14. Tekints reánk most a magas mennyből, / Látogass meg királyi székedből, / Tégy jól velünk kegyelmességedből, / Ments meg minket keserűséginkből.
15. Vigasztald meg a mi siralminkat, / Teljesítsd be mi kívánságinkat; / Mi is néked hálaadásinkat, / Bemutatjuk mi áldozatunkat.
16. Édes Jézus, néked hálát adunk / Jóvoltodért és felmagasztalunk, / Ajándékot elődbe mutatunk, / Dicséretet te nevedre mondunk.
17. Dicsértessék az Atya Úr Isten, / Dicsértessék a Fiú Úr Isten, / Dicsértessék a Szentlélek Isten, / Szentháromság, egy örök Úr Isten!

A magyar reformáció legszebb Krisztus-himnuszainak egyike, mely Jézus messiási küldetéséről szól (1–6. vers), ezt valljuk meg és magasztaljuk a második szakaszban (7–11.), melyet alázatos könyörgés (12–15.) és záró doxológia (16–17.) követ.

1. Szép, tün - dök - lő haj - nal-csil-lag,
Dá - vid ki - rály - nak mag-zat-ja,

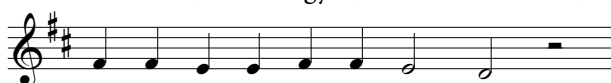
Ki ke-gye-lem - mel fel-ra-gyog,
Sok ki - rá-lyok - nak ki - rá - lya,

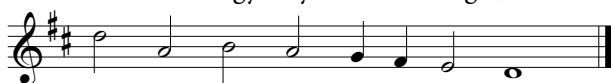
Jes - sé - nek szép vesz-sze - je,
Lel-kem-nek vő - le - gé - nye:

Ked - ves, ke - gyes, kel - le - me - tes,

é - kes és gyö-nyö - rű - sé - ges,

Gaz - dag - ság - gal di-cső-sé - ges.

2. Mennyből nagy öröm fénylik rám, / Midőn szemeddel énreám
Kegyelmesen tekintesz,
Ó, Uram, Jézus, szent Lelked, / Szent igéd, tested és véred
Vélem közölvén, éltetsz.
Ilyen híven tarts öledben, táplálj engem mindvégiglen,
Mert fogadtad szent igédben.

3. Teremtő Atyám, Úr Isten, / Ki engem örök időkben
Szent Fiadban szeretted:
Ő engem magának jegyzett, / Szentlélekkel elpecsételt,
Megtisztított vérével.
Vigadj, és adj, szívem, hálát, Istent imádd, hogy mennyégben
Üdvösséget szerzett nékem.
4. Szóljon tehát az orgona, / Gyönyörűséges muzsika,
Ujjongva énekeljek,
Hogy megváltó Jézusomnak, / Drága szép kegyes Uramnak
Szerelmében örvendjek.
Zengjen, pengjen vigasságos, buzgóságos hál'adó szó,
Nagy az Úr, ezekre méltó.
5. Ily kedvvel vigad én szívem, / Mert drága kincsem az Isten,
Ki kezdet s vég mindenben.
Ő engem dicséretire, / Mennybe viszen nagy örömré,
Min tapsolok szívemben.
Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve:
Téged várlak reménykedve!

» *Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag. (Jel 22,16)*

1. Jé - zus, é - des em - lé - ke - zet,
Te adsz szí - vünk - nek ö - rö - met:
Már hoz - zád von - tad szí - ve - met;
Ve - zé - rel - jed lé - pé - si - met.

2. Jézus, megtérők reménye, / Hozzád kiáltóknak szíve,
Téged keresőknek kincse, / Megtalálóknek mindene!
3. Jézus, szívnek édessége, / Élő kútja, fényessége,
Minden kincsenek szekrénye, / Kívánságának jó vége:
4. Sem nyelv azt meg nem mondhatja, / Sem betű fel nem írhatja,
Csak ki próbálta, tudhatja, / Hogy milyen a Jézus lángja.
5. Te vagy kegyelem kútfeje, / Igaz hazánk fényessége,
Bűbáratnak enyhítője, / Boldogságnak megszerzője.
6. Tégedet áldnak mennyégben, / Magasztalnak dicsőségben;
Jézus, vigasztalj éltünkben, / Juttass Atyádnak kedvében.
7. Téged kövessünk egy szívvel, / Énekléssel, könyörgéssel,
Hogy mi is a Szentlélekkel / Lehessünk egyek Istennel.
8. Jézus, mennyben légy örömünk, / Ki voltál földön érdemünk;
Benned minden dicsőségünk, / Ó, mi Urunk és Istenünk!

1. Jé - zus Krisz-tus, egy Mes-te-rünk,
Meny - nye - i szent böl-cses - sé - günk,
És né-künk bi-zo-nyos üd-vös-sé - günk.

2. Mostan néked mi könyörgünk,
Szent nevedért esedezünk:
A te Szentlelkedet adjad nekünk!
3. Mi szívünket megújítsa,
És sebeinket gyógyítsa:
Bűnös életünket megjobbítsa.
4. Munkáinkat megszentelje,
Bennünk a hitet nevelje,
Utunkat hazánkba vezérelje.
5. Bölcsességre megtanítson,
Hogy ördög meg ne csalhasson:
Kísértések ellen bátorítson.
6. Plántáljon nagy egyességet,
Igaz és szent szeretetet,
Szívünkbe isteni szent félelmet.
7. Hogy téged bátran vallhassunk,
E földön néked élhessünk,
Mennyben aztán veled lakozhassunk.

1. Di - csér-lek té - ged, Üd - vö - zí - tő - met,

Úr Jé - zus Krisz-tus, Is - ten-nek egy Fi - a!

Meg - vál-tott nyá - jad - nak hű aty - ja - fi - a:

Csak té - ged vár - lak, egy se - gí - tő - met.

2. Tenéked minden térdet s fejet hajt,
Mert erős torony nekünk a te neved;
Felvette szegény ügyünket jó kedved,
A kárhozatban hogy ne lássunk bajt.
3. Te vagy Istennek szelíd Báránya,
Ki e világnak bűneit elvetted,
Szent véred omlását nem kímélted,
Mellyel nem ér fel Ofir aránya.
4. Ó, örök Isten, lelkem reménye,
Az Atya Istennek fő bölcsessége,
Szent Egyháznak ő nagy dicsősége,
Minden híveknek ragyogó fénye!
5. Dicsérlek, mennyből leszállott Kenyér,
Isten, Ember, Jézus, egy Közbenjáró!
Bűnösök térését kegyesen váró,
Kitől kegyelmet minden lélek nyer.

6. Mely buzgó, Uram, a te szerelmed,
 Ki miérettünk magad megáldoztad,
 A halált, Sátánt, poklot megrontottad,
 Most is fenntartván hű segedelmed.

szöveg: J. Franck, 1653 | fordítás: Révészné Váró M.

dallam: J. Crüger, 1653

449

1. Jé - zus, vi - gas - sá - gom! Es - de - kel - ve
 A te je - len - lé - ted Meg - vi - dá - mít,
 vá - rom Ál - dó sza - va - dat!
 él - tet, Bá - tor szí - vet ad.
 Légy ve - lem, ó, min - de - nem! Ná - lad nél - kül
 nem is é - lek: Te vagy ö - rök é - let!

2. Jézus, menedékem! / Hű oltalmam nékem / Te vagy egyedül!
 Lelkem a viharból, / Bűnből, minden bajból / Hozzád menekül.
 Bár a föld mind romba dőlt, / S ha a pokol hada hány tört:
 Jézus maga áll őrt!
3. Jézus, üdvösségem! / Te vagy földön-égen / Örök örömem!
 Kik szeretjük Istent, / Zengjünk neki itt lent / S otthon: odafenn!
 Lelkem esd, hogy Te vezesd! / S hazahívó szavad várom,
 Jézus, vigasságom!

1. Zengj, nyel-vem, é - ke - sen,

Az én é - des Jé - zu - som - nak,

Ke - gyes lel - ki or - vo - som-nak

Szólj sze - rel - me - te - sen,

Mert csak ő ér - de - mel

Ál - dást és min - den sze - rel-met,

Ki re - ám önt bő ke-gyel-met,

S kő - szál - ra fel - e - mel.

2. Jézus, én reményem, / Bűnös lélek bizodalma,
S hozzád térőknek oltalma, / Gyönyörű napfényem!
Kegyes vagy azokhoz, / Kik szívből téged keresnek,
És ismerős híveidnek / Békőszönsz házukhoz.
3. Ó, Jézus, élő kút, / Szívemnek nagy édessége
S elmémnek gyönyörűsége, / Mely csupán hozzád fut;
Tégedet keresni / Legfőbb öröm és vigasság;
Nincsen több lelki igazság, / Mint téged követni.
4. Jézus, kegyes király, / Ki mindennek szívét bírod,
S arra szent neved felírod, / Kérlek, hozzám is szállj;
Mert ha te elfoglalsz, / Elszáll a világ szerelme,
Tündöklök bennem az elme, / Ebben sok jót találsz.
5. Kedves szereteted, / Mert szent véred kegyelmedből,
Kiontád, hogy mint kútforrásból, / Folyjék ismereted.
Megnyerted, hogy lássuk, / Szent Atyádnak dicsőségét,
És hogy lelkünk üdvösségét / Tovább ne halasszuk.
6. Dicsérd hát, minden nép, / Az Úr Jézust, és szeressed,
Buzgó szívedből keressed, / Mert minden dolga szép.
Ő a kegyelemnek / És minden jónak kútfeje,
Reménylő szívnek ereje, / Oka az örömnél.
7. Tiéd, Uram, az ég / Minden ő teljességével,
Hol országolsz dicsőséggel, / Melyben nincs semmi vég.
Ne hagyj, Uram, kérlek, / Vedd el szívemet magadhoz,
Mert úgy állhatok jobboldhoz, / S örökké dicsérlek.
8. Dicsérje és áldja / Lelkem az Atya Úr Istent,
Ki benned üdvözít mindent, / Ha szódat fogadja.
Dicséret, dicsőség / Légyen Szentlélek Istennek,
Ki hitet adott lelkemnek, / Hogy befogja az ég.

451 szöveg: Losontzi Hányoki I., 1754
dallam: G. Franc, Genf, 1542 (8. zsoltár)

Énekelhető a 32. zsoltár (Ó, mely boldog az oly ember életében) dallamára is.

1. Ó, di - cső - ség - nek fel - kent fe - je - del - me,
 Úr Jé - zus Krisz - tus, hí - vek se - ge - del - me,
 Kit az Úr Is - ten ren - delt vált - ság - ra,
 S fel - e - melt böl - csen nagy méltó - ság - ra:
 Fel - é - ke - sí - tett, mint drá - ga ru - há - val,
 A Szent - lé - lek - nek bő a - ján - dé - ká - val,
 És re - ad bíz - ván az üd - vös - sé - get,
 A - dott vál - lad - ra hár - mas tiszt - sé - get.

2. Te vagy az Úrnak legfőbb *prófétája*,
Te vagy titkának világos táblája,
Ki megjelentéd nagy indulatját,
A váltság felől szent akaratját:
Hogy akik még nagy sötétben volnának,
Az igazság napjára találának
És általlátnák, mint napnak fényét,
Az üdvösségnek igaz ösvényét.
3. Te vagy az Úrnak megszentelt *főpapja*,
Általad költ fel jókedvének napja,
Ki szent testednek áldozatjával
Váltságot nyertél annak árával.
Szent érdemednek most is jelentése
Olyan, mint szádnak drága könnyörgése,
Ez által szíved valamit kíván,
Az Úr megadja néked azt nyilván.
4. Te vagy az Úrnak felkent nagy *királya*,
Kinek vettettek mindenek alája,
Aki népedet tiszta igéddel,
Oktatod s vezérled Szentlelkeddel.
Minden ügyében felállasz mellette,
Ellenségivel harcolsz őhelyette,
Minden veszélyét karod elhajtja,
Az üdvösségben végig megtartja.
5. E nagy királynak nálam is zálogja,
Igaz hit által én is vagyok tagja,
Őtet ismerem mint fő Uramat,
És keresztyénnek vallom magamat.
Áldott nevéről bátran vallást tészek,
Szent törvényének követője lések,
Lelkem és testem hálaadással,
Őnéki vallom hű ajánlással.

1. Ki u - tá - nam jön, szól az Úr,
Ha né - mán tűr - ni meg - ta - nul,

Csak úgy kö - vet - het en - gem,
És hord - ja ter - hét csend - ben.

Ki meg - ta - gad - ja ön - ma - gát,

Csak az nyer - het fönt ko - ro - nát.

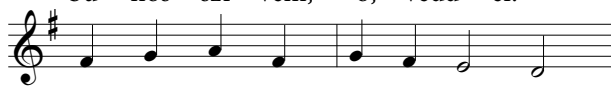
2. Ki engem követ, szól az Úr, / Az vessen számot bölcsen,
Nehogy majd állhatatlanul / Az útról visszalépjen!
Ki vállal kereszthordozást, / Csak az nyerhet fönt koronát.
3. A madaraknak fészke van, / A rókát barlang várja,
Az Emberfia hontalan, / Nincs, hol fejét lehajtsa.
Ki mégis követ mint Urát, / Csak az nyerhet fönt koronát.
4. Föl, mindnyájan az Úr után, / Őt kövessük hű szívvel,
És járjunk bátran nyomdokán, / Megküzdve száz veszéllyel!
Ki megvívja a hit harcát, / Csak az nyerhet fönt koronát.

1. Jé - zu - som, ki ár - va lel - kem
Kár - ho - zat - tól óv - tál en - gem,

meg - vál - tot - tad vé - red - del,
bű - nös szí - vem, ó, vedd el!

Add, hogy né - ked meg - há - lál - jam.

Hogy nem hagy - tál a ha - lál - ban,

Meg - mu - tat - tad: bár - mit adj,

Én ol - tal - mam csak te vagy.

2. Jézus, benned bízva bízom, elpusztulnom, ó, ne hagyj!
Te, ki bűnön, poklon, síron egyedüli győztes vagy:
Gyöngé hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem
Láthat majd fenn, ó, Uram, Mindörökké boldogan.

1. Krisztus, jó - sá - gos fő - pa-punk,
Szent-há - rom-ság - ban egy U - runk,
Te vagy ne-künk leg-főbb ja - vunk
Ke-gyel - med-ből.

2. Itt élted köztünk életed, / És szánva bűnös népedet,
Viseltél értünk sok sebet / Kegyelmedből.
3. Jöttél, hogy minket megkeress, / Szívünkben is szállást vehess,
Hogy éltető kenyér lehess / Kegyelmedből.
4. Ó, mily felséges jóságod, / Bőséges irgalmasságod!
Árad reánk gazdagságod / Kegyelmedből.
5. Kiontott drága véredet / Italként innunk engeded,
Hogy ebből nyerjünk életet / Kegyelmedből.
6. Meg nem rendül szereteted, / Csak értünk lángol, ég szíved,
Ily sokra tartasz bennünket / Kegyelmedből.
7. Halálra adtad így magad, / Helyettünk lettél áldozat:
Ne légyen részünk kárhozat, / Kegyelmedből.
8. Megváltottál – ó, mily drágán, / Kiadtad lelked ott a fán,
Mindvégig nekünk szolgálván / Kegyelmedből.
9. Ó, mérhetetlen irgalom! / Jaj annak, ki elhagy vakon,
És futkos téves utakon / Kegyelmekért.

10. Tévéútjainkat hagyjuk el, / Mit Isten ád, fogadjuk el:
Fiához fussunk még ma el / Kegyelmeért!
11. Krisztus, te szent, megkínzatott, / Elsápadott, elcsúfított,
Nekünk kedves vagy s áhított, / Kegyelmedért!
12. Ó, hála néked, Jézusunk, / Hogy hordoztad gyalázatunk:
A mennybe föl csak így jutunk, / Kegyelmedből.
13. A bűn átkától megmentve, / A jóra tőle készítetve,
Megnyílt az út a mennyekbe / Kegyelmedből.
14. Dicsőség legyen Istennek, / Atya-Fiú-Szentléleknek,
A teljhatalmú Felségnek, / Kegyelmeért!
15. Amint öröktől fogva van, / Úgy legyen most s minduntalan:
Dicsérjük Istent boldogan, / Kegyelmeért.

„Miért nevezik Krisztust „Isten egyszülött Fiának”, ha mi is Isten gyermekei vagyunk? – Azért, mert egyedül Krisztus örökkévaló és természet szerinti Fia Istennek; mi pedig – Krisztusért, kegyelem által – Isten fogadott gyermekei vagyunk. (Heidelbergi Káté 33)

Miért nevezed őt „mi Urunknak”? – Azért, mert saját tulajdonává tett minket azáltal, hogy testünket-lelkünket a bűntől és az örök hatalmából megváltotta, mégpedig nem holmi ezüstön vagy aranyon, hanem az ő drága vérén. (Heidelbergi Káté 34)

1. Ó, Jézus, mi Üdvö-zí-tőnk,
Ki-ben va-gyon hi-tűnk,
Ki mi-ér-tűnk szü-let-tél,
És nagy ha-lált szen-ved-tél;
Ir-gal-mazz mi-né-künk!

2. Rólunk elvette haragját / A te szent Atyádnak;
Vérednek hullásával / Megengesztelted hozzánk:
Irgalmazz minékünk!
3. Te bűn nélkül születted / A Szűznek méhéből,
Értünk válladra vetted / A mi adósságinkat:
Irgalmazz minékünk!
4. Bűnön, poklon és halálon / Birodalmad vagyon;
Az élet és kegyelem / Csak te kezdedben vagyon:
Irgalmazz minékünk!
5. Kérünk téged azért mostan: / Tekints reánk mennyből,
Kik hozzád esedezünk, / És segítséget várunk:
Irgalmazz minékünk!

1. Győz - he - tet - len én kő - szá - lom,
Vé - del - me - zőm és kő - vá - rom,
A ke - reszt - fán drá - ga á - ron
Ol - tal - ma - mat tő - led vá - rom.

2. Sebeidnek nagy voltaért, / Engedj kedves áldozatért,
Drága szép piros véredért, / Kit kiöntél ez világért.
3. Reád bízam én ügyemet, / Én Jézusom, én lelkemet,
Megepedett bús szívemet, / Szegény árva bús fejemet.
4. Irgalmazz meg én lelkemnek, / Ki vagy ura mennynek,
földnek,
Könyörgök csak Felségednek, / Én megváltó Istenemnek.
5. Mutass, Jézus, kies földet, / Lakásomul adj jó helyet,
Ez életben csendességet, / Jövendőben üdvösséget.

Böjt – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála

Ajánlott zsoltárok: 4, 6, 18, 25, 31, 32, 38, 51, 91, 102, 130, 151, 156, 163, 164, 172, 186, 187, 188, 444, 453–455.

461 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: H. L. Hassler, 1601 (Ó, Krisztus-fő)

A tö - re - del - mes szí - vet, Te, U - ram, sze - re - ted,
Az en - ge - del - mes lel - ket So - ha meg nem ve - ted.
Ez - zel a re - mén - y - ség - gel Te - hoz - zád ó - haj - tunk,
Légy, ké - rünk, se - gít - ség - gel, És kö - nyö - rülj raj - tunk.

» Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! (Zsolt 51,19)

1. Bocsásd meg, Úr Is - ten, if - jú - sá - gom - nak vét - két,

Sok hi - tet - len - sé - gét, un - dok fer - tel - mes - sé - gét,

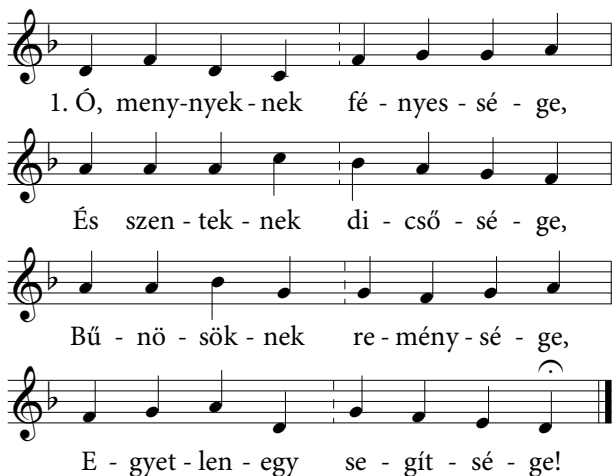

Tö - röld el rút - sá - gát, min - den ál - nok - sá - gát,

könnyeb - bítsd lel - kem ter - hét.

2. Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben / Tétova bujdosik, mint madár a szélvészben; / Tőled elijedett, tudván, hogy vétkezett, akar esni kétségben.
3. Akarna gyakorta hozzád ismét megtérni, / De bűnei miatt nem mer elődbe menni, / Tőled oly igen fél, reád nézni sem mér, színed igen rettegi.
4. Semmiye sincs pedig, mivel elődbe menjen, / Mivel jóvoltodért viszont téged tiszteljen, / Nagy alázatosan, méltó haragodban Tégedet engeszteljen.
5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal! / Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával? / Inkább hadd dicsérjen e földön éltében szép magasztalásokkal.
6. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez, / Szép könyörgésekkel béküljél szent kezéhez, / Mert lám, hozzá fogad, csak reá hagyod magad: igen irgalmas Úr ez.
7. Higgyünk mindörökké egyedül csak őbenne, / Őrizkedjünk bűntől, ne távozzunk őtőle. / Áldott az ő neve örökké mennyekbe, ki már megkegyelmeze.

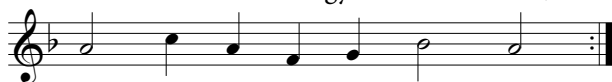
1. Ó, meny-nyek - nek fé - nyes - sé - ge,
 És szen - tek - nek di - cső - sé - ge,
 Bú - nő - sök - nek re - mén - y - sé - ge,
 E - gyet - len - egy se - gít - sé - ge!

2. Teelőtted vallást teszünk, / Hogy mi mindnyájan vétkeztünk,
 Méltó haragodba estünk, / És örök halált érdemlünk.
3. Mert ímé, már a mi bűnünk / Hatalmasan regnál bennünk,
 Melyért a mi ellenségünk / Követeli jussát bennünk.
4. Nincs szívünkben reménységünk, / Nincs lelkünkben
 csendességünk;
 Magunkban megfogyatkoztunk, / Halál miatt nyomorodtunk.
5. Már könyörülj meg mirajtunk, / Úr Isten, mert magunk
 vagyunk;
 Szent Fiadért esedezünk: / Szánj meg, és ne hagyj elvesznünk!
6. Vessed reánk szemeidet, / Vedd el rólunk bűneinket,
 Igazíts meg bűnből minket, / Vigasztald meg szíveinket.
7. Dicsőítünk, szent Atyánkat, / Véled együtt Megváltónkat,
 És a mi Vigasztalónkat: / A dicső Szentháromságot.

1. Ó, mi kegyelmes Krisztusunk, / Ki vagy nekünk igazságunk,
Békességünk és váltságunk: / Halld meg, kérünk, imádságunk.
2. Mi szívünket, kegyes Isten, / Igaz hitben, reménységben
Kiváltképpen erősítsed, / Hogy bízhattunk csak tebenned.
3. Te isteni jóvoltodat, / Ismerhessük hatalmadat,
Melyet hozzánk megmutattál, / Mikor érettünk áldoztál.
4. Egyedül te e világnak / Viselted terhét bajának,
Nyertél nekünk üdvösséget / És mennyei örökséget.
5. Azért ily nagy szerelmedért, / Kérünk, ne vess el bűnünkért,
Ne vehessen ellenségünk / Dühösséggel semmit tőlünk.
6. Ó, mi irgalmas Királyunk, / És győzedelmes Hadnagyunk,
Hozzád hitből folyamodunk, / Tudjuk, meg nem fogatkozunk.
7. Kérünk, ily nehéz ügyünkbe' / Ne adj ellenség kezébe,
Ne vesd bűnünket elődbe, / Végy be inkább kegyelmedbe.
8. Keresztyéni egyességben, / Nevednek szentelésében,
Szent igédnek értelmében, / Tarts meg minket mindvégiglen.
9. Bírjad lelki országodat, / Te véreden vett nyájadat,
Hogy e siralom völgyében / Legyünk csendesek szívünkben.
10. Adj állandó egyességet, / Lelki-testi békességet,
Hogy megfutván itt a pályát, / Vehessük el a koronát.
11. Dicsértessél áldott Isten, / Ki minket könyörgésünkben
Meghallgatsz nagy kegyelmesen / És részeltetsz mindezekben.

1. Úr Jé - zus, hoz - zád ki - ál - tok,
Te - tű - led ke - gyel - met vá - rok,

Ó, halld meg kö - nyör - gé - sem;
Ne hagyj két - ség - be es - nem!

Az i - gaz hi - tet kí - vá - nom,

Ó, ad - jad azt én - né - kem:

Né - ked él - nem, Min - den - nek hasz - nál nom,

Szent i - gé - det kö - vet - nem.

2. Ezt is kérem, én Istenem, / Megadhatod azt könnyen:
Szégyenbe ne engedj esnem, / Tarts meg reménységemben.
Kiváltképp, ha meg kell halnom, / Hogy csak tebenned bízzam,
Ne magamban,
Sem én jószágomban; / Nehogy örökké bánjam.

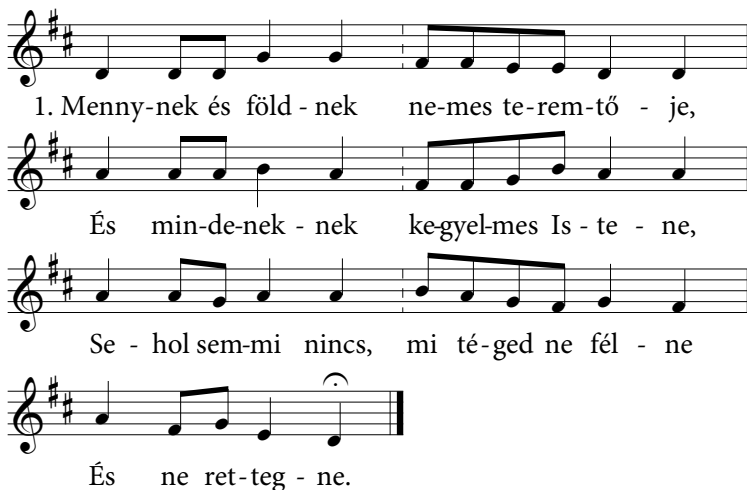
3. Adj erőt teljes szívemből / Megbocsátani másnak!
Te is ingyen kegyelmedből / Sok vétkem megbocsássad!
Igéd légyen eledelem, / Mellyel lelkem tápláljam
És megóvjam,
Ha ínség rám támad, / Ne vegyen erőt rajtam.
4. Gyönyörűség vagy félelem / Tetőled el ne űzzön,
Állhatatos mindvégiglen / Légyek az igaz hitben.
Az van kezedben: add ingyen, / Nem cselekedetimből,
De kedvedből
Ments ki a halálból, / Az örök kárhozatból!
5. Nagy harcban, ellenkezésben, / Úr Jézus, segíts engem!
Csak a te nagy kegyelmedben / Van nyugtom és védelmem.
Ha kísértés jó, védelmezz; / Szent kezéd megsegítsen,
Meg ne ejtsen,
Ami kárt szerezhetsz; / Tudom: nem hagysz elvesznem.

szöveg: Sántha K., 1911
dallam: Kolozsvár, 1777 (Örül mi szívünk)

466

1. A - tyám, ke - gyel - mezz, A - tyám ir - gal - mazz,
tö - röld el én vét - kem!
Ím, szí - ned e - lé bűn - bá - nat - tal lép - tem.

2. Irgalmas Jézus, ki a keresztfán érettem meghaltál:
Emlékezz rólam, hogy hozzám hajoltál.
3. Szentlélek Isten, titkos erőddel munkálkodjál bennem.
Segíts, ó, segíts, új emberré lennem!

1. Menny-nek és föld - nek ne-mes te-rem-tő - je,
És min-de-nek - nek ke-gyel-mes Is - te - ne,
Se - hol sem-mi nincs, mi té-ged ne fél - ne
És ne ret-teg - ne.

2. Ne büntess minket a mi bűneinkért, / És ne kárhoztass, amint érdemelnénk, / Mert úgy egyenként mind pokolra mennénk, / És mind elvesznénk.
3. A mi atyáink ellened vétkeztek, / Mi is sok bűnnel káromlottunk téged, / De bűneinket te elengedheted, / És elveheted.
4. Ne gerjedjen fel haragod ellenünk, / Te színed elől, hogy mi el ne vesszünk, / A te nevedért légy kegyelmes nekünk, / Mi jó Istenünk.
5. Sok ideje már, hogy nyomorgattatunk, / Veszedelemünkben igen elfáradtunk, / Azért, Úr Isten, csak tereád várunk, / Könyörülj rajtunk.
6. Hallgass meg minket, kegyelmes Istenünk, / Mert segítséget csak tetőled kérünk, / Nincsen egyébnek, kinek esedezzünk, / Kiben reméljünk.
7. Bocsásd meg bűnét a te seregednek, / Vedd el romlását a te híveidnek, / Hogy nagy örömmel téged dicsérjenek / És tiszteljenek.
8. Dicsőség néked, kegyes Atya Isten / És uralkodó áldott Fiú Isten, / A vigasztaló Szentlélek Istennel / Örökké. Ámen.

1. Vég-te-len ir-gal-mú szent-sé-ges Űr Is-ten,
Ki en-gem se-gí-tesz min-den én ü-gyem-ben,
Csak te vagy én-né-kem győ-zel-mes fegy-ve-rem,
Pa-i-zsom, kő-fa-lam, min-den re-mény-sé-gem!

2. Hajtsd le füleidet a magas mennyekekből, / Halld könyörgésemet
kegyelmességedből, / És ne csinálj törvényt az én érdememből, /
Hanem véghetetlen irgalmas szívedből!
3. A te kezed által formáltattam földből, / Nagy bűnnel jöttem ki
anyámnak méhéből, / De a te irgalmad megtisztított ettől, / S
minden földi jómat vettem te kezedből!
4. Mégis én, nyomorult, háládatlan vagyok, / Új bűnnek naponként
sokszor helyet adok. / Uram, költs fel, kérlek, amikor szunnyadok,
/ Moss meg Szentlelkeddel, mert én bűnös vagyok!
5. Atyáink vétkeiről meg ne emlékezzél, / Sőt minden bűnükéről, kér-
lek, feledkezzél: / Mert tégedet nem holt, hanem ki most is él, / Az
dicsér, s nevedről tisztességet beszél.
6. Nem nekünk, nem nekünk, Uram, tisztességet, / De szent neved-
nek adj örök becsületet! / Minket azért áldj meg, hogy hívjuk ne-
vedet / Mi segítségünkre, és bízunk tebenned!

1. Vedd el, Úr Is - ten, ró-lunk ha - ra - go - dat,
 És a te ke - mény, vé-res os - to - ro - dat;
 Nagy bú-ne - in - kért mi-re-ánk ne ont - sad
 Bosz-szú-ál - lá - so - dat.

2. Ha bűnünk szerint kezdünk mi fizetni,
 Ítéletedet nem állhatja senki,
 Mint e világnak első veszedelmi / Nékünk megjelenti.
3. Megfertőztettünk atyáink vétkével
 És gyarló lelkünk-testünk sok sebével;
 Mi romlásunkat, nagy veszedelmünket / Nézd kegyelmes szemmel.
4. Adjad minékünk a te Szentlelkedet:
 Ismerhessük meg mi Közbenjárónkat,
 Mert megismertük mi gonoszságinkat: / Vedd el haragodat.
5. Ne hagy elveszni ilyen nagy munkáját,
 Ne hagy hiába az ő szent halálát,
 A mi Urunknak keserves nagy kínját, / Az ő áldozatját.
6. Végye el rólunk a mi bűneinket,
 És mosogassa vérével vétkünket
 Ó, ki Atyjával és a Szentlélekkel / Bizony örök Isten.

1. Ha-tal-mas Is - ten, kö-nyör-günk,

Szent Fel-sé-ged - hez ki - ál - tunk.

Mert i-gen meg-nyo-mo-rod-tunk,

Fe-jün-ket nin-csen már ki-hez haj-ta - nunk.

2. Irgalmas Isten, hallgass meg, / Bűnünket nékünk bocsásd meg,
Benned hitünket növeljed:
És Szentlelkeddel, kérünk, vigasztalj meg!
3. Jertek énhozzám, bűnösök, / Fiaim nékem legyetek,
Atyátok léstek tinéktek,
Ha bűnötökből énhozzám megtértetek!
4. Értsük meg hát ő mondását, / Ismerjük meg bűneinket,
Kövessük meg Istenünket,
Így megmenthetjük ördögtől lelkünket.
5. Nincs igaz más, mint a Krisztus, / Igazság minden beszéde;
Azért maradjunk ezekben,
Ne kételkedjünk Isten beszédében.
6. Dicsérjük az Atya Istent, / Magasztaljuk Fiú Istent;
Vélük a Szentlélek Istent,
Három személyben csak egy örök Istent!

471 szöveg: Debrecen, 1560
dallam: népi gyűjtés, Moldva

1. Ke-gyel-mezz meg né-künk, nagy Úr Is - ten,
Ne hagyj min-ket el-vesz-nünk bű-nünk-ben,
Kik min-den-kor bí-zunk szent ne - ved-ben:
Bű-nünk sze-rint ne bün-tess töm-löc-ben!

2. A te néped tenger vétkét vedd el, / És fedezd el bűnét kegyelmeddel, / Mert szent Fiad megváltá vérével, / Nem akart ő elvetni vétkünkkel.
3. Üdvözítő Isten, kérünk téged: / Jelenjék meg rajtunk kegyességed, / Távozzék el rólunk ítéleted, / Légyen velünk te szent Istenséged.
4. Vajon egyéb náladnál ki volna, / Hogy fogságból kiszabadítana? / Hanem csak te, Istennek szent Fia, / Ki magadat adád nagy fogságra.
5. Mutasd meg már irgalmasságodat, / Kegyes Isten, és nagy jóvoltodat: / Add ismernünk a te szent Fiadat, / Ő kedvéért jelentsd meg magadat!
6. Hallgathassuk a te szent ígédet, / És hihessük te ígéretedet: / Adjad nekünk a jó békességet, / Szabadítsd ki a fogságból néped!

7. Közel vagyok hívekhez az Isten, / Mert nem múlóképpen jó köz-
 zénkben, / De örökké lakozik szívünkben: / Nem hagy vesznünk
 a hitetlenségben.
8. Higgyünk azért a Jézus Krisztusban, / Ne maradjunk bálvány-
 imádásban: / Nem hagy minket az Isten fogságban, / És nem
 adja népét nagy rabságban.

szöveg: Kádár F. 472
 dallam: Debrecen, 1774 (Szent vagy örökké)

1. Jöjj, szá - ba - díts meg, ó, ke - gyes Is - ten,
 a nyo - mo - rú - ság - ból,
 Űzd el a rossz - szat, fé - le - lem át - kát,
 végy ki a kí - nok - ból!

2. Nagy kegyelemmel, ha közeledtél, úgy se figyeltünk rád,
 Másokon hányszor nem könyörültünk, s mondtuk a szép imát.
3. Zengve dicsérünk, nem hiszünk benned, mozgat a rossz törvény,
 Átkos a szívünk, fegyver a szájunk, elnyel a mély örvény.
4. Ó, szabadíts meg szent Fiad által, vedd el a rontó bűnt,
 Moss meg egészen, tiszta örömré, Lelkedet add nekünk!
5. Nyisd meg az ajkunk, tárd ki a szívünk, adj hitet, Úr Isten,
 Hogy neved áldjuk, minden időben, szent Fiadért! Ámen.

1. Tisz-títsd meg szí - ved, Je - ru - zsá - lem né - pe!

Hogy meg-tar - tas - sál, mo-sódj hó - fe - hér - re,

Kar - ma-zsin szí - nű bú - ne - id - ből tisz - tulj,

Hogy ki ne pusztulj!

2. Szeplőtelen légy a Krisztus napjára,
Mert igen nagy volt váltságodnak ára,
Ártatlan omlott Királyodnak vére. / Térj meg kedvére!
3. Nem járhatsz folyvást annyi undokságban,
Részed így nem lesz mennyek országában.
Vedd fel a harcot, vedd fel a keresztet, / Vagy üdvöd vesztet!
4. Éljen botlás nélkül, szentül, feddhetetlen,
Vizsgáld a törvényt lelkiismeretben.
Inkább fonj gyarló tested ellen ostort, / Semhogy bemocskold!
5. Tisztítsd meg ajkad oltárról vett szénnel,
Rútat ne illess, mit a lelked szégyell!
Jót cselekedjél mindenekkel bőven, / Minden idődben!
6. Új teremtes vagy: vetkezd le a régít!
Ördög, ha üldöz, e világ, ha rémít,
Csak meg ne hátrálj, maradj meg az újban, / Véled az Úr van!

1. Ó, ir - gal - mas Is - ten, Én kö - nyör - gé - sem - ben

Fü - le - det hoz - zám hajt - sad;

Ó, i - gen jó Is - ten, Min - den szük - sé - gem - ben

Ál - dá - sod sza - po - rít - sad.

2. Ó, hatalmas Isten, / Keserűségemben / Szívemet vidámítsad;
Ó, nagy és szent Isten, / Minden félelmemben / Elmémet bátorítsad.
3. Ó, örök Úr Isten, / A veszedelmekben / Segedelmedet nyújtsad;
Ó, igaz Úr Isten, / Kételkedésemben / Hitemet gyámolítsad.
4. Ó, áldott Úr Isten: / Rossz testiségemben / Lelkem hozzád hódítsad;
Ó, erős Úr Isten, / A világ fényében / Szemem világosítsad.
5. Ó, teremtő Isten, / A kísértésekben / A Sátánt elfordítsad;
Ó, megváltó Isten, / Sok vétkezésimben / Irgalmad bizonyítsad.
6. Ó, szentelő Isten, / Erőtlenségimben / Kegyelmedet újítsad;
Ó, kegyelmes Isten, / Éltemnek végében / Lelkemet boldogítsad.

1. Én Is - te - nem! Sok nagy bú - nöm

lel - ke - met szo - ron - gat - ja;

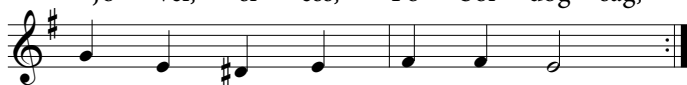
It - ten nin - csen, ki se - gít - sen,

hát ki - hez fo - lya - mod - jam?

2. E világon minden úton akármerre indulok:
Súlyos terhem, betegségem ki elvegye, nem látok.
3. Hozzád térek, végy be, kérlek, Atyám, és haragodban
Meg ne büntess, légy kegyelmes hozzám te szent Fiadban!
4. Ha keresztet reám veted, adj engedelmes szívet,
Hogy tűréssel, reménységgel várjam üdvösségemet!
5. Nyújtsd kegyelmed és Szentlelked, mely engem vezéreljen;
Bűn, ellenség, hitetlenség kárhozatra ne vigyen!
6. Ha bűneim, büntetésim engemet rettentenek:
Rejtekhelye és reménye te vagy, Krisztus, lelkemnek.
7. Sebeidbe rejts el engem, hol bízvást megmaradok,
Bár kint valljak vagy meghaljak, jól tudom, hozzád jutok!
8. Te énnékem ellenségem haláloddal legyőzted,
Boldog helyem, üdvösségem a mennyben megszerezted.
9. Áldott Isten egy felségben, tebenned szívem örül:
Mert te szavad igaz marad: Aki hisz, az üdvözü!

1. Ó, ál - dan - dó Szent - há - rom - ság!
Jö - vel, si - ess, Fő - bol - dog - ság,

Nyö - gé - sem - re fi - gyel - mezz.
Én Is - te - nem, ke - gyel - mezz!

Ó, U - ram, U - ram, ne hagyj!

Mert re - mén - y - sé - gem te vagy.

2. Ölelgesz szent szerelmeddel, / Örök szövetségedből,
Takargass be védelmeddel, / Adj részt örökségedből:
Nézz régi irgalmadra, / Egyetlenegy Fiadra.
3. Ó, egyetlenegy segítőm, / Uram Jézus, irgalmazz!
Légy vélem, én Üdvözítőm, / A gonosztól oltalmazz!
Hiszen te értem jöttél, / Értem is vért öntöttél.
4. Gyógyítsd lelkem betegségét / Véres verejtékeddel,
A halálnak édességét / Újítsd drága véreddel,
Mert csak az lelkem bére, / Más érdem álljon félre.
5. Ó, vigasztaló Szentlélek, / Jövel segítségemre,
És míg itt mozgok és élek, / Készíts üdvösségemre.
Tartsd meg bennem a hitet, / Mit kegyelmed készített.
6. Bátoríts a halál ellen, / És ha már elaluszom,
Hogy a Sátán el ne nyeljen, / Te légy, Jézus, végső szóm.
Maradj velem mindvégig: / Kísérj engem az égig.

1. U - ram, bú - ne - ink sok - sá - ga, Un - dok - sá - ga

Ér - dem - li ha - ra - go - dat,

Mél - tók vagyunk, hogy el - le - nünk, Szent Is - te - nünk,

Fel - e - meld os - to - ro - dat.

2. De tudjuk, hogy ki megvallja / És megbánja / Bűneit, s hozzád meg-
tér, / Azt nem küldöd el előled, / Sőt, tetőled / Bűnbocsánatot az
nyer.
3. Azért hát mi is járulunk / És borulunk / Elődbe fájdalmasan, / Bű-
nös lelkünknek kegyelmet, / Engedelmet / Kérvén alázatosan.
4. Szánj meg, Uram, ily ügyünkben, / Megtértünkben / Függessz fel
ostorodat. / Ó, hajtson hozzánk békére / Fiad vére, / Felejtsd el ha-
ragodat.
5. Szólj hozzánk, Uram, csendesen / És édesen; / Félelmünk mindjárt
széled, / És lelkünk is e szóztattól, / Mint harmattól / A hervadt vi-
rág, éled.
6. Uram, végy minket kedvedbe, / Szerelmedbe, / Vigasztald meg szí-
vünket. / Tőlünk soha ne maradj el, / Se ne hagyj el, / Hanem fogjad
kezünket.

Nagyhét – Jézus Krisztus kínszenvedése és halála

Ajánlott zsoltárok és dicsérek virágvasárnapra: 118, 388,1–2, nagyhétre: 22, 69, 360, 444, 453–455.

szöveg: *Magno salutis gaudio* latin himnusz A. Ellinger átköltésében, 1578
fordítás: *Spáczai graduál*, 17. század eleje | dallam: Kolozsvár, 1744

481

1. Ör - ven-dez-zen már e vi - lág,
Lé - gyen min-den-ben vi - gas-ság,
Mert Krisz-tus min-de-nért vált-ság,
Min - den bú-nün-kért or - vos-ság.

2. Zakariás szent próféta / Már ezt régen megmondotta:
Örvendezz, Sion leánya, / És örülj nagy vigasságba!
3. Ne félj, mert íme, örömed: / A te királyod jó neked;
Szamár vehén telepedett, / Mutatván nagy szelídséget.
4. Véle vagy on istensége, / Mondhatatlan nagy kegyelme,
Jóvolta, üdvözítése, / Mert ő mindeneknek feje.
5. Elöl s utol nagy serege / Szentlélek teljességében
Hozsánnát kiált a mennybe, / Dávid fiának örömben.
6. Némelyek ruházatjukkal, / Krisztus útját méltósággal,
Mások hintik zöld ágakkal: / Királyt tisztelnek azokkal.
7. Mi is azért királyunknak, / Menjünk elébe Urunknak;
Vigyünk szép pálmaágakat: / Hitünk győzedelmes voltát.
8. Dicsőség Atyánknek mennyben, / Mi királyunknak akképpen
Szentlélekkel egyetemben, / Mostan és minden időben.

1. A nagy ki - rály jön, ho-zsán-na, ho-zsán - na,
Zeng e ki - ál - tás e - lőt - te, u - tá - na,
Zöld á - ga - kat szel - del - nek út - já - ra,
Bé - kes - sé - get hoz né - pe ja - vá - ra.
Ál - dott, a - ki jön az Úr-nak ne - vé - be',
Ál - ta - la lé - pünk az Is - ten ked - vé - be;
Bé - kes - ség ott fenn a menny-or-szág-ban,
Ál - dott az Is - ten a ma - gas - ság - ban!

2. Ó, szent Egyház, hívek boldog országa!
Mily édes ez a Jézus királysága!
Szelíd, szegény ez és alázatos,
De nagy hatalmú és csodálatos.
Igaz ez és a bűnből szabadító,
A bűnt, halált és népeket hódító;
Vasvesszővel bírja ellenségét,
De szelíden őrzi örökségét.
3. Jézus király, és magát annak vallja,
De hogy királlyá tegyék, nem javallja;
Sőt, noha Isten, Sion királya:
Lett az időben szolgák szolgája.
Jön számárháton, alázatossággal,
Aki pedig bír az egész világgal;
Nem jön királyi fényes bíborban,
Nem fegyverekkel zörgő táborban.
4. Ó, édes Jézus, Atyádnak szent Fia!
Ó, Isten, néped kegyelmes királya!
Vezérelj jóra egész éltünket,
Tégy tulajdon népeddé bennünket.
Légy segítségül, ki a magasságban
Ülsz drága véreden szerzett országban;
Tégy engedelmes, hű polgárokká,
S nyert kincseidben birtokosokká.
5. Hogy csak a Jézus és az ő szent Atyja
Törvénye légyen és szent akaratja
Cselekedetink zsinórmértéke:
Áldott királyunk királyi széke
Hű szíveinkben légyen felemelve,
És hűségére életünk szentelve;
Tégyen méltóvá a Jézus vére
A boldog lelkek lakóhelyére.

Kiemelt versek: 1-2., 13-15.

1. Di - csérd lel - kem Is - te - ne - det,
Ki úgy sze - re - tett té - ge - det,
Hogy szent Fi - a kínt szen - ve - dett,
É - ret - ted meg - fe - szít - te - tett.

2. Keresztfán bűnödért hala, / Ő szent vérével áldoza,
Halál töriből oldoza, / Pokoltól megszabadíta.
3. Mert az Isten ötet tevő, / Ki bűnt nem tud vala, bűnné,
Hogy mi lennénk óáltala / Az Istennek igazsága.
4. Nem vala néki formája, / Sem szép ékes ábrázatja;
Testét vereségnek adta, / Gyalázattól el nem vonta.
5. Emberek között nem kedves, / Megvettetett és beteges,
Sok kínokkal rettenetes, / Szörnyű fájdalmakkal teljes.
6. Oly lett, mint ki előtt magát, / Ember elrejtí orcáját,
Mert semminek ítéltetett, / Csúfbeszéddel illetetett.
7. Mind azt gondolták: jóllehet / Hogy Istentől megveretett,
De a mi betegséginket, / Ő viselte sérelminket.
8. Midőn megostoroztatott, / Sebeivel meggyógyított,
A mi sok álnokságinkért, / Megrontatott bűneinkért.
9. Mi, mint juhok, elszéledtünk, / A bűn útján eltévedtünk:
Büntetését bűneinknek, / Szenvedte nagy vétkeinknek.

10. Noha ő nem cselekedett / Semminemű hitlenséget,
Álnokság szájában nem volt, / Bűn benne nem találtatott:
11. Mint a bárány, olyanná lett, / Mely mézsárszékre vitetett,
S mint juh ötet nyírók előtt: / Megnémult, szája vesztegett;
12. Érettünk káromoltatott, / És méreggel itattatott,
Szörnyen megostoroztatott, / Ruhája sorsra osztatott.
13. És verejtékezett vérrel, / Koronáztatott tövissel,
Által veretett dárdával, / Így kiált fel nagy felszóval:
14. Én Istenem, én Istenem! / Miért hogy elhagyál engem?
Kezedbe ajánlom lelkem, / Immár letésem életem.
15. A mennyei magas égben / Istennek dicsőség légyen,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk lenne nekünk.

szöveg: *Vexilla regis prodeunt* latin himnusz (V. Fortunatus, 6. sz.) | fordítás: Sík S.
dallam: *Cantus catholici*, 1651

484

2. Kegyetlen lándzsa verte át Gonosz vasával oldalát,
S mely szennyet, vétket eltörölt: Belőle víz és vér ömölt.
3. A szent ígélet, ím, betelt, Mit a hű Dávid énekelt:
„Az Úr, halljátok, nemzetek, Kereszten trónol köztetek.”
4. Szentháromság, dicsérjenek, Üdvösség kútja, mindenek!
Legyen győzelmünk, add meg ezt, A diadalmas szent kereszt!

1. Jé-zus, vi-lág meg-vál-tó-ja,
Üd-vös-sé-gem meg-a-dó-ja,
Meg-fe-szí-tett Is-ten Fi-a,
Bű-nöm-nek fán fűg-gő dí-ja:
Jé-zus, en-gedd hoz-zád tér-nem,
Ve-led hal-nom, ve-led él-nem.

2. Szent kereszteden kereslek, Szomorú szívvel szemléllek,
Mert így gyógyulást reménylek: Moss meg szent véredben,
s élek.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
3. E keresztről, én Reményem, Tekints reám szerelmesen,
Épen téríts hozzád engem, Mondván: „Bűnöd elengedtem.”
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
4. Ne gerjedezz vétkem ellen, Sőt, véreddel kegyelmesen,
Ily mocskos beteget, híven Moss meg, s büntől üres lészen.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.

5. Engem ily nagy szerelmedből, Végy hozzád szent
kegyelmedből,
Vegyek erőt keresztedből, És végbúcsút bűneimtől.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
6. Ajánlom magamat néked: Sebeidben szívemet vedd;
Ő, nyíljál fel, piros forrás, Mert nagy bennem rád a vágyás!
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
7. Ez keserves halálodért, Melyet felvettél éltémért,
Vedd szívemet mindezekért, Megérdemlett jutalmadért.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
8. Nyílj fel, édes szív rózsája, Jó illatú violája,
Hogy lehessen maradása Szívemnek, s benned lakása.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.
9. Engem, bűnöst, kérlek, ne hagyj, Halál rabját kínra ne adj;
Sőt, ha eljő majd halálom: Szent jobboldra engedj állnom.
Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halnom, veled élnem.

„ Miért nevezed Őt „mi Urunknak”? – Azért, mert saját tulajdoná-
vá tett minket azáltal, hogy testiünket-lelkünket a bűntől és az ör-
dög hatalmából megváltotta, mégpedig nem holmi ezüstön vagy
aranyon, hanem az ő drága vérében. (Heidelbergi Káté 34)

1. Ki - rá - lyi zász - lók lo - bog - nak,
Fény - lik tit - ka ke - reszt - fá - nak;
Az é - let ot - tan hal - ni tért,
Hol - tá - val nyer - vén drá - ga bért.

2. Átverve szeggel tagjai,
És kinyújtva szent karjai;
Üdvösségünknek ára lett,
Bűnünkért ő tett eleget.
3. Dávidnak bétölt írása,
Minden népeknek mondása:
Isten, kit felfeszítetek,
Úr lesz e fán felettetek.
4. Légy áldott, oltár s áldozat,
Mellyel Krisztusunk áldozott:
Holton az élet elesett,
S holtával adott életet.
5. Élő kútforrás, Szentháromság!
Téged áldunk, legfőbb Jóság!
Kérünk: a keresztyőzelmét,
Közöljed velünk érdemét!

1. Ha a ke - reszt - re néz sze - mem,
Me - lyen a menny Ki - rá - lya halt,
Leg - drá - gább kin - csem meg - ve - tem,
És büsz - ke - sé - gem tér - det hajt.

2. Ne hagyd, Uram, hogy kívüled
Dicsekvésem másban legyen,
Mi bennem hívság, gyűlölet,
Krisztusért veszni engedem.
3. Vértől seb lábán és kezén,
Tövis hasítja homlokát,
Szeretet kínja s égi fény
Formál tövisből koronát.
4. Hát én elébed mit vigyek?
Egész világ vajon mit ér?
Fogadd el bűnös szívemet,
Életemet kegyelmedért!

1. Ó, em-ber, si-rasd nagy bú-nöd,
Em-ber-ré lett ő é-ret-tünk,
Me-lyért Krisz-tus e föld-re jött,
Köz-ben-já-rónk lett mi-ne-künk
Meny-nye-i di-cső-ség-ből!
Aty-já-nak jó-ked-vé-ből.
Sok be-te-get meg-gyó-gyí-tott,
Hol-ta-kat is fel-tá-masz-tott,
Míg el-jött az az ó-ra,
Hogy ér-tünk fel-ál-doz-ta-tott,

2. Nagy hálát adjunk néki hát, / Mert értünk vállalt kínhalált:
 Élünk úgy, mint kívánja.
 Vívjunk a bűnnel nagy csatát, / Krisztus majd győzedelmet ad,
 Hallgassunk csak szavára!
 Tőle tanulj szeretetet, / Ki értünk halált szenvedett,
 S így adott üdvösséget.
 Ó, ember, nézd, a Golgotán / Bűnödért mily ítélet jár:
 Gyűlölj meg minden vétet!

A teljes passióének megtalálható az Istentiszteleti részben.

» És amikor ezt mondta, egyszerre megszólalt a kakas. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment, és keserves sírásra fakadt. (Lk 22,60b–62)

1. Ó, Is-ten, ki a tö-rő-dött
Sőt a bá-nat-ból ej-tő-dött
Szí-vet meg nem u-tá-lod,
Köny-nye-ket meg-szám-lá-lod,
Ked-vel-jed ér-zé-si-met
És el-mél-ke-dé-si-met,
Me-lyek szí-vem-ben tá-mad-nak
Ha-lá-lán te szent Fi-ad-nak.

2. Mint sír a kertben magában, / Mint küszködik a harccal,
Mely a sötét éjszakában / A földre ejti arccal,
Hol kínjait lelkében / Érezvén és testében
Vércseppel verejtékezik, / Elalél és csüggedezik.
3. De új erőt vesz magának, / Lelkét megbátorítja,
Mint a vitéz, ha harcának / Kezdeté tántorítja.
Az eláruló csókra / Önként megy a kínokra
A fegyverekbe öltözött / Vérengző kísérek között.

4. A bíró, bár elismeri, / Hogy ő vétkét nem látja,
Elereszteni nem meri, / Ostor alá bocsátja.
Látja a nép véresen, / Nincs szíve, mely megessen,
Fakad ily gyilkos lármára: / Feszítsd fel a keresztfára!
5. Függ már a fán kiterjesztett / Kezekkel felszegezve,
A föld testéből eresztett / Vérrel van béfedezve.
Elalélván végtére / A kínok érzésére,
Meghal, Atyjához sóhajtva, / Fejét keresztféjére hajtva.
6. Ó, kínok közt elenyészett / Megváltóm a keresztfán!
Téged az egész természet / Búslakodva sirat s szán.
Reng a föld alkotmánya, / A holtakat kiadja;
A fényes nap is bújába, / Borul sötét éjszakába.
7. Elhal én bennem is a szív / Ez iszonyú látásra,
Bánatba merült lelkem hív / Bűneimért sírásra,
Mert tudom, hogy helyettem, / Ki sokképpen vétettem,
Szenvedéd a vereséget, / Mely így vet éltednek véget.
8. Bízom más részről, mert a hit, / Hogy értem ontottál vért,
Rettegésemben megenyhít, / Tudván, hogy érdemedért
Részeltetem az égben / Ama nagy dicsőségben,
Hol te, ki értem szenvedtél, / Örök méltóságot vettél.

” Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfia, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. (Ézs 53,3–4a)

1. Te, drá-ga Jé - zus, mi tör-tént te - vé - led,
Hogy oly ke - mé - nyen sújt a zord í - té - let?
A ször-nyű vét - ket el mi - vel kö - vet - ted?
Mi volt a tet - ted?

2. Megostoroznak, tövissel csúfolnak,
Arcodba vágnak, gúnyolódva szólnak,
Epét ecettel kínálgatni mernek,
Keresztre vernek.
3. Mondd, ennyi kínna mi az eredetje?
Jaj, vétkeimmal vertelek keresztre!
Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam,
Fejre hoztam.
4. S mily büntetés, mit a világ Reád mért?
A jó nyájőrző szenved a juháért;
A bűnért, melyet szolgák elkövettek,
Az Úr fizet meg.
5. Meghal a jó, ki hűség volt s alázat,
Az él, ki Isten bántására lázadt;
A vétkes ember sértetlen, s bilincsben
Ott áll az Isten.

6. Ó, mérhetetlen szeretet, csodás hit,
Amely a kínok zord útjára rávitt!
Én vigadozva élek és örömben,
Te kínözönben.
7. Ó, nagy Királyom, minden kor Királya,
Hűségedet hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?
8. Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd a fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.

» *Ő bűnhődött, hogy nekünk békecségek legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. (Ézs 53,5b–7)*

1. Pa - ra - di-csom-nak te szép é - lő fá - ja,
Ó, ke-gyes Jé - zus, Is - ten-nek Bá - rá - nya,
Te vagy lel-künk-nek i - gaz Meg-vál - tó - ja,
Sza - ba - dí - tó - ja.

2. Értünk egyedül szörnyű kint szenvedtél,
Megfeszítettén töviset viseltél,
Mi bűneinkért véreddel fizettél, / És megölettél.
3. Csudánkra vannak a te szép gyümölcsid,
Nagy kínjaid közt való szent beszédid,
Kiket keresztfán szóltál, szent mondásid, / Hét szép szavaid.
4. Első szódban így könyörgél Istennek:
*Atyám, bocsásd meg bűnüket ezeknek,
mert nem tudják ők most, mit cselekesznek, / Kegyetlenkednek.*
5. Lőn második szó a szegény tolvajhoz,
Bűnén kesergő s törődő latorhoz,
Mondván: *Velem léssz ma Paradicsomban, / Szent országomban.*
6. Keserves szívű szentséges anyádnak,
Harmadik szódat nyújtád Máriának,
És ugyanakkor szóltál szent Jánosnak, / Mondván azoknak:
7. *Ímhol az anyád, kedves tanítványom,
Ímhol a fiad, asszony, már ajánlom,
Gyámolítódul ezt a Jánost hagyom, / Kegyesen adom.*

8. Ártatlan Bárány, keserűségedben,
Negyed szód ez lőn nagy kísértettedben:
Én Istenem, én Istenem, ügyemben / Miért hagyál el?
9. Jövendölések mind beteljesedvén,
És minden dolgok már elvégeztetvén,
Mondád ötödször: *Szomjúhozom igen, / Szíved epedvén.*
10. Mikoron, Uram, a mérget elvévéd,
Ottan hatodszor mondál ilyen ígét:
Bételjesedett és *elvégeztetett* / Válságnak dolga.
11. Reád érkezvén a szomorú halál,
Hetedszer ily szót s imádságot mondál:
Atyám, kezedbe tészem le lelkemet, / Én életemet.
12. Édes Jézusunk, szenteld meg lelkünket,
Hogy mi is megbocsáthassuk bűnünket
Mindeneknek, kik ellenünk vétettek, / És elestenek.
13. Adjad, hogy mi is értük könyörögjünk,
Téged követvén, szívből esedezzünk,
Hogy sok szentekkel tehozzád mehessünk, / Üdvözlhessünk.
14. A pályafutást mi is elvégezvén,
Lelkünket ajánlhassuk szent kezedben;
Mint megváltottak mondhassuk nagy szépen / Éltünk végében:
15. Hála legyen a mennybéli Istennek,
Ki megváltója a bűnös embernek,
És megszerzője szent békességünknek: / Üdvösségünknek.

1. A Bá-rány hord - ja csen-de - sen
Vál - lal - ja tisz - tán, bűn - te - len

Föl - di - ek min - den vét - két.
Bű - nő - sök bűn - hő - dé - sét.

El - in - dul, hor - doz szen-ve - dést,

Gúnyt, ha - lált, át - kot, meg-ve - tést,

Nem kí - ván köny-nyebb-sé - get.

El - vi - sel, hor - doz bünt és bajt,

Gol - go - ta fá - ján kint és jajt,

És szól: El-tű-röm ér - - - ted!

2. Nincs még ily áldott, hú barát,
Őt adta Isten nekünk.
Ő az, kit Atyja maga szánt
Szent váltságdíjnak értünk.
Ó, csodás égi szeretet!
Az Atyát arra készítetted,
Hogy Fiától megváljon.
S ki előtt ég és föld reszket,
Érettünk sírba fektetted
Győzni poklon, halálon.
3. Míg élek, el nem feledem,
Jézusom, hú szerelmed,
Átadom szívem, életem.
Szent hittel átölellek.
Csak rólad zengjen énekem!
Te bajban vigasz vagy nekem,
És harcban bátorságom.
Szomjamat oltó, hús forrás,
Árvaságban leghívebb társ,
Utam bármerre járom.
4. Ha célhoz érek egykoron,
S vár örök égi részem,
Hadd legyen véred bíborom,
Az fedjen el egészen!
Az legyen fénylő koronám,
Ha égi trónján vár reám
Szent felsége Atyámnak,
Ki veled eljegyzett engem,
Hogy égi ékességemben
Mint jegyessed ott álljak!

1. Ó, Krisztus-fő, te, zú-zott, Te, vé-res szen-ve-dő,
Te, tö-vis-ko-szo-rú-zott, Ki-gú-nyolt drá-ga fő,

Ki szép-ség tük-re vol-tál, É-kes, cso-dás, re-mek,

De most meg-csú-fo-lód-tál: Szent fő, kö-szön-te-lek!

2. Ékességed, te, drága, / Melytől máskor remeg
Világ hatalmassága, / Köpés mocskolta meg.
Milyen halványra váltál! / Szemed fényét, amely
Szebb volt minden sugárnál, / Ki rútította el?
3. Mind, ami kín, ütés ért, / Magam hoztam Reád;
Uram, e szenvedésért / Lelkemben ég a vád.
Feddő szót érdemelve / Itt állok én, szegény,
S kérlek, lelked kegyelme / Sugározzék felém.
4. Itt állok – ó, ne vess meg – / A gyötrelmek helyén;
Amíg ki nem hűl tested, / El nem mozdulok én.
S ha életed kilobban, / Alácsuklik fejed,
Ölemben és karomban / Lesz nyugtató helyed.
5. Ó, légy érette áldott, / Jézus, Egyetlenem,
Hogy szörnyű kínhalálod / Nagy jót akar velem.
Add, hogy hódolva híven / Tőled ne térjek el,
S ha hűlni kezd a szívem, / Benned pihenjek el.
6. Mellőlem el ne távozz, / Ha majd én távozzom,
A kínban, mit halál hoz, / Állj mellém, Jézusom.
Ha lelkem félve reszket, / S rettent a meghalás,
Nagy kínod és kereszted / Legyen vigasztalás.

7. Légy pajzsom és reményem, / Ha kétség látogat,
Véssem szívembe mélyen / Kereszthalálodat.
Rád nézlek, Rád szünetlen, / S ha majd szívem megáll,
Öleljen át a lelkem – / Így halni: jó halál.

szöveg: B. Bastie, †1841 | fordító: Áprily L.
dallam: Halle, 1704

494

1. Ó, Krisztus, lát - tam szen - ve - dé - sed,
S bor - zon - gá - som vé - get nem ért,
Jaj, hogy ha - lál - kín lett a ré - szed
É - ret - tem, ár - va bú - nő - sért.

2. A természet velünk zokogja / Halálodért fájdalmait,
Elbújt a nap, gyászukba rogyva / Siratnak választottaid.
3. Szent áldozat, tedd, meg ne szűnjünk / Kereszten látni tégedet!
Szent véred mossa csak le bűnünk, / Lelkünk előtt az tár eget.
4. Jóságod mély és mély a hála, / Amellyel hozzád fordulunk;
Bűnünkért mentél kínhalálba, / Egyetlen Megváltó Urunk.

1. Ó, ár - tat - lan - ság Bá - rá - nya,
E vi - lág - nak ki vagy á - ra,
Meg - tar - tó - ja, táp - lá - ló - ja,
Ál - dott légy, e - gek Ki - rá - lya!

2. Hogy érdemlettük ezt tőled, / Hogy miértünk ezt felvégyed?
Hogy szent tested vereséget, / Szenvedjen ennyi sérelmet?
3. Bár tiszta ártatlanság vagy, / Káromlónak is mondanak,
Ámde te mégis vesztegelsz, / Ily hamis vádra nem felelsz.
4. Mivelhogy Isten Fiának / Mondod magad, Messiásnak:
Káromlónak elneveznek, / Nem hisznek téged Istennek.
5. Áldott légy ezért, Jézusunk, / Édes megváltó Krisztusunk,
Fő tanítónk és orvosunk, / Megszabadító Királyunk!

1. Fel - né - zek rád, cso - dás ke - reszt,
Hol szen - ve - dett, s meg - halt az Úr,
Ott kár - nak val - lom kin - cse - met,
És büsz - ke - sé - gem por - ba hull.

2. Az ég és föld itt összeér, / A menny kitarja bánatát.
Ó, nézd a megtört szenvedőt, / Rá kintövis fon glóriát!
3. Szívem dicsér, mert üdvömért / A Krisztus meghalt ott a fán.
Sok szégyent, bűnt és szenvedélyt / Otthagytam már a Golgotán.
4. Mit adhatnék kegyelmedért? / A földi kincs itt mit se ér.
E végtelen szeretetért / A teljes életem tiéd!

1. Jé - zus, Is - ten - nek Bá - rá - nya,
Kín - ja - i - dat ég s föld szán - ja.
A nap, a nap sö - tét - té vál - to - zik,
A föld, a föld reng és in - ga - do - zik.

2. Hegyek, halmok süllyedeznek, / A kősziklák repedeznek,
Holtak, holtak sírból feltámadnak, / A szent, a szent városban
jelt adnak.
3. Íme, a templom kárpitja / Kettéhasad, és megnyitja
Helyét, helyét a szentek szentjének, / Isten, Isten szent
közelségének.
4. Mindezekből, ó, mit értsünk? / És szívünkbe, ó, mit vessünk?
Isten, Isten végtelen kegyelmét, / Hozzánk, hozzánk csuda
nagy szerelmét.
5. Fiát a szeretet Atyja / Kereszt kínjaira adja,
Értünk, értünk hogy eleget tégyen, / Urunk, Urunk
s Üdvözítőnk légyen.
6. Köztünk van a Szentek Szentje: / A híveknek ezt jelentse
Az ép, az ép kárpit hasadása, / Földig, földig kettészakadása.
7. Jézus, ki értünk szenvedtél, / Hogy éljünk, halálra mentél:
Néked, néked szívből hálát adunk, / Holtig, holtig híveid
maradunk.

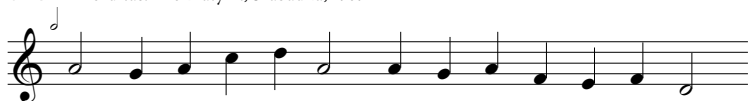

2. Átvállalván bűneinket, / Ádám-hagyta szégyenünket,
Minden gonosz tetteket.
3. Isten küldte bús keresztre, / Áldozatnak őt jegyezte,
Őt, kin nem volt semmi folt.
4. Véré adta vétkeinkért, / Eltékozolt életünkért
Az, ki örök tiszta volt.
5. Ki ne volna néki hálás? / Ki ne zengne néki áldást,
Szívből szóló éneket?
6. Bűnösökért büntelen holt, / Angyalok közt szent Király volt,
S csúful elítéltetett.
7. Vétkesekért kint, keservet, / Vett vállára súlyos terhet,
S népe leköpdöste őt,
8. Gúnyos szókkal őt sebezte, / Feszítette zord keresztre
Két hitvány lator között.
9. Ó, adj hitet, szent Királyunk, / Hogy örökön téged áldjunk,
El ne feledjünk sosem.

Húsvét ideje – Jézus Krisztus feltámadása

Ajánlott zsoltárok: 30, 33, 66, 95, 98, 116, 117, 118, 138, 155, 174–179,
191–196, úrvacsorai énekek: 454–455, 505–508, 517–518.

501 szöveg és dallam: húsvéti ének a 12. századból
fordítás: Árokháty B., Szabadka, 1939

Krisz-tus fel - tá - ma-dott, Kit ha - lál el - ra - ga - dott;
Ha ő fel nem tá-mad, Nincs töb-bé bűn-bo-csá - nat,

Ör-vendezzünk, vi-gad-junk, Krisztus lett a vi - ga-szunk.
De él, e - zért szent ne-vét, Zengjük ő di - csé - re - tét.

Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja!
Hal - le - lu - ja!

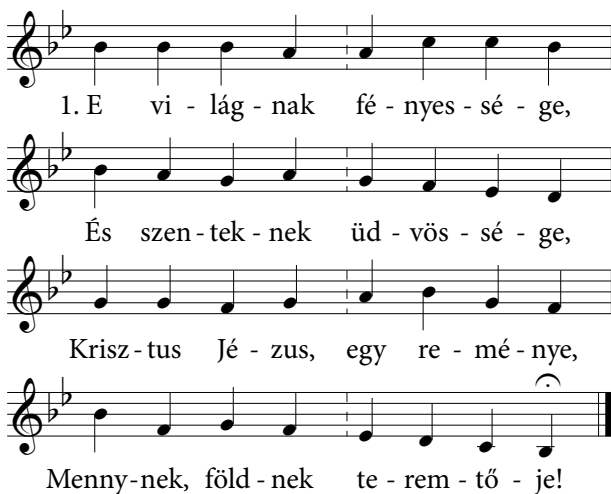
Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja!

Ör-vendezzünk, vi-gad-junk, Krisz-tus lett a vi - ga-szunk.

Hal - le - lu - ja!

1. E vi - lág - nak fé - nyes - sé - ge,
És szen - tek - nek üd - vös - sé - ge,
Krisz - tus Jé - zus, egy re - mé - nye,
Menny - nek, föld - nek te - rem - tő - je!

2. Kegyetlen halált meggyőzéd, / Ördög hatalmát elvévéd,
Pokol torkát bérekesztéd, / Bűnünket rólunk elvévéd.
3. Teáltalad megváltattunk, / Teáltalad szabadultunk,
Teáltalad igazultunk, / Teáltalad megtartattunk.
4. Alázatosan könyörgünk, / Buzgó szívből esedezünk:
Légy minékünk segítségünk, / Mert jól látod, mely sok
bűnünk.
5. Add Szentlelked ajándékát. / Örök életnek jutalmát,
Engeszteld Atyád haragját, / Láthassuk ő szent irgalmát.
6. Te vagy mennyország kapuja, / És üdvösségnek ajtaja,
Bűnösöknek szószólója, / És csak egy közbenjárója.
7. Dicsőség légyen Atyának, / Tenéked, ő szent Fiának,
És a mi Vigasztalónknak, / A teljes Szentháromságnak.

1. Krisz - tus a sír-bolt fog-lya volt,
Ám har-mad-nap fel - tá - ma - dott,

Szen - ved - ve bün - te - té - sünk',
É - le - tet nyer - ve né - künk.

Jer - tek, hát mind ör - vend - jünk,

Az Úr - nak így é - ne - kel - jünk:

Ó, há - la, hal - le - lu - ja!

Hal - le - lu - ja!

2. Senki sem volt, ki a halált / Meghódoltatta volna.
Mert minden ember bűnben járt, / S ránk szakadt bűnünk
zsoldja.
Így lett úrrá a halál, / Előtte senki meg nem áll,
Uralkodik fölöttünk. / Halleluja!

3. Jézus a mi helyünkre állt, / Ember lett Ég Fiából.
A bűnt legyőzve, a halált / Megfosztotta jogától.
Bár még látjuk a halált, / Minékünk az már mit sem árt,
Hisz nincs fullánkja többé. / Halleluja!
4. Ilyen bajvívás nem volt még: / Küzdött halál és élet,
Mígnem a Halál erején / Az Élet győztessé lett.
Az ige valóra vált: / Krisztus halála a halált
Elnyelte, megcsúfolta. / Halleluja!
5. Ímé, a Húsvéti Bárány, / Kit Isten rendelt régen:
Ott fenn, a magas keresztfán / Ég szeretet tüzében.
Ajtónkon vére a jel, / S ha hitünk reá mutat fel,
Az Öldöklő nem bánthat. / Halleluja!
6. Teljes szívünkből vigadjunk / Legszentebb ünnepünkön,
Mert ma erre virradhattunk: / Krisztus a nap egünkön.
Kegyelme mint napsugár / A szívünkben ott ragyog már,
S a bűn éjének vége. / Halleluja!
7. Ó, húsvét édes Kenyere, / Mely új életre táplál!
Régi kovásznak nincs helye / Kegyelem asztalánál!
Krisztus: égi eledel, / A lelkünk' ez üdíti fel,
A hit csak ettől éled! / Halleluja!

» *Halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. (Jel 1,18)*

1. Fel - tá-madt a mi é - le - tünk, Ví - gan mél - tó
E szent na - pon is ál - da - nunk, An - gya - lok - kal

é - ne - kel - nünk, Úr Krisz - tust di - csér - nünk,
őt i - mád - nunk, mint U - run - kat fél - nünk,

Mert őt ma - gasz - tal - ják nap, hold s é - gi

se - re - gek, A meny - nye - i szen - tek.

2. A földben minden gyökörek, / Fáknak bimbói terjednek, mezők
megzöldülnek, / Ég madarai zengenek, / Fákon vígan énekelnek,
szárnyukkal repdesnek; / Minden illatozó füvek gyönyörködtet-
nek, / Dicséretre intnek.
3. Mert feltámadt ő igazán, / Angyala jelenté nyilván koporsónak
jobbján; / Tanítványival vigadván / Megjelent Galileában, Pétert
vigasztalván: / Örvendj, aki voltál gyakran bűnért sírásban, / Alá-
zatosságban.
4. Dicséret a nagy Istennek, / Életet ki nyert népének, a bűnös ember-
nek, / Őt részeltetvén egeknek, / Gyönyörűségében minden lakóhe-
lyeinek; / Lelki javaival népet meglátogatja, / Megtérését várja.

1. Em-lé-kez-zünk e na-pon U-runk-nak ha-lá - lá - ról
És fel - tá - ma - dá - sa - ról, né - ki ad - ván há - lá - kat:
Ir - gal - mazz né - künk!

2. A Krisztus feltámadá nekünk üdvösségünkre,
És feltámadásával nekünk hozott életet: Irgalmazz nekünk!
3. Ezen mi mind örülünk, az Úr Istent dicsérjük,
És adjunk nagy hálákat édes Üdvözítőnknek: Irgalmazz nekünk!
4. Krisztus nekünk adaték, igaz húsvéti bárány,
Ki elmosá vérével e világnak bűneit: Irgalmazz nekünk!
5. Krisztus nagy kínt szenvedett, eltörölte a halált,
Dicső győzedelmével, nekünk üdvösségünkre: Irgalmazz nekünk!
6. Hála legyen tenéked, mi édes Üdvözítőnk,
Hogy minket megmentettél minden ellenséginktől: Irgalmazz nekünk!
7. Adjad te Szentlelkedet, hogy ezeket hihessük
És vallhassuk örökké mindeneknek előtt: Irgalmazz nekünk!
8. Adjad, hogy feltámadjunk mi is minden bűnünkből,
És járassunk előtted új életben örökké: Irgalmazz nekünk!

1. Krisz-tus, ím, fel-tá-ma-da, né-künk ö - rö-met a - da,

Vé-re re-ánk á - ra-da, hasz-na raj-tunk ma-ra-da:

Nyerj ir - gal-mat, köz-ben - já - ró Jé - zus Krisz-tus,

szent A - tyád e - lőtt!

2. Krisztus meghalt bűnünkért, feltámadott éltünkért,
Mi vigasztalásunkért, megigazulásunkért;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!
3. Krisztus kínja érdemünk, szent halála váltságunk,
Vére ártatlanságunk, felkölte vigasságunk;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!
4. Ez az Isten Báránya, váltságunknak aranya,
Halálunknak halála, a kígyónak rontója;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!
5. Az ő feltámadása lőn pokolnak romlása;
Az ő örömondása lelkünknek vidulása;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!
6. Ő megmente bűnünktől, a törvénynek átkától,
Istennek haragjától, az ördögtől, pokoltól;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!
7. Azért mi is bűnünkéből, feltámadjunk vétünkéből,
E világi kínunkból és mi nagy halálunkból;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, szent Atyád előtt!

8. Közbenjáró Krisztusunk, egyetleneg válságunk,
Kérünk, légy mi oltalmunk, hogy végül boldoguljunk;
Nyerj irgalmat, közbenjáró Jézus Krisztus, Szent Atyád előtt!

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: *Cantus catholici*, 1651

507

1. Krisz-tus fel-tá-ma - da i - gaz - sá-gunk - ra,
U - tat szer-ze mennyor-szág - ra,
ö - rök bol - dog - ság - ra.

2. Mind e világ terhét vállára vette,
A hatalmas Atya Istent értünk megkövette.
3. De lám, ezt nem érti a hálátlanság,
Emberekre honnan szállott ennyi nyomorúság.
4. Azért nem fogadják Isten beszédét,
Jóra intő szent Igéjét: Krisztust, üdvösségét.
5. „Krisztus feltámadta” – sokan kiáltjuk,
De a bűnnek undokságát mi meg nem utáljuk.
6. Tudva, bűnben élünk, semmit nem félünk,
Azért a Krisztus halála nem használ minékünk.
7. Támadjunk fel testben azért a bűnből,
Melyért mi kirekesztettünk a nagy dicsőségből.
8. Vegyük nagy jó kedvvel Krisztus jóvoltát,
Atya Isten előtt való kedves áldozatját.
9. Dicsőség mennyégben az Úr Istennek,
Atya, Fiú, Szentléleknek, mindörökké. Ámen.

1. Jé - zus, én bi - zo - dal - mam,
Ben - ned van nyu - go - dal - mam.

És Meg - vál - tóm é - le - tem - ben,
Nem kell sem - mi - től ret - teg - nem,

Ha - lál nagy éj - sza - ká - ja,

Bár ret - tent - sen ful - lánk - ja.

2. Jézus, én Megváltóm él, / Én is látom az életet:
Lészek Üdvözítőmnél, / Immár semmi sem rettenthet:
Ő a Fő, és nem hagyja, / Hogy elveszék egy tagja.
3. Reménység kötelével / Véle már összeköttem,
Erős hitem kezével / Már öbelé helyeztettem;
El nem szakaszt tőle már / Sem élet, sem a halál.
4. Földi porból vett porom / Végre ismét porba tér meg,
De föltámaszt egykoron / Megváltóm, hogy véle éljek.
Végtelen dicsőségben / Nála lések mennyégben.
5. Ami fáj itt és sóhajt, / Az ott léssen dicsőséges;
Földből szépen ott kihajt, / Mi itt ínségekkel teljes.
Erőtlenységemet, / Ott letésem bűnömet.
6. Bátorságban legyetek: / Jézus hordoz mint övéit,
Hát ne keseregjete: / Krisztus újonnan megépít.
Angyalának szavára / Felkeltek nemsokára.

7. Emeld fel hát lelkedet, / Hagyj el minden földi vágyat;
 Bíz rád arra szívedet, / Kiből üdvösséged árad.
 Jézusnál tartsd kincsedet, / Légyen Jézusé szíved!

szöveg, dallam: M. Luther, 1524
 fordítás: Bodrog M.

509

1. Jé - zus Krisz-tus, Üd-vö - zí-tőnk, Ha-lál - tól megmentőnk,

É - let - re tá - madt: Di-csér-jük jó A - tyán-kat!

Jé - zus, ir - gal-mazz ne - künk!

2. Néki semmi bűne nem volt, S vétünkért ő lakolt.

Békénknek ára Ártatlan, szent halála.

Jézus, irgalmazz nekünk!

3. Élet, halál Ura ő már, Menedék, sziklavár.

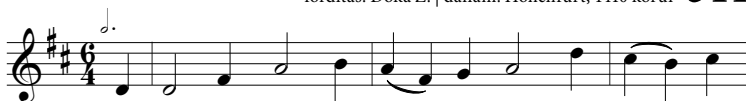
Száll örömének: Miénk az örök élet!

Jézus, irgalmazz nekünk!

1. Di - cső - ség né - ked, Is - te - nünk,
Fi - ad - dal e - gyütt di - csé - rünk.
E - le - get ő tett mi - ér - tünk.
Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja,
hal - le - lu - ja!

2. Harmadnap, húsvét hajnalán / A kő még sírján sötétlett,
De ő mint élő kilépett. / Halleluja, halleluja, halleluja!
3. Az angyal szólt: Ne féljete! / Szívetek Jézushoz vágyik.
Üres a sírja, nincs már itt! / Halleluja, halleluja, halleluja!
4. Bízatok! Él! Feltámadott! / Leküzdött minden ínséget.
Halálon győzött az élet. / Halleluja, halleluja, halleluja!
5. Mi téged kérünk, Krisztusunk, / Élő és győztes Vezérünk:
Add meg, mi üdvös minékünk! / Halleluja, halleluja, halleluja!
6. Hogy bűnt levette áldhassunk, / S örökké zengjen az ének:
Dicsőség Jézus nevének! / Halleluja, halleluja, halleluja!

1. Mind jöj - je - tek, ör - vend - je - tek, Nagy ví - gan

é - ne - kel - je - tek! Ím, kész már üd - vös - sé - ge - tek!

Refr. Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu -

ja, hal - le - lu - ja, Di - csé - rünk, Is - ten szent Fi - a!

2. Meghalt, de már feltámadott. / Legyőzött bűnt és bánatot.

Jer, néki hálát mondjatok!

Refr. Halleluja... Dicsérünk, Isten szent Fia!

3. Megvívta már a nagy csatát, / Ki értünk adta önmagát,

Szétzúzta poklok ajtaját.

Refr. Halleluja... Dicsérünk, Isten szent Fia!

4. Isten Fiának zengjete / Ujjongó hálaéneket,

Ki így nagy jót tett véletek!

Refr. Halleluja... Dicsérünk, Isten szent Fia!

5. Csak téged áldjon énekünk, / Szentháromság egy Istenünk,

A földön s mennyben légy velünk!

Refr. Halleluja... Dicsérünk, Isten szent Fia!

1. Ma ör-ven-dez-ze - tek, hisz nincs o-kunk a
A Meg-fe-szít-te - tett itt van kö-zöt-tünk

bú - - - ra! Refr. Ha Krisz-tus nincs ve -
új - - - ra!

lünk, hi - á - ba könny és bá - nat,

úgy mit sem ér hi - tünk. De Krisz-tu-sunk fel -

tá - madt, fel - tá - madt, fel - tá - madt, fel -

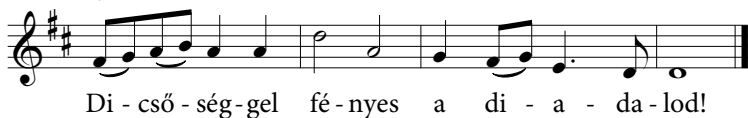
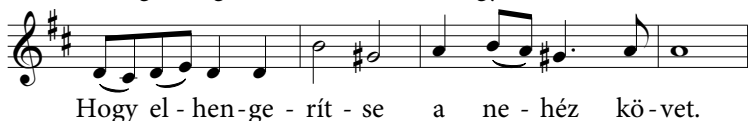
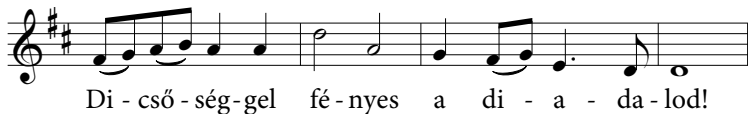

tá - - - - - madt!

2. Ádáz ellenfelünk sokkal erősebb nálunk.
Mi csak veszíthetünk, ha csak magunk csatázunk.
Refr. Ha Krisztus nincs velünk...
3. Vágyom szívem szerint a mennyben otthon lenni,
Ám a halál révén félelmetes átkelni.
Refr. Ha Krisztus nincs velünk...
4. Az örvény nem nyel el, mert Jézus átment rajta.
Ó, jöjj, Immánuel, vígy át a túlsó partra!
Refr. Ha Krisztus nincs velünk...

1. Fel-vir-radt ál - dott szép na-punk,
Ma tel - jes szív - vel vi - ga-dunk,
Ma győz a Krisz - tus, és ha int,
Rab lesz sok el - len - sé - ge mind.
Hal - le - lu - ja!

2. Az ősi kígyót, bűnt, halált, / Kínt, poklot, szenvedés jaját
Legyőzte Jézus, Mesterünk, / Ki most feltámadott nekünk.
Halleluja!
3. Az élet győz, a mord halál / A prédát visszaadta már,
Nagy úrságának vége lett, / Krisztus hozott új életet.
Halleluja!
4. A nap s a föld s minden, mi él, / Ma bút örömmel felcserél,
Mert a világnak zsarnoka / Nem kelhet többé fel soha.
Halleluja!
5. Mi is éljünk vigadva hát, / Daloljunk szép halleluját,
Hadd zengje Krisztust énekünk, / Ki sírből feltámadt nekünk!
Halleluja!

2. Lásd, ott az Jézus, az Üdvözítő!
Ne kételkedj többé: ő jelent meg, ő!
Ujjongj, Isten népe, hirdesd szüntelen,
Jézusé a végső, döntő győzelem!
Győzelmet vettél...
3. Mért félne szívem? Él az én Uram,
Békesség Királya, benne nyugta van,
Ő a diadalmam, pajzsom, életem,
Szívemben már nincsen semmi félelem.
Győzelmet vettél...

1. Krisz-tus, vi - rá - gunk, Szép ter-mő á - gunk!

Fel - tá-madt Krisz - tus, vi - gad-junk,

Bű-nünk-ből már fel - tá - mad-junk!

2. Ki feküdt sírban, / Felkelt nagy vígan.

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

3. Feltámadt fényünk, / Krisztus, reményünk.

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

4. A pokol elhűlt, / Halál elrémult.

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

5. Él az Úr nyilván, / A bűnt lebírván.

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

6. Jézusnak éljünk, / Semmit ne féljünk!

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

7. Boldogság véled / Földön az élet!

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

8. Ha véled járunk, / Jó halált várunk.

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

9. Az Úr minékünk / Nagy reménységünk,

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

10. Dicsőség legyen / Istennek égben!

Feltámadt Krisztus, vigadjunk, / Bűnünk-ből már feltámadjunk!

1. Ör - ven - dez - ze - tek, e - gek,
Ti is, föl - di se - re - gek!
Mind - nyá - jan ö - rül - je - tek,
Ví - gan é - ne - kel - je - tek,
Mert U - runk fel - tá - ma - dott,
Né - künk é - le - tet a - dott.

2. Jézus él, mi is élünk, / A haláltól nem félünk,
Mert ő diadalmat vett, / Bűnünkért eleget tett
Isteni erejével, / Hathatós érdemével.
3. Nékünk megigazolást / És a bűnből gyógyulást,
Istennel békességet / És boldog reménységet
Nyert feltámadásával, / Örök igazságával.
4. Előtted arcra esünk, / S kérünk, édes kezesünk:
Részeltess halálodnak / És feltámadásodnak
Drága érdemeiben, / Édes gyümölcseiben.

5. Cselekedd Szentlelkeddel, / Végtelen érdemeddel,
 Hogy új életet éljünk, / Végre porból felkeljünk
 Örök, nagy boldogságra / És halhatatlanságra.

szöveg: Kádár F.
 dallam: Berkesi S.

517

1. U-ram, kö-zel vol-tam hoz-zád, még-is el-sza-kad-tam.

Meg-val-lat-ták hű-sé-ge-met, ne-ved meg-ta-gad-tam.

Ha-lá-lod-nak har-mad-nap-ján vá-dol-nak a fé-nyek,

Ha-lá-lod-nak har-mad-nap-ján sír-va haj-tok tér-det.

2. Uram, kerestelek téged, céltalan futottam:
 Csak magamig, másokig, majd sírodig jutottam.
 Halálodnak harmadnapján megszűnik az átok,
 Halálodnak harmadnapján szívem megtalálod.
3. Uram, taníts hinni benned, várni új csodára,
 Tedd életem hűségessé, legyen szavam hála!
 Halálodnak harmadnapján zendülnek a fények,
 Halálodnak harmadnapján én is áldlak téged!

1. Jé - zus meg - halt bú - ne - in - kért,
Mi meg - i - ga - zu - lá - sun - kért

Har - mad - nap fel - tá - ma - dott,
Min - den -ről szá - mot a - dott.

Meny - nye - i szent Aty - já - nak,

És ő i - gaz - sa - ga - nak

A vált - sa - got meg - fi - zet - te,

A bú - nő - sök - nek he - lyet - te.

2. Életét maga letette / Önként és jó kedvéből,
Azt maga ismét felvette / Isteni erejéből.
Ó, csudáknak csudája! / Íme, az Isten Fia
Értem életet áldozott, / Élővé holtból változott.
3. A meghalt Jézus vére szólt / Nékünk oly drága dolgot,
Mert e vér Isten vére volt, / Bűnt, halált ezzel oldott.
Vér, melynek nincsen mása, / Ó, Betlehem forrása!
Ó, Jézus egy áldozatja, / Isten gyönyörű illatja!

4. Hogy ez kedves volt Istennek, / Azt azzal megmutatta,
Hogy szent testét ő Szentjének / Sírban soká nem hagyta.
És a halál kötelét, / A koporsónak törét
Harmadnap széjjeloldozta, / Fiát fogságból kihozta.
5. Jézus, én megholt életem, / Jézus, feltámadásom,
Benned büntől mentté lettem, / Benned igazulásom.
Ó, adj hát segítséget, / Lelki elevenséget
Az első feltámadásra: / Az új életben járásra.
6. Istenséged megmutatád / Életedben, holtodban;
Hatalmasan bizonyítád / Sírból kiszállásodban.
Ez isteni erővel / Jövel, ó, Jézus, jövel!
Adj új életet s meghalást, / S majd második feltámadást!

» *A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen képessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen. (Zsid 13,20–21)*

519 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (35. zsoltár)

1. Jé - zus, ki a sír - ban va - lál,
 Ál - ta - lad meg - halt a ha - lál,
 Az é - let pe - dig fel - tá - ma - dott,
 Mert szent tes - ted meg nem rot - ha - dott.
 Él a Jé - zus, a mi fe - jünk,
 Ke - resz - tyé - nek, é - ne - kel - jünk,
 Ül - vén hús - vét ün - ne - pe - ket,
 Új győ - ze - del - mi é - ne - ket.

2. Hol van, koporsó, hatalmad?
Elveszett nyert diadalmad.
Hová lett, ó, halál, a fullánk,
Melyet fensz már régóta reánk?
Már nem rettegünk miatta,
Mert Jézus meghódoltatta
Ama félelmek királyát,
Megnyitván sírjának száját.
3. Nincs már szívem félelmére
Nézni sírom fenekére,
Mert látom Jézus példájából,
Mi lehet a holtak porából.
Szűnjetek meg, kétségeim,
Változzatok, félelmeim,
Reménységgé, örömökké,
Mert nem alszom el örökké.
4. Sőt, hiszem, hogy e tört cserép
Edény leend még egyszer ép,
És tetemim megépíttetnek,
Bár veséim megemésztetnek.
Gyalázat elvettetésem,
De pompás lesz kikelésem,
Új eget látván ezekkel
Az újra megnyílt szemekkel.
5. Jézus, segíts engem ebben,
Hogy éltem folyjék szentebben,
És hogy ne menjek ítéletre,
Támassz fel engem új életre.
A te Lelkednek ereje
Az új életnek kútfeje;
Hogy hadd legyek élő személy,
Lelked által én bennem élj!

520 szöveg: Batthyány-graduál, 17. sz. eleje
dallam: Debrecen, 1774

E hús-vét ün - ne - pé - ben, E hús - vét
Ki ér-tünk meg-holt Fi - át, Ki ér - tünk
ün - ne - pé - ben Di - csér-jük Is - tent szív - vel,
meg-holt Fi - át Fel - tá-masz-tot - ta test - ben.
En - nek ö - rül föld, Ten - ger és a menny víg ked - vé - ben;
Min - den é - lő ál - la - tok sok rend - ben,
Mik ég - ben, föl - dőn van - nak sok rész - ben,
Fák, fü - vek és min - den vi - rá - gok
Ú - jul - nak ö - röm - ben.

521 szöveg: Budai É., Debrecen, 1806
az előző dallamra

E húsvét ünnepében, / E húsvét ünnepében / Örvendjünk, keresztyé-
nek! / Szívünk teljességében, / Szívünk teljességében / Illik szánkba
víg ének. / A feltámadott / Jézus nekünk zálogot adott, / Hogy bár a
föld gyomrába tétetünk, / Megújul valójába' életünk; / E hittel mi-
dőn ünnepelünk, / Te légy, Jézus, velünk!

Mennybemenetel – Jézus Krisztus megdicsőülése

Ajánlott zsoltárok: 2, 24, 47, 97, 99, 110, 162, 175.

szöveg: Várad, 1566
dallam: középkori kanció népi változata

531

1. A Krisz-tus menny-be fel - mé - ne,

Hogy né-künk he - lyet szer - ze - ne,

Aty - já - val meg - bé - kél - tet - ne,

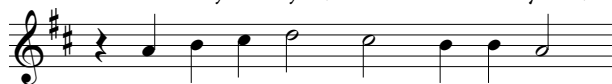

É - let - re bé - vin - ne.

2. Ó, mi kegyelmes Mesterünk, / Emlékezzél meg mirőlünk,
Ki meghaltál volt érettünk, / Légy jelen mivelünk!
3. Te látod mennyből éltünket / És nagy keserűséginket;
Vigasztald meg mi lelkünket, / Hogy higgyünk tégedet.
4. Mert megfogadtad minekünk, / Hogy léssz örökké mivelünk;
Adjad Szentlelked minekünk, / Hogy benned hiessünk.
5. És oltalmaz meg mindentől, / Szent Atyádnak haragjától,
Ördögtől és kárhozattól, / Minden dühösségtől.
6. Tekints nagy gyarlóságinkra, / E világ csalárdságára;
Vigyél be a boldogságba, / Te szent országodba.
7. Mindnyájan, ti, keresztyének, / Az Úr Krisztust dicsérjétek,
Őnéki halát adjatok, / Felmagasztaljátok.
8. Dicséret légyen Atyának / És ő Fiának, Krisztusnak,
És a mi Vigasztalónknak, / A Szentháromságnak.

1. Ó, győ - zel - mes nagy Ki - rá - lyunk,
Is - ten jobb - ján, fönt a mennyben,

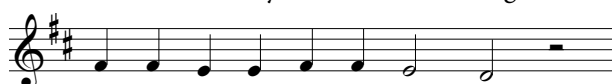
Ki ál - tal nyer - tük vált - sá - gunk,
Az é - gi lel - kek kö - ré - ben

Mily di - cső - ség - be men - tél!
Ki - rá - lyi szék - be ül - tél.

Üdv - ben, fény - ben, fen - sé - ge - sen,

győ - zel - me - sen u - ral - ko - dol.

Ég és föld csak né - ked hó - dol.

2. A Kérubok nagy serege, / Szeráfok ékes éneke,
Tenéked zeng, Királyunk!
Megszerezted, ó, Mesterünk, / Az örök üdvöt minekünk,
Melyért mi áldva áldunk.
Zengjen, csengjen a dicséret és tisztelet, hálaének
Dicsőséges szent nevednek!

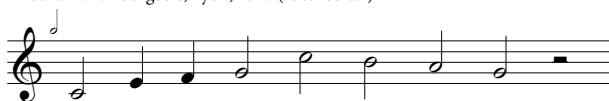
3. Jöjj, Jézusunk, szent trónodról, / Hol győztesen uralkodol;
 Jöjj, mint egykor ígérted!
 Hozzánk oly irgalmas voltál, / Hogy véreden megváltottál:
 Vidd győzelemre műved!
 Addig mindig imádkozva és vigyázva várunk téged,
 Hogy majd együtt legyünk véled!

szöveg: *Iesu nostra redemptio* latin himnusz | fordítás: *Öreg graduál*, 1636
 dallam: Kolozsvár, 1744 (Örvendezzen már e világ)

533

1. Jé - zus Krisz-tus, mi ki - rá-lyunk,
 Te - rem-tőnk és i - gaz - sá-gunk,
 Meg - vál-tónk és vi - dám - sá-gunk,
 Ki test-ben la - ko - zál ná-lunk:

2. Honnan érdemlettük tőled, / Hogy bűneinket elvedged,
 A szörnyű halált is szenvedd, / E világot kedvedbe vedd?
 3. Pokolra értünk leszálltál, / Fogságból kiszabadítál,
 A halálból feltámadtál, / Mennyben nekünk helyt foglaltál.
 4. Kérünk azért, édes Urunk, / Légy szószólónk és gyámolunk,
 És mikor innen távozunk, / Adjad szent színedet látnunk.
 5. Dicsőség legyen tenéked, / Atyádnak együtt tevéled!
 Áldassék a te Szentleked, / Kit nálunk hagytál helyetted!

1. Úr Jé-zus, a - ki fel - ség - gel
És ot - tan vet - tél ha - tal - mat,

És di - cső-ség - gel men-tél ég - be,
Nagy bi - ro - dal - mat, tel - jes-ség - be:

Lel - künk áld - ja Is - ten - sé - ged,

És hí - ven té - ged ma-gasz-ta - lunk,

Bár - ha nem lá-tunk sze - münk - kel,

De hi - tünk - kel meg-ta-pasz-ta - lunk.

2. Te is e dicsőségedből, / Szent székedből fordítsd le szemed, / Erőtlen teremtésidre, / Híveidre önts ki érdemed. / Mennyben létednek hasznában, / Javaiban részesekké tégy; / Szent Atyád előtt éretünk, / Kik vétettünk, esedezőnk légy.
3. Mivel te utat nyitottál, / És tanítottál mennybe menni, / Adjad, hogy téged kövessünk, / És siessünk nyomodba' lenni. / Segítsd igyekeztünket, / Vond szívünket te magad után, / Hogy a te akaratodnak / S nyomdokodnak járassunk útján.

4. Majd ha megfutjuk pályánkat, / Várt pálmánkat a kezünkbe add,
/ Lelkünket, ó, szerelmesünk, / Hű kezesünk, magadhoz fogadd! /
Testünket is emeld végre / Dicsőségre isteni karral, / Hol tégedet
szemlélhessünk, / Dicsérhessünk az égi karral.

szöveg: B. Gesius, 1601 | fordítás: Ugrai Kovács A., Hamar I.
dallam: M. Franck, 1627/28

535

1. Meg-vál-tónk föld - ről menny - be ment,

Hal - le - lu - ja!

He - lyet ké - szít ne - künk ott fent.

Hal - le - lu - ja!

2. Bűneink terhét vállalta, Halleluja,
Életét érettünk adta. Halleluja!
3. Halál, bűn és pokol felett, Halleluja,
Harmadnap győzelmet szerzett. Halleluja!
4. Visszajön egykor fényesen, Halleluja,
Meglátja minden földi szem. Halleluja!
5. Dicsőség mennyben Istennek, Halleluja,
Atya, Fiú, Szentléleknek! Halleluja!

1. Szent e - gek, min - den bol - do - gok haj - lé - ki,
A nagy ki - rály jön, nyíl - ja - tok meg né - ki!
Nagy osz - lo - pi a le - ve - gő - ég - nek,
En - ged - je - tek u - tat e fel - ség - nek!
A - ki kez - det - ben ti - te - ket te - rem - tett,
A - ki azt mon - dá: lé - gyen ég és föld, s lett;
A - ki I - gé - je a nagy Is - ten - nek,
A - ki ál - tal let - te - nek min - de - nek,

2. Ő a békeesség örök tanácsában, / Mint aki legfőbb a váltság titkában,
/ Emberré lett a teljes időben, / A bűn terhét szenvedte testében. /
Meghalt, áldozván halálos kínjával, / De fel is támadt maga hatal-
mával; / Ím, győzedelmes bajnok módjára / Felmegy, és ül szent
Atyja jobbára.
3. Mennybe menése az Emberfiának / Záloga lelkünk mennyei jus-
sának, / Melyet szerzett mint kezes vérével, / És közöl minden igaz
hívével. / Ő emberré, mi atyánkfiává lett, / Atyjának minket örö-
kösivé tett; / Maga előttünk mennybe felmene, / Nékünk is helyet
hogyan készítene.
4. Ó, kegyes Jézus, üdvösségünk ára, / Vállalt kezes, ki szent Atyád
jobbára / Magasztaltattál, te, ki örök, nagy, / Atyáddal egy és örök
Isten vagy: / Arra szereztél utat érdemeddel, / Isten Atyánktól nyert
örökségeddel, / Hogy dicsőséged lakóhelyébe / Méggy könyörülő fő-
pap képébe.
5. Áldunk s imádunk mindörökké téged, / És dicsőítjük örök Istensé-
ged; / Jó vagy, Uram, te, igen irgalmas, / Pap és király vagy, kegyes,
hatalmas. / A te érdemed a mi nyereségünk, / Mennybe menésed
élő reménységünk, / Hogy minket is mint örökségedben / Részel-
tetsz megnyert dicsőségében.
6. Adjad, Úr Jézus, hogy még e világban / Sátorozván is, ama menny-
országban / Részt vehessünk, s mint tulajdonunkkal / Szentül éljünk
mennyei jussunkkal, / És hogy e földet jó cselekedettel, / Hálaadás-
sal, buzgó tisztelettel / Mint lakostársai a szenteknek / Pitvarivá
tégyük az egeknek.

Pünkösöd – A Szentlélek eljövetele

Ajánlott zsoltárok: 19, 67, 89, 108, 150, 166, 197.

541 szöveg: *Veni Sancte Spiritus* antifónából M. Luther, 1524 | fordítás: Várad, 1648
dallam: Kolozsvár, 1744

1. Jö - vel, Szent-lé - lek Úr Is - ten,
Meny - nye - i szent a - ján-dék-kal,
Töltsd be szí - ve - in - ket é - pen
Szív - bé - li szent buz-gó - ság - gal,
Mely - nek szent-sé - ges e - re - je
Nyel - ve - ket e - gye-ző hit - re
Egy - be-gyűj-te sok né - pe - ket,
Kik mondván, így é - ne-ke - je - nek;
Hal - le - lu - ja! Hal-le - lu - ja!

2. Te, szentségnek új világa, / Igédnek vezérj útjára, / Taníts téged megismernünk, / Istent Atyánknak neveznünk. / Őrizz hamis tudománytól, / Hogy mi ne tanuljunk mástól, / És ne legyen több más senki, / Hanem Krisztus, kiben kell bízni! / Halleluja! Halleluja!
3. Ó, mi édes Vigasztalónk, / Légy kegyes megoltalmazónk, / Hogy maradjunk utaidban, / Ne csüggedjünk háborúnkban. / Erőddel elménket készítsd, / Gyenge hitünket erősítsd, / Hogy halál és élet által / Hozzád siessünk hamarsággal! / Halleluja! Halleluja!

szöveg: Szegedi Kis I., Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1774

542

1. Jö - vel, Szent - lé - lek Is - ten,
Tarts meg min - ket I - géd - ben,
Ne le - gyünk sö - tét - ség - ben:
Ma - rad - junk i - gaz hit - ben.

2. Szenteld meg mi szívünket, / Világosítsd elménket,
Hogy érthessük Igédet, / Mi édes Mesterünket.
3. Adj isteni félelmet / És tiszta, új értelmet;
Igédde taníts minket, / Gerjeszd fel mi szívünket.
4. Vigasztald meg elménket; / Mindenben segíts minket;
Öregbítsd hitünket, / Távoztassad bűnünket.
5. Hogy téged az Atyával / És az ő szent Fiával
Dicsérhessünk mindnyájan / A fényes mennyországban.

1. Jö - vel, te - rem - tő Szent - lé - lek,
 És hí - ve - id - del légy vé - lek,
 Szent a - ján - dé - kid - dal szí - vek
 Ú - jul - jon és tel - je - sed - jék.

2. Hathatós Vigasztalónak / És Isten ajándékának,
 Avagy hét ajándékúnak, / Isten jobb keze ujjának,
3. Mondatol élő kútfőnek, / Tűznek és lelki kenetnek,
 Atyának ígéretinek / És az igaz szeretetnek.
4. Gerjessz világot elménkben, / Önts szeretetet szívünkben,
 Erősíts minket hitünkben / És nagy erőtlenségünkben.
5. Adj nekünk teljes örömet, / Üdvösséghezó kegyelmet;
 Köztünk minden gyűlölséget / Ronts el, és adj egyességet.
6. Távoztasd ellenséginket, / És add meg békességünket;
 Mindenkor vezérelj minket, / Utálhassuk bűneinket.
7. Adjad ismernünk az Atyát, / És az ő egyszülött Fiát,
 És hinnünk, hogy mindkettőtől / Szentül származol,
 vég nélkül.
8. Dicsőség az egy Istennek, / Atya, Fiú, Szentléleknek;
 Kedves ajándéka ennek / Lakjék szívében mindennek.

1. Jövel, Szentlélek Úr Isten, / Ki Atyával vagy egy Isten,
Tégy mivelünk kegyelmesen / A Krisztusnak érdeméért!
2. Bűnösök vagyunk előtted, / Mert nem fogadtuk intésed,
De töröld el bűneinket / A Krisztusnak érdeméért.
3. Áldd meg, Szentlélek, szívünket, / Szenteld meg a mi
lelkünket,
Újítsd meg természetünket / A Krisztusnak érdeméért.
4. Te vagy szívünknek világa, / Minket tart bűnnek fogsága,
Ne legyünk ördög országa / A Krisztusnak érdeméért.
5. Viseld a mi gondunkat, / Neked adtuk mi magunkat,
Vezéreljed útjainkat / A Krisztusnak érdeméért.
6. Sötétségünk fényessége, / Szívünknek vagy nyájassága,
Lelkünknek légy boldogsága / A Krisztusnak érdeméért.
7. Szentlélek, kérünk tégedet, / Oltalmazd a te igédet,
Ismerhessünk meg tégedet / A Krisztusnak érdeméért.
8. Dicsőség Atya Istennek, / Mi Urunk, Jézus Krisztusnak,
Vigasztaló Szentléleknek, / Szentháromság egy Istennek.

» *A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. (Jn 14,26)*

1. Jö - vel, Szent - lé - lek Úr Is - ten,
 Lel - künk - nek vi - gas - szá - ga,
 Szi - vünk - nek bá - tor - szá - ga,
 Ad - jad min - den hí - ve - id - nek
 Te szent a - ján - dé - ko - dat;
 Jö - vel, vi - gasz - ta - ló
 Szent - lé - lek Is - ten!

2. Jövel, elhagyatottaknak / Nemes vigasztalója,
 Árváknak édes Atyja!
 Töltsd bé siralmas szívünket / Mennyei nagy örömmel.
 Jövel, mi lelkünknek édes vendége!

3. Távoztasd el mi lelkünknek / Hitetlen sötétségét;
Világosíts meg minket,
Hogy az Istennek ígését / Hallhassuk és érthessük!
Jövel, és taníts meg az igaz hitre.
4. Jövel, gerjeszd fel szívünkben / Szent szerelmednek tüzet,
Rontsd el a gyűlölséget,
Hogy mi egységben lehessünk / Isteni szerelmedben:
Jövel, mi lelkünknek nagy vigassága!
5. Te vagy bizony örök Isten, / Ki Atyától s Fiútól
Mindörökké származol.
Te vagy mi Urunk Krisztusnak / Áldott, szent ígérete:
Te vagy mi lelkünknek megszentelője.
6. Te vagy, ki a prófétáknak / Általa régen szóltál,
Krisztust nekünk ígéréd;
Te a szent apostoloknak / Szívüket bátorítád;
Te vagy erőssége minden szenteknek.
7. Te vagy a nagy Úr Istennek / Mennyei ajándéka,
Igazságnak mestere.
Taníts minket a Krisztusnak / Igaz ismeretire!
Te vagy mi lelkünknek bölcs tanítója.
8. Világosítsd meg elménket, / Hogy hihessük: a Krisztus
Egyetlen üdvösségünk,
És az áldott Atya Isten / Kegyes atyánk minékünk;
Téged ismerhessünk Vigasztalónknak.
9. Adjad szent ajándékodat, / Bátorítsd lelkünket,
Hogy vallhassuk a Krisztust!
Adjad, hogy mi legyőzhessük / Az ördög csalárdságát!
Te vagy mi biztatónk, minden oltalmunk.
10. Biztasd félelmes szívünket, / Hogy kétségbe ne essünk
Halálunknak idején,
De nagy bátorsággal, vígan / E világból távozzunk!
Jövel, vigasztaló Szentlélek Isten!

1. Adj, Úr Is-ten, né - künk Szent-lel - ket,
 Szent i - géd - ben é - píts meg min-ke-t,
 Ad-jad meg-is-mer-nünk ter - mé - sze-tün-ke-t,
 Tekintsd meg szük-sé - gün-ke-t, kö-nyör-gé - sün-ke-t:
 Adj i - gaz hi - tet.

2. Te vagy, Atyánk, örök Úr Isten,
 Kiben semmi kétségünk nincs;
 Neveljed hitünket te szent igédben,
 Szent Fiadnak, Krisztusnak ismeretében,
 Üdvösségünkben.
3. Te vagy, Krisztus, mi Üdvözítőnk,
 Szent Atyádnál békességszerzőnk;
 Mi életünk vagy te, lakozzál bennünk,
 Hogy minden mi dolgunkban téged dicsérjünk
 És dicsőítsünk.
4. Ó, Szentlélek, kérünk tégedet: Bátorítsd a mi szívünket;
 Vigasztalj meg minket s igazgass minket,
 Hogy hallván, megérthessük te szent igédet,
 Üdvösségünket.

1. Szent - lé - lek, ö - röm Lel - ke, te vi - ga - szul jöt - tél,
Hogy a bút úgy űzd szer - te, mint fel - le - get a szél.

Meg - vi - gasz - tal sza - vad, Le - tör - li köny - nye - in - ket,

Új ö - röm - re hív min - ket, új re - mén - y - sé - get ad.

2. Hős erő tőled árad megállni győztesen.
Ős ellenségünk támad és kísért szüntelen.
Védd Krisztus harcosát, / És add, hogy bátran
küzdve,
Rabszolgaságra, bűnre ne adja meg magát!
3. Az egész kerek földet te tartod kezeden.
Te formálsz át kőszívet, hogy hússzívvé legyen.
Add, hogy a szeretet / És béke összekössön,
S mind e világon győzzön a gyűlölet felett.
4. Jöjj, tölts be szívet-házat hit tiszta fényével!
Teveled áldás árad, új élet sarjad fel.
Jöjj, áldott Szentlélek! / Jöjj, Atya, Fiú Lelke,
Hogy szüntelenül zengje erődöt új ének!

1. Jer, kér-jük Is - ten ál - dott Szent-lel - két,

Leg - fő - kép - pen az i - gaz hi - tért,

Hogy ha jön a vég - ó - ra, mel-lénk áll - jon,

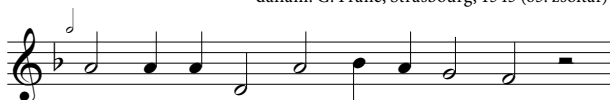

Ha - za - té - rés - re ké - szen ta - lál - jon,

Kö - nyö - rül - jön.

2. Jer, Világosság, ragyogj fel nekünk,
Hogy csak Krisztus legyen mesterünk,
El ne hagyjuk őt, mi hű Megváltónkat,
Aki népének örökséget ad. Könyörüljél.
3. Ó, Szeretet, áraszd ránk meledet,
Hadd kóstoljuk édességedet;
Tiszta szívből mindenkit hadd szeressünk,
Egyességben és békében éljünk. Könyörüljél.
4. Ínségeinkben fő Vigasztalónk,
Halál ellen megbátorítónk,
Össze ne hagyj esni, ha ellenségünk
Reánk jó s romlást készít már nekünk. Könyörüljél.

1. Szent-lé-lek, végy kö - rül ben-nün-ket,
Ké - szíts ne-ved i - má-dá-sá - ra,

Szen - told meg szí - vün - ket,
Ma - gasz - ta - lá - szá - ra,

Hogy té - ged szív-ből i - mád-has-sunk,

Há - lá - kat ad - has-sunk:

Hisz-szük, a mi szánknak szó-zat - ja

E - ge - id meg - hat - ja.

2. Szentlélek, imádunk mi téged, / Valljuk istenséged.
Hisszük, hogy az új ember szíve / Saját kezéd műve.
Te vagy a hitnek mind szerzője, / Mind elvégezője,
Te gyújtasz szívünkben világot, / Forró buzgóságot.
3. Szakaszd el hát most is szívünket, / Minden érzésünket
A sok hiábavalóságtól, / E csalárd világtól,
Hogy az igének hallgatói, / Légyünk megtartói;
Mely szívünkben gyökeret verjen, / Gyümölcsöt teremjen.

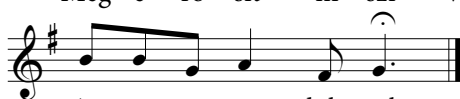
1. A pün-kösd-nek je - les nap-ján

Szent-lé - lek Is - ten kül - de - ték,

Meg - e - rő - sít - ni szí - vü - ket

Az a - pos - to - lok - nak.

2. Melyet Krisztus ígért vala / Akkor a tanítványoknak,
Mikor méne mennyországba / Mindenek láttára.
3. Tüzes nyelveknek szólása, / Úgy, mint szeleknek zúgása
Leszálla az ő fejükre / Nagy hirtelenséggel.
4. Megtelvén ők Szentlélekkel, / Kezdének szólani nyelveken,
Mint ónékik a Szentlélek / Ad vala szólani.
5. Örüljünk azért őneki, / Mondván szép ékes éneket,
Felmagasztalván ő nevét / Örökkön örökké.
6. Dicsértessél Atya Isten, / És megváltó Fiú Isten,
Szentlélekkel egyetemben, / Mindörökké. Ámen.

1. Ó, ál - dott Szent - lé - lek,
Le - száll - ván a föld - re
ki az ég di - cső - sé - gé - vel,
zú - gó szél és tűz je - lé - vel
A ta - nít - vá - nyok gyű - lé - sé - be,
Úgy mun - kál - kod - tál, hogy lel - kük - be'
Csu - da e - rők - kel töl - tet - tek be.

2. Hatalmas erőddel őket egy szempillantásba' / Megvilágosítád, s hoztad olyan változásba, / Hogy aznap, melyen előálltak, / És a népeknek prédikáltak: / Anyaszentegyházat fundáltak.
3. Jövel mihozzánk is, részeltesz ajándékidban, / Lakozzál mibenünk mint élő templomaidban! / Adj hitet, adj jó reménységet, / Adj szentid között egyességet, / Békességet és üdvösséget.
4. Oszlasd el homályos elméneknek tudatlanságát, / Enyhítsd meg elepedt szívünknek szomorúságát; / Éreztessd még ittlétünkben / Az örömet a mi lelkünkben, / Melyet adsz örök életünkben!

1. Jé - zus, az í - gé - re - tet,
Ím, bé - tel - je - sí - tet - ted,
Bá - to - rí - tó Lel - ke - det
Mi - hoz - zánk el - kül - döt - ted,
A - ki ál - tal hí - ve - id
El - nye - rik ér - de - me - id.

2. Ama megfeszítettett / Test az égbe vitetett,
És helyette küldetett / E reánk kitöltetett
Lélek: örökkévaló / Gyámol és Vigasztaló.
3. Isten, aki tűzben jött / Mózeset elbocsátani,
S szélben ment Illés előtt / Őtet bátorítani,
Most kettős erőben: szent / Tűzben s szélben
megjelent.

4. Bátorítja szívüket / A Jézus híveinek;
Tudományt és nyelveket / Oszt kiküldötteinek.
Tudatlanból tanítót / Tesz, s betegből gyógyítót.
5. Egy halász, ha prédikál, / Fog sok ezer lelkeket,
S míg dühösen űzi Pál / Az eloszlott híveket,
Útban éri leverő / Mennyei tüzes erő.
6. Terjed e tűz az egész / Föld színére hirtelen,
Fú e szél s hatalmat vész, / Ahol akar, szüntelen,
Lelkesíti sorsosít, / Szentel és világosít.
7. Add nekünk is, Istenünk, / A te áldott Lelkedet,
Szent tűz adja érzenünk / Éltető kegyelmedet;
Adj hitet, szeretetet: / Lelki boldog életet.

» *Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. (Jn 3,6–8)*

553 szöveg: Batthyány-graduál, 17. sz. eleje
dallam: Debrecen, 1774

E pün-kösd ün - ne - pé - ben, E pün-kösd
Ki Szent-lel - két szí-vünk - ben, Ki Szent-lel -
ün-ne-pé - ben Di - csér-jük Is - tent szív - vel,
két szí-vünk-ben Osz - to - gat - ja bő - ség - gel.
En - nek ö-rül föld, Ten - ger és a menny víg ked-vé-ben;
Min - den é - lő ál - la - tok sok rend-ben,
Mik ég-ben, föl-dön van - nak sok rész-ben,
Fák, fü - vek és min - den vi - rá - gok
Ú - jul - nak ö - röm - ben.

554 szöveg: Lengyel J., Debrecen, 1806
az előző dallamra

E pünkösd ünnepében, / E pünkösd ünnepében / Zeng nyelvünk
dicséreti, / Mert az Úr Szentlelkében, / Mert az Úr Szentlelkében /
Híveit résztelteti: / Melynek ereje / Minden ismeretnek kútfeje; / Vi-
lágosságot ő gyűjt szívünkben, / Erőt, bátorságot nyújt éltünkben, /
Áldott Lélek, te légy mellettünk, / S újjá születettünk.

Szentháromság ideje – Keresztyén élet a Szentlélek erőterében

Ajánlott zsoltárok: 8, 19, 65, 67, 93, 99, 138, 166, 179, 181, 191–196.

szöveg: Debrecen, 1592
dallam: Debrecen, 1774

561

1. Szent vagy ö-rök - ké, A - tyá Úr Is - ten,

a ma-gas mennyek - ben,

Ki te-rem-tet - tél és meg-tar-tot - tál

e nyo-mo-rult test - ben.

2. Szent a mi Urunk, Úr Jézus Krisztus, kit értünk bocsátál,
Kivel megváltál, hogy testünk miatt lelkünk el ne vesszen.
3. Szent a Szentlélek, ki az Atyával egy és a Fiúval,
Aki vigasztal és tanít minket az örök életre.
4. Szentség, dicsőség, légyen tisztesség a Szentháromságnak,
Ki uralkodik egy Istenségben most és mindörökké.

562 szöveg: O Pater Sancte latin himnusz
dallam: a himnusz egyszerűsített változata

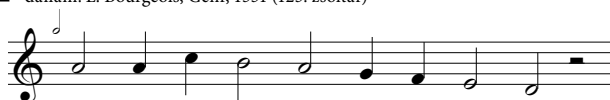

1. Ó, mi szent A-tyánk, ir - gal-mas és ke-gyes,
Is - ten szent Fi - a, U-runk Jé - zus Krisz-tus,
Ó, vi-gasz-ta - ló, él - te - tő Szent-lé - lek,
Egy ö - rök Is - ten!

2. Ó, Szentháromság, nagy és erős egység,
Igaz Istenség, mérhetetlen jószág,
Angyalok fénye, árva népnek vigasz:
Világ reménye!
3. Amit alkottál, mind tenéked szolgál,
Sok teremtményed megdicsőít téged,
Mi is tenéked dicséretet zengünk:
Hallgass meg, kérünk!
4. Dicsőség néked, mindenható Isten,
Három személyben egylényegű fölség,
Tisztelet, áldás, himnusz illet téged,
Most és örökké.

1. Szent - há - rom - ság egy Is - ten - ség,
Meny - nye - i ö - rök szent Fel - ség,
A nap im - már le - ha - nyat - lott,
Te gyújts szí - vem - ben vi - lá - got!

2. Éneklünk reggel tenéked,
Este imádjuk Szentséged,
Úristen, téged dicsérünk,
Mindörökké téged félünk.
3. Dicséret örök Atyánknek
És ő egyetlen Fiának,
A vigasztaló Léleknek,
Szenháromság egy Istennek!

1. Di - csé - ret a Szent - há - rom - ság - nak,

Egy ö - rök Is - ten - nek,

Ki U - ra min - den - nek

És te - rem - tő - je a vi - lág - nak:

Csak ö - vé lé - gyen a di - cső - ség

És a tisz - tes - ség!

2. Dicséret légyen az Atyának,

Ki teremtett épen,

És takargat szépen

Szárnyai alatt hatalmának,

Sőt gondot tart bűnös testemre

S egész életemre.

3. Dicséret légyen a Fiúnak,
Ki értem testté lett,
S minden bűnt eltörlött,
És hozzám nagy-bő irgalmúnak
Jelenti magát az életben
S az ítéletben.
4. Dicséret légyen Szentléleknek,
Ki engem megszentelt,
S magának pecsételt,
És vigassága a híveknek,
Ki vezérel az igaz hitre
S örök életre.
5. Dicséret, áldás és dicsőség,
Erő és hatalom,
Örök birodalom,
Felmagasztalás és tisztesség
Légyen lelkemtől néked, Isten,
Mennyben és itten!

1. A menny U - rá - nak tisz - te - let,
Mert nagy ke - gyel - me véd, ve - zet,

Di - cső - ség, há - la zeng - jen,
Óv ár - tó vé - szek el - len!

Ő min - ket ir - gal - má - ba vett, El - né - mul harc és

gyű - lö - let: Ó ád mi - né - künk bé - két.

2. Megváltónk, Isten szent Fia, / Úr Jézus, hála néked,
Hogy értünk, elveszettekért / Hullattad drága véred.
Isten Báránya, hű Urunk, / Fogadd el kérő sóhajunk:
Te légy irgalmas hozzánk!
3. Szentlélek, légy Vigasztalónk, / Ha Sátán kísért, támad!
Te őrizd, védelmezd, te óvd / A drágán szerzett nyájat!
Megváltónk értünk szenvedett, / Legyőzni bajt, ínségeket:
Te adj erőt minékünk!

1. Té-ged, Úr Is-ten, mi, ke-resz-tyé-nek di-csé-rünk és ál-dunk,

És A-tya, Fi - ú, Szent-lé-lek-nek val-lunk.

2. Néked a tiszta, ártatlan és szent angyalok szolgálnak,
Szüntelen hangos felszóval kiáltnak:
3. Szent, szent, szent Isten, te seregeknek vagy Ura, Istene!
Teljes a menny s föld nagy dicsőségeddel!
4. Apostoloknak és prófétáknak dicső szent serege
És mártíroknak, magasztal éneke.
5. Téged a földön a keresztyének szent gyülekezetje,
Szent Atya Isten, mindenkoron dicsér.
6. És imádandó te szent Fiadat, az Úr Jézus Krisztust,
És vigasztaló Szentlélek Úr Istent.
7. Te dicsőségnek, Úr Jézus Krisztus, vagy örök Királya,
Atya Istennek egyetlenegy Fia.
8. Oltalmazd meg veszedelemtől a te népeidet:
Oltalmazd büntől s lelki kártól minket.
9. Dicsérünk téged, mennyei Atyánk, a te szent Fiaddal
És mindörökké Szentlélek Istennel.

1. Té - ged, ó, Is - ten, di - csé - rünk,
Fő ki - rá - lyunk - nak is - me - rünk,

Té - ged U - runk - nak val - lunk,
Ál - dunk és ma - gasz - ta - lunk:

Vég - he - tet - len fel - sé - ged,

Fel - sé - ged, di - cső - sé - ged.

An - gyal, em - ber nem fog - hat - ja,

Min - de - nik csak csu - dál - hat - ja.

2. Királyi széked kerítik / Kérubok és szeráfok, / Magukat arcra terítik / Sok százezer angyalok, / Minden boldog seregek, / Kikkel az egek zengnek, / Lerakva koronájukat, / Téged imádnak, Urukát.
3. És ezt kiáltják szüntelen: / Szent, szent, szent az Úr Isten! / Dicsősége földön-mennyen / Mindörökké meglészen, / Mindenütt jelenvaló, / Mindent látó és halló, / Királya az angyaloknak, / Ura földi királyoknak.

4. Téged dicsér, Atya Isten, / Szent Egyháznak népe, / Mind ott fenn, mind alatt itten, / Mint szent felséged képe. / A megszerzett üdvösség, / A hit és a kegyesség, / Mind nagy kegyelmed munkája, / Dicsőséged prédikálja.
5. Istennek egyszülött Fia, / Ki felvetted testünket. / És így lettél atyánkfia, / Hogy megváltsál bennünket, / Ó, dicsőség Királya, / Minden keresztyén szája / Szívből származott énekkel / Dicséretre énekel.
6. Te bűn és ördög hatalmát / Meggyőzvéen haláloddal, / A halálnak diadalmát / Te feltámadásoddal, / Szent Atyáddal egy székben / Ülsz jobbjá felől mennyben, / Hogy mi is véled ott legyünk, / Dicsőségben részt vegyünk.
7. Ó, Szentlélek, egy Istenség / Az Atyával s Fiúval, / Téged egész keresztyénség / Megszentelőjének vall. / Ó, dicső Szentháromság, / Legfőbb szentség és jóság, / Egy üdvözítő Istenünk, / Téged örökké dicsérünk.
8. Ó, győzedelmes királya, / Jézus, megváltottidnak, / Feje, irgalmas bírása / Véren vett szolgálidnak! / Jöjj, vezéreljed néped, / És áldd meg örökséged; / Tápláljad lelkünk igéddel, / Szent testeddel, szent véreddel.
9. Hitünket, reménységünket / Szentlelkeddel erősítsd, / Istenhez szeretetünket / S feleinkhez öregbítsd. / Vigy előbb a szentségben, / Adj részt a dicsőségben / Testi halálkor lelkünknek, / Feltámadáskor testünknek.
10. E végre még ez életben / Bocsásd meg bűneinket, / Hogy a jövő ítéletben / Ne vádoljanak minket. / Bízunk is szent véredben, / Kezesi érdemedben; / A halálban is remélünk, / Hisszük, meg nem szégyenülünk.

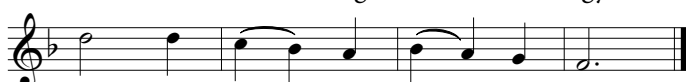
1. Ál - dunk té - ged, Is - te - nünk,
Ég, föld ró - lad szól ne - künk.

És cso - dál - juk é - gi e - rőd.
Térd - re hul - lunk szí - ned e - lőtt.

Mert te min - dig szent és nagy,

Vál - to - zat - lan egy Úr vagy.

2. Minden élő téged áld. / Angyalének szárnyal feléd.
Minden kérub és szeráf / Néked mondja dicséretét.
Néked hódol, rád tekint. / „Szent, szent, szent!” – azt zengi mind.
3. Téged áldunk, Istenünk. / Téged dicsér szolgálatunk.
Életünk tiéd legyen! / Hálát mondjon minden napunk!
Bűntől, bajtól védj te meg! / Áldd meg, óvd meg népedet!
4. Irgalommal nézz le ránk! / Mint ígérted, légy mivelünk!
Benned bízunk, jó Atyánk. / Szent nevedről énekelünk.
S mert reményünk csak te vagy, / Veszni minket, ó, ne hagyj!

1. Ím, ké-szen áll az al-ko-tás! Nézd, Is-ten mű-ve mily cso-

dás! Hal-le-lu-ja! Hal-le-lu-ja! Jöjj, nap, arany-sugárt ve-

tő, Jöjj, e-züst-hin-tő hold, e-lő; Zeng-jé-tek, zeng-

jé-tek: Hal-le-lu-ja, hal-le-lu-ja, hal-le-lu-ja!

2. Zengj, égre kúszó fellegár, / Halld, még a szél is zúgja már:
Halleluja! Halleluja!

Szép hajnal, harmatot hagyó, / Hús alkonyat, békét adó;
Zengjétek, zengjétek: / Halleluja, halleluja, halleluja!

3. Zúgj, tengerekre szomjazó, / Bő víztől áradó folyó:
Halleluja! Halleluja!

Tűz, ó, te titkos őserő, / Zord fellegekbe' fészkelő;
Zengjétek, zengjétek: / Halleluja, halleluja, halleluja!

4. Visszhangozzék a hálaszó: / Mily nagy az Úr, az Alkotó!
Halleluja! Halleluja!

Atya, Fiú s Szentlélek ő, / Szentháromságban egy dicső;
Zengjétek, zengjétek: / Halleluja, halleluja, halleluja!

1. Ví - gak e föld la - ko - sa - i,

Víg a mag - ve - tő, hogy né - ki

Mert meg - nyíl - tak aj - ta - ja - i

Or - cá - já - nak ve - rej - té - ki

Az Úr bő tár - há - zá - nak,

Nem hi - á - ba hul - lá - nak,

Mert a - hol hin - tett ma - rok - kal,

Most ki - ter - jesz - tett ka - rok - kal

Hord - ja ké - vé - i so - rát;

A - ki se - gít - sé - gül hí - ván

2. Ezért, ó, jóltévő Atyánk, / A mi szívünk, nyelvünk és szánk
Csak tégedet magasztal:
Hogy ékeskedik a mező / Gyümölcscsel, és az éhező
Számára készül asztal.
Mert amit más nem adhatott, / Hintél esőt és harmatot
A szomszéd földre,
Napodat az igazaknak, / Valamint a hamisaknak
Felhoztad mezejükre.
3. Tartsd meg, Uram, a munkásnak / Erejét az aratásnak
Örvendtes idején,
Oltalmazd meg kezünk között, / Amit a föld gyümölcsözött
Kinek-kinek mezején,
És adjad, hogy mi azokkal / A tőled vett áldásokkal
Háládatosan éljünk;
Akár iszunk, akár eszünk, / Vagy akármit cselekeszünk,
Jóvoltodról beszéljünk.

Anyaszentegyház, reformáció

Ajánlott zsoltárok és dicséretetek: 12, 46, 122, 124, 125, 152, 161, 171, 182–185, 189, 190, 311, 371, 386.

581 szöveg: Szkhárosi Horváth A., 1569 előtt
dallam: Kolozsvár, 1556

1. Sem-mit ne bán-kód - jál, Krisz-tus szent se - re - ge,
Mert nem árt-hat né - ked sen - ki gyű-löl - sé - ge,
No - ha e vi - lág - nak raj - tad dü-hös-sé - ge,
De nem hagy-szé-gyen - ben Krisz-tus ő Fel - sé - ge.

2. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Atya Istennél bizony te kedves vagy;
Ő szent Fia által már te is fia vagy,
Minden dicsőségben, higgyed, hogy részes vagy.
3. Hogyha te igazán a Krisztusban bízol,
Higgyed, hogy lélekben Istennél gyarapszol,
Ha Krisztus véréből igaz hittel iszol:
Higgyed, hogy örökké meg nem szomjúhozol.
4. Akármint halásszon az ördög utánad,
Az ő tagjaiban dühösködjék rajtad,
Mind tőrrel, fegyverrel siessen utánad,
Ha Krisztusban bízol, higgyed, az sem árthat.

5. Rajtad semmit sem fog a pogány ellenség,
Noha nehéz néked a rettenetesség;
Bátor koncra hányjon a hitlen ellenség:
Feltámaszt a Krisztus, néked nagy reménység.
6. Oltalmazza Krisztus az ő szent egyházát,
Miként a jó pásztor saját juhocskáját;
Valaki hallgatja a Krisztus mondását,
Viseli mindenkor szorgalmatos gondját.
7. Siess most mihozzánk, Krisztus, segélj minket,
A te szent igéddel neveljed hitünket,
És te Szentlelkeddel bírad életünket,
Hogy minden dolgunkban dicsérhessünk téged.
8. Igaz fogadásod és minden beszéded,
Nyilván vagyon immár minden dicsőséged;
Ne hagyd elpusztulni e kicsiny sereget,
Melyért a keresztfán szenvedtél gyötrelmet!
9. Ne nézzed, Úr Isten, e világ vakságát,
Te nagy jóvoltodról háládatlanságát,
A te igéd ellen ily nagy káromlását:
Nézzed a Krisztusnak ártatlan halálát.
10. Vedd el már mirólunk a sok ellenséget,
Vedd ki miközülünk a sok gyűlölséget;
Essenek szégyenbe minden ellenségink,
Kik dicsőségedet tagadják s nevetik.
11. Senkiben nem bízik az Anyaszentegyház,
Hanem csak tebenned, ki minket oltalmazsz,
És igazságoddal mindenkoron táplálsz,
Te szent sebeiddel minket megvigasztalsz.
12. Hálát adunk néked, mennybéli nagy Isten,
Ki vagy egy szentségben és három személyben.
Ne hagyj elrettennünk keserűségünkben,
Halálunk óráján ne essünk kétségben!

1. Jé-zus Krisz-tus, mi ke-gyel-mes ki - rá - lyunk,

Kö-nyör-gés-sel te e-lőd-be já - ru - lunk,

Kik e si - ra-lom-nak völ-gyén nyo-mor-gunk:

Te légy né-künk se - gít-sé-günk, ol - tal - munk.

2. Reád hagyjuk Anyaszentegyházunkat, / Hisszük, hogy jól látod nyavalyáinkat; / Elmerülni ne hagyd kicsiny hajódat, / Parancsolj és csendesítsd a habokat.
3. Ébredj, Uram, mert immár elmerülünk, / Veszedelmes habokban elsüllyedünk; / Szükségünkben tehozzád esedezünk: / Jézus Krisztus, hallgass meg, téged kérünk!
4. Védelmezzed a te kicsiny bárkádát! / Benned bízik a te küzdő Egyházad; / Te szent véred érette kiontottad: / Elmerülni ne hagy, ha megváltottad!
5. Ne hagyj, kérünk, egyetlenegy Jézusunk, / Jusson te elődbe mi imádságunk, / És hallgass meg, egyetlenegy Szószólónk, / Tekints reánk, hatalmas Közbenjárónk!
6. Sőt, légy erős kőfala te népednek, / Szaporítsad számukat híveidnek, / Vezéreljed nyelvét hirdetőidnek, / Kik nevedért gyakran bosszút szenvednek.
7. Szent az Atya, mindenek megtartója, / Szent a Fiú, mindenek Megváltója; / Ó, Szentlélek, hívek bátorítója, / Szent, szent, szent a te neved, minden vallja!

Énekelhető a 380. (Szent Ézsaiás...) vagy az 561. dicséret (Szent vagy örökké) dallamára is.

1. Ke-ser-ves szív-vel Ma-gyar-or-szág-ban

mond-hat-juk ma-gunk - ról

A nagy si - ral-mat, mit Je - re - mi - ás

ré-gen írt zsi-dók - ról:

2. Emlékezzél meg, hatalmas Isten, nyomorúságinkról;
Tekints mireánk, állj bosszút immár mi nagy romlásinkról!
3. Mert örökségünk tőlünk fordula pogány nemzetségre,
Mi lakóhelyünk szálla mirőlunk idegen népekre.
4. Megszomjúhozván a mi vizünket drága pénzen isszuk;
Nagy fáradsággal begyűjtött fánkat immár áron vesszük.
5. Sírván mondhatjuk, felséges Isten: vétkei atyáknak,
Kik miközülünk régen kimúltak, mireánk szállának.
6. Te pedig, kegyes, irgalmas Isten, örökké megmaradsz,
Te országodban, birodalmodban örökké megállasz.
7. Téríts tehozzád, és mi megtérünk, kegyelmes Úr Isten!
Újítsd meg immár mi napjainkat, mint régi időben.

1. Em - lé - kez - zél, mi tör - té - nék, U - ram, mi - raj - tunk,
 És tekintsd meg, mely nagy szi - da - lom - ban mi va - gyunk,
 Mert bú - nün - kért, U - ram, tő - led os - to - roz - ta - tunk,
 A - zért szük - ség éj - jel - nap - pal hoz - zád ki - ált' - nunk.

2. Örökségünk, édes hazánk másra fordula,
 Mi házunk és jószágunk idegenre szálla;
 Ügyünk juta már minékünk nagy árvaságra:
 Mert Istennek nem akartunk térni útjára.
3. Hitetlen nép közt keressük mi kenyerünket:
 Mert földünkben nem segéljük a szegényeket.
 Nyomorultakról elfordítjuk szemeinket:
 Ezért Isten vetett reánk haragvó szemet.
4. Atyáink is vétkeztek, de ők már meghaltak,
 Mi is követői voltunk álnokságiknak;
 Ím, így vásott meg beléje foguk fiaknak:
 Mert ellene járunk Isten akaratjának.
5. Közöttünk kik szolgák voltak, most uralkodnak,
 Gazdák lévén, mert Istennek mi sem szolgálánk;
 Minden Isten-tiszteletet már megutálánk:
 Azért nincsen, aki által megszabadulnánk.

6. Ím, csak markunkban viseljük a mi lelkünket.
Nagy keserőséggel esszük mi kenyerünket.
Félelem és sok rettegés megemészt minket:
Fegyver elől kietlenbe mentjük fejünket.
7. Nagy haragja vagyon rajtunk az Úr Istennek:
Természeti ellen élünk szent ígéjének,
És ellene járunk minden ő szerzésének:
Ezzel adunk okot minden büntetésének.
8. Bizodalmunk vagyon benned, felséges Isten.
Mert megmaradsz mindörökké ígéretedben;
Ha gyötrődünk bűnünk szerint a mi testünkben:
Azért nem hagysz elszakadnunk tőled lelkünkben.
9. Vedd el rólunk, kérünk téged, nagy haragodat,
És újítsd meg már minékünk a mi napunkat;
Kegyelmes Úr Isten, tartsd meg mi házainkat!
Dicsérhessünk mindörökké mint szent Atyánkat!

» *De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki. Mert gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszégyenítettek titeket, és társaikká lettetek azoknak, akikkel ugyanez történt... Ne veszítsétek el tehát bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van. (Zsid 10,32–33.35)*

1. Úr Is - ten, te tartsz meg min - ket,
És szent i - géd - ben hi - tün - ket;
Rontsd meg mi el - len - sé - gün - ket
És min - den ke - gyet - le - ne - ket.

2. Kik a Krisztust háborgatni / És szent székiből levetni,
Akarják őtet rontani, / Ő híveiben kergetni.
3. Krisztus, ki vagy urak Ura / És királyoknak Királya:
Jelentsd istenségedet, / És törd meg ellenségedet.
4. Tartsd meg minden híveidet, / Te szegény keresztyénidet,
Hogy dicsérhessünk tégedet, / Tartsd egyességben népedet.
5. Ó, áldott Szentlélek Isten, / Vigasztalj minket e földön,
Légy jelen mi szükségünkben, / Minden keserűségünkben.
6. Nevelj minket igaz hitben, / Krisztusnak ismeretiben;
Végj minket szent szerelmedbe / És holtunk után örömbe.

1. Bár szét-sza - kad - va él az Egy-ház,
Ha el is vá - laszt any - nyi kor-lát,

Jé - zus - ban még - is egy le - het.
Test-vér - nek adj test - vér - ke - zet!

Ha egy a Pász - tor, egy a nyáj,

Ő - ná - la mind he - lyet ta - lál.

2. A bölcs tanító mind csak szolgál: / Nem léphet Jézusunk elé.
Szeretet útján vándorolva / Tekintsünk mind az Úr felé!
Hű keresztyén az nem lehet, / Ki csak beszél tettek helyett.
3. Elrejtve él a Krisztus népe, / Bűn és halál takarja még.
Nem látszik szent, örök reménye: / Hordozza a keresztt jelét.
De egykor véget ér az út, / A szent hajó majd célba fut.
4. Jézus, tebenned egy az Egyház: / Ne engedd szétszakítani!
S mit elront annyi sok tanítvány, / Siess te meggyógyítani!
Utunkra hulljon tiszta fény: / Szeretet, hit s örök remény!

1. Kelj fel, kelj fel, fé-nyes nap,

Á-raszd ránk vi - lá - go-dat!

I - gaz - sá-god e - re - jét

Lás-sa raj-tunk min - den nép!

2. Ébreszd már fel népedet: / Önhittségben tévelyeg.
Kegyelmednek jó hírét / Mindenütt hadd ismerjék!
3. Nyájad, lásd, mint széled el, / Eggyé lenni képtelen.
Te gyűjtsd össze népedet, / Veszni tért híveidet!
4. Minden néphez tárj utat, / Hirdettesd országodat!
Győzz le minden cselvetést, / Sötét éjben teremts fényt.
5. Vérted fel szolgálodat: / Rólad bátran szóljanak!
Hitük és szeretetük / Áldást hozzon mindenütt!
6. Néked zengjen énekünk: / Szentháromság, légy velünk!
Háromság az egységben, / Add, éljünk békességben!

1. I - gaz - ság - nak nap - ja, jöjj, Köztünk ma is tűn - dö - kölj!

Lát - va rajtunk fé - nye - det, So - kan hozzád tér - je - nek!

Ir - gal - mazz né - künk!

2. Ébreszd alvó népedet! / Csak álmodja, hogy szeret.
Mutasd igaz magadat, / Közöld akaratodat!
Irgalmazz nekünk!
3. Látod a sok szakadást: / Mi csak vádoljuk egymást!
Tereld össze, jó Pásztor, / Nyájad a szétszórtságból!
Irgalmazz nekünk!
4. Minden népnek nyiss kaput, / Legyen hozzád szabad út!
Rontó, gonosz hatalom / Ne győzhessen hadadon!
Irgalmazz nekünk!
5. Vezérelje sereged / Hit, remény és szeretet!
Vetéskor bár könnyeztünk, / Gazdag termést adsz nekünk.
Irgalmazz nekünk!
6. Add, hogy néped mindenütt / Mindig veled, mind együtt
Siessen a menny felé, / Téged áldva örökké!
Irgalmazz nekünk!

1. Ne csüg-gedj el, ki-csiny se - reg,
Bár el - pusztí - tá - sod - ra tör,

Ha rád zú - dul vad el - le - ned,
Gond, ké - tel - ke - dés mit gyö - tör?

Hogy vég-képp ösz-sze - tör - jön;
Nem lesz ez így ö - rök - kön!

Bíz - zál: ü - gyed az Is - te - né,

Né - pét ő el nem ej - te - né:

Ő áll majd bosz-szút ér - ted;

Ő ál - lít Ge - de - ont mel - léd,

2. Él az Úr, áll ígérete: / Ördög s világ minden csele
 Megszégyenül mirajtunk!
 Vélünk az Úr, mi ővele, / Végtelen az ő ereje:
 Győzelmet kell aratnunk.
 Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, / Pártfogónk végig te maradj:
 Oltalmaz neved által,
 Hogy mint hű nyájad teneked / Zenghessünk dicséreteket
 Vig, boldog hál'adással!

» *Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. (2Tim 1,6–7)*

1. Az Egy-ház-nak a Jé - zus a fun-dá-men-tu - ma,

A szent I - gé - re é - pült fel lel-ki temp-lo - ma.

Le-szállt a mennyből hív - ni és el-je-gyez-ni őt,

Meg-vált-va drá - ga vé - rén a vált-ság-ban hí - vőt.

2. Kihívott minden népből egy lelki népet itt,
Kit egy Űr, egy keresztség és egy hit egyesít.
Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt,
És egy terített asztal ad néki új erőt.
3. A világ fejedelme feltámad ellene,
Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
S míg egykor felderül majd az Űrnek hajnala,
Csak virrasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?”
4. Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért és békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül,
S a győzedelmes Egyház Urával egyesül.
5. A három-egy Istennel már itt a földön egy,
S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!

1. E - rős vár a mi Is - te - nünk,
Ha ő ve - lünk, ki el - le - nünk?

Jó fegy - ve - rünk és paj - zsunk,
Az Úr a mi ol - tal - munk.

Az ő s el - len - ség Most is ül - döz még,
Nagy a se - re - ge, Csa-lárd-ság fegy - ve - re,

Nincs i - lyen több a föl - dön.

2. Erőnk magában mit sem ér, / Mi csakhamar elesnénk; / De küzd értünk a hős vezér, / Kit Isten rendelt mellénk. / Kérdezed: ki az? / Jézus Krisztus az, / Isten szent Fia, / Az ég és föld Ura, / Ő a mi diadalmunk.
3. E világ minden ördöge / Ha elnyelni akarna, / Minket meg nem rémítene, / Mirajtunk nincs hatalma. / E világ ura / Gyúljon boszszúra: / Nincs ereje már, / Reá ítélet vár: / Az Ige porba dönti.
4. Az Ige kőszálként megáll, / Megszégyenül, ki bántja; / Velünk az Úr táborba száll, / Szent Lelkét ránk bocsátja. / Kincset, életet, / Hitvest, gyermeket / Mind elvehetik, / Mit ér ez önekik? / Miénk a menny örökre.

Keresztyén reménység – Jézus Krisztus visszajövele

Ajánlott zsoltárok: 16, 39, 62, 90, 121, 126, 130, 167, 168, 172, 177, 186, 187.

601 szöveg: *Cythara Sanctorum*, 1636 | fordítás: Vietórisz J., 1935
dallam: Prága, 1567

1. Az Úr Is - ten az én re - mény - sé - gem,
E - rős - sé - gem min - den - fé - le ín - ség - ben;
Csak tő - le vá - rom i - gaz bol - dog - szá - gom:
S meg is ta - lá - lom.

2. Benne élek, haláltól nem félek: / Jót reménylek, hogy tőle el nem térek;
El nem enyészem a sírban egészen: / Mennyben lesz részem.
3. Semmi engem tőle el nem választ, / Jól tudván azt, hogy sok jóval
eláraszt;
Erősít engem erőtlenségemben / És szükségemben.
4. Azért egész életem fogytáig / Csodálom itt szent kezének munkáit,
S intem lelkemet: áldjad Istenedet, / Üdvöztödet.
5. Oltalmazd, Uram, Egyházadat, / Szent nyájadat, mely vallja
szent Fiadat,
Ki bűneinkért ártatlan bárányként / Szenvedett sok kint.
6. Hogy e földön szent gyülekezeted / Dicséretet zengvén, áldja
nevedet,
Míg szemtől szemben magasztalunk mennyben / Mind
egyetemben.

1. Krisz-tus, én é - le-tem-nek te vagy re-mény-sé - ge,

Sze-gény bú-nös lel-kem-nek ö - rök üd-vös-sé - ge.

Lé - szek hát én csen-des-ség - ben,

Bár a ha - lál ful-lánk-já-val ret-tent-sen.

2. Bátran éltem letésem, mert jutalmát vészem,

Elkészítve már nékem királyi szent székem.

Lészek hát én csendességben,

Bár a halál fullánkjával rettsentsen.

3. Megyek hát én örömmel Sion királyához;

Ó, Jézusom, vezess el égi szent Atyádhoz!

Örvendj, szívem, repess, lelkem!

Mert léssz mennyben angali dicsőségben!

1. Ím-hol va-gyok, é - des U - ram, Is - te - nem,

Kész va-gyok min-den-ben né-ked en - ged - nem,

Szent ne - ve-dért ször-nyű ha - lált szen - ved - nem.

Csak az i - gaz hit-ben ne hagyj tő-led el - es - nem!

2. Oda megyek, ahova parancsolod, / Akár tűzre, akár vízre akarod,
/ Vagy fegyverre, tömlőcre te kívánod: / Legyen, Uram Isten, vala-
mint te akarod!
3. Mit ér nékem itt e földön lakásom; / Ha senkitől nem volna is bán-
tásom: / Mennyszágra vagyok nagy kívánságom, / Mert ott va-
gyon nékem maradandó városom.
4. Mert halálból megyek örök életre, / Kárhozatból az örök üdvösség-
re, / Gyaláztatból az örök dicsőségre, / És keserűségből angyali nagy
örömré.
5. Én elmegyek Atyámhoz, Istenemhez, / Én lelkemnek megváltó
Mesteréhez; / Mennyszágon való örökségemhez, / És a vigasz-
taló Szentlélek Úr Istenhez.
6. Fordítsd hozzám, szent Atyám, szemeidet, / Bocsássad el mennyből
te Szentlelkedet, / És tartsad meg mindvégig te hívedet, / Hogy a
világ előtt vallhassalak tégedet.
7. Én megvallom a te igazságodat, / Mindeneknek szent irgalmassá-
godat; / Adjad nekem a te szent irgalmat, / És bátorítsd meg a te
szegény szolgálodat!

8. Jöjj el immár, ó, én édes orvosom! / Jöjj el, megváltó szép Jézus Krisztusom! / Jöjj el, megnyugtatóm, édes Megváltóm: / Testemet-lelkemet te kezébe ajánlom!

szöveg és dallam:
Kolozsvár, 1837

604

1. Se - re - gek-nek szent Is - te - ne,
Mennynek, föld-nek te - rem - tő - je;
Jö - vel, jö - vel, én Krisz - tu - som,
Ne hagyj u - tol - só ó - rá - mon!

2. Végy be, kérlek, kegyelmedbe, / Üdvözítő szerelmedbe;
Jövel, jövel, én Krisztusom, / Ne hagyj utolsó órámon!
3. Az egekre tégy méltóvá, / Szent hitemben állandóvá;
Jövel, jövel, én Krisztusom, / Ne hagyj utolsó órámon!
4. Életemben ki szerettél, / Jóvoltodban részesítettél;
Jövel, jövel, én Krisztusom, / Ne hagyj utolsó órámon!
5. Áldom azért szent nevedet, / Hirdetem dicsőségedet;
Jövel, jövel, én Krisztusom, / Ne hagyj utolsó órámon!
6. Testem nyugtasd meg a földbe', / Lelkem vidd a magas égbe;
Jövel, jövel, én Krisztusom, / Ne hagyj utolsó órámon!

1. Már el - mé-gyek az ö - röm - be,

Pa - ra - di-csom-nak kert - je - be.

Le-szek Is - ten-nek ked - vé - be:

2. Immáron beteljesedék, / Mit éltemben sokszor hallék:
Hogy még halálnak fizetnék.
3. Keresztyén hitnek jutalmát, / Már elveszem diadalmát:
Az életnek koronáját.
4. Lelkem Ábrahám keblében, / Testem is nyugszik a földben,
De vagyok nagy reménységben:
5. Onnét hogy még feltámadok, / Krisztus Jézussal vigadok;
Azért lelkemnek így szólok:
6. Siess a boldog városba, / Ahol neved be van írva:
A mennyeknek országába.
7. Drága szép lakóvárosunk, / Hol Istennel együtt lakunk;
Krisztus is örökös társunk.
8. E városnak boldogságát, / Tündöklését, gazdagságát,
Szentírás mondja mivoltát.
9. Abban, úgymond, nem szükséges / Napfény, s a hold felesleges:
Isten benne fényességes.
10. Keserűség, sem irigység, / Nincs ott sántaság, betegség,
Nincsen ott nyomorult vénség.
11. De mindnyájan feltámadván, / Leszünk erős állapotban
Krisztus ítélete után.
12. Ott nincs továbbá kevélység, / Nem uralkodik az éhség:
Szeretet lesz az elégség.

13. Leszünk hívek egy seregben, / Mind egyenlő dicsőségben,
Szent Pál mondja levelében.
14. Gerjedez együtt szerelmünk, / Istenünkhöz tiszteletünk;
Arról el nem feledkezünk.
15. Az angyalok, pátriárkák, / Apostolok és próféták:
Megismernek atyánk s anyánk.
16. De még nagyobbnak mondatik, / Hogy Isten velünk lakozik,
Kinek dicsőség adassék!

szöveg: Borkó J., 1928
dallam: Kolozsvár, 1744 (Irgalmaz, Úr Isten, immáron énnéem)

606

1. Nem so - ká - ig tart már föl - di buj - do - sá - som,
A - tyám haj - lé - ká - ban lesz ö - rök la - ká - som;
A meg - fá - ra - dott - nak jó lesz ott pi - hen - ni,
Küz - del - me - i u - tán nyu - ga - lom - ra lel - ni.

2. Repülj hát, én lelkem, repülj bontott szárnyal: / Vár az örökélet a nagy boldogsággal; / Nincsen elegítve az szomorúsággal, / Zeng az örömeinek angyalok karával.
3. Szerelmes Jézusom, egeknek Királya! / Majd ha út éltemnek utolsó órája, / Nyugtassad békében a sírban testemet, / Irgalomból add meg várt üdvösségemet.

1. Meg-sza-ba-dul-tam már én a tes-ti ha-lál - tól,

És meg-me-ne-ked-tem min-den nya-va-lyá - im - tól,

Bűn-től, a ha-lál - tól, e csa-lárd vi-lág - tól,

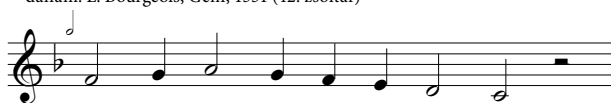

Az ö - rök kár - ho - zat - tól.

2. Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek, / És testemet hagyom ő anyjának, a földnek; / E világot pedig az én feleimnek, / És a benne élőknek!
3. A testi halálból megyek örök életre, / És megmondhatatlan öröme, dicsőségre, / Mit Krisztus vérével azoknak megszerzett, / Akik bíznak őbenne.
4. Nincsen már hatalma énrajtam az ördögnek, / E csalárd világnak, sem a kegyetlen bűnnek, / Mert Krisztus elrontá hatalmát ezeknek / Kiontott szent vérével.
5. Az Atya Istennek vagyok én szerelmében, / Az ő szent Fiának kedvében, kegyelmében: / Részessé tett engem minden örökében, / Az örök dicsőségben.
6. Dicsőség tenéked, örök Atya Úr Isten, / És tisztesség néked, megváltó Fiú Isten: / Teljes Szentháromság egy bizony Istenség / Az örök dicsőségben!

1. Jer, te - mes-sük el a tes - tet,
Me - lyen a ha - lál e - rőt vett,
De majd a vég - í - té - let - re
Föl - tá - mad ö - rök é - let - re.

2. Ím, ami porból vétetett, / Az ismét porrá, földdé lett;
De porból is feltámasztja / Az Úr hatalmas szózatja.
3. A hívő lélek Istennél / Mennyeiben mindörökké él;
Mert Jézus érte is eljött, / S a bűntől megváltotta őt.
4. Ki itt sok ínséget látott, / Immár nyert nagy boldogságot;
És kinek fájt, sírt a lelke, / Már nyugodalmát meglelte.
5. Jer, hagyjuk őt itt aludni, / Jézus Krisztusban nyugodni;
S mindnyájan vigyázók legyünk, / Mert innen mi is elmegyünk.
6. Ó, Jézusunk, segíts minket, / Végezvén itt életünket,
Hogy csendesesen meghalhassunk, / Hozzád mennyekbe juthassunk!

1. Gyar - ló tes - tünk por - rá lé - szen,
A ha - lál vár kit - kit ké - szen,

Mi - vel por - ból vé - te - tett.
Mert ha - lál - ra szü - le - tett.

A ben - nünk le - vő bú - nért

Ez - zel fi - zet - jük a bért:

Min - den nap, sőt min - den ó - ra

Em - lé - kez - tet ko - por - só - ra.

2. Sírva jöttünk e világra. / Sírás közt költözünk el.
De ha jutunk boldogságra, / Semmit se veszítettünk el.
Bár panasz tölti szánkat, / Míg megfutjuk pályánkat,
Bár e földön csak bujdosunk: / Lesz mennyben örök városunk.
3. Hadd menjen hát kiköltözött / Lelkünk jobb hazájába.
Testünk a halottak között / Hadd nyugodjék sírjába:
Nem alszik el örökre, / Még boldogabb időkre
Tartatik a sír fenekén, / Biztatást innen veszek én.

4. Eljön egykor amaz óra, / Melyben a gyász-sírhalmozok
Megnyílnak trombitaszóra, / S elvesz minden hatalmok.
Akkor majd lelkünk, testünk / Elveszi, mit kerestünk;
Szemünk téged is meglát ott, / Kit most innen elbocsátott.

szöveg: Debrecen, 1791
az előző dallamra

610

Menj el a te nyugalmadba, / Boldog lélek, követünk;
Hogy a kívánt nyugalomba' / Részt vehessünk, sietünk.
Készíts, Uram, e jóra, / Hogy midőn amaz óra
Eljő, örömmel mehessünk / Hozzád, jobboldra ülhessünk.

» *Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra!*

*Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, ki marad meg akkor?
De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.*

Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében.

Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.

Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani.

Meg is váltja Izráelt minden bűnéből. (Zsolt 130)

1. Csak vándor-út az életem,
Míg majd hazám-ba érkezem,
Szent Jeruzsálem városába,
Mit fönnt az Isten készített,
Szövet-ség-vér-re épített,
Hol ajkam majd csak őt imádja;
Csak vándor-út az életem,
Míg majd hazám elérhetem.

2. Árván megyek az élten át, / Nem ismer itt a vak világ;
Ott várnak rám a hű testvérek;
Ott vár az égi sereg; / Ujjongva szolgállok neked,
És örökké csak érted égek;
Ó, Megváltóm, jövel, siess, / Szívem csak tégedet keres.

1. Én Is - te - nem, ben - ned bí - zom,
Se - gíts, ne hagyj tán - to - rod - nom!
Le - kem, tes - tem, min - den ta - gom
re - ád bí - zom: Ve - zess, mert rád
tá - masz - ko - dom.

2. Nem tudom, itt meddig élek, / Mikor ér életem véget?
Valamikor tetszik néked, hozzád megyek,
Akaratodnak engedek.
3. Minden órában kész lelkem, / Hogy veled legyek, Istenem.
Nem választok időt, órát, hozzád jutást,
Ha akarod, megyek mindjárt!
4. Testemnek minden tagjait / És a hajamnak szálait
Tudod, Uram, mert fejemről még csak egy szál
Kedved nélkül alá nem száll.
5. Te azért, ó, én Istenem, / Add énnékem ezt értenem,
Hogy nyomorult mi életünk, meg kell halnunk,
El kell majd innét távoznunk.
6. Azért mikor, én Istenem, / Akarod, vedd hozzád lelkem,
Hogy örökké veled éljek, reád nézzek,
Az angyalokkal örvendjek.

1. Mi - dőn el - jön az én ó - rám,
Jé - zus Krisz-tus, jöjj, te - kints rám,

Hogy in - nét el kell men - nem,
És bá - to - ríts meg en - gem!

Állj mel - lém, U - ram, Is - te - nem,

Mert tes - tem - lel - kem, min - de - nem

Hú ke - zed - be a - ján - lom.

2. Ha bánt a lelkiismeret, / Ha vádol tenger vétek,
Mégse rettent meg engemet, / Mert keresztfára nézek,
És lelkemet megmoshatom / Szent véredben, én Jézusom.
Te vagy az én Megváltóm!
3. Mivel tested tagja vagyok, / A vigaszt megtalálom:
Tőled én el nem válhatok, / Nem szakít el halálom.
Neked halok, ha meghalok, / És új életre virradok
Te szent haláloed árán.
4. Mivel, Uram, feltámadtál, / Nem elmúlás lesz végem.
Mivel te mennybe szállottál, / Nem kell haláltól félnem.
Ahol te vagy, oda megyek, / Hogy örökre veled legyek,
Így útra kelek bátran.

5. Hozzád megyek, én Jézusom, / Bár elenyészik testem.
Halálomban csak aluszom, / Te majd fölkeltesz engem.
Általad, Isten szent Fia, / Megnyílik a menny ajtaja,
És vár az örök élet.

szöveg: M. Vulpius, 1609 | fordítás: Payr S.
dallam: M. Vulpius, 1609 (Ó, maradj kegyelmeddel)

614

1. Az é - let né - kem Krisz - tus, a ha - lál nye - re - ség.

Ez az én re - mény - sé - gem: kez - det - té lesz a vég.

2. Már indulok békében, vár Krisztus, testvérem,
És az ő közelében szent célom elérem.
3. Megküzdve életemnek sok baját, ínségét,
Meglátom Istenemnek fényes dicsőségét.
4. Ha erőtlenségemben nem lesz szó ajkamon,
Akkor is maradj vélem, fogadd el sóhajom.
5. Az életünk ellobban, miként a gyertyaláng,
A szívünk végsőt dobban, és éj borul reánk.
6. Ám lelkem mégse bántsa a bú és félelem!
Velem az Úr, és nála üdvömet meglelem!
7. Megváltó Istenemmel mennyben együtt leszek,
Hol én neki örömmel mondok dicséretet.

1. Szí-vem sze-rint kí - vá-nom U - tol - só ó - rá - mat,
Mert nyo-mo-rú-ság, bá-nat E-mész-ti na-po-mat.

Meg-vál - ni kész va-gyok már, Vár-ván én jus - so - mat,

Me-lyet Jé - zus meg-szer-zett Mint fő ju - tal - ma - mat.

2. A bűntől és haláltól / Megváltál engemet,
Ó, Jézus, véred árán / Megszerzed üdvömet.
Nem rettent már halálom, / Sem semmi félelem;
Nyugalmamat tebenned, / Megváltóm, megplem.
3. A kedvére élőnek / Keserű a halál,
De én várom nyugodtan, / Ha jó, készen talál.
Jól tudom, fenn a mennyben / Lesz dicsőbb életem,
Így hát még a halál is / Csak nyereség nekem.
4. Ez a világ magához / Ám vonja szívemet,
Bár ígérjen bőséggel / Elmúló kincseket,
Nem ejthet törbe engem / Már semmi földi jó:
Megáll az Úr ígéje, / Más minden elmúló.
5. Elválni kedvesinktől / Fájdalmas és nehéz,
De szívem szent reménnyel / A jövődőbe néz.
Jézus, én bizodalmam, / Hiszem, hogy egy napon
Szeretimet a mennyben / Újra megláthatom.
6. El nem bocsátlak többé, / Nem hagyjak, Jézusom,
Te vagy üdvöm, reményem, / Én csak benned bízom.
Szent karod támogatson / A végső harcon át,
Hogy elvegyem kezedből / Az égi koronát.

1. Min-den em-ber csak ha-lan-dó, Min-den test, mint
Itt, a - mi van, mind rom-lan-dó, És el - mú - lik

fű, vi - rág; Por - rá kell e test - nek len - ni,
e vi - lág.

Hogy-ha el a - kar - ja ven - ni Az ö - rök di -

cső - sé - get, Me - lyet Is - ten ké - szí - tett.

2. Azért e testi életem, / Ha jön a sír éjjele,
Bátran, örömmel leteszem, / Semmit sem vesztek vele;
Mert a Krisztus drága vére / Utat nyit egy dicsőbb létre;
A halálban biztatóm / Jézus, az én Megváltóm.
3. Ki szakaszthat el őtőle? / Enyém ő, övé vagyok.
Tudom, el nem vet előle, / Ígéreti mert nagyok;
Sőt felvisz engem az égbe, / Dicsőültek seregébe,
Hol az Istent meglátom, / És mindörökké áldom.
4. Ott van öröm, örök pálma, / Hol sok ezren az égben,
Isten trónja előtt állva / Tündöklő fényességben,
A dicső szent angyalokkal, / Minden megboldogultakkal
A Jézust magasztalják, / Megtartójuknak vallják.
5. Nagy keresztet kik hordoznak, / Harcolják a hit harcát,
Győzelemben vigadoznak, / Zengnek ott halleluját.
Ott öröm s dicső korona / Én fejemet körülfonja;
Ott élem az életet, / Melynek vége nem lehet.

617 szöveg: Áts F., 1735
dallam: J. Rist, 1641 (Jézusom, ki árva lelkem)

1. A mi szí-vünk csak te-hoz-zád,
Ó-haj-to-zik, hí-ve-id-nek
Jé-zus, Is-ten Bá-rá-nya,
drá-ga fé-nyes a-ra-nya,
Mert ha-lá-lunk meg-ron-tó-ja,
Ö-rök é-let-nek a-dó-ja
Vagy e-gye-dül, Krisz-tu-sunk,
Üd-vö-zí-tő Jé-zu-sunk.

2. Csudálkozván nézi elménk Atyádnak nagy szerelmét,
Álmélkodván is szemléli hozzánk való jó kedvét,
Melyet abban megmutatott, Hogy minékünk téged adott;
Azért, édes Krisztusunk, Vagy szerelmes Jézusunk.
3. Szegény bűnös embereknek üdvösséges reménye,
Benned hívőknek öröme, boldogsága, szépsége:
Jövel, jövel hozzánk, kérünk, Mindenkoron légy mivélünk,
Mert csak te vagy Krisztusunk És kegyelmes Jézusunk.

4. Reád bízunk mi magunkat itt, ez árnyékvilágban,
Üdvözítő szeretettel könyörülj fiadon.
Légy vezérünk, oltalmazónk, Kegyes mesterünk, tanítónk,
Édes Atyánk, Krisztusunk, Gondviselő Jézusunk.
5. Erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét,
Vesd tengerbe bűneinket, kerüljük pokol tüzét.
Így mi halálunk óráján, Életünknek végső táján,
Lelkünket, ó, Krisztusunk, Vedd kezedbe Jézusunk.
6. Nincsen nekünk itt e földön maradandó városunk,
Hanem repeső elmével jövődöt óhajtozunk,
Ott sok ezer angyalokkal, Téged áldunk szent Atyáddal:
Méltó vagy, ó, Krisztusunk, Erre, édes Jézusunk.
7. Hozzád hajtjuk csak fejünket, ó, mi édes Megváltónk,
Koporsónkba ha beszállunk, ott is légy gyámolítónk.
Benned édesen aluszunk, Eljöveteledig nyugszunk,
És örökké, Krisztusunk, Véled élünk, Jézusunk.
8. Zörgetőknek megnyitattik kegyelemnek ajtaja;
Megígérte az Úr Jézus, hogy kérésünk megadja.
Jövel, Jézus, és ne késsél, Már mellőlünk el ne térjél:
Üdvözíts, ó, Krisztusunk, Mi kegyelmes Jézusunk!

” Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük. (Zsid 13,14)

Énekelhető a 38. zsoltár (Haragodnak nagy voltában) dallamára is, melyre eredetileg született.

1. Az én i-dőm, mint a szép nyár, Men-ten el - jár,

Nem mesz-sze tő - lem a vég.

Ám a lé-lek el nem e - nyész, Sőt, bé-re lész

Jó vagy jaj: po - kol vagy ég.

2. Nem szükség hát veszteg ülnöm, / Kell készülnöm:

Égjen jól a szövétnek,

Mert majd amaz öt szüzekkel, / Mint ezekkel,

Vélem is számot vetnek.

3. Ó, Uram, hová kell lennem, / Ha kell mennem

Veled, bírámval szemben!

Már ezt is alig állhatom, / Ha forgatom

Ezt előre eszemben.

4. A kürtzengés máris hallik, / Már hajnallik,

Útban már az angyalok.

Életem csak egytenyérvnyi, / S számonkéri

Jézusom, ha meghalok.

5. Taníts meg, Uram, hogy holtom / S rövid voltom

Soha el ne felejtsem,

És a jövőendő életet, / Ítéletet

Szívemből ki ne ejtsem.

6. Kezem én is feléd nyújtom, / Szabadítóm,
Jézusom, hozzád tartok!
Bízzál, lelkem, nem süllyedsz itt, / Kormány a hit,
Várnak már a révpartok.

szöveg: Maróthi Gy., 1743
dallam: J. Crüger, 1653

619

1. E vi - lág mi - ó - ta Fenn - áll, ő mi - vol - ta
Min - den dol - ga ín - ség, Bá - nat, ke - se - rű - ség

Sű - rű vál - to - zás;
És só - haj - to - zás;

Nin - csen ben - ne ál - lan - dó - ság:

Min - den hi - á - ba - va - ló - ság!

2. Ó, ha meggondolná, / Ember megfontolná / Éltének végét!
És minden dolgában / Forgatná magában / Nagy rövidségét:
Bizony, e világ szépségét, / Megutálná ékességét!
3. Nézd, a kicsi bimbók, / Tavasz virágok / Mint illatoznak!
De ha ősznek dere / Megüti, végtére / Mind elváltoznak:
Kórók lesznek, megavulnak, / Hirtelenséggel elmúlnak.
4. Embernek is élte, / Mint virág szépsége, / Hamar elromlik;
Rövid az ideje: / Tíz, húsz esztendeje, / S azzal elmúlik;
Akár gazda, akár szolgál: / Menni kell, ha üt az óra.
5. Nohát, ezt felvégyed, / És szívedre tégyed: / Rövid az élet!
Légy mindenkor készen, / Amíg meg nem léssen / A nagy ítélet;
Ne szabd magad e világhoz, / Földi veszendő jószágához!

1. Bi - zony be - te - lik az i - dő,
A vi - lág - bí - ró, a di - cső,

És Is - ten Fi - a el - jő,
Az í - té - lő, meg - men - tő.

El - né - mul gú - nyos ne - ve - tés,

Tűz u - tán jön új te - rem - tés,

Mint szent köny - vünk meg - ír - ta.

2. Angyal harsonahangja szól / E földön minden népnek,
A halottak hamvaikból / Mind nyomban előlépnek.
Parancsszavára az Úrnak / Átváltoznak, megújulnak,
Kik élnek még a földön.
3. Megnyílik a könyv, amiből / Tett, szándék kiviláglik,
Mentségek vára romba dől, / Bűn vak mélysége ásít.
Akkor mindenki tisztán lát, / Megérti vétkes önmagát,
Hogy mit tett életében.
4. De jaj, ki ügyet sem vetett / Az Úr szent igéjére,
Szerezni, kapni szeretett, / Más nem is járt eszébe',
Annak fejére omlik ott, / Mit rosszul tett vagy mulasztott,
Rázúdul minden vétke.

5. Ó, Jézus, ama nagy napon / Te védj meg szent kezeddél,
 Ítéletem reád hagyom, / A büntetést engedd el!
 Igédben nem kételkedem, / Írd élet könyvébe nevem,
 Vigy teljességre. Ámen.

szöveg és dallam: 621
 Eger, 1855

Ments meg en-gem, U - ram, az ö - rök ha - lál - tól,
 A - ma ret - te - ne - tes na - pon min - den baj - tól!
 Mi - dőn az ég és föld meg fog - nak in - dul - ni,
 S el - jössz a vi - lá - got lán - gok - ban í - tél - ni.

» Ne szállj perbe szolgálóddal, hiszen egy élő sem igaz előtted!... Siess, Uram, hallgass meg, mert odavan a lelkem. Ne rejtse el orcádat előlem, mert olyan leszek, mint a sírba leszállók! (Zsolt 143,2.7)

1. Éb-redj, al - vó, hív a szó-zat! Az ő-rök hang-ja
Éj - fél-táj - ra jár az ó - ra, Mondd, kész vagy-é a

mesz-sze el - hat: Fel, Si-on, éb-redj, itt az Úr!
hí - vó szó - ra, Vagy szí-ved mé-cse meg se gyúl?

Ím, vő - le-gé-nyed jó, Már kész a me-nyeg-ző.

Hal - le - lu - ja! Ó, halld sza-vát, Kelj föl te-hát,

Vedd me-nyeg-ző - i dísz-ru - hád!

2. Halljuk jól az örök hangját, És örvendeznek, akik hallják,
Hisz itt a várva várt idő.
Íme, üdvünk napja virrad, Mert ama fényes Hajnalcsillag
Mint igazságos bíró jó.
Szent trónod fényben áll! Jöjj, Jézus, néped vár! Hozsianna!
Mi elmegyünk, Mindegyikünk, Hogy menyegződön ott legyünk.
3. Egykor trónod köré állunk, S az angyalokkal téged áldunk,
Zeng cimbalom és hárfahúr.
Földi lényt ott ami várja, Fül nem hallotta, szem nem látta,
A szívünk háladalra gyúl.
Oly szép az égi hon! Sok gyöngykapuja von. Halleluja!
Zeng énekünk, Az Úr velünk: Légy áldott érte, Istenünk!

1. Í - me, lé - sen a ké - se - i kor - ban,
Si - on szent he - lye, temp - lo - ma ott van,

Hogy az Úr he - gye áll he - gyek or - ma fe - lett.
Cso - da fé - nye be - töl - ti a föl - det, e - get;

Ö - rök ott - ho - na lesz ez a nép - nek:

A - ki vá - gyik az Úr - ra, be - tér - het.

2. Nosza, jöjjetek el, jövevények,
Akik messzire jártok: az Úr hazavár!
Neki zengjen a szép örömeinek:
Sosem árt a halál, hisz az Úr a Király!
Keze el nem ereszt soha többé.
Legyen áldott az Isten örökké!
3. Ha az Úr közel, hallgat a fegyver,
Ha az Úr szava szól, belereng a világ,
Ha az Úr íté, semmi az ember,
De ő megkönyörült, ideadta Fiát.
Vele győztek a mennyei fények,
Vele itt az ígért örök élet!

1. E - mel - jük Jé - zus-hoz sze-münk,
Jön már ki - rá - lyi győz-te-sünk,
Menny-ből le-száll, s e-gyütt le - szünk.
Lel - künk vi-gyáz-ni meg ne szűn - jön,
Fel - sé-ges vá-rás-tól fe-szül - jön,
Az ál - mot űzd el, ké-szen állj,
Krisz - tus - nép, jön, jön a Ki - rály!

2. Azt mondta Jézus, ideleonn
Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen.
Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk.
Az álmod űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

3. Éneklünk, és a perc szalad,
A nap, mely nesztelen halad,
Az öröklét felé mutat.
De míg hangunk majd zengve szárnyal
Hozsannás angyalkar szavával,
Az álmot űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!
4. Ó, kérünk, Jézus, jó Urunk,
Te szabd meg életünk, utunk:
Hány éjszakánk lesz, s hány napunk.
Bölcs szívedből töltsd meg szívünket.
Te ismered jól kis hitünket:
Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk,
Hogy majd ha jössz, készen legyünk.

» És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjetek fel, és emeljétek fel a fejeteket, mert közeledik a megváltásotok. (Lk 21,27–28)

625 fordítás: Hamar I.
dallam: A. H. Elfáker, †1914

1. Kik a Krisz-tusban huny-tak el, mind bol-do-gok,

Menny-be jut - nak a gyöngy-ka-pun túl,

Szín - a - rany ko-ro-nát, hó-fe - hér gyolcsru-hát,

Zen-gő hár - fát ad né - kik az Úr.

2. És az életnek fájáról ad enniük,
Ingyen isszák az élet vizét.
Örök égi tavasz, béke országa az,
Élni ott újra édeni szép.
3. Fenn a mennyei városba' nincsen halál,
Nincsen éjszaka, nincsen sötét.
Maga Isten a nap, soha el nem apad,
Ontja végtelen fényözönét.

Az előző dallamra éneklendő, az ismétlődő refrénnel együtt kétszer.

1. Fenn a mennyben az Úr minden győztesnek ad,
Aki Jézussal járt, s benne hitt,
Aranyból koronát, fehér égi ruhát,
Hárfa húrjait pengethetik.
Refr. Igen, ott minden kész, igen, ott minden kész.
Minden győztesnek jár örökrész.
Boldog, véghetetlen öröm vár odafenn,
Jézusért én is elnyerhetem.
2. Vígán lépkedünk színarany utcákon át,
Halljuk angyalok dicséretét,
Szemünk láthatja Jézus szent ábrázatát,
Aki vért ontott bűneinkért.
Refr. Igen, ott minden kész...
3. Élet forrása kínálja élő vizét,
Tiszta, hűs vizét bőségesen,
Fényt az Úr maga áraszt és hint szerteszét,
Halál nem lesz ott, éjszaka sem.
Refr. Igen, ott minden kész...
4. Minden gyötrelmet, bánatot elfeledünk,
Ha ő bennünket keblére von,
Jézus szívére hajthatjuk fáradt fejünk,
Nála béke vár és nyugalom.
Refr. Igen, ott minden kész...

1. A menny-be' fenn, a tró-nus-nál, A Krisz-tus
ér-tem köz-ben-jár, Nagy Fő-pap, é-gi ke-ze-
sem, Ö-rök-re biz-tos vé-del-mem. Mar-ká-ba
vés-te ne-ve-met, Szí-vé-be ír-ta, nem fe-
led. Ö-rök-ké ő lesz párt-fo-góm, El-né-mul
min-den vá-do-lóm, El-né-mul minden vá-do-lóm.

2. Mikor a Sátán megkísért, És vádol megbánt bűnökért, / Jézusra nézek, áldom őt, A bűneimből megmentőt. / Ő halt meg minden vétkemért, A büntelen a bűnösért, / Isten, a bíró fölmentett, Krisztusra nézve engedett, / Krisztusra nézve engedett.
3. Íme, a Bárány, ő van ott, Feltámadt, és üdvöt hozott, / Ő mondta: Megváltód vagyok, Nem vonja vissza, mit adott. / A Bárány vére volt az ár, Önála többé nincs halál. / Krisztusban üdvöm készen vár, Ott fenn, az Isten trónjánál, / Ott fenn, az Isten trónjánál.

1. Ál - dó ha - tal - mak ol - tal - má - ba rejt - ve
Csak vár - juk bé - kén mind - azt, a - mi jó.
Mert Is - ten ő - riz hí - ven reg - gel, es - te,
Ő hű lesz, bár - mit hoz - zon a jö - vő.

2. Ha gyötri, bántja szívünket a régi,
És múlt napoknak terhe ránk szakad,
Megrettent lelkünk vigaszodat kéri,
Mit nekünk szerzett, Atyánk, szent Fiad.
3. S ha szenvedések kelyhét adod inni,
Mely színig töltött, keserű, nehéz,
Te segíts békén, hálával elvenni,
Hisz áldva nyújtja hű atyai kéz!
4. És ha az úton örömet adsz nekünk,
Ha szép napod ragyogva ránk nevet,
Biztasson, intsen sok nehéz emlékünkt,
Hogy életünket szenteljük neked!
5. A csend köröttünk mélyen szerteárad.
Hadd halljuk azt a tiszta éneket,
Amely betölti rejtett, szép világod,
Hol téged dicsér minden gyermeked!

1. Már cél - ba ért sok hí - vő gyer - me - ked,
Hű volt, ki - tar - tott, ott él már ve - led,
Ó, Jé - zus, ál - dott lé - gyen szent ne - ved!
Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja!

2. Kőszáluk, várunk voltál szüntelen,
Míg tartott itt lenn a nagy küzdelem.
Fény voltál, csillag a vak éjjelen. Halleluja! Halleluja!
3. Bár vívná harcát minden gyermeked
Oly híven, bátran, mint e győztesek,
És velük zengné majd az éneket: Halleluja! Halleluja!
4. Mert már itt halljuk harcon, éjen át
Győzelmi ének távol dallamát.
Új erőt hányszor ez az ének ad! Halleluja! Halleluja!
5. Ó, áldott egység! Boldog, szent sereg!
Még mi itt küzdünk, ők ott fénylenek.
Mind egyek mégis benned és veled. Halleluja! Halleluja!
6. Ott zeng az ének, itt még könny pereg,
Míg Krisztus napja győz az éj felett,
És akkor eggyé lesz a két sereg. Halleluja! Halleluja!
7. Jó minden tájról, együtt énekel,
És együtt ujjong, együtt ünnepel,
Ó, hálaének, szállj az égbe fel! Halleluja! Halleluja!

1. Zengd Jé - zus ne - vét, zengd, vi - lág,
Őt, an - gya - lok, áld - já - tok!
Fel - é - ke - sít - ve hom - lo - kát,
Ki - rály - lyá Jé - zust, Jé - zust
ko - ro - náz - zá - tok!

2. Ti, vértanúi Istennek, / Kik mennyben szolgáljátok
A Bárányt, ki megöletett: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
3. Ti, választottak, szent hívek, / Mindaz, kit ő megváltott,
Szent irgalmát dicsérjétek: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
4. Ti, bűnösök, mert ő hordott / Tiértetek kint s átkot,
És szent vérével áldozott: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
5. Ti, népek, törzsek, kik bárhol / Az ő szavát halljátok:
Nagy jóvoltáért hálából / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn / A Jézus előtt állok,
És mindörökké zenghetem: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!

EGYÉB ÜNNEPEK ÉNEKEI

Magyar himnusz | szöveg: Kölcsey F., 1823
dallam: Erkel F., 1844

641

Is - ten, áldd meg a ma - gyart

Jó kedv - vel, bő - ség - gel,

Nyújts fe - lé - je vé - dő kart,

Ha küzd el - len - ség - gel.

Bal - sors a - kit ré - gen tép,

Hozz rá víg esz - ten - dőt,

Meg - bűn - hőd - te már e nép A

múl - tat s jö - ven - dőt.

1. Ha-tal - mas Is - ten! Né-pek kö - zé szór - va,
Te-ben - ned bíz - tunk e - le - i - től fog - va!
Mi-kor másunk nem volt, csak könny és zsol - tár,
Ott - hont ke - res - ve haj-lé-kunk Te vol - tál.
Szólj, öt - á - gú síp, zengj, magyar é - nek, Adj
há - lát az ég nagy Is - te - né - nek.

2. Bibliás ősök sírja fölött állva, / Találjon e nép végre önmagára; /
Köszönjön meg mindent a védő karnak, / S légyen testvére magyar
a magyarnak! / Szólj, ötágú síp, zengj, magyar ének, / Adj hálát az
ég nagy Istenének!
3. Kegyelmes Atyánk! Népek közé szórva, / Tebenned bíztunk eleitől
fogva! / Add: éljünk egymásért és senki ellen, / Bárhol a földön, de
Isten-közelben! / Szólj, ötágú síp, zengj, magyar ének, / Adj hálát az
ég nagy Istenének!

1. Ha-tal - mas Is - ten! Né-pek kö-zé szór - va,
Te-ben - ned bíz - tunk e - le - i - től fog - va!
Mi-kor másunk nem volt, csak könny és zsol - tár,
Ott - hont ke - res - ve haj - lé-kunk Te vol - tál.
Szólj, öt - á - gú síp, zengj, ma-gyar é - nek,
Adj há - lát az ég nagy Is - te - né - nek.

2. Bibliás ősök sírja fölött állva, / Találjon e nép végre önmagára; /
Köszönjön meg mindent a *védő* karnak, / S légyen testvére magyar
a magyarnak! / Szólj, ötágú síp, zengj, magyar ének, / Adj hálát az
ég nagy Istenének!
3. Kegyelmes Atyánk! Népek közé szórva, / *Tebenned bízunk eleitől*
fogva! / Add: éljünk egymásért és senki ellen, / Bárhol a földön, de
Isten-közelben! / Szólj, ötágú síp, zengj, magyar ének, / Adj hálát az
ég nagy Istenének!

Ha-zád - nak ren - dü - let - le - nül

Légy hí - ve, ó, ma - gyar!

Böl - csőd az, s maj - dan sí - rod is,

Mely á - pol s el - ta - kar.

A nagy vi - lá - gon e kí - vül

Nin - csen szá - mod - ra hely.

Áld - jon vagy ver - jen sors ke - ze:

Itt él - ned, él - ned, hal - nod kell!

NAPI ÉNEKEK

Reggel

Ajánlott zsoltárok: 5, 57, 63, 92, 108, 173.

Reggeli himnuszok a hét minden napjára

Vasárnap | szöveg: a *Iam lucis orto sidere* latin himnusz alapján *Öreg graduál*, 1636
dallam: Kolozsvár, 1744 (Új világosság jelenék)

651

1. A nap im-már fel - vir-rad-ván,

Kér - jük az Is-tent mind-nyá - jan:

Hogy e - zen az e - gész na - pon

Bűn - től min - ket ol - tal - maz - zon.

2. Nyelvünket megtartóztassa, / És a bűnre ne bocsássa,
Szemeinket betakarja, / Gonoszra nézni ne hagyja.
3. Szíveink tiszták legyenek, / Gonosz bűnt be ne vegyenek,
Kevélységet gyűlöljenek, / Tobzódást ne szeressenek.
4. Hogy mikor a nap lenyugszik, / És az éj bealkonyodik,
Mi egészen tiszták légyünk, / És ötten vígan dicsérjük.
5. Dicséret légyen Atyánknak, / És egyetleneg Fiának,
És a mi Vigasztalónknak, / Kitől minden jók származnak.

652 Hétfő | szöveg: a Nox atra rerum latin himnusz alapján Öreg graduál, 1636 dallam: Eperjesi graduál, 1635

Énekelhető a 495. dicséret (Ó, ártatlanság Báránnya) dallamára is.

1. Lá - tod, Úr Is - ten, szí - vün - ket,

Lá - tod e - rőt - len - sé - gün - ket,

Nem rejt - jük el bű - ne - in - ket,

Vár - juk ke - gyel - mes - sé - ge - det.

2. Mindnyájan arcra borulunk, / Szent Atyánk, hozzád kiáltunk,
Felejsd el bűneinket, / Tengerbe el-béveds őket.
3. Világosítsad elménket, / Gerjeszd fel a mi szívünket,
Hogy dicsérhessünk tégedet, / És áldhassuk szent nevedet.
4. Kérünk téged: mi szívünket / Hajlékoddá te szenteljed,
Szíveinkben lakodalmat / Szerezz, és nagy nyugodalmat.
5. Így cselekedjél mivelünk / Szent Fiadért, ki minekünk
Nálad bizonyos reményünk, / Hozzád egyenes vezérünk.

653 Kedd | szöveg: Öreg graduál, 1636 a 652. dicséret dallamára

1. Felséges Atya Úr Isten, / E napnak ő kezdetiben
Könyörgünk, tarts meg hitünkben / És az igaz szeretetben.
2. Bűneinket megbocsássad, / És szívünket vigasztaljad,
Hitvallásunk bátorítsad, / A Szentlelket nekünk adjad,
3. Hogy ne ártson az ellenség, / Távol legyen minden kétség,
Testi, lelki fertelmesség, / És a gonosz eretnesség.

4. Oltalmaz, kérünk, gonosztól / És a nagy hitetlenségtől,
A bűnnek kísértésétől / És a hirtelen haláltól.
5. Adjad minékünk éltünkben, / Egymást szeretnünk szívünkben,
Élhessünk nagy békességben / És hitnek jó gyümölcsében.
6. Halálat adunk, Úr Isten, / Te szent Fiadnak akképpen
Szentlélekkel egyetemben / Mostan és minden időben.

Szerda | szöveg: a *Nox et tenebrae et nubila* latin himnusz alapján *Öreg graduál*, 1636
a 652. dicséret dallamára

654

1. Az éjszakai sötétség, / Tévelygő, rút esztelenség
Távozzék, mert már üdvösség / Ragyog, mint napi fényesség.
2. Múlják homálya elménknék, / Kétkedése szívünknek,
Az igaz hitnek világa / Ragyogjon, mint meggyúlt fáklya.
3. Téged mert, Krisztus, ismerünk, / Néked mi hitből könyörgünk,
Szent igéd lakozzék bennünk, / És legyen nekünk vezérünk.
4. Ne nézd vétünk sokaságát, / Bukásaink undokságát,
Fürdőjével szent vérednek / Moss meg, hogy éljünk Istennek.
5. Dicsőség legyen Atyának, / És tenéked, ő Fiának,
A mi egy Vigasztalónknak, / A dicső Szentháromságnak.

Csütörtök | szöveg: *Öreg graduál*, 1636
a 652. dicséret dallamára

655

1. Könyörögjünk az Istennek, / Krisztus által mi Atyánknak,
Hogy fogadjon fiainak, / Kegyelmezzon bűneinknek.
2. Az ördögnek hatalmától / És bűneink fogságától,
Mindenféle ellenségtől / Oltalmazzon, és haláltól.
3. Vigasztaljon Szentlelkével, / Igazgasson beszédével,
Ne bosszantsuk bűneinkkel, / És nagy hitetlenségünkkel.
4. Mai napi életünkben / Ne essünk semmi vétekben,
Nagy józanság életünkben / Legyen minden beszédünkben.
5. Szent angyalid őrizzenek, / És kezükkel emeljenek,
Rontani ne engedjenek / Se embernek, se ördögnek.
6. Dicséret néked, Úr Isten, / Ki látsz minket kegyelmesen,
Hallgass mostan nagy kegyesen, / Hogy könyörgünk
szükséginkben.

656 Péntek | szöveg: *Öreg graduál*, 1636
dallam: *Eperjesi graduál*, 1635

2. Örvezde, szent Atyánk, lelkünk, / Mert biztat minket mi Urunk,
Békességre hogy már dolgunk, / Hozatott minden mi ügyünk.
3. Mihelyt bajunkat felvette, / És magát kezessé tette,
Minket már megigazított, / Félelemből szabadított.
4. Immár kegyelmességedet / Várjuk, Uram, jó kedvedet,
Imádjuk csak szent nevedet, / Ne nézzed mi érdemünket.
5. Néked ezért örvezünk, / Tebenned most dicsekedünk,
Egyetlenegy mi életünk, / Néked örökké éneklünk.
6. Dicsőség néked, Atyánknak, / És egyetlenegy Fiadnak,
S szívünk Bátorítójának, / És Megvigasztalójának.

657 Szombat | szöveg: a *Iam lucis orto sidere* latin himnusz alapján *Öreg graduál*, 1636
a 656. dicséret dallamára

1. Mi, keresztyének, tenéked, / Atya Úr Isten, könyörgünk,
Hogy minket ma megoltalmaz, / Adj igaz hitet minekünk.
2. Nyelvünket te megszentelj, / És szívünket megőrizzed,
Hogy ma tenéked mondassunk / Örvedetes dicséretet.

3. A mi szívünkben tégedet / Adjad igazán vallanunk,
 Hogy minden gonosz bűnökből / Teáltalad megtartassunk.
 4. Dicséret legyen Atyának, / És mi Urunknak, Krisztusnak,
 Velük együtt Szentléleknek, / A dicső Szentháromságnak.

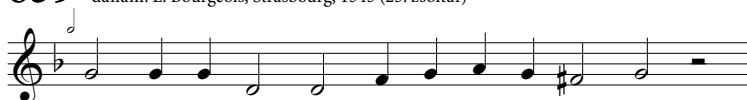
szöveg: Debrecen, 1616
 dallam: Kolozsvár, 1744

658

1. Jé - zus Krisz - tus, szép fé - nyes haj - nal,
 Ki fel - tá - madsz új vi - lát - gal,
 És meg - ál - dasz min - den jók - kal:

2. Te vagy nekünk egy reménységünk,
 Isten előtt közbenjárónk,
 Szép koronánk, ékességünk.
 3. Világosítsd a mi szívünket:
 Ismerhessünk meg tégedet;
 Tanulhassuk szent ígédet.
 4. Az ördögnek csalárdságától,
 Lelki-testi nyavalyától,
 Őrizz hamis tudománytól,
 5. Az Atyával és Szentlélekkel,
 Hogy tégedet tiszta szívvel
 Mindörökké áldjunk! Ámen.

1. Há - lát a - dok né - ked, mennybé-li Is - ten,

Szent Fi - ad - nak, a Krisz-tus-nak ne - vé - ben,

Hogy en - ge - met ez éj - jel meg - ő - riz - tél,

Min-den ve - sze - de - lem-től meg-men-tet - tél;

Tartsd meg, kér-lek, e na-pon is é - le - tem,

Bűn - től és min - den kár-tól ments meg en - gem.

2. Mert, Uram, én Te kezvedbe ajánlom
Mind testem-lelkem és minden vagyonom.
Szent angyalidat ne vedd el mellőlem,
Szent Lelked se távozzék el éntőlem,
Hogy vakmerő bűnöktől ma is menten
Megőriztessék épen testem, lelkem.

3. Könyörgök, Uram, minden emberekért,
De főképpen a hű keresztyénekért,
Minden rokonimért, kik Téged félnek,
Akik vagy itt, vagy messze földön élnek;
Minden gonosztól őket is őrizd meg,
És minden javaiddal látogasd meg.
4. A szegény rabokat és betegeket,
Kik ínségükben óhajtnak Tégedet,
Uram, vigasztald meg őket szívükben,
Szenvedésükből mentsd ki kegyelmesen;
És térítsd meg a szegény bűnösöket,
Add, hogy jó véghez vigyük életünket.

» *Hálát adok Neked, mennyei Atyám, szeretett Fiad, a Jézus Krisztus által, hogy ma éjjel minden kártól és veszedelemtől megőriztél, és kérek, őrizd meg engem a mai napon is a bűntől és minden gonosztól, hogy minden cselekedetem és egész életem tetszésedre legyen. Mert én magamat, testemet, lelkemet és mindenemet kezedbe ajánlom. Szent angyalod legyen velem, hogy a gonosz ellenség erőit ne vehessen rajtam. Ámen. (Martin Luther)*

1. Te - né - ked, U - ram, há - lát a - dok
 És tel - jes szí - vem - ből vi - ga - dok

Hoz - zám va - ló jó - vol - to - dért,
 Rám á - rasz - tott jó ked - ve - dért,

Mert ím, meghall - gat - tál, En - gem ki - ra - gad - tál

Nya - va - lyá - im - ből,

Szív - bé - li vi - du - lást, Ad - tál sza - ba - du - lást

Sok bá - na - tim - ből.

2. Atyai gondviselésedet / Sok ezerszer megpróbáltam,
 Reám kinyújtott kezeidet, / Én jó Istenem, megláttam;
 Tégedet dicsérlek / Azért, míg itt élek
 E gyarló testben; / Szájamnak szózatja
 Eged általhatja: / Hiszek Igédben.

3. Ma kezeidbe ajánlottam, / Amit csak adtál énnékem;
 Felköltömkor is azt mondtam: / Magad bírij engem, Istenem!
 Hogy a bűnnek rabja, / Ne legyek szolgája;
 Adj estét érnem! / Ki uralkodol, s élsz,
 És senkitől nem félsz: / Ne hagyj elvesznem!

szöveg: Lócse, 1635
 dallam: Kolozsvár, 1744

661

1. Szí-vem meg-a-láz-ván, te-hoz-zád me-gyek,
 E-lőd-be, Is-te-nem, hál'-a-dást vi-szek,
 És szent Fi-ad ál-tal né-ked kö-nyör-gök.

2. Áldott légy, én Uram, hogy megtartottál,
 Bút és kárt ez éjjel rám nem bocsátál,
 Angyali sereggel oltalmam voltál.
3. Mai nap ezt velem cselekedd, Uram:
 Mindenféle büntől magam óvhassem,
 Hitem jó gyümölcsét hogy el ne rontsam.
4. Magamat egészen neked szentelem:
 Kegyelmes oltalmad legyen mellettem,
 Szentlelked és igéd legyen vezérem.
5. Istenem, tenéked legyen dicsőség,
 A Szentháromságban ki vagy egy Felség:
 Csak tégedet illet minden tisztesség!

1. Ma-gasz-tal - lak én té - ged,
Hogy tő - lem mesz-sze űz - ted

Is - ten, e - gek-nek Ki - rá - lyát,
A ső - tét éj - nek ho - má - lyát.

Nem küld-tél rám be-teg - sé - get,

Sem e - gyéb ín - sé - get,

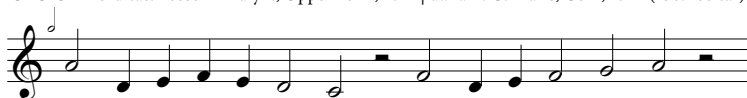
Ép - ség-ben meg-tar - tot - tál,

E nap-ra en-gem jut - tat - tál.

2. Szívből könyörgök néked, / Kegyes teremő Istenem:
E napot is engedd meg / Békességgel véghez vinnem,
Akaratodat tanulnom, / Útjaidban járnom;
Oltalmad befedezzen, / Kedvem kedved szerint legyen.
3. Igaz utadra taníts, / Hogy veled együtt jár hassak,
És tőled el ne taszíts, / Hogy kísértésbe ne jussak.
Jóvoltodból tarts meg engem, / Én édes Istenem,
Hogy a bűn csalárdságát, / Észrevegyem undokságát.

4. Az igaz hitnek tüztét / Bennem Krisztusért élesszed,
Gyarlóságomnak vétkét / Soha szememre ne vessed;
Ígéretedet tekintsd meg, / Szent Fiadért tarts meg,
Ki értem eleget tett, / Törvény átkától megmentett.
5. Reménységgel ruházz fel, / Ördög törébe ne essem,
Szívem hozzád gerjeszd fel, / Ne csak hasznomat keressen.
Atyafi szent szeretetet, / Adj jámbor életet;
Szeress mint sajátodat, / Kövessem akaratodat.
6. Szent ígéret vallanom / Adjad tisztán, homály nélkül,
És szolgáltnak mondatnom / Minden képmutatás nélkül;
Kinccsel semmit sem gondolok, / Más jutalmat várok:
A szentek seregében, / Tarts meg gyülekezetében.
7. E napot is engedd meg, / Uram, békével megfutnom,
Hivatalom hasznával / Magam s családom táplálnom,
Hogy szent nevedet dicsérjem, / Oltalmadat nyerjem:
Testemnek megmaradást, / Lelkemnek adj boldog szállást.
8. Uram, egyedül vagy jó. / Te vagy út, élet, igazság,
De én életem gyarló. / Gondolatom csak hamisság.
Táplálj Krisztus szent testével, / Itass szent vérével,
Hogy örökké nevednek, / Énekeljek Felségednek.
9. Hála legyen Atyának, / Fiúnak és Szentléleknek,
Kitől minden jók vannak: / Ne engedj azért ördögnek
Engem, igaz megváltottad, / Gyenge juhocskádat:
Lelkem a boldogságba, / Vigyed a paradicsomba.

1. Di-csér-lek, U-ram,té - ged, Hogy ez el-múlt éj - jel

É - le-tem meg-ő - riz - ted Ha - tal-mas ke - zed - del;

Sö - tét - ség - nek tő - ri - ből, Mely kö-rül-vett va - la,

Í - me, en-ge-met ki - vől, Ó, min-de-nek U - ra!

2. Néked adok hálákat, / Én kegyes Istenem,
És kérlek mint Atyámat: / Ma is tarts meg engem,
Hogy szolgálhassak néked / Akaratod szerint:
Éltemet vezéreljed, / Légy velem óránként!
3. Hogy el ne tévelyedjem / A te ösvényidtől,
Ne ártson ellenségem, / Őrizkedjem büntől:
Őrizz meg jóvoltodból, / Uram, téged kérlek,
Ördög álnokságától / Hogy semmit ne féljek.
4. Adjad, hogy erős hittel / Bízsam szent Fiadban;
Bűneimet töröld el. / Tarts meg irgalmadban.
Hiszem, hogy ezt megadod, / Amint megígérted;
Bűnünket megbocsátod, / Ha könyörgünk néked.
5. Szeress jó reménységgel, / Mely nem ejt szégyenben;
Atyafi szeretettel / Építsél éltemben,
Hogy szívből szerethessem / Felebarátomat,
És ebben ne keressem / Soha én hasznomat.

6. Engedd, hogy szent ígédet / Bátran megvallhassam,
Tisztemben hűségemet / Néked megtarthassam;
Senki engem e földön / Tőled el ne vonjon,
Híveid seregében / Felséged megtartson.
7. Hogy szent dicséretedre / Végezzem e napot,
Tőled ne térjek félre, / Vezérelj utamat;
Áldd meg termő földünket, / Őrizz meg éltünkbe',
Mert minden javainkat / Ajánljuk kezédbe.

szöveg: Debrecen, 1723
dallam: L. Senfl, 1534 (Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli)

664

1. Há - lát a-dunk né-ked, meny-nye-i A - tyánk,
Ki min-den-kor ke-gye-sen vi-gyá-zol rá-
nánk.

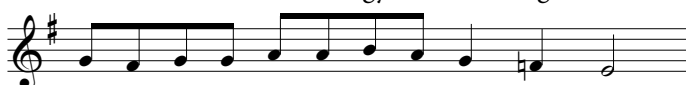
2. Ím, az elmúlt éjjel is megnyugtattál,
E napra jó kedvedből virrasztottál.
3. Áldj meg, kérünk, e napon is bennünket,
Védeld kártól lelkünket, testünket.
4. Segíts ma is meg minden munkáinkban,
Részeltess lelki, testi áldásidban.
5. Oltalmaz meg minden bűnbeeséstől,
Téged félhessünk, tisztelhessünk szentül.
6. Erősíts, nevelj naponként a hitben,
Tarts meg végig atyai szerelmedben.
7. Hogy Fiaddal s Lelkeddal egyetemben
Néked víg szívvel szolgálhassunk! Ámen.

1. Mi szent A-tyánk, ki la - ko - zol menny-ég - ben,

És u - ral - ko - dol az egy Is - ten - ség - ben,

Szent Fi - ad - dal, Lel - ked - del di - cső - ség - ben

Tisz - tel - te - tel föl - dön és a menny-ég - ben:

2. Szenteltessék, Uram, a te szent neved, / Dicsértessék mitőlünk, mert érdemled, / Hogy ez éjjel minket te szent Felséged, / Kegyelmesen megőrzött Istenséged.
3. A gonosznak töríbe nem eresztél, / Sőt a te szent angyaliddal őriztél, / És álmunkból épségben felköltöttél, / Lelki, testi veszélytől megmentettél.
4. Szent kezedbe ajánljuk mi lelkünket, / Mai nap is tápláljad mi testünket, / Védelmezzed, Uram, a mi éltünket, / Lelki-testi veszélytől ments meg minket.
5. Te vagy, Uram, egyedül, mi Istenünk, / Mennyen, földön nincs nekünk több reményünk; / Légy te azért, Uram Isten, pásztorunk, / Szükségünkben táplálónk és oltalmunk.
6. Kegyelmeddel tartóztasd meg lelkünket, / Hogy bűnnel ne fertőztessük testünket; / Világosítsd inkább sötét elménket, / Hogy megtartsuk, Uram, te szent törvényed.
7. A te Szentlelked minket ösvényidben / Vezéreljen, Uram, szent törvényidben, / Ma és életünknek minden rendiben, / Hogy így hozzád juthassunk az egekben.

1. Ö - rök é - let reg - ge - le,
Egy su - gárt küldj rá - n - k te le,
Fény a vég - he - tet - len fény - ből,
Kik új nap - ra éb - re - dénk föl;
Fé - nyed lel - kü - nk éj - je - lét
ú - z - ze szét.

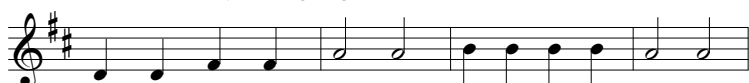
2. Jóságodnak harmata / Gyarló életünkre hulljon,
Szívünk, mely kiszárada, / Vigaszodtól felviduljon,
S híveid közt légy jelen szüntelen.
3. Bűn ruháját vessük el / A szövetség vére által,
Vétkeink fedezzük el / Tőled nyert fehér ruhánkkal,
Hogy hitünk legyőzze majd mind a bajt.
4. S majd vezess az égbe föl, / Irgalomnak napvilága,
Könnyek gyászos völgyiből / Üdvösségnek szép honába,
Hol az üdv és béke majd egyre tart.

1. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, min-den-ha-tó Is - ten,

É - ne-künk jó reg - gel száll hoz-zád szí - ve - sen.

Szent vagy, szent vagy, szent vagy, vég-te-len ke - gye-lem,

Há - rom sze-mély - ben ál - dott egy Is - ten!

2. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, kit a szentek áldnak,
Koronájukat leteszik teelőtted;
Angyali seregek térdelve imádnak,
Ki voltál, vagy, s nem érsz soha véget.
3. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, földi köd bár elfed,
És bűnös szem nem látja dicsőségedet,
Csak te vagy szent, Isten, és senki kívüled:
Teljes hatalmú szentség, szeretet!
4. Szent vagy, szent vagy, szent vagy, nagy és erős Isten;
Minden műved dicsér az ég-, föld- s tengeren!
Szent vagy, szent vagy, szent vagy, áldott, véghetetlen:
Három személyben áldott egy Isten!

1. Haj - nal - ó - rán lel - kem éb - red
Jöjj be hoz - zám, lásd, ki - tá - rom

szent sza - vad ha hall - ga - tom,
min - den aj - tóm, ab - la - kom!

Mes - te - rem, ta - níts a csend - ben

szót - la - nul meg - ál - la - nom!

2. Hajnalórán zengi minden végtelen hatalmadat,
Mesterem, taníts beszélni, gyöngye számba add szavad!
Hadd siessek hozzád hívni mind a megfáradtakat!

Napközben, asztali áldások

Ajánlott napi imádság a 119. zsoltár egy-egy szakasza; asztali áldás a 104. zsoltár 11. verse.

671 szöveg: a *Nunc Sancte nobis Spiritus* latin himnusz alapján Öreg graduál, 1636
dallam: Kolozsvár, 1744 (Új világosság jelenék)

1. Im - már, Szent-lé - lek, nagy Is - ten,

Ki A - tyá-val egy fen-ség - ben,

A Fi - ú - val is egy - ség - ben,

Ké - rünk, hogy lak - jál szí - vünk - ben.

2. Mindnyájan tiszták lehessünk, / Szüntelen téged dicsérjünk,
Szeretet légyen mibennünk, / Egyetértésben élhessünk.
3. Ezt cselekedjed mivelünk, / Védelmezőnk és vezérünk,
Igazgasd, kérünk, életünk, / Csak reád bízunk mindenünk.

1. Igaz Bíró, nagy Úr Isten, / Ki állítsz mindent jó rendben,
Reggelt, délt, estvét rendelted, / S híveidnek megszentelted.
2. Krisztus, hívek megtartója, / Egeknek igazgatója,
Mindeneknek alkotója, / Te vagy bölcsen formálója.
3. Szentlélek egy igaz Isten, / Ki ott laksz minden hívedben,
Tartasz mindent igaz rendben, / Tőled függ minden keresztyén.
4. Oltsd el vizsályaink tüztét, / Vedd el bűneinknek terhét,
Adj minékünk csendességet, / Lelki, testi békességet.
5. Szentháromság egy Istenség, / Ki vagy mindenre elégség,
Csak tiéd minden tisztesség, / Néked adassék dicsőség.

1. Minden élő megtartója, / Változatlan vagy, Úr Isten,
Ki nappaloknak idejét / Elrendezted igen bölcsen.
2. Adj olyan estét minékünk, / Melyben mi el ne kárhozzunk,
De halálodnak jutalma / Légyen az örök dicsőség.
3. Dicsőség légyen Atyának, / És megváltó Úr Krisztusnak
És a Szentlélek Istennek, / Most, és örökkön örökre.

674 szöveg: Debrecen, 1723
dallam: Erfurt, 1524

Áldd meg mi é - te - lün - ket

Add meg mi ke - nye - rün - ket,

Mint a - ján - dé - ko - dat,

Ké - rünk mint U - run - kat,

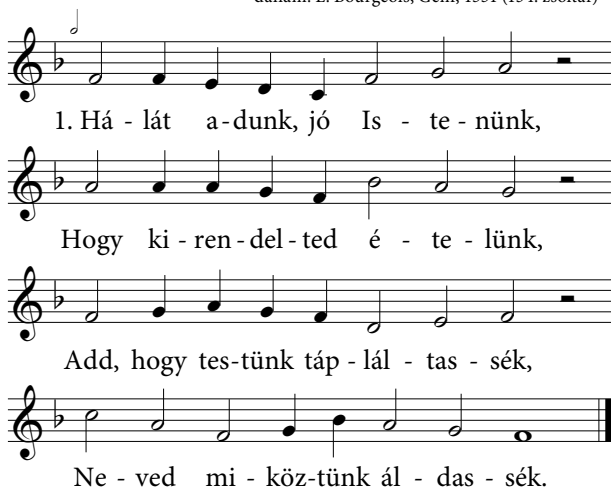
Tartsd meg e - gész - sé - gün - ket,

Táp - lál - jad é - le - tün - ket,

Szen - teld meg lel - kü - n - ket.

1. Há - lát a-dunk, jó Is - te - nünk,
Hogy ki - ren - del - ted é - te - lünk,
Add, hogy tes-tünk táp - lál - tas - sék,
Ne - ved mi - köz-tünk ál - das - sék.

2. De nem csupán kenyérrel él
Az ember, míg e testben él;
Isten beszéde a kenyér,
Mely minden másnál többet ér.
3. Táplálj hát azzal bennünket,
Töltsed be szívünk s lelkünket,
Így akkor testünk, lelkünk él,
Hálával magasztal, dicsér!

676 Székely asztali áldás
dallam: Berkesi S.

Az első vers étkezés előtt, a második utána éneklendő

1. Ki asz-talt te - rí - tesz az é - gi ma-dár - nak,

2. Gond-vi-se-lő A-tyánk, asz-ta-lod-tól kel - ve

Te-ríts asz-talt, te - ríts sze-gény-nek s ár-vá - nak!

Szív-ből há-lát a-dunk, ke-zünk ősz-sze-té - ve.

Nyújtsd ki, Atyánk, nyújtsd ki jó - sa-gos ke - ze - det,

Áldd meg ezt a há - zat s en-nek a gaz-dá - ját!

Adj a kol-dus-nak is táp-lá - ló ke - nye - ret!

Fordítsd visz-sza né - ki a ven-dég-lá - tá - sát!

É - tel-ben, i - tal - ban le-gyen bő-ven ré-szünk,

Szánd meg a sze-gényt, a szen-ve-dőt s az ár - vát,

Gond-vi - se - lő A-tyánk, kö-nyö-rög-ve ké - rünk!

S a ben-ned bí - zók - nak vi-seld min-dig gond-ját!

Á - - - men.

1.
Áldd meg, é - des Is - te-nünk,
Á - men, Á - - - men,

2.
Min - den - na - pi ke - nye-rünk!
Á - men, Á - - - men,

3.
Á - - - - men.
Á - - - - men.

» *Úr Isten, mi mennyei szent Atyánk, áldj meg minket és a te ajándékaidat, melyeket a te bőséges jóvoltodból magunkhoz veszünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által. (Pápa, 1577)*

Este

Ajánlott zsoltárok: 3, 4, 16, 91, 139, 141, 165, 172.

681 szöveg: a *Christe qui lux es* latin himnuszából
fordítás: Debrecen, 1592 | dallam: Debrecen, 1774

1. Krisz-tus, ki vagy nap és vi-lág,
Min-ket sö-tét-ség-ben ne hagyj!
I-gaz vi-lá-gos-ság te vagy,
Kár-ho-zat-ra men-nünk ne hagyj!

2. Téged kérünk, szent Úr Isten: / Oltalmazz minket ez éjen;
Nyugodalmunk benned legyen, / A mi lelkünk el ne vesszen!
3. Nehéz álom el ne nyomjon, / Az ellenség meg ne csaljon;
Testünk hozzá ne hajoljon, / És haragodba ne hozzon!
4. Mi szemeink ha alusznak, / Szíveink rád vigyázzanak;
Te hatalmadnak ereje / Légyen híveid őrzője!
5. Úr Isten, hozzád kiáltunk: / Gondviselőnk, légy oltalmunk!
Őrizz meg ellenségektől, / Lelki, testi ínségektől!
6. Parancsoljad angyalidnak, / Hogy mireánk vigyázzanak;
A mi gonosz ellenségünk / Messze távol járjon tőlünk!
7. Emlékezzél meg mirólunk: / Jól tudod, mily gyarlók vagyunk;
Kiket megváltál véreddel: / Úr Jézus, kérünk, ne hagyj el!
8. Dicsőség légyen Atyának, / Ő szent Fiának, Krisztusnak,
Szentlélekkel egyetemben, / Örökkön örökké! Ámen.

Esti himnuszok a világ teremtéséről a hét minden napjára
(De creatione)

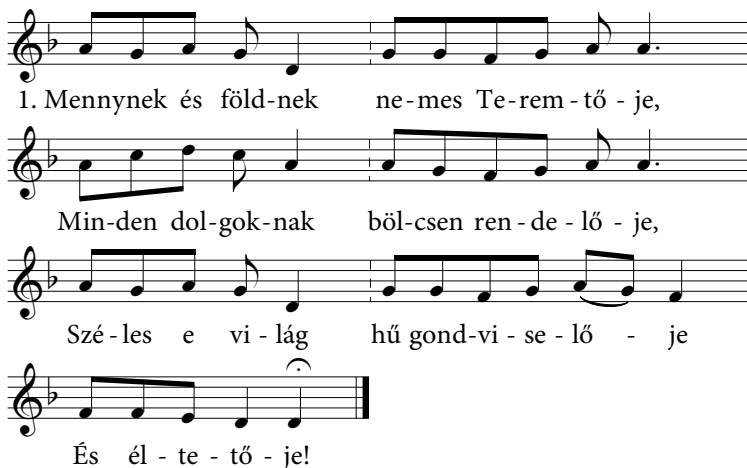
Vasárnap | szöveg: a *Lucis creator optime* latin himnusz alapján Öreg graduál, 1636
középkori himnusz dallam egyszerűsített változata

682

1. Fel - sé - ges Is - ten, mennynek, föld-nek U - ra,
És min - de - nek-nek nagy, bölcs al - ko - tó - ja,
Vi - lá - gos - ság - nak csu - dá - la - tos Aty - ja
És for - má - ló - ja.

2. Elválasztottad akkoron a napot
A sötét éjtől, a világosságot,
Munkálkodásra rendelted a napot, / A szép világot.
3. Ne hagyj lelkünket bűnnek uralnia,
Örök élettől itt elszakadnia,
Gonoszság miatt ne hagyj kárhozni, / Megromlania.
4. De gerjessz minket a mennyei jókra,
Örök életnek szép kívánságára,
Minden bűnöknek távoztatására, / Utálására.
5. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

683 Hétfő | szöveg: az *Immense caeli conditor* latin himnusz alapján Őreg graduál, 1636
középkori himnusz dallam egyszerűsített változata

1. Mennynek és föld-nek ne-mes Te-rem - tű - je,
Min-den dol-gok-nak böl-csen ren - de - lő - je,
Szé - les e vi - lág hű gond-vi - se - lő - je
És él - te - tű - je!

2. Te elválasztád másodnapon őket,
Az ég s a föld közt szerzél messzeséget,
A fellegeknek tágas ürességet, / A szép eget.
3. Ne engedj esnünk nagy veszedelembé,
Az ördög miatt ily keserűségbe,
Mikor vétkezünk, ne hagyj a bűnökben, / Ördög kezében.
4. Adj igaz hitet e világban nekünk,
Mely minden jóval tündököljék bennünk,
Minden hívságot utáltass meg velünk, / Lakozzál bennünk.
5. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

684 Kedd | szöveg: a *Telluris ingens conditor* latin himnusz alapján Őreg graduál, 1636
a 683. dicséret dallamára

1. Bölcs teremtetője a széles nagy földnek,
És tengereknek csodás rendezője,
Elválasztója a nagy szárazföldnek / És a tengernek.

2. Váljanak külön a vizek a földtől,
És legyen távol a föld az egetől,
Emberek, vadak bírják lakóhelyül, / És örökségül.
3. Hogy bővölködjék mindenféle fákkal,
Sok külön-külön nagy szép virágokkal,
És gyümölcsözzék éltető sok jókkal, / Drága magvakkal.
4. Gyógyítsd meg, Uram, lelki sebeinket,
Tekintsd meg a mi fertelmességinket,
Adjad siratnunk hitetlenségünket, / Sok bűneinket.
5. Bírja Szentlelked a mi szíveinket,
Semmi gonoszra ne bocsásson minket,
Semmi rettegés ne illessen minket, / Te híveidet.
6. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

Szerda | szöveg: a *Caeli Deus sanctissime* latin himnusz alapján *Öreg graduál*, 1636
a 683. dicséret dallamára

685

1. Ó, magas mennynek szentséges Istene,
Széles egeknek megerősítője,
Negyedik napon szépen építője / És rendelője.
2. Ki fejünk felett, mint egy felvont sátort,
Megékesítéd a nagy magasságot,
Akkor teremted te a fényes napot, / És a szép holdot.
3. Kik te kezedben az ő folyásukkal
Jelek legyenek ő elforgásukkal,
Évek, hónapok számontartásával / Mi nagy hasznunkra.
4. Világosítsd meg az embereket is,
Vedd el homályát a mi szívünknek is,
Oldd meg a bűnnek kemény kötelét is, / Te bírd minket is.
5. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

686 Csütörtök | szöveg: a *Magnae Deus potentiae* latin himnusz alapján Őreg graduál, 1636
középkori himnusz dallam egyszerűsített változata

1. Ó, nagy ha - tal - mú fel - sé - ges Úr Is - ten,
Ki cso - dá - la - tos Úr vagy az e - ge - ken,
On - nan te - rem - téd, kik jár - nak az é - gen,
A víz mé - lyé - ben.

2. Ötödik napon adtál madarakat,
Sok csodálatos szárnyas állatokat,
Azokkal együtt a vízben valókat, / És sok halakat.
3. Adjad minékünk, bűnös fiadnak,
Te szent Fiadban megigazultaknak,
Vethessünk véget minden álnokságnak, / És gonoszságnak.
4. Ne bírjon minket a nagy lelki vakság,
És bálványozó, szertelen kábaság,
A bűnből való sok utálatosság, / Semmi hamisság.
5. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

687 Péntek | szöveg: a *Plasmator hominis Deus* latin himnusz alapján Őreg graduál, 1636
a 686. dicséret dallamára

1. Emberi nemnek teremő Istene,
Minden dolognak szépen rendelője,
Annak, mit éltet ez egész föld színe, / Te vagy szerzője.

2. Hatodnap adta a fenevadakat,
Akkor teremtél nekünk jószágokat,
A csúszó-mászó földi állatokat, / S Ádám atyánkat.
3. Te így rendeléd azoknak dolgukat,
Hogy ember bírja e földön azokat,
Minden nagy testű, erős állatokat / Mint hű szolgálkat.
4. A magas mennyből adj örömet nekünk,
Szent ajándékok közöljed mivélünk,
Minden gyűlölség távol legyen tőlünk, / Lakozzál köztünk.
5. Add meg ezeket nekünk, kegyes Atyánk,
Te szent Fiadért, ki minékünk Urunk,
És Szentlelkeddel légy kegyelmes hozzánk, / Tekints mireánk.

Szombat | szöveg: a *Deus creator omnium* latin himnusz alapján *Öreg graduál*, 1636
a 686. dicséret dallamára

688

1. Felséges Isten, mennynek, földnek Ura,
Ki mindeneknek vagy teremtő Atyja,
A magas égnek szépen alkotója, / És vagy bírója.
2. Te megnyugtattál a mi munkáinktól,
Törődésinktől és fáradságinktól,
Néha azonban mi nagy bánatinktól / És siralminktól.
3. Nagy hálát adunk, kegyes Atyánk, néked,
Hogy te e napon nekünk megengedted,
Hogy szép békével éljünk teelőtted, / Dicsőség néked!
4. Hogy tiszta szívből áldhassunk tégedet,
Szép énekszóval dicsérjük nevedet,
Józan elmével imádunk tégedet / Mint Istenünket.
5. A sötét éjnek eljövételében
Adjad, hogy lelkünk ne legyen sötétben,
Sem pedig hitünk tökéletlenségben, / És tévelygésben.
6. Tégedet kérünk, Istennek szent Fia,
Néked könyörgünk, mi Urunknak Atyja,
Hogy amit kérünk, Szentlelked megadja, / S megkoronázza.

1. Há - lát a - dok né - ked, mennybé - li Is - ten,
Szent Fi - ad - nak, a Krisztus - nak ne - vé - ben,
Hogy en - ge - met e na - pon meg - ő - riz - tél,
Min - den ve - sze - de - lem - től megmen - tet - tél;
Bo - csásd meg, kér - lek, min - den bű - ne - i - met,
És ez éj - jel is ő - rizz meg en - ge - met!

2. Mert, Uram, én Te kezédbe ajánlom
Mind testem, lelkem és minden vagyonom.
A Te szent angyalod legyen énvélem,
És soha el ne távozzék éntőlem,
Hogy a csalárd ördögnek semmiképpen
Rajtam semmi hatalma ne lehessen!

3. Könyörgök, Uram, minden emberekért,
De főképpen a hű keresztyénekért,
Minden rokonimért, kik Téged félnek,
Akik vagy itt, vagy messze földön élnek;
Minden gonosztól őket is őrizd meg,
És minden javaiddal látogasd meg.
4. A szegény rabokat és betegeket,
Kik ínségükben óhajtnak Tégedet,
Uram, vigasztald meg őket szívükben,
Szenvedésükből mentsd ki kegyelmesen;
És térítsd meg a szegény bűnösöket,
Add, hogy jó véghez vigyük életünket.

» *Hálát adok Noked, mennyei Atyám, szeretett Fiad, a Jézus Krisztus által, hogy a mai napon kegyelmesen megőriztél. Kérlek, bocsásd meg minden bűnömet, mert vétkeztem azokkal, és őrizd meg ma éjjel kegyelmesen. Mert én magamat, testemet, lelkemet és mindenemet kezédbe ajánlom. Szent angyalod legyen velem, hogy a gonosz ellenség erőt ne vehessen rajtam. Ámen. (Martin Luther)*

1. Jé - zus Krisz - tus, szen - tek re - mé - nye,

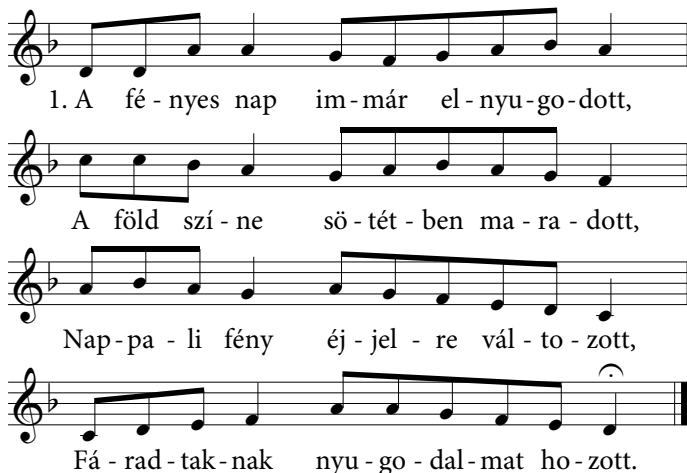

Hí - ve - id gond - vi - se - lő - je,

Ben - ned bí - zók szent Is - te - ne!

2. Áldattassék, Uram, szent neved, / Mindenektől Istenséged,
Mitőlünk is azt érdeveled.
3. Kárhozattól ma is lelkünket, / És veszélytől mi testünket,
Megtartottad életünket.
4. Ételünket és italunkat / Megadtad, és munkáinkat,
Megáldottad dolgainkat.
5. Ez éjjel is mi életünket, / Istenünk, a mi lelkünket,
Ajánljuk néked testünket.
6. Parancsoljad szent angyalidnak, / Hogy azok tábort járjanak,
Mi mellettünk vigyázzanak.
7. A sötétségnek fejedelme, / Lelkünk-testünk ellensége:
Ne ártson ördög serege.
8. Jézus Krisztus, igazság napja: / Ez éjszakában csillaga,
Légy lelkünk fényes hajnala!
9. Uram, ébressz fel egészségben, / Lelki-testi békességben,
Hogy reggel téged örömben
10. Dicsérhessünk te szent Atyáddal, / És a Szentlélek Istennel
Tisztelhessünk teljes szívvel.

1. A fé - nyes nap im - már el - nyu - go - dott,
A föld szí - ne ső - tét - ben ma - ra - dott,
Nap - pa - li fény éj - jel - re vál - to - zott,
Fá - rad - tak - nak nyu - go - dal - mat ho - zott.

2. Minden élő megy nyugodalomra,
Az Istentől elrendelt álmra,
De én, Uram, úgy megyek ágyamba,
Mintha mennék gyászos koporsómba.
3. Vessünk számot hát, édes Istenem,
Hogy lelkemet ne kelljen féltenem,
Hogy lehessen bátrabban szólanom,
Midőn meg kell előtted állanom!
4. Színed előtt mindennap elesem,
De van nekem tenálad kezesem.
Ha megtartasz holnapi napodra,
Nem fordítom azt megbántásodra.

1. Ad - jon Is - ten jó éj - sza - kát,
Küld - je hoz - zánk szent an - gya - lát,
Nyu - gosz - tal - ja fá - radt tes - tünk,
Bol - dog le - gyen éb - re - dé - sünk!

2. Íme, eltűnt a fényes nap,
Felkél-e még nekem holnap?
Míg számadásom nem egész,
Nem vagyok még az útra kész.
3. Íme, sötét éj vesz körül,
Csak a csillagfény tündököl,
Ragyogjatok égi tüzek,
Bátorító üzenetek.
4. Most a szemem már lezárom,
Jöjj el, Jézus, őrizd álmom!
Testem, lelkem reád bízom,
Légy mellettem oltalmazóm!

1. Nyu - god - ni té - rünk, te - né - ked kö - nyör - günk,
És le - fe - küd - vén, né - ked e - se - de - zünk.
Lé - gyen nyu - gal - mas, bé - kes - sé - ges ál - munk
És éb - re - dé - sünk!

2. Az ördögöket távoztasd el tőlünk,
Szent angyalidat add oltalmul nékünk,
Jó gondolkodást és kedves nyugovást
Adj mi álmunkban.
3. Adjad, hogy benned békével alhassunk,
Angyalid által megoltalmaztassunk,
És hogyha alszunk, vagy ha ébren vagyunk,
Csak téged áldjunk.
4. Hála tenéked, örök Atya Isten,
Ki vagy mihozzánk nagy kegyelmességgel,
Hallgass meg minket e könyörgésünkben,
Áldj meg hitünkben.

Énekelhető a 681. dicséret (Krisztus, ki vagy nap és világ) dallamára is, a negyedik szövegsor megismétlése nélkül.

1. Ma-radj ve-lünk, mi Krisz-tu-sunk,
Mert már es - te - fe - lé va-gyunk.
Szent i - géd vi - lá - gos-kod - jék,
Mi szí-vünk-ben mun-kál-kod - jék,
Mi szí-vünk-ben mun-kál-kod - jék.

2. E mi utolsó időnkben, / Szentlelkedet öntsd ránk bőven,
Hogy igédet s szentségedet / Tisztán megtartsák a hívek,
Tisztán megtartsák a hívek.
3. Jézus, óvd meg Egyházadat. / Nevelj neki hű fiaikat,
Akik igédet szeretik, / S bőven termik gyümölcseit,
S bőven termik gyümölcseit.
4. Szent igéddel állj őrt magad, / Hogy Sátán s bűn ne ártsanak;
Híveidnek adj kegyelmet, / Hitet, békét és türelmet,
Hitet, békét és türelmet.
5. Alázd meg a kevélyeket, / Kik fennen hordván fejüket,
Csak a mulandót keresik, / És szent igédet megvetik,
És szent igédet megvetik.

6. Igédben élünk és halunk, / Míg hozzád mennybe juthatunk;
 Panasz, sírás ott nem lesz már. / Ránk ott örök boldogság vár,
 Ránk ott örök boldogság vár.
7. Dicsőség légyen Atyának, / Ő szent Fiának, Krisztusnak,
 Szentlélekkel egyetemben, / Örökkön örökké! Ámen.
 Örökkön örökké! Ámen.

szöveg: Lócse, 1720
 dallam: L. Senfl, 1534 (Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli)

695

1. Né - ked, meny - nye - i A - tyánk, há - lát a - dunk,
 Szent Fi - ad - dal s Szent - lel - ked - del i - má - dunk,

2. Hogy minket e napon is megtartottál,
 Lelki, testi eledellel tápláltál.
3. Bocsásd meg, kérünk, minden bűneinket,
 Mikkor ma is megbántottunk tégedet.
4. Ez éjszakának is sötétségében
 Védeld minket minden gonosz ellen!
5. Őrizd a Sátán nagy csalárdságától,
 És minden lelki-testi nyavalyától!
6. Áldd meg csendességgel nyugodalmunkat:
 Örömmel érjük felvirradásunkat!
7. Tarts meg bennünket mindvégig a hitbe',
 Holtunk után vígy az örök életbe!

1. Ad-junk há-lát meg-tar-tó Is-te-nünk-nek!

Is-mét egy nap-ját el-töl-ténk él-tünk-nek,

Me-lyen ő né-künk bé-kes-sé-get a-dott,

Gond-vi-se-lő ol-tal-má-ba fo-ga-dott;

Meg-a-dá min-den-na-pi ke-nye-rün-ket,

Meg-tar-tá e-rőn-ket, e-gész-sé-gün-ket.

2. Ajánljuk magunk ismét oltalmába,
A már bekövetkező éjszakába,
Mert nem lehet annak semmi félelme,
Akinek a Mindenható védelme;
Az övéinek ő ad nyugalmat,
Akik csak benne keresnek oltalmat.

3. Köszönjük, Uram, hogy mirajtunk ma is
Gondviselésed volt hűséges paizs,
Hogy megmentetted veszélytől éltünket,
Szánkat panasztól, sírástól szemünket;
Munkánkra áldást s elég erőt adtál,
És az estére békében juttattál.
4. Hányan, kik hosszú életet reméltek
Reggel tetőled: még estét sem értek;
És egészségért sokan esedeztek,
Kiket fájdalmak ágyukba szegeztek;
Árvákká lettek sokan s özvegyekké,
Vagy gazdagokból váltak szegényekké.
5. Mennyivel voltunk mi ezeknél jobbak,
Hű védelmedre mennyivel méltóbbak?
Mégis, te minket, ím, különválasztál,
Ránk semmi romlást, kárt, veszélyt nem hoztál;
Hordozott ingyen nagy kegyelmességed:
Áldunk örökké ezért, Urunk, téged!
6. Kérünk, ez éjjel is tartsd meg éltünket,
Csendes álommal újíts meg bennünket,
Több öröndetes reggelre virrassz fel,
Új életre új napoddal támassz fel,
Hogy új erővel tégedet szolgáljunk:
Az Úrnak éljünk és az Úrnak haljunk.

1. Ne jöj - jön ad - dig sze-mem-re á - lom,
Míg Te-rem-tőm - nek és Gond-vi - se - lőm - nek,
Ki - től min-den jó a - do-má-nyok jó - nek,
Jó - té - te - mé - nyit meg nem há - lá - lom.

2. Ha elgondolom, mennyi jót vettem
Tetőd, Atyám, méltatlan létemre:
Csudálom, mint vigyázol életemre,
Ki csak eltűrést sem érdemlettem!
3. Áldalak, hogy e megrepedezett
Nádszálat ma eltörni nem engedted;
Gyarló életem híven vezérelted,
Melyet sok veszély megkörnyékezett.
4. Számnak mind étele, mind itala,
Az ép elme az egészséges testben,
Az öröm és a békesség szívemben:
Ingyen való adományod vala.
5. Kihez menjek több kegyelmet kérni?
Szemem és szívem tehozzád emelem,
Mert a tenálad lakozó kegyelem
Mélységeit nem lehet megmérni.

6. Bizton hajtom le fejem ez éjjel,
Ha te, hű Pásztor, tartasz engem szemmel,
Így szemem nem lát s nem hallok fülemmel:
Nem bánthat senki semmi veszéllyel.
7. Légy hát őrállóm ez éjszakában!
Hogyha töreit útjaimba hányja,
Aki vagy vesztet, vagy károm kívánja:
Ne jusson célhoz rossz szándékában.
8. Adjad, hogy véghez vigyem munkáim,
Lelkem és testem újra erőt végyen,
És nyugodalmam mértékletes légyen,
Hogy munkára szánhassam óráim.
9. Nem bocsátlak el, Atyám, tégedet,
Míg meg nem áldasz engemet, fiadat:
Dicsőítsd meg hát bennem irgalmadat,
És én magasztalom Felségedet.

» Hiszem, hogy a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet minden benne lévővel együtt semmiből teremtette és azokat örökkévaló tanácsával és gondviselésével fenntartja és igazgatja: énnekem az ő Fiáért, Krisztusért Istenem és Atyám. Ezért annyira bízom benne, hogy nem kételkedem: minden testi-lelki szükségemre gondot visel, s még azt a rosszat is javamra fordítja, amit ebben a siralomvölgyben reám küld. Ezt ő meg teheti mint mindenható Isten, és meg is akarja tenni mint hűséges Atya. (Heidelbergi Káté 26)

1. Már nyu - gosz - nak a völ - gyek,
Az er - dők s min - den föl - dek,
Már al - szik a vi - lág,
De míg el - jön az á - lom,
A szí - ve - met ki - tá - rom,
S az Úr - hoz kül - dők hő i - mát.

2. Ó, nap, hová tűntél el, / Hová űzött az éjjel,
Mely harcban áll veled?
Te nem ragyogsz az égen, / De más napom van nékem:
Betölti Jézus szívemet.
3. Már rám borul az éjjel, / De biztatnak reménnyel
Ott fenn a csillagok,
Hogy engem is a mennybe / Felvisz az Úr kegyelme,
Ha a földtől megválhatok.

4. A test nyugalmat áhít, / És leveti ruháit,
Halandóság jelit,
De Jézusom az égbe / Öltöztet dicsőségbe,
Ha végórám elközelít.
5. Ti, fáradt tagok, mostan / Tegyétek le nyugodtan
A napnak terheit.
Vigadj, szívem, te is majd / Levetheted a bűt, bajt
S a bűn terhét, mely keserít.
6. Már álom jó szememre; / Ki vigyáz életemre,
Ha most elszunnyadok?
Izráel őrizője / Lesz házamnak védője:
Nem érhetnek károk, bajok.
7. Te légy, Jézus, oltalmam, / Nálad lesz jó jutalmam,
Hű szárnyaid alatt.
Te vigyázz csak, Uram, rám, / Nem árt akkor a Sátán:
Testem-lelkem békén marad.
8. Ti is távol s közelben, / Akik szerettek engem:
Békén pihenjete;
A sötét éjszakába / Az Úr világossága
Örködjék hűn fölöttetek.

» *Maradj velünk, Urunk, mert esteledik, és a nap aláhanyatlott. Maradj velünk és egész Egyházzal. Maradj velünk a nap alkonyán, az élet alkonyán, a világ alkonyán. Maradj velünk kegyelmeddel és jóságoddal, szent igéddel és szentségeddel, vigasztalással és áldásoddal. Maradj velünk, ha ránk borul a szenvedés és a nyomorúság éjszakája, a kételkedés és a kísértés éjszakája, a kínos halál éjszakája. Maradj velünk és minden híveddel most és örökké. Ámen.* (Wilhelm Löhe)

1. Ó, ma - radj, U - ram, vé - lünk,
És im - má - ron a nap is

Mert be - est - vé - le - dik,
Maj - dan el - nyu - go - szik;

Ó, tartsd meg szent i - géd - nek

Sze - rel - mét mi szí - vünk - ben:

Hogy le - gyünk ked - ved - ben.

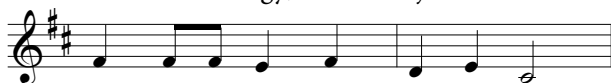
2. Hallgass meg azért minket, / És ments meg ezektől,
A pokolbeli ördög / Nagy dühösségétől,
Minden tévelygésektől, / Oktalan, hamis hittől,
Kétségbeeséstől.
3. El ne távozzék tőlünk / A Szentlélek Isten,
Légyen ő gyámolítónk / A mi életünkben;
És vigasztaljon minket / Minden háborúságban
És nyomorúságban.
4. Hogy dicséretet mondjunk / A te szent Atyádnak,
Ővéle egyetemben / Néked, mi Urunknak;
Mindörökkön, örökké / A Szentlélek Istennek,
Mi megszentelőknek.

1. Ó, lel-kem szent nap - su - ga - ra!

A - hol te vagy, nincs éj - sza - ka.

Bár föl - di köd sza - kad - na fel,

S lá - tás e - lől ne fed - ne el.

2. Ha csendes est szememre száll / S szelíd álomharmat szítál,
Gondoljam azt, én Istenem: / Nyugodni jó a szíveden.
3. Reggeltől estig légy velem, / Nincs nálad nélkül életem;
Légy velem, ha az éj leszáll, / Nélküled rémít a halál.
4. Ha egy bolygó, bús gyermeked / Gúnyolta szód, mert tévedett,
Ne hagyd bűnben, Kegyelmes, őt, / Emeld fel azt a vétkezőt.
5. Virraszd, akit kór súlya nyom, / Ki koldus, áldd meg gazdagon;
Kit kín szorít, gyász keserít, / Légy álma, könnyű és szelíd.
6. Jöjj, és áldj meg, ha ébredünk, / S világ útján járunk-kelünk,
Míg jóságod szent tengerén / Majd elmerít az égi fény.

1. Föl-kelt im-már a szép hold, A csil-lag-ez-res ég-bolt

Oly tisztán tűn-dő-köl; Az er-dő áll sö-té-ten,

S fe-hérkőd künn a ré-ten Csodá-san száll a lég-be föl.

2. Mély csend borult a földre, / S mit alkony leple főd be,
Meghitten integet,
Mint nyájas, tiszta hajlék, / Hol nappalodnak terhét
Kialhatod, feledheted.
3. Nem látod-é a holdat? / Fél arca int, mosolyg csak,
Pedig kerek, egész.
Van sok, mit itt az ember / Nem lát jól földi szemmel,
És oktanan nevetni kész.
4. Mint gyenge, földi férgek, / Kik bűn útjára tértek,
Mi nem sokat tudunk,
Sok csalfa képet űzünk, / Sok furfangot kifőzünk,
S a céltől csak messzebb jutunk.
5. Ó, add, üdvöd keressük, / Ne a mulandót lessük,
Ne kössön fénye meg;
Hagyj egyszerűvé válni, / S előtted élni, járni,
Mint vidám, boldog gyermekek.
6. Ha jó a végső óra, / Fordítsd a kint is jóra.
És adj szelíd halált;
Ha innen elvezetsz te, / Ó, hadd jutunk egedbe,
Úr Istenünk és jó Atyánk!

1. Lásd, U-runk, egy nap új - ra el - tűnt,
Ránk bo - rul már az est - ho - mály;
Haj - na - li him - nuszt né - ked zeng - tünk,
Most hoz - zád es - ti é - nek száll.

2. Hála, hogy ébren szent Egyházad: / Nappalokon és éjeken
Szüntelen áldhat és imádhat, / Nem hallgat el egy percre sem.
3. Mert mint a hajnal könnyű szárnya, / Nem pihen, partról partra kel,
Zeng új dicséret és új hála, / Néped imája nem hal el.
4. Már a nap távol testvért ébreszt, / Még alig hamvad fénye itt,
Friss ajak dicsér egyre téged, / És magasztalja tetteid.
5. Így legyen! Mert tiéd az ország, / A hatalom és dicsőség.
Jó a nap, melyen majd együtt áld / És együtt dicsér minden nép.

1. Már vé - get ért a nap, mit ad - tál,
U - runk, az éj is tő - led jó.
Víg é - nek szár - nyalt reg - gel hoz-zád,
Most té - ged áld az est - i - dő.

2. De hála; ébred ott az Egyház,
Hol fényre fordul földgolyónk,
Nem szűnik, ím, az őrségváltás,
Míg éj borul, vagy nap ragyog.
3. Most épp egy távol partot érve
A hajnal támaszt új napot,
Friss ének szól Istent dicsérve,
Nem halkul el, és el nem fogy.
4. A nap, míg minket küld pihenni,
Felébreszt más testvéreket,
Kik új erővel áldva zengik
Te sok, csodás, nagy tetteted.
5. Szent trónod áll, és zeng a hála,
Dicsérve téged szüntelen,
Országok tűnnek rég a múltba,
De szent uralmad végtelen.

1. Ó, ter - jeszd ki, Jé - zu - som, Ol -
És csi - títs el szí - vem - ben Bút,

tal - ma - zó szár - nyad, Légy min - de - nem, légy
ö - rö - mőt, vá - gyat!

fé - nyem: Sö - té - ten jó az éj. Nagy

ir - gal - mad - ból él - nem Szün - te - len te se - gélj!

2. Ó, mosson meg az értem
Bőven hullt, drága vér!
Új lélekért könnyörgök,
Újult akarater'.
Kicsik, nagyok mind kérünk:
Örködj vigyázva ránk!
Békességedbe térünk:
Te áldd meg éjszakánk!

1. Ma - radj ve-lem, mert mind-járt es - te van,

Nő a ső - tét, ó, el ne hagyj, U-ram;

Nincs sen-kim, és a vi-gaszt nem le-lem,

Gyá - mol-ta-lan-nal, ó, ma - radj ve - lem.

2. Kis életem fut s hervadásba hull,
Bú lesz a vígság, fényesség fakul,
Csak változást és romlást lát a szem;
Változhatatlan, ó, maradj velem.
3. Minden múltó perc Hozzád visz közel,
Kegyelmed úzi kísértőmet el,
Nincs más vezérem, nincs más Mesterem,
Fényben, borúban, ó, maradj velem.
4. Ellenség ellen áldásod fedez,
A könny nem sós, a kór is könnyű lesz,
Sír, halálfullánk, hol a győzelem?
Győztes leszek, csak légy, Uram, velem.
5. Hunyó szemembe védj keresztedet,
Ködöt foszlatva láttasd szent eget.
Föld árnya fut, menny fénye megjelen:
Halálban is Te légy, Uram, velem.

Bibliaköri énekek

KÖNYÖRGÉS, BŰNBÁNAT

Ajánlott zsolnárok: 17, 28, 57, 61, 77, 141.

szöveg: Szász B., 1903
dallam: Kálmán F., 1903

711

1. Ím, nagy Is - ten, most e - lőt - ted szí - vem ki - tá - rom,
Me - ne - dé - kem nincs se - hol e föl - di ha - tá - ron;
Ha te nem jössz bá - na - tom - ra biz - ta - tó szó - val,
I - ta - lom könny, a ke - nye - rem ke - se - rű só - haj.

2. Ha a világ nem tudná is számos bűnömöt,
Teelőd elrejtene semmit sem lehet;
Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt:
Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!
3. Jézusomra föltekintek a keresztnél,
Nincs szívemnek nyugalma vétkeim miatt;
Ó, ne büntesd, Uram, azt, kit megtört a bánat:
Szálljon reám irgalmadból béke, bocsánat!
4. Szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott,
Hallgass meg, ha bűnbánattal hozzád kiáltok!
Vigaszoddal térj kegyesen beteg szívemhez,
Hozzád térő gyermekednek, Atyám, kegyelmezz!

1. Is - te - nem, én nagy bú - nös em - ber,
Vét - kem oly mély már, mint a ten - ger,
Szent szí - ned e - lé já - ru - lok,
Ment - sé - gért hoz - zád for - du - lok.
Én Is - te - nem, én Is - te - nem,
Ir - gal - mazz, kér - lek, én - ne - kem!

2. Szívem szerint, ím, elkesergem / Gonosz és sok bűneimet: / Hogy tőled én eltévelyedtem, / Elhagytalak, Teremtőtmet. / Én Istenem, én Istenem, / Irgalmazz, kérlek, énnkem!
3. Hallgasd meg én fohászzkodásim / Atyai nagy szerelmedből, / Bocsásd meg minden rút bűneim, / Mentsd ki szívem ez ínségből. / Én Istenem, én Istenem, / Irgalmazz, kérlek, énnkem!
4. Ne büntess úgy, mint érdemlettem / Tőled én undok bűnömmel, / Mert akkor nyilván el kell vesznem: / Térj hozzám hát jó kedveddel. / Én Istenem, én Istenem, / Irgalmazz, kérlek, énnkem!
5. Csak egy szót mondj, hogy újjá légyek, / Mondd ezt énnkem, bűnösnek: / „Elengedtem, menj el békével, / Meglásd, többé ne vétkezzél!” / Én Istenem, én Istenem, / Irgalmazz, kérlek, énnkem!
6. Nincs kétségem, megvigasztaltál, / Erősítéd én szívemet, / Könyörgésemben meghallgattál, / Érzem már szent kegyelmedet. / Én Istenem, én Istenem, / Irgalmazz, kérlek, énnkem!

1. A-mint va - gyok - sok bűn a - latt,
De hall - va hí - vó han - go - dat,
Ki ér - tem ál - do - zád ma - gad -,
Fo - gadj el, Jé - zu - som!

2. Amint vagyok – nem várva, hogy Lelkemnek terhe, szennye fogy,
Te, aki megtisztíthatod –, Fogadj el, Jézusom!
3. Amint vagyok – bár gyötirelem S kétség rágódik lelkemen,
Kívül harc, bennem félelem –, Fogadj el, Jézusom!
4. Amint vagyok – vak és szegény, Hogy kincset leljek benned én,
S derüljön éjszakámra fény –, Fogadj el, Jézusom!
5. Amint vagyok – nincs semmi gát, Kegyelmed mit ne törne át;
Hadd bizza lelkem rád magát –, Fogadj el, Jézusom!
6. Amint vagyok – hogy a te szent Szerelmed tudjam, mit jelent
Már itt s majd egykor odafent –, Fogadj el, Jézusom!

1. Te-hoz-zád jö-vünk már, Is - te-nünk, Ne szól-jon
A szí-vünk oly sö - tét, ó, se - gíts, É - lesz-sze

i - géd hi - á - ba, Áldd meg, ó, U-ram az é - ne-künk,
i - géd vi - lá - ga!

Le-gyen már csak ti - ed é - le-tünk! Ne szól-jon

i - géd hi - á - ba, Ne szól-jon i - géd hi - á - ba.

2. Ha fülünk igédre nem figyel, / Lábunkkal járunk a sárba'.

Vágyaink szakítanak Tőled el, / Nem fénylik mécsünk világa.

Ó, Uram, templomod hadd legyen, / A szívünk megszentelt hely legyen!

Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.

3. Ajkunkon hazugság bélyege, / Megrontott életünk átka.

Hogy állunk elődbe így, Uram, / Naponként Téged imádva?

Nyisd meg a szemünk, hogy láthassunk! / Szenteld meg ajkunk, hogy áldhassunk!

Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.

4. A szívünk összetört, ó, Uram, / Itt állunk előtted gyászba'.

A mélyből hozd ki az életünk, / Ne szóljon igéd hiába.

Áldd meg az igét, hogy érthessük, / Dicsérve Tégedet, élhessünk,
Ne szóljon igéd hiába, / Ne szóljon igéd hiába.

1. Lel-ki pró-bá-im-ban, Jé-zus, légy ve-lem,
El ne tán-to-rod - jék tő-led é - le-tem.
Fé-le-lem ha bánt, vagy nye-re-ség kí-sért,
Tő-led el-sza-kad - nom ne hagyj sem-mi-ért.

2. Ha e világ bája engem hívogat,
Nagy csalárdul kínál hitványságokat:
Szemem elé állítsd szenvedésidet,
Vérrel koronázott, szent keresztedet.
3. Tisztogass bár bajjal olykor engemet:
Kegyelmeddel szenteld szenvedésemet;
Bár e test erőtlen: te oltárodon
Keserű pohárral, hittel áldozom.
4. Ha halálra válik testem egykoron:
Ragyogjon fel Lelked e hitvány poron;
Ama végső harcon rád bízom magam:
Örök hajlékodbá fogadj be, Uram!

1. Jé-zus, té-ged ke-res-lek, bé-kes-ség-re vágy - va.

Ú-zött, haj-szolt é - le - tem lá-tod, mi-lyen ár - va!

En-gedj kö-zel ma-gad-hoz, szólj hoz-zám sze-lí - den,

I - géd ál-dott vi - ga-sza csön-de-sít - se szí - vem!

2. Jézus, téged kereslek, mikor bűnöm éget.

Meddő gyötrődésemnek csak te vethetsz véget.

Oldozzál fel igéddel, mikor szívem vádol,

Ments ki bocsánatoddal ördög hatalmából!

3. Jézus, téged kereslek, erőt, áldást kérve:

Felebarátaimnak ne legyek terhére!

Tőled való örömöm hadd ragyogjon másra:

Legyek minden embernek gyámolító társa!

1. Ó, ho - va visz az út: Nagy ro - ha - nás - ban é - lek,

Már nem is lát - lak té - ged, Ó, ho - va visz az út?

2. Mert körülvesz a bűn, / A kezeimben vétek,
Már magamtól is félek, / Mert körülvesz a bűn.
3. Jaj, láss meg, égi szent! / És halld meg sikoltásom,
Hogy arcodat meglássam, / Jaj, láss meg, égi szent!
4. Szót hallok, tiszta szót: / „A földre jöttem érted,
És megtisztítlak téged.” / Szót hallok, tiszta szót.
5. Ím, így szeret az Úr, / Hát zendülj szívem, ajkam,
Hisz megkönyörült rajtam, / Ím, így szeret az Úr.

1. E - gye - dü - li re - mé - nyem, Ó, Is - ten, csak te vagy;
Jö - vel és nézz meg en - gem, Ma - gam - ra, ó, ne hagyj!

Ne légy tő - lem oly tá - vol, Könyö - rülj hű szol - ga - don,

Úr Is - ten, el ne hagyj!

2. Ha a nehéz időkben Elcsügged a szívem,
Vigasztalást igédben, Uram, te adj nekem!
Ha kétség közt hanyódom És mentségre nincs módom,
Te tarts meg, Istenem!
3. A földön ha elvesztem Szerelmem tárgyait,
Maradjon meg mellettem Szerelmed és a hit;
Csak azt el ne veszítsem, Mi benned, ó, Úr Isten,
Remélni megtanít!
4. Földi jó és szerencse Mulandó, mint magunk,
De a hit drága kincse Örök és fő javunk;
Hitünk áll rendületlen, Hogy Isten véd szüntelen:
Élünk vagy meghalunk.
5. Uram, a nyomorultat, A gyöngét el ne hagyj,
Az árvát, elhagyottat Gyámolítsd te magad!
A szegényt, ki remélve Csak rád néz az égre:
Úr Isten, el ne hagyj!

1. Ó, ö - rök ha - tal - mú menyegye-i szent Is - ten,
Min-den dol-ga - im - ban ben-ned van re-mé-nyem,
Te vagy ol - tal-mam, vi - ga - szom né - kem.

2. Hogyha bánat árja szemeimre zúdul,
Szívem fájdalmára balzsamot ad az Úr,
S felszárad a könny, a seb begyógyul.
3. Kínok hogyha gyöttrik lelkemet halálra,
Sóhajom akkor is Istenemet áldja,
Hiszen föltámaszt egy szebb világra.

» *Magasztallak, Uram, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon. Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem. Uram, kihoztál engem a holtak hazájából, életben tartottál, nem roskadtam a sírba. (Zsolt 30,2–4)*

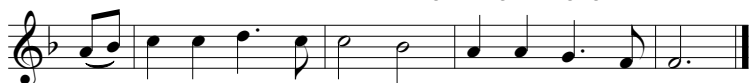
1. Szólsz hozzám, Is - te - nem, s én vá - laszt ad - ni ké - sen

Már - már meg - in - du - lok, hogy rád bíz - zam ma - gam,

De lá - tod, köt s le - húz még ré - gi csüg - ge - dé - sem,

Áldd meg ma lel - ke - met több hit - tel, ó, U - ram.

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam,
A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.
A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam,
És törvényed szerint nem éltem semmiben.
3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:
Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved;
Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál,
Hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?
4. Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény,
S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok.
A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném,
De lelkem gyenge még, s jaj, összeroskadok.
5. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed,
Hogy bölcsen bízzak és szolgáljak úgy neked.
Mit érek nélküled? Add, hogy imádvá téged,
Bús, gyarló bűnös én, hadd légyek gyermeked.

6. Nagy Lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg, s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem, és ővéle győzzek én.

szöveg: Szünesziosz, 4. sz. nyomán A. W. Chatfield, 1876 | fordítás: Áprily L.
dallam: Southwell, W. Damon, 1579

721

1. Úr Jé - zus, nézz le rám,
Jöjj, mosd le bú - nő - met,
Sok föl - di szen - ve - dély kö - töz:
jöjj, oldj fel en - ge - met.

2. Úr Jézus, nézz le rám, Gond és bú látogat;
Hű szolgád: ízelem ígért, szent nyugalmodat.
3. Úr Jézus, nézz le rám, Ne tévedhessek el;
A menny felé sötéten át te légy az úti jel.
4. Úr Jézus, nézz le rám, Ha nő a félelem,
Ár zúg és ellenség szorít, légy, Megváltóm, velem!
5. Úr Jézus, nézz le rám, Mert harcom terhe nagy,
Ily tenger kín és baj között az életem Te vagy.
6. Úr Jézus, nézz le rám, Ha elvonult az ár,
Te szent derűd derítsen és az örök napsugár.

1. Ó, Jé-zus, ár-va csend-ben az aj-tón kí-vül állsz,

Be-jön-nél már, de né - mán kulcs-for-du-lás-ra vársz.

Mi mondjuk, hogy mi-énk vagy, te vagy a név, a jel:

Ó, szégyen, hogy te légy az, a - ki-nek vár-ni kell.

2. Ó, Jézus, most kopogtatsz, sebhelyes még a kéz;

Könnymarta kedves arcod oly búsan intve néz.

Ó, áldott, drága jóság, mely ennyit tűrve vár!

Ó, bűnök szörnyű bűne, mely téged így kizár!

3. Ó, Jézus, szólsz, s a szívhez a szó szelíden ér:

„Így bánysz velem? Teérted hullt testemből a vér!”

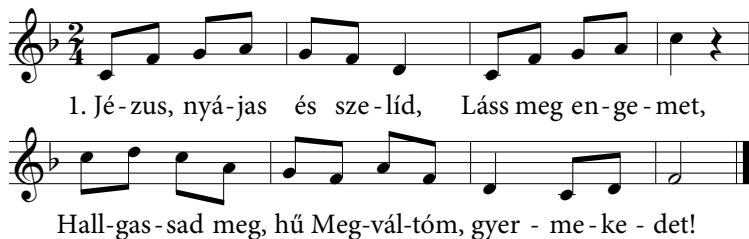
Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már.

Jöjj, Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár!

1. Sze - líd sze-med, Úr Jé - zus,
Jól lát - ja min - den vét - ke - met,
Sze - mé - lye - met ne ves - se meg
Sze - líd sze-med, Úr Jé - zus.

2. Szelíd szemed, Úr Jézus,
Tekintsen rám, ha roskadok,
Adjon békét, bocsánatot
Szelíd szemed, Úr Jézus.
3. Szelíd szemed, Úr Jézus,
Tudom, hogy vádat is emel;
Vétkeztem én, ítéljen el
Szelíd szemed, Úr Jézus.
4. Szelíd szemed, Úr Jézus,
Elítél bár, lásd, én megint
Csak várom, hogy majd rám tekint
Szelíd szemed, Úr Jézus.

724 szöveg: G. R. Prynné, 1858 | fordítás: Csomasz Tóth K.
dallam: Glenfinlas, K. G. Finlay, 1925

2. Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit;
Törjed össze balga szívem bálványait!
3. Szabadságot adj nekem És tiszta szívét,
Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!
4. Vezess engem utadon: Magad légy az út,
Melyen lelkem a halálból életre jut.
5. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet:
El ne engedd, hú Megváltóm, már kezemet!

725 szöveg: Vargha T.
dallam: Balla P.

2. Nyájas, vidám, szelíd, jó szívet, / Mely, Jézusom, te lakhelyed,
Hol egyedül a te hangod szól, / Mely véled van tele,
Csak véled van tele.
3. Jézus, a te gyógyító kezed / Megfogta már a szívemet,
S én is, tudom, büntelen leszek / Majd nálad odafenn,
A mennyben odafenn.

szöveg: B. J. Ignatius | fordítás: Podmaniczky P.
finn népi dallam

726

1. Jöjj, ki - rá - lyom, Jé - zu - som!

Szí - vem, í - me, meg - nyi - tom.

A go - nosz - tól óvj te meg,

Meg ne ront - son en - ge - met.

2. Véreddel, mely el-kifolyt, / Mosd le rólam, ami folt;
Élet útját megmutasd, / Én meg nem találom azt.
3. Gyógyítsd meg sok nyavalyám, / Enyhíts szívem bánatán;
Kétség, gond ha gyötrenék, / Biztasd nádszál hitemet.
4. Van hatalmad rá, tudom, / Míveled, édes Jézusom:
Hit, remény és szeretet / Töltse be a szívemet.
5. A keresztet te adod, / Adj hozzá alázatot:
Hordjam olyan csendesen, / Mint egykor te, Mesterem.
6. Majd ha véget ér a harc / S megpihentetni akarsz:
Megragadom jobbodat, / S mennyországod befogad.

1. Lel-kem drá-ga Jé - zu-sa, Hoz-zád hajt a fé - le - lem,
Míg ü-völt a hab - tu-sa, S nő a vész a ten-ge-ren,
Rejts el, rejts el, itt ne hagyj, Míg el-áll a fer-ge-teg;
Biz-ton-sá-gos ré - vet adj, S majd fo-gadd el lel-ke-met.

2. Nincs nekem más enyhelyem, / Szívem Téged hív s keres,
Ó, maradj itt, Mesterem, / Őrizz, adj erőt, szeress!
Véled állom a vihart, / Hit s erő te vagy, te Szent,
Szárnyad árnyával takard / Fejemet, a védtelent.
3. Csak te kellesz, én Uram, / Benned mindent meglelek;
Támogasd, ki elzuhan, / Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok, / Tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok, / Te igazság s irgalom.
4. Kegyelem vagy, égi jó, / Mely minden bűnt eltöröl,
Hagyd, hogy gyógyító folyó / Tisztogasson meg belül.
Élet-kút vagy, lüktetés, / Vízmeríteni drága hely,
Ó, buzogj fel bennem és / Öröklét felé emelj.

1. Rád te-kint már hi-tem, Meg-vál-tóm, Is - te-nem,

A Gol-go - tán:

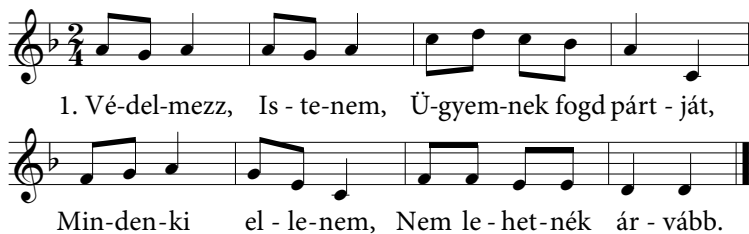
Halld kö-nyör-gé - se-met, És vedd el vét - ke-met;

Mos - tan-tól hadd le-gyek Ti - ed csu - pán.

2. Szívemet töltse be / Kegyelmed ereje
Buzgósággal!
Meghaltál érettem; / Add: szívem s életem
Teérted éghessen / Forró lánggal!
3. Ha elfog utamon / Félelem s fájdalom:
Fogd kezemet!
Derítsd fel éjemet, / Szárítsd fel könnyemet:
Tévelygésben ne hagyd / Én lelkemet!
4. Éltem ha fogyva fogy, / És a halál ahogy
Jön már felém:
Megváltóm, ments te meg / Kétségtől engemet,
Nálad hogy üdvömet / Meglássam én.

729 Zsolt 43 | szöveg: Kerekes K., 1982
dallam: magyar népdal

1. Vé-del-mezz, Is - te-nem, Ü-gyem-nek fogd párt - ját,
Min-den-ki el - le-nem, Nem le - het-nék ár - vább.

2. Körülfog minden rossz, Gyöngé már a lábom,
Segítsen szent erőd Utadat járnom.
3. Küldd hozzám követed, Igazságod fényét,
Életem sietve Nyomába szegődjék.
4. Vezess föl hegyedre, Otthonodba engem,
Öröm és vidámság Töltse el a lelkem.
5. Atyának, Fiúnak, Szentléleknek hála,
Meglátja az Urat, Aki várva várja.

730 szöveg és dallam:
Ecsedy A.

1. Szent-lé - lek, jö - vel, Szí-vünk töltsd ma el,
Szent e-rőd-del, vi-ga-szod-dal Légy hozzánk kö - zel!

2. Jöjj, pünkösdi láng, Nyisd meg szívünk, szánk,
Hogy a bűntől megtisztulva Szálljon fel imánk!
3. Adj bátor hitet, Zengő éneket,
Mely sok bűnöst megtérésre, Üdvre elvezet.

4. Szenteld meg szívünk, Hogy eggyé legyünk,
Hogy Jézusról vallást tenni Mindig kész legyünk.
5. Ha eljő az est, Ránk fátylat ereszt,
Boldog szívvel zengje ajkunk: Győzött a kereszt!

szöveg: M. V. Frey, 1936
dallam: *Kum ba yah*

731

1. Jöjj hoz - zánk, U-runk, hoz-zánk jöjj!

Jöjj hoz - zánk, U-runk, hoz-zánk jöjj!

Jöjj hoz - zánk, U-runk, hoz-zánk jöjj!

Ó, Jé - zus, hoz-zánk jöjj!

2. Téged kér szívünk, hozzánk jöjj! / Téged kér szívünk,
hozzánk jöjj! / Téged kér szívünk, hozzánk jöjj! / Ó,
Jézus, hozzánk jöjj!
3. Hozzád száll imánk, Jézus, jöjj! / Hozzád száll imánk,
Jézus, jöjj! / Hozzád száll imánk, Jézus, jöjj! / Ó, Jézus,
hozzánk jöjj!
4. Néked zeng dalunk, Jézus, jöjj! / Néked zeng dalunk,
Jézus, jöjj! / Néked zeng dalunk, Jézus, jöjj! / Ó, Jézus,
hozzánk jöjj!

BIZALOM ISTENBEN

Ajánlott zsoltárok: 27, 31, 62, 63, 71, 91, 115, 131, 139, 158.

1Pt 5,7 | szöveg: G. Neumark, 1641 | fordítás: Révészné Váró M.
dallam: G. Neumark, 1657

741

1. Ki Is - te - né - nek át - ad min-dent,
Azt csu - da - kép - pen őr - zi itt lent,
Bi - zal - mát csak be - lé ve - ti,
Ín - ség, baj közt is él - te - ti.
Ki min-dent szent ke - zé - be tett,
Az nem fő - vény - re é - pí - tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér,
Ha sebeink még jobban fájnak, S mindennap kínunk visszatér?
Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk bűnak helyet ad.
3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz,
Az Úr rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz.
Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.
4. Zengj hát az Úrnak, s járd az utat, Mit éppen neked Ő adott;
A mennyből gazdag áldást juttat, S majd Jézus ad szép, új napot.
Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.

1. Légy cse - des szív - vel és bé - ké - vel
Ő bír ö - röm - nek bő - sé - gé - vel,

É - le - ted - nek Is - te - né - ben!
Vé - le bol - do - gulsz min - den - ben,

Ő kút - főd és ő fé - nyes na - pod,

Ő - tő - le jön min - den víg - sa - god:

Légy cse - des szív - vel!

2. Ő bír vígsággal, kegyelemmel, / Oly szívvel, mely feddhetetlen,
Ahol ő van, nem sért semmivel, / Hordozzon bár mélységekben;
Sok nyavalyádat elfordítja, / A halált is kezében tartja:
Légy csendes szívvel!
3. Ha egy sem volna e világon, / Kire magad rábízhatnád,
Akkor is állna oldaladon, / És hűségét tapasztalnád.
Ő tudja titkos bánatodat, / Elvenni mikor kell azokat:
Légy csendes szívvel!

4. Ő hallja lelked óhajtásit, / Mit nem mernél megmondani,
Néki szíved titkos panaszit / Reá bízván megvallani.
Nincs messze ő, sőt itt áll köztünk, / Meghallja s adja, amit
kérünk:
Légy csendes szívvel!
5. A segítség, ha kissé késik, / De ugyan csak eljő végre,
A várakozás rosszulesik, / De majd válik üdvösségre;
Ami lassan jó, bizonyosabb, / Ami késik, kíváncsabb:
Légy csendes szívvel!
6. Van Isten népének szombatja, / Akkor az Úr megszabadít,
Ínség kötelét elszaggatja, / Teljes szabadságra állít,
S az üdvözültek seregében / Vég nélkül élünk békességben:
Légy csendes szívvel!

» *Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz és biztonságban élhetsz. Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéreseit! Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az Úrra! (Zsolt 37,3–7a)*

1. Mit Is - ten a - kar én - ve - lem,
Kész ő, hogy áld - jon, se - gít - sen,

Az lesz a leg - jobb né - kem.
Ha bí - zom nagy ne - vé - ben.

Baj - ból ki - ment a hű, a szent.

Nem fe - nyít, csak mér - ték - kel.

Ki ben - ne hitt, so - ha sen - kit

Is - ten nem ha - gyott még el.

2. Ő vigaszom és életem, / Reményem, bátorságom.
Amint akarja, úgy legyen. / Fenyítését is áldom.
Mint ígérte, számba vette / Fejemen a hajszálat.
Mint jó Atyám, úgy vigyáz rám, / Jóságára nem várat.

3. Így örömet útra kelek, / Amikor ő kívánja.
Ha hazahív, békén megyek / A halandók útjára.
Árva lelkem, én Istenem, / Hű kezedbe ajánlom.
Te megadtad a győzelmet / Már poklon és halálon!
4. Még egyet kérek, Istenem, / Hogy tarts meg mindig nálad,
És ne engedj elcsüggednem, / Ha gonosz lélek támad.
Biztass: „Ne félj!” Védj, és segélj! / Kelj híved oltalmára!
Így is teszel. Velem leszel, / S én áment mondok áldva.

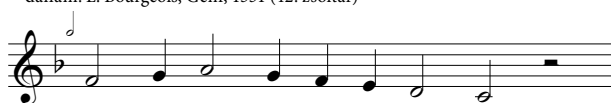
” Bizony, boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít. Hatszor megment a nyomorúságból, hedszer sem ér veszedelem. (Jób 5,17–19)

1. Mind jó, a - mit Is - ten té - szen,
 Ő én - vé - lem is úgy té - gyen,
 Szent az ő a - ka - rat - ja,
 Mint ked - ve né - ki tart - ja.
 Ő az Is - ten, ki ín - ség - ben
 Az ö - vé - it meg - tart - ja,
 Hát lé - gyen, mint a - kar - ja.

2. Mind jó, amit Isten téssen, / Ő engemet meg nem csal,
 De igaz ösvényen vezet, / Én megelégszem azzal,
 Hogy kedvében, kegyelmében / Ő forgatja dolgomat,
 Csak rá hagyom magamat.
3. Mind jó, amit Isten téssen, / Ő engem meg nem utál,
 Mint jó orvosom, úgy téssen, / És mérget ő nem kínál.
 Orvosságot, boldogságot / Énnékem készít, tudom,
 Azért csak benne bízom.
4. Mind jó, amit Isten téssen, / Ő az én üdvösségem,
 Ő velem rosszul nem téssen, / Rábízom egész életem.
 Örömben, keresztemben / Mind nyilván megmutatja,
 Hogy javamat akarja.

5. Mind jó, amit Isten téssen: / Ha oly pohárt innék is,
Amelynek íze szívemnek / Nagy keserűn esnék is,
De eltűröm, mert víg öröm / Felváltja ezt végtére,
Sok búm enyhítésére.
6. Mind jó, amit Isten téssen, / Mindörökké ezt vallom,
Ha rajtam bú, bánat leszen, / S kell bosszúságot látnom.
Mindazáltal megvigasztal / Mint édes Atyám engem,
Mert csak ő segítségem.

» *Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged. Igazságodról beszél a szám, és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket. Az Úrnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem. (Zsolt 71,14–16)*

1. Is - ten - re bí - zom ma - ga - mat,
Ő for - mált, tud - ja dol - go - mat,

Ma - gam - ban nem bír - ha - tom;
Lel - kem ez - zel biz - ta - tom.

E vi - lág szép for - má - ja

Az ő ke - ze mun - ká - ja.

Mit fé - lek? - mondom me - ré - sen:

Is - te - nem és A - tyám lé - sen.

2. Öröktől fogva ismerte, / Hogy mire lesz szükségem,
Éltem határát kimérte, / Szükségem s elégségem.
Lelkem, hát miért süllyedsz, / A hitben miért csüggedsz!
Egy kis bajt nem győznél-e meg? / Hogy tántorítana ez meg?
3. Tudja Isten kívánságod, / Ád is, mert csak ő adhat,
De bölcs, Uram, te jószágod, / Tudod, sok elmaradhat.
Tudom: gondod reám nagy, / Mivel édes Atyám vagy;
Mint akarsz, hát úgy légyen! / Másként hinnem volna szégyen.

4. A valóságos igaz jót / Az Úr meg nem tagadja;
Nagy gazdagság és rakott bolt / Nem fő jó, ritkán adja.
Ki az Isten tanácsát, / Megszívleli mondását,
Azt ő Lelkével serkenti, / Gondját is megédesíti.
5. E világnak dicsősége / Igen hamar elmarad,
Kit ma gondok sújtnak, végre / Holnap diadalt arat.
Csak Atyámban bízhatom, / Ő megsegít, jól tudom,
Mert az igazaknak Atyja / Hű szolgáját el nem hagyja.

” *De én bízom benned, Uram, vallom: Te vagy Istenem! Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből! Ragyogjon rá orcád szolgádra, segíts rajtam hűségesen!* (Zsolt 31,15–17)

Énekelhető a 698. dicséret (Már nyugosznak a völgyek) dallamára is.

1. Él - tem min-den dol - gá - ban
Az Is - tent ké - rem bát - ran:
Ta - nács - a - dóm le - gyen!
Az ő sza - vá - ra vá - rok,
És tet - szé - sé - ben já - rok,
Hogy ál - dá - sát is el - ve - gyem.

2. Tervezem bárhogy sorsom, / És fáradozzam folyton,
Jövőm mégsem tudom.
A tervek felborulnak, / S hogy mit hoz rám a holnap,
Ma én azt még nem láthatom.
3. Ami velem történik, / Az ő tervébe illik,
S tudom, javamra van.
Igéjébe fogódzom, / Rábízom minden gondom,
És szívem már nem nyugtalan.

4. Indulatom, ha lázad, / Őtőle jön bocsánat,
Türelme hozzám nagy.
Bár gyakran elfelejtem, / Ő nem felejt el engem,
Ő szüntelen velem marad.
5. Övé vagyok egészen, / Ki megteremtett engem,
S mindedig hordozott.
Ő életemnek Atyja, / Ki értem Jézust adta.
Hű Uramhoz hű maradok.

» *Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött. (Róm 8,28–29)*

747 szöveg és dallam:
Füle L.

1. Si - es - se - tek, ha - mar le - jár!

Ke - gyel - me már rég - ó - ta vár.

Ma még le - het, ma még sza - bad,

Bo - rulj le a ke - reszt a - latt.

2. Elszáll a perc, az életed,
Ma még, ha jössz, elérheted.
Ne késs tovább, ne várj tovább:
Ma kérd Atyád bocsánatát!

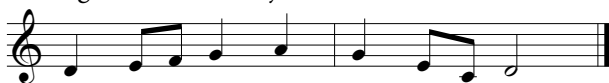
1. Bű - ne-id át - kos bör - tö-ne al - ján

Fojt a sö - tét - ség, kí - noz a csend,

Rég bi - to - rol - ja szí - ved a Sá - tán,

S hal - ni sze-ret - nél már o - da-lent.

2. Nyílik az ajtó, zengnek a fények,
Ó, ne aludj már! Hajnalodik!
Hű Urad itt van, add neki lényed:
Jézus a bűntől megszabadít!
3. Zúgjon a szél hát, szálljon a Lélek,
Szóljon az ének, zengjen a szív:
Győz ma az Úr, és győz ma az élet,
Jöjj te is, élted Krisztusa hív!

1. Halld meg, bú-nös em-ber: Jé - zus sze-ret!

Bú - nőd bár nagy ten-ger, Jé - zus sze-ret.

Csak jöjj hoz-zá hit - tel, Tö-re-del-mes szív-vel,

Nem vet ő el, hidd el, Jé - zus sze-ret.

2. Légy hát, szívem, bátor: Jézus szeret!

Megvéd a hű pásztor: Jézus szeret.

Szent igéje mondja, Hogy van reám gondja;

Hitem is suttogja: Jézus szeret.

3. Ez a boldogságom: Jézus szeret!

Nincs más orvosságom: Jézus szeret.

Bár a kereszt rajtam, E világi zajban

Egyre zengi ajkam: Jézus szeret.

4. Nem rémít a halál: Jézus szeret!

Ott fenn ő maga vár: Jézus szeret.

Mennyben élek újra, Angyali kar zúgja:

Béke, halleluja! Jézus szeret!

5. Zengiük hát, testvérek: Jézus szeret!

Hallják minden népek: Jézus szeret!

Hozzá hívek légyünk, Tőle el ne térjünk,

Zengiük, amíg élünk: Jézus szeret!

1. Jöjj, az Úr vár re-ád, jöjj, a - míg if - jú vagy!
É - le - ted ta - va - szát, de - rű - jét ne - ki add!
Ó, ne hagyd fe - je - det bűn - ben ő - szül - ni vén - hed - t - té,
Ne csu - pán te - le - det vi - gyed vé - gül az Úr e - lé.

2. Ó, a szárnyas idő, mint az álom, repül,
Ámde zsákmányt szed ő, fogyunk szüntelenül.
Tétován mire vársz? Hallod-é már a hívó szót?
El ne késs, jaj, vigyázz, mire eszmélsz: a van csak volt.
3. Jézus hív, vele járj, erre váltott meg ő.
Lelki sziklára állj, élő víz onnan jó.
Ő nekünk utat tört, te is lépj arra hittel rá!
Már itt lent s odafönt téged ő tehet boldoggá!

1. Jöjj el az é - let vi - zé - hez, Nél - kü - le szom - jas a
szív. Á - tok a - lól sza - ba - dulsz itt, Hű U - rad
ő, a - ki hív, Jöjj hát, si - ess, jöjj, vár re - ad:
Bé - ke a föl - dőn, az üdv o - da - át! Itt van az
é - let, a for - rás, Nincs se - hol és so - ha más.

2. Jöjj újulásra e vízben, / Új a hit és szeretet,
Eltűnik itt, ami régi, / S kezded az új életet.
Jöjj hát, siess, jöjj, vár reád: / Béke a földön, az üdv odaát!
Itt van az élet, a forrás, / Nincs sehol és soha más.
3. Jöjj hát az élet vizéhez, / Jézus kínálja neked.
Árad az élet belőled, / Kútfeje lesz a szíved.
Jöjj hát, siess, jöjj, vár reád: / Béke a földön, az üdv odaát!
Itt van az élet, a forrás, / Nincs sehol és soha más.

1. Jöjj, é - lő víz, te é - gi íz,
csak té - ged ó - hajt szí - vem!
Más for - rás nincs, csu - pán e kincs,
ez meg - e - lé - gít in - gyen.

2. Hű Megváltóm, Szabadítóm, életre buzgó kútfő!
Öt sebedből, szent véredből megváltás, élet, üdv jó.
3. Jöjj, szomjazó, az Üdvadó itt élő vizet kínál!
Kérd hittel őt, adj új erőt, a szomjazókra még vár.
4. Jézus az Út, ki rajta fut, bő legelőkre lelhet.
Nézd lábnyomát, halld meg szavát, jó vizekre terelget!
5. Törj össze, gát, e nagy világ szomjazza rég a békét!
Áradj, folyó, bűnt tisztító, add vissza ékességét!

1. Én nem tu-dom, mért sze-re-tett úgy min - ket,
Kit hó - do - ló an-gyal-se-reg i - mád.
S mi - ért a - kart ő bú-nös té-vely - gő - ket
Ke-res-ni úgy, mint el - ve-szett ju - hát.
Csak azt tu - dom: le-jött kö-zénk a föld - re,
Hol já - szol - ágy volt el - ső ott-ho - na,
S hogy ki-csiny Ná - zá-ret ács-mű-he - lyén át
El - jött Meg-vál-tónk, Is-ten egy-szü-lött Fi - a.

2. Én nem tudom, hogy volt oly nagy türelme
Míg szenvedett, én el nem mondhatom,
S hogy törte szívét kínkereszten össze
A harminchárom éves fájdalom?!
Csak azt tudom: tört szíveket meggyógyít,
Mebátorít, ha félelem fog el,
Bűn szolgását szabadságra váltja,
Mert itt van Jézus, még velünk Immánuel!
3. Én nem tudom, mint hódol majd előtte
Egész világ, ha minden vesz elül.
Milyen dicső öröm lesz, hogyha végre
Szeretettel a szív beteljesül.
Csak azt tudom: Az ég is harsonázik,
És karba' zeng a lelkes emberár,
Az ég, a föld is ujjongja egymásnak,
Hogy a világ üdvözítője a Király.

» *Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. (Jel 1,17–18)*

1. Egy szív é - ret - tem do - bo - gott.
Egy szív - nek nagy fáj - dal - ma volt.
Egy szív en - gem hõn sze - re - tett.
Egy szív é - ret - tem meg - re - pedt.

2. E szívben az irgalom élt.
E szív szerette a szegényt.
E szívben nem volt semmi folt.
E szív Jézusom szíve volt.
3. Ha szívedbe búbanat száll,
Jöjj Jézushoz, mert szíve vár.
E szívben van számodra hely.
A szíved itt békére lel.

1. A ke - reszt - fá - hoz me - gyek, Mert más - hol nem
lel - he - tek Nyu - go - dal - mat lel - kem - nek.
Ott könny - ár - ban le - bo - ru - lok, Bűn - ter - hem - től
sza - ba - du - lok, Hol a bűn - te - len szen - ved.

2. Isten ama Báránya / Hogy' jut a keresztfára?
Mért foly alá szent vére?
Értem tette ezt Jézusom, / Fájó szívvel hiszem, tudom,
Lelkem örök üdvére.
3. Én voltam az elveszett, / Aki halált érdemelt,
Kire gyászos éj szakadt.
Isten Fia, a jó pásztor / Megváltott a bűn átkától:
Üdvöm, napom feltámadt.
4. Csodás égi szeretet! / Szívem mindent elfeled,
Ami engem földre von.
Csak rád nézek, én Megváltóm, / Szereteted sírig áldom,
Győzedelmes Krisztusom.
5. Tied vagyok, Jézusom, / Megyek keresztutadon,
Nyugtót, békét így lelek.
A szeretet hozzád kapszol, / Boldog, aki híven harcol,
Veled mindig győzhetek!

1. Áll a Krisz - tus szent ke - reszt - je
El - mú - lás és rom fe - lett,
Krisz - tus - ban be - tel - je - sed - ve
Lá - tom üd - vös - sé - ge - met.

2. Bánt a sok gond, űz a bánat, / Tört remény vagy félelem:
Ő nem hágy el, biztatást ad: / Békesség van énvelem.
3. Boldogságnak napja süt rám; / Jóság, fény jár utamon:
A keresztfá ragyogásán / Fényesebb lesz szép napom.
4. Áldássá lesz ott az átok, / Megbékéltet a kereszt;
El nem múló boldogságod, / Békesség ott keresd!
5. Áll a Krisztus szent keresztye / Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve / Látom üdvösségemet.

1. A - ki ér - tem meg-nyíl-tál,
Rejts el, ó, ö - rök kő - szál!
Az a víz s a drá - ga vér,
Me - lyet on - tál a bú - nér',
Gyógy - ír lé - gyen lel-kem-nek,
Bűn - től s vád - tól ment-sen meg!

2. Törvényednek eleget / Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár, / S folyna könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad, / Csak te válthatsz meg magad.
3. Jövök, semmit nem hozva, / Keresztedbe fogódzva,
Meztelen, hogy felruházz, / Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést: / Mosd le, ó, mert megemészt!
4. Ha bevégezem életem, / És lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út, / Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál, / Rejts el, ó, örök kőszál!

1. Az Is - ten Bá - rá - nyá - ra Le - té - szem bú - nöm én,
És lel - kem bé - ke vár - ja Ott, a ke - reszt tö - vén.

A szí - vem min - de - nes - tül Az Úr e - lé vi - szem,

Meg - tisz - tul minden szennytül A Jé - zus vé - ri - ben,

A Jé - zus vé - ri - ben.

2. Megtörve és üresen / Adom magam neki,
Hogy újjá ő teremtsen, / Az űrt ő töltse ki.
Minden gondom, keservem / Az Úrnak átadom,
Ő hordja minden terhem, / Eltörli bánatom, / Eltörli bánatom.
3. Örök köszálra állva / A lelkem megpihen;
Nyugszom Atyám házába' / Jézus kegyelmiben.
Az ő nevét imádom / Most mindenek felett;
Jézus az én királyom, / Imámra felelet, / Imámra felelet.
4. Szeretnék lenni, mint ő, / Alázatos, szelíd,
Követni híven, mint ő, / Atyám parancsait.
Szeretnék lakni nála, / Hol mennyei sereg
Dicső harmóniába' / Örök imát rebeg, / Örök imát rebeg.

1. Új szö - vet - sé - ged el - fo - ga - dom,
Ma - gam e - gé - szen o - da - a - dom,
Nem tar - tok sem - mit, le - gyen ti - éd,
Fé - lel - me - im - től ir - gal - mad véd.

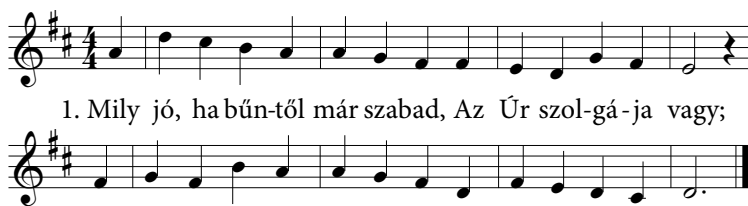
2. Áttört kezedbe teszem kezem,
Ne engedd, kérlek, ha elveszem.
Láncolj magadhoz örökre már,
Nincsen itt részem, nincs, ami vár.
3. Hű lenni nékem, tudom, nehéz,
De szívem, lássad, hű lenni kész.
Járva utam, ha megbotlanék,
Emelj magadhoz, keresztedért.

1. Bár bűn és kín gyö-tör, És ne-héz bár szí-vem,

A Sá-tán é - le-tem-re tör: Két - ség-be nem e-sem.

2. Bár vétkem súlya nagy, / Mégis hozzád jövök.
A bűnnek gyűlölője vagy, / De kegyelmed örök.
3. Az én erőm kicsiny, / A bűn erős nagyon:
Te tudsz s akarsz segíteni, / Hát segíts bajomon!
4. Az ég oly messze van, / Még messzebb tőled én,
De szent igédben írva van, / Hogy irgalmad enyém.
5. Nem félek senkitől, / Hisz te vigyázol rám,
Már bánat és gond sem gyötör: / Meghallgatod imám.
6. Jézusban bízva én / Szívemet átadom,
Mert így, tudom: akármi ér, / Atyám szeret nagyon.

1. Mily jó, ha bűn-től már szabad, Az Úr szol-gá-ja vagy;

A bűn szol-gá-ja gyá-va rab, A Krisz-tu-sé sza-bad.

2. A bűn sötétben tévelyeg / És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet / Világos utakon.
3. A bűnben kín van s gyűlölet, / Mi mást, más minket öl;
Öröm köt egybe s szeretet / Az Úr szívén belül.

4. Már szolgád lettem, Jézusom, / Ki értem áldozál;
 Más uram nincsen, jól tudom, / Mert bűnből kihozál.
 5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! / Hadd adjam át szívem:
 Vedd szívesen, hogy hol te vagy, / E szív is ott legyen.

szöveg: K. Kunrád | fordítás: Hamar I.
 dallam: Kolozsvár, 1744

762

1. U - ram, ti - ed va - gyok én, Ma - gad - nak al - kot - tál,

A vi - lág - nak kez - de - tén Már ki - vá - lasz - tot - tál.

2. Ma is rólad neveznek / Engem keresztyénnek,
 Dicsőségét nevednek / Hirdetem, míg élek.
 3. Uram, tied vagyok én, / Oltalmad takargat,
 A Mindenható ölen / Találtam nyugalmat.
 4. Te viselted gondomat, / Míg felnővekedtem,
 Reád bízom magamat / Egész életemben.
 5. Uram, tied vagyok én, / Tőled hitet kaptam,
 Hogy a próbák tengerén / Hozzád ragaszkodjam.
 6. Ördög, halál, bűn, világ / Mind ellenem támad:
 Szívem tehozzád kiált, / S békére lel nálad.
 7. Uram, tied vagyok én / Életben-halálban,
 Az öröklét küszöbén / Átlépek majd bátran.
 8. Add, Uram, hogy testemtől / Lelkem könnyen váljon,
 Mikor a kürt megzendül, / Kegyelmet találjon.

1. Hadd lát-lak Té-ged, ó, szí-vem U-ra,
Nincs más-ban, Ben-ned van lel-kem ja-va.
Rád né-zek, jö-jön bár nap-pal vagy éj,
Á-lom-ban, éb-ren csak te légy a fény!

2. Légy nékem bölcsesség, élő Ige, / Hadd járjak veled, és légy vélem
Te, / Atyám vagy nékem, s én a gyermeked, / Éljen bennem, Véled
így eggyé leszek.
3. Légy nékem páncél és győzelmes kard, / Pajzsom a harcban, mely
védelmet ad, / Tornyon és bástyám légy, erős kővár, / Erőddel
lelkem az egekbe száll.
4. Gazdagság nem kell, sem nagy méltóság, / Légy nékem örökség,
fénylő ország! / Első hely szívemben legyen Tiéd, / Kincsem, Kirá-
lyom, szent égi Felség!
5. Mennynek Királya, ki győztes Úr vagy, / Hadd jussak hozzád, ó,
tündöklő Nap! / Szívemnek szíve, ha rám bármi jó, / Hadd látlak
Téged, ó, Üdvözítő!

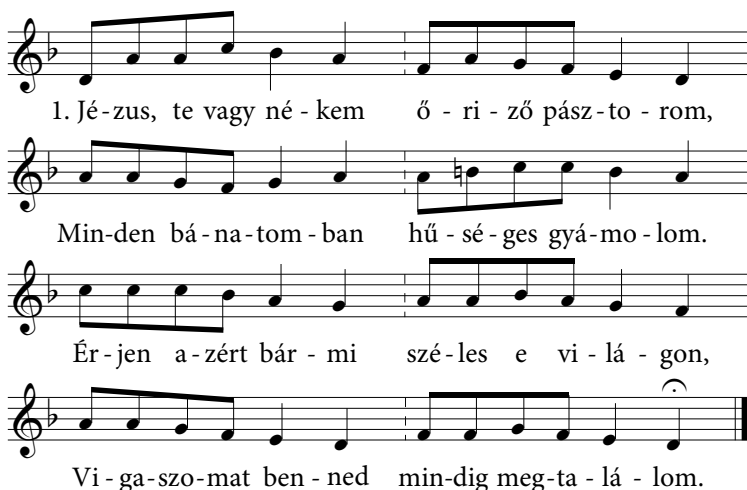
1. Ha u - tam bo - rít - ja fel - hő - nek ár - nya,
U - ram - nak cél - ja - it nem ért - he - tem,
A - mit én nem lá - tok, Ő azt mind lát - ja,
Krisz - tus - nak ke - gyel - me e - lég ne - kem!

2. Ha gyakran körülvesz kísértés töre,
Ijeszt, hogy üdvöm is elveszthetem,
Nem alszik lelkemnek hűséges őre,
Krisztusnak kegyelme elég nekem!
3. Ha vár a feladat, sürget a munka,
Testem is, lelkem is erőtelen,
Az Úr a segítőm, amint megmondta,
Krisztusnak kegyelme elég nekem!
4. Ha eljön maholnap utolsó óráam,
A földi vándorlást bevégezem,
Az Úrnak orcája ragyog majd énrám,
Kegyelme örökre elég nekem!

1. Ez a vi - lág csak baj hal - ma,
Nincs itt sen - ki - nek nyu - gal - ma,
Min - den nap hoz új küz - del - met,
Vál - la - ink - ra rak sok ter - het.

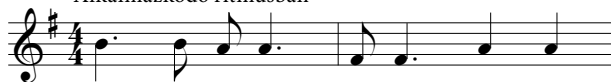
2. Mint őz, szarvas a vizekre,
Vágyom azért oly helyekre,
Ahol lelkem nyugtot talál,
Jézussal egy úton jár.
3. Legyen bár tövissel rakva,
Nyugodt szívvel járok rajta,
Jézus terhe könnyű s édes,
Igája gyönyörűséges.

1. Jé-zus, te vagy né - kem ő - ri - ző pász - to - rom,
Min-den bá - na - tom - ban hú - sé - ges gyá - mo - lom.
Ér - jen a - zért bár - mi szé - les e vi - lá - gon,
Vi - ga - szo - mat ben - ned min - dig meg - ta - lá - lom.

2. Megterhelt az élet nehéz keresztjével,
Atyám, benned bízva hordozom békével,
Mert tudom, akkor is szeretted gyermeked,
Mikor rábocsátod dorgáló kezedet.
3. Keskeny utam visz bár csillagtalan éjbe,
Ha vihar dühöng is, nem esem kétségbe.
Érzem, hogy velem van az Úr erős karja:
Fájdalmas lelkemet híven betakarja.
4. Majd ha végigküzdöm azt a nemes harcot,
Elérem már végre a csendes révpartot,
Az én Üdvözítőm, Jézusom vár engem,
Égi hajlékába befogadja lelkem.

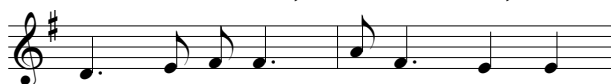
Alkalmazkodó ritmusban

1. Sem - mi fe - lől ne ag - gód - jál,

él az Is - ten, és sze - ret,

Há - la - a - dó kö - nyör - gés - ben

tárd fel né - ki szí - ve - det!

2. És az Isten békessége minden értelem felett
Megőrzi az Úr Krisztusban gondolatod, szívedet!

1. Gond - vi - se - lő, jó A - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min - den el - hagy

Ó, én é - des Is - te - nem!
E vi - lá - gon, csak te nem!

Hoz - zád vá - gyom, ben - ned é - lek,

Üd - vőt más - tól nem re - mé - lek.

2. Mint az alélt bús virágra / Megújító harmatot:
Vérző szívem fájdalmára / Csak te hintesz balzsamot.
Könnyű sorsom terhe rajtam, / Ha imára nyílik ajkam.
3. Rám-rám derül ismeretlen / Utamon egy kis öröm,
Azt is a te véghetetlen / Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése / A te neved hirdetése.
4. Ó, add, hogy ha majd bevégzem / E mulandó életet,
Lelkem tisztán és egészen / Egyesüljön teveled.
El ne vonjon semmi többé, / Tied legyek mindörökké!

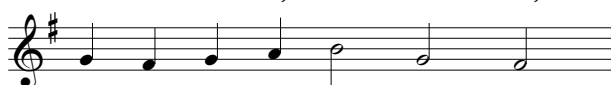
1. Térj ma-gad-hoz, drá - ga Si - on,
Ki A - tyád-ként fel - ka - rol - jon,

Van még né - ked Is - te - ned,
Szí - vét osz - sza meg ve - led!

Azt bűn - te - ti, kit sze - ret,

Így pró - bál - ja hi - te - det.

Si - on, ezt hát jól gon-dold meg,

Szabj ha-tárt bús gyöt-rel-med - nek.

2. Hullámok ha rémítenek / Mérhetetlen víz felett,
S a habok közt szíved remeg, / Hogy sírod is ott leled;
Ha aludni látod őt, / Ki reményed és erőd:
Sion, soha ne feledd el: / Ő megvívhat tengerekkel!
3. Bár hegy, halmok rengenének, / Miket égi kéz emelt,
S indulása a nagy égnek / Végromlásra adna jelt:
Ezt látva is el ne hidd, / Hogy ez a perc elveszít;
Sion, addig meg nem dőlhetsz, / Míg oltalmad Istentől lesz!

1. Az Úr cso-dá-san mű-kö-dik, De út - ja rejt - ve van.

Ten-ger ta-kar - ja láb-nyomát, Sze-lek szárnyán su-han.

Mint tit - kos bá-nya mé-lyi-ben For-mál - ja ter - ve - it,

De biz - tos kéz - zel hoz - za föl, Mi most még rejt - ve itt.

2. Ne félj tehát, kicsiny csapat, / Ha rád felleg borul.

Kegyelmet rejt, s belőle majd / Áldás esője hull.

Bízzál az Úrban, rólad ő / Meg nem feledkezik,

Sorsod sötétlő árnya közt / Szent arca rejtezik.

3. Bölcs terveit megérleli, / Rügyet fakaszt az ág,

S bár mit sem ígér bimbaja, / Pompás lesz a virág.

Ki kétkedőn boncolja őt, / Annak választ nem ad,

De a hívő előtt az Úr / Megfejtí önmagát.

1. Ve-lem ván - do-rol u - ta-mon Jé - zus,

Gond és fé - le-lem el nem ér.

El-visz, el - se-gít en-gem a cél - hoz,

Ő a győ - zel-mes, hű ve - zér,

Ő a győ - zel-mes, hű ve - zér.

2. Velem vándorol utamon Jézus, / Ott az oltalom hű szívén.
Ha a szép napot fellegek rejtik, / Ő az éltető, tiszta fény,
Ő az éltető, tiszta fény.
3. Velem vándorol utamon Jézus. / Bár az út néha oly sötét,
Soha nincs okom félni a bajtól, / Amíg irgalmas karja véd,
Amíg irgalmas karja véd.
4. Velem vándorol utamon Jézus, / Ez a vigaszom baj, ha jó.
Bármi súlyosak rajtam a terhek, / Segít hordani, ott van ő,
Segít hordani, ott van ő.
5. Velem vándorol utamon Jézus, / Túl a sír sötét éjjelén.
Fenn a mennyei, angyali karban / Nevét végtelen áldom én,
Nevét végtelen áldom én.

1. Hadd men-jek, Is - te-nem, Min - dig fe - léd,

Fáj - dal-mak út - ja-in Min - dig fe - léd.

Ó, sok ke - reszt - je van, De ez az én u-tam,

Mert hoz-zád visz, U-ram, Min - dig fe - léd.

2. Ha este száll reám, / S csendes helyen
Álomra hajtánám / Fáradt fejem:
Nem lesz hol nyughatom, / Kő lesz a váncosom,
De álomszárnyakon / Szállok feléd.
3. Szívemtől trónodig / – Mily szent csoda –
Mennyei grádicsok / Fényes sora,
A szent angylasereg / Mind nékem integet;
Ó, Uram, hadd megyek / Én is feléd!
4. Álomlátás után / Hajnal ha kél,
Kínos kőváncosom / Megáldom én.
Templomma szentelem, / Hogy fájdalmas szívem,
Uram, hozzád vigyem, / Mindig feléd!
5. Csillagvilágokat / Elhagyva már,
Elfáradt lelkem is / Hazatalál.
Hozzád ha eljutok, / Lábadhoz roskadok:
Ott majd megnyughatom / Örökre én!

1. Tu - dom, az én Meg-vál-tóm él,
Már int fe-lém, és ko - ro - nát

Haj - lé - ka ké-szen vár re-ám,
Í - gér a föl - di harc u - tán.

Bár a vi-lág gú - nyol, ne-vet,
A hon-vágy töl - ti lel - ke-met,

Mert nem - so - ká - ra hív az Úr:
Ki - tárt kar-já - val vár az Úr:

Jöjj ha - za, jö - vel, gyer-me-kem!
Jer, pihenj, nyugodj keb - le - men.

2. Remélek Jézusomban én, / Ő törle el sok bűnömet;
Ajkáról hívón zeng felém: / „Jer haza, vár rád Mestered!”
Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.

3. Elöttem oly csudálatos, / Hogy értem szállt a földre le;
 Miattam annyit szenvedett, / Bűnömért annyit véreze.
 Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
 Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
 Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.
4. Tudom, hogy közel Mesterem, / Az óra fut, a nap közel;
 Elébe állok csakhamar, / Megváltó Jézusom, jövel!
 Bár a világ gúnyol, nevet, / A honvágy tölti lelkemet,
 Mert nemsokára hív az Úr: / Jöjj haza, jövel, gyermekem!
 Kitárt karjával vár az Úr: / Jer, pihenj, nyugodj keblemen.

szöveg: J. Hausmann, 1862 | fordítás: Csomasz Tóth K.
 dallam: F. Silcher, 1842

774

1. Csak ve-zess, U-ram, vé - gig, és fogd ke - zem,
 Míg bol-do-gan a cél - hoz el - ér - ke - zem,

Mert nél - kü - led az én e - rőm oly ke - vés,

De hol te jársz e - lőt - tem, nincs ret - te - gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
 Tedd örömben és bánatban csöndessé,
 Hogy hadd pihenjen lábaddnál gyermeked,
 Ki szemlehungya téged híven követ.
3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene:
 A vak homályból te mutatsz ég felé;
 Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
 Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Refr. Jé - zus a mi ol - tal - munk, e - rős - sé - günk, ha
Ő a mi pán - cé - lunk, e - rős paj - zsunk, ha

ránk sza - kad min - den baj, még - se fé - lünk.
ránk tör az el - len - ség, ben - ne bí - zunk.

1. Ez a Föld szét - hul - lik, min - den hegy el - om - lik,

de egy kő - szik - la ö - rök - ké áll.

Taj - ték - zik a ten - ger, gyil - kol a sok fegy - ver,

né - künk még - sem árt a ha - lál.

Refr. Jézus a mi oltalmunk, erősségünk...

2. Eladó már minden, örömd még sincsen, ha ez a forrás nem árad rád.

Ő az, aki ingyen már od'adott mindent, értünk áldozva önmagát.

Refr. Jézus a mi oltalmunk, erősségünk...

1. Mi-kor lá - tom e - ge - i - det,

A - mit uj - ja - id for - mál - tak,

S on-nan fény - lő te - kin - te - ted,

Hold- és csil-lag-fény-for - má - ban,

2. Akkor kérdek: Mi az ember,
Hogy még rá is vagy gondod,
Hogy nézel rá türelemmel,
Fiát is fiadnak mondog.
3. Hogy kevésset tetted őket
Kevesebbé önmagadnál,
Szerzel nekik dicsőséget:
Egy fénysugárt koszorúdnál;
4. Juhokat és mindenféle
Barmot lábunkhoz helyeztél,
Rejtse ég vagy tenger mélye,
Minket rajtuk úrrá tettél.
5. Mikor látom egeidet,
Akkor kérdek: Mi az ember?!
Urunk, szentelt neveidet
Énekeljük tiszta hittel.

1. Az Úr az én jó pász - to - rom,
Így nem szű - köl - kö - döm:
Hús, csen - des víz - hez el - ve - zet,
Le - gel - tet dús fü - vön.

2. Ha éjsötétben járok is,
Nem rémít zord halál;
Mert vélem vagy minden napon,
Lelkem nyugtot talál.
3. Az Úr kegyelme, jóvolta
Egy élten át követ,
Az ő házában lelhetek
Örökre lakhelyet.

Mint szar - vas hús víz - for - rás - ra, úgy
szom - ja - zik lel - kem rád,
Vá - gyó - dom az é - lő Is - ten u - tán,
hogy me - hes - sek hoz - zá.
Mért csüg - gedsz el, én lel - kem, hisz
paj - zsod ő és tá - ma - szod,
Bízz az Úr - ban, mert kar - ja meg - sza - ba - dít,
s há - lá - val ál - do - zol.

1. Te-hoz-zád e - me-lem sze - me-im, Is - te-nem,

A - ki a tró - non ülsz, o - da-fönn a mennyben.

2. Ahogy a szolgál néz urának kezére,
Ahogy a szolgáló asszonya kezére,
3. Teremtő Urunkra úgy tekint a szemünk,
Amíg csak meghallgat, s irgalmát elnyerjük.
4. Irgalmazz, irgalmazz, jó Urunk, minekünk,
Oly sok gúnyt, megvetést ízelet már a lelkünk.
5. Tehozzád emelem szemeim, Istenem,
Téged áld szüntelen dicsérő énekem.

1. Meg - vizz - gál - tál, U - ram, en - gem,

Is - mersz min - den hely - ze - tem - ben,

Út - ja - i - mat jól tu - dod.

2. Körülzártál elől, hátul, / A kezedet szent áldásul
Tartod fölém, Istenem.
Csodálatos a tudásod, / Oly magasba nem is látok;
Árnyékodban létezem.
3. Menjek bár az égbe, ott vagy, / Koporsómban is jelen vagy,
Fogod az én kezemet.
Engem sötétség se rejthet, / Mert nincs sötét Teelőtted:
Csontjaimat ismered.
4. Az időnek ős-mélyében, / Anyám titkos, szent méhében,
Tudtad, miként sarjadok.
Mikor még egy sejt se voltam, / Már könyvedben írva
voltam:
Hogy születek, s meghalok.
5. Nékem ezért olyan drága / Gondolatod summázása,
Bár elmémig föl nem ér.
Veszejtsd el a gonoszt bennem, / Ellenségedet szívemben!
Jobbik részem erre kér.
6. Mert ellened, aki vétett, / Nemcsak a Te ellenséged,
Ellenem is tör, tudom.
Vizsgáld meg a lelkem, Isten, / S ha ellened bármit tettem,
Indíts el a jó úton.

HITVALLÁS, HÁLA

Ajánlott zsoltárok: 9, 33, 36, 86, 95, 100.

szöveg: Örömhír, 1896
dallam: *Harmonia caelestis*, 1711

791

1. Zeng-jen há - la - é - nek, Min-den aj - kon zeng-jen!
Is - ten szent ne - vé - nek Hő i - mát re - beg-jen
Mind - az, a - ki tud - ja, Hogy az Úr ke - gyel-me
Min-den bá - na - tunk - ba' Gyógy-írt hoz se - bünk-re!

2. Isten szent szerelmét
Jézus hozta hozzánk.
Hogyne zengne mindig
Róla szívünk és szánk?
Ó, mi nagy dicsőség:
Jézus a mi éltünk!
Ó, csudálja föld s ég:
Isten szenved értünk!

1. A - tyá Úr Is - ten, ró - lad val - lást té - szek,

Di - csé - re - ted - re szám és szí - vem ké - szek:

Te vagy az e - rős, ki tud - tál is - te - ni

Szód - dal sem - mi - ből min - dent te - rem - te - ni;

A - mit fent s a - lant sze - me - ink szem - lél - nek,

Ál - ta - lad van - nak, mo - zog - nak és él - nek.

2. Világosság lőn parancsolatodra,
A menny és a föld előállt egy szódra;
A levegőeget kiterjesztetted,
Azzal az egész földet körülvetted;
Szódra vált külön a föld a vizektől,
Ékesítettén fáktól és füvektől.

3. A napot, holdat és a csillagokat
Te függesztetted fel mint lámpásokat,
A madaraknak te adtál szárnyakat,
Te küldéd vízben lakni a halakat;
A barmok testét élettel élesztéd,
Az emberrel bölcs munkád bérekesztéd.
4. Imádlak téged, aki teremtettél,
Szeretlek, mivel Atyámmá is lettél;
Ha terheltetik szükséggel életem,
Bizodalmamat benned helyeztetem,
Mert hatalmas vagy engem megtartani,
Még nyavalyám is jómra fordítani.

szöveg: S. Sykes | fordítás: Vargha T.
dallam: Draskóczy L.

793

1. Ál - dott légy, mert meg - vál - tot - tál,

Ál - dott légy, mert meg - gyó - gyí - tál.

Ál - dott légy a bo - csá - na - tért,

Gaz - dag, ö - rök, új é - le - tért!

2. Áldott légy, hogy szerethetlek, / Megváltómnak nevezhetlek,
Áldott légy, hogy megnyílt az ég, / Hogy enyém vagy, s én
a tiéd!
3. Áldott légy, hogy eljössz újra, / Hogy angyalok kürtöt fújva
Zengik a te dicsőséged, / S színről színre látlak téged!

1. Jé - zus, te é - gi, szép, tün - dök - lő fé - nyű név,
Leg - szen - tebb én - ne - kem e föld ö - lén!
Ben - ned van ir - ga - lom, e - rőd ma - gasz - ta - lom,
Te - ró - lad zeng da - lom, ra - gyogj fe - lém!

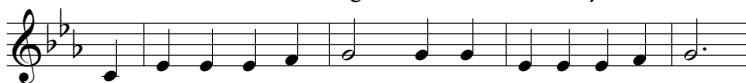
2. Az élet száz veszély, én lelkem, mégse félj,
Míg ő hord karjain, hű Mestered!
Elhagynak emberek, mit árt, ha ő veled,
Töröld le könnyedet: Jézus szeret!
3. Akaratod nekem mutasd meg szüntelen,
Ne rejtse el, Mesterem, tetszésedet!
Vezérelj így magad, mutasd meg utadat,
Idegen tájakon jár gyermeked.
4. Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen
Fényedből fénysugár az életem,
Míg a homályon át a lelkem otthonát,
Világosságodat elérhetem!

1. Szólj, boldog há-la - é - nek, És áldd a Te-rem-tőt,

Hű U-rát föld-nek, ég - nek, Az ö-rök jó-te - vőt!

Ő min-de-nek-nek gond - ját Mint A-tya ve-szi föl,

S ve-zér-li út-ját, sor - sát Sze-re-tet-tel a mennyek-ből.

2. Ő altat el hullámot, / Ád jó vagy zord időt,
Űz fagyot, téli álmat, / Kizsendül rá a föld.
Ha szívünk néki enged, / Boldogságra vezet.
Ki méri meg mélységed, / Te örök, égi szeretet?
3. Sok ajándékodért szánk / Most hálát zeng neked.
Te áldottad meg munkánk, / Adsz napi kenyeret.
Segíts törődni mással, / Add, hogy neked éljünk,
És téged szívvel-szájjal / Szüntelen áldjunk, dicsérjünk!

1. Már ke - resz - tem váll - ra vet - tem,
Min - de - nem vagy, ár - va let - tem,

Ér - ted min - dent el - ha - gyok.
Hon - ja - vesz - tett szív va - gyok.

Vá - gyat, célt a múlt - nak ad - tam,

Nincs már ben - nem vak re - ménny,

Még - is gaz - dag úr ma - rad - tam:

Is - ten és a menny e - nyém.

2. Ember bánthat és zavarhat: / Szíved áldott menedék;
Sorsom próbál és sanyargat: / Édes csenddel vár az ég.
Nincsen bűm, mely könnyet adjon, / Míg szerelmed van velem,
Nincs öröm, mely elragadjon, / Hogyha nem benned lelem.
3. Lelkem, teljes üdv a részed, / Hagyd a bűt s a gondot el;
Légy vidám, ha meg-megérzed: / Tenni kell még, s tűrni kell.
Gondold el: ki Lelke éltet, / Milyen Atya mosolya;
Mégváltód meghalt teérted: / Mit bánkódnál, menny-fia?

4. Kegyelemből dicsőségbe / Szállj, hited majd szárnyat ad,
S az örök menny fénykörébe / Bévezet majd szent Urad.
Véget ér itt küldetésed, / Elszáll vándoréleted,
Üdvösséggé lesz reményed, / Égi látássá hited.

szöveg: D. ben Judah után Th. Olivers, 1770 | fordítás: Victor J., 1901
dallam: *Leoni*, jigdaldallam alapján M. Lyon, 1770

797

1. Ó, Áb - ra-hám U - ra, Hadd áld -juk szent ne - ved,
Mert min - den-ha - tó vagy és ö - rök sze - re - tet.
Nagy Is - ten a ne - ved, Ezt vall -ja föld és ég,
Csak té - ged il - let tisz - te - let és di - cső - ség.

2. Ó, Ábrahám Ura, Ím, hallom szent szavad;
Csak azt az üdvöt keresem, mit kezded ad.
A múltó földi jót És vágyát elhagyom,
S őt választom, ki őrizöm és pásztorkom.
3. Ó, Ábrahám Ura, Szent kegyelmed nekem
Az én örömöm, utamon ez vezessen.
Te barátod lettem, Én Istenem te vagy:
Tarts meg a Jézus véérért, és üdvöt adj!
4. Megesküvél, Uram, És ígédben bízom,
Hogy égbe viszed gyermeked sasszárnyakon.
Meglátom Jézusom, És áldom hatalmát,
Szent kegyelmének éneklek halleluját.

1. Hű - sé - ged vég - te-len, A - tyám, nagy Is - ten,

El - hat a mély - be, s az e - gek fö - lé,

Ir - gal-mad nem fogy a mú - ló i - dő - vel.

Ki vol - tál, az ma-radsz mind - ö - rök - ké.

Refr. Hű - sé - ged vég-te-len, hű - sé - ged vég-te-len,

Min-den-nap új ál - dás á - rad re - ám,

Hi - á - nyom pó - to-lod ha - tal - mas kéz - zel,

Hű - sé - ged vég - te-len, U - ram, hoz - zám.

2. A tél, a nyár, az ősz, a fészlő tavasz,
A nap, a hold s a nagy csillagsereg
Ezt zengi szüntelen együttes karban:
Te vagy az irgalom, a szeretet.
Refr. Hűséged végtelen...
3. Eltörlöd bűnomet, békéd vesz körül,
Velem vagy, s lényed úgy megvidámít!
Erőt adsz mára, a holnapra reményt.
Áldásod ontja rám bő árjait.
Refr. Hűséged végtelen...

» *Hűséges az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre. (1Kor 1,9)*

1. Min - dig ve - lem, U - ram, min - dig ve - lem,

Még ha nem lát - hat is gyar - ló sze - mem!

A - zért ez é - ne - kem: Ve - lem van Is - te - nem,

Ve - lem van Is - te - nem, min - dig ve - lem.

2. Megmondtad, ó, Uram, híveidnek:
Szívükbe küldöd el Szentlelkedet.
Templomoddá engem tégy hát, és légy velem,
Tégy hát, és légy velem, mindig velem!
3. Én megfeszíttetem együtt veled,
Bennem már csak te élsz: elvégezted.
Hitből van életem, Jézus jár énvelem,
Jézus jár énvelem, mindig velem.
4. Bánat vagy félelem, kétség ha jó,
Hű karja átölel, oltalmaz ő.
Nappal s bús éjjelen az Úr mindig velem,
Az Úr mindig velem, mindig velem.
5. Ha lelkem a halál völgyébe ér:
Ott is te vagy velem, mit féljek én?
Vessződ megvéd engem. Velem vagy, Istenem,
Velem vagy, Istenem, mindig velem.

6. Ha otthon egykoron megláthatlak,
 Hol többé bűn, halál nem árthatnak,
 Ezt zengem szüntelen: Velem az Úr, velem,
 Velem az Úr, velem, mindig velem!

szöveg: Á. J. Schwarzburg-Rudolstadt, 1699
 dallam: N. Decius, 1522

800

1. Mind - ed - dig vé - lem volt az Úr,
 Mind - ed - dig vé - dett hűn az Úr,
 Meg - ál - dott min - den jó - val.
 És őr - zött éj - jel, nap - pal.
 Mind-ed-dig él - tem paj-zsa volt, Az éj - sza-ká - ban
 fényt a - dott. Mind-ed - dig meg - se - gí - tett.

2. Dicséret zeng az ajkamon, / És hála tölti szívem,
 Mert azt mind el se mondhatom, / Hogy mit tett vélem Isten.
 Míg élek, mindig hirdetem: / Nagy dolgot tett az Úr velem,
 Mindeddig megsegített.
3. Tarts meg tovább is, jó Atyám, / Hogy hozzád jussak végre!
 Ha jönne még sok próba rám, / Légy éltem menedéke!
 Erőd, kegyelmed adja meg, / Hogy fönn is elzenghessem ezt:
 Mindeddig megsegített.

1. Szív - ből kö - szö - nöm, U - ram, az é - le -
tet, Mind a jó - ért, mit oly bő - ven ad - tál ne - kem,
Zen - gek há - la - é - ne - ket. Szív - ből kö - szö - nöm, U -
ram, a bé - ké - met, Most hoz - zád száll az
ö - röm hang - ja - in! Hal - le - lu - ja!

2. Áldom, dicsérem Neved, mert úgy szeretsz,
Mikor próbákkal küzdök, Te rám tekintesz,
Felém nyújtod szent kezed.
Szív-ből köszönöm, Uram, az új erőt.
A lelkem hálaimát mond Neked:
Halleluja!

1. Ör - vend - je - tek, mert Is - ten úgy sze - ret,
Bé - két a - kar, nem zord í - té - le - tet,

Ör - vend - je - tek, ör - vend - je - tek!

Jé - zus, az Is - ten Fi - a el - jött ér - te - tek,
Nem kell a ső - tét - ség - ben, bűn - ben él - ne - tek,

Hall - já - tok meg e jó hírt, em - be - rek!

2. ÖrvendjeteK, Jézus feltámadott:
Új életet és új reményt hozott.
ÖrvendjeteK, örvendjeteK!
Nála az örök élet forrása ered,
Jöjjetek, igyatok hát éltető vizet!
Halljátok meg e jó hírt, emberek!
Halljátok meg e jó hírt, emberek!
3. ÖrvendjeteK, mert Jézus újra jön!
Elszáll a gond, felszárad mind a könny!
ÖrvendjeteK, örvendjeteK!
Fölragyog az Igazság, végre győz a jó,
Országá, szent uralma örökkévaló.
Halljátok meg e jó hírt, emberek!
Halljátok meg e jó hírt, emberek!

1. Az Úr-nak zeng-jen az é-nek, kit di-csér ten-ger,
a föld. Az é-gen zúg-nak a fé-nyek, ne-ve
nagy, min-dent be-tölt. Ki-ált - sunk, mi is
e-gyütt ki-ált - sunk! Föl az Úr-hoz ki-ált -
sunk! A Te ál-dá - sod száll-jon ránk, U-runk!

2. Ha bánat sebzi a szíved, majd Jézus hozzád hajol.
Ha szádon hallgat az ének, csodaszép dalt ad: dalolj!
Reménység, gyere, áldott reménység, Gyere, fényes reménység,
Gyere hozzánk, hogy múljon a sötét!
3. Csak lépünk bátran az útra, nem várva semmit se már.
Lesz harcunk újra meg újra, de a célban várva vár:
Dicsőség, gyönyörű szép dicsőség, Örök, égi dicsőség.
Neved áldassék, Jézus, szerteszét!

1. Há-lát a - dok, U-ram, az é - le - tért!
Ró-lad zeng é - ne-ket hegy, völgy s a rét!
A na-po - kat Te szá-mo - lod,
U-ram, én min-de-nért há - lát a - dok!

2. Hatalmad, Istenem, mindent fölér!
Szavadra engednek: tenger és szél,
Leborulnak a csillagok!
Uram, én mindenért hálát adok!
3. Imádom, Szent Atyám, dicső neved!
Te vagy a végtelen nagy szeretet.
Kegyelmed ma ingyen adod,
Uram, én mindenért hálát adok!

1. Jó do-log az U-rat ál - da-ni, di - csér - ni,

Nagy ne-ved, ö-rök Úr, há - lá-val zen - ge - ni.

2. Még hajnal alig kél, hirdetem irgalmad,
Éjjel is megvallom hűséged, hatalmad.
3. Zengjen a citera, tízhúrú lant szava,
Énekünk kísérje hárfának dallama.
4. Szép műved a világ, boldogan hirdetem,
Hálatelt ujjongás tölti el a szívem.
5. Mily nagy vagy, Istenem, értelmed végtelen,
Mélységes terveid ámulva fürkészem.
6. Bűnében csillogva járhat az álnokság,
Míg a gyom virágzik, végsorsa pusztulás.
7. Lám, virul az igaz, mint ifjú pálmaág,
Mint ősi Libanon csúcsán a cédrusfák.
8. Dús gyümölcs terem rajt', élte van bőséggel,
Bár múlnak évei, nem szárad soha el.
9. Jó Atya, téged áld híveid éneke,
Áldott légy, Megváltónk, s Istennek Szentlelke.

1. U-runk nagy ne - vét áld - ja a vi - lát,
 Zeng - je a zsol - tár szí - vünk új da - lát,
 Cso - dás tet - te - it hir - des - se a föld,
 Min - den di - csé - ret meg - il - le - ti Őt!

2. Zengje föld s az ég: eljön már az Úr,
 Fenség és erő előtte vonul,
 Szépség követi, fény és méltóság,
 Boruljon elé az egész világ!
3. Ragyogjon az ég, a föld vigadjon,
 Tenger hulláma vígan harsogjon,
 Örüljön a rét s minden kis virág
 Fönn a hegytetőn s erdőben a fák!
4. Hűséges az Úr, közeledik már,
 Meglátja a föld, akit várva vár.
 Általa, Vele, szent vagy Alkotó,
 S aki Tőled jött, a Vigasztaló.

1. Áldd, lel-kem, Is - te-ned, Di - csérd e szent ne-vet,
El - tör-li bú-nö-det, Meg-vált-ja é - le-ted,

Jó - sa - gát ha-nya-gul el ne fe-ledd!
Ir - gal - ma be-kö-töz min - den se - bet.

Oly nagy az ég ki-csi föl - dünk fe-lett,

Még na-gyobb Is - ten-ben a sze-re-tet.

Nem bú-ne-ink sze-rint Bánt most ve-lünk megint.

Jó - sa - ga i-ga-zabb hú - ség - re int.

2. Réti virág ma él,
Fújja az őszi szél,
Holnap már lekonyul, semmit sem ér.
Napjaink, mint a por
Szállnak, a szél sodor,
Sok földi hatalom nincs már sehol.
Oly nagy az ég kicsi földünk felett,
Még nagyobb Istenben a szeretet.
Porunkig lehajol,
Az ítélet alól
Felmentő kegyelem igéje szól.
3. Felséges Isten Ő,
A fény és az erő.
Életünk tavasza csak tőle jó.
Áldja őt szép zene,
Angyalok éneke,
Menny és föld öröme, dicsérete.
Oly nagy az ég kicsi földünk felett,
Még nagyobb Istenben a szeretet.
Áldjuk hát mi is Őt!
Tőle kapunk erőt,
Szolgálni szerető színe előtt.

1. Áld-jad az U - rat, áld-jad, én lel-kem,
 Az Ő szent ne - ve á - rad szét ben-nem,
 Jó - sá - ga nél-kül ho - vá kell len-nem?
 Ke-gyel-mé-ről is el ne fe - led-kez - zem!

2. Ő, ki feloldoz, Ő, aki gyógyít,
 Koporsóból is életre szólít,
 Mint egy büszke sast, akként megújít:
 Nyújtván a szépség minden hordozóit.
3. Igazságot tesz nyomorultakkal,
 Mert késedelmes Ő a haraggal,
 Nem mindörökké büntet bajokkal,
 Irgalmassága végül megvigasztal.
4. Az ég a földtől mily végtelenben,
 Oly nagy a jóság benne szünetlen.
 Atya könyörül gyermeki tetten,
 Miként az Úr az Őtet félő lelken.
5. Már Ő tudja, hogy romló edények,
 Hogy porból vagyunk mind, mi, szegények.
 Életünk, mint a pusztá fűvének
 Napjai: minden szélről elenyésznek.

6. De az Úr kegye az Őt félőkön,
Öröktől fogva tartó, s örökkön,
S fiak fiain, mind, kik a földön
Szent frigyét őrzik, nehogy az megtörjön.
7. Az Úr pediglen fönne a mennyekben,
Trónol, mert jussa vagyton mindenben.
Áldjad az Urat, áldjad én lelkem,
Kegyelméről is el ne feledkezzem!

Zsolt 111 **809**
szöveg: Kerekes K., 1982 | dallam: magyar népdal

1. Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
Együtt mondjunk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:

Refr. Jó - ság, hű - ség, ke - zed min - den mű - ve,
Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ő - rök - re.

2. Döbbszent szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten:
Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.
Refr. Jóság, hűség...
3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,
Csak az érti valóban, aki bízika benne.
Refr. Jóság, hűség...
4. Soha el nem felejtia ősi szövetségét,
Maga őrzia, táplálja, egybegyűjtia népét.
Refr. Jóság, hűség...
5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Refr. Jóság, hűség...

1. Áld - já - tok Is - tent szent temp-lo - má - ban,

Di-csér-jé-tek föl-sé-gé-nek é - gi ud - va - rá - ban!

2. Áldjátok őt, mert nincs nála szentebb,
Dicsérjétek fölségét, mert mindent ő teremtet!
3. Áldjátok zengő rézharsonával,
Dicsérjétek hárfaszóval, hangos citerával!
4. Áldjátok őt mind, körtáncot lejtve,
Dicsérjétek pengő lanton, lágy fuvolán zengve!
5. Áldjátok vígan, cintányér csengjen,
Minden Istent magasztalja földön és a mennyben!
6. Mind, ami élő, áldja az Istent,
Teljes szívből énekelve halleluját zengjen.

KERESZTYÉN ÉLET

Ajánlott zsoltárok: 67, 121, 127, 128, 133, 134, 166, 181, 185, 189, 190.

szöveg: N. L. von Zinzendorf, 1725 | fordítás: Thaly L.
dallam: Bamberg, 1732

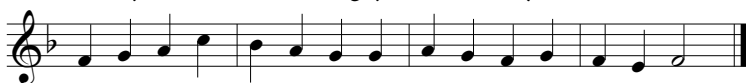
821

1. Is-ten szí-vén megpi-hen-ve forrjon szívünk egy-be hát,
Hitünk kar-ja úgy ö - lel - je é - des Meg-vál-tón-kat át!

Ő fe-jünk, mi né-ki tag-ja, Ő a fény, mi szí-ne - i;

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da, Ő mi-énk, ö - vé - i mi.

2. Szeretetlenben összeforrva, egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját s halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, hogy szeretni nem tudunk.
3. Nevelj minket egyességre, mint Atyáddal egy te vagy,
Míg eggyé lesz benned végre minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, hogy tanítványid vagyunk.

1. Test-vé-rek, menjünk bát - ran, ha-mar le-száll az éj,

E föl-di pusz-ta - ság - ban meg-áll-ni nagy ve-szély.

Hát me-rít-sünk e - rőt A menny fe-lé si - et - ni,

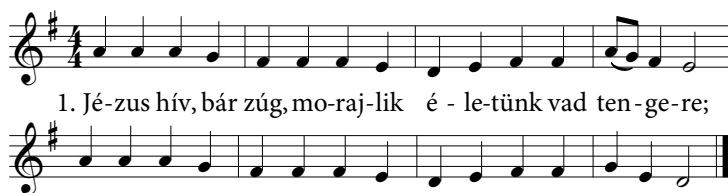
Nem áll-va meg pi-hen - ni A bol-dog cél e - lőtt.

2. A keskeny útra térünk, ne rettsentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, tudjuk, hogy hű s igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.
3. Óemberünk ha szenved, az jó nekünk, tudom;
Ki vérnek, testnek enged, az nem jár jó úton.
A láthatót ne bánd, Csak rázd le, mi kötözne:
Hadd törjön éned össze, Menvén halálon át.
4. Zarándok módra járva, legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ, Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.
5. Az út el van hagyatva, borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.

6. Úgy járunk itt, lenézve, mint ismeretlenek;
Sokan nem vesznek észre, hangunk se hallva meg.
De aki ránk figyel, Víg énekünket hallja.
Szent reménység sugallja, Mit ajkunk énekel.
7. Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős;
Hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.
Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni,
A bajt vállunkra venni E földi élten át.
8. Menjünk vígan sietve, hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, s a test majd sírba rogy.
Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük:
A láncot mind levetjük, S vár ránk az égi rész.
9. Elmúlik nemsokára a földi vándorút,
És az örök hazába, ki hű volt, mind bejut.
Ott vár angysereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.

szöveg: C. F. Alexander, 1852 | fordítás: Papp Á.
dallam: *Evening Prayer*, J. Stainer, 1898

823

1. „Szólj, szólj hoz-zám, U - ram, mert szol-gád hall - ja
szó - dat!” Így mon-dom, mert ma - gam rég
an - nak é - re - zem. Hadd jár - jak u - ta -
don, hadd vár - jam é - gi jó - dat Hű
szív-vel szün-te - len, hű szív-vel szün-te - len.

2. Adj Lelkedből erőt, hogy értsem és szeressem
Elrendelt utamat s minden parancsodat.
Egy vágyat hagyj nekem: hogy halljam és kövessem
Szent igazságodat, szent igazságodat.
3. Nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra,
A bölcs nem fejt meg törvényedet sosem;
Te fejt meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja,
Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.
4. Te nagy csodáidról bár fennszóval beszélnek
És fennen hirdetik felséges rendedet,
Ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig ha érhet,
De szívig nem mehet, de szívig nem mehet.

5. Szólj, szólj, én Istenem! – szól hangodból a jóság,
A lelkem megfeszül s a hallásban segít,
És szódban megplem az örökkévalóság
Jó édességeit, jó édességeit.
6. Szólj, és csitítsd a bút, mert bú és kín gyötörnek,
Szólj, hogy legyen szavad ír s gyógyító erő;
Szólj, dicsőséged úgy még szebben tündökölhét,
És mindörökre nő, és mindörökre nő.

szöveg: G. B. Kühn | fordítás: Thaly L.
dallam: Camacha, B. M. Ramsey, 1919

825

1. Hin-ni ta - níts, U-ram, kér - ni ta - níts!

Gyer-me-ki, nagy hi-tet kér-ni ta - níts!

In-dítsd fel szí - ve - met, buz-dul-jon fel, ne-ked

Gyűj-te - ni lel - ke-ke-t! Kér - ni ta - níts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Lélekből, lelkesen kérni ta-níts! / Üdvözítőm te vagy, észt, erőt, szívet adj. / Lelkessel el ne hagyj! Kérni taníts!
3. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Gyorsan elszáll a perc: kérni ta-níts! / Lásd gyengeségemet, erősíts engemet, / Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!
4. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Jézus, te visszajössz: várni ta-níts! / Majd ha kegyelmesen nézed az életem: / Állhassak csende-sen. Hinni taníts!

1. Is - ten é - lő Lel-ke, jöjj, áld - va szállj le rám,

É - gi lán-god jár - ja át szí - vem és a szám!

Oldj fel, küldj el, tölts el tűz - zel!

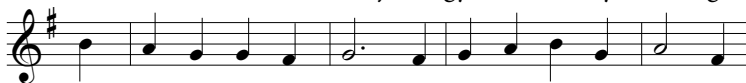

Is - ten é - lő Lel-ke, jöjj, áld - va szállj le rám!

2. Isten élő Lelke, jöjj, légy vezérem itt,
Ó, segíts, hogy hagyjam el bűnök útjait!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, légy vezérem itt!
3. Isten élő Lelke, jöjj, hadd lehessenek szent,
S Jézussal légyek egy már e földön lent!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, hadd lehessenek szent!
4. Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj,
S majd a végső harcon át mennybe fölragadj!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj!

1. Szent-lé-lek é - gi lán - g - ja, bé - kes - ség Lel - ke vagy,
Ki nem ö - rül, ha lát - ja, hogy forr vi - szály, ha - rag.

Ó, add, szent Sze - re - tet, Bár - hol há - bo - rú dúl - na,

Bé - kél - je - nek meg új - ra a har - co - ló fe - lek!

2. Ébressz józan belátást, hol indulat vakít,
Pusztítás helyett áldást, hadd áradjon a hit!
Add hát kegyelmedet, Világszerte a békét,
S a jóság kötelékét a széthúzás helyett!
3. A sok keserűségnek földünkön szabj határt,
Örömnök és jólétnek napját derítsd reánk!
Gyötrött országokon Ragyogtass égi áldást,
És újra adj virágzást az üszkös romokon!
4. Irányíts, míg itt élünk, szent szándékod szerint,
Mígnem eljő a végünk, s halál órája int!
Segíts kegyelmesen Békével halni tudni,
S hozzád a mennybe jutni a hitben győztesen!

1. Bol-dog, ki - nek a bé-ke min-den vá - gya,
 A - ki nyu-gal - mát csak te - tű-led vár - ja,
 Ki vé - dő szár - nyad ár - nyá-ban pi - hen,
 Vi-lág - te - rem - tű, ál-dott Is - te - nem!

2. Boldog, kit tiszta szeretet vezérel,
 Miként a vándort csillag fénye éjjel,
 Ki minden sértést, bántalmat feled,
 S ellenségnek is nyújt mentő kezét.
3. Boldog, kit nem kínoznak földi vágyak,
 Akinek lelke sóvárog utánad,
 És hite mindig tereád tekint,
 Boldog, ki él szent tetszésed szerint.
4. Boldog, ki tud tűrni minden fájdalmat,
 Akinek szíve tiszta, mint a harmat,
 Ajkán nem támad vádoló panasz,
 Kegyelmed néki enyhítő vigasz.
5. Ó, add, Atyám, míg itt a földön élek,
 Teljes szívemből szolgáljak tenéked!
 És verőfényben vagy kereszt alatt,
 Keressem nálad boldogságomat!

1. Kér - lek té - ged, Is - te - ne - met,
Bo-csásd meg min-den vét - ke - met,
Te-remts ben-nem tisz - ta szí - vet,
Há - lás szí - vet, hoz - zád hí - vet!

2. Te vagy nékem bizodalمام, / A veszélyben légy oltalمام,
Mert kegyelmed árnyékában / Lehetek csak biztonságban.
3. Hitet, Uram, tőled nyertem, / Tartsd épségben ezt a kincsem:
Szent igéddel erősítsd, / Növekedni te segítsd!
4. Országodat hadd keressem, / Akaratodat kövessem,
Az igazság útját járjam, / És az áldást tőled várjam!
5. Annyi részt adj földiekben, / Mennyi hasznos az életben;
Kevéssel is elégíts meg, / Dolgaimra erősíts meg!
6. De ha adnál nagy bőséget, / Távoztasd a kevélységet;
Vegyek mindent hál'adással, / Siessek jót tenni mással!
7. Ha meghosszabbítod élted, / Gyámolítsad öregségem;
Te légy, Uram, bizodalمام, / Reménységem és oltalمام.

1. Ke-resd az Is-tent, né - pem, ke-resd új u - ta - kon;

Ne ü - res ke-gyes-ség - ben, sze - léd á - hí - ta - ton:

Ke-resd, a - mint a - kar - ja, fe - led - ve meg-szo-kást,

Hogy meg-je-len-jen ar - ca, és hoz-zon gyó-gyu-lást!

2. Ha kell az Úr kegyelme, kegyelmezz meg te is,
Hogy rád ragyogjon fénye, adj abból másnak is.
Szakíts bilincset, láncot, ne gyűjts te foglyokat,
Adj másnak szabadságot, csak így leszel szabad.
3. Keresd az Istent, népem, keresd új szívvel Őt!
Engedd, hogy Ő lehessen Urad minden fölött:
Irgalma eszközévé legyen ajkad, kezed,
Engedd: tegyen testvérré, s begyógyul majd sebed!

1. Fel, ba-rá-tim, drá - ga Jé - zus zász - la - ja a - latt,

Raj - ta, bát-ran! Meg - se-gít, és győ - ze-del-met ad.

Bíz - za-tok, mert Jé - zus el-jön, ő a fő-ve - zér,

Zeng - je aj-kunk: hoz-zád es-dünk győ - ze-de-le - mért!

2. Lám, a Sátán ser'ge talpon, szembetörni kész,
A legbátrabb harcosoknak bátorsága vész.

Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemért!

3. Szóljon a kürt, fenn lobogjon győzedelmi jel,
Így előre Jézusunkkal: néki győzni kell!

Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemért!

4. Harci zajban, küzdelemben oldalunkon áll,
Benne higgyünk, ő segít meg szívünk harcínál.

Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemért!

1. Ó, Si-on, éb - redj, töltsd be kül-de - té - sed,

Mondd a vi-lág - nak: Haj-na-lod kö - zel!

Mert nem hagy az, ki né-pe-ket te-rem - tett,

Sen - kit sem éj - ben, bűn-ben vesz-ni el.

Légy öröm-mon-dó bé - ke - kö - vet,

Hir-desd: a Sza-ba-dí - tó el - kö - zel - ge - tett!

2. Lásd: millióknak lelke megkötözve,
Rabláncként hordoz sötét bűnöket;
Nincs, kitől hallja: Megváltónk keresztje
Mily gazdag élet kútja lett neked.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

3. Mondd minden népnek: elveszett juháért
Mit tett a Pásztor – csuda szerelem –,
Földig hajolt a kárhozott világért,
S meghalt alant, hogy élhess odafenn.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
4. Küldj fiaidból, akik nemhiába
Élvezik kincsed: hirdessék szavad;
Öntsd lelked értük győzelmes imába:
Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
5. Ő visszajön, Sion, előbb, mint véled,
Felfedi titkát minden szív előtt.
Egy lélekért se érjen vádja téged,
Hogy temiattad nem látta meg Őt.
Légy örömmondó békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

1. Meny-nyit zen - gi a lel - ki bé - két,
 A szí - vek csend-jét é - ne - künk,
 Bár künn kín és ín - ség ü - zen - get
 Sok han - gos jaj - szó - val ne - künk.
 Az ó - ra, test - vér, gyor-san el - fut,
 Az em - ber út - ja, sor - sa zord,
 Nincs rá i - dőd, hogy ál - mo - doz - va
 A lel - ked med - dőn té - ko - zold.

2. Ebből az éhség csal ki könnyet, / Az ott a fagy miatt remeg,
Házad táján sorvadva élnek / Éhes, lerongyolt gyermekek.
Az apjuk gyötrött mély szemében / A meg hasonlítás láza él,
Értük meg mentő harcra kelni: / Elhívás, testvéri cél.
3. Lelkek éjét oszlatni fénnel: / Reád az Úr ezt bízta, lásd,
S azt, hogy hozz Krisztus szent nevével / A bűnösnek szabadulást.
Az Isten vérét adta értünk; / Láttasd, hogy szent példája hat,
S hogy áldott útját járva hittel / Te is adod egész magad.
4. Adj éjt, napot, add át erődet, / Add kincsedet, add szívedet,
Rontó lelkek gáncsa nem árthat, / Győztes csak egy: a szeretet.
A Mester Lelke járt előtted, / Kitűzi most eléd a célt,
Munkára hát, ne késs, serénykedj / Megváltódért, Királyodért.
5. Áldott Jézus, a földre jöttél, / Vállaltál értünk szörnyű kint;
Bár csak tudnánk, igéd követve, / Mi is szenvedni, túrni mind.
Sok szolgád, férfi, nő, ma bízva / Átadjuk szívünket neked;
Hogy munkánk éljen és teremjen: / Gyűjtsd fel bennünk
szerelmedet!

1. Éb-redj, bi - zony-ság - té - vő Lé - lek!

Kik bát - ran szól - nak, harc - ra ké - szek,

A vár - fa - lak - ra ő - rök áll - ja - nak,

Ha éj bo - rul le, vagy ha kél a nap.

Hí - vá - suk zeng-jen mesz-sze szer - te - szét,

Az Úr-hoz gyűjt-ve né - pek se - re - gét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna, / S ébredne föl sok nemzet fényinél, / Ó,
bár sok szolgál, sarlót fogva, / Aratna, mígnem leborul az éj! / Urunk,
e roppant, ért vetésre nézz: / A munka sok, a munkás oly kevés!
3. Küldd útra hírnökid csapatját, / És adj erőt onnan felül nekik, /
Hogy veszni a pogányt se hagyják, / És szerte úzzék Sátán seregét.
/ Országod jöjjön el minél előbb, / Hirdetve szent neved dicséretét!

ÁLDÁS

Ajánlott zsoltárok: 67, 121, 127, 128, 133, 134, 166, 181, 185, 189, 190.

szöveg: Vizi I.
dallam: J. Sibelius, 1899

841

1. I - géd-del áldj meg ben-nün-ke-t, U - runk,

Így lesz e haj - lék lel - ki ott - ho - nunk,

Buz-díts, hogy szív - vel szol-gál-junk ne - ked,

Á-raszd e ház - ra ál-dott Lel - ke - det!

Buz-díts, hogy szív - vel szol-gál-junk ne - ked,

Á-raszd e ház - ra ál-dott Lel - ke - det!

2. Igéddel hívtál most is, hű Urunk,
Bármerre küldesz, bátran indulunk,
Buzdíts, hogy szívvel szolgáljunk neked,
Áraszd ki ránk is áldott Lelkedet!
Buzdíts, hogy szívvel szolgáljunk neked,
Áraszd ki ránk is áldott Lelkedet!

1. Ne - ked zen - dül, Is - te - nünk, a há - la.

Hoz - zád száll ma szí - vünk - nek i - mád - sa - ga,

Mert te vagy né - künk i - gaz re - mény - sé - günk,

Hű me - ne - dé - künk.

2. Te kötötted össze életünket:

Lépteinket egymáshoz te vezetted.

Szívünknek lángja, szerelem virága / Jóságod áldja.

3. Gyermekeket te adtál minékünk.

Áldd meg, kérünk: példás életet éljünk,

Hogy megtalálják az utat tehozzád, / És el ne hagyják!

4. Egymás terhét szívből elviselnünk

Segíts, kérünk: Krisztus éljen mibennünk,

S bár gyakran botlunk, haragot ne tartsunk, / Sőt megbocsássunk!

5. Tarts meg minket vidám jókedvedben,

Békességben, hűséges szeretetben!

Fogjad kezünket, Te adj győzedelmet / És üdvösséget!

1. Sok szá-mos esz - ten - dő-ke-t ví - gan meg-él - hess,

Nap - ja - i-dat szá-m-lál - ni ne lé - gyen ter - hes,

Az ég har - mat - ja szí - ve - det ú - jít - sa,

Ál - dá - sok ár - ja há-zad el - bo-rít - sa.

2. Tenéked minden öröm holtig adassék,
Amellett semmi bánat ne barátkozzék,
Légyen éltednek virága mind kinyílt,
Szíved ne szenvedjen semmi sebes nyílt.
3. Míglen az egek várát nyilván szemlélhesd,
Ott aztán az életet jobbal cserélhesd,
Az Úr a boldog életben részt adjon,
A szentek ser'ge közükbe fogadjon.

Az Úr ve-zes-sen vé-gig az ú-ton,
 szer-te-szét ha so-dor is a sors,
 Mert ha Ő-ben-ne bíz-va bí-zunk,
 nagy ö-röm-ben majd ta-lál-ko-zunk.
 És míg új-ra lát-juk egy-mást,
 Szent ke-zé-ben ő-riz-zen meg Ő,
 És míg új-ra lát-juk egy-mást,
 Szent ke-zé-ben ő-riz-zen meg Ő!

Tégy, Uram, en-gem ál-dás-sá! Lel-ke-det úgy vá-rom.

Tedd te a szí-vem há-lás-sá, hogy ne-ked szol-gál-jon!

Bár-ho-va kül-desz, aj-kam-ról zengjen az új é-nek!

Tégy, Uram, en-gem ál-dás-sá! Oly sok a bús é-let.

» Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel. (1Móz 12,2)

846 4Móz 6,22-27 szöveg és dallam: Draskóczy L.

1.
Áld-jon meg té - ged, áld-jon az Úr,
2.
Ő - riz-zen té - ged, ő - riz-zen ő,
3.
Or - cá - ját mennyek-ből for - dít - sa le rád A-tyád,
4.
Könyörül-jön raj - tad, könyörül-jön raj - tad,
5.
Ad - jon bé - kes - sé - - get!

» Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! (4Móz 6,24-26)

Istentiszteleti rész

ISTEN TÖRVÉNYE – A TÍZPARANCSOLAT

I. Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyen más istened rajtam kívül!

II. Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a kép-mására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnek engem. De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.

III. Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, aki hiába mondja ki a nevét!

IV. Emlékezz meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt! Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat! De a hetedik nap a te Istenednek, az Úrnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta az Úr a nyugalom napját, és megszentelte azt.

V. Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!

VI. Ne ölj!

VII. Ne paráználkodj!

VIII. Ne lopj!

IX. Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!

X. Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé!

(2Móz 20,2–17)

A TÖRVÉNY SUMMÁJA – A NAGY PARANCSOLAT

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

Ez az első és a nagy parancsolat.

A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

(Mt 22,37–40)

A SZENT KERESZTSÉG SZEREZTETÉSI IGÉJE

Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

(Mt 28,18–20)

AZ ÚRI SZENT VACSORA SZEREZTETÉSI IGÉJE

Én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.”

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.

(1Kor 11,23–26)

ÚRVACSORAI IMÁDSÁGOK

Az úrvacsora vétele előtt

Úr Jézus Krisztus! Nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj. Csak szólj egy szót, és meggyógyul az én lelkem. Bocsásd meg az én sok bűnömet a te kínszenvedésed árán. Ámen.

A kenyér vételekor

Uram Jézus! A te megtöretett szent tested érdemében részeltes engem, szegény bűnös gyermekedet! Ámen.

A pohár vételekor

Uram Jézus! A te kiontatott szent véred érdemében részeltes engem, szegény bűnös gyermekedet! Ámen.

Az úrvacsora vétele után

Köszönöm, Uram, hogy megbocsátottad bűneimet a te kereszthalálod árán. Adj erőt, hogy hálából neked éljek, igazán szeresselek téged, és legyek hasznára embertársaimnak. Ámen.

AZ APOSTOLI HITVALLÁS

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében.

És Jézus Krisztusban, az ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától, szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján; onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Hiszek Szentlélekben. Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet. Ámen.

A NICEA-KONSTANTINÁPOLYI HITVALLÁS

Hiszek az egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak teremtőjében.

Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született minden idő előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől; született és nem teremtetett, az Atyával egylényegű, és általa lett minden. Érettünk, emberekért és üdvösségünkért leszállt a mennyből. Megtestesült a Szentlélektől és Szűz Máriától, és emberré lett. Keresztre feszítették értünk Poncius Pilátus alatt, kínhálált szenvedett, és eltemették, harmadnapon feltámadt az Írások szerint, fölment a mennybe, ott ül az Atya jobbján, újra eljön dicsőségében ítélni élőket és holtakat, és uralmának nem lesz vége.

Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és életünkben, aki az Atyától és a Fiútól származik, akit az Atyával és Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk, és aki szólt a próféták által. Hiszem az egy, szent, egyetemes és apostoli egyházat. Vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára. Várom a holtak feltámadását és az eljövendő örök életet. Ámen.

A HEIDELBERGI KÁTÉ ELSŐ ÉS MÁSODIK KÉRDÉS-FELELETE

1. Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?

Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.

Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított.

Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről,

sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.

Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről,

és szív szerint hajlandóvá és késszé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

2. Mit kell tudnod ahhoz, hogy ezzel a vigasztalással boldogul élhess és halhass?

Először azt, hogy milyen súlyos a bűnöm és nyomorúságom.

Másodszor azt, hogy miképpen szabadít meg Isten a bűnből és nyomorúságból.

Harmadszor, hogy szabadításáért milyen nagy hálával tartozom Istennek.

AZ ÚR IMÁDSÁGA

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is;
mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól;
mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.
Ámen.

(Mt 6,9–13)

Javaolt istentiszteleti rendek

„A” ÚRVACSORÁVAL

Igei vótum
Kezdőének
Bűnvallás és kegyelemhirdetés
Gyülekezeti ének
KERESZTELES istentiszteleti rendtartás szerint

Fohász
Lekció
Imádság
Gyülekezeti ének
Textus
Prédikáció
Gyülekezeti ének

Imádság
Csendes imádság
Úrvacsora előtti ének
ÚRVACSORA istentiszteleti rendtartás szerint

Hirdetések
(Himnusz)
Áldás
Záróének

„B” ÚRVACSORÁVAL

Igei vótum
Kezdőének
Bűnvallás és kegyelemhirdetés
Gyülekezeti ének
KERESZTELEÉS istentiszteleti rendtartás szerint

Fohász
Lekció 1
Gyülekezeti ének / kórusmű / zenei tétel
Lekció 2
Imádság
Gyülekezeti ének
Textus
Prédikáció
Gyülekezeti ének

Imádság
Csendes imádság
Úrvacsora előtti ének
ÚRVACSORA istentiszteleti rendtartás szerint

Hirdetések
(Himnusz)
Áldás
Záróének

„A” ÚRVACSORA NÉLKÜL

Igei vótum
Kezdőének
Bűnvallás és kegyelemhirdetés
Gyülekezeti ének
KERESZTELES istentiszteleti rendtartás szerint

Fohász
Lekció
Imádság
Gyülekezeti ének
Textus
Prédikáció
Gyülekezeti ének
Hitvallás (ha nincs kereszteleés)

Imádság
Csendes imádság
Miatyánk

Hirdetések
(Himnusz)
Áldás
Záróének

„B” ÚRVACSORA NÉLKÜL

Igei vótum

Kezdőének

Bűnvallás és kegyelemhirdetés

Gyülekezeti ének

KERESZTELEÉS istentiszteleti rendtartás szerint

Fohász

Lekció 1

Gyülekezeti ének / kórusmű / zenei tétel

Lekció 2

Imádság

Gyülekezeti ének

Textus

Prédikáció

Gyülekezeti ének

Hitvallás (ha nincs kereszteleés)

Imádság

Csendes imádság

Miatyánk

Hirdetések

(Himnusz)

Áldás

Záróének

Napi imádságok

Biblikus, évezredes gyakorlat, hogy a hívek naponként többször imádságban fordulnak az Úrhoz. Dániel hazájától távol, emeleti szobájának Jeruzsálem felé nyitott ablakainál „napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta” (Dán 6,11). A keresztyének nem csupán a hét első napját, az Úr napját szentelték meg, hanem egyénileg és közösségben „mindennap állhatatosan” (ApCsel 2,46), naponként többször imádságra gyűltek össze az apostoli tanítás szerint: „szüntelenül imádkozzatok” (1Thessz 5,17). A nap hangsúlyos pontjai: reggel, délben és este imádkozva magasztalták és dicsőítették a Szentháromság Istent.

Helyes és illő, ha nagyobb vagy kisebb gyülekezeti közösségben, egyházi és gyülekezeti találkozóink, gyűléseink alkalmával, családi hajlékainkban vagy magános könyörgéseinkkel csatlakozunk Anyaszentegyházunk imádkozó közösségéhez. Énekeskönyvünkben mindehhez a keresztyén hagyományokon alapuló, de egyszerű formát ajánlunk, amelyben – megfelelő előkészítéssel – a résztvevők tágabb köre kaphat tevékeny szerepet igeolvasásban, imádságban, énekvezetésben.

A REGGELI, DÉLI ÉS ESTI IMÁDSÁGOK AJÁNLOTT RENDJE

Invokáció

Zsoltár

Igeolvasás

(Rövid igemagyarázat)

Dicséret

Könyörgés

Miatyánk

Áldás

A Szentháromság magasztalása (doxológia)

Invokáció | olvasott zsoltárvers és énekvers.

Általános: A mi segítségünk az Úr nevében van, aki az eget és a földet alkotta (vö. Zsolt 121,2).

Reggeli: „Figyelj hangos kiáltózasomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom! Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak” (Zsolt 5,4–5).

Esti: „Hozzád kiáltok, Uram, siess segítségemre, figyelj szavamra, ha kiáltok hozzád! Jusson eléd imádságom mint illatáldozat, imára emelt kezem mint esti áldozat!” (Zsolt 141,1–2).

„Uram Isten, siess minket megsegíteni” – a 261. dicséret, vagy az azt követő fohászkodások egyike.

Zsoltár | énekelt vagy olvasott zsoltárimádság.

Napi imádságaink egyik alapeleme, amelyet az egyházi év szerint, a napszakhoz igazodva, vagy más szempont szerint választhatunk a genfi zsoltárkönyvből, az utána következő *Zsoltárdicséret*ek fejezetből vagy a Szentírásból. A zsoltárok kiválasztását a Függelékben található mutató segíti. Napközbeni imádságként ajánlható a 119. zsoltár egy-egy négyverses szakasza.

Igeolvasás | választott igeszakasz olvasása, például a *Bibliaolvasó kalauz*ból.

(Rövid igemagyarázat)

Dicséret

A napi imádság másik legfontosabb énekes eleme, klasszikus nevén: *himnusz*. Énekeskönyvünk *Napi énekek* fejezete mintegy félszáz éneket tartalmaz, de a dicséretet választhatjuk a megfelelő ünnepköri fejezetből is.

Énekeskönyvünkben a következő himnuszok találhatók:

*Ünnepi idők*re: 371–374 (advent), 402 (karácsony), 442 (vízkeresztli idő), 463–464 (bőjt), 481, 486, 495 (nagyhét), 502 (húsvét), 533 (mennybemenetel), 543–544 (pünkösd), 562–563 (Szentháromság ideje).

Reggeli himnuszok a hét minden napjára: 651–657, *napközi himnuszok*: 671–673.

Esti himnuszok a világ teremtéséről a hét minden napjára: 683–688, egyéb esti himnuszok: 681, 694.

Könyörgés | közös vagy egyéni imádság.

Együtt is mondható ünnepi és napi imádságok találhatók énekeskönyvünkben, az *Imádságok* fejezetben.

Miatyánk

Áldás

A Szentháromság magasztalása (doxológia) | énekelt doxológia található számos ének záróversszakában, külön kiemelve pedig az énekeskönyv 300–302. számainál.

Passióének

KRISZTUS SZENVEDÉSÉNEK ÉS HALÁLÁNAK TÖRTÉNETE A NÉGY EVANGÉLIUM SZERINT

Ősi keresztyén hagyomány a böjt utolsó két hetében a Krisztus kín-szenvedésére és halálára emlékező passiótörténet felidézése. A 68. genfi zsoltár dallamára énekelhető alábbi ének 23 versben vezet végig a négy evangélium leírásait egybefoglaló történeten. Az ismert dallamnak köszönhetően a passióéneket az egész gyülekezet énekelheti, annak hosszúsága miatt azonban javasolt a versenkénti – például két csoport között – váltakozó éneklés. Ha a jelenlévők között néhányan szólóénekekre is vállalkoznak, lehetséges a passióének dramatizált megszólaltatása is. Ebben az esetben a történet szereplőinek – dőlt betűvel kiemelt – szavai szólóhangokon szólalhatnak meg.

Az ének részekre osztva is énekelhető a passió-istentiszteleten, az egyes szakaszokat rövid igemagyarázattal, imádsággal vagy válogatott igeversekkel megszakítva. Az éneklés változatossá tehető kísérő hangszerek bevonásával, illetve a gyülekezeti kórus is megszólaltathat egyes versszakokat többszólamú formában.

A passióének javasolt helye: az ajánlott istentiszteleti rendben a bűnvallást és kegyelemhirdetést követően.

1. Ó, em - ber, si - rasd nagy bú - nőd,
Em - ber - ré lett ő é - ret - tünk,

Me - lyért Krisz - tus e föld - re jött,
Köz - ben - já - rónk lett mi - ne - künk

Meny - nye - i di - cső - ség - ből!
Aty - já - nak jó - ked - vé - ből.

Sok be - te - get meg - gyó - gyí - tott,
Hol - ta - kat is fel - tá - masz - tott,

Míg el - jött az az ó - ra,
Hogy ér - tünk fel - ál - doz - ta - tott,

Bű - nünk vál - lá - ra a - da - tott,
Fel - vi - vén ke - reszt - fá - ra.

2. Húsvét hogy elközelgete, / Krisztus maga mellé vette
Tanítványit, ezt mondván:
– *Ímé, az embernek Fia / Elárultatik, s halála*
Lesz néki a keresztfán.
A Simonnak ő házába / Egy asszony kenetet hoza,
És az Úrra öntötte.
Megfeddték a tanítványok, / De Krisztus védte az asszonyt,
Júdás ezt irigyelte.
3. A főpapokhoz járula, / Hogy a Krisztust elárulja,
Harminc pénzt kapott tőlük.
Tanítványit egybe híván / Krisztus a húsvéti bárányt
Elfogyasztá övéülük.
Így szerzé testamentumát, / Hogy ne felejsék halálát.
És lábukat megmosta,
Példázván hű szeretetet, / S hogy el fogják hagyni ötet,
Nékik azt ő megmondta.
4. Tanítványival elméne / Az Olajfáknak hegyére,
És hátrahagyva őket,
Kőhajításnyira tőlük / Térdre hullva, könnyek között
Atyjához így könyörge:
– *Tőlem e pohár múlják el! / De mert te bírsz mindenekkel,*
Úgy légyen, mint akarod!
Háromszor is így könyörgött. / Ismét tanítványihoz jött,
Kiket álom elnyomott.
5. Mondá nekik: – *Mit alusztok? / Az óra eljött! Lássátok:*
Ímé, az Ember Fia,
Ki bűnösöknek kezébe / Adatik! Azért keljen fel
Mindenitek nagy gyorsan!
Amíg szólt, Júdás érkezett, / Hozva magával sereget,
Fegyverekkel, botokkal.
Az áruló jelét adta, / Hogy akit ő megcsókolna,
Fogják el bátorsággal!

6. Jézus mindezeket tudva / Őeljük ment nagy bátran,
 S mondá nékik felszóval:
*– Én vagyok, akit kerestek, / De őket elengedjétek,
 Kik velem együtt vannak.*
 Akkor Júdás megcsókolta, / A sereg őt megragadta,
 S megkötözte dühösen.
 Péter fegyverét kirántva / Málkusnak fülét levágta,
 De Jézus szólt szelíden:
7. – *Tedd helyére te szablyádat, / Ki kell innom a poharat!*
 S a szolgát meggyógyítá.
 Onnan viteték Annáshoz, / Kajafáshoz, a főpaphoz
 Megkötözve és fogva.
 Péter is beméne oda / Egy ismert tanítvány által,
 Mesterét megtagadta.
 Jézust vallatja a főpap, / S keresnek hamis tanúkat,
 Vádat hogy találjanak.
8. Nem felelt Krisztus őneki, / Végül a főpap kérdezi:
– Mit felelsz mindezekre?
Az Istenre kényszerítlek: / Te vagy-é ő Fia, mondd meg!
 Jézus bátran felelte:
*– Én vagyok, és ti ezután / Az Embernek Fiát nyilván
 Meglátjátok felhőkben,
 Atyjának jobbján eljönni. / Ruháját a főpap kezdi
 Megszaggatni hirtelen.*
9. Mondván: – *Ím, most hallottátok, / Káromlást mondott, mit
 vártok?*
 Mondák: – *Méltó halálra!*
 És orcáját megköpdösték, / Kegyetlenül arcul verték,
 Őt szidva és gúnyolva.
 Szent orcáját ők elfedték, / Arcul csapták, bottal verték,
 Mondván: – *Ki ütött téged?*
 A sereg másnap reggelen / Kínozza Jézust sokképpen,
 S ebben mindenki részt vett.

10. Vitték Pilátus elébe, / Mely dolgot Júdás megértve
Árulását megbánta,
Pénzét papoknak megadta: / – *Nagyot vétkeztem!* – azt mondta,
Bűne lelkét furdalta.
Felakasztá magát szörnyen. / Papok tanakodtak ezen,
Hogy a pénz hová legyen?
Fazekas földjét megvették, / Hol jövevény temetkezzék,
Mint az Írás szólt régen.
11. Hogy Pilátus előtt áll, / Ily szóval vádolják vala:
– *A népet megtéveszti,*
Tiltja a császár adóját, / és nyíltan mondja őmagát
Isten Fiának lenni.
Ám Pilátus mikor kérdi, / Krisztus nem felelt őneki.
Pilátus ezt csudálván
Jézust Heródeshez küldte, / Ezen Heródes örüle,
Mert csudát látni kívánt.
12. De Jézus nem felelt semmit, / Csúfolta őt Heródes is,
Majd Jézust visszaküldte.
Pilátus zsidóknak mondta: / – *Nézzétek: Heródes látta,*
S ártatlannak ítélte!
Íme, szokásotok nektek, / Hogy egy foglyot eleresszek:
Ím, Jézust bocsájtom el.
Felkiálta mind a sereg: / – *De Jézus feszíttessék meg,*
És Barabást bocsásd el!
13. Jézust megostoroztatta, / A katonáknak átadta,
Öltöztették bársonyba.
Majd töviskoronát fontak, / Amelyet fejébe nyomtak,
Náddal verték őt abban.
Mikor királynak köszönték, / Csúfolták, és megköpdösték,
Ártatlan fejét verték.
Pilátus mondá: – *Lássátok, / Ím, az ember, kit vádoltok!*
Bűnt benne én nem lelek.

14. Zsidók serege kiáltja: / – *Feszítsd, feszítsd keresztfára,
Úgy vagy császár barátja!*
Pilátus, hogy ezt hallotta, / Krisztust a kezükbe adta,
S vízzel kezét megmosta.
Barabást eleresztette, / Jézust keresztre ítélte
Hamis kívánságukra.
Öltöztették ruhájába, / Kivitték nagy kiáltással,
Vállán a keresztfával.
15. Mikor övele kimentek, / Egy embert kényszerítettek,
Hogy a keresztet hozza.
Sok asszonynépek s férfiak / Keservesen siránkoznak,
Kikhez Jézus fordula,
Mondván: – *Rajtam ne sírjatok! / Magatokat sirassátok,
És gyermekeiteket.*
*Mert még ezután mondjátok: / Boldogok a magtalanok,
Látván ellenségeket!*
16. Jutván Golgota helyére, / Két gonosztevőt övele
Együtt megfeszítének
Jobbja és bal keze felől, / Mint a próféta szólt erről.
Míg Jézus Atyját kérte:
– *Atyám, bocsáss meg nékik, / Mert nem tudják, mit művelnek!*
Pilátus táblát íra
Zsidó, görög s deák nyelven: / „Jézus, király zsidó népen.”
Papi rendet bosszantva.
17. Mihelyt Jézust megfeszíték, / Ő ruhája megosztaték,
Sorsot vetvén őrzők közt.
Hogy Jézus anyját ott látta / És Jánost, anyjának mondta:
– *Asszony, fiad néked ő!*
A tanítványnak így mondta: / – *Te anyád ő mától fogva!*
Kit János magához vett.
A főpapok csúfolódtak, / És sokan káromlást szóltak:
– *Ez-é, ki sok csodát tett?*

18. – *Hogyha Isten Fia vagy te, / A keresztfáról szállj most le!*
 A latrok is így szóltak.
 Közülük egyik megtérvén, / Krisztust igaznak ismervén
 Szóltott: – *Emlékezz rólam!*
 – *Ma velem léssz* – Krisztus szóla –, / *Mikor jutok országomba,*
A szent Paradicsomba.
 Sötét lett hat óra után, / Az Úr Krisztus kilenc órán
 Így kiálta kínjában:
19. – *Én Istenem, én Istenem, / Miért hagytál el így engem?*
 S néki ecet adaték,
 Amit hogy megízlelt, mondta: / – *Bétölt az üdvösség dolga!*
 És lebocsátá fejét.
 – *Én Atyám, te kezeidbe / Ajánlom lelkemet mennybe'!*
 Hangosan kiáltotta.
 Míg lelkét kibocsátotta, / A templomnak ő kárpitja
 Akkor kettéhasada.
20. Föld megindula, szakadnak / Kősziklák, koporsók nyílnak.
 A hadnagy vitézivel
 Monda: – *Ez ember bizonynal / Igaz, és Istennek Fia!*
 Verték mellüket kézzel.
 A latrok csontját megtörték, / De nem bántották Jézusét,
 Lándzsával egy megszúrta,
 Melyből vér és víz csordula. / Aki látta, bizonyítja,
 Mint régen meg volt írva.
21. Eljött József estefelé / Eltemetni Krisztus testét,
 A keresztről levette.
 Jött Nikodémus azután, / Aloét és mirhát hozván,
 Hogy a testet megkenje.
 Bétakarták tiszta gyolcsba, / És helyezték koporsóba,
 Mely kőből volt kivágva,
 Melybe hogy Jézust betették, / Arra nagy kő emeltették,
 És elmenének onnan.

22. S hogy a zsidók harmadnapig / A koporsót őriztetik,
Feltámad Krisztus Urunk.
Hogy minket hívőkké tegyen, / És országába bevigyen,
S ő legyen boldogságunk.
Azért illik, hogy örvendjünk, / Hogy Krisztus mi üdvösségünk
És mi diadalunk lett.
Értünk bűnön és halálon, / Ördögön és örök poklon
Ilyen nagy győzelmet vett!
23. Nagy hálát adjunk néki hát, / Mert értünk vállalt kínhalált:
Éljünk úgy, mint kívánja.
Vívjunk a bűnnel nagy csatát, / Krisztus majd győzedelmet ad,
Hallgassunk csak szavára!
Tőle tanulj szeretetet, / Ki értünk halált szenvedett,
S így adott üdvösséget.
Ó, ember, nézd, a Golgotán / Bűnödért mily ítélet jár:
Gyűlölj meg minden vétket!

Egyházi évünk

A keresztyén egyház a Jézus Krisztusban kapott váltság, valamint a Jézus Krisztusba vetett hit élet- és kultúraformáló kegyelmét beszéli el, illetve éli át évről évre, amikor az egyházi esztendő körforgásában az Úr nagy tetteit, felséges dolgait hirdeti, hiszen mi magunk is megízleltük, „hogyan jóságos az Úr” (1Pt 2,3).

Az egyházi év emlékezni és emlékeztetni tanít. Az évszázadok örökségét magában foglaló keresztyén naptárunk az ószövetségi zsidó és a klasszikus görög-római előzményekre épített Krisztus-tanúságtétel. Urunk születését a Nap, halálát és feltámadását a Hold járásához igazítva ünnepeljük, és ekként teszünk vallást Szentháromság Istenbe vetett hitünkről.

Az egyházi esztendő két fókuszpontja, a születés és a feltámadás ünnepe az ünnepkörök, valamint az ünnepi idők visszatérő, egymásból táplálkozó feszes rendszerét alkotta meg. Már a reformáció ideje előtt törekedtek arra, hogy a Krisztus-ünnepek mellett felhalmozódott számos ünnepet, a szentek ünnepeinek számát csökkentsék, a reformáció és a reformátori örökség pedig határozottan lépett fel az Úr napja (vasárnap), a feltámadás ünnepe jelentőségének visszaállításáért, valamint az üdvtörténeti ünnepek egyedüli megtartásáért. Az adventi idővel kezdődő „egyházi év” kifejezés a 16. századi naptárkorrekcióra adott protestáns válaszként jelentkezett.

Az egyházi év ünnepei gyökeresen meghatározzák a munka, a pihenés, a megállás, az egymásra figyelés rendjét, azaz az élet ritmusát és az emberi élet minőségét. Fontos, hogy református keresztyénként újból és újból tudatosítsuk: ünnepeinkkel Krisztust valljuk és ünnepeljük, és általuk tanúvallomást teszünk Urunkról.

Vasárnap | Az egyházi év, így a református egyházi esztendő alapja a heti nyugalomnap, a vasárnap, amit az Úr napjának is nevezünk (Jel 1,10), mert ezen a napon emlékezünk Krisztus feltámadására

(Lk 24,1–7). Minden vasárnap húsvét – vallja a keresztyénség; az Úr napja nélkül nem lehetünk – vallották a korai keresztyének.

Advent | Az *adventus* latin szó *eljövetelt* jelent. Az elnevezés kifejezi, hogy a keresztyén egyház a karácsonyi előkészület idejében egyszerre emlékezik arra, hogy az emberiség évezredekken keresztül várta a Messiást, most pedig Krisztus második eljövetelére készül. Az egyházi esztendő advent első vasárnapján kezdődik, és a következő év advent előtti vasárnapjáig (örökkévalóság vasárnapja) tart. Az adventi időszaknak négy vasárnapja van, az első vasárnap mindig az András-naphoz (november 30.) közelebb eső vasárnap. A Krisztus testi születésének ünnepére készítő időszak hasonlít a húsvéti bűnbánati időszakra, ezért nevezték kisböjtnek is. Az adventi idő alkalmat biztosít a bűnbánattal és a várakozás örömeivel való előkészületre. A harmadik vasárnapot az öröm vasárnapjának is nevezik. „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” (Mk 1,3). A negyediken előretekinünk az ígérete szerint visszajövő Krisztusra, és emlékezünk szavára: „egyenasedjete fel, és emeljéte fel a fejeteiket, mert közeledik a megváltásotok” (Lk 21,28).

Karácsony | Karácsony Krisztus születésének ünnepe, amit a téli napfordulóhoz kapcsolódva ünnepel a keresztyénség a Kr. u. 4. század második felétől. Az ünnep szláv eredetű magyar neve is fordulónapot jelent. Ősi hagyomány szerint az ünneplés a megelőző este (karácsony este vagy szenteste) kezdődik, és eredetileg egy teljes hétig tartott. Ma két napig ünnepeljük, december 25-én és 26-án. A megváltás öröme ünnepe, hiszen Betlehemben megszületett a Megváltó, akit a próféták megjövendöltek: „üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lk 2,11). „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűlöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14).

Újév | A karácsony ünnepe utáni nyolcadik napot korábban kiskarácsonynak is nevezték, ekkor fejeződik be karácsony hetének ünneplése. Január 1-je Krisztus körülmetélésének és névadásának napja (Lk 2,21), ma inkább a polgári új esztendő kezdeteként tartják szá-

mon. Előestéje az óesztendő napja, amikor hálaadással emlékezünk az eltelt egy évre. „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk” (Gal 4,4–5).

Vízkereszt | Vízkeresztet epifániának, azaz úrjelenésnek is nevezük. A mindig január 6-ára eső ünnep keleti eredetű és igen ősi nap, ami a magyar református gyakorlatból a 18–19. század fordulójára kopott ki. Üdvtörténeti jelentősége vitathatatlan: Krisztus dicsősége e világban való megjelenésének gondolatához kapcsolódik Krisztus megkeresztelésének, nyilvános fellépésének és első csodáinak emlékezete és elbeszélése. A vízkereszt i idő a bálók, a farsang, illetve a karnevál önfeledtségére is lehetőséget nyújt, hiszen sem az adventi, sem a karácsonyi időben nem tartottak korábban ilyen rendezvényeket. A vízkereszt i idővel lezárul a tágabb értelemben vett karácsonyi ünnepkör, hossza húsvét időpontjától függ. „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek” (Tit 2,11).

Nagyböjt | Nagyböjt negyven napját az úgynevezett böjtelő időszak vezet be, amit már a húsvéti ünnepkörhöz számítunk. Kezdetét a húsvét időpontja határozza meg. Böjtelő a húsvétra való készülés lelkületét közvetíti, mialatt a közeledő nagyböjti időszak miatt tetőfokára hág a farsangi, illetve karneváli mulatozás.

Nagyböjt emlékeztet Krisztus negyven napig tartó pusztai tartózkodására, megkísértésére és szolgálatra való felkészülésére. Nagyböjtben saját magunk megpróbálása, megvizsgálása által készülünk Krisztus szenvedésének és halálának megünneplésére. „Tartsatok szent böjtöt, hívjátok istentiszteletre a népet!” (Jóel 2,15). A régi egyházban a húsvét éjjelén kiszolgáltattott keresztség nagy előkészületi időszaka volt ez a negyven nap. Jézus Krisztus nevére kereszteltetni annyit tesz, mint az ő halálába kereszteltetni (Róm 6,3).

A böjti időszaknak hat vasárnapja van. Az első böjtfőnek nevezik, amelyen rendszerint úrvacsorai közösséggel kezdik a gyülekezetek a húsvéti ünnepekre való felkészülést. Legfőképpen az evangélikus hagyományban őrzik az istentiszteletet bevezető zsoltárs latin kezdete szerint a hat vasárnap elnevezését.

Nagyhét | A nagyhét húsvét hetével együtt az egyházi esztendő középpontja. A hatodik böjti vasárnapon Krisztus Jeruzsálemből való bevonulásának emlékezetével kezdődik ez a szent idő, amikor palmaágakkal üdvözölték a Megváltót. Szép magyar kifejezéssel virágvasárnapnak nevezzük ezt a tavaszi ünnepnapot. A nagyhét folyamán felelevenítjük Jézus Krisztus utolsó hetének minden történetét. „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében! Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!” (Mk 11,9–10).

A nagyhét és azon belül a nagycsütörtök – nagypéntek – nagyszombat, vagyis a szent három nap (*triduum sacrum*) húsvétal együtt liturgikus csúcspont.

Nagycsütörtök | Nagycsütörtök az utolsó vacsora estéje, amikor Jézus Krisztus a húsvéti vacsorát tanítványaival együtt elfogyasztotta, majd Júdas árulása után elfogták a Messiást. Ekkor ünnepeljük az úrvacsora szereztetését, azaz megalapítását, amit azóta is az Úr parancsa szerint gyakorlunk (1Kor 11,23–26).

Nagypéntek | Nagypéntek Krisztus halálának és temetésének napja. Az Urat elítélték, majd keresztre feszítették, ártatlan Bárányként szenvedett és halt meg, így szerzett a bűnből szabadulást. Ez hitünk és megváltásunk nagy titka. „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint” (1Kor 15,3–4).

Nagyszombat | A bűnbánati hét záróalkalma. A nap bibliai eseményei: a sír őriztetése, Jézus sírban pihenése, a nyugalom napjának komolyan vétele (Mt 27,62–66; Lk 23,56).

Húsvét | A nagyszombati nyugalomnap után – amikor Urunk halálában is megtartotta Isten parancsolatát – köszönt ránk a feltámadás reggele. Húsvét ünnepe Jézus Krisztus dicsőséges feltámadásának örömunnepe, az egyházi esztendő csúcsa, az ünnepek ünnepe. Időpontját a tavaszi napéjegyenlőség utáni első holdtölte utáni vasárnapban határozták meg a korai századokban, majd az egy teljes

hétig tartó örömnappal fokozatosan kétnapos ünnepé lett. Húsvét vasárnapját március 22. és április 25. között évenként eltérően ünnepeljük. A húsvét utáni negyven, illetve ötven nap a húsvéti öröndezés időszaka. „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre” (1Pt 1,3).

Mennybemenetel | Krisztus feltámadása után negyven napon keresztül megjelent tanítványainak, és együtt volt velük. Egy régi úrvacsoravételi szokásra vezethetjük vissza e nap másikat, elterjedt nevét, ami az áldozócsüdtörtök. Régebben mennybemenetelkor tartották az ifjak konfirmációját. E mindig csüdtörtöki napra eső ünnepnap arra bizonyosság, hogy van közbenjáró Isten és az emberek között: „az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2,5). A mennybemenetel elnevezés világosan kifejezi a nap bibliai tartalmát.

Pünkösöd | Pünkösöd a húsvét utáni ötvenedik nap, a Szentlélek kitöltetésének és a keresztyén egyház alapításának ünnepe. Nem csupán az egykori nagy eseményről, az apostolok missziói szolgálatáról, hanem az Isten Szentlelke által végzett mai munkáról is hálaadással megemlékezünk piros pünkösöd napjaiban (ApCsel 2,1–4; vö. Jól 3,1–2).

Szentháromság ünnepe | A Krisztus életét és működését végigkísérő üdvtörténeti ünnepek végén áll a Szentháromság ünnepe, amely a 11–14. században keletkezett és terjedt el. E vasárnap vezeti be a helytelenül ünneptelen félévnek nevezett időszakot is. A Szentháromság Isten művének magasztalása áll e nap középpontjában. Húsvét ünnepének időpontjától függően legfeljebb 27 vasárnap következhet ezután, amit a protestáns hagyományban Szentháromság ünnepe utáni vasárnapoknak nevezünk. „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!” (2Kor 13,13).

Újkenyér, újbor | Néhány nem üdvtörténeti ünnep következik a Szentháromság ünnepe utáni időszakban. Isten gondviseléséért

aratási, betakarítási hálaadást vagy őszi hálaadást tartanak más protestáns testvéregyházaink világszerte. A magyar református hagyományban különösképpen jellemző, hogy általában augusztus 20. körül az új kenyérért, október–november folyamán pedig az új borért adnak hálát úrvacsorás istentisztelet keretében.

Reformáció ünnepe | Október 31-én a Luther Márton német reformátor nevéhez köthető esemény miatt emlékezünk a protestáns egyházak közösségeiben külföldi és magyar reformátorainkról, saját eddigi történelmünkről, Isten megsegítő kegyelméről. A legtöbb gyülekezetben a hálaadó istentisztelet keretében úrvacsorai közösségre is sor kerül. Az ünnepnap rendszeres ünneplésének bevezetése a 19. század folyamán történt meg. Nevezték még „kispünkösdeknek” is, hiszen a történelmi eseményeken és szereplőkön túl az egyház titkára irányítja ez a nap a figyelmet: az élő Krisztus az egyház feje (Ef 5,23).

Örökkévalóság vasárnapja | Az egyházi esztendő utolsó vasárnapját örökélet vasárnapnak is hívják, de helyesebb és pontosabb az örökkévalóság vasárnapja elnevezés. A vasárnap neve német eredetű, amely az egyházi év végére jellemző végidős, azaz Krisztus visszajövetelére és az eljövendő ítéletre emlékeztető evangéliumi szakaszból táplálkozik, és már előremutat a hamarosan újból beköszöntő adventi időre, az új esztendőre, amelyben az eljött és eljövendő Krisztussal találkozunk, rá várunk. Földi, mulandó életünkre az örökkévalóság szempontjából tekinthetünk, ezen a vasárnapon szokás emlékezni protestáns gyülekezeteinkben az elmúlt egyházi év során elhunytakra. „Jöjjön el a te országod!” (Mt 6,10).

Imádságok

AZ IMÁDSÁGRÓL

A keresztyén ember életszükséglete az imádság, mert az imádság az egyház lélegzése, „a szükséges lélegzetvétel egy formája, hogy élni tudjunk” (Karl Barth). Isten párbeszédbe kezdett az emberrel, amikor megteremtette, ezért az ember lényegéhez hozzátartozik az imádság, hogy szüntelenül élő kapcsolatban legyünk a mennyei Atyával.

Az imádság nem kívánságlista, hanem válasz arra, hogy hogyan fedezem fel a világban és a saját életemben Isten munkáját, hogy felismertem azt, amit Isten elvár tőlem. Az imádságról már Kálvin is azzal a címmel tanított, hogy „Az imádság a hit legfontosabb gyakorlása, általa nyerjük el nap mint nap Isten jótéteményeit” (*Institutio*, 3,20.).

Az igazi imádság behatol a hétköznapiakba, átjárja a legegyszerűbb és legbonyolultabb élethelyzetet is, hogy mindent, amit tesszünk, Isten nevében és az ő dicsőségére tegyük.

Ahol a kegyelem óhajtása és a Szentlélek hívása őszinte szívvel megszólal, oda Isten elküldi Szentlelkét, hogy erőtlenségünkön segítsen: „Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal” (Róm 8,26). Isten adja a kiáltás Lelkét, aki belül fakasztja fel a szavakat, a kérdéseket, a hitvallást, hogy szavaink az egekig hatoljanak. Miközben imádkozunk, hagyjuk, hogy Isten teret nyerjen az életünkben, és ő adja életünkbe a Szentlélek gyümölcseit és a kegyelem ajándékait.

A hálaadással imádkozás árulkodik a keresztyén ember istenképéről. A hálaadó imádság ahhoz az Istenhez szól, aki végtelen nagyvonalúsággal, számolatlanul adja gyarlóságunk ellenére is ajándékait.

A *Heidelbergi Káté* (1563) így tanít az imádság fontosságáról:

116. Miért szükséges a keresztyéneknek imádkozniuk?

Azért, mert ez annak a hálaadásnak legfőbb része, amelyet Isten tőlünk megkövetel.

De azért is, mert Isten csak azoknak adja kegyelmét és Szentlelkét, akik őt erre őszinte szívvel szüntelenül kérik, s ezért hálát adnak neki.

117. Mi szükséges ahhoz az imádsághoz, amelyet Isten kedvel és meghallgat?

Először: az egy igaz Istenhez imádkozzunk, aki magát igéjében nekünk kijelentette. Tőle szívből kérhetjük mindazt, amit kérünk parancsolt.

Másodszor: ismerjük meg alaposan szükségünket és nyomorúságunkat, és alázatosan járuljunk felséges színe elé.

Harmadszor: legyünk szilárdan meggyőződve arról, hogy bár méltatlanok vagyunk rá, Isten imádságunkat az Úr Krisztusért bizonyosan meghallgatja, amint azt igéjében meg is ígerte nekünk.

118. Mit parancsolt Isten, hogy kérjünk tőle?

Mindent, amire testünknek-lelkünknek szüksége van, amit a mi Urunk, Jézus Krisztus befoglalt abba az imádságba, amelyre ő maga tanított minket.

Református énekeskönyveink évszázadok óta segítenek abban, hogy az énekek mellett imádságokat is közölnek, az egyéni és családi elcsendesedésre biztatva az olvasókat. A közölt imádságok kapcsolódnak az ünnepekhez, az istentiszteleti alkalmakhoz és a hét napjainak megszenteléséhez.

Biztasson bennünket Pál apostol szava: „*Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenekért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra*” (1Thessz 5,16–18).

ÜNNEPI IMÁDSÁGOK

Advent

Áldott Király, Úr Jézus Krisztus!
Galilea városaiban hallották a Te hangodat,
a júdeai falvak utcáin látták a Te ábrázatotod;
világosság támadt a halál árnyékában ülőknek,
a szegényeknek az evangélium hirdettetett.

Az ünnepi idő zsúfoltságában
érzékenyen, vakká és süketté váltan várjuk a karácsonyt.
Nem látjuk Isten szeretetének jeleit az életünkön,
nem várjuk a megígért szabadítást,
közönyös beletörődéssel lemondunk a szegényekről.

Békesség Fejedelme, Áldott Megváltó!
Jöjj el hozzánk ezen az ünnepen!
Jöjj el hozzánk
az ige tiszta hirdetésében,
cselekedd meg, hogy felismerjünk Téged
a kenyér megtöréséről,
mutasd meg erődet
világunk magasságain,
és jelentsd meg dicsőségedet
mélységeinkben!
Adj új éneket ajkainkra,
hogy együtt hirdessük Isten hatalmas dolgait!

Istennek Fia, Üdvözítő Úr Krisztus!
Jelenj meg hatalmaddal a mi megtört világunkban,
hozz örömet a szomorkodó szívekbe,
és az utolsó napon fogadj be örök országodba! Ámen!

Karácsony

Kedves volt előtted, Csodálatos Tanácsos,
aki csillagokkal díszítetted az égboltot,
és aki zöld fűvel takartad be a földet,
hogy kisgyermekként szüless meg.
Te, aki kezekben tartod a föld végső határait,
barmok jászlában feküdtél.
Angyali seregek és szegény pásztorok szemlélték a titkot
Betlehemben.

Az erős Isten és az örökkévaló Atya
gyöngéd szeretete tárult fel előttünk,
a szeretet, ami törekeny, mégis erős,
sérülékeny, mégis áthatja a világot.

Ezen a napon örvendezett a menny,
és ujjongott az embervilág
a Békesség Fejedelmének.
A bölcsek ajándékot hoztak,
a pásztorok hirdették az evangéliumot,
mi pedig hangos kiáltással mondjuk:
Dicsőség Istennek a magasságban,
és békesség a földön az embereknek! Ámen!

Óév

Örökkévaló Istenünk,
aki a kezdet és a vég vagy,
az első és az utolsó.

Te megáldottad szívünkben a jó magvakat,
Te elénk álltál az úton,
amin gonosz szándékkal indultunk el,
Te jóra fordítottad még azt is,
amit rosszul kezdtünk el.

Hálát adunk életünkért és egészségünkért,
 munkáért és pihenésért,
 családunkért és barátainkért,
 a magányos órákért
 és Isten népének közösségéért.
 Mindenekfelett áldunk Téged Jézus Krisztusért,
 akinek a szavára elindultunk,
 és akinek a hatalma által meg is érkezünk
 Tehozzád, szerető Istenünk,
 akinek adassék tisztelet, dicsőség és hatalom
 most és mindörökké! Ámen!

Újév

Életünk Ura, Te voltál hajlékunk
 nemzedékről nemzedékre.
 Mielőtt megszülettünk volna,
 mielőtt a világ alapjait megépítetted,
 hatalmaddal és szeretetteddel
 bölcsen elrendelted üdvösségünket
 Jézus Krisztusban, a Te szent Fiadban.
 Életünk, mint a múltó álom,
 éveink száma oly kevés a Te szemeidben.
 Napjainkat hiábavalósággal töltjük,
 éveink céltalanul múlnak el.
 De a Te hűséged nemzedékről nemzedékre megmarad,
 öröktől fogva mindörökké vagy, Urunk.
 Könyörülj a Te szolgálidon,
 hogy az elmúltak emléke ne rettentse meg szívünket!
 Térj vissza, Urunk,
 hogy sorsunkban a Te bölcs akaratod teljesüljön be!
 Tégy eggyé a szeretetben,
 hogy kezünk munkája állandó legyen,
 és mulandó életünkön kiábrázolódjon a Krisztus!

Az Ő nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen!

Vízkereszt

Világosságnak Atyja, Nemzetek Ura!

A Jordán vize felett

felkented Krisztust a Szentlélekkel,

és Fiadnak mondtad Őt,

akit majd sokan megvetettek és kárhoztattak.

Jelentsd meg dicsőségedet a mi esendő életünkön is,

akiket a keresztség vize felett saját gyermekeiddé fogadtál!

Erőnek és hatalomnak Istene!

Jézus Krisztus a betegek meggyógyításával

és az örök ige hirdetésével ébresztett hitet az emberekben.

Segíts kivetni magunkból a kételkedést,

a gúnyt, a kicsinyhitűséget,

és teremtsd meg bennünk az új embert

Krisztus dicsőséges képmására! Ámen!

Böjt

Kegyelmes Istenünk!

A Te szent Fiad Szentlélekkel telve

negyven hosszú nappalon és negyven hosszú éjszakán át

ellentmondott a világ kísértőjének.

Engedelmességével és bátor szavaival

győzelmet aratott ott,

ahol néped oly sokszor elbukott.

Ő Tebenned bízott mindenekfelett,

és végül a puszta helyen angyalok szolgáltak neki.

Segíts meg minket, kegyelemnek Istene,

a mi negyven napunk idején,

hogyan felfakadjanak bennünk kegyelmed forrásai,

és így részesedjünk Krisztus győzelmében.

Segíts elfordulni a világ büszke hiábavalóságától,

segíts megtalálni Téged az imádságban,
és segíts odafordulni a felebaráthoz,
aki segítséget szenved!

Jézus Krisztus nevében kérünk,
aki él és uralkodik Teveled, Atyánk,
a szent, jóságos és életadó Szentlélekkel. Ámen!

Virágvasárnap

Dicsőséges Urunk!

Ezen a szent napon, nagyhét kezdetén,
szívünkkel mi is Jeruzsálem felé fordulunk,
ahol szent Fiad szenvedett, meghalt,
és harmadnapon feltámadott.
Mi is Királynak és Úrnak valljuk Jézus Krisztust.
Mi is elvetjük magunktól a felszínes szavakat,
és azt adjuk neked,
ami a legértékesebb:
a hódolat és a remény zöld ágaival köszöntjük
a Messiás-királyt.

Áldott Jézusunk!

Ezen a napon a tanítványok lelkesedése
és Jeruzsálem közönye szegélyezte utadat.
Erősíts meg minket,
hogy egyedül Tereád tekintsünk!
Adj bizonyosságot ma is szívünkbe,
hogy a remény végül legyőzi a közönyt,
a hit a kételkedést,
a szeretet a gyűlöletet!
Megtört világunkban reménnyel kiáltjuk:
Áldott, aki az Úr nevében jön,
békesség a mennyben,
és dicsőség a magasságban! Ámen!

Nagypéntek

Úr Jézus Krisztus,
Istennek ártatlan, szent és hibátlan Báránya,
aki magadra vetted vétkeinket,
és bűneinket felvitted testben a keresztfára!
Áldunk Téged az elszenvedett ütésekért,
áldunk Téged a könnyekért,
áldunk Téged az erőért,
amivel a keresztet hordoztad,
áldunk Téged a bátorságért,
amivel ellenségeidnek megfeleltél,
áldunk Téged a vigasztaló szavakért,
amiket a kereszten mondtál,
és áldunk Téged szent halálodért,
amivel a bűn átkát szétzúztad.

Drága Megváltónk, igaz Messiásunk!
Vonj közel magadhoz,
hogy lelkünk idegenségét és félelmét legyőzve
közelről szemléljük a megtartó szenvedés titkát,
és kövessünk Téged
egészen a keresztségig, egészen a sírig.

Úr Jézus Krisztus, a Te kezébe ajánljuk lelkünket,
aki megtartod életünket most
és dicsőséges országodban. Ámen!

Húsvét

Dicsőség Néked, győzelmes Megváltónk!
A halál láncait szétzúztad,
a pokol kapuját összetörted,
az üres sír, a hátrahagyott leplek
és az angyali szózat hirdeti:
győzött a halhatatlan élet.

Dicsőség Néked, jóságos Urunk!
 Az első húsvét hajnalán néven szólítottad a magdalai Máriát,
 aki hangodról felismert Téged,
 hozzád fordulva megvallotta nevedet,
 és elmenve, társainak hirdette: „Láttam az Urat!”

Dicsőség Néked, irgalmas Jótevőnk!
 A szükség és a hiány órájában
 ételt készítettél csüggedt tanítványaidnak,
 akik köréd gyűltek, és nem kérdeztek Tőled semmit,
 mert tudták, hogy Te vagy az Úr!

A Te hangod ma is felhevíti szívünket,
 a Te asztalodnál ma is eltelünk reménységgel,
 a Te világod mindörökké zengi az élet győzelmét.
 Fogadd el hódolatunkat és tiszteletünket,
 hálánkat és engedelmességünket!

Dicsőség Néked, Úr Jézus Krisztus, mindörökké! Ámen!

Mennybemenetel

Hatalmas és erős Isten!
 Áldunk Téged a mi Urunk Jézus Krisztusért,
 akit dicsőségesen a mennybe emeltél,
 hogy jobboldon uralkodjon örökkön örökké.
 Az égbe emelted a feltámadott Urat,
 a világ bálványait megszégyenítetted,
 szent népedet pedig megáldottad.

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által!
 Bátorítsd szívünket azzal a hittel,
 hogy Főpapunk szüntelen könyörög érettünk,
 áldó kezét nem fordítja el tőlünk,
 és a világ zsarnokait megszégyeníti.
 Add nekünk Szentlelkedet,

hogy mindig reménységgel tekintsünk az égre,
ahonnan eljön a mi Megváltónk és igaz Bíránk,
és megadja nekünk Tőled való örökségünket,
az örökké áldott életet! Ámen!

Pünkösöd

Add nekünk, Urunk,
a bölcsességnek és értelemnek Lelkét,
a tanácsnak és erőnek Lelkét,
az Úr ismeretének és félelmének Lelkét!
Add nekünk Lelkedet, Urunk,
hogy igazságod felragyogjon előttünk,
szívünk megteljen örömmel,
és bátran hirdessük Jézus Krisztus halálát és feltámadását!
Szentlelked lakozzon mibennünk,
hogy egyetértés és békesség legyen közöttünk,
hogy a világ megismerjen Téged, Mindenható Isten!

Jézus nevében kérünk. Ámen!

A Szentháromság vasárnapja

Szentháromság Isten!
A világ megteremtéséért,
társainkért és szeretteinkért,
városainkért és falvainkért,
az elhívott Egyházért –
dicsérünk Téged!

A szeretetért, amivel szeretted a Fiút,
Jézus Krisztus eljöveteleért,
az Ő szavaiért, hitéért,
jóságaért és erejéért,
Jézus haláláért és feltámadásáért –
dicsérünk Téged!

Az igazságért és a vigasztalásért,
 szeretetedért, ami a szívünkbe töltetett,
 a Szentlélek életadó munkájáért,
 a tüzes szavakért, a szelíd fuvallatért –
 dicsérünk Téged!

Atya, Fiú, Szentlélek, egy Isten,
 fogadd el hódolatunkat és dicséretünket
 itt a földön, és egykor a mennyben,
 ahol majd színről színre látunk! Ámen!

Új kenyér

Urunk és Istenünk,
 Téged szolgálnak a szelek,
 a Te követeid a nap és a hold,
 és dicsőségedet hirdetik az egek.
 Megöntözöd a hegyeket,
 alkotásaid gyümölcsével jól tartod a földet.
 Hálát adunk termőföldjeinkért, a nap melegéért,
 az esőért és a lágy fuvallatokért.
 Hálát adunk a munkások fáradozásáért,
 a vetésért és az aratásért.
 Hálát adunk, amiért nem csak testünket tartod jól,
 mert a kenyér, amelyet megtörünk,
 a Krisztus testével való közösségünk.

Fogadd el hálánkat
 és áldd meg életünket,
 hogy hozzánk való jószágod
 megteremje szívünkben a hit gyümölcsét!

Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen!

Reformáció

Mindenható Istenünk!

A szellős alkonyatkor megkerested
az első embert, aki vétkezett,
és a szabadulás ígéretével ruháztad fel.

Hálát adunk a prófétákért,
akik megmutatták a helyes utat.

Hálát adunk a papokért,
akik néped imádságát Eléd vitték.

Hálát adunk az apostolokért,
akik a föld végső határáig hirdették igédet, és kereszteltek.

Hálát adunk tanítóinkért,
akik fáradhatatlanul kutatták a Te útjaidat.

Hálát adunk hitvalló elődeinkért,
akik istenfélelemmel éltek jövővénységük idejét.

Hálát adunk a reformátorokért,
akik tisztán felmutatták Jézus Krisztus irgalmát.

Hálát adunk a hitvallókért és a mártírokért,
akik szelídséggel fogadták az üldöztetést.

Őrizz meg bennünket
szent néped közösségében,
segíts naponként megtagadni
a világot és minden kívánságát,
táplálj minket szent igéddel,
és fogadj minket szent asztalodhoz
itt a földön és ama megígért mennyei lakomán!

Jézus Krisztus által, aki él és uralkodik,
Veled és a Szentlélekkel,
egy Isten, most és mindörökké. Ámen!

Újbor

Áldjad, én lelkem, az Urat!
Mindenek Tereád néznek,

hogy megadjad eledelüket alkalmas időben.
Adsz nekik, és ők szedegetnek,
megnyitod kezedet, és megtelnek a Te jóvótoddal.
Kibocsátod Lelkedet, megújulnak,
és újjá teszed a földnek színét.
Áldunk Téged, Istenünk, a szőlőnek terméséért,
amivel megvidámítod az ember szívét,
és áldunk Téged Jézus Krisztusért,
aki azt ígérte,
hogy összegyűjt bennünket az Ő asztalánál,
ahol beteljesül a szövetség Isten és ember között.

Fogadd el hálánkat,
jószágod maradjon mivelünk,
kegyelmed őrizzen meg minden gonosztól!

Jézus Krisztus által kérünk. Ámen!

ISTENTISZTELET

Keresztelés (gyermek keresztelése)

Mennyei Atyánk,
Eléd hozzuk, akit Tőled kaptunk,
az anyaméh gyümölcsét,
a Tőled való ajándékot,
gyermekünket.

Kérünk, fogadd őt kegyelmedbe,
Isten és ember szent szövetségébe.
Támogasd őt,
hogy ellentmondjon az ördög akaratának,
naponként hozzád térjen,
és buzgón esedezzen bűnei bocsánataért!
Add neki Lelkedet,
hogy Téged magasztaljon az Egyház közösségében,
Krisztus asztalánál mindig hálát adjon,
és végül az angyalok seregével és összes szenteddal
hódoljon előtted mindörökké!

Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen!

Keresztelés (felnőtt keresztelése)

Ragyogtasd fel öröktől fogva való kegyelmedet, Uram,
amely erősebb minden bűnömnél,
tisztább legjobb szándékomnál,
szilárdabb minden emberi döntésnél,
olyan mély, hogy ki nem kutathatom,
Jézus Krisztus halálában mégis nekem adatott,
és ez a kegyelem elég nékem.

A keresztség vize felett
áradjon ki reám Szentlelked,
hogy Krisztussal együtt valóban meghaljak a bűnnek,
Krisztussal együtt új életre támadjak,
és életemet mint okos istentiszteletet
Néked szánjam
élő, szent és kedves áldozatul! Ámen!

Úrnapja (vasárnap)

Te szerezted ezt a napot, irgalomnak Istene,
hogy színed előtt örvendezzen a Te néped.
Ujjong az én szívem,
amikor házad dolgain elmélkedem.

Segíts levetni a fásultságot és tompultságot,
hogy igédnek áldott hallgatói és cselekvői legyünk!
Tekints irgalommal gyülekezedre,
hogy egymás hite által épüljünk!
Pecseteld meg a Te kegyelmedet életünkben,
amikor ma is az üdvösség javaival táplálsz!

Jézus nevében hallgasd meg könyörgésem! Ámen!

Úrvacsora

Dicsérlek Téged, mennyei Király,
amiért ma is láthatom és érezhetem jóságodat:
asztalod bőségével,
Krisztus igéjével,
örökkévaló örömezzéssel vársz engem is.
Tudom, hogy bűneim, sértéseim,
haragtartásom, hűtlenségem miatt nem járulhatok színed elé.
De még ezeknél a bűnöknél is nagyobb vakságom,
mert nem látom meg irgalmatod,
nem fogadom el kegyelmes hívásodat.

Ne feddj meg engem bűneim miatt,
és ne ostorozz vétkeim miatt!
Szent Fiad halálával és feltámadásával
biztasd fásult és megrettent lelkemet,
és cselekedd meg,
hogy egyedül szent Fiad kegyelmébe vessem bizalmamat!
Ámen!

Konfirmáció

Kegyelmed nem fogyatkozott meg, Atyám,
ígéretedhez hű maradtál:
bűneimet megbocsátottad,
szereteted rendje kijelölte utamat,
és Szentlelkedet nem vontad meg tőlem.

Erősítsd meg a kegyelmet és a szövetséget ezen a napon,
hogy Isten népéhez tartozzam életem végéig,
hitem megerősödjön asztalodnál,
és végül elnyerjem az örök életet!

Jézus nevében. Ámen!

Esküvő

Teremtő Isten!
Saját képedre és hasonlatosságodra,
férfivá és nővé
teremtettél minket,
hogy bölcs akaratod
és fénylő dicsőséged
egészen beragyogja és áthassa
mindazt, amit alkottál.
Megváltó Istenünk!
Arra hívsz most minket,
hogy egymás iránti türelmünkkel,

a megbocsátás gyakorlásával,
 engedelmességünkkel,
 igaz szeretetünkkel
 és holtig tartó hűséggel
 Krisztus szeretetére mutassunk,
 aki úgy szerette az Egyházat,
 hogy Önmagát adta érte,
 naponként gondozza és táplálja.

Esedezünk hozzád,
 bocsásd meg bűneinket,
 amelyekkel egymásnak ártottunk,
 áldd meg szavainkat,
 amelyekkel szeretetünket most megvalljuk,
 és szenteld meg fogadalmunkat,
 hogy igaz hittel feleljünk hívásodra,
 és együtt kövessük szent Fiadat
 életünk minden napján.

Jézus Krisztus nevében kérünk,
 aki szenvedett, meghalt,
 feltámadott,
 felment a mennybe,
 és a Te jobboldra ült,
 ahol örökkön örökké uralkodik. Ámen!

Gyász

Irgalomnak Atyja, minden vigasztalásnak Istene!
 Tudom, hogy nem a magamé vagyok,
 hanem hűséges Megváltómé.
 Hittel vallom, hogy nem magunknak élünk,
 és nem magunknak halunk meg,
 hanem akár élünk, akár meghalunk,
 az Úréi vagyunk.

Tekints irgalommal gyászomra és családom fájdalmára!
Enyhítsd a kint, ami testünket-lelkünket átjárja!
Erősítsd meg a szeretet kötelékét,
amely egybefogja minden gyermekedet!
Jézus evangéliuma jusson el hozzánk
a halálnak és a gyásznak idején!

Jézus Krisztus által kérünk,
aki meghalt, eltemették, feltámadott,
felment a mennybe, ahol él és uralkodik,
Veled, Atyánk, és a Szentlélekkel,
egy Isten, most és mindörökké. Ámen!

NAPSZAKI IMÁDSÁGOK

Vasárnap reggel

A felkelő nap világosságában
a Te szavadra emlékezünk, Teremtő Isten,
aki határt szabtal a sötétségnek,
és a kietlen mélység fölött
megalapoztad az életnek bőségét.

A felkelő nap tiszta fényében
arra a hajnalra emlékezünk,
amikor világosság támadt a sír mélyén,
a kétségek és a gyász ideje véget ért,
ellenségeidet összezavartad,
megdicsőítetted szent Fiadat.

Esedezünk hozzád,
zengjen fel ma is teremtő „legyen” szavad
otthonunkban és a templomban.
Űzd el félelmeink és gyászunk sötétségét,
tisztítsd meg egészen örömünket és hitünket,
hogy ott, ahol most üresség és hiány van,
lehessünk az evangélium hírnökei!

Jézus Krisztus nevében kérünk,
hallgasd meg könyörgésünket! Ámen!

Vasárnap este

Hálát adunk neked, Istenünk,
hogy megpihenhettünk minden fáradozásunktól,
megáldottad nyugalmunkat,

és legfőképpen hálát adunk azért,
mert Jézus Krisztus halála által
bűneink terhet eloldoztat.

Őrizd meg Isten népének békességét,
amikor gondok, hiányok és aggodalmak között keresi a Te arcodat,
hirdeti igazságodat, hirdeti a Te jószágodat!
Bátorítsd Egyházadat, amikor gyilkosok szorongatják,
erősítsd meg népedet, amikor e világ fejedelme
hamis ígéretekkel édesgeti,
támogasd örökségedet Jézus ígéréteivel,
az elkészített áldott Ország reménységével!

Adj enyhét a gyötrődőknek,
akik otthonukban vagy kórtermekben várják atyai érintésedet!
Adj felüdülést a tusakodó, fáradt testeknek,
adj erőt az elcsigázott és elalélt lelkeknek!
Megemlékezünk beteg szeretteinkről –
a Te kezedbe ajánljuk őket.

Aki velünk voltál ezen a napon,
őrizz meg minket az éjszakában is!
Adj testünknek áldott pihenést,
adj lelkünknek felüdülést,
és add meg nekünk végső nyugalunkat
a Te örökkévaló országodban! Ámen!

Hétfő reggel

„Az Úr szava zeng a vizek felett,
a dicsőség Istene mennydörög,
az Úr ott van a nagy vizek felett.”
Urunk és Istenünk!
Nagy és fenséges szavaddal
elválasztottad a roppant vizeket,
és dicsőségedet megmutattad az égbolton és alant.

Mennydörgő igéddel rontsd meg most a gonoszt,
bátorítsd meg félelmes szívünket,
és ragyogtasd fel dicsőségedet a világban!

Jóságos Atyánk!
Szelíd szavaddal néven szólítottál minket,
gyermekeiddé fogadtál,
és keresztségünk vize felett Lelkedet adtad nekünk.
Ezen a napon is légy velünk,
jöjj velünk utunkon,
és mutasd meg hatalmadat szolgálidon!

Jézus nevében kérünk. Ámen!

Hétfő este

Mennyei Atyánk, aki a magasságban lakozol,
de meglátogattál minket
áldott szent Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban,
és Szentlelked által most is építed és megőrzöd Egyházadat –
hálát adunk neked igédért,
ami bátorítás, intés, szelíd hang
és csontjainkba rekesztett tűz volt ma is.
Hálát adunk testvéreinkért,
akikkel egyek vagyunk az imádságban.
Hálát adunk Krisztus ismeretének gazdagságáért,
a reménység vigasztalásáért
és a szeretet olthatatlan lángjáért.

Áldd meg a szentek közösségét itt, a földön,
hogy isteni tiszteletünk és a neked való szolgálat révén
Krisztus neve mindennek fölött magasztaltassék
mennyen és földön!
Adj igaz szavakat igehirdetőink ajkára,
hogy félelem nélkül hirdessék igédet!

Szabadítsd meg népünket a bálványoktól,
 a romlott megalkuvástól,
 az üresség hivalkodásától!
 A Te mennyei bölcsességeddel és nagy hatalmaddal
 vezesd országunk vezetőit,
 hogy békeesség és igazság lakozzon földünkön!

Tisztítsd meg hitünket,
 gyógyítsd meg életünket egészen!
 Gyermekeidnek adj még álmukban is eleget!

A mi Urunk, Jézus Krisztus által,
 aki él és uralkodik
 Veled, Atyánk, és az áldott Szentlélekkel,
 most és mindörökké. Ámen!

Kedd reggel

Fenséges Urunk, erős Istenünk!
 Nagy hatalmaddal és teremő igéddel
 határt vontál a száraz és a víz közé,
 kijelölted a tenger helyét,
 és az életnek szilárd alapot vetettél.
 Téged dicsérnek a roppant tengerek,
 és előtted örvendez a széles föld.

Úr Jézus Krisztus, áldott Kősziklánk!
 Dorgáló szavadtól elcsendesedtek a szelek,
 és a háborgó tenger is Neked engedelmeskedett,
 tanítványaid életét még a habok között is
 megerősítetted és megtartottad.
 Kérünk Téged, a mai napon is tarts velünk,
 dorgáld meg ellenségeidet,
 és tarts meg minket minden veszedelemben.

Áldott, jóságos és életadó Szentlélek,
 aki csendes erőddel szárazzá tetted a tengert,
 és Isten népének szabadulást adtál,
 hasd át életünket szelíd fuvallatoddal,
 hogy a veszedelem és a fájdalom is
 a szabadulás ideje legyen!

Tiéd a dicsőség és dicséret és hálaadás,
 Atya, Fiú és Szentlélek,
 teljes Szentháromság. Ámen!

Kedd este

Urunk és Istenünk!
 Jézus Krisztus, a mi igaz tanítónk,
 noha Isten dicső országát hirdette az embereknek,
 mégis előre látta az Ő elárultatását,
 a Rá váró megvetést és halált,
 a szenvedést és feltámadást.
 Adj nekünk is bizonyosságot és igaz reménységet,
 hogy a kísértések, árulások és próbatételek idején is
 szilárd hittel várjuk egyedül Tőled, Atyánk,
 szereteted beteljesülését a világban!

Esedezünk hozzád a világ vezetőiért.
 Te, aki megkeményítetted a fáraó szívét,
 és aki bölcsességet adtál Salomonnak a nép kormányzására,
 fékezd meg a gőgöt, a hivalkodást,
 a versengést és az irigykedést a népek között!
 Hatalmas erőddel és a Lélek szelíd sugallatával
 irányítsd és tanácsold a hatalmat gyakorlókat,
 hogy döntéseikkel védjék az ártatlanok ügyét,
 a békességet keressék,
 vallásod szabad gyakorlását támogassák!
 Fékezd meg az erőszakot,
 vess véget az ártatlanok megölésének,

add, hogy Krisztus evangéliuma szabadon terjedjen!
 Erősítsd meg, bölcs Istenünk,
 az Egyház tanítói szolgálatát!
 Cselekedd meg, hogy a hitoktatók
 és lelkipásztorok tanúságtétele révén
 Jézus szeretetét mind világosabban megismerjék,
 az igaz hitet megvallják,
 és parancsolataid szerint éljenek!

Maradj velünk, Urunk,
 mert az éjszaka már közel van!
 Maradj velünk, mert napjaink száma oly kevés a Te szemedben!
 Maradj velünk a földi sötétségben
 egészen ama napig, amikor az igazság napja felvirrad,
 az Úr Krisztus eljön hozzánk,
 és mi örökké Veled maradunk! Ámen!

Szerda reggel

„Az egek hirdetik Isten dicsőségét,
 kezének munkájáról beszél a menny.”
 Mi is hirdetjük jószágodat, hűséges Istenünk,
 mert megalkottad a napot,
 amely az ég egyik szélétől a másik széléig fut,
 hevétől semmi sem rejtőzhet el.
 Reménységgel tekintünk előre a nap végére,
 amikor látni fogjuk kezéd alkotásait,
 a holdat és a csillagokat, amelyeket az égboltra helyeztél.
 Te vagy az, aki teremtetted a holdat az ünnepnapok mutatására,
 és a napot, amely ismeri pályáját.

Seregeknek Ura, mennyei Király!
 Parancsaidat követjük ezen a napon is,
 és rendeléseid szerint szolgálunk Téged.
 Tedd ezt a napot is a kegyelem idejévé

családunk, népünk és a világ életében!
A mi Urunk, Jézus Krisztus által,
aki él és uralkodik,
Veled és a Szentlélekkel,
egy Isten, mind örökkön örökké. Ámen!

Szerda este

Örökkévaló Atyánk, szerető Urunk!
Az asszony drága olaja,
amely aláfolyt Jézus fején,
illatával betöltötte a szobát –
a kenet megtört tested jele volt.
Mi is teljes szívünkkel tisztelünk Téged,
hódolunk Előtted, és csodáljuk szelíd hatalmadat.

Irgalmas Istenünk, mindenható Urunk!
Az éjszakában Júdás és a főpapok
megkötötték romlott alkujukat –
szent halálad sötét árnyai ők.
Dicsérünk Téged atyai jószágodért,
ami eléri célját a világban.

Lelked tüze hassa át minden keresztyén ember szívét,
hogy szeressünk Téged,
és szolgáljunk Néked minden erőnkkel!
Lelkesítsd fel egyházközségeinket, lelkipásztorainkat,
a kántorokat és az énekeseket,
hogy hódolatunk és isteni tiszteletünk
mindenkor jó illatú áldozat legyen,
neked kedves esti áldozat!

Jézus nevében kérünk. Ámen!

Csütörtök reggel (A 104. zsoltár válogatott versei alapján)

Áldjad, én Lelkem, az Urat!

Dicsérjétek az Urat!

Te alkottad, Urunk, társainkat, a madarakat,
 hogy a sűrű lombok között énekeljenek.

Dicsőségedet zengik alant a földön és fent az égen.

A nagy és széles tengerben is nyüzsgönek az állatok,
 ott lakik a cethal, akit azért formáltál,
 hogy abban játszadozzék.

Ha elrejtet orcádat,
 kimúlnak, és ismét porrá lesznek.
 Kiárasztod Lelkedet, és élet támad,
 megújítod a föld színét.

A mi szívünkbe is kitöltötted szeretetedet, az áldott Szentlelket,
 hogy Krisztus által életünk legyen, és bővölködjünk.

Állj mellénk, áldott Vigasztaló,
 ennek a napnak a harcaiban!

Adj ajkunkra bátor, de szelíd szavakat,
 hogy Krisztus evangéliuma hirdettessék,
 a bűnösök Tehozzád megtérjenek,
 és felragyogjon Krisztus Jézus dicsősége!

Kegyelmesen hallgasd meg imádságunkat! Ámen!

Csütörtök este

Üdvözítő Istenünk!

A Te szent Fiad könnyek között,
 véres verejtéket hullatva
 vette el a keserű poharat,
 és ezáltal beteljesítette akaratomat:
 a bűnöket eltörölte,

a kárhoztatást elvette,
népednek üdvösséget szerzett.
Serkentsd fel lelkünkben az éberséget,
és erősítsd meg erőtlen testünket,
hogy buzgó imádkozásunkkal
akaratodban megtaláljuk a szabadságot,
az ígéretnek tágas földjét,
lelkünknek békességét!

Imádkozunk Egyházadért,
a szentek közösségeért,
elhívott népedért:
szent asztalodnál tápláld
és erősítsd meg hitében,
növelj örömét és békességét,
és egyesítsd mindazokat,
akik nevedet segítségül hívják!

Imádkozunk családunkért:
áldd meg a szent köteléket
a férfi és a nő között,
add, hogy a fiataloknak és az időseknek
látást adjon Szentlelked,
küldd el áldásodat családunkra,
hogy békességünk és egységünk
illatos és drága olaj legyen,
friss harmat a Sion tetején.

Áldd meg éjszakánkat, Urunk,
hogy akár békés pihenés ideje legyen,
akár a tusakodásnak órája,
végül a Te szent, győzedelmes, üdvözítő akaratod
beteljesüljön közöttünk,
beteljesüljön az egész világban,
és eljövendő országodban! Ámen!

Péntek reggel

A föld porából alkottad az embert, Urunk,
 és az élet lehetével ajándékoztad meg.
 Leborulunk előtted,
 meghajtjuk magunkat
 egészen a földig, egészen a porig,
 és erős hittel várjuk életadó Lelked újbóli kiáradását,
 hogy halandó testünk megelevenedjen,
 értelmünk megújuljon,
 szívünk enyhet találjon.

Magadnak teremtetted népedet, Urunk,
 hogy hirdesse dicséretedet.
 A Te alkotásod vagyunk,
 akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtettél.
 Ezen a napon is legyen minden gondolatunk,
 minden cselekedetünk és minden érzésünk
 a Te dicséretedre és dicsőségedre!

Jézus Krisztus nevében kérünk,
 hallgasd meg könyörgésünket! Ámen!

Péntek este

Dicsőséges Úr Isten,
 aki elbocsátottad közénk szent Fiadat,
 a mi Urunk Jézus Krisztust,
 hogy Önmagát megüresítve,
 engedelmesen végezze el szolgálatát a kereszten;
 Ő bemutatta engesztelő áldozatát,
 a mi üdvösségünkért elszenvedte a halált.

Mi győzni akarunk, és rettegünk a vereségtől;
 felfelé tekintünk, és nem vesszük észre az elesetteket;
 saját kezünkbe akarjuk venni sorosunkat,

és vonakodunk bizalmunkat szent Fiadba vetni.
 Bocsásd meg a nagyravágás és a telhetetlenség rontó bűnét!
 Emlékeztess arra,
 hogy Krisztus halálába keresztelkedtünk meg –
 Vele együtt halunk meg,
 és Vele együtt új életben járunk!

Segíts lehajolni a kicsihez és a szegényhez,
 az éhezőhöz és a bajban lévőhöz!

Vedd el a félelemnek lelkét,
 ami gúzsba köti gondolatainkat,
 eltéríti legjobb szándékunkat is!

Adj nekünk hitet és szeretetet,
 hogy megtagadjuk önmagunkat,
 keresztünket naponként felvegyük,
 kövessük Jézust,
 és megosszuk kenyerünket az éhezővel!

Annak nevében kérünk,
 aki szenvedett, meghalt,
 feltámadott, és felment a mennybe,
 ahol örökkön örökké él és uralkodik,
 Veled, Atyánk, és a Szentlélekkel,
 egy Isten, mindörökké. Ámen!

Szombat reggel

Minden, amit szavaddal alkottál, jó,
 minden ajándékodat hálával fogadjuk el,
 bölcs Teremtőnk.
 Minden rendelésed és parancsod tökéletes,
 tiszta akaratom áthatja a világmindenséget.
 Minket bíztál meg azzal,
 hogy teremtett javaid jó sáfárai legyünk.

Azt parancsoltad, hogy egymással szeretetben éljünk,
és a Te színedet keressük szüntelen.

De engedetlenségünkkel és haragtartásunkkal
akaratodat áthágtuk,
felebarátunk életét megrontottuk,
és átkot hoztunk a földre.

Végül igaz irgalmadat, a múlhatatlan életet
ismét nekünk ajándékoztad szent Fiadban,
aki a keresztfán
megnyitotta a paradicsom kapuját minden bűnösnek.

Adj szavakat ajkunkra, amikkel békét teremtünk,
áldd meg mindazokat, akikkel találkozunk,
munkánk gyümölcseivel hadd szolgáljuk szereteteinket,
és egész életünkkel hadd dicsérjünk Téged,
mindenható, bölcs és szerető Atyánk!

Jézus által hallgass meg minket! Ámen!

Szombat este

Dicsőséges Megváltónk,
aki alászálltál a mennyek fényességéből,
az emberi testet magadra vetted,
engedelmes voltál mindhalálig,
testedet a sírba zárták,
alászálltál poklokra.
Segíts hinni akkor is,
amikor Isten hallgat,
és némaság tölti be a világot!
Szent engedelmességed példájával
és Szentlelked fuvallatával
nyisd meg szívünket és szánkat
a romok fölött is,
a mélységes gyászban és a zűrzavarban!

Esedezünk felebarátainkért,
akiknek a világosságát szerettük elvesztése
sötétségbe borította.

Ébressz reménységet a gyászolókban,
szaporítsd meg a nélkülözők kenyerét,
adj támaszt az egyedül maradottaknak!

Könyörgünk hozzád a betegekért,
akik csüggedten vagy reménykedve
várják sorsuk változását.

Áldd meg a testüket,
és áraszd ki rájuk gyógyító erődet,
amikor hittel hozzád imádkoznak!

Sokan mondják, sokan érzik,
hogy Isten elhagyott minket,
nincsen segítsége a nyomorultnak.
De Te, Urunk, pajzsunk vagy,
aki felmagasztalod a gyengét.
Benned bízva fekszünk le,
elalszunk, és felébredünk,
mert az Úr támogatja gyermekeit.

A mi Urunk Jézus Krisztus által hallgass meg! Ámen!

Függelék

Tájékoztató az énekeskönyvről

„Az egyház életének természetéből fakad, hogy néhány évtized után a legjobb énekeskönyvet is meg kell újítani; igaz ez az egyébként kiemelkedően értékes 1948-as magyar református énekeskönyvre is” – állapította meg bizottságunk a *Lélekkel és értelemmel* című, 2016-ban közzétett előkészítő füzetben.

Megtartottuk eddigi énekeskönyvünk anyagának nagy részét, mégis teljesen új gyűjteményt tartunk most kezünkben a korábbitól eltérő felépítésnek köszönhetően. Mi indokolta ezt a váltást?

A *Heidelbergi Kátét* követő fejezetbeosztás kialakítása bő fél évszázaddal ezelőtt szükséges és egyértelmű lépés volt. Az énekeskönyv használata során szerzett tapasztalatok azonban megmutatták ennek a beosztásnak a hátrányait. Ma úgy látjuk: az énekek eddigi elrendezésétől eltérően nagyobb szerepet kell kapjon azok funkcionális szerepe, a használat szempontja, ez segítheti az énekek tágabb körű használatát is.

Egyházi énekeink – különösen a régebbiek – az istentisztelet elemeihez, ünnepekhez, ünnepkörökhöz kapcsolódóan születtek. E megfontolásokkal tértünk most vissza az 1996-os egyetemes gyűjteményhez hasonló felépítésű, hagyományos énekeskönyvi szerkezethez.

Az új beosztás az eddig megszokott énekszámok változását is jelenti. Ennek egyik sajátossága a *sáv*os, azaz nem folyamatos számozás. Ez egyrészt jól áttekinthető, mert minden fejezet, minden egység 1-es számmal indul (például 201, 311, 461, 501), másrészt lehetőséget ad a későbbi bővülésre, hiszen így a később felveendő énekek a megfelelő fejezetek szabadon maradt helyeire kerülhetnek.

RÉGI ÉS ÚJ ÉNEKEK

Új énekeskönyvünk a régi énekanyagának lényegi megtartásával – a széles körben ismert énekek megőrzésével, mintegy félszáz, kevésbé

vagy egyáltalán nem használt ének elhagyása mellett – több mint kétszáz tétellel bővült. Ez a bővülés több irányban gyarapítja református énekkincsünket. Először: számos elhagyott dicséret ellenére is tovább gyarapodott a reformáció korának énekanyaga, különösen a zsoltárparafrázisok és a reggeli-esti énekek terén. Másodszor: gazdagodott a 16–17. század további – főleg a magyar evangélikus énekeskönyvből átvett – korálénekeivel. Harmadszor: magyar református jellegét megőrizve a protestáns világkeresztyénység további fontos énekeit fogadta be. Elsősorban a *Bibliaköri énekek* részben találhatók olyan új énekek, melyek kapcsolódási pontokat kínálnak a különböző gyülekezeti és rétegalkalmak irányában. A református hitoktatásban használt énekanyagból és más gyűjteményekből válogatva a gyermekek és fiatalok között használt énekek olyan csoportja kapott helyet az új énekeskönyvben, amelyek a maguk egyediségében sajátos, különleges, új szint képviselnek, de az énekeskönyv egységes arculatát mégsem színezik át. Az új stílusú énekcsoportnak egyharmad része a verses zsoltárok körét gazdagítja.

A ZSOLTÁROK SZEREPE

A bibliai zsoltárszövegek ihlette parafrázisok kiemelt szerepet kaptak az új énekeskönyvben. Énekelt zsoltáraink alapja továbbra is a genfi zsoltárkönyv, amelyet a számozás nem érintett. A szöveggondozási munka során – amelyről később lesz szó – egyes versszakok elhagyásával, összevonásával, mások beemelésével lényegében nem változott a 150 zsoltárhoz tartozó strófák száma, elhagytuk azonban a kimaradó versszakok eddigi jelölésmódját, folyamatossá téve a strófák számozását.

A genfi psaltériumot *Zsoltárdicséreték* címmel a 16–17. századi zsoltárénekek csoportja követi, ezt egészíti ki a *Bibliaköri énekek* tematikusan felépülő fejezeteinek végén további 12 zsoltárének.

A zsoltárok gyakoribb használatát ösztönzik és segítik egyes énekfejezetek élén az ajánlások, valamint a függelékben található, tematikus válogatást és ünnepi használatot segítő mutató.

Új énekeskönyvünkben mind a kottakép, mind a szövegek áttekinthető közlésére törekedtünk. Minden éneknél megtalálható annak dallama. Számos ének esetében változik a lejegyzés hangmagassága, valamint a kottakép egyéb formai elemei: a sorvégek, szünetek, ritmusegységek. E változások nem jelentik a dallam megváltozását, de korszerűbb, a használatot is segítő kottaképet eredményeznek.

Értékes, de be nem fogadott reformáció kori dallamaink némelyikét folyamatosabb, természetesebb éneklést segítő dallamváltással próbáljuk megmenteni, megkedveltetni. Ezek a kevésbé mutatós, szövegi mondanivalójukat tekintve azonban annál fontosabb, történeti értékű énekek az istentiszteleti környezetben találják meg legjobban helyüket, hiszen annak idején is ilyen célra születtek. Ezért gyarapodott jelentős mértékben az *Istentisztelet* fejezet kezdő-, fő- és záróénekek alcsoportja.

A dallamok alakját, megjelenési formáját bizottságunk dallami munkacsoportja dolgozta ki, melynek során zenei stílusjegyek és kottakép alapján énekeink három nagy csoportja különíthető el. A kottakép kialakításánál fontos szerepet kapott a dallamok negyed- vagy félhang alapegységének egyértelmű jelölése.

1. A genfi zsoltárok és az azokkal egykorú dallamok első sora fölött található ♩ jelzi, hogy a ritmus alapegysége (azaz a mérőütés) a fél érték, amely azonban nem azt jelenti, hogy itt lassabban kell énekelni. Ezek a reformáció korában, Európában keletkezett dallamok még nem rendeződnek a mai értelemben vett ütemekbe, ezért – a hármas tagolódásúakat kivéve – nem alkalmazunk ütembeosztást. A zsoltárok, valamint néhány más dallam esetében a hangjegy előtt jelezzük a ma már egyértelműen elfogadott zárlati, félhangos módosításokat. A dallamsorokat az eddigi cezúrák helyett egységnyi (félértékű) szünetek tagolják, amelyek az énekléshez szükséges természetes levegővétel idejét jelzik. Kivált hosszú sorok végén indokolt a szünet betartása. Néhány esetben (például 23., 32., 50. zsoltár) két hosszú sor egymásba kapcsolódásánál is beiktattuk a levegővétel lehetőségét, ahol eddig erre nem volt mód.

2. A barokk kortól kezdve már általánosnak mondható az ütembeosztás. Énekeink e második csoportjánál minden esetben szerepel ütemmutató, mely egyértelműen utal a negyed vagy fél értékű alapegységre.

3. Hagyományos történeti énekkincsünk fő jellemzője a ritmust szabadabban kezelő, szövegszerűen tagolt – parlando, elbeszélő jellegű – éneklésmód. Reformáció kori, illetve ehhez hasonló stílusú, de későbbi keletkezésű dallamainkra is jellemző ez a formálás. Ezek a dallamok szintén nem oszthatók ütemekbe, de az áttekinthető kottakép érdekében a dallamsorok végét ütemvonallal jelezzük, a sorok belső tagolódását pedig több esetben szaggatott ütemvonal érzékelteti.

A háromféle kottaképpel azt is igyekszünk jelezni, hogy a ritmikus, vagy szabadabban megformált éneklésmód az ideális. Csupán néhány nagyon ismert dallam esetében – például *Az Istennek szent anyala* – tartottuk meg az ütemekbe osztott dallamalakot.

Külön kell érintenünk a dallamvariánsok kérdését. Egyházi és világi környezetben használt dallamaink természetes élettere a variálódás. Ez nemcsak a nálunk még ma is jellemző szájhagyományos dallamkultúrára érvényes, de a korábban polgárosult, sokkal erősebben az írásbeliségre támaszkodó más énekkultúrákra is. Különleges példája ennek német területen az *Ein feste Burg ist unser Gott* korál. Luther dallamának eredeti, 16. századi formája a *Zsoltárdicsérek* fejezetben a 161. számnál *Erős várunk nekünk az Isten* kezdettel található, a két évszázaddal későbbi, ma ismert dallamalakra – *Erős vár a mi Istenünk* – pedig az *Anyaszentegyház, reformáció* fejezet végén a 691. számon lelhetünk.

Énekdallamaink különböző változatai – a népdalokhoz hasonlóan – területi, helyi sajátosságokat mutatnak, elsősorban a több évszázados múlttal bíró falusi gyülekezetekben. Nemcsak jogos, de indokolt is az ilyen élő helyi hagyomány fenntartása és megőrzése egészen addig, amíg ez a közösségben természetes módon él. Az énekeskönyvben közölt dallamalakot (annak ritmusát és dallami elemeit) ezért nem kötelezőnek, hanem irányadónak kell tekinteni az élő helyi hagyomány vonatkozásában.

Régi réteghez tartozó dicséreteink gyakran többféle dallammal is énekelhetők. Énekeskönyvünkben a kotta fölött utalunk ezekre a lehetőségekre, legtöbb esetben könnyebb, ismertebb dallamokra. Ugyancsak itt szerepel a hosszabb énekekből kiemelhető, fontosabb verseket megjelölő ajánlás is.

Énekeskönyvünkben három dicséret két-két dallammal is szerepel, amelyek egyúttal kettős sorszámot is kaptak. Ilyen Balassi zoltárdicsérete, a *Mennyei seregek* (193–194), a nicea–konstantinápolyi hitvallás énekes formája (323–324), valamint a *Magyar ének* (642–643).

Sokan találják régiesnek és mai világunktól idegennek énekeink szövegét. Régi énekszövegeink általában erőteljesebbek, objektívebbek, biblikusabbak, ezért megtartásuk alapvető teológiai és spirituális érdek. A magyarázat nélkül félreérthető, a figyelmet leterhelő fordulatok és szavak esetében ugyanakkor változtatásra volt szükség. Mind a zoltárokból, mind a dicséreteknél igyekeztünk javítani a megértést akadályozó, különösen a megváltozott jelentésű szavakat, fordulatokat. Több esetben a szöveg folyamatosságát és egységét helyreállítva pótolunk eddig hiányzó versszakokat. Az érthetőség mellett a jó hangzást, a dallam és a ritmus összehangolását, a stiláris értékek és a koncentrált nyelvi fordulatok megtartását, megőrzését is fontosnak tartottuk.

A VÁLTOZÁSOK CÉLJA

Minden új elemmel és változtatással az a szándékunk, hogy a megújulás, bővülés ösztönözze, újítsa meg gyülekezeti éneklésünket minőségi és mennyiségi értelemben egyaránt.

Törekedjünk arra, hogy az ének ne mellékes, járulékos elem legyen, hanem váljon valóban az istentisztelet szerves részévé! Az új énekeskönyv felkínálta szélesebb körű lehetőségek teremtsenek új felismeréseket, a felismerések előrelépést, megújulást, amelyet megfelelő képzettségű zenei munkatársak (kántor, karnagy, énektanár, énekvezető) szolgálatba állítása segíthet.

Azokban a gyülekezetekben, ahol ehhez a tárgyi és személyi

feltételek adottak, meg lehet teremteni a gazdagabb hangszerhasználat lehetőségét. Istentiszteleteinken helyet kaphatnak az egyházzene egyszerűbb formái: a gyülekezeti énekhez kapcsolódó kórusfeldolgozások, amelyek hangszerrel vagy vokális megszólalással segítik, illetve versszakonként váltva tagolhatják a gyülekezet énekét. A hangszeres műfajok közül az énekkíséret, az intonáció és a korálfeldolgozás különböző formái, de a cantus firmus nélküli szabad műfajok is beilleszthetők – időbeli terjedelem és helyi lehetőség figyelembevételével – az istentisztelet rendjébe.

KIEGÉSZÍTŐ ADATOK

A dallam- és szövegszerzők, valamint a fordítók neve, és az első megjelenés fontos adatai – egyes esetekben a szentírási hely, illetve az énekcím – a sorszám mellett kaptak helyet. A forrásokat itt lehetőleg egyetlen adattal jelezzük, mely általában a legrégebbi megjelenés, illetve a legjellemzőbb szöveg- vagy dallamalak. A gyűjtemények címe, valamint az angol dallamok azonosításánál szokásos megnevezés (*tune*) dőlt betűvel szerepel. A szerzők és gyűjtemények bővebb ismertetése, valamint a nem magyar eredetű énekek idegen nyelvű kezdősorainak jegyzéke itt, a függelékben található.

Az új énekeskönyvet összeállító bizottság munkájában 2010–2021 között részt vett a Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnöksége megbízásából Fekete Károly (elnök 2015-től), Fekete Csaba (elnök 2015-ig), Bódiss Tamás (titkár), valamint Berkesi Sándor, Csorba Gergő (Tiszántúli Református Egyházkerület), Beidek Adrienn, Kádár Ferenc, Szűcs Endre (Tiszáninneni Református Egyházkerület), Draskóczy László†, Szűcs Ferenc† (Dunamelléki Református Egyházkerület), Barta Zsolt, Lentulai Attila, Molnár Péter, Szabó Balázs, Szabó Virág (Dunántúli Református Egyházkerület), Édes Árpád, Görözdí Zsolt, Süll Kinga (Szlovákiai Református Keresztyén Egyház), Oláh Mihály, Zalatnay István (Királyhágómelléki Református Egyházkerület), Péter Éva (Erdélyi Református Egyházkerület), meghívott szakértőként Arany János, Dávid

István, Göbölösné Gaál Eszter és Pap Ferenc. Az imádságokat Barta Zsolt írta. Az egyházi évünkről szóló összefoglaló Fekete Károly és Pap Ferenc munkája. A kottagrafikát Pálóczy Krisztina készítette, az adminisztrációs háttérmunkát Gulyásné Erdőssy Emőke végezte.

Munkánkat elvégezve Isten Szentlelkét kérjük, készítse el új énekeskönyvünk útját, hogy énekeink mindenhol és mindenkor az ő dicsőségére szóljanak, énekeskönyvünk pedig álljon a zengő ige szolgálatában.

Szerzők és énekgyűjtemények adatai

1. Szerzők

- ABELARDUS, Petrus (1079–1142) teológus, filozófus és költő, a párizsi egyetemen tanított, több iskolát is alapított. Értékes filozófiai művei mellett önéletrajza és levelezése is fennmaradt. | 381
- ÁCS (Aach/Áts) Ferenc (1680–1747) evangélikus lelkész (Nádasd), a *Zöngedező mennyei kar* (1692–1696) társszerkesztője. | 617
- ADAMS, Sarah Flower (1805–1848) angol színésznő, költő. Gyülekezeti használatra énekeket is írt, amelyek közül a legismertebb a *Jákób álma* (1Móz 28,10–22) alapján elhangzott igehirdetéshez készült. | 772
- AGRICOLA, Johann (1494–1566) német prédikátor, tanár. Luther tanítványa, barátja és munkatársa volt. A wittenbergi egyetemen tanult, majd tanított, később Berlinben és Brandenburgban szolgált. | 465
- AHLE, Johann Rudolf (1625–1673) költő, orgonista és kántor a mühlhauseni St. Blasius-templomban. | 202, 666
- ALBERT, Brandenburgi lásd Albrecht von Preußen
- ALBINUS, Johann Georg (1624–1679) német prédikátor, énekíró, a naumburgi Domschule rektora, majd a St. Othmar-templom lelkésze. | 616
- ALBRECHT VON PREUSSEN (1490–1568), azaz Brandenburgi Albert a Német Lovagrend nagymestere és porosz herceg. 1522-ben részt vett a nürnbergi birodalmi gyűlésen, itt ismerkedett meg Andreas Osiander révén a protestáns tanokkal, és Luther tanácsára feloszlatta a lovagrendet. Ő az első uralkodó, aki birodalmában a protestantizmust tette államvallássá. | 743
- ALEXANDER, Cecil Frances (1818–1895) ír énekszerző, legnépszerűbb gyűjteménye, a gyermekek számára készült *Hymns for Little Children* 1848-ban jelent meg. | 823
- ALEXANDRIAI KELEMEN lásd Kelemen, Alexandriai
- ALMÁSI BALOGH Mózes (1758–1820) református lelkész (Rimaszombat, Nagybarca, Balogújfalú). | 438
- AMBROSIUS, Aurelius (339–397) 374-ben választották Milánó püspökévé. Az arianus mozgalmat támogató Justina császárnéval szembeszállva védelmezte a keresztyén tanítást. Nevéhez fűződik a gregorián ének egyik legfontosabb műfajának, a négy nyolcszótagos sorból álló, ún. ambrozián himnusznak a kialakítása. | 374

ANGELUS SILESIUS *lásd* Johann Scheffler

ANTON, Christoph (1610–1658) német orgonista, zeneszerző (Freiberg, Szászország). | 616

ÁPRILY Lajos (Jékely János Lajos, 1887–1967) költő, tanár, az *Erdélyi Helikon*, majd a *Protestáns Szemle* szerkesztője, a budapesti Baár-Madas Leánynevelő Intézet igazgatója, az 1948-as református énekeskönyv munkatársa. | 208, 417, 490, 493, 494, 513, 624, 700, 705, 720, 721, 722, 727, 796, 824, 833

ARNULF, Leuveni (kb. 1200–1250) költő, ciszterci szerzetes, apát. | 485

ÁROKHÁTY Béla (1890–1942) református lelkész, orgonaművész, zeneszerző, karnagy. Széles körű egyházzenei tevékenysége (kórusvezetés, orgonatervezés, kottakiadás) mellett az 1939-ben Szabadkán megjelent református énekeskönyv szerkesztője. | 501, 567

Áts Ferenc *lásd* Ács Ferenc

BACH, Johann Sebastian (1685–1750) német zeneszerző, a lipcsei Tamás-templom kántora. Életművében központi szerepet játszik az evangélikus korál-repertoár: számos koráldallamot dolgozott fel kantátaiban, passióiban és orgonaműveiben. | 412, 743

BAJNÓCZI János (1776–1808) református lelkész (Nagyszalonta), átírta Losontzi Hányoki István énekeit az 1806-os énekeskönyvben. | 362

BALASSA Bálint (gyarmati és kékkői Balassi, 1554–1594) reneszánsz költő. Istenes versei a középkori vallásos líra és a reneszánsz énekköltészet hagyományait folytatják. | 166, 193, 194, 239, 462

BALASSI Bálint *lásd* Balassa Bálint

BALICZA Iván (1948–) evangélikus lelkész (Miskolc, Salgótarján, Budavár). | 746

BALLA Péter (1908–1984) hegedűtanár, népzene gyűjtő. Az SDG Református Diákmozgalom munkatársa, 1950–1952 között a Református Konvent országos énekügyi titkára. | 194, 725, 767

BALOGH Mózes *lásd* Almási Balogh Mózes

BANCROFT, Charitie Lees (1841–1923) Írországból született énekszerző, Edinburghban, majd Oaklandben élt. Önálló énekgyűjteménye *Within the Veil* címmel 1867-ben jelent meg. | 627

BÁNYAI Jenő (1918–2004) karnagy, a Baptista Központi Énekkar alapítója, A *magyarországi baptista egyházzene története* című monográfia szerzője. | 754

BARÁT István, Kolozsvár város bírása 1557-ben és 1561-ben. | 167

BARNBY, Joseph (1838–1896) a St. Andrews-templom orgonistájaként fontos szerepet játszott London zenei életében, nevéhez fűződik többek között Bach passióinak angliai bemutatása. | 713

- BARTALUS István (1821–1899) zenetanár, zenetörténész, népdalgyűjtő. 1873–1896 között hét kötetben jelentette meg a *Magyar népdalok egyetemes gyűjteményét*. | 456
- BASTIAANS, Johannes Gijsbertus (1812–1875) holland orgonista, zeneszerző (Haarlem). | 822
- BASTIE, Barthélémy (1777–1841) francia énekíró. | 494
- BATIZI András (kb. 1510–1546 után) protestáns prédikátor, énekíró. Wittenbergi tanulmányai után Tokajban volt prédikátor, magyar nyelvű katechizmusát használták az evangélikusok és a reformátusok is. | 409
- BÁTORI István (1749–1833) református lelkész, gömöri esperes. | 516
- BECKER, Cornelius (1561–1604) német evangélikus prédikátor, tanár, költő. A lipcsei Tamás-iskola tanára, majd a Nikolaikirche lelkésze és az egyetem tanára. Zsoltárparafrázisaival (*Der Psalter Davids gesangweis*, 1602) a szerinte túlzottan világias genfi zsoltárszövegeket kívánta helyettesíteni. | 175, 180, 197
- BEDE Anna (1926–2009) költő, műfordító. Az ő fordításában jelent meg Horatius összes műve 1989-ben, további tizenegy verseskötete pedig 1956 és 2003 között. | 498
- BENKŐ István (1889–1959) református lelkész, külföldi tanulmányai után a MEKDSZ utazótitkára, 1914-től Rákospalotán szolgált, 1938-ban az akkor alakult Pestkörnyéki egyházmegye esperesévé választották. | 772
- BERDE Mária *lásd* R. Berde Mária
- BERKESI Sándor (1944–) egyházzenei igazgató, tanár, a Debreceni Kollégiumi Kántus Kossuth-díjas karnagya. A teljes Kárpát-medencét átfogó munkássága során kórusokat alapított, több hazai és külhoni oktatási intézmény vendégtanáráként is működött, kántori és karnagyi tanfolyamokat vezetett. Számos kórusművet írt egyházi énekkarok számára. A magyar kórusmozgalomban betöltött szerepe is jelentős. | 517, 643, 676, 748, 830
- BERNARDUS *lásd* Clairveaux-i Bernát
- BERNÁT *lásd* Clairveaux-i Bernát
- BÉZA *lásd* Bèze, Theodore de
- BÈZE, Theodore de (Béza, 1519–1605) francia teológus, költő, tanár. A lausanne-i és genfi egyetem tanára, Marot halála után ő lett a genfi zsoltárok kétharmadának megverselője, Kálvin halála után a francia-svájci reformáció vezéralakja. | 101 zsoltárszöveg
- BLISS, Philip Paul (1838–1876) a 19. század amerikai evangéliumi mozgalmának egyik nagy hatású énekszerzője. | 831
- BODROG Miklós (1929–2009) evangélikus lelkész, terapeuta, C. G. Jung munkásságának teológiai vonatkozásaival foglalkozott. | 509

- BOGATZKY, Karl Heinrich (1690–1774) német jogász, teológus, pietista énekíró. Teológiai tanulmányai után rossz egészsége miatt nem volt alkalmas gyülekezeti munkára, így írásaival szolgált. Legnépszerűbb műve a gyermekek számára készült áhitatos könyv: *Güldene Schatz-Kästlein der Kinder Gottes* (1718). | 834
- BONAR, Horatius (1808–1889) skót lelkész, egyházi író, énekíró. | 758
- BONHOEFFER, Dietrich (1906–1945) német evangélikus lelkész, a 20. század egyik legjelentősebb protestáns teológusa. 1935-től a hitvalló egyház illegális igehirdető szemináriumának vezetője Finkenwaldében. 1943-ban letartóztatták, 1945-ben kivégezték Flossenburg koncentrációs táborában. | 628
- BORKÓ Julianna (1869–1947) bibliakör-vezető, a dél-baranyai ébredés kiemelkedő alakja. Énekei 1928-ban *Buzgóság* címmel jelentek meg. | 606, 749, 765, 766
- BORNEMISZA Péter (1535–1584 után) protestáns prédikátor és énekíró. Balassi Bálint nevelője, prédikációit hat kötetben nyomtatta ki, énekeskönyve Énekek három rendbe címmel 1582-ben jelent meg. | 344
- BOURGEOIS, Louis (1510–1559) zeneszerző, elméletíró, a genfi zsoltárok dallamainak nagyobb részét 1544 és 1552 között ő alkotta. Zeneelméleti traktátusa *A muzsika igaz útja* címmel 1550-ben jelent meg. | 74 zsoltárdallam
- BOWRING, John (1792–1872) kereskedő, politikus és nyelvész. *Poetry of the Magyars* címmel ő adott ki először magyar verseket angol fordításban 1830-ban, majd 1866-ban Petőfi műveinek fordításait jelentette meg. | 756
- BÖSZÖRMÉNYI VONZA Pál (1757–1825) Debrecen főjegyzője, majd főbírója. | 295
- BRONTË, Anne (1820–1849) angol költőnő. Versei nővérével együtt 1846-ban álnéven jelentek meg (*Poems by Currer, Ellis, and Acton Bell*). | 760
- BUDAI Ézsaiás (1766–1841) református lelkész, püspök, kollégiumi professzor (Debrecen). | 440, 521
- BUDRY, Edmond Louis (1852–1932) svájci lelkész, énekíró. | 514
- BYRNE, Mary Elizabeth (1880–1931) kutató nyelvész, újságíró (Dublin), az ír keresztyén Dallán Forgáill (kb. 530–598) *Bí Thusa ’mo Shúile* himnuszát angolra fordította 1905-ben. Az éneket 1912-ben Eleanor Hull dolgozta át. | 763
- CAMPHUYSEN, Dirk Raphaelszoon (1586–1627) holland lelkész, költő, könyvkiadó és énekeskönyv-szerkesztő. | 512
- CHALUPKA, Samo (1812–1883) szlovák evangélikus lelkész, költő (Jolsva, Felsőlehota). | 586

- CHATFIELD, Allen William (1808–1896) anglikán lelkész. 1876-ban adta ki ókeresztén szerzők himnuszainak műfordításait (*Earliest Greek Christian Poets*), itt jelent meg Szünesiosz (Synesius 375–430) Mnóeo Khriszte kezdetű himnusza. | 721
- CHISHOLM, Thomas Obadja (1866–1960) amerikai metodista lelkész, lapszerkesztő, mintegy 1200 énekszöveg írója. | 798
- CLAIRVAUX-I BERNÁT (1090–1153) francia ciszterci szerzetes, apát, egyházi író és hittudós. Az egyháztörténet egyik legfontosabb személyisége, a 12. század egyik szellemi vezéregyénisége. | 446, 450
- CLAUDIUS, Matthias (1740–1815) német pietista költő, újságszerkesztő, esz-széíró. Teológiát, jogot és politológiát tanult, Klopstock és Herder barátjaként irodalmi munkássága is jelentős. | 701
- COELIUS lásd Sedulius Caelius
- COOK, Vikki (1960–) kortárs amerikai énekesnő, énekíró, producer (Louisville). | 627
- CORNEILLE, Pierre (1606–1684) francia költő és drámaíró. | 824
- COWPER, William (1731–1800) népszerű romantikus angol költő. 1779-ben John Newton lelkésszel együtt szerkesztette az *Olney Hymns* gyűjteményt, amelyben 68 énekszövege jelent meg. | 770
- CRASELIUS, Bartholomäus (1667–1724) német evangélikus lelkész, énekíró (Nidda, Düsseldorf). | 207
- CROSBY, Fanny (1820–1915) vak amerikai metodista énekíró, nyolcezernél több énekével a 19. század legtermékenyebb énekszerzője. A vakok *New York Institute for the Blind* iskolájában tanított, és New Yorkban a városi szegények között végzett missziós munkát. | 751
- CRUCIGER, Elisabeth (kb. 1500–1535) a reformáció egyik első énekírója. Johannes Bugenhagenen keresztül ismerte meg Luther tanait, Wittenbergben feleségül ment Luther tanítványához, Caspar Crucigerhez. | 443
- CRÜGER, Johann (1598–1662) német zeneszerző, a berlini Nikolaikirche kántora. Legjelentősebb kiadványa a *Praxis pietatis melica* (1647). | 190, 203, 208, 247, 248, 288, 311, 354, 449, 490, 619, 768
- CZEGLÉDY Sándor (1909–1998) református lelkész, debreceni teológiai tanár. | 390
- CSOMASZ TÓTH Kálmán (1902–1988) református lelkész, teológiai tanár, himnológus és zenetörténész. Az 1948-as énekeskönyv szerkesztője, a budapesti Református Teológia tanára és az MTA Zenetudományi Bizottságának tagja. | 207, 225, 249, 251, 269, 291, 299, 375, 412, 548, 589, 590, 630, 715, 724, 728, 756, 774, 832

- CSORBA István (1935–) evangélikus karnagy, énektanár, zeneszerző, szövegíró. A Budavári Schütz Kórus alapító karnagya, az Evangélikus Hittudományi Egyetem tanára, kórusgyűjtemények szerkesztője. | 311, 386
- DACHSTEIN, Wolfgang (1487–1553) szerzetesként a strasbourgi katedrális, majd a rendből kilépve 1524-től a Szent Tamás templom organistája. | 492
- DAMON, William (kb. 1540–1591) zeneszerző. A kontinensen született, majd 1567-ben Londonban I. Erzsébet udvari zenésze lett. 1579-ben adta ki Dávid zsoltárait angol versekként: *The Psalmes of David in English Metre*. | 721
- DAVANTÈS, Pierre (1525–1561) humanista, filológus, nyomdász. Lyonban és Genfben dolgozott, utóbbi helyen kiadott egy zeneelméleti traktátust, amiben a zsoltárok megtanulásához kínált új módszert. | 42 zsoltárdallam
- DECIUS, Nikolaus (1485–1546) bencés szerzetes, kilépését követően kántor (Braunschweig), majd evangélikus lelkész (Stettin). Leghíresebbek a Gloria és Agnus Dei tételek helyére írt német koráljai. | 269, 565, 800
- DÉNES Ferenc (1912–1995) baptista lelkész, költő (Kolozsvár), szeminárium tanár (Bukarest). | 754
- DÉRI Balázs (1954–) klasszika-filológus egyetemi tanár, zenetörténész, költő, műfordító, a *Magyar Egyházzene* alapítója és szerkesztője. | 777
- DIÓSZEGI Sámuel (1758–1813) református lelkész, énekiró (Hajdúnánás, Hajdúböszörmény, Debrecen). | 196
- DÓKA Zoltán (1929–2000) evangélikus lelkész (Hévízgyörk). | 488, 511, 565, 586, 587, 628, 842
- DRAPER, William Henry (1855–1933) anglikán lelkész, énekiró. Nevezetes Assisi Szent Ferenc Naphimnuszának (1225) fordítása, amelynek kiadása: *The Victorian Book of Hymns* (1897). | 569
- DRASKÓCZY László (1940–2020) zeneszerző, tanár, himnológus, évtizedekig a Budapest-Pasaréti Református Egyházközség kántor-karnagya. Az 1980-as évektől haláláig meghatározó szerepet játszott a magyar református egyházzenei élet megújításában, többek között zenés áhítatok szervezésével, oratorikus művek előadásával, új énekek, énekfeldolgozások komponálásával, kottakiadással, énekgyűjtemények (például *Jézushoz jöjjetek; Dicséritek az Urat; Csillag, csillag; Krisztus az énekiem*) szerkesztésével. | 764, 793, 846
- DRESE, Adam (kb. 1620–1701) udvari zeneszerző, zenetanár és gambajátékos (Arnstadt, Weimar, Jéna). Utolsó szolgálati helyén ismerkedett meg a pietizmussal, a kegyességi irányzat támogatója lett, és munkásságában is az egyházzene felé fordult. | 290

DYKES, John Bacchus (1823–1876) anglikán lelkész, mintegy háromszáz ének szerzője. A durhami katedrális kórusát vezette, rokonszenvezett az Oxford Mozgalommal. | 667, 700, 727

EBER, Paul (1511–1569) német prédikátor, püspök, teológiai tanár (Wittenberg). Melanchthon követője, a wittenbergi egyetemen latint és Ószöveget tanított, élete utolsó évtizedében a szász fejedelemség püspöke. | 431

ECSÉDY Aladár (1902–1990) református lelkész, énekíró. A tahi Sion Hegye missziói telep alapítója, több mint száz ének szerzője, amelyek Énekel a szívem címmel jelentek meg 1947-ben. | 730

EGRESSY Béni (1814–1851) zeneszerző, műfordító, szövegkönyvíró, több Erkel-opera librettistája. 1843-ban az ő műve nyert a *Szózat* megzenésítésére kiírt pályázaton. | 644

ELFÅKER, August (1851–1914) svéd zeneszerző, karnagy. 1855-től bő egy évtizedig Chicagóban élt és dolgozott, majd Stockholmba tért vissza. | 625

ELGAR, Edward (Sir Edward William Elgar, 1857–1934) a századforduló egyik meghatározó angol komponistája. A *Land Of Hope And Glory* az egyik legfontosabb, a brit hazafiságot kifejező „himnusz”. | 252

ELLERTON, John (1826–1893) anglikán lelkész, himnológus és énekköltő. Több énekeskönyv szerkesztésében is részt vett, 1881-ben adta ki himnológiai írását *Notes and Illustrations of Church Hymns* címmel. | 702, 703

ELLINGER, Andreas (1526–1582) német orvos, újlatin költő. Wittenbergben tanult, majd Lipcsében és Jénában lett orvosprofesszor. Himnuszgyűjteménye *Hymnorum ecclesiasticorum* címmel 1578-ban jelent meg. | 481

ELLIOTT, Charlotte (1789–1871) angol költőnő, énekíró. Césár Malan hatására tért meg, és kezdett el énekszövegeket írni, amelyeket nagyrészt névtelenül jelentetett meg: *Invalid's Hymn Book* (1836), *Morning and Evening Hymns for a Week* (1842). | 713

ERKEL Ferenc (1810–1893) zeneszerző, zongoraművész és karmester. A magyar operajátszás megeremítője, a Nemzeti Színház zeneigazgatója, a Filharmóniai Társaság Zenekarának alapítója, a Zeneakadémia első igazgatója. Nemzeti imádságunk, a *Himnusz* dallamának szerzője. | 641

FABRICIUS, Jakob (Jacob Schmidt, 1593–1654) német evangélikus püspök. Előbb Gusztáv Adolf udvari prédikátora, *Verzage nicht, du Häuflein klein* című énekét ezért vélhették a svéd királyénak. | 589

FARKAS Sándor (1851–1911) református lelkész (Tök). Teológiai tanulmányai befejezése után Budapesten volt katechéta, 1883-ban kiadta a *Gyermeklant* című énekgyűjteményt. | 719

- FEJES István (1838–1913) református lelkész, püspök. Az egyetemes énekügyi bizottság elnöke, az 1903-as próbaénekeskönyv szerkesztője. | 423, 718
- FINLAY, Kenneth George (1882–1974) pályáját mérnökként kezdte, majd élete derekán fordult a zenei pálya felé. Londoni zenei tanulmányait követően a skóciai Irvine-ben élt és tanított. | 724
- FLEMMING, Paul (1609–1640) német orvos, költő. Lipcsében, majd a holsteini udvarban dolgozott, innen diplomataként eljutott Oroszországba és Perzsiába is. Jelentősek az utazásai során írt szonettjei. Legismertebb énekét is e hosszú, hatéves kiküldetésére készülve írta. | 746
- FORGAIL, Dallán (kb. 530–598) keresztyén író költő, tanító. Legismertebb műve Szt. Columba dicsérete (*Amra Choluim Chille*), valamint a *Rop tú mo baile*. Utóbbit Mary Elizabeth Byrne (1880–1931) író nyelvész fordította le angol nyelvre 1905-ben. | 763
- FORTUNATUS, Venantius (kb. 535 – kb. 600) költő, élete végén Poitiers püspöke, fontos szerepe volt a szent kereszt tiszteletének elterjesztésében. | 484, 486
- FRANC, Guillaume (kb. 1505–1571) zenetanár, zeneszerző, genfi tartózkodása alatt ő tanította meg a zoltárokat az iskolás gyerekeknek. Részt vett a zoltárkönyv szerkesztésében, később részben saját dallamaival jelentette azt meg Lausanne-ban. | 29 zoltárdallam
- FRANCK, Johann (1618–1677) költő és énekszerző. Guben polgármestere, a niederlausitzi tartománygyűlés tagja. Művei 1674-ben jelentek meg összegyűjtve. | 354, 449
- FRANCK, Melchior (1580–1639) német zeneszerző. H. L. Hassler tanítványa, a németalföldi polifon zeneszerzési gyakorlat folytatója. 1603-tól haláláig udvari karmester Coburgban. | 535
- FRANZ, Ignatz (1719–1790) katolikus pap, a boroszlói (breslaui) papszeminarium rektora. Racionalista gondolkozásáról katekizmusok és énekeskönyvek tanúskodnak. | 568
- FRAYSSÉ, Claude (1941–2012) zenetanár, lelkész, a francia református egyház zene egyik meghatározó személyisége. | 801
- FREY, Marvin Virgil (1918–1992) amerikai evangelizátor, zenész, énekíró. Több mint kétezer szöveget írt, 1956-tól rászoruló gyerekek között végzett szolgálatot New Yorkban. | 731
- FULLERTON, William Young (1857–1932) író születésű baptista prédikátor. | 753
- FÜLE Lajos (1925–2015) várostervező mérnök, költő, a Kispeszt-Rózsa téri református gyülekezet missziói gondnoka. Verseskötetei 1989-től jelentek meg. | 747, 845
- FÜLÖP József (1864–1949) református lelkész, legtovább Körmenten szolgált, 1929-ben az Őrségi Egyházmegye esperesévé választották. | 357

- F. VARGA Lajos (1856–1939) református lelkész, 1896-tól a Reformátusok Lapja szerkesztője, 1921-től a Debreceni Egyházmegye esperese. | 343
- GÁRDONYI Zoltán (1906–1986) zeneszerző, zenetudós. 1941 és 1967 között a budapesti Zeneakadémia professzora; 1953-ig a budapesti Református Teológiai Akadémia tanára, az 1959-ben megjelent *Református korálkönyv* szerkesztője. | 193
- GÁRDONYI Zsolt (1946–) zeneszerző, orgonaművész, a Würzburgi Zeneművészeti Főiskola professzora, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem díszdoktora. Egyházzenei művei és zeneelméleti publikációi világszerte ismertek. | 642
- GASTORIUS, Severus (1646–1682) jénai kántor. | 744
- GEBHARDT, Ernst Heinrich (1832–1899) német metodista prédikátor, énekszerző. A *Christlicher Sängerbund* társalapítója, számos, ébredési énekeket tartalmazó gyűjtemény szerkesztője: *Frohe Botschaft in Liedern: meist aus englischen Quellen* (1875), *Evangeliums-Lieder 1 und 2*, *Gospel hymns: mit deutschen Kernliedern* (1897). | 799
- GELLERT, Christian Fürchtegott (1715–1769) költő, író, a lipcsei egyetem filozófiatanára. Énekeit 1757-ben *Geistliche Oden und Lieder* címmel Lipcsében adta ki. | 745, 829
- GERHARDT, Paul (1607–1676) evangélikus lelkész, énekíró. A harmincéves háború elől Berlinbe menekült, ahol szorosan együtt dolgozott Johann Crüggerrel, többek között a *Praxis pietatis melica* (először 1647) gyűjteményen. | 158, 247, 248, 345, 388, 412, 417, 492, 493, 547, 698, 742, 827
- GERZSENYI László (1931–) baptista teológiai tanár és lelkész (Pécel, Újpest). Egyháztörténeti és irodalmi munkássága mellett énekíróként is jelentős. | 252, 452, 798
- GERZSENYI Sándor (1933–2019) baptista lelkész, költő, énekíró. | 250, 752
- GESIUS, Bartholomäus (kb. 1560–1613) német teológus, kántor, zeneszerző, énekíró, tanár (Frankfurt). Műveit iskolai és istentiszteleti használatra készítette: *Synopsis musicae practicae variis exempla illustrata... in usum scholasticae iuventutis Francofurtensis cis Viadrum conscripta*. | 158, 535
- GRAMANN, Johann (Johann Graumann, 1487–1541) német evangélikus prédikátor, pedagógus, énekíró. Königsbergben segítette az egyetem megalapítását, magángyűjteményével alapozta meg annak könyvtárát. | 178
- GREITER, Matthias (1495–1550) strasbourgi Domonkos-rendi szerzetes, 1524 után ugyanott evangélikus prédikátor, zenetanár, kántor és zeneszerző. | 295, 364, 488, 570, 589
- GRODZKI, Michal 16. századi lengyel énekszerző. | 497

- GRYLLUS Dániel (1950–) zeneszerző, előadóművész. A Kaláka együttes vezetője, több bibliai dalsorozat szerzője. | 776, 780, 808
- HÁLÓ KOVÁCS József (1761–1830) református lelkész, költő (Nagykőrös). | 696
- HAMAR István (1941–) református lelkész (Albertirsa, Szolnok), énekíró és -fordító. | 246, 376, 454, 503, 512, 535, 588, 625, 716, 750, 762
- HÄNDEL, Georg Friedrich (1685–1759) német zeneszerző. Élete nagy részét Angliában töltötte, operái és oratóriumai a műfaj kiemelkedő alkotásai. | 514
- HARTYÁNI Imre, 17. századi énekíró. | 164
- HASSLER, Hans Leo (1564–1612) német zeneszerző, orgonista. Az első, Itáliában tanult német zeneszerző-generáció tagja, motetták és misék sorát alkotta. | 461, 615
- HASTINGS, Thomas (1784–1872) amerikai zeneszerző, karnagy (New York). Mintegy ezer egyházi énekdallamot írt, amelyeknek egyszerű, mégis ünnepélyes zeneisége és e témáról 1822-ben írt disszertációja – *Dissertation on Musical Taste*, megjelent 1831-ben *Spiritual Songs* címen – jelentős hatást gyakorolt az újabb kori protestáns egyházi énekstílus kialakulására. | 757
- HAUSMANN, Julie Katharina (1826–1901) a német evangéliumi közösség munkásként szolgált Szentpétervárott. Versei név nélkül jelentek meg egy *Maiblumen. Lieder einer Stillen im Lande* című gyűjteményben 1862-ben. | 774
- HEBER, Reginald (1783–1826) anglikán lelkész, püspök (Calcutta). Ötvennél több éneket írt, kiadásuk: *Hymns Written and Adapted to the Weekly Church Service of the Year* (1827). | 667
- HEERMANN, Johann (1585–1647) sziléziai német prédikátor, költő, énekíró (Köben). A Luther és Paul Gerhardt közötti időszak legjelentősebb énekírójaként tartják számon a *Haus- und Herzmusik* (1630), valamint a *Sonn- und Festtagevangelia* (1636) című énekgyűjtemények alapján. | 490
- HELD, Heinrich (1620–1659) sziléziai német ügyvéd, énekíró (Stettin). Énekei *Deutscher Gedichte Vortrab* (1643) címen jelentek meg. | 384
- HERBERT, Petrus (1533–1571) német prédikátor (Landskron, Fulnek), énekíró. A cseh testvérek között szolgált, a *Confessio Bohemica* fordítója, a cseh testvérek énekeskönyvének (1566) társszerkesztője. | 693
- HERMAN, Nikolaus (1500–1561) német kántor, tanár, énekíró (Joachimsthal, Csehország). Családi használatra írt énekgyűjteménye *Die Sonntagsevangelia über das Jahr in Gesänge verfasset für die Kinder und christlichen Hausväter* címmel 1560-ban jelent meg. | 410, 513, 613
- HEYDEN, Sebald (1499–1561) kántor, rektor, pedagógus, énekíró (Nürnberg).

- Tudományos munkássága a pedagógia, a zene és a teológia terén egyaránt jelentős, például *De arte canendi* (1540). | 488
- HILLER, Philipp Friedrich (1699–1769) német evangélikus lelkész (Württemberg). Énekgyűjteménye: *Geistliches Liederkästlein* (1762). | 761
- HINTZE, Jakob (1622–1702) német városi zenész (Tettin, Berlin). Crüger halálát követően ő gondozta a *Praxis pietatis* későbbi kiadásait. | 742
- HOLÉCZY Mihály (1795–1838) evangélikus kántor (Komárom), majd lelkész (Csákvár, Nagyszokoly). 1818-ban megjelent *Psalmodia* című gyűjteménye 126 többszólamú tételt tartalmaz. | 618
- HOMBURG, Ernst Christoph (1605–1681) német jogász, költő, énekíró. Betegen írta énekeit, amelyek két részben jelentek meg *Geistliche Lieder* címen (1658–1659). | 532
- How, William Walsham (1823–1897) anglikán lelkész, püspök, énekíró, költő. A „szegények püspökének”, mások a „gyermek püspökének” nevezték. A *Psalms and Hymns* (1854) előbb 117, végül 258 énekét tartalmazta (1872). | 629, 722
- HOWARD, Samuel (1710–1782) angol orgonista, zeneszerző. 1769-ben Cambridge-ben szerzett zenei doktorátust. | 760
- HULL, Eleanor Henrietta (1860–1935) angol író. Történelmi munkák mellett a kéziratos ír emlékek kiadásán munkálkodott. M. E. Byrne fordítása nyomán megverselte Dallán Forgail himnuszát (1912). | 763
- Hus, Jan (1371–1415) cseh katolikus pap, prédikátor. A prágai egyetem lelkésze, 1398-tól professzora és a Betlehem-kápolna igehirdetője. Konstanzban vértanúságot szenvedett. | 454
- HUSZÁR Gál (Gallus Huszár Anaxius, kb. 1512–1575) protestáns prédikátor (Óvár, Kassa, Debrecen), nyomdász, szerkesztő, énekíró. Gyülekezeti énekeskönyve (1560–1561) és graduálkiadása (1574) a magyar protestáns liturgia legfontosabb forrása. | 221, 231
- IGNATIUS, Bengt Jakob (1761–1827) finn evangélikus lelkész, énekíró. | 726
- ILAUZKY Sámuel (1871–1965) nyomdász, evangélikus énekíró. | 755
- IRVINE, Jessie Seymour (1836–1887) skót református orgonista, énekíró. | 777
- ISAAC, Heinrich (kb. 1450–1517) flamand udvari zeneszerző (Firenze, Bécs, Innsbruck). Életművéből kiemelkedik az egyházi évet felölelő *Choralis Constantinus* (1555). *Innsbruck ich muss dich lassen* kezdetű motettájának dallama (1485) később egyházi szövegekkel vált ismertté. | 698, 746
- ISTVÁN DEÁK élete ismeretlen, nevét a versfőkből tudjuk. | 165
- IVERSON, Daniel (1890–1977) presbiteriánus lelkész (Miami). 1926-ban írta egystrófás énekét. Megtoldotta 1948-ban a fordító, Révészné Váró Margit. | 826

JÉKELY Lajos *lásd* Áprily Lajos

JESZENSZKY Károly (1851–1927) evangélikus lelkész (Mezőberény). | 769

JORDAN, Samson (1802–1879) francia református lelkész. | 624

JUSTUS, Jonas (1493–1555) jogász, énekíró, később prédikátor. Németre fordította Luther és Melanchthon műveit, részt vett a német Biblia fordításában. | 585

KÁDÁR Ferenc (1957–) református lelkész (Sátoraljaújhely), teológiai tanár (Sárospatak), költő, énekíró. | 152, 226, 240, 472, 517, 623, 642, 717, 748, 803, 830

KÁLMÁN Farkas (1836–1906) református lelkész (Gyüd, Gyoma), énekíró, a régi magyar énekeskönyvek és énekírók történetének első kutatója. | 711, 718

KANIZSAI PÁLFI János (kb. 1584–1641) református prédikátor, dunántúli püspök, énekíró. Nevéhez kötődik az első hazai presbitérium megszervezése. | 163

KEBLE, John (1792–1866) anglikán lelkész, költő, az Oxford-mozgalom egyik vezére. Verseskötete: *The Christian Year* (1827). | 700

KECSKEMÉTHY CSAPÓ István (1864–1938) református lelkész, teológiai tanár (Nagyenyed, Kolozsvár). Több folyóiratot alapított és szerkesztett, részt vett a Károli-Biblia 1908-as revíziójában. | 761

KECSKEMÉTI Ferenc (1855–1916) református lelkész (Makó, Békés), lapszerkesztő. | 667, 757, 799

KELEMEN, Alexandriai (kb. 150 – kb. 215) görög teológus, püspök. Munkásságával az antik filozófia és a keresztyén hit összekapcsolására törekedett. | 291

KERÉKES Károly (1918–2009) ciszterci szerzetes, apát (Zirc) és teológiai tanár (Szeged, Budapest). | 729, 779, 805, 806, 809, 810

KERESZTÉNYI Imre (1942–) református férfiak tagja (Neszmély). | 844

KERESZTESI József (1748–1812) református lelkész (Vértessomlókő, Szalacs), énekíró. | 294, 393, 436, 477, 534

KIS János (1770–1846) evangélikus lelkész, a dunántúli egyházkerület püspöke, az MTA rendes tagja, az 1811-ben megjelent *Nagy-győri énekeskönyv* szerkesztője. | 431

KNOLL, Christoph (1563–1630) Frankfurt an der Oder és Wittenberg egyetemein tanult teológiát, majd Sprottauban szolgált. | 615

KNORR VON ROSENROTH, Christian Anton Philip (1636–1689) sziléziai udvari tanácsos, vegyész, énekíró, keleti nyelvekkel, misztikával, kabbalával is foglalkozott. Műve: *Kabbala Denudata* (1677, 1684). | 666

KOHLROSS, Johann (kb. 1487 – kb. 1560) német prédikátor, költő, nyelvész, tanár (Bázel). Színpadai művei népszerűek voltak. | 662, 663

- KOMÁDI NAGY Mihály 18. század második felében élt református lelkész, esperes (Nagydorog), énekíró. | 745
- KORPELA, Simo Oskari (1863–1936) finn evangélikus lelkész, költő, énekíró. | 750
- KOSKIMIES, August Valdemar (1856–1929) finn nyelvész, finnugorkutató, költő. | 795
- KOVÁCS József lásd Háló Kovács József
- KOVÁCS Sándor (1869–1942) evangélikus lelkész, dunántúli püspök, lapszerkesztő, az egyháztörténet tanára. *Kis Énekeskönyv* című gyűjteménye 1901-ben jelent meg. | 389, 828
- KÖLCSEY Ferenc (1790–1838) költő, nyelvújító, Szatmár vármegye főjegyzője, az MTA tagja, a *Himnusz* szövegének írója. | 641
- KÖRÖSI Béla (1910–1944) baptista prédikátor, karnagy (Rákospalota), a baptista teológiai szeminárium zenetanára. Budapest ostrománál tragikus körülmények közt vesztette életét. | 753
- KREMER, Gerard (1919–1970) holland orgonista, zeneszerző, egyetemi tanár. | 717
- KUGELMANN, Hans (kb. 1495–1542) német zeneszerző, udvari trombitás és koncertmester (Königsberg). *Concentus novi* című gyűjteménye 1540-ben jelent meg Augsburgban. | 178
- KUNRÁD, Krystof (17. század) *Kancyonál To jest Kniha Žalmů a Písni Duchovních* címmel énekeskönyvet adott ki Amszterdamban, 1659-ben. | 762
- KÜHN, Gotthelf Bernhardt (1863–1914) költő, lapszerkesztő, énekíró. A német belmisszióban dolgozott. | 825
- LAMOUROUX, Dr. (1794–1866) párizsi orvos, a *Chapelle Taitbout*-ban működő protestáns gyülekezet aktív tagja. | 720
- LAMPE, Friedrich Adolf (1683–1729) német lelkész (Duisburg, Bréma), teológiai professzor (Utrecht). Művei: *Geheimnis des Gnadebundes* (1712), *Gottseliger Gesänge* (1723). | 611
- LENGYEL József (1770–1822) debreceni tanár, református lelkész (Szalonta, Várad, Szalacs). | 209, 210, 212, 241, 244, 312, 363, 364, 437, 461, 519, 554, 570, 697, 792
- LEON, Johann (1531–1597) német evangélikus lelkész, énekíró. | 612
- LEUVENI ARNULF lásd Arnulf, Leuveni
- LÉVAY József (1825–1918) költő, tanár, Borsod vármegye főjegyzője. | 768
- LOSONTZI HÁNYOKI István (1704–1780) tanár, rektor (Nagykőrös), tankönyvíró, énekíró. Művei: *Hármas kis tükör* (1773), *Éneklésben tanító mester* (1754), *Halotti énekek* (1791). | 242, 245, 325, 346, 351, 355, 358, 359, 360, 362, 451

- LUBECZYK, Jakub (1530–1563) lengyel reformátor, költő. Az első lengyel biblia-kiadás (*Biblia Brzeska*, 1563) társfordítója. | 166
- LUKÁCS István (1772–1842) református lelkész (Hajdúszoboszló). | 395
- LUTHER, Martin (1483–1546) német ágostonos szerzetes (Erfurt), majd teológiai professzor (Wittenberg), reformátor, bibliafordító (Wartburg). Énekeskönyvei: Nürnberg 1523/1524, Erfurt 1524, Wittenberg 1524/1529, Leipzig 1545. | 161, 186, 228, 268, 297, 298, 332, 356, 375, 405, 406, 455, 503, 509, 541, 543, 548, 563, 585, 591, 613, 620
- LUTTENBERGER TIHANYI Ágoston lásd Tihanyi Ágost
- LYON, Meyer (1751–1797) előimádkozó, zsidó kántor (chazan) és operaénekes. | 797
- LYTE, Henry Francis (1793–1847) anglikán lelkész, énekíró. Művei: *Tales in verse: illustrative of several petitions of the Lord's Prayer* (1826), *Poems: chiefly religious* (1841). | 705, 796
- MAÁR Margit (1880–1963) középiskolai tanár (Pécs), börtönmissziós munkatárs. | 770
- MAASALO, Armas Toivo Valdemar (1885–1960) finn evangélikus zeneszerző, orgonista, zeneakadémiai tanár. | 771
- MAROT, Clément (kb. 1496–1544) francia udvari költő, protestáns nézetei miatt hagyta el Párizst. Ötven zsoltára Strasbourgban (1539), azután Genfben jelent meg (1562). | 49 zsoltárszöveg, 292, 314
- MARÓTHI György (1715–1744) matematikatanár. Svájci és németalföldi egyetemek hallgatója, hazatérve a Kollégium professzora és a Debreceni Református Kollégium Kántusának alapítója. Magyar nyelven adta ki Goudimel zsoltárait 1743-ban: *A' soltároknak négyes notájik... az éneklésről való rövid tanítással együtt*. | 619
- MASON, Lowell (1792–1872) amerikai karnagy, orgonista, zeneigazgató (Boston, New York). Az egyházi zenét az európai „klasszikus” modellhez próbálta közelíteni. Több mint 1600 énekdallam szerzője. | 487, 728, 772, 799
- MÁTÉ János (1934–1998) orgonaművész (Budapest, Kálvin tér), karnagy, zene-tanár (Károli Egyetem). Szerteágazó egyházzenei tevékenységének egyik legfontosabb eredménye az 1996-ban megjelent *Magyar Református Énekeskönyv*. | 175, 749
- MEHRTENS, Frits August (1922–1975) holland orgonista, zeneszerző, a *Liedboek voor de Kerken* énekeskönyv (1973) munkatársa. | 623
- MENDELSSOHN-BARTHOLDY, Felix (1809–1847) német zeneszerző, karmester (Berlin, Lipcse). Nevéhez fűződik Bach Máté-passiójának újabb kori bemutatása. Egyházi műveire hatottak angliai tapasztalatai. | 416

- MIKES Attila (1962–) a pestszentlőrinci Agapé gyülekezet presbitere, zenész, énekíró. | 801
- MILLER, Edward (1735–1807) angol zeneszerző, orgonista (Doncaster). Cambridge-ben doktorált. Zeneelméleti és egyéb zenei tárgyú publikációi közül kiemelkedik: *The Psalms of David Set to New Music* (1774). | 496
- MISKOLCZI CSULYAK István (1575–1646) református lelkész, püspök, költő. Görlitzben és Heidelbergben járt egyetemre, itt barátságot kötött Szenci Molnár Alberttel. Fennmaradt naplója, levelezése és könyvtára fontos kortörténeti dokumentum. | 662
- MOE, Ole Theodor (1863–1922) norvég evangélikus lelkész, pedagógus, énekíró, a norvég Kékkereszt alapítója. | 794
- MONK, William Henry (1823–1889) angol orgonista, karnagy, énekíró, a *Hymns Ancient and Modern* több kiadásának szerkesztője. A Stoke Newington-i St. Matthias zenei vezetőjeként elindította a napi énekes liturgiák gyakorlatát. | 705
- MONOD, Theodore (1830–1921) francia református lelkész, énekíró. | 833
- MONTGOMERY, James (1771–1854) Skóciába kivándorolt morva lelkészházaspár fia. Az angliai Sheffieldben újságszerkesztőként is fontos közéleti szerepet játszott, versesköteteket adott ki, énekszövegeket írt. Művei: *Songs of Zion: Being Imitations of Psalms* (1822), *Sacred Poems and Hymns: For Public and Private Devotion* (1854). | 715
- NAGY István (1770–1831) református lelkész (Hajdúböszörmény), énekíró. | 243, 394, 420, 489, 551
- NAGY Mihály (komádi) *lásd* Komádi Nagy Mihály
- NAGYBÁNCSAI Mátyás 16. századi énekszerző, nagyszombati tanító, esetleg prédikátor. | 168
- NÉMETI Ferenc (†1565) várkapitány (Tokaj), énekíró. Feleségével, Balassa Zsófiával Zemplén és Abaúj meghatározó patrónusa volt, de Méliusz és Szegedi Gergely munkáinak megjelenését is támogatták. | 170
- NEUMARK, Georg (1621–1681) német udvari könyvtáros (Weimar), költő, énekíró. | 586, 712, 741
- NICOLAI, Philipp (1556–1608) német evangélikus lelkész, költő, zeneszerző. Énekeit tartalmazó, pestis idején írt műve: *Der Freudenspiegel des ewigen Lebens* (1599). | 418, 445, 532, 622
- NYBERG, Hugo (1873–1935) finn lelkész, kórusvezető. | 723
- NYSTROM, Marty J. (1956–) énekíró, ifjúsági és gyermekkönyvek szerzője, a *Christ for the Nations* zenei igazgatója. | 778

- NYÁRY Pál (1879–1955) református lelkész (Pécs), esperes, teológiai tanár. | 773
- OLIVERS, Thomas (1725–1799) metodista lelkész, utazó prédikátor, énekszerző. John Wesley közeli munkatársa. | 797
- PÁLHEGYI Dávid (1964–) hegedűs, fafaragó művész, énekíró, az Új Forrás Együttes vezetője. | 391, 775, 802, 807
- PÁLHEGYI Ferenc (1935–2016) gyógypedagógus, pszichológus (Bibliai Házasság gondozó Szolgálat). | 668, 802, 807
- PALMER, Ray (1808–1887) amerikai lelkész, énekíró. Egyik műve: *Hymns and Sacred Pieces, with Miscellaneous Poems* (1865) | 728
- PÁLÓCZI HORVÁTH Ádám (1760–1820) ügyvéd, földbirtokos, költő. Kézírtas gyűjteménye: *Ő és új mint-egy ötödfélszáz énekek*. | 421, 482, 536, 552
- PAPP Ákos (1920–2005) református lelkész-kántor (Kecskemét), organista, karnagy, énekköltő. Az 1948-as énekeskönyv és az 1959-es korálkönyv munkatársa. A teológiát követően a Zeneakadémia orgonatanácsán tanult, majd ösztöndíjjal került Finnországba, és rövid amerikai kitérőt követően ott telepedett le. Könnyű gyermekkori művek sorozatát publikálta (*Sinikellot*). | 205, 206, 756, 823
- PARRY, Charles Hubert Hastings (1848–1918) angol zeneszerző, zenetörténész, tanár (Royal College of Music). Műve: *The Music of the Seventeenth Century* (1902). | 250
- PÁSZTORI-KUPÁN István (1973–) református lelkész. A kolozsvári teológia, a Károli Egyetem bölcsészkar, illetve 2021 óta a komáromi Selye János Egyetem teológiai kara tanára. | 323, 324
- PÁTH Géza (1923–2012) baptista lelkész, teológiai professzor (Budapest). | 569
- PAULI, Joachim (1636–1708) berlini házitanító. Vigasztaló éneket írt barátja, Paul Gerhardt gyermekének halálára. | 769
- PAYR Sándor (1861–1938) evangélikus lelkész, egyháztörténész, teológiai tanár (Sopron). | 289, 591, 614, 615, 694
- PÉCSÉLYI KIRÁLY Imre (kb. 1590 – kb. 1641) református lelkész, énekíró. Pápan és Heidelbergben tanult, Oppenheimben együtt dolgozott Szenci Molnárral. Hazatérése után Komáromban rektor, majd prédikátor, 1622 után Érsekújváron szolgált. | 204, 401, 491, 504, 663
- PERRONET, Edward (1726–1792) Angliában menedéket talált hugenotta család sarja, prédikátor, énekíró. Egy ideig együtt dolgozott John Wesley-vel, de az úrvacsora körüli nézeteltérések miatt különváltak. | 630
- PETRŐCZI Éva (1951–) költő, író, műfordító, irodalomtörténész, publicista, a Károli Egyetem Puritanizmuskutató Intézetének ny. vezetője. | 327

- PODMANICZKY Pál (1885–1949) evangélikus lelkész (Pozsony, Eperjes), teológiai tanár (Sopron), énekíró. Az Önkéntes Missziói Mozgalom és a Bethánia Egy-
let munkatársa. | 723, 726
- PRYNNE, Georg Rundle (1818–1903) anglikán lelkész (Plymouth), énekíró. | 724
- PYTLIK, Markus (1966–) német gimnáziumi tanár, énekíró. | 844
- RÁDAY Pál (1677–1733) II. Rákóczi Ferenc titkára, egyetemes református fő-
gondnok. Személyes hitéről tanúskodó énekeit *Lelki hódolás* címmel jelen-
tette meg. | 223, 446, 448, 450, 474, 476, 564
- RAMSEY, Benjamin Mansell (1849–1923) angol organista, zenetanár és a bourne-
mouthi zeneélet szervezője. | 825
- R. BERDE Mária (1889–1949) író, költő, műfordító, tanár, az erdélyi magyar
irodalmi élet tevékeny alakja. | 228
- REIGNALE, Alexander Robert (1799–1877) osztrák származású angol organista,
énekíró, zeneszerző. Kiadása: *Collection of Psalm and Hymn Tunes* (1840).
| 761
- RÉVÉSZ Árpád (1947–) baptista lelkész és evangélista (Szeged, Szombathely,
Budapest), egyházelnök (1992–1996). A nemzetközi Billy Graham Társaság
munkatársa, teológiai könyvek és evangéliumi énekek fordítója. | 496, 627
- RÉVÉSZNÉ VÁRÓ Margit (1891–1972) énektanár, énekk fordító, Révész Imre re-
formátus püspök felesége. | 449, 453, 741, 826
- RIETHMÜLLER, Otto (1889–1938) német lutheránus lelkész, a Hitvalló Egyház
(Bekennende Kirche) tagjaként foglalkozott az ifjúsággal. Műve: *Ein neues
Lied – Ein Liederbuch für die Deutsche Evangelische Jugend* (1932). | 587,
588
- RINGWALDT, Bartholomäus (1530–1599) német evangélikus prédikátor, ének-
író, mintegy kétszáz énekéről tudunk. | 620
- RIST, Johann (1607–1667) német evangélikus lelkész, drámaíró, énekíró. Hat-
száznál több énekéről tudunk. Műve: *Musa Teutonica* (1634), *Himmlische
Lieder* (1643). | 453, 617
- RODIGAST, Samuel (1649–1708) német gimnáziumi és egyetemi tanár, rektor
(Jéna, Berlin). | 744
- ROUS, Francis (1579–1659) angol politikus, énekíró. Zsoltárparafrázisai 1643-
ban jelentek meg *The Psalmes of David in English Meter* címmel. | 777
- ROY, Kristina (Kristína Royová, 1861–1937) szlovák evangélikus diakonissza,
énekíró. | 758
- RUNYAN, William Marion (1870–1957) amerikai metodista lelkész, zeneszerző,
énekíró, énekgyűjtemények szerkesztője. A *Moody Bible Institut* munkatár-
sa. | 798

- RUPPEL, Paul Ernst (1913–2006) német egyházzenesész, zeneszerző. Egyszerű, praktikus felhasználásra készített tételei számos egyházi kiadványban megtalálhatók. | 677
- RUTILIUS, Martin (1551–1618) német evangélikus lelkész, esperes (Weimar), énekíró. | 475
- SANDELL, Lina (Karolina Wilhelmina Sandell-Berg, 1832–1903) svéd költőnő, mintegy hatszáz éneket írt. | 704
- SANKEY, Ira David (1840–1908) amerikai énekes. Dwight Lyman Moody (1837–1899) missziós körútjainak munkatársa Angliában és Amerikában. Fokozatosan bővülő, több kiadásban megjelent énekgyűjteménye: *Gospel Hymns and Sacred Songs* (1873–1894). Itt jelent meg a Jób 19,25 alapján írt ének is, amelynek szövegét minden valószínűség szerint a Kanadában élt Henry G. Merrill (1846–1915) írta. | 773
- SÁNTHA Károly (1840–1928) evangélikus lelkész (Sárszentlőrinc), költő. A Magyar Protestáns Irodalmi Társaság választmányi tagja, versei nyolc kötetben jelentek meg. | 158, 387, 466, 613, 698
- SCHEFFLER, Johann / Angelus Silesius (1624–1677) sziléziai római katolikus orvos, költő. Evangélikus családba született, de 1653-ban katolizált. A *Heilige Seelenlust Oder Geistliche Hirten-Lieder* (1657) című kötetben megjelent verseit protestáns és katolikus énekeskönyvek is használták. Második versgyűjteménye *Der Cherubinischer Wandersmann oder Geist-Reiche Sinn- und Schluss-Reime* (1675). | 452
- SCHEIN, Johann Hermann (1586–1630) német zeneszerző, költő, a lipcsei Tamás-iskola tanára. Koráldallamokat feldolgozó egyházi koncertjei az *Opella nova* két kötetében jelentek meg, négyszólamú korálgyűjteménye: *Cantional oder Gesangbuch Augspurgischer Confession* (1627). | 452
- SCHERERZ, Siegmund (1584–1639) német evangélikus lelkész (Prága, Lüneburg). Műve: *Fuga Melancholiae. Seu: Refectio Animarum, in Tristitia Spiritus* (1630), énekei jórészt itt jelentek meg. | 352
- SCHOLEFIELD, Clement Cotterill (1839–1904) anglikán lelkész, énekíró. Énekei Arthur Sullivannal (1842–1900) együtt megjelentek: *Church Hymns with Tunes* (1874). | 703
- SCHOLZ László (1911–2005) evangélikus lelkész, költő (Zugló, Hatvan), az 1955-ben megjelent énekeskönyv munkatársa. | 473, 514
- SCHULEK Tibor (1904–1989) evangélikus lelkész, irodalomtörténész. A második világháború alatt tábori lelkész, majd a fejér-komáromi egyházmegye esperese, 1963 után az MTA Irodalomtudományi Intézetének munkatársa.

1939-ben jelent meg Bornemisza Péterről írt monográfiája, 1945-ben a *Régi Magyar Istenes Énekek* című gyűjtemény. Ő írt tanulmányt a Várad i énekes-könyv hasonmás kiadásához. | 563

SCHULZ, Johann Abraham Peter (1747–1800) német zeneszerző, karmester. | 701

SCHÜTZ, Heinrich (1585–1672) német zeneszerző, a Johann Sebastian Bach előtti német zene legnagyobb hatású alakja. C. Becker zsoltárszövegeit megzenésítő gyűjteménye: *Der Psalter* (1640). | 175, 180, 197

SCHWARZBURG-RUDOLSTADT, Ämilie Juliane (1637–1706) a német pietizmus egyik legtermékenyebb énekszerzője, három kötetben mintegy hatszáz éneke jelent meg. | 800

SCHWERIN, Otto von (1616–1679) német diplomata I. Frigyes Vilmos brandenburgi választófejedelem és porosz herceg szolgálatában. Luise Henriette von Brandenburg (1620–1667) az evangélikus–református feszültség feloldására közös énekeskönyv kiadását bízta a nyomdászra: *Gebete und geistliche Lieder* (1653). | 508

SEDULIUS, Caelius (Coelius) 5. század első felében élt költő. *Carmen Paschale* című művében a négy evangélium történeteit szedi versbe, *A solis ortus cardine* kezdetű himnuszának részletei a karácsonyi és vízkereshti himnuszok között kaptak helyet. | 402

SELNECKER, Nikolaus (1530–1592) német evangélikus prédikátor, a lipcsei egyetem tanára, a Tamás-templom lelkésze, majd a város szuperintendense. Énekgyűjteménye *Christliche Psalmen, Lieder und Kirchengesänge* (1587). | 694

SENFL, Ludwig (kb. 1490–1543) udvari zeneszerző, énekes. Heinrich Isaac tanítványa I. Miksa bécsi udvarában, később IV. Vilmos herceg zeneszerzője Münchenben. Az 1530-as évektől rendszeresen levelezett Lutherrel, több művet is készített számára. Művei meghatározóak a korai protestáns motetta és egyházi ének terén. | 162, 185, 189, 195, 284, 664, 695

SERMISY, Claudin de (kb. 1490–1562) francia udvari zeneszerző (Párizs). Chansonjairól ismert, de egyházi művei is jelentősek. | 743

SHRUBSOLE, William (1760–1806) angol orgonista, zeneszerző. A canterburyi székesegyház kórusában nevelkedett, orgonistaként legtovább a londoni Spa Field Chapelben szolgált. | 630

SIBELIUS, Jean (1865–1957) finn zeneszerző. Szimfonikus művei mellett több mint kilencven dalt és ötven kórusművet is írt. Néhány dallama egyházi szöveggel világszerte elterjedt. | 795, 841

Sík Sándor (1889–1963) piarista tanár, tartományfőnök, költő, műfordító, irodalomtörténész. A Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, kutatási

területe: a barokk és újabb kori irodalom, esztétika, verstan. Műve: *Himnuszok könyve: a keresztény himnuszok költészet remekei* (1943). | 484

SILCHER, Friedrich (1789–1860) német zeneszerző, 1817-től zeneigazgató a tübingeni egyetemen. A 19. századi német kórusmozgalom meghatározó személyisége, a tübingeni Akademische Liedertafel alapítója és haláláig elnöke. Műve: *Dreistimmiges württembergisches Choralbuch*. | 774

SILESIIUS, Angelus lásd Scheffler, Johann

SIMON Jukundián (1813–1894) ferences szerzetes, a csíksomlyói tanítóképző tanára és igazgatója. Kiadása: *Egyházi énekeskönyv* (1869). | 419

SKARICA Máté (Kevi Skaricza, 1544–1592) református prédikátor (Ráckeve), Szegedi Kis István halála után ő adta ki műveit. | 192

SOPRONI János (1932–) középiskolai tanár, gitártanár, csaknem másfél száz evangéliumi ének szerzője. Énekgyűjteménye: *Ébredj, lant és hárfa* (2020). | 804

SØRLIE, Caroline Volla (1869–1953) norvég kóruskarnagy, énekszerző. | 794

SPANGENBERG, Cyriacus (1528–1604) német teológus, történész és énekíró, apjával Johann Spangenberggel (1484–1550) együtt szerkesztett énekeskönyveket. | 511

SPANGENBERG, Peter (1934–2019) német evangélikus lelkész, pedagógiai főiskola tanára (Flensburg). Számos könyvet írt, többek közt gyermekeknek és fiataloknak, több közülük magyarul is megjelent. | 327

SPEE VON LANGENFELD, Friedrich (1591–1635) jezsuita pap, költő, tanár. Küzdött a boszorkányüldözések, különösen a kínvallatás ellen. Énekgyűjteménye: *Trutznachtigall* (1649). | 379

SRÉTER Ferenc (1894–1988) szandai evangélikus lelkész. Bentlakásos népfőiskola alapítója, a Magyar Evangéliumi Szövetség (Alliansz) alelnöke. 1954-től az Evangélikus Testvérközösség vezetője. | 751

STAINER, John (1840–1901) angol orgonista, karnagy (London, Oxford), korának meghatározó egyházzenesze. | 823

STEBBINS, Georg Coles (1846–1945) baptista karnagy (Chicago, Boston). Mintegy ezeröt száz éneket írva dolgozott D. L. Moody mellett. | 751, 773

STENBÄCK, Lars Jakob (1811–1870) svéd anyanyelvű finn evangélikus lelkész és költő. | 723

STONE, Samuel John (1839–1900) anglikán lelkész, költő és énekszerző. | 590

SUMONYI Zoltán (1942–) író, költő, rádiós szerkesztő. Hat bibliai vonatkozású lemeze jelent meg Gryllus Dániel zenéjével. | 776, 780, 808

SYKES, Seth (1892–1950) skót evangélista. Az Egyesült Királyság egész területén szolgált feleségével, Bessie Sykesszal (1905–1982), aki énekeinek dallamát szerezte. | 793

- SZABÓ József (1902–1986) dunáninneni püspök, Madách-kutató. | 297
- SZAK Antal (1917–2004) karvezető, orgonaművész, zenetanár, zeneszerző, szövegíró és -fordító. | 411
- SZÁSZ Béla, Szemerjai (1840–1898) egyetemi tanár (Marosvásárhely, Kolozsvár), a Kisfaludy Társaság tagja, az MTA levelező tagja. | 711, 831
- SZEDŐ Dénes (Szedő Mihály Dénes, 1902–1983) ferences szerzetes, költő, műfordító. Összes művei megjelentek (2011, 2018). | 376
- SZEGEDI Gergely (1536–1566) református prédikátor, énekíró (Kassa, Debrecen, Tokaj). Zsoltárparafrázisait Szenci Molnár Albert is nagyra értékelte. | 182, 380
- SZEGEDI Kis István (1505–1572) református prédikátor, énekíró. Baranyai, majd dunamelléki püspök, a baranyai kánonok szerkesztője. | 378, 542
- SZÉNÁSI Sándor (1925–2001) református lelkész (Vereb, Velence, Kápolnásnyék, Bicske), esperes (Vértessalja), költő, műfordító. Verseskötete: *Mandulaág. Versek és műfordítások* (2010). | 547, 827
- SZENCI MOLNÁR Albert (1574–1534) református prédikátor, szerkesztő, kiadó, költő. Drezda, Wittenberg, Strasbourg, Heidelberg egyetemein tanult. Széles körű tudományos munkásságot végzett, lefordította és külföldi mecénások segítségével a Bibliával egybekötve többször is megjelentette a genfi zsoltárokat (Herborn, 1607; Hanau, 1608; Oppenheim, 1612). Ezek függelékében saját szerzésű és fordítású énekei is megtalálhatók. | 150 zsoltárszöveg, 236, 292, 314, 322, 353, 488
- SENTGYÖRGYVÖLGYI József (1765–1832) városi főorvos (Debrecen), ingyen gyógyította a szegényeket. | 432
- SENETNEKI János (16. század) nevét csak énekéből ismerjük, talán a Zala megyei Szepetnekről származott. | 603
- SZILÁGYI Bálint (†1807) református lelkész (Jablonca). | 392
- SZKHÁROSI HORVÁT András (†1549 után) protestáns prédikátor (Tállya), énekei Bornemisza Péter énekeskönyvében maradtak fenn (1582). | 581
- SZÖNYI Benjámin (1717–1794) református lelkész (Hódmezővásárhely), esperes (Békés), költő, énekíró. Énekei a *Szentek hegedűje* című gyűjteményében jelentek meg 1762-től, egyre bővülő kiadásokban. | 377, 407, 518, 567, 618
- SZTÁRAI Mihály (kb. 1500–1575) ferences szerzetesként Padovában tanult, 1528-tól protestáns prédikátor, püspök (Szlavónia, Gyula, Sárospatak, Pápa). Két színpadi műve maradt fenn, zsoltárparafrázisai és bibliai históriái már a legkorábbi énekeskönyvekben is szerepelnek. | 153, 157, 159, 169, 173, 285
- SZÜCS György (†1809) református lelkész, énekíró (Tállya, Szerencs, Görgő). | 549

- SZÜNESZIOSZ (kb. 370–414) előkelő származású, alexandriai neveltetésű filozófus, Ptolemaiszi püspöke. | 721
- SZÜTS István (1768–1839) evangélikus lelkész (Tét). | 829
- TALLIS, Thomas (kb. 1505–1585) angol zeneszerző, udvari orgonista (Chapel Royal). Latin liturgikus műveket és anglikán szertartási énekeket egyaránt alkotott. | 301
- TERSTEEGEN, Gerhard (1697–1769) német református énekíró, laikus pietista prédikátor. Műve: *Geistliche Blumengärtlein inniger Seelen* (1729). | 225, 822
- TESCHNER, Melchior (1584–1635) német evangélikus kántor (Schmiegel, Fraustadt), majd prédikátor (Oberpritschen). | 388
- THALY Lóránt (1874–1940) orvos, az Erzsébet Kórház első igazgatója. Saját költeményei az *Eolhárfa* című kötetben jelentek meg 1926-ban. | 487, 821, 825
- THILO, Valentin (1579–1620) evangélikus prédikátor (Königsberg), énekíró. Adventi énekének szerzője egyes kutatások szerint fia, Valentin Thilo (1607–1662). | 390
- THOMSON, Mary Ann (1834–1923) könyvtáros (Philadelphia). Londoni születésű, férjével költözött Amerikába. Folyóiratokban mintegy negyven éneke jelent meg, közülük a lázas gyermeke mellett írt máig ismert. | 832
- THORDAI Benedek (16. század első fele) életéről keveset tudunk. Valószínűleg Krakkóban tanult, egyetlen zsoltárparafrázisa maradt ránk. | 156
- THYMUS, Georg (Georg Thym, Georg Klee, kb. 1520 – kb. 1560) német költő, tanár. A wittenbergi egyetemen barátságot kötött Lutherrel és Melancthonnal, később az egyetem tanára lett. | 469
- TIETZE, Christoph (Christoph Titius, 1641–1703) német evangélikus lelkész (Hersbruck). Énekei: *Sünden-Schmerzten, Trost im Hertenzen, Todten-Kerzen, erwecket, entdecket, angestecket, von Chrisophoro Titio* (1663; más című, bővített kiadásban 1670, 1701). | 712
- TIHANYI Ágost (Luttenberger Ágoston, 1846–1899) evangélikus tanító, pedagógiai szakíró, az egyik legjelentősebb magyar gyermekdalíró. | 769
- TINÓDI LANTOS Sebestyén (kb. 1510–1556) vándor énekmondó, énekíró. Művei többek között: *Cronica* (1554), 29 históriás ének 23 dallammal. | 227, 282, 331, 334, 343, 347
- TOMPA Mihály (1817–1868) református lelkész (Hanva), költő, a Kisfaludy Társaság tagja, az MTA levelező tagja. Összegyűjtött művei hat kötetben 1870-ben jelentek meg. | 361
- TOPLADY, August Montague (1740–1778) anglikán lelkész, énekíró. Írországban tanult, és ott tért meg egy laikus prédikátor hatására. Vallotta a predes-

tinációt, 1759-ben lefordította Girolamo Zanchi munkáját: *Confession of the Christian Religion* (1562). | 757

TORDAI Ányos (1879–1938) ciszterci szerzetes, író, irodalomtörténész, tanár. | 433

TRITONIUS, Petrus (1465–1525) humanista zeneszerző. Horatius ódáit négy-szólamú letétekkel látta el iskolai használatra, amely Johannes Honterus (1498–1549) gondozásában megjelent Brassóban is: *Odae cum Harmoniis ex diversis Poëtis in usum Ludi literarij Coronensis excerptae* (1548). | 232, 235, 341, 467

TÚRMEZEI Erzsébet (1912–2000) költő, műfordító, magyar–német szakos tanár, a Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület főnöknője. Mintegy kilenc-száz versével és fordításával a 20. századi magyar egyházi költészet jelentős alakja. | 178, 247, 248, 298 345, 385, 410, 415, 435, 492, 510, 547, 568, 626, 629, 702, 704, 743, 771, 794, 795

UGRAI KOVÁCS Arthur (1939–) a Baptista Központi Énekkar alapító tagja, a budapesti Nap utcai, később a Wesselényi utcai gyülekezet kórusának kar-nagya, énekkordító, énekiró. | 535

ÚJFALVI KATONA Imre (1572–1610) református gyülekezeti, majd udvari prédikátor, tanár (Szepsi, Gönc, Bodrogkeresztúr). | 187

URHAN, Chrétien (Christian Urhan, 1790–1845) római katolikus francia zene-szerző, orgonista, hegedű- és brácsajátékos (Párizs). | 720

VÁNDOR Gyula (1929–1998) református presbiter, ifjúsági vezető (Budapest, Kispeszt-Rózsa tér). Énekei *Tanúd vagyok*, *Uram* címmel jelentek meg. | 759

VARGA Lajos, F. *lásd* F. Varga Lajos

VARGHA Gyuláné (1863–1947) költő, műfordító, a Bethánia Egyesület tagja. | 290, 611, 666, 701, 758, 770, 822, 834

VARGHA Tamás (1890–1968) református lelkész (Kunszentmiklós), a Solti Egy-házmege esperese, énekiró és -fordító, a Bethánia Egyesület tagja. | 713, 725, 764, 767, 793

VAUGHAN WILLIAMS, Ralph (1872–1958) zeneszerző, népzene gyűjtő, karmes-ter, a Royal College of Music zeneszerzéstanára. A 20. századi anglikán egy-házi zene jelentős személyisége, az *English Hymnal* (1906) szerkesztője. | 629

VICTOR János (1860–1937) a Skót Misszió iskolájának tanára, a Vasárnapi Is-kolai Szövetség utazó titkára, a Lorántffy Egyesület kórházának vezetője és lelkigondozója, a Németajkú Református Egyházközség kántora. Énekgyjű-teménye 1901-ben jelent meg *Hozsánna* címmel. | 334, 414, 416, 797

VIETÓRISZ József (1868–1954) evangélikus költő, evangélikus gimnázium

igazgatója Nyíregyházán. Magyarra fordította Tranoscius (Jiří Třanovský) *Cithara Sanctorum* című énekeskönyvét, emellett Vergilius-fordításai is jelentősek. | 601

- VILJANEN, Oskar Valfrid (1875–1959) finn evangélikus kántor (Perniö). | 750
- VIZI István (1961–) református lelkész (Páty), teológiai zenetanár, énekíró és -fordító, egyházkerületi énekügyi előadó. | 180, 246, 405, 628, 703, 763, 841
- VÖRÖSMARTY Mihály (1800–1855) költő, táblabíró, az MTA és a Kisfaludy Társaság tagja. | 644
- VULPIUS, Melchior (1570–1615) német evangélikus zeneszerző, zeneelmélet-író, tanár, kántor (Schleusingen, Weimar). Jelentős az egyházi év minden vasárnapjára írt motettasorozata. *Ein schön geistlich Gesangbuch* című énekgyűjteménye 1609-ben jelent meg. | 289, 510, 614
- WADE, John Francis (1711–1786) angol zenetanár és énekszerző, aki katolikusként Franciaországban talált menedéket. | 414
- WALCH, James (1837–1901) amerikai organista, zeneszerző, hangszerkereskedő, a Bolton Philharmonic Society karmestere. | 832
- WATTS, Isaac (1674–1748) angol lelkész, mintegy 450 éneket írt. | 251, 487, 496
- WEIßE, Michael (kb. 1488–1534) német teológus, énekíró. 1518-ban a cseh testvérekhez csatlakozott, 1531-ben *Ein New Gesengbuchlein* címmel jelentette meg énekeskönyvét Jungbunzlauban. | 284, 498, 510, 587, 608
- WESLEY, Charles (1707–1788) angol metodista énekíró. Bátyjával, John Wesley-vel a metodista mozgalom vezető alakja. | 416, 727
- WESLEY, Samuel Sebastian (1810–1876) angol zeneszerző és organista. Énekei 1872-ben a *The European Psalmist* című gyűjteményben jelentek meg. | 590
- WIT, Jan (1914–1980) holland lelkész (Nijmegen), himnológus (Groningen), organista, zeneszerző, énekeskönyvek társszerkesztője. | 623
- WOODWARD, George Ratcliffe (1848–1934) anglikán lelkész, énekíró. Görögből, latinból és más nyelvekből fordított angolra, énekgyűjtemények szerkesztésében vett részt. | 512
- ZÁBRÁK Dénes (1852–1913) evangélikus lelkész (Sopron), a dunántúli énekeskönyv egyik megújítója. | 207, 589, 616, 620
- ZINZENDORF, Nicolaus Ludwig von (1700–1760) német pietista énekíró, a herrnhuti testvérgyülekezet alapítója. Több mint kétezer éneket írt. Életét a testvérközösségnek és a külmiszióknak szentelte. | 290, 821
- ZRÍNYI Miklós (1620–1664) költő, hadvezér, politikus. Nemcsak *Szigeti veszedelem* című eposza, hanem lírai művei is a magyar barokk irodalom jelentős szerzőjévé teszik. | 468

2. Gyűjtemények

Bamberg, 1732 – Bambergisches Gesang-Buch | 821

Bártfa, 1593 – *A keresztyén gyülekezetben való isteni dicséretetek*. Egyben szedeggettetett, újonnan nyomtatott, emendáltatott és sok szép dicséretekkel megöregbítettett. Evangélikus énekeskönyv, David Gutgesell nyomdájában jelent meg. Ez az első olyan gyűjtemény, amely (részben Bornemisza Péter prédikációs gyűjteményéhez kapcsolódva) az egyházi év rendje szerint adja az énekeket. | 173, 229, 281

Basel, 1534 – *Liber musicalis pro Christophoro Aularii*. Kéziratos gyűjtemény. | 241, 469, 693

Batthyány-graduál – a 17. század első felében, az Óvári és Ráday-graduálokkal egy műhelyben készült a zsoltáros istentiszteletek anyagát tartalmazó gyűjtemény, jelenleg Gyulafehérvárott, a Batthyáneumban őrzik. | 371, 375, 422, 439, 602, 520, 553

Bécs, 1776 – *Katholisches Gesangbuch: auf allerhöchsten Befehl Ihrer k. k. apost. Majestät Marien Theresiens zum Druck befördert*. | 568

Boroszlói kézirat – a 16. században keletkezett, 21 ének szövege található benne. Boroszló városi könyvtárában Szegedi Gergely 1569-ben megjelent énekeskönyvéhez kötve maradt fenn. | 222, 226, 287

Brno, 1798 – *Melodiatura aneb Partitura*. A korálkönyv szerkesztője Adam Škultéti, a szakolcai gyülekezet kántora. | 237

Budapest, 1948 – Énekeskönyv magyar reformátusok használatára. | 267, 486

Cantus Catholici, 1651, 1674 – *Cantus Catholici. Régi és új deák és magyar ajátos egyházi énekek és litániák*. Szöllősi Benedek gyűjteménye az első kottával megjelent katolikus énekeskönyv Magyarországon. Az első kiadás (1651) Lőcsén jelent meg, a kiadást Kisdi Benedek püspök támogatta, a második kiadás (1674) Kassán. | 188, 315, 324, 433, 484–486, 507, 515

Cythara Sanctorum, 1636 – Jiří Třanovský énekeskönyve Lőcsén jelent meg először, egyre bővülő kiadásai egészen a 19. század végéig jelentek meg. Magyarországon is nagy népszerűségnek örvendett a szlovák evangélikusok között, a szerkesztő nevének latinos alakjáról Tranosciusként emlegették a gyűjteményt. | 601

Csurgai graduál, 1630 körül – a csurgói Csokonai Vitéz Mihály Református Gimnázium Könyvtárában őrzött kéziratos gyűjtemény. | 401, 504

Debrecen, 1560 – *A keresztyéni gyülekezetben való isteni dicséretetek*. Huszár Gál

énekeskönyve, az első, épségben fennmaradt magyar egyházi énekgyűjtemény. | 151, 155, 156, 161, 162, 165, 172, 174, 177, 179, 181, 183–185, 188, 189, 195, 221, 230, 231, 262, 282, 285, 326, 331, 403, 404, 408, 409, 434, 441, 467, 471, 506, 542, 544–546, 583, 585, 607

Debrecen, 1569, 1579 – Énekes könyv, melyből szoktanak az Úrnak dicséretet mondani az anyaszentegyházban és keresztyéneknek minden gyülekezetében. A gyűjteményt, amely az ún. debreceni énekeskönyvtípus megteremtője, Szegedi Gergely szerkesztette, de csak halála után jelent meg. | 160, 191, 284, 505

Debrecen, 1590 – Gönci György által szerkesztett énekeskönyv, egyetlen, címlap nélküli példánya ismert. | 169, 192, 222, 224, 378, 470, 550, 699

Debrecen, 1592 – *Keresztyéni énekek, melyek a graduál mellett, s anélkül is, ahol azzal nem élhetnek, az magyar nemzetben reformáltatott eklézsiákban szoktanak mondattatni.* | 561, 582, 681

Debrecen, 1602 – *Keresztyéni énekek [...]. In exequiis defunctorum, Halott temetéskorra való énekek.* Újfalvi Imre két részes énekeskönyve. | 455

Debrecen, 1616 – *Keresztyéni énekek [...].* | 658

Debrecen, 1697 – *A sz. Dávid prófétának ékes ritmusú zsoltárával és a zsoltárok-ból szereztetett dicséretekkal, istenes énekekkel és himnuszokkal teljes könyv.* | 495

Debrecen, 1723, 1736, 1778 – *Az Isten anyaszentegyházabeli közönséges isteni tiszteletre rendeltetett énekes könyv, melyben vannak himnuszok, zsoltárok-ból szereztetett dicséretetek, ünnepekre és egyéb alkalmatosságokra tartozó istenes régi énekek* című, azonos tartalmú debreceni énekeskönyvek, amelyekből csak az 1778 és azt követően megjelentek hangjegyesek. | 157, 160, 171, 176, 263, 299, 356, 441, 444, 447, 475, 506, 664, 665, 674, 752

Debrecen, 1774 – *Szent Dávid Soltárjai, melyek a franciai nóták szerint magyar versekbe foglaltattak Szenci Molnár Albert által, most pedig a harmóniás éneklést szeretőknak kedvéért négyes nótákkal [...] kiadattattak.* Maróthi György négyszólamú gyűjteményének utolsó, legbővebb kiadása, amelyet utóda, Varjas János gondozott. | 153, 159, 170, 171, 179, 191, 192, 196, 221, 223, 224, 229, 231, 234, 261, 262, 281, 294, 378, 385, 387, 401, 403, 406, 408, 409, 422, 434, 437, 439, 446, 463, 472, 495, 502, 504, 520, 542, 545, 551, 553, 561, 566, 662, 665, 681

Debrecen, 1780, 1791, 1811 – kottával megjelent, Újfalvi előszavával ellátott, az ő gyűjteményén alapuló, de bővített énekanyagú temetési gyűjtemények. | 264, 392, 476, 605, 610, 612, 765

Debrecen, 1819 – *Halotti énekek.* | 609

Detrekő, 1582 – Énekek három rendbe. Bornemisza Péter énekeskönyve, amely

istentiszteleti használatra szánt, otthon, prédikáció gyanánt használható énekeket és bibliai históriákat tartalmaz. | 154, 341, 603

Dunántúli evangélikus énekeskönyv, 1911 – *Keresztyén énekeskönyv*. A reformáció értékeit újra felfedező gyűjtemény. | 466, 497, 591

Eger, 1855 – *Katholikus egyházi énektár*. A gyűjteményt Tárkányi B. József szerkesztette, az énekeket kottával és kísérettel Zsasskovszky Ferenc és Zsasskovszky Endre látták el. | 379, 419, 621

Eperjesi graduál, 1635 – *Graduale Ecclesiae Hungaricae Epperiensis*. Az eperjesi evangélikus gyülekezet és iskola számára készült kéziratos gyűjtemény, amely nemcsak szertartási tételeket tartalmaz, hanem gyülekezeti énekeket és azok egyszerű többszólamú feldolgozásait is. | 652–657

Erfurt, 1524 – *Ein Enchiridion oder Handbüchlein [...]*. Luther második énekgyűjteménye, 18 saját énekével. | 386, 443, 674, 699

Frankfurt am Main, 1659 – *Harmonisches Chor- und Figural Gesang-Buch Augspurgischer Confession*. | 246, 384

Genf, 1542 – *La forme des prières et chants ecclésiastiques [...]*. | 10 zsoltárdallam

Genf, 1551 – *Pseaumes octantetrois de David, mis en rimes françoise [...]*. | 67 zsoltárdallam

Genf, 1562 – *Les Pseaumes mis en rime françoise par Clement Marot et Theodore de Beze*. A genfi zsoltárkönyv első teljes kiadása. | 42 zsoltárdallam

Glaubensstimme, 1894 – *Neue Glaubensstimme für die Gemeinden des Herrn*. Német nyelvű baptista énekeskönyv. | 675

Görlitz, 1648 – *Pensum sacrum metro-rythmicum*. | 201

Hagenau, 1526/27 – *Ein Neues lied zu bitten um Glauben Liebe und Hoffnung*. | 465

Halle, 1704 – *Geist-reiches Gesang-Buch*, Johann Anastasius Freylinghausen énekgyűjteménye. | 207, 494, 702, 834

Hannover, 1648 – *Das Hannoverische neue ordentiliche Gesangbuch*. | 201, 238, 287, 541, 824

Harmonia caelestis, 1711 – Esterházy Pál herceg neve alatt megjelent kantátagyűjtemény. | 791

Hit hangjai, 1905, 1960 – *A hit hangjai. Énekek a Krisztusban hívők és az üdvkeresők használatára*. A német *Glaubensstimme* alapján készült baptista énekeskönyv első és kilencedik kiadásának évszáma. | 622, 675

Hohenfurt, 1410 – Vyšší Brod ciszterci apátságában őrzött kottás kézirat, amelyet egy Přibík nevű szerzetes másolt 1410-ben. | 413, 511

J. A. Comenius cantionale, Amsterdam, 1659 – *Kancyonál. To gest, Kniha Žalmů a Pjsnj duchownjch [...]*. Jan Amos Comenius szerkesztette. | 716

Jistebnický kancionál, 1420 – A legrégebbi cseh kézíratos énekeskönyv, ma Prágában őrzik. | 454

J. Roh énekeskönyve, 1541 – *Piesně chval Božských. Piesně duchovnie evangelistské [...]*. A cseh testvérek énekeskönyve Prágában jelent meg Jan Roh szerkesztésében. | 498

Kájoni-kódex, 1634 után – Kájoni János ferences szerzetes kézíratos tabulatúragyűjteménye. Egyházi és világi, hangszeres és vokális műveket egyaránt tartalmaz. | 462, 607

Kolozsvár, 1556 – *Históriák melyeket a Szent Bibliából néminemű tudós es istenfélő férfiak énekekbe szerzettenek [...]*. A kottás gyűjtemény Hoffgreff György nyomdász nevét viseli. | 283, 285, 581, 584

Kolozsvár, 1690 – *Az Sz. Dávid Prófátának ékes ritmusú zsoltárral, és a zsoltárokból szereztetett dicséretekkel, s egyéb istenes énekekkel és himnuszokkal teljes könyv.* | 483

Kolozsvár, 1744 – *Az anyaszentegyházbéli közönséges isteni tiszteletre rendeltett énekes könyv.* Hangjegyes református énekeskönyv, számos 16. századi dallam első forrása. | 151, 154, 155, 163–165, 167, 168, 172, 183, 184, 187, 209, 230, 326, 361, 371, 372, 380–382, 455, 468, 470, 473, 481, 491, 505, 533, 541, 546, 583, 588, 606, 651, 658, 661, 671, 690, 694, 762, 766

Kolozsvár, 1777 – *Isteni dicséretetek, imádságok, és vigasztaló énekek.* A racionalizmus reforménekeskönyve. | 182, 418, 466

Kolozsvár, 1782 – Gyöngyössi János *Halhatatlan emlékeztető Debóra* című gyászéneke Verestói György *A magyar Sionnak felséges asszonya* című, Mária Terézia halálakor kiadott gyászbeszéd gyűjteményében. | 602

Kolozsvár, 1837 – *Megújított énekeskönyv az erdélyi nagyfejedelemségbeli Evangelico-Reformata Anyaszentegyház használatára.* A magyar református teológiai racionalizmus legjellegzetesebb terméke. | 214, 265, 352, 604

Kolozsvár, 1908 – *Egyházi énekeskönyv az Erdélyi Református Egyházkerület használatára.* | 265, 313, 357

Komjáti, 1574 – *A keresztyéni gyülekezetben való isteni dicséretetek és imádságok.* Komjáti graduálként is emlegetik, hiszen Huszár Gál szerkesztőként szertartási énekek mellett még istentiszteleti rendeket is közöl, gyülekezeti

énekekkel kiegészítve. | 153, 157, 159, 167, 174, 182, 190, 261, 283, 315, 347, 382, 566

Köln, 1623 – *Auserlesene, katholische, geistliche Kirchengesänge.* | 569

Köln, 1710 – *Psalterium Canticum Catholicarum.* | 376

Kraków, 1558 – *Psalterz Dawida onego Świętego.* | 166

Lipce, 1539 – *Geistliche Lieder auff's new gebessert und gemehrt.* | 332, 389, 405
Lőcse, 1629 – *Keresztyéni énekek [...]* ezek mellé adattak szép renddel az halott énekek is. Brewer Lőrinc nyomdájában jelent meg. | 605

Lőcse, 1635 – *Keresztyéni isteni dicséretetek, melyek az magyar nemzetben reformáltatott Ecclesiákban szoktanak mondattatni.* | 381, 661

Lőcse, 1691 – *A Sz. Dávid prófétának ékes ritmusú zsoltárral [...]* teljes könyv, kit mostan [...] halott énekekkel megbővített [...] Brewer Samuel | 475

Lőcse, 1720 – *A' Néhai Tekintetes Nagyságos vitéz úrnak Gyarmati Balassa Bálintnak: és ama jó emlékezetű néhai Nemzetes Rimai Jánosnak [...]* istenes éneki. | 690, 695

Lyon, 1547 – *Loys Bourgeois: Le premier livre des pseaulmes és Pseaulmes cinquante, de David.* | 19 zsoltárdallam

Lyon, 1557 – *Recueil de plusieurs chansons, divisé en trois parties.* | 345, 390, 431, 547, 827

Nürnberg, 1544 – *Gesangbuch der Brüder in Behemen und Merherrn [...]* | 413

Oppenheim, 1612 – *Szent Dávidnak zsoltári [...]* Egyéb régi szokott Psalmszokkal és válogatott lelki énekekkel: *Cathechismussal, közönséges imádságoknak, és Egyházi ceremóniáknak formáival egyetemben.* | 321, 333, 342, 374, 383, 488, 663

Öreg graduál, 1636 – *A keresztyéni üdvözítő hitnek egy nyomában járó igazságához intéztetett [...]* öreg graduál. Geleji Katona István és Keserői Dajka János szerkesztették, I. Rákóczi György támogatásával jelent meg 200 példányban Gyulafehérvárott. | 372, 447, 463, 464, 533, 543, 651–657, 671–673, 682–688

Örömhír, 1896 – Kováts Lajos szerkesztésében megjelent keresztyén lap. | 791
Ötödfélszáz énekek, 1813 – Ó és Új mintegy ötödfél száz Énekek, ki magam' tsinálmányja, ki másé. Különböző témájú és műfajú énekek kéziratos gyűjteménye, amely ma a zenetörténeti, népzenei és folklorisztikai kutatások egyik legfontosabb forrása. | 204

Pozsony, 1800 körül – ismeretlen korálkönyv. | 238, 323

Prága, 1567 – ismeretlen énekgyűjtemény. | 601, 842

Samotulsky cantionale, 1561 – *Piesně Chval Božských*, énekeskönyv Jan Černý, Jan Blahoslav és Adam Šturm szerkesztésében. | 829

Soest, 1532 – *Christlichen Ordnung*. | 300

Spáczai graduál, 17. század eleje – A Debreceni Református Kollégiumi Nagykönyvtárban őrzött kézirat, amit Spáczai András, zempléni településeken szolgáló református lelkész 1753-ban adományozott a könyvtárnak. | 481

Strasbourg, 1539 – *Aulcuns pseumes et cantiques mys en chant*. Kálvin első zsoltárgyűjteménye. | 103, 474

Strasbourg, 1545 – *La forme des prières et chants ecclésiastiques [...]*. Az 1542-es genfi kiadás utánnomása új dallamokkal. | 8 zsoltárdallam

Szabadka, 1939 – Énekeskönyv református keresztyének számára. Árokháty Béla szerkesztésében létrejött ún. Délvidéki vagy Jugoszláviai énekeskönyv. | 173, 194, 344, 501, 567, 582

Új Zengedező Mennyei Kar, 1743 – Új zengedező mennyei kar, azaz régi és újonnan szereztetett, válogatott, isteni dicséreteket és lelki énekeket magában foglaló, szép rendbe vétetett graduál [...]. | 201, 202, 233, 237, 288, 352, 354, 413, 443, 465, 712, 742

Vác, 1797 – *Katolikus kar-béli kottás énekes könyv, melyben foglaltatik az apostoli hit, reménység, és szeretet, három részekre felosztatva*. Szerkesztette Bozók Mihály. | 755

Várad, 1566 – L. F. A keresztyéni gyülekezetben való isteni dicséretetek. Huszár Gál 1560-as énekeskönyvének felfedezésééig ezt a gyűjteményt tartották a legrégebbi magyar protestáns énekeskönyvnek. Nagyváradon, Hoffhalter Rudolf nyomdájában készült. | 186, 232, 234, 235, 380, 469, 531, 608

Várad, 1642 – Az Sz. Dávid profétának ékes ritmusú zsoltárával és azon zsoltárokból szereztetett dicséretekkel s egyéb istenes énekekkel és himnuszokkal teljes könyv. | 660

Wittenberg, 1524 – *Etlich Christlich lieder Lobgesang, und Psalm...* Az *Achtliederbuch*nak is nevezett, nyolc éneket tartalmazó gyűjtemény az első evangélikus énekesgyűjtemény. | 548

Wittenberg, 1544 – *Geistliche Lieder zu Wittemberg*. Joseph Klug nyomdájában megjelent énekeskönyv, több Luther-ének ebben jelent meg először. | 483, 608

Zengedező mennyei kar, 1735 – *Zengedező mennyei kar, az az németből magyarra fordíttatott és más magyarul szereztetett isteni dicséreteket és lelki énekeket magában foglaló könyv [...].* Az 1696-os gyűjtemény bővített kiadása. | 384, 388, 508, 744

Zöngedező mennyei kar, 1696 – *Zöngedező mennyei kar. Az az németből magyarra fordíttatott szép isteni dicséreteket és hálaadó énekeket, más magyarul szereztetett kegyes énekekkel együtt magában foglaló könyvecske.* | 445, 612, 693

(Az összeállítás 2021 januárjában készült.)

Szerzői jogok

ének, illetve dallam (d), szöveg (sz), fordítás (f) © copyright

Áprily Lajos jogutódai | 208 (f), 417 (f), 490 (f), 493 (f), 494 (f), 513 (f), 624 (f),
700 (f), 705 (f), 720 (f), 721 (f), 722 (f), 727 (f), 796 (f), 824 (f), 833 (f)

Balicza Iván, Budapest | 746 (f)

Balla Péter jogutódai | 194 (d), 725 (d), 767 (d)

Bede Anna jogutódai | 498 (f)

Berkesi Sándor, Debrecen | 517 (d), 748 (d), 643 (d), 676 (d), 830 (d)

Breitkopf & Härtel, Wiesbaden | 795 (d), 841 (d)

Broomhill Hyndland Parish Church, Glasgow | 724 (d)

Ciszterci Rend Zirci Kongregációja | 729 (sz), 779 (sz), 805 (sz), 806 (sz), 809 (sz),
810 (sz)

Csomasz Tóth Kálmán jogutódai | 207 (f), 225 (f), 249 (f), 251 (f), 269 (f), 291
(f), 299 (f), 375 (f), 412 (f), 548 (f), 589 (f), 590 (f), 630 (f), 715 (f), 724 (f), 728
(f), 756 (f), 774 (f)

Csorba István, Budapest | 311 (sz), 386 (sz)

Déri Balázs, Budapest | 777 (f)

Dóka Zoltán jogutódai | 488 (f), 511 (f), 565 (f), 586 (f), 587 (f), 628 (f), 842 (sz)

Draskóczy László jogutódai | 846, 764 (d), 793 (d)

Ecsedy Aladár jogutódai | 730

Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület, Budapest | 178 (f), 247 (f), 248, 298 (f),
345 (f), 385 (sz), 410, 415 (f), 435 (sz), 492 (f), 510 (f), 547 (f), 568 (f), 626 (f),
629 (f), 702 (f), 704 (f), 743 (f), 794 (f), 795 (f), 771 (f)

Frayssé, Christel, Genissieux | 801

Füle Lajos jogutódai | 845, 747

Gárdonyi Zsolt, Würzburg | 193 (d), 642 (d)

Gryllus Dániel, Budapest | 776 (d), 780 (d), 808 (d)

Hamar István, Budapest | 246 (f), 376 (f), 454 (f), 503 (f), 512 (f), 535 (f), 588 (f),
625 (f), 716 (sz), 750 (f), 762 (f)

Interkerkelijke Stichting voor het Kerklied, Den Haag | 717 (d), 623

Kádár Ferenc, Sátoraljaújhely | 152 (sz), 240 (sz), 226 (sz), 472 (sz), 517 (sz), 623
(f), 642 (sz), 643 (sz), 717 (sz), 748 (sz), 803 (sz), 830 (sz)

Keresztényi Imre, Szomód | 844 (f)

- Kéri Tamás, Budapest | 246 (f)
- Magyarországi Baptista Egyház | 532, 622, 675, 250, 252, 411, 452, 535, 569, 627, 752, 754, 777, 798, 801
- Magyarországi Evangélikus Egyház | 178, 233, 238, 247, 248, 297, 298, 341, 345, 354, 384, 385, 386, 387, 389, 410, 413, 415, 443, 465, 473, 484, 488, 492, 509, 510, 511, 514, 547, 563, 565, 568, 586, 587, 608, 613, 614, 620, 628, 629, 702, 704, 743, 746, 755, 771, 794, 795, 827, 828, 829, 842
- Máté János jogutódai | 175 (f), 749 (d)
- Mikes Attila, Budapest | 801 (f)
- Moeseler Verlag, mit freundlicher Genehmigung Schott Music, Mainz | 677 (d)
- Pálhegyi Dávid, Gödöllő | 391 (sz), 668 (sz), 775, 802, 807
- Pásztori-Kupán István, Érd | 323 (sz), 324 (sz)
- Petróczi Éva, Budapest | 327 (f)
- Restoration Music Ltd. 1983, sovereignmusic@aol.com | 778
- Révész Árpád, Balatonszemes | 496 (f), 627 (f)
- Scholz László jogutódai | 473 (sz), 514 (f)
- Schulek Tibor jogutódai | 563 (f)
- Soproni János, Eger | 804
- Sovereign Grace Worship, 1997, LicensingUK@integritymusic.com | 627 (d)
- Spangenberg, Sonja, Achtrup | 327 (sz)
- Sréter Ferenc jogutódai | 751 (f)
- Strube Verlag, München | 844 (d)
- Sumonyi Zoltán, Budapest | 776 (sz), 780 (sz), 808 (sz)
- Szak Antal jogutódai | 411 (sz)
- Szénási Sándor jogutódai | 827 (f), 547 (f)
- Ugrai Kovács Arthur, Budapest | 535 (f)
- Vándor Gyula jogutódai | 759
- Vargha Tamás jogutódai | 713 (f), 725 (sz), 767 (sz), 764 (sz), 793 (f)
- Vizi István, Páty | 180 (f), 246 (f), 405 (f), 703 (f), 763 (f), 841 (sz), 628 (d)

Nem magyar eredetű énekek kezdősorai

(d) dallam

(sz) szöveg

- 158 Befiehl du deine Wege
161 Ein feste Burg ist unser Gott
166 Błogosław nas nasz Panie
175 Singet dem Herrn ein neues Lied
178 Nun lob, mein Seel den Herren
180 Wohl denen, die da leben
186 Aus tiefer Not schrei ich zu dir
190 Lobet den Herren (d)
197 Lobt Gott in seinem Heiligtum
201 Herr Jesu Christ, dich zu uns wend
202 Liebster Jesu, wir sind hier
203 Nun danket all und bringet Ehr (d)
205 Father again in Jesus' name we meet
206 Wunderbarer König
207 Dir, dir Jehova will ich singen
208 Nun danket alle Gott
225 Gott ist gegenwärtig
228 Nun freut euch, lieben Christen g'mein
233 Es ist das Heil uns kommen her
237 Bože stvořiteli
246 Gott sei Dank durch alle Welt (d)
247 Lobet den Herren, alle die in ehren
248 Nun danket all und bringet Ehr
249 Lobet den Herren, den mächtigen König der Ehren
250 O praise ye the Lord
251 Jesus shall reign where'er the sun
268 Christe du Lamm Gottes
269 O Lamm Gottes, unschuldig
284 Vitam quae faciunt / Danket dem Herren, denn er ist sehr freundlich
288 Nun Gott lob, es ist vollbracht

- 289 Ach bleib mit deiner Gnade; Christus, der ist mein Leben (d)
 290 Jesu, geh voran
 291 Lead, Holy Shepherd, lead us
 292 Or laissez Createur
 297 Erhalt uns, Herr, bei deinem Wort
 298 Verleih uns Frieden gnädiglich
 300 Ehre sei dem Vater und dem Sohn
 302 Herr Gott, dich loben alle wir (d)
 311 Nun danket all und bringet Ehr (d)
 314 Lève le coeur, ouvre l'oreille
 327 Ich glaube: Gott ist Herr der Welt
 332–333 Vater unser im Himmelreich
 345 Zeuch ein zu deinen Toren (sz); Von Gott will ich nicht lassen (d)
 352 Mein Seel, dich freu (sz)
 354 Schmücke dich, o liebe Seele
 356 Erhalt, uns Herr, bei deinem Wort (d)
 372 Verbum supernum prodiens (sz)
 373 Conditor alme siderum (sz)
 374 Veni Redemptor gentium
 375 Nun komm, der Heiden Heiland
 376 Veni, veni Emmanuel
 379 O Heiland, reiß die Himmel auf (sz)
 381 Mittit ad virginem (sz)
 384 Gott sei Dank durch alle Welt
 386 Herr Christ, der einig Gotts Sohn (d)
 388 Wie soll ich dich empfangen
 389 Vater unser im Himmelreich (d)
 390 Mit Ernst, o Menschenkinder; Von Gott will ich nicht lassen (d)
 402 A solis ortus cardine (sz)
 405 Vom Himmel hoch da komm ich her
 410 Lobt Gott, ihr Christen allzugleich
 412 Ich steh an deiner Krippen hier
 413 Gottes Sohn ist kommen
 414 Adeste fideles
 415 In dulci iubilo / Nun singet und sei froh
 416 Hark, the Herald Angels sing
 417 Quem pastores laudavere / Kommt und lasst uns Christum ehren
 418 Wie schön leuchtet der Morgenstern (d)
 431 Helft mir, Gotts Güte preisen; Von Gott will ich nicht lassen (d)

- 442 Hostis Herodes impie (sz)
 443 Herr Christ, der einig Gotts Sohn
 445 Wie schön leuchtet der Morgenstern
 446 Iesu dulcis memoria (sz)
 449 Jesu, meine Freude
 452 Mir nach, spricht Christus; Mach's mit mir, Gott (d)
 453 Jesu der du meine Seele
 454 Jesu Kriste, štědrý kněže
 455 Jesus Christus, unser Heiland, der den Tod überwand (sz)
 461 Herzlich tut mich verlangen (d)
 465 Ich ruf zu dir, Herr Jesu Christ
 469 Aufer immensam, Deus, aufer iram
 475 Ach Gott, und Herr
 481 Magno salutis gaudio (sz)
 483 Nun lasst uns den Leib begraben (d)
 484 Vexilla regis prodeunt (sz)
 485 Salve mundi salutare; Sei begrüßet, Jesu gütig (d)
 486 Vexilla regis prodeunt (sz)
 487 When I survey the wondrous cross
 488 O, Mensch beweine deine Sünde groß
 490 Herzliebster Jesu, was hast du verbrochen
 492 Ein Lämmlein geht und trägt die Schuld; An Wasserflüssen Babylon (d)
 493 O, Haupt voll Blut und Wunden; Herzlich tut mich verlangen (d)
 494 O, Christ j'ai vu ton agonie
 496 When I survey the wondrous cross
 497 Jezu Kriste, Pane miły
 498 Pamatujme všichni věrni
 501 Christ ist erstanden
 502 Jesu, meine Zuversicht
 503 Christ lag in Todesbanden
 508 Jesu, meine Zuversicht
 509 Jesus Christus, unser Heiland, der den Tod überwand
 510 Gelobt sei Gott im höchsten Thron
 511 Wir wollen alle fröhlich sein
 512 This joyful Eastertide / Der schöne Ostertag
 513 Erschienen ist der herrlich Tag
 514 A toi la gloire, ô Ressuscité
 531 Ascendit Christus hodie (sz)
 532 Ach wundergroßer Siegesheld; Wie schön leuchtet der Morgenstern (d)

- 533 Iesu nostra redemptio (sz)
 535 Caelos ascendit hodie / Gen Himmel aufgefahren ist
 541 Komm, Heiliger Geist, Herre Gott (sz)
 543 Veni creator Spiritus / Komm, Gott Schöpfer
 544 Komm, Gott Schöpfer (d)
 547 Du bist ein Geist der Freuden; Von Gott will ich nicht lassen (d)
 548 Nun bitten wir den Heiligen Geist
 562 O Pater sancte
 563 O lux beata Trinitas / Der du bist drei in Einigkeit; Komm,
 Gott Schöpfer (d)
 565 Allein Gott in der Höh sei Ehr
 568 Großer Gott, wir loben dich
 569 All creatures of our God and King
 585 Erhalt uns, Herr, bei deinem Wort
 586 Von Gott will ich nicht lassen (d)
 587 Sonne der Gerechtigkeit
 588 Sonne der Gerechtigkeit (sz)
 589 Verzage nicht, du Häuflein klein
 590 The Church's one foundation
 591 Ein feste Burg ist unser Gott
 601 Pán Bűh gest má sjla i
 608 Mandemus istud nunc homo / Nun lasst uns den Leib begraben
 611 Mein Leben ist ein Pilgrimstand
 612 Ich hab mein Sach Gott heimgestellt (sz)
 613 Wenn mein Stündlein vorhanden ist; Es ist gewisslich an der Zeit (d)
 614 Christus, der ist mein Leben
 615 Herzlich tut mich verlangen
 616 Alle Menschen müssen sterben
 617 Jesu, der du meine Seele (d)
 620 Es ist gewisslich an der Zeit
 622 Wachet auf, ruft uns die Stimme
 623 Het zal zijn in het laatste der tijden
 624 Vers Jésus élevons les yeux (sz)
 627 Before the throne of God above
 628 Von guten Mächten treu und still umgeben (sz)
 629 For all the saints
 630 All hail the power of Jesus' name
 651 Iam lucis orto sidere (sz)
 652 Nox atra rerum (sz)

- 654 Nox et tenebrae et nubia (sz)
 657 Iam lucis orto sidere (sz)
 659 Ich danke dir, Herr Gott in deinem Throne
 662–663 Ich dank dir, liebe Herre
 666 Morgenglanz der Ewigkeit
 667 Holy, holy, holy
 671 Nunc Sancte nobis Spiritus (sz)
 672 Rector potens verax Deus (sz)
 673 Rerum Deus tenax vigor (sz)
 674 Herr Christ, der einig Gotts Sohn (d)
 675 Herr Gott, dich loben alle wir (d)
 677 Segne, Herr, was deine Hand
 681 Christe qui lux es et dies (sz)
 682 Lucis creator optime (sz)
 683 Immense caeli conditor (sz)
 684 Telluris ingens conditor (sz)
 685 Caeli Deus sanctissime (sz)
 686 Magne Deus potentiae (sz)
 687 Plasmator hominis Deus (sz)
 688 Deus creator omnium (sz)
 689 Ich danke dir, Herr Gott in deinem Throne
 693 Die Nacht ist kommen
 694 Ach bleib bei uns, Herr Jesu Christ; Christe, der du bist Tag
 und Licht (d)
 698 Nun ruhen alle Wälder
 699 Herr Christ, der einig Gotts Sohn (d)
 700 Sun of my soul, Thou Saviour dear
 701 Der Mond ist aufgegangen
 702 The day, thou gavest, Lord, is ended (sz)
 703 The day, thou gavest, Lord, is ended
 704 Bred dina vida vingar
 705 Abide with me
 712 Ich, armer Mensch, ich armer Sünder
 713 Just as I am without one plea
 715 In the hours of trial
 720 Éternel, ô mon Dieu
 721 Lord Jesus, think on me
 722 O Jesus Thou art standing
 723 För Jesu milda ögon

- 724 Jesus meek and gentle
 726 Herra, kaikki ravitset
 727 Jesus lover of my soul
 728 My faith looks up to Thee
 731 Come by here, my Lord
 741 Wer nur den lieben Gott lässt walten
 742 Gib dich zufrieden und sei Stille
 743 Was mein Gott will, das g'scheh allzeit
 744 Was Gott tut, das ist wohlgetan
 745 Auf Gott, und nicht auf meinem Rat (sz)
 746 In allen meinen Taten
 750 Tule Jeesuksen luo
 751 Come with thy sins to the fountain
 753 I cannot tell
 756 In the cross of Christ I glory
 757 Rock of ages
 758 I lay my sins on Jesus
 760 Oppressed with sin and woe
 761 Wie Gut itsts alle Sünde frei; How sweet the name of Jesus sound (d)
 763 Be Thou my vision
 769 Zion, gib dich nur zufrieden (sz)
 770 God moves in a mysterious way (sz)
 771 Minun kanssani
 772 Nearer my God to Thee
 773 I know that my Redeemer lives
 774 So nimm denn meine Hände
 777 The Lord's my Shepherd, I'll not want
 778 As the deer panteth for the water
 791 Ave maris stella (d)
 793 Thank you, Lord, for saving my soul (sz)
 794 Jesus det eneste
 795 Soi kiitokseksi Luojan
 796 Jesus I my cross have taken (sz)
 797 The God of Abraham praise
 798 Great is Thy faithfulness
 800 Bis hierher hat mich Gott gebracht; Allein Gott in der Höh sei Ehr (d)
 801 Je louerai l'Éternel
 821 Herz und Herz vereint zusammen
 822 Kommt Kinder, lasst uns gehen (sz)

- 823 Jesus calls us o'er the tumult
 824 Parle, parle, Seigneur; O Gott, du frommer Gott (d)
 825 Teach me Thy way o Lord / Lehre mich glauben, Herr
 826 Spirit of the living God
 827 Du bist ein Geist der Liebe; Von Gott will ich nicht lassen (d)
 829 Ich komme vor dein Angesicht
 831 Ho, my comrades, see the signal
 832 O, Zion, haste, thy mission high fulfilling
 833 C'est trop chanter la paix de l'âme
 834 Wacht auf, du Geist der ersten Zeugen; Dir, dir Jehova will ich singen (d)
 844 Möge die Straße uns zusammenführen

A zsoltárok tematikus mutatója

<i>advent</i>	14, 24, 25, 40, 50, 75, 80, 85, 96, 121
alázatosság	39, 51, 86, 123, 131
áldás	67, 115, 121, 127, 128, 133, 134
állhatatosság	26, 27, 62, 125, 129
<i>anyaszentegyház</i>	46, 48, 60, 65, 74, 79, 80, 85, 87, 122, 125, 132, 133, 134
bátorítás	3, 23, 27, 31, 36, 37, 42, 43, 44, 46, 61, 62, 68, 90, 91, 124, 125, 146, 147
becsületesség	12, 15, 119, 141
békesség	37, 55, 74, 85, 119, 122, 125, 133
betegségben	23, 38, 39, 88, 90, 102, 130, 142
bizodalom Istenben	3, 5, 9, 10, 11, 13, 18, 20, 23, 25, 27, 31, 33, 37, 38, 42, 44, 56, 57, 59, 62, 63, 71, 77, 90, 91, 115, 118, 121, 125, 131, 139, 143, 146, 147
bizonyosság	16, 62, 73, 90, 115, 125
bizonyágtétel	51, 57, 71, 79, 105, 108, 111, 116, 121, 125
boldog(ság)	1, 2, 24, 32, 33, 34, 40, 41, 65, 84, 89, 94, 106, 112, 119, 127, 128, 144, 146
<i>bőjt</i>	4, 6, 18, 25, 31, 32, 38, 51, 61, 62, 91, 102, 130
bűn, bűnök bocsánata	5, 19, 25, 32, 38, 50, 51, 65, 85, 90, 102, 103, 130, 143
bűnbánati zsoltárok	6, 32, 38, 51, 102, 130, 143
bűnösök büntetése	1, 14, 26, 35, 36, 37, 53, 64, 92, 94, 109
család	127, 128
diakónia	14, 16, 34, 41, 70, 82, 112, 116, 123, 146
dicséret, hálaadás	8, 9, 18, 30, 33, 34, 45, 47, 63, 66, 67, 75, 81, 89, 92, 95, 96, 98, 100, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 111, 113, 116, 117, 118, 122, 134–136, 138, 145–150
ellenség	3, 5, 6, 7, 13, 18, 27, 31, 35, 42, 44, 54, 56, 59, 60, 64, 66, 74, 79, 83, 108, 109, 123, 140, 143, 144
<i>este</i>	3, 4, 8, 16, 23, 34, 42, 62, 77, 91, 121, 139, 141

gondviselés	8, 18, 23, 31, 33, 34, 36, 40, 46, 47, 62, 66, 77, 89, 90, 91, 104, 107, 121, 125, 135, 136, 139, 145, 146–148
győzelem	46, 66, 68, 89, 118, 147, 149
háborúság	3, 27, 59, 68, 74, 83, 94, 132, 140, 142, 144
hála(adás)	8, 9, 18, 30, 33, 36, 47, 66, 75, 81, 86, 89, 95, 96, 98, 100, 104, 105, 106, 108, 111, 113, 116, 117, 118, 122, 134, 135, 138, 147–150
hit	5, 9, 33, 36, 42, 43, 86, 95, 100, 119
<i>húsvét</i>	16, 21, 23, 27, 30, 33, 34, 40, 43, 45, 49, 66, 68, 89, 92, 95, 96, 98, 105, 107, 110–114, 116–118, 126, 135, 136, 138
irgalmasság	40, 51, 57, 86, 89, 101, 109, 130
Isten hatalma	19, 20, 21, 24, 29, 33, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 65, 68, 75, 76, 83, 96–99, 110, 113, 129, 132, 138, 147, 149, 150
Isten hatalma és gondviselése	8, 18, 31, 36, 77, 91, 104, 107, 114, 135, 136, 145, 146, 148
Isten országa	16, 39, 62, 73, 85, 90, 121, 126, 130
Isten törvénye	1, 19, 78, 119
<i>karácsony</i>	2, 3, 8, 49, 66, 85, 89, 93, 95, 96, 98, 100, 101, 105, 107, 113, 117
kegyelem	30, 31, 36, 65, 69, 86, 103, 117, 130
keresztyén élet	1, 15, 34, 37, 62, 67, 91, 101, 112, 116, 121, 125, 127, 128, 133, 134
kétféle életút	10, 12–14, 22, 26, 35, 43, 49, 52–56, 58, 59, 64, 73, 82, 83, 94, 101, 109, 129, 140, 142, 144
könyörgés	5–7, 12, 17, 25, 28, 31, 57, 61, 69, 70, 77, 80, 86, 88, 120, 141, 142
köszál, kővár	18, 28, 31, 42, 61, 62, 71, 91, 144
megszabadulás	13, 59, 70, 94, 123, 142
megtartatás	3, 4, 12, 20, 28, 30, 31, 33, 40, 41, 43, 44, 46, 56, 68, 70, 80, 94, 107, 109
megtéres	15, 25, 40, 51, 73, 103
<i>menyibemenetel</i>	2, 8, 20, 21, 24, 45, 47, 68, 97, 99, 110, 113
messiási	2, 16, 20–22, 45, 68, 72, 97, 99, 101, 110, 118

mulandóság, végső reménység	6, 23, 38–40, 42, 49, 62, 73, 77, 88, 90, 126, 130
<i>nagyhét</i>	6, 13, 16, 22, 24, 27, 28, 35, 38, 40–43, 69, 70, 83, 88, 109, 118, 130, 142, 143
óév	89, 90, 103
oltalom	4, 7, 17, 18, 25, 27, 31, 32, 33, 37, 56, 57, 68, 80, 91, 116, 118, 119, 124, 125, 140, 144
<i>pünkösöd</i>	8, 19, 33, 45, 46, 48, 51, 65, 67, 68, 72, 84, 87, 89, 93, 99, 108, 125, 133, 135, 138, 150
<i>reformáció</i>	46, 47, 68, 84, 89, 90, 105, 122, 125, 133, 136, 139
<i>reggel</i>	3, 5, 17, 19, 30, 36, 57, 63, 65, 77, 90, 92, 108, 127
reménység	7, 11, 16, 27, 56, 59, 62, 73, 85, 119, 130, 141
segítségkérés	3, 4, 7, 10, 12, 13, 27, 28, 38, 54, 60, 140, 142
szabadítás	3, 4, 7, 10, 12, 14, 18, 30, 35, 37, 40, 42, 60, 66, 85, 111, 116, 118, 124, 126, 129, 138, 140
szabadulás	7, 9, 13, 18, 49, 57, 59, 66, 70, 94, 123, 124, 126, 142
szenvedés	6, 22, 38, 69, 88, 102
szolgálat	5, 19, 86, 116, 123, 134, 135
szomorúság	13, 38, 69, 77, 88, 102, 130, 142, 143
szükség	31, 34, 40, 61, 71, 86, 107, 125, 142
<i>újév</i>	8, 19, 65, 67, 81, 95, 103, 121
<i>úrvacsora</i>	16, 23, 32, 34, 42, 51, 107, 111, 115, 116, 125, 139
<i>úrvacsora után</i>	33, 47, 89, 103, 105, 138
<i>út(mutatás)</i>	17, 18, 25, 67, 73, 84, 86, 119, 139, 142
üldöztetés	7, 14, 55, 56, 59, 69, 74, 79, 83, 94, 129, 137, 140, 142, 143
várakozás Istenre	27, 33, 40, 119, 130
vezetés	17, 25, 31, 40, 77, 86, 139
vígasztalás	10, 13, 27, 28, 32, 42, 43, 56, 69, 73, 86, 125
<i>vízkereszt</i>	2, 24, 45, 72, 89, 93, 99

Az énekek betűrendes tartalomjegyzéke

A Bárány hordja csendesen 492	Adjunk hálát megtartó Istenünknek 696
A bolond így szól az ő szívében 14	Adjunk hálát mindnyájan 221
A bolond így szól az ő szívében 53	Aki a felséges Úrnak 91
A fényes nap immár elnyugodott 691	Aki értem megnyíltál 757
A gonoszon gondolkodván 36	Aki nem jár hitlenek tanácsán 1
A jöttöd miként várjam 388	Aki veti segedelmét 172
A keresztfához megyek 755	Akik bíznak az Úr Istenben, el nem vesznek 183
A keresztségben elpecsételttünk 341	Akik bíznak az Úr Istenben nagy és erős hittel 125
A Krisztus mennybe felméne 531	Áldd, lelkem, Istened 807
A menny Urának tisztelet 565	Áldd meg, édes Istenünk 677
A mennybe' fenn, a trónusnál 627	Áldd meg mi ételünket 674
A mennyből jöttem hozzátok 405	Áldj meg minket, Úr Isten, a te jóvoltodból 166
A mi szívünk csak tehozzád 617	Áldjad az Urat, áldjad, én lelkem 808
A nagy király jön, hozsánna, hozsánna 482	Áldjad, én lelkem, a dicsőség erős királyát! 249
A nap immár felvirradván 651	Áldjad, én lelkem, az Urat 146
A pünkösödni jeles napján 550	Áldjad, én lelkem, Urad, Istenedet 103
A Sionnak hegyén, Úr Isten 65	Áldjad, lelkem, az Urat, és tiszteld 104
A sötétség szűnni kezd már 391	Áldjátok az Úr nevét 135
A töredelmes szívet, te, Uram, szereted 461	Áldjátok Istent szent templomában 810
Adj békét a mi időnkben 298	Áldjon meg téged, áldjon az Úr 846
Adj, Úr Isten, nekünk Szentleket 546	Áldjuk a nagy Isten jóságát 438
Adjatok hálákat az Úrnak 118	Áldjuk Istent végével 288
Adjatok hálát az Istennek 105	Áldó hatalmak oltalmába rejtve 628
Adjon Isten jó éjszakát 692	
Adjunk hálákat az Atya Istennek 287	
Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli 284	

Áldott az egek Ura | 384
 Áldott az Isten, mindnyájunknak
 Atyja | 387
 Áldott az Úr Isten örökké a
 mennyben | 283
 Áldott az Úr, ki kezemet tanítja | 144
 Áldott Izráelnek Ura | 382
 Áldott légy, mert megváltottál | 793
 Áldunk téged, Istenünk | 568
 Áll a Krisztus szent keresztre | 756
 Álmélkodással csudáljuk | 392
 Amint vagyok – sok bűn alatt | 713
 Atya Úr Isten, könyörülj rajtam | 164
 Atya Úr Isten, rólad vallást tesztek |
 792
 Atya, Fiú, Szentlélek, készíts | 263
 Atya, Fiú, Szentlélek, teljes
 Szentháromság | 296
 Atyám, kegyelmezz | 466
 Az egek beszélnek | 19
 Az Egyháznak a Jézus a
 fundámentuma | 590
 Az éjszakai sötétség | 654
 Az élet nékem Krisztus | 614
 Az én időm, mint a szép nyár | 618
 Az én lelkem szép csendesen | 62
 Az erős Isten, uraknak Ura | 50
 Az esztendő fordulóján | 433
 Az Isten a mi reménységünk | 46
 Az Isten áll ő seregében | 82
 Az Isten Bárányára | 758
 Az Istenben bízom jó reménységgel
 | 11
 Az Istenhez az én szómat | 77
 Az Istennek szent angyala | 406
 Az Izráel ezt nyilván mondhatja | 124
 Az oly emberek nyilván boldogok |
 119

Az Úr az én jó pásztorem | 777
 Az Úr bír ez egész földdel | 24
 Az Úr csodásan működik | 770
 Az Úr énnéem hűséges vezérem |
 358
 Az Úr énnéem őriző pásztorem | 23
 Az Úr Isten az én reménységem | 601
 Az Úr Isten az én világosságom | 27
 Az Úr Isten az ő lakóhajlékát | 87
 Az Úr Isten monda az én Uramnak
 | 110
 Az Úr Isten regnál | 97
 Az Úr Istent magasztalom | 170
 Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme
 | 299
 Az Úr nagy kegyességét mindnyáján
 áldjátok | 431
 Az Úr országol | 99
 Az Úr tégedet meghallgasson | 20
 Az Úr vezessen végig az úton | 844
 Az Urat áldjátok, mert jó | 106
 Az Urat dicsérjétek, mert jó | 147
 Az Urat minden nemzetek | 117
 Az Urat, ti, ő szolgálai | 113
 Az Úrnak irgalmát örökké éneklek
 | 89
 Az Úrnak, no, énekeljétek | 149
 Az Úrnak zengjen az ének | 803

 Bár bűn és kín gyötör | 760
 Bár szétszakadva él az Egyház | 586
 Benned bízom, Uram, Isten | 156
 Bizony betelik az idő | 620
 Bizonyára jó az Isten | 73
 Bocsd meg, Úr Isten | 462
 Boldog, aki a szenvedőt híven | 41
 Boldog az ember, ki az Istent | 112
 Boldog az ember nyilván | 128

- Boldog, kinek a béke minden vágya | 828
- Boldogok, akik lelki szegények | 315
- Bölcs teremője a széles nagy földnek | 684
- Buzdulj mély hálára, lelkünk | 357
- Bűneid átkos börtöne alján | 748
- Csak egyedül a Szentírás | 311
- Csak vándorút az életem | 611
- Csak vezess, Uram, végig | 774
- Csillagfényes éjszakán | 411
- Csillagoknak teremője | 373
- Dicsér téged teljes szívem | 138
- Dicsérd az Istent, mostan, ó, én lelkem | 191
- Dicsérd, én lelkem, minden erődben | 177
- Dicsérd lelkem Istenedet | 483
- Dicséret a Szentháromságnak | 564
- Dicséretet mond nyelve mindennek | 393
- Dicsérjétek a menny Urát | 197
- Dicsérjétek az Istent a mennyégben | 195
- Dicsérjétek az Urat! Áldjátok | 150
- Dicsérjétek az Urat, Mert nagy | 107
- Dicsérjétek az Urat, Mert ő | 136
- Dicsérjük Istent e mai napon | 441
- Dicsérjük Istent! Mind, ki féli itt lent | 247
- Dicsérlek téged, Úr Isten | 9
- Dicsérlek téged, Üdvözítőmet | 448
- Dicsérlek, Uram, téged | 663
- Dicsérlek, Uram, tégedet | 30
- Dicsérünk téged, Isten | 75
- Dicsőség a magas mennyekben | 420
- Dicsőség az Atyának | 300
- Dicsőség az Istennek | 423
- Dicsőség légyen Atyának | 301
- Dicsőség légyen Atyának | 302
- Dicsőség mennyben az Istennek | 419
- Dicsőség néked, Istenünk | 510
- Dicsőült helyeken, mennyei paradicsomban | 196
- Drága dolog az Úr Istent dicsérni | 192
- E földön, ti, minden népek | 100
- E húsvét ünnepében... Dicsérjük | 520
- E húsvét ünnepében... Örvendjünk | 521
- E pünkösöd ünnepében... Dicsérjük Istent | 553
- E pünkösöd ünnepében... Zeng nyelvünk | 554
- E világ mióta fennáll | 619
- E világnak fényessége | 502
- Ébredj, alvó, hív a szózat | 622
- Ébredj, bizonyágtévő Lélek | 834
- Egek nagy Királya | 206
- Egy szép dolgot hoz elő az én szívem | 45
- Egy szív érettem dobogott | 754
- Egyedüli reményem | 718
- Ékes dolog dicsérni | 92
- Eljött hozzánk az üdvösség | 233
- Éltem minden dolgában | 746
- Eltévedtem, mint juh | 238
- Emberi nemnek teremő Istene | 687
- Emeld fel szíved, füled nyisd meg | 314
- Emeljük Jézushoz szemünk | 624
- Emlékezzél meg, Úr Isten | 132
- Emlékezzél, mi történék | 584

Emlékezzél, Úr Isten, híveidről | 234
 Emlékezzünk e napon | 505
 Emlékezzünk menny Fiáról | 498
 Én az Úr Istenhez kiálték | 120
 Én az Úrhoz felkiálték | 142
 Én ifjúságomtól fogva engem | 129
 Én igazságomnak Istene | 4
 Én Istenem! Sok nagy bűnöm | 475
 Én Istenem, benned bízom | 612
 Én Istenem, én erős Istenem | 22
 Én lelkem, áldva áldjad | 178
 Én lelkem, ébredj fel | 355
 Én nem tudom, mért szeretett úgy
 minket | 753
 Énekeljetek, minden népek | 96
 Énekeljetek új éneket | 98
 Erős vár a mi Istenünk | 591
 Erős várunk nekünk az Isten | 161
 Ez a világ csak baj halma | 765
 Ez esztendőt áldással | 440
 Ez esztendőt megáldjad | 439
 Ez nap nekünk dicséretes nap | 408
 Fel, barátim | 831
 Felnézek rád, csodás kereszt | 496
 Felséges Atya Úr Isten | 653
 Felséges Isten, hozzád kiáltunk | 188
 Felséges Isten, mennybéli Teremtőnk
 | 232
 Felséges Isten, mennynek, földnek
 Ura, És mindeneknek | 682
 Felséges Isten, mennynek, földnek
 Ura, Ki mindeneknek | 688
 Felséges Isten, nagy nevedet áldom
 | 226
 Feltámadt a mi életünk | 504
 Felvirradt áldott szép napunk | 513
 Fenn a mennyben az Úr | 626

Fényesség menyebéli nagy Isten |
 286
 Foháskodom hozzád, Uram, Istenem
 | 160
 Fordítsd, Úr Isten, kegyes füleidet |
 235
 Fölkelt immár a szép hold | 701
 Gondviselő, jó Atyám vagy | 768
 Gonosz, kegyetlen Heródes | 442
 Gyarló testünk porrá lészen | 609
 Győzelmet vettél, ó, Feltámadott | 514
 Győzhetetlen én köszálom | 456
 Ha a keresztre néz szemem | 487
 Ha te meg nem tartasz, Uram Isten
 | 262
 Ha utam borítja felhőnek árnya | 764
 Hadd látlak Téged, ó, szívem Ura |
 763
 Hadd menjek, Istenem | 772
 Hadd zengjen énekszó | 415
 Hagyjad az Úr Istenre | 158
 Hajnalórán lelkem ébred | 668
 Hajtsd hozzám, Uram, füledet | 86
 Hálaadásunkban rólad emlékezünk
 | 285
 Hálas szívvel áldunk | 252
 Hálát adok néked, mennybéli Isten
 (esti ének) | 689
 Hálát adok néked, mennybéli Isten
 (reggeli ének) | 659
 Hálát adok, Uram, az életért | 804
 Hálát adok, Uram, néked | 111
 Hálát adunk, jó Istenünk | 675
 Hálát adunk néked, mennyei Atyánk
 | 664

Hálát adunk neked, örök Úr Isten 282	Hogyha ember házat épít 127
Halld meg, bűnös ember 749	Hogyha felindul az Isten 68
Halld, mint zeng az egész ég 416	Hozzád jövök, ó, Mesterem 203
Hallgasd meg az én könyörgésem 55	Hozzád kiáltok, kegyes Uram 28
Hallgasd meg igazságomat 17	Hú pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat 291
Hallgasd meg, Izráel pásztora 80	Hűséged végtelen 798
Hallgasd meg, Uram, kérésem 102	
Hallgasd meg, Uram, kérésemet 143	Igaz Bíró, nagy Úr Isten 672
Hallgasd meg, Uram, könyörgésem 64	Igaz Isten, ígéretedben 394
Hallgass meg minket, nagy Úr Isten 230	Igazságnak napja, jöjj 588
Hallgass, én népem, az én törvényemre 78	Igédde! áldj meg bennünket, Urunk 841
Hallgassátok meg, minden nemzetek 49	Igédde! hívtál most is, hű Urunk 841
Hallottuk, Isten, füleinkkel 44	Ím, békültünk nagy örömben 224
Hallottuk, Jézus, miképpen hívogatsz 363	Ím, készen áll az alkotás 569
Haragodnak nagy voltában 38	Ím, nagy Isten, most előtted 711
Hatalmas Isten (Magyar ének) 642–643	Imádandó Isten 244
Hatalmas Isten, könyörgünk 470	Imádkozzatok és buzgón kérjétek 334
Hatalmas Isten, nagy haragodban 151	Íme, lészen a kései korban 623
Hazádnak rendületlenül (Szózat) 644	Ímé, mily jó és mily nagy gyönyörűség 133
Hinni taníts, Uram 825	Ímhol vagyok, édes Uram, Istenem 603
Hirdetvén az Úr halálát 294	Immár, Szentlélek, nagy Isten 671
Hiszek a mennybéli egy Istenben 321	Irgalmazz, Úr Isten, immáron énnékem 165
Hiszek egy Istenben 322	Irgalmazz, Uram, irgalmazz nekem 57
Hisszük: az Úr világ ura 327	Ismeretes az Úr Isten a Júdában 76
Hiszünk egy Istenben 323–324	Ismét egyik esztendeje 432
Hogy a babiloni vizeknél ültünk 137	Isten élő Lelke, jöjj 826
Hogy eljött az időknél teljessége 407	Isten nevét dicsérem 809
Hogy Izráel kijött Egyiptomból 114	Isten szívéen megpihenve 821
	Isten, áldd meg a magyart (Magyar himnusz) 641
	Isten, te vagy én Istenem 63

Istenem, én nagy bűnös ember | 712
Istenem, lásd meg a sok hazugságot
| 152

Istennek Báránya | 268

Istennek szent Fia | 413

Istennel járni, lakozni | 265

Istenre bízom magamat | 745

Ítélj meg engemet, Úr Isten | 43

Itt állok jászolod felett | 412

Itt van Isten köztünk | 225

Járuljunk mi Istennek ő szent Fiához
| 229

Jer, áldott vendég | 395

Jer, dicsérjük az Istennek Fiát | 444

Jer, dicsérjük e szent napon | 409

Jer, emlékezzünk, keresztyén népek
| 181

Jer, kérjük Isten áldott Szentlelkét |
548

Jer, Krisztus népe, nagy vígan | 228

Jer, lássuk az Úr keresztyét | 360

Jer, mindnyájan örüljünk | 403

Jer, örvendezzünk az Úr Istennek |
174

Jer, temessük el a testet | 608

Jertek, örvendjünk mindnyájan | 95

Jézus a mi oltalmunk, erősségünk |
775

Jézus, az ígéretet | 552

Jézus, édes emlékezet | 446

Jézus, én bizodalمام | 508

Jézus hív, bár zúg, morajlik | 823

Jézus, Istennek Báránya | 497

Jézus, ki a sírban valál | 519

Jézus Krisztus, egy Mesterünk | 447

Jézus Krisztus, mi kegyelmes
királyunk | 582

Jézus Krisztus, mi királyunk | 533

Jézus Krisztus, szentek reménye | 690

Jézus Krisztus, szép fényes hajnal |
658

Jézus Krisztus, Üdvözítőnk | 509

Jézus meghalt bűneinkért | 518

Jézus, nyájas és szelíd | 724

Jézus, születéssel üdvösségünkre | 378

Jézus, te égi, szép | 794

Jézus, te vagy nékem őriző pásztorem
| 766

Jézus, téged kereslek | 716

Jézus, vigasságom | 449

Jézus, világ megváltója | 485

Jézusom, ki árva lelkem | 453

Jó dolog az Urat áldani, dicsérni | 805

Jöjj, áldott nagy Királyunk | 386

Jöjj, az Úr vár read | 750

Jöjj el az élet vizéhez | 751

Jöjj, élő víz | 752

Jöjj hozzánk, Urunk | 731

Jöjj, Isten népe, áldjuk őt | 410

Jöjj, királyom, Jézusom | 726

Jöjj, mondjunk hálaszót | 208

Jöjj, népek Megváltója | 375

Jöjj, szabadíts meg | 472

Jöjj, térj be, kapum tárva | 345

Jöjjetek Krisztust dicsérni | 417

Jövel, ó, áldott Szentlélek | 264

Jövel, Szentlélek Isten, tarts meg |
542

Jövel, Szentlélek Úr Isten, ki Atyával
vagy | 544

Jövel, Szentlélek Úr Isten, lelkünknek
vigassága | 545

Jövel, Szentlélek Úr Isten, töltsd be
| 541

Jövel, teremő Szentlélek | 543

- Kapuk, emelkedjetek | 377
 Karácsony ünnepében | 422
 Kegyelmes Isten, kinek kezében | 239
 Kegyelmezz meg nekem, én Istenem | 56
 Kegyelmezz meg nekünk, nagy Úr Isten | 471
 Kegyes Jézus, itt vagyunk | 202
 Kelj fel, kelj fel fényes nap | 587
 Keresd az Istent, népem | 830
 Keresztények, kik e földön lakoztok | 179
 Kérlek téged, Istenemet | 829
 Keserves szívvel | 583
 Készülj Urad elé, lelkem | 354
 Kezdetben volt az Ige | 404
 Ki asztalt terítesz | 676
 Ki Istenének átad mindent | 741
 Ki utánam jön, szól az Úr | 452
 Kiáltásom halld meg, Isten | 61
 Kik a Krisztusban hunytak el | 625
 Királyi zászló jár elől | 484
 Királyi zászlók lobognak | 486
 Kitárom előtted szívem | 389
 Könyörödjünk az Istennek, Krisztus által | 655
 Könyörödjünk Istennek ő Szentlelkének | 231
 Krisztus a sírbolt foglya volt | 503
 Krisztus, ártatlan Bárány | 269
 Krisztus, Atya Istennek egyetlenegy Fia | 443
 Krisztus, én életemnek | 602
 Krisztus feltámad a igazságunkra | 507
 Krisztus feltámadott | 501
 Krisztus, ím, feltámad a | 506
 Krisztus, jóságos főpapunk | 454
 Krisztus, ki vagy nap és világ | 681
 Krisztus Urunknak áldott születésén | 401
 Krisztus, virágunk | 515
 Krisztusom, kívüled | 204
 Küldé az Úr Isten | 381
 Lásd, Urunk, egy nap újra eltűnt | 702
 Látod, Úr Isten, szívünket | 652
 Légy csendes szívvel és békével | 742
 Légy ítélőm, Uram | 26
 Lelkem, adj dolgot magadnak | 364
 Lelkem drága Jézusa | 727
 Lelkem siet hozzád menni | 351
 Lelki próbáimban | 715
 Ma örvendeztetek | 512
 Magasztalja az én lelkem | 383
 Magasztallak én téged | 662
 Magasztallak téged, én Istenem | 145
 Magasztalunk égi fénynél | 240
 Magyar ének (Hatalmas Isten) | 642–643
 Magyar himnusz (Isten, áldd meg a magyart) | 641
 Már célba ért sok hívó gyermeked | 629
 Már elmégyek az örömbé | 605
 Már keresztem vállra vettem | 796
 Már nyugosznak a völgyek | 698
 Már véget ért a nap, mit adtál | 703
 Maradj velem, mert mindjárt este van | 705
 Maradj velünk, mi Krisztusunk | 694
 Meddig felejtess el, Uram | 13
 Megáll az Istennek ígéje | 313
 Meghagyta nekünk, Úr Isten | 236
 Meghódol lelkem tenéked, nagy Felség | 223

Megszabadultam már én a testi
haláltól | 607
Megszületett a mennyei Király | 434
Megváltónk földről mennybe ment
| 535
Megvizsgáltál, Uram, engem | 780
Mely igen jó az Úr Istent dicsérni |
173
Mely igen jó legyen az egyenesség |
189
Mélységből hozzád kiáltunk | 186
Menj el a te nyugalmadba | 610
Ments meg engem, Uram | 621
Mennybéli felséges Isten | 332
Mennyei Ige, jelenél | 372
Mennyei seregek, boldog, tiszta lelkek
| 193–194
Mennyit zengi a lelki békét | 833
Mennynek és földnek nemes
teremtője, és mindeneknek | 467
Mennynek és földnek nemes
Teremtője, minden dolgoknak |
683
Mi Atyánk, ó, kegyes Isten | 333
Mi kegyes Atyánk, bölcsességnek Ura
| 347
Mi kegyes Atyánk, kit vallunk
hitünkben | 331
Mi szent Atyánk, ki lakozol
mennységben | 665
Mi, keresztyének, tenéked | 657
Midőn eljön az én óráim | 613
Miért távozol tőlünk, Úr Isten | 10
Miért vetsz minket így el, Úr Isten?
| 74
Miért zúgolódnak a pogányok? | 2
Mikor a Siont az Isten | 126
Mikor látom egeidet | 776

Mily jó, ha bűntől már szabad | 761
Mind adjon hálát Istennek | 248
Mind jó, amit Isten tészon | 744
Mind jöjjetek, örvendjete | 511
Mindeddig vélem volt az Úr | 800
Minden élő megtartója | 673
Minden ember csak halandó | 616
Minden hű keresztyének,
meghalljátok | 185
Minden népek örülvén, tapsoljanak
| 162
Mindenek meghallják és jól
megtanulják | 184
Mindenható Úr Isten | 326
Mindenkor téged, Úr Isten | 656
Mindenkoron áldom az én Uramat
| 157
Mindenkoron áldom az Urat | 34
Mindennek előtte irgalmasságról |
101
Mindig velem, Uram | 799
Minket, Úr Isten, elhagyál | 60
Mint a szép híves patakra | 42
Mint szarvas hús vízforrásra | 778
Mit dicsekedel gonoszságban | 52
Mit Isten akar énvelem | 743
Mondjatok dicséretet | 281
Mostan, ti, hatalmasak | 29

Nagy az Úr méltóságában | 48
Nagy hálát adjunk az Atya Istennek
| 222
Nagy hatalommal regnál az Isten | 93
Nagy Isten, néked zeng az ének | 207
Nagy kegyes voltál, Uram, földeddel
| 85
Ne bosszankodjál a gonosztévőkre | 37
Ne csüggedj el, kicsiny sereg | 589

Ne hagyj elesnem, felséges Isten | 168
 Ne jöjjön addig szememre álom | 697
 Ne szállj perbe énvelem | 163
 Ne zúgolódj, ha látod a hitetlent | 159
 Néked, mennyei Atyánk, hálát adunk
 | 695

Neked zendül, Istenünk, a hála | 842
 Nem nekünk, Uram, nem nekünk
 engedd | 115

Nem sokáig tart már | 606
 Nem vagyunk mi magunkéi | 214
 No, dicsérjétek mindnyájan | 148
 No, minden népek | 47
 Nosza, ti, istenfő hívek | 33

Nyugodni térünk, tenéked
 könyörgünk | 693

Ó, Ábrahám Ura | 797
 Ó, áldandó Szentháromság! | 476
 Ó, áldott Szentlélek | 551
 Ó, ártatlanság Báránya | 495
 Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Őr | 205
 Ó, boldog az az ember, ki Isten útján
 jár | 180
 Ó, dicsőségnek felkent fejedelme |
 451
 Ó, ember, sirasd nagy bűnöd | 488
 Ó, én két szemeim, ti az Őrra
 nézzetek | 154
 Ó, én lelkem, dicsérjed Istenedet | 353
 Ó, én Uram és én Istenem | 7
 Ó, én Uram, ki erőt adsz énnékem
 | 18
 Ó, erős bosszúálló Isten | 94
 Ó, felséges Őr, mi kegyes Istenünk | 8
 Ó, győzelmes nagy Királyunk | 532
 Ó, hova visz az út | 717

Ó, irgalmas Isten, Én könyörgésem-
 ben | 474
 Ó, Isten, ki a törődött Szívet meg nem
 utálod | 489
 Ó, Istennek választott kedves népe
 | 359
 Ó, Jézus, árva csendben | 722
 Ó, Jézus, mi üdvösségünk | 362
 Ó, Jézus, mi Üdvözítőnk | 455
 Ó, jöjj, ó, jöjj, Immánuel | 376
 Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő! | 379
 Ó, jöjjetek, hívek | 414
 Ó, könyörgést meghallgató | 243
 Ó, Krisztus, láttam szenvedésem | 494
 Ó, Krisztusfő, te, zúzott | 493
 Ó, lelkem szent napsugara! | 700
 Ó, magas mennynek szentséges Istene
 | 685
 Ó, maradj kegyelmeddel | 289
 Ó, maradj, Uram, velünk | 699
 Ó, mely boldog az oly ember éltébe'
 | 32
 Ó, mely boldog ember az | 210
 Ó, mely sokan vannak | 3
 Ó, mennyeknek fényessége | 463
 Ó, mi kegyelmes Krisztusunk | 464
 Ó, mi szent Atyánk | 562
 Ó, nagy hatalmú felséges Őr Isten |
 686
 Ó, népeknek Megváltója | 374
 Ó, örök hatalmú mennyei szent Isten
 | 719
 Ó, örök Isten! Ki Atyánk vagy
 nekünk | 343
 Ó, seregeknek hatalmas királya | 242
 Ó, seregeknek Istene | 84
 Ó, Sion, ébredj | 832
 Ó, terjeszd ki, Jézusom | 704

Ó, Úr Isten, én dicsőségem | 109
 Ó, Úr Isten, légy közöttünk | 213
 Ó, üdvösséges áldozat | 356

Örök élet reggele | 666
 Örök Isten, kinek esztendők | 436
 Öröködbe, Uram, pogányok jöttek
 | 79
 Örül mi szívünk, mikor ezt halljuk
 | 182
 Örülj, szívem | 352
 Örüljetek az Istennek | 176
 Örvendek az én szívembe' | 122
 Örvendez, Uram, a király | 21
 Örvendezzen már e világ | 481
 Örvendezzetek az erős Istennek | 81
 Örvendezzetek, egek | 516
 Örvendj, egész föld az Istennek | 66
 Örvendjetelek, keresztyének | 421
 Örvendjetelek, mert Isten úgy szeret
 | 802

Paradicsomnak te szép élő fája | 491
 Perelj, Uram, perlőimmal | 35

Rád tekint már hitem | 728

Semmi felől ne aggódjál | 767
 Semmit ne bánkódjál | 581
 Seregeknek szent Istene | 604
 Seregeknek Ura, felséges Isten | 171
 Siess, keresztyén | 227
 Siess, ments meg, Uram Isten | 70
 Siess, nagy Úr Isten, én segítségemre
 | 167
 Siessetek, hamar lejár | 747
 Sok ínségünkben hozzád kiáltunk | 169
 Sok számos esztendőket | 843

Szabadíts meg engem, Úr Isten
 a gonosz, csalárd embertől | 140
 Szabadíts meg engem, Úr Isten és
 tarts meg | 59
 Szabadíts meg, és tarts meg, Uram
 Isten | 12
 Száma nincsen, Uram,
 jótéteményidnek | 155
 Szelíd szemed, Úr Jézus | 723
 Szemem a hegyekre vetem | 121
 Szent egek, minden boldogok hajléki
 | 536
 Szent Ézsaiás így ír | 380
 Szent Isten, noha néked | 211
 Szent vagy örökké, Atya Úr Isten |
 561
 Szent vagy, szent vagy, szent vagy |
 667
 Szenteltessék, Uram, a te szent neved
 | 344
 Szentháromság egy Istenség | 563
 Szentlélek égi lángja | 827
 Szentlélek, jövel | 730
 Szentlélek, öröm Lelke | 547
 Szentlélek, végy körül bennünket |
 549
 Szép Hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel
 | 385
 Szép, tündöklő hajnalcsillag | 445
 Szeretem és áldom az Úr Istent | 116
 Szívből köszönöm, Uram | 801
 Szívem megaláztatván, tehozzád
 megyek | 661
 Szívem szerint kívánom | 615
 Szívemben elvégezém, és mondám | 39
 Szívemet hozzád emelem | 25
 Szívünk vígsággal ma betelt | 418
 Szólj, boldog hálaének | 795

Szólj, szólj hozzám, Uram 824	Új szövetséged elfogadom 759
Szólsz hozzám, Istenem 720	Új világosság jelenék 371
Szózat (Hazádnak rendületlenül) 644	Úr Isten, áldj meg jóvoltodból 67
Szűkölködünk nagy mértékben 266	Úr Isten, az én imádságom 5
	Úr Isten, én üdvösségem 88
Tarts meg engemet, ó, én Istenem 16	Úr Isten, kérlek, kegyelmezz nékem 51
Tarts meg, Uram, én Istenem 54	Úr Isten, kérünk tégedet 342
Tarts meg, Urunk, szent igédben 297	Úr Isten, kész az én szívem 108
Tartsd meg e gyülekezetnek 295	Úr Isten, ki minket sok áldásissal töltél be 437
Te, drága Jézus, mi történt tevéled 490	Úr Isten, mi sok szükségem 212
Tebenned bízom, én Istenem 71	Úr Isten, tarts meg és segíts engem 69
Tebenned bízunk eleitől fogva 90	Úr Isten, te tarts meg minket 585
Téged, ó, Isten, dicsérünk 567	Úr Jézus, aki felséggel 534
Téged, Úr Isten, mi, keresztyének 566	Úr Jézus, hozzád kiáltok 465
Tégy, Uram, engem áldássá 845	Úr Jézus, mely igen drága 209
Tehozzád emelem szemeim, Istenem 779	Úr Jézus, nézz le rám 721
Tehozzád jövünk már, Istenünk 714	Úr Jézus, üdvösség fejedelme 346
Tehozzád kiáltok, Úr Isten 141	Úr lesz a Jézus mindenütt 251
Tehozzád szemeimet, Úr Isten 123	Uram, a te igéd nekem 312
Tehozzád teljes szívből 130	Uram, a te ítéletedet adjad a királynak 72
Teljes e széles világban 402	Uram, bocsásd el népedet békével 293
Tenéked, Uram, hálát adok 660	Uram, bocsásd el szolgádat békével 292
Teremtő Istenünk 237	Uram, bűneink soksága 477
Térj magadhoz, drága Sion 769	Uram, én csak tebenned bízom 31
Testvérek, menjünk bátran 822	Uram Isten, siess 261
Ti, keresztyének, dicsérjétek Istent 190	Uram, kegyes indulatomban 325
Ti, tanácsban ülő személyek 58	Uram, ki lészen lakója 15
Tisztíts meg szíved, Jeruzsálem népe 473	Uram, közel voltam hozzád 517
Tökéletes volt minden tekintetben 241	Uram, ne hallgass ily igen 83
Tudom, az én Megváltóm él 773	Uram, nem űz nagyra szívem 131
Tudom, pásztorom és vezérem 153	Uram, te megvizsgálsz engem 139
Új esztendő virradott 435	Uram, te nagy haragodban 6
Új szívet adj 725	

Uram, téged tisztellek | 245
 Uram, tied vagyok én | 762
 Úrnak szolgálói mindnyájan | 134
 Urunk nagy nevét áldja a világ | 806
 Urunk, ez a hála napja | 246
 Urunk, irgalmazz nekünk | 267
 Urunk, Jézus, fordulj hozzánk | 201

Üdvösségünk, váltságunk | 361

Várj, ember szíve, készen | 390
 Várván vártam a felséges Urat | 40
 Vedd el, Úr Isten, rólunk haragodat
 | 469

Védelmezz, Istenem | 729
 Végtelen irgalmú Isten, hozzád
 kiáltok | 187
 Végtelen irgalmú szentséges Úr Isten
 | 468
 Velem vándorol utamon Jézus | 771
 Vezess, Jézusunk | 290
 Vigák e föld lakosai | 570

Zengd Isten nevét | 250
 Zengd Jézus nevét, zengd, világ | 630
 Zengi, nyelvem, ékesen | 450
 Zengjen hálaének | 791
 Zengjetek, minden nemzetek | 175

ISBN 978 963 558 467 3 (világoskék, csillaggal)

ISBN 978 963 558 468 0 (világoskék, mintás, csillaggal)

ISBN 978 963 558 469 7 (sötétkék, csillaggal)

ISBN 978 963 558 470 3 (sötétkék, mintás, csillaggal)

ISBN 978 963 558 508 3 (kis méret)

ISBN 978 963 558 509 0 (nagy méret)

ISBN 978 963 558 510 6 (bőrkötés)

ISBN 978 963 558 573 1 (kis méret, bőrkötés)

Kiadja a Magyarországi Református Egyház

Kálvin János Kiadója

1113 Budapest, Bocskai út 35.

Felelős kiadó: Galsi Árpád

www.kalvinkiado.hu

Borítóterv: Bogárdi Szabó Eszter

Nyomtatta és kötötte: Royal Jongbloed,
Heerenveen (Hollandia)